

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



SUPERNATURAL
BULLIES AND BEASTS
BOOK SIX

ZODIAC ACADEMY

Fated Throne

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

ZODIAC AKADEMİ

Kader Tahtı

tarafından

Caroline Peckham & Susanne Valenti

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

Kampüs
Haritası.

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm

43.....

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Yazar Notu

OceanofPDF.com

Bu kitap yıldızlara adanmıştır. Bize karışık mesajlar yolladığınız için teşekkürler dostlar, siz gerçekten bir avuç parıltılı pisliksiniz.

Bunun ışığında Gabriel Nox'tan size bu konuda bir kehanet yazmasını istedik

Kitap.

"Bu kitabı okumaya devam edersen, geleceğinde muazzam, hayal bile edilemeyecek bir paaaaaiiiin yatıyor.

Bununla birlikte, bekleyen bazı iyilikler de vardır, neşe kırıntıları, ruhunuzu hafifletecek kahkahalar, ancak ruhunuzun daha da ezilmesini sağlamak için

daha sonra kaderin yumruğu.

Hem inanılmaz mutluluklar hem de yoğun acılar sizi bekliyor... ama yeterince gözyaşı dökerseniz, kaderin yazarlarının merhamet gösterdiğini görebilirsiniz. Bu

pek olası olmayan bir kader, ama olası bir kader.

Bu yüzden gözyaşlarını dök, onları kavanozlara doldur ve gökyüzüne bakıp yıldızlardan nazik olmalarını iste. Çünkü arada bir dinlerler."

Not: Biz yıldızlarız - üzgünüm, üzgün değilim.

Gabriel ayrıca [Facebook'taki okuyucu grubumuzda](#) bize katılmanızı öngördü, bu yüzden kaderinizi takip edin ve orada görüşelim!

OceanofPDF.com

Zodiac Akademi'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya Ağlayan Orman'da kaybolmak derse geç kalmak için geçerli bir mazeret olarak sayılmayacaktır.

Haritayı daha yakından incelemek için üzerine tıklayın.



Darius



Bir Su Perisi sondalı parmaklarını etime sokacak kadar yaklaştığında, yan tarafımdan acı fişkırdı ve ona doğru savrulurken bir meydan okuma kükredim. Darcy'nin Phoenix ateşinde benim için dövdüğü balta mavi alevlerle parlayarak havada bir yol açtı ve Nymph'in boynuna saplandı.

İğrenç yaratık ölmeden önce acı içinde çılgılık atacak zaman bile bulamadı ve Darcy ile Seth'in ilerleyişimizi gizlemek için çağırdıkları fırtınada etrafımda dönen toza dönüşerek parçalandı.

Gerçi bu plan işe yaramamıştı. Lanet Nymph'ler, açıklığın dışına adımımızı attığımız anda burada olduğumuzu fark etmişlerdi. kulüp binası gizlenmişti. Yıldız tozuyla geldiğimizde büyülü bir alarm mı çalıştırmıştık yoksa fark edilecek kadar şanssız mıydık bilmiyordum ama artık bir önemi yoktu. Nymph'lerin her taraftan yaklaştığı bok fırtınasının tam ortasındaydık.

Bir elimi yan tarafıma bastırdım ve ilerleyişimi durdurmak zorunda kaldığım için en kötü yaraları bir lanetle iyileştirdim.

Caleb, Vampir hızıyla ormanın dört bir yanına fırlarken kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey olarak görünmüyordu, Darcy'nin ona yaptığı ikiz hançerler, Nymph'ler daha yaklaştığını bile fark etmeden onları parçalıyordu.

Derim yer değiştirme dürtüsüyle karıncalandı ve dilimi duman kaplarken dudaklarımdan bir Ejderha kükremesi çıktı ama burada, ağaçların arasında yer değiştirebileceğim bir alan yoktu. Ayrıca, yeni baltamın düşmanlarımı parçalamasının verdiği his, onu terk edemeyeceğim kadar hoşuma gitmişti.

Darcy bize bu silahları sunduğunda, kalbim onun için acımişti. Kız kardeşi ve Lance'in ölümü ve dünyanın ağırlığının üzerine çökmesiyle çektiği acı için. Onların kaybının işkencesini onunla paylaşmışım, bu yüzden bunun yükünü yeterince iyi anlıyordum. Ama o, onların kaybının acısı altında ezilmek yerine meydan okudu ve yazı İmparatorluk Yıldızı'nın izini sürmemize yardım ederek geçirdi. Roxy, Gabriel'in öngördüğü fedakârlığı yaparak babamın onu bulmasını şimdilik engellemişti ve biz de onun fedakârlığının boşa gitmesine izin vermeyi reddettik. Ve şimdi Darcy dördümüzü Nymph'lere karşı koyabilecek ve onları kâğıttan yapılmış gibi kolayca kesebilecek silahlarla donattığına göre, onu bulmamızı engelleyebilecek hiçbir şey yoktu.

Max, Seth'in sırtındaki devasa beyaz kurt formuyla açıklığa doğru ilerlerken meydan okurcasına böğürdü ve tam başımın üzerinden Anka ateşiyle yanan bir ok fırlattı. Ok göğsünde bir delik açtığında bir Su Perisi toza dönüştü ve Max, Darcy'nin hediyesini taklit ettiğinden beri yorulmadan çalıştığı bir hareketle oku bir rüzgâr esintisiyle kendisine geri yönlendirdi. Oku hemen yaya yerleştirdi ve ben arkalarından hızla ilerlerken tekrar nişan aldı. Seth'in ön pençeleri pırıl pırıl metalle kaplıydı, pençeler Anka ateşiyle tutuşabiliyor ve Nymph'lerin kabuklu etlerini sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi parçalayabiliyordu.

Baltamı vahşice savurdum, tekrar tekrar öldürürken yüzüme ve kollarıma siyah kan sıçradı ama ne kadar çok düşman yok edersem edeyim, gelgit hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Ağaçların arasındaki karanlıkta Darcy'yi ararken kalbim çılgınca çarpıyordu. Birlikte kalmamızı emretmeme rağmen bir gizlenme büyü kullanılarak önden kaçmıştı ve ondan bir iz olmadan geçen her dakika için panik derimin altında savaşıyordu. Ben Roxy'ye, gölgelerin içine düşmeden ve babam tarafından alınmadan önce kız kardeşini koruyacağıma dair söz verdim ve şu anda onun için yapabileceğim tek şey buydu.

Ayrıca, son altı hafta içinde Darcy ile aramda bir bağ oluşmuştu. Malikâneneden uzaklaşabildiğim sıklıkta gizlice buluşuyorduk, böylece o da gölgeleri içimden söküp atmaya çalışıyordu. Eğer onlardan kurtulabilirsem Clara artık beni kontrol edemeyecekti ve ben de ona ve babama saldırılabilecektim. Ama işe yaramıyordu. Darcy'yi daha güçlü alevler kullanmaya zorluyordum ama onlar gölgeleri yok etmekten çok beni içten dışa doğru canlı canlı kavurmaya yaklaşıyorlardı. Geçtiğimiz hafta ben onların acısından bayıldığımdan ve Max beni iyileştirmek için zamanında çabaladığından beri bunu denemeyi reddetmişti.

Hayatımı kurtarmak için. Ama denemekten vazgeçmek istemedim. Babama karşı durabilmek ve sevdiğim kızı kurtarabilmek için özgür kalmalıydım.

Roxy'den ayrılışımın acısı içimi parçaladı ve geçen her gün içimi kanattı.

Babam onun hayatını ellerinde tutuyordu ve onu bulmaya çalışmamı engellemek için onu tehdit etmişti. Bu beni durdurmadı. Onu malikanede bir yerde tuttuğunu biliyordum ve uyanık olduğum her saati onu aramakla geçiriyordum ama nerede olduğuna dair bir ipucu bile bulamamıştım. Fakat

Bazen gecenin köründe aniden uyandım, onun ılıklarını duyduğuma emindim, karanlıkta yalnızdım.

Sadece kâbus görüyor olmayı umuyordum. Ama görmediğimden neredeyse emindim.

Açıklığın ortasındaki kulüp binasından büyük bir Anka ateşi patlaması geldi ve Nimfler Darcy'nin gazabı altında can verirken çığlık attılar.

Sonunda bizi beklediğı taş eve varana kadar alevlerinden kaçmaya çalışan Nymph'lerin arasından geçerek ilerledim.

Bir an için ateşin ışığı onu gölgeler içinde bıraktı. Mavi saçları zaferle gülümserken simsiyah görünüyordu, kız kardeşine o kadar benziyordu ki kalbim midemin çukuruna doğru düştü. Suçluluk İçimde çok tanıdık bir lanet gibi yükseldi ve bu dövüşe odaklanabilmek için zihnimi ondan uzaklaştırdım.

"Hepsini yakaladık mı?" Darcy alevleri sönerken ve illüzyon benim için kaybolurken seslendi.

"Bu da neydi böyle?" Sağ elimde gevşek duran baltamı kaldırmaktan kaslarım yorgunluktan yanıyordu. "Planımız birlikte hareket etmektir."

"Sakin ol, Darius," diye cevap verdi, mavi saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden geriye doğru savurarak. "Ben sadece geride kalanları topluyordum."

"Kendini öldürtebilirdin," diye homurdandım, Seth Kurt formuyla yanıma sokulurken ve Max onun sırtından kayarken.

"Ama yapmadım. O yüzden değerli sözünü tutmama konusunda endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı acı acı.

"Şu anda onun için yapabileceğim tek şey bu," diye homurdanarak cevap verdim, kalbim bu sözlerin doğruluğıyla burkulmuştu. Roxy'yi geri almak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza yemin etmiştik, ama ortaya çıktı ki

Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. En azından şu ana kadar. Gabriel bile bize yardım edecek bir şey *göremedim*. Bütün durum berbatı.

Darcy'nin bakışları bunun üzerine yumuşadı ve başını salladı. "Biliyorum. Ama ben korunması gereken kırılgan bir şey değilim."

Seth tekrar Fae formuna geçerken, "Sen bir prensessin," diye alay etti.

Darcy gözlerini devirdi ve Seth'in aletini göstererek ondan uzaklaştı.

Max çantasından çıkardığı bir çift eşofman altını ona fırlattı.

Biz onu beklerken Caleb bize doğru fırladı, hançerlerini kaplayan Anka alevlerini söndürürken gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Daha fazlası geliyor," diye nefes nefese ormanı işaret etti. "Çok fazla. Burayı aramalı ve buradan defolup gitmeliyiz."

Bir zamanlar Zodyak Loncası'na ev sahipliği yapmış olan devasa taş binaya bakarken lanet okudum. Darcy, Ruhlar Sarayı'nda saklanan eski bir kitapta bahsedilen bu yeri keşfetmişti ve biz de buraya gelmiştik ama lanet Nimfler yine de daha hızlıydı. Tıpkı aradığımız son dört yerde olduğu gibi.

Bunu nasıl başardıklarını, yıldızların gerçekten bize karşı olup olmadığını ya da bir şekilde bizi gözetleyip gözetlemediklerini bilmiyordum ama sanki bir türlü rahat edemiyorduk.

Darcy binaya doğru dönüp kapıya doğru ilerlerken, "O zaman bu işi çabuk halledelim," diye hırladı.

Omzunu tuttum, bana oflarken bakışlarım Ejderha yarıklarına kaydı ve önce ben girebilmek için onu kenara çektim. Onu korumamı istemeyebilirdi ama Roxy'ye söz vermiştim ve bundan geri adım atmayacaktım.

Kapı ağırdı ve açmaya çalıştığımda takıldı, sihirli bir şekilde kilitlendi. Baltamı hızlıca sırtımdaki kılıfa yerleştirdim, böylece

açmaya konsantre ol.

Kilide odaklanırken gözlerimi kapattım, kendi sihrimi kilide uyguladım ve kilidi kırmak için çabalarken küfrettim.

"Acele et, dostum," diye tısladı Seth arkamdan ve ben hayal kırıklığı içinde homurdandım.

kilit beni geride tutmaya devam etti ve sonunda bir güç dalgasıyla kilidi kırdı.

Kapı bir iniltiyle açıldı ve içeri adım attığımızda önümüzü aydınlatması için karanlık alana bir avuç Faelight attım.

Kulüp binası tertemizdi, deri koltuklar ve koyu renkli ahşap mobilyalarla dolu büyük bir açık alan bulunuyordu. Birkaç kapı Merkezi odaya girdik ve mekâna doğru ilerlerken etrafımıza göz gezdirdik. Tozun buraya çökmesini engellemek için yazılmış olmalı, çünkü oda el değmemiş gibi görünse de havadaki büyüün tadı çoktan gelmişti. solduğundan beri. Uzun zamandır buraya kimse gelmemiştir.

"En fazla beş dakikamız var," diye uyardı Caleb. "O zaman buradan siktir olup gitmeliyiz. Ben arka odaları kontrol edeceğim." Cevap vermemizi beklemeden uzaklaştı ve geri kalanımız İmparatorluk Yıldızı ile ilgili olabilecek herhangi bir şey aramak için dağıldık.

Odayı didik didik ederken, gizli olabilecek her şeyi bulmak için tespit büyülerini kullanarak, saldırganlığın sınırlarında dolaşan ateşli bir arzuyla avlanıyorduk.

Hiçbir şey bulamayınca, kitapları, süs eşyalarını ve rastladığım diğer her şeyi bir yığın halinde yere atarken lanet ettim ve dakikalar ilerledikçe nabzım atmaya başladı.

"Kahretsin," diye soluk soluğa bağırdı Darcy ve ben dönüp baktığımda onu elinde bir tarot kartıyla odanın ortasında buldum.

Birkaç hafta önce Astrum'un ikizlere mezarın ötesinden gönderdiği mesajlardan bahsetmişti ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa

Bir tane daha buldum.

"Ne yazıyor?" Ben talep ettim.

İmparatorluk Yıldızı'na sahip olduğundan şüphelendiğimiz son kişi Astrum'du ve ikizlere bıraktığı bu ekmek kırıntısı izinin onları ona götürmek için tasarlanmış olmasını umabilirdim.

"Düşmüş avcıyı ara." Darcy kartı görmem için bana uzatırken başını kaldırıp bana baktı.

Dünya tarot kartı bana baktı; çıplak bir kadın, çeşitli yaratıklar tarafından izlenirken her iki elinde bir asa tutarak yeryüzünün üzerinde dans ediyordu. Bu en azından olumluydu - kartla birlikte gelen mesaj bir bilmededen başka bir şey gibi görünmese bile, kart her şeyin yerli yerine oturmasını sembolize ediyordu.

"Hiçbir şey bulamıyorum," diye seslendi Max geniş alanın öbür ucundan.

"Ben de," diye açıkladı Caleb, sarı bukleleri dağılmış bir halde odaya geri dönerken.

Darcy acı acı, "Burada olduğunu sanmıyorum," dedi. "Burada olsaydı bir kart bulamazdık."

Ormanda bir yerlerden korkunç bir çığlık duyuldu ve Nimf ordusu yaklaşırken hepimiz endişe içinde etrafımıza bakındık.

"O zaman gitme vakti geldi," dedi Seth, eski bir viski şişesini açıp dibindeki birkaç santimi içtikten sonra bir kenara atarken bize katılmak için hareket etti.

"Evet, hadi buradan siktir olup gidelim," diye kabul ettim ve cebimden bir kese yıldız tozu çıkardım.

"Bir dakika," dedi Caleb ve ben itiraz edemeden uzaklaştı.

Dışarıdaki perilerin ulumaları ve çığlıkları o kadar yakındı ki kaslarım gerildi ve büyü parmak uçlarıma kadar geldi.

Caleb, kolunun altında dışarıda bulmuş olması gereken bir bidonla yeniden ortaya çıktı ve kapağını çevirip kapattığında gözleri heyecanla parladı.

"Faesine," diye anons etti ve teneke kutuyu havaya kaldırarak etrafımızda dönmeye başladı, böylece binadaki her yüzey inanılmaz derecede yanıcı maddeyle kaplanmış oldu.

Seth heyecanla uludu ve hepimiz birbirimize yaklaşırken yıldız tozu kesesini Max'e fırlattım.

Nimfler o kadar yakındaydı ki artık çingiraklarını duyabiliyordum, Max çantadan bir tutam yıldız tozu çıkarıp bize sırtırken varlıklarının soğuk hissi büyümümü azaltıyordu.

İlk cam kırıldığında Darcy gözüme çarptı ve Nymph'ler bizi gördüklerinde heyecanla çığlık attılar.

Darcy keskin bir nefes çekti ve onlar içeri girmek için savaşırken kalbim yerinden fırladı; boğumlu bedenlerinin ve ruhsuz kırmızı gözlerinin dehşet verici görüntüsü nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Max yıldız tozunu fırlattı ve ben parmaklarımı şıklattım, alevler avucumdan sıçradı ve Faesine'e çarptı. Ateşin muazzam vızıltısı, üzerimizi kaplayan bir ısı aleviyle buluştu ve dünya etrafımızda dönmeden ve yıldızlar bizi kucaklarına almadan yarım saniye önce yanarken Nimflerin çığlıkları havayı doldurdu.

Kendimizi ailemin arazisinin ötesindeki karanlık ormanlık alanda bulduğumuzda ayaklarımız yere sağlam bastı ve Seth heyecanla uludu.

Bahçede doğum günümün şerefine asılmış olan renkli ışıkları seçebiliyordum. Babamın basına ve sahte arkadaşlarına aile sevgisi ve saygısı gösterisi yaptığı saçma sapan bir geceyi izlemek zorunda kalacağımı fark ettiğimde hırıltımı bastırdım. Bundan kurtulmayı deneyemezdim bile. Halka açık herhangi bir

Muhalefet gösterisi Roxy'ye zarar vermesine neden olabilirdi ve bunu riske atamazdım. Beni taşaklarımdan yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Beni resmen tasmalamış ve ağzımı bağlamıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve yazın başından beri bana bakışları içimi nefretle kaynatıyordu. Gözleri sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi parlıyordu. Sanki içinde büyük bir sır saklıyormuş ve bunu açıklamak için yanıp tutuşuyormuş gibi... Bunu yapacağını her düşündüğümde, içim dehşet ve ne olduğunu öğrenmek için çaresizlik karışımı bir duyguyla doluyordu.

Benimle alay etmeye ve Roxy'yi merhametine tutsak etmeye devam ettiği süre boyunca tutunduğum küçük bir umut kırıntısı vardı. Onu neredeyse öldürdüğüm geceden beri, yanında Clara olmadan bir kez bile yanıma yaklaşmamıştı. Aslında, artık onun yanından hiç ayrılmıyor gibiydi. Ve bunun sebebinin korku olduğuna dair derin bir umutla doluydum. O biliyordu ki

O gece onu yenmeye ne kadar yaklaşmıştım. Onu bitirmeye. Ve sadece Clara ve onun gölgeler aracılığıyla benim üzerimdeki kontrolü onu gazabımdan korudu.

Eğer onu yalnız yakalayabilirsem, onu aradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirsem, o zaman işini sonsuza dek bitirebileceğimden emindim. Ama hain bir piç olduğu kadar Fae olmayan bir pislik olduğunu da kanıtlıyordu, olması gerektiği gibi benimle yüzleşmek yerine Gardiyanını aramıza koyuyordu.

"Bu gece sarayda yalnız başına iyi olacak mısın?" Seth Darcy'ye sordu, eve gidebilmesi için ona yıldız tozunu uzatırken yumuşak bir inilti duyuldu. Açıkçası bir Vega, taht iddiamızı destekleyen insanlarla dolu bir partide hoş karşılanmazdı, bu yüzden içeri giremezdi. Eğer basın bugünlerde birlikte ne kadar çok vakit geçirdiğimizi öğrenirse bayram ederdi. Bana kesinlikle bir savaşın karşıt taraflarındaymışız gibi gelmedi.

"Artık hep yalnızım," dedi kalbimi suçluluk duygusuyla çarptıran düz bir tonda. Nasıl başa çıktığı konusunda ciddi şekilde endişelenmeye başlamıştım. Önce Lance, şimdi de Roxy ondan alınmıştı; Geraldine'in sık sık onunla kaldığını biliyordum ama aynı şey değildi.

Hiçbirimiz bir yanıt veremedi, yıldız tozunu başının üzerinden fırlattı ve gözden kayboldu.

Onunla buluşmak için bir saat önce buraya gizlice gelmiştik, en son arama yerimizi öğrendiği anda ama şimdi doğum günü partim için konuklar gelmeye başlamıştı, gizlice geri dönmek çok daha zor olacaktı. Özellikle de babamın ekstra korumaları devriye gezerken. Sözde onları Nymph'lere karşı korumaları için tutmuştu ama ya görünüşü kurtarmak içindi ya da burada ne yaptığını anlayan olursa diye onun haberi olmadan kimsenin eve yaklaşmamasını sağlamak içindi.

Baltayı ve kılıfı sırtımdan indirdim, yırtık gömleğimi çıkardım ve kardeşlerime baktım. Onları binaya geri sokmanın basit bir yolu vardı ama bunu yapmak babamın her zaman uymamda ısrar ettiği kuralları çiğnemek anlamına geliyordu.

Neden onun kodlarını umursuyorum ki?

Gömleğimi ve baltamı Max'e fırlatırken onlara, "İyi bir gizlenme büyüsü yapmanız gerekecek," dedim.

"Neden?" Cal sordu, ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyormuş gibi bana bakıyordu, oysa vardiyaya geçeceğimi tahmin etmem gerekiyordu. Striptiz şovları bana göre değildi.

"Çünkü hepimizi geri uçuracağım."

Max heyecanla sırtırken Seth ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Asla olmaz," diye nefes aldı.

"Ciddi misin?" Cal gözleri büyüyerek sordu.

"Evet, ciddiym. Siz pisliklerin her zaman yere çakılıp kalmasından bıktım. Ejderha olmanın o boktan emirlerinizden çok daha iyi olduğunu anlamanızın zamanı geldi."

Max bir kahkaha attı ve Seth, Cal onu susturmak için elini ağzına kapatmadan yarım saniye önce ulumaya başladı.

Caleb, "Çok kurnazca, göt herif," diye azarladı.

Seth elini ağzından çekti, sonra öne doğru sıçradı ve dilinin ucunu yanağımın kenarından geçirdi. "Kahretsin, ben çok Çok heyecanlıyım, altıma işeyebilirim. Bu, Ay'a gittiğim ve herkes yapamayacağımı söylediğinde o kraterin üzerinden atladığım zaman kadar iyi."

"Eğer üzerime işersen, seni göle atarım," diye uyardım, elimdekileri bırakarak

eşofmanlarımı ve spor ayakkabılarımı çantasına koymasına için Max'e verdim, sonra da yer değiştirebilmem için onlardan uzaklaştım.

Vücudum parçalara ayrılıp yeniden şekillendi ve pullarımın altından ateş akarken bir kükremeyi zapt etmek için savaştım ve pençelerimi altımdaki güneşten kavrulmuş toprağa saplanacak şekilde esnettim.

Şimdiye kadar sadece Lance ve Roxy'nin bana binmesine izin vermişim ve bunu yapmak için kuralları çiğniyordum ama bu birdenbire çok anlamsız göründü. Babam Ejderha üstünlüğü fikrine kafayı takmıştı, ama ben

bazı arkadaşlarımın beni bulutların üzerinde gezdirmesine izin vermek istedin? Bu beni lanet bir yük katırı yapmadı. Sadece emrimle neler yapabileceğimi gösterdim.

Tereddüt eden diğer Varislere bakmak için başımı çevirdim. Yani, evet, bu oldukça büyük bir olaydı, ama onların hareket etmesine ihtiyacım vardı.

Babam beni aramaya gelmeden önce. Malikaneden ayrıldığımızı fark ederse, bir grup perisinin ölümüyle bir ilgimiz olduğunu anlayabilirdi.

Önce Seth öne çıktı ama Caleb bir an sonra harekete geçti, sırtıma sıçradı ve heyecanlı bir kahkaha atarak kürek kemiklerimin arasına yerleşti.

Max ve Seth hemen arkasından tırmandılar ve ben de kanatlarımı riske atmadan önce hepsinin aynı anda üzerime binmesi hissine alışmak için birkaç adım ileri yürüdüm.

"Bundan emin misin, Darius?" Max sordu ama ses tonundaki kahkaha tonu fikrimi değiştirmemi kesinlikle istemediğini gösteriyordu.

Onlara bakmak için başımı çevirdim ve bir duman üfledim. Altın kanatlarımı iki yanıma açıp kendimi hızla bulutlara fırlatmadan önce cevap olarak yüzlerimi buruşturdum.

Seth bir kalp atışı kadar heyecanla haykırdı, ardından gürültüyü kontrol altına almak için pullarımın üzerine bir susturma baloncuğu ve kimsenin onları fark etmediğinden emin olmak için bir gizleme büyüsü geldi ve sonra ben kanatlarımı sertçe çırpıp gökyüzüne fırlarken hepsi bağıyor ve tezahürat yapıyordu.

Elimden geldiğince sert ve hızlı uçtum, bulutları yarıp yıldızların altında süzülürken kalbim çarpıyordu, onlara dünyayı gösterdim Son hızla tekrar dünyaya dalmadan önce birkaç sonsuz an için en çok sevdiğim yol.

Diğer Varislerin hepsi biz bulutların arasına dalarken bağırp çağırdılar ve ben de onları gerçek bir gezintiye çıkarmak için havada döndüm. Düşmek üzereyken tüm güçleriyle omurgalarımaya yapıştıklarını hissedebiliyordum ve ben Ağzımdan bir Ejderha ateşi patlaması çıktı ve ben içine dalarken etrafımızı sardı.

Kanatlarımı açtım ve odalarımın bulunduğu kulenin düz çatısına inmeden önce son saniyede malikânenin çatısının üzerinden süzıldüm.

Varisler sırtımdan kayarak, ben tekrar Fae formuma geçmeden önce heyecanla gülmeye başladılar ve ben de onlara yarım bir gülümseme sundum. Onların eğlendiğini görmek güzeldi, ama ben hiçbir şeyden gerçek bir keyif alamamıştım.

Roxy bizden alındığından beri. Kalbim kilitlenmiş gibi hissediyordum. Buz kafesi ve eğer onu kısa sürede bulamazsak bana ne olacağından emin değildim.

Max etraflarındaki gizlenme büyüsünü dağıttığında diğer Varislere doğru baktım ve gözlerim onların olduğu yerde sadece karanlığı görmek yerine gülümseyen yüzlerine odaklanmayı başardı.

Odama geçtik ve Seth banyoya girip duşu çalıştırırken ben de bedenimdeki kiri temizlemek için su sihrini kullandım.

Annemin benim için bıraktığı kömür rengi takım elbiseyi giydim ve doğum günü partim olan maskaralıkla yüzleşmeye hazırlanırken çalışkan bir küçük varis gibi saçlarımı şekillendirdim. Yirmi yaşında olup da doğum günü partisine gitmeyi seçen pek fazla kişi tanıımıyordum. Oturmalı bir ziyafet ve resmi bir dansla kutladık ama şikayet edecek kadar umurumda değildi. Bana kalsa hiç kutlama yapmazdık. Kahretsin, bana kalsa Roxy'yle bütün günü baş başa geçirir, kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapardım ve bu mükemmel olurdu.

Seth, Caleb ona küfredip onu dışarı atmak için içeri girene kadar duşta oyalandı. Max de kendini su büyüsüyle temizlemişti ve kravatını sıkarken kıkırdadı, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı, banyoya doğru bakarken kapı aralığından gelen tartışma sesleri duyuldu.

Seth bir an sonra odadan çıktı, sırılsıklam ve çırılçıplaktı, Cal'e küfrederken kışında halımın üzerinde bir iz bırakmıştı.

Caleb'ın kahkahası banyodan geldi ve Seth tepinerek uzaklaştı, gri takımını giymeden önce hava büyüsüyle kendini kuruladı. Ceketini giymeyi bile başaramadan Cal odaya geri döndü ve giyindi

Vampir hızıyla bir anda durup kapıya yaslandı ve sanki yıllardır bizi bekliyormuş gibi tırnaklarını inceledi.

Kapı çalındı ve yaşlı uşak odaya girmeden bir an önce Jenkins'e içeri girmesi için seslendim.

"Konuklarınız sizi bekliyor, Efendi Darius," diye mırıldandı, işbirlikçi bir pislik değilmiş gibi alçak sesle eğildi ve ben de bir el hareketiyle onu kovdum.

Diğerlerinin hazır olduğundan ve Seth'in hava kullandığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Bize yetişmek için acele ederken uzun saçlarını mükemmel dalgalar halinde şekillendirmek için sihir.

Ziyafet salonuna yaklaştıkça göğsümdeki ağırlık daha da artıyordu. Bu gösteriyi yapmak istemiyordum. Bu rolü oynamak istemiyordum. Babama karşı açık bir meydan okuma yapmak ve onun yalanlarını ve ihanetini krallıktaki herkese ifşa etmek için can atıyordum. Bunun yerine lanet bir gösteri midillisi gibi ortaya atılıyordum. Bütün gece onun saçmalıklarını dinleyeceğimi düşünmek midemi bulandırıyor ama buna degecek bir planımız vardı.

Bu gece diğer Varisler benimle birlikte odalarımnda kalacak ve Roxy'yi nerede tuttuğunu bulmak için ortak sihrimizi kullanacaktık. Koruyucu bağının gücünün, onu ondan uzaklaştırsak bile ona bağlamaya devam edeceğini biliyordum ama onu onun pençelerinden kurtarmak zorundaydım.

Eğer onu kız kardeşine geri götürebilsek, onu gölgelerden çıkarmanın bir yolunu bulabileceğimizden emindim ve o zaman Koruyucu bağı kendi yöntemiyle halledilebilirdi. Bağı koparmanın tek yolu babamı öldürmek olsa bile sorun değildi çünkü zaten bunu yapmayı planlıyordum. Onunla olan bağı bana sadece daha fazla neden veriyordu.

Ziyafet salonuna yaklaşırken bir yaylı algılar dörtlüsünün sesi bana ulaştı ve Seth bu saçmalıktan ne kadar korktuğunu hissetmiş gibi rahatlatıcı bir hareketle elini sırtımda gezdirdi. Max sakinleştirici duyguları üzerime itti ve ben de onların derimin altına kaymasına izin verdim, bu gece kendimi toparlamak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Jenkins aceleyle ilerledi, büyük çift kapılar açıldığında ve odaya girdiğimde tüm konuklar beni alkışlamak için döndüğünde varışımızı duyurdu.

Kıbarca gülümsedim ve coşkulu tokalaşmalarla karşılanıp omuzlarımın genişliğinden takım elbisemin kesimine ve Star Crossed olmayı setiğimde yaptığım asil fedakârlığa kadar her şey övülürken elden ele dolaşmaya izin verdim. Bu lanet bir sahtekarlıktı ve her anından nefret ediyordum ama gülümsedim ve başımı salladım, çirkin elbiselere iltifat ettim ve sahte göğüslerini bana bastırıp apkın önerilerde bulunan annemden daha yaşlı kadınların güzelliğini vdm.

Neyse ki babam henüz ortalıkta yoktu ama Mildred kalabalığın arasından "*snookums!*" diye bağırarak hızla geçti ve tam ağzıma ıslak bir öpücük kondurup çenemin her tarafını patlıcan rengi rujla boyadı.

Glmsemmem gergin, duruşum sertti ama kimse fark etmedi. Kimsenin umurunda değildi. Mükemmel hayatımın güzel yalanına inanmak ve odadaki en güçlü Fae'ye olabildiğince yaklaşmak istiyorlardı.

Sonunda akşam yemeği için yerlerimizi almamız için bir ağrı yapıldı ve annem kalabalığın arasından belirdi. Yanağımı okşadı, gözleri anlayışla parlıyordu, sonra Mildred'i yanımdan uzaklaştırdı ve benim masamdan daha aşağıda bir yere oturttu, böylece en azından ben Yemek boyunca beni mıncıklamasına katlanmak.

Ben masanın başındaki sandalyenin sağına oturdum, Xavier solumda, annem de onun karşısında oturuyordu.

Herkes yerini bulmakla meşgulken babamın en yeni hayranı odaya süzüldü ve masaya oturmak için hareket ettiğinde bakışlarım ona takıldı. Vard, yaz başında babamın yücelmesine yardım etmek istediğini söyleyerek ortaya çıkan bir Kahin'di ve

Tabii kibirli piç anında kabul etmişti. Tepegöz'den zerre kadar hoşlanmamıştım. Onda cidden rahatsız edici bir şeyler vardı ve uzun, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırırken dikkatim uyumsuz gözlerine takıldı. Gözlerinden birinin içinden geçen bir yara izi vardı ve bu yara izinin karanlıkla birlikte döndüğü çok açıktı. Gölgeler benim hoşuma gidiyor.

Yaklaşık yüz davetli vardı ve diğer varisler aileleriyle birlikte masanın ilerisinde yer aldılar ve beni vurdular. Kendimi kibarca konuşmaya zorladığımda sempatik bakışlarla karşılaştım ve babamın gelmesini bekledik.

Lance'in annesi Stella masaya doğru yürüyor, yürürken kıcını sallıyor ve buradaki her erkeğin kendisine ait olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ama içlerinden sadece babamı istediği çok açıktı. Ne yazık ki, sadakatini ve bağlılığını sürdürmesine rağmen, babam kızıyla yaptığı takastan fazlasıyla memnun görünüyordu, böylece istediği kadar kıcını sallayabilirdi ama bu onu geri çekmiyor gibi görünüyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, Darius," diye mırıldandı benimkinin karşısındaki, babamın oturacağı yerin sağındaki sandalyeye çökerken. "Umarım

Heyecan verici bir gün geçirdiniz."

Cevap vermeden önce bir süre tereddüt ettim, çünkü bir şey bilip bilmediğini ya da her zamanki tuhaf halini takınıp takınmadığını anlamaya çalışıyordum. Babamın Su Perisi ordusunun büyük bir kısmı şu anda malikânesinin arazisinde kamp kurmuş durumdaydı ve bunu anladığımızdan beri onlara saldırmak için can atıyordum. Özellikle de

Darcy, Diego'nun onun için bıraktığı ruh şapkasını ele geçirmeyi umduğundan beri ormanda bir yerde. Ama orada riske atamayacağımız kadar çok sayıda insan vardı.

Şimdiye kadar tamamladığımız baskınlarda, tek bir Nymph'in bile hayatta kalmadığından emin olmak için özenli davranmıştık. Tek bir tanık bile kimliğimizin açığa çıkmasına neden olabilirdi ve eğer babam Darcy ile birlikte ona karşı çalıştığımızı öğrenirse, her şey hızla boka sarabilirdi. Ama Stella bana o plastiği verirken Sorusunun az önce ettiğimiz kavgayla ilgili olmadığından emindim, bu yüzden ona saçma bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Doğum günlerini kim sevmez ki?" Pek de hayranı olmadığımı belli ederek ters ters baktım. En azından bu yıl. Ama tabii ki sanki ona hayatımın en güzel günü olduğunu söylemişim gibi sırttı ve annemi eski arkadaşlarmış gibi selamlarken kısa siyah saçlarını düzeltmek için bir an durdu. Annem Stella'nın söyleyecekleriyle ilgileniyormuş gibi davrandı ve tabii ki birbirlerinden açıkça nefret ettikleri gerçeğinden hiç bahsetmedi.

"Lord Acrux ve Koruyucuları, Clara Orion ve Roxanya Vega!" Jenkins çift kapının açıldığını duyurdu ve tüm kafalar onlara doğru dönerken kalbim midemin çukuruna doğru düştü.

Sandalyemden fırladım, ağzım açık kaldığında ve babam bir kolunda Clara, diğerinde Roxy ile odaya daldığında acelemden neredeyse sandalyeyi yere deviriyordum.

Yürek hoplatan bir güzelliğe sahipti; vücuduna mürekkep dökülmüş gibi yapışan, tam boy siyah bir elbise giymişti. Maun rengi saçları kıvrılmış ve omurgasından aşağıya doğru sarkıyordu; makyajı bir sanat eseri gibiydi, gözlerinin etrafı koyu ve boğucuydu, bu sadece yıldızların ona verdiği siyah halkayı vurguluyordu ve dudakları, öpücüklerini tekrar tatmak için can atmama neden olan derin, kan kırmızısına boyanmıştı.

Babam odaya girdi, kıcı yeni tüylerle dolu bir tavus kuşu gibi kasıla kasıla yürüyordu ama benim gözlerim sadece onu görüyordu.

Konukların hepsi mırıltılı konuşmalara ve soluk soluğa Roxy'nin ışığı görüp onlara destek vermeye karar verdiğine dair saçma sapan bir hikâye anlatmaya başlayan babama sürpriz bir şekilde diğer Meclis Üyeleri de katılmaya başladı.

Roxy konuşmaya katkıda bulunmadı ama sol kolunu uzattı ve hafifçe gülümserken kanıt olarak tenindeki Aries damgasını gösterdi.

Bana doğru bakmadı. Nerede olduğunu bile umursamıyor gibiydi. Kalbim tam ortadan ikiye ayrılırken orada öylece duruyordu ve ben ne yapacağımı bilemeden donup kalmıştım. Oraya doğru ilerlemek, onu kollarından çekip almak ve fiziksel olarak mümkün olduğunca uzağa götürmek istiyordum ama bunun yerine olduğum yere çakılıp kalmıştım. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Tekmelemiyor, çığlık atmıyor ya da kaçmaya çalışmıyordu, sadece taştan yapılmış gibi duruyordu ve dünyadaki hiçbir şey ona dokunamazdı. Onu zorla uzaklaştırmaya çalışsam deli gibi görünürdüm ama cidden burada öylece durup ona bakacak mıydım?

Kötü muamele izleri ararken bakışlarım vücudunun her santimini taradı ama elbette üzerinde fiziksel bir iz yoktu çünkü bunun iyileşmesi çok kolay olurdu. Yaşadığı herhangi bir travma içeride, kimsenin göremeyeceği bir yerdeydi ama daha zayıf, daha solgun görünüyordu...

Onun lanet kalbini sökeceğim!

Bir el koluma indi ve Max'in gücü öfkemi yatıştırmaya çalışırken bariyerlerimi zorladı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum ama kaslarımın gerildiğini, ellerimin yumruk haline geldiğini hissedebiliyordum ve içimdeki küçük, mantıklı bir parça, tüm bu insanların önünde babama saldırma arzusuna teslim olursam bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu.

Roxy ve Clara aramıza gireceklerdi ve ben ne kadar

Clara'yı yok etmeye hazırken, Roxy'ye elimi bile kaldıramazdım. Onu tehlikeye atmaktansa kendi kalbimi göğsümden söküp atmayı tercih ederdim.

Homurdanarak Max'in beni sakinleştirmesine izin verdim, sadece gerginliğimi azaltacak kadar. Mantıklı düşünmeme, bir plan yapmama, onu babamdan ayırmanın ve uzak tutmanın bir yolunu bulmama izin verecek kadar.

Meclis Üyeleri dağıldı ve babam zalim bir ifadeyle bana döndü gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Başkaları için o sadece oğluna mutlu yıllar dileyen bir babaydı. Ama ben bunun bir sınav, bir meydan okuma, bir oyun olduğunu biliyordum. Ve bunu nasıl kazanacağımı bulmalıyım.

"Ah, Darius, geç kaldığımız için çok özür dilerim. Biz giyinirken kızlar biraz heyecanlıydı," diye mırıldandı Peder bize yaklaşırken.

"Heyecanlı mısınız?" Bakışlarım Roxy'ye sabitlenmişken ses tonumu nötr kalmaya zorlayarak sordum.

Bana bakmıyordu, babam konuşurken gözleri onun üzerindeydi, bakışları yüzüne odaklanmıştı.

"Babam giysilerini çıkardığında konsantre olmak zor," diye kıkırdadı Clara, kolunu okşayarak ve bir elini göğsünde gezdirerek. Stella onlara zehirli gözlerle baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Roxy'nin üst dudağı küçük bir miktar geri çekildi ve gözlerini kısarak Gözleri Clara'nın üzerindeydi ve bir an için kızgın ya da kırgın ya da... *kıskanç* kelimesini düşünmeyi bile reddettim.

"Clara, uslu dur ve Xavier'in yanına otur," dedi babam onu başından savarcasına ve Clara suratını asarak masanın etrafından dolanıp ağabeyimin yanına çöktü. "Roxanya, doğum günün kutlu olsun. oğlum."

Roxy dönüp bana bakınca kalbim durdu, bakışları yavaşça üzerimde geziniyordu, sanki beni tanıımıyormuş gibiydi. O kadar derinlere dalmıştı ki Tanıdığım kızın artık orada bile görünmediği gölgeler.

Babamın kolunu bıraktı ve babam onu bana doğru biraz itti, böylece o kadar yakın durdu ki uzanıp ona dokunabilirdim.

Max kolumu bıraktı ve geri çekildi, tüm odanın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebildiğim için bize biraz mahremiyet hissi vermek için üzerimize bir susturma balonu fırlattı.

"Mutlu yıllar Darius," dedi Roxy, sesi günah içinde yüzüyormuş gibi sert ve karanlıktı.

Bana yaklaştı ve daha önce paylaştığımız tüm öpücüklerle acımasızca alay edercesine dudaklarını dudaklarıma değdirerek eğildi. Dudakları soğuktu ve bakışları boştu. Üzerindeki karanlığın tadını aldığımında içimi bir ürperti kapladı.

O öpücükte hiçbir şey yoktu, sevdiğim kızdan tek bir parça bile yoktu ve ona dehşet içinde bakarken, onu bu kadar boş bırakacak ne olduğunu merak ederken her parçam parçalanıyormuş gibi hissettim. Gölgeler nasıl bu kadar çok şey çalabilmişti ve kayıp olduğu süre boyunca babam ona başka neler yapmıştı.

Geri çekildi ama bileğini yakaladım, bana geri dönmesi için yalvarmak, gözlerinde tanıdığım kızdan bir parça aramak istiyordum. Ama benim onunkine değdiği anda, içindeki gölgeler bedenimi istila edip kalbimin etrafını sıkıca sararken, acı ve karanlıktan oluşan bir sarsıntı içime işledi.

Gözlerim büyüdü ve acı mızrakları içime saplanıp beni parça parça keserken nefes almakta zorlandım. Acı çekmemi izlerken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve ben onun gücüyle felç oldum.

"Bırak onu tatlım," diye mırıldandı babam, yüzünde dingin bir gülümsemeyle ona elini uzatarak. "Ne de olsa bugün onun doğum günü."

Roxy bir an daha acı çekmemi izlerken başını öne eğdi Aniden gölgeleri içimden çekip çıkarmadan önce. Parmaklarımı avuçlarının arasına alıp nazikçe kolundan sıyırdı ve ben gözlerinde tanıdık bir şeyler ararken kalbim çarparak, paramparça olarak ve parçalara ayrılarak onu izledim.

"Beni tanımıyor musun?" Nefes aldım, yeşil gözlerindeki siyah halkaları incelerken ve yıldızlara beni görmesi için yalvarırken sesimin keskinliğini gizleyemedim.

"Sen Darius'sun," diye cevap verdi, sesini hâlâ o sert kenar kaplıyordu. "Bana asla zarar vermeyeceğine söz veren adam, her ne kadar verdiğinde bundan zevk alsa da."

Başımı salladım, bu sözlerle karşı çıkmak istiyordum ama babam ona elini uzattı ve o da boyanmış gibi görünen bir gülümsemeyle elini tuttu. Ona bakarken gözlerindeki hayranlık dolu ifade fazlasıyla gerçektir.

"Otur, Darius. Herkes yemek yemeden önce doğum günü çocuğunu bekliyor." Babam bana sandalyemi işaret etti ve ben de başka ne yapacağımı bilemeden sandalyeme çöktüm.

Max bir an için omzumu kavradı, susturucu baloncuğunu bırakıp masanın yanındaki sandalyesine dönmeden önce cildimin altına daha fazla sakinleştirici enerji bastırdı.

Babam masanın başındaki yerini aldı ve Roxy'yi kucağına çekerken sıcaklık vücudumdaki her hücreyi işgal etti.

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve yerimden sıçradım ama Clara içimdeki gölgeleri yakaladı ve kimse fark etmeden beni tekrar yere yatırdı. Roxy babamın dizine daha rahat bir şekilde yerleşirken ben sandalyemde kaskatı oturdum, acı ve dehşet beni parçalara ayırıyordu.

Adam onu kendine çekerken direnmedi ama adamın sikinin üzerine de oturmadı, onun yerine dizine tünedi ve bakışları gibi omurgası da dikti.

Masada ona bakan insanların hepsinin üzerinde gezindi ve sonra yine umursamaz bir tavırla gözlerini kaçırdı.

Xavier'in eli masanın altındaki dizimi kavradı ve bundan duyduğu dehşeti hissedebiliyordum ama dikkatimin bir santimini bile buna ayıramazdım.

İlk yemek servis edildi ve ben sadece babam masanın etrafındaki insanlarla sohbet ederken ve Clara beni kendi bedenime hapsederken onu izleyebildim.

Stella onun söylediği her şeye yüksek sesle güldü, kısa saçlarını savurdu ve öne doğru eğildi, böylece göğüsleri elbisesinden taşma tehlikesi geçirdi ve babam bunu fark etmedi bile.

Roxy'nin sırtına uzandı ve omurgasından aşağı dökülen saçlarının koyu bukleleriyle oynadı ve Roxy hiçbir tepki vermeden öylece oturdu. Korku ya da iğrenme yoktu, zevk ya da heyecan da yoktu. Gölgeyle dolu boş bir kap gibiydi ve onun soğukluğuna kadar her şey

Yüzündeki boşluğa baktığımda öfke ve korkuyla kaynadım. "Seni neyin bu kadar büyülediğini görebiliyorum, Darius," diye mırıldandı babam. Bir sonraki yemek servis edildi ve herkesin dikkati dağıldı. "O gerçekten çok güzel bir kız. Ve çok *inatçı*. Onu alıştırmaktan ve içindeki vahşiliği yenmekten gerçekten keyif aldığımı söylemeliyim."

"Eğer ona elini sürersen, seni bin parçaya böler ve Ejderha ateşinde diri diri yakarım," diye hırladım, ama Clara'nın Gölgeler, lanet olası kaşığı sıkıktan başka bir şey yapmamı engelledi. Ona yaklaşabilseydim, bir kaşığı ölümcül hale getirmenin bir yolunu memnuniyetle bulurdum.

Babam cevap verme zahmetine girmedi, sadece lanet elini onun kalçasına koyarken bilmiş bir gülümseme sundu. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni tüketti, çünkü lanet sandalyeme kilitlenmişim ve

Bana gösteri yapıyordu, sevdiğim kızla sanki bir oyuncakmış gibi alay ediyordu.

Kurslar gelip geçerken yemeğimden bir lokma bile yemedim. Hiç yemedim.

Clara yemek için yeterince hareket etmeme izin verdiğinde bile iştahım yerindeydi. Tabağımdaki garip şeyleri itip kaktım ama bakışlarım Roxy'den hiç ayrılmadı. Ve onu babamın kucağından söküp alabilmek için Clara'nın beni tutmasına karşı koymaya çalışmaktan asla vazgeçmedim.

Tatlılar servis edilirken, babam ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir kez başını salladı ve ayağa kalktı, dönüp tek kelime etmeden odadan çıktı.

Roxy kapıya vardığında Clara beni serbest bıraktı ve ben de hemen ayağa fırladım, kimin gördüğü ya da ne düşündüğü umurumda olmadan onun peşinden koridora koştum.

Koridora çıktığımda Roxy çoktan koridorun en ucundaydı ve ona yetişmek için koşmaya başlarken seslendim.

Ben ona yetişmeden önce evin ortasındaki merdiven boşluğuna varmıştı ve ne isteyebileceğimi bilmiyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakmak için geri döndü.

"Sana ne yaptı?" Boğuldum, ona doğru uzanırken kalbim hızla çarpıyordu, ama elini yakalayamayacağım şekilde kaydı ve tekrar saklamadan önce gözlerinde bir an için korku titreştiğine yemin edebilirdim. "Söyle bana, bunun için onu parçalayacağım. Seni bundan kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Neyin dışında?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

"Gölgeler, Roxy, onlardan kurtulmalısın, ihtiyacın olan-"

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu umursamazca. "Gölgeler bana hayal edebileceğinden bile daha fazla zevk veriyor. Ruhumu besliyor ve acımı çalışıyorlar. Belki de bana katılmayı düşünmelisin."

"Sana katılmak mı?" Alay ettim. "Sevdiğim kız asla-"

Birden öne çıktı, merdivenlerde onunla göz göze dururken eli kalbimin hemen üzerinde göğsüme bastırdı.

"Hissettiğin acı seni yönetmek zorunda değil," dedi, o kadar yaklaştı ki dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti ama gözlerindeki bakış boştu, dipsizdi, boşluktu. "Karanlıkta bana katılabilirsin. Her şeye sahip olabiliriz."

"Peki ya aşk?" Mırıldandım, ellerim beline dolanırken onu kendime çektim, onu temelli geri dönmeye zorlayana kadar ona tutunmak istiyordum.

"Ben sadece kralımı seviyorum," diye nefes aldı.

"Hayır," diye hırladım şiddetle, varlığımın her zerresiyle onun sözlerini reddediyordum. "Onu sevmiyorsun. Onu *asla* sevmezsin."

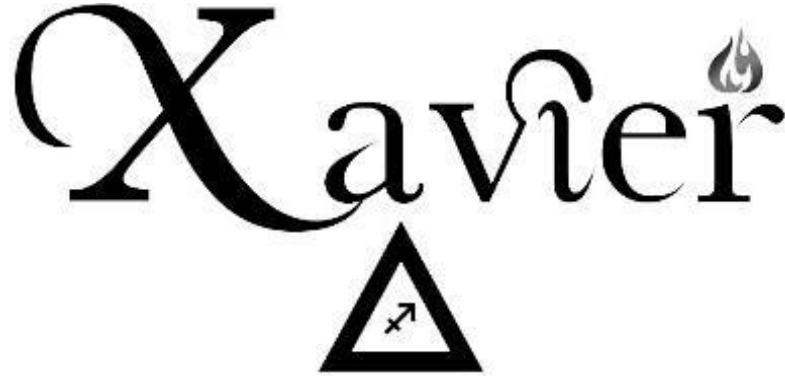
Onu kavrayışım sıkılaştığında karanlık bir kahkaha attı ve göğsüme bastırıldığı elinden bir güç dalgası fişkırdı, gölgeler bana çarptı ve beni evin önündeki ağır kapılara doğru savurdu ve beni yerimde sabitledi.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," dedi Roxy umursamaz bir tavırla ve arkasını dönüp merdivenlerden yukarı, babamın odasına doğru ilerlemeye devam etti.

O gittikten sonra gölgeler beni kapıya doğru uzun süre tuttu ve beni bıraktığında çoktan gitmişti.

Onu bulmak için tüm evi aradım ama bir kez daha ortadan kaybolmuştu. Ve onun kaybını tekrar hissettim, tıpkı kaçırıldığı geceki kadar keskin bir şekilde. Belki daha da fazla. Çünkü şimdiye kadar onu bulabilirsem kurtarabileceğime dair bir umudum vardı. Şimdi ise onu bir daha geri getirip getiremeyeceğimden korkuyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



"Oğlum," babamın sesi sert ve keskindi, ofisinden taşıyor ve göğsümde bir delik açıyordu.

Bavulumu yere bıraktım, gömleğimi düzelttim ve kapıya yaklaşırken nefes aldım. Artık her şeyin üstesinden gelebilirdim. Zodyak Akademisi'ne gitmek üzereydim ve sihrim Uyanacaktı. Kelimenin tam anlamıyla sabırsızlanıyordum. Dün gece toplam üç saat uyumuştum ve bütün gün bu anı beklemek zorunda kalmıştım. Ama artık gece olmuştu. Bu gece Yıldızlar uyanmıştı ve yakında benim sihrim de uyanacaktı.

Kapıyı iterek açtım ve çenemi kaldırarak kol ve bacaklarımda korku hissi uyandıran adamla yüzleştim. Yaptığı onca şeyden sonra kalbimde ona karşı zerre kadar sevgi kalmamıştı. Gerçekten de öyle olduğu bir zamanı hatırlamak zordu. Hayranlık belki, huşu, saygı - farkına varmadan önce

Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Ama ona karşı duyduğum hoşnutsuzluk, yaptığı her şeyden, mahvettiği ve hâlâ mahvetmeyi planladığı hayatlardan sonra güçlü bir nefrete dönüşmüştü.

İnce dikilmiş bir takım elbise giymişti, geniş omuzları blazer ceketiyle vurgulanmış ve sarı saçları geriye doğru taranarak mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Masanın arkasındaki sandalyesinden kalktı ve heybetli boyuna doğru yükseldi.

"Kapıyı kapat," diye emretti ve kafatasımda yankılanan keskin bir tıkırtıyla kapıyı iterken boğazıma bir jilet saplandı.

Babam masanın etrafında dolandı, burnunun ucuyla gizlemediği bir tiksintiyle bana baktı. "Rüzgârın nasıl estiğini anlıyorsun, değil mi evlat?" diye sordu tehlikeli bir hırıltıyla ama ben ne demek istediğini anlayamadan devam etti. "Taht benim, Solaria'nın Kralı ben olacağım. Ve bu da seni Solaria'daki öğrencilerin büyük ilgisini çekecek.

Zodiac Akademisi. Katılmanıza izin vermem için kolum büküldü, ancak artık bu çatı altında olmanız bile üzerinizdeki etkimi küçümsemeyin."

Çenemi sıktım ve dilimin tek bir aptal kelime bile çıkarmasını engelledim. Bu gece onu sınamayacaktım. Özgürlük bu kadar yakınken, lanet olası ismimi haykırdığını duyabiliyorken olmazdı.

Peder devam etti: "Başını öne eğeceksin ve basın senin varlığından bile haberdar olmayacak. Ben söylemedikçe röportaj vermeyeceksin, skandal bir yana, heyecan bile yaratmayacaksın. Ve ben ne zaman istersem eve döneceksin, anlaşıldı mı?"

"Evet, baba." Başımı eğdim, iyi küçük piyonu oynuyordum. Sadece çıkmak istiyordum. Tek sorun annemdi. Dün gece bana geldi, okulda kendime bir hayat kuracağıma, onun için endişelenmeyeceğime yemin ettirdi. Ama bunu nasıl yapabilirdim? Onu burada bırakmak dayanılmazdı. Başka seçeneğim yoktu.

"Güzel," dedi umursamaz bir tavırla. "Aşağıya in, Portia biz ayrılmadan önce The Celestial Times için kısa bir röportaj yapacak. Uyanışınız tamamlandıktan sonra Unsurlarınızı ve Evinizi basına duyuracağım, sonra artık benim değersiz, yedek oğluma odaklanılmayacak."

Sertçe başımı salladım, yüzüme yediğim acı-tatlı tokat hala yanağımı yakarken arkamı döndüm ve onun ağır varlığıyla kapıdan çıktım.

Ben. Bavulumu aldım ve bir hamalın benden almak için beklediği alt kata taşıdım. Darius birkaç gün önce Zodiac'a geri dönmüştü, işine bir an önce başlaması gerektiği konusunda ısrar ediyordu ve babam da Çünkü özel varisinin her zaman oyunun önünde olmasını isterdi. Oysa ben daha iyi biliyordum. Darius bana diğer Varisler ve Darcy Vega ile birlikte Su Perisi avına çıkacağını bizzat söylemişti. Bütün yaz boyunca bana onların avlarını anlatmıştı, böylece ben de onun hikâyelerini izleyerek yaşayabiliyordum. Onlara katılmayı çok istiyordum, sanki Xbox oyunlarımdan biriymiş gibi geliyordu. Gerçek bir hayat macerası. Ve şimdi sihrimi uyandırıyorlardı, belki de gerçekten yardım edebilmem çok uzun sürmezdi. Yine de bir işe yaramadan önce öğrenmem gereken çok şey olduğunu içten içe biliyordum. Yine de...

Verandadan sesler geliyordu, ön kapı yarı açıktı ve babamın eli beni dışarı çıkarırken aniden omzuma kondu. Ona baktığımda, sahte gülümsemelerinden birini takındığını, dişlerini gösterdiğini ve gözlerinde parlayan iyi bir gurur denemesi olduğunu gördüm. Ben de aynı derecede sahte olan kendi gülümsememi takındım ve dışarı çıktık; basın mensupları verandaya doğru birkaç ışık yerleştirmişlerdi ve annem orada yeşil bir elbise giymiş Portia ile sohbet ediyordu.

"Ah, işte günün adamı!" Portia haykırdı, sarı saçları bana doğru hızla çıkarken zıplıyordu. "Çok şık görünüyorsun, Xavier. Ailenle birkaç fotoğraf çektirelim." Beni onların arasına yerleştirdi ve fotoğrafçı çekime başlarken ikisi de yaklaştı. Anneme sırtarak baktım ve o da bana kalbimi ısıtan bir göz kırptı.

Çekim bittiğinde Portia bana Uyanmış olmak ve okula başlamakla ilgili hislerimi sordu ve ben de içimde patlayan duyguları dışarı vurabildim. Çünkü çok heyecanlıydım. Lanet olası yıldız

deli gibi mutluydum. Ve ona anlatmayı bitirdiğimde, ne kadar çok gülümsediğimden çenem ağrıyordu.

"Bu hiç adil değil!" Clara evin içinde bir yerden çığlık attı ve babamın yüzü gök gürültüsüne döndü.

"Affedersiniz," dedi adam sertçe ve Portia el sallayarak onu başından savdı ama fotoğrafçıyla kısa bir bakışarak çok merak ettiğini belli etti.

"Git ceketini al Xavier," diye cesaretlendirdi annem, gözleri endişeliydi. "Bir an önce yola çıksak iyi olur."

Portia özür dileyerek, "Evet, elbette, sizi daha fazla tutmayacağım," dedi ve eşyalarını toplamaya başladı.

Annem onunla gereğinden biraz daha yüksek sesle havadan sudan konuşmaya başlarken ben evin içine süzıldüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Clara merdivenlerdeydi, gölgelerden oluşan bir pelerin etrafında dönüyordu. ellerini kalçalarına dayamıştı. Tory kırmızı saten elbisesiyle babamın yanında durmuş, tüylerimi diken diken eden bir bakışla ona bakıyordu. Babamın Tory'ye yaptıklarına ne kadar kızdığımı ifade edemezdim. Onu Darius'un doğum gününden beri görmemiştim ve nerede sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi de onu tasmalı bir köpek gibi dışarı çıkarıyordu. İğrenç bir şeydi.

"Önce ben senin Koruyucun oldum baba, nasıl oluyor da *o* seninle gelebiliyor?" Clara dudak büktü, gözleri karanlık bir fırtınaya dönmüştü. Muhtemelen şimdiye kadar ona *baba* demesine alışmış olmalıydım ama hayır alışmamıştım. Hâlâ

kusma isteği uyandırdı. Hem de her seferinde. Lanet olsun. Zaman.

"Şimdi, Clara, bunu sana açıklamıştım," dedi babam beni de aynı derecede hasta eden bir mırıltıyla. "Roxanya'nın toplum içinde benim müttefikim olarak görülmesi gerekiyor. Ve sen hâlâ gücünün tam kontrolüne sahip değilsin, henüz Fae olarak geçemezsin."

Koridorun karşısındaki palto dolabına doğru sürüklendim, şık siyah bir palto alıp üzerime geçirdim, gözlerimi dışarıdaki dehşet sirkinden hiç

ayırmadım

benden
önce.

Clara'nın yüzü öfkeyle büküldü ve etrafındaki karanlık fırtına bulutu büyüdü, gücünün gücü içimde yaşayan gölgeleri çekiştirdi. "Kendimi kontrol edebilirim!" diye bağırdı ve babam hırlayarak ona doğru hamle yaptı.

ve boğazını kavırıyor.

"Sessizlik," diye tısladı. "Yoksa seni bir haftalığına odamdan sürgün ederim. İstedğin bu mu?"

"Hayır," diye inledi Clara ve burnum kırıışırken etrafındaki gölgeler kayboldu.

Tory'yle göz göze gelmeye çalıştım ama o da Clara'nın babama baktığı gibi bakıyordu. Bunu izlemek mide bulandırıcıydı.

"Aferin kızıma," diye hırladı Lionel. "Şimdi yukarı çık ve ben eve döndüğümde seni uslu durduğun için ödüllendireceğim."

Bir öpücük için eğildi, ama o öpücüğü alamadan adam uzaklaştı, Tory'nin sırtına sahiplenici bir el koydu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Bir komutla çenesini bana doğru salladı ve onlar tekrar evden çıkarken ben de arkalarına düştüm.

Portia hâlâ orada annemle sohbet ediyordu ama Tory'yi babamın yanında görünce gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Tory'nin Lionel'la aynı safta yer alması yeni bir haber değildi ama basın yine de bunu yeterince çabuk duyuramamıştı.

Babam elini Tory'nin omurgasından çekerken Portia şaşkınlıkla, "Oh, iyi akşamlar Bayan Vega, sizi bu gece görmeyi beklemiyordum," dedi.

"Evet, işte buradayım," dedi Tory kayıtsızca, Portia'ya düz bir bakış atmadan önce babasına tekrar gülümseyerek.

"Hazır buradayken birkaç kelime edebilir miyim?" Portia umutla önce babama sonra da Tory'ye bakarak sordu.

"Elbette, ama çabuk olun, gitmemiz gerekiyor," dedi babam kibarca ve Portia başını sallayarak, elinde diktafonuyla Tory'nin merdivenlerini aceleyle çıkarak onu kaydetmeye başladı.

"Son zamanlarda kızı kardeşinizle konuştunuz mu? The Daily Solaria'da hala tahtı birlikte ele geçirmeyi planladığınız konusunda ısrar eden oldukça kapsamlı bir kampanya yürütüyor. Yorum yapmak ister misin?" Portia umutla sordu ve ona bağıırıp gereğı, babamın bir canavar olduğunu, Tory'yi kontrol etmek için gölgeleri kullandığını, her gün kara büyü yaptığını, Nymph'lerle müttefik olduğunu, krallığı ele geçirmeyi ve yoluna çıkan herkesi yok etmeyi planladığını syleyebilmeyi diledim. Ama orada öylece durdum, yüz hatlarım belirginleşmiş, kalbim ritmini kaybetmiş bir şekilde çarpıyordu.

"Artık taht için yaşışmıyorum," dedi Tory ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Elini uzatıp babamın kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Artık gerçek yerimi buldum."

Portia öfkeyle gözlerini kırpıştırdı ve annem sakın ifadesini özenle korudu ama gözlerinin ardında karanlık bir korku vardı.

"Yıldızlar adına, yani Solaria tahtı üzerindeki hak iddianızdan resmen feragat mı ediyorsunuz?" Portia sordu, bu haberi ilk alan kişi olduğu için gözlerinde dolar işaretleri parlıyordu. *Kesinlikle hayır. Yapma bunu, Tory.*

"Kesinlikle," dedi Tory garip bir şekilde boş bir gülümsemeyle.

"Bu gecelik bu kadar, korkarım geç kalmak istemeyiz," Portia sorularla patlayacakmış gibi görünürken babam araya girdi. "Jenkins sizi geçirecek. İyi akşamlar, Portia."

Tory'yi onun yanından geçirdi ve annemle ben endişeli bir bakış atarak aceleyle onu takip ettik. Elimi tuttu, bırakmadan önce çabucak sıktı ve kalbim onun gizlice benim tarafımda olduğunu bilerek biraz şişti.

söyleyemedim. Keşke bu gece onu yanıma alabilseydim ve babamdan sonsuza dek uzak tutabilseydim.

Kapıcı çantamla birlikte yolun sonunda bekliyordu ve birlikte kapıdan çıkıp koğuşlardan geçerken babam havaya yıldız tozları savurdu ve dünya yıldızlardan oluşan bir sisin içinde döndü.

Ayaklarım yere sağlam bastı ve kendimi uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarken buldum.

Zodyak Akademisi'nin kapıları; ortasına zodyak çemberi işlenmişti ve etrafında tüm burç sembolleri yer alıyordu. Babam nefes nefese kalırken içimdeki heyecan ve gerginlik birbiriyle savaşıyordu.

"Bir gece için bile koğuşları kaldıramadılar mı? Bu okul kimin finanse ettiğini unutuyor," diye mırıldandı.

"En azından Xavier'imiz burada güvende olacak," dedi annem düz bir tonda ama sözlerinin benim için olduğunu biliyordum.

Burada babama karşı güvende olurdum. Bu kapılardan içeri girdikten sonra bana kolayca ulaşamazdı. Elbette beni çağırıp canıma okuyabilirdi ama bu, ne zaman canı sıkılsa ensemde tutup yatak odamdan dışarı atılması kadar kötü bir şey değildi. Hayır, burada hayatım boyunca hiç olmadığı kadar özgür olacaktım. Boğazımda bir kışneme hissettim ve yer değiştirme, gökyüzüne havalanma, yeni evimin etrafında dönme ve etimden parıltıların dökülmesine izin verme dürtüsüyle savaştım. *Sonra, dostum.*

Ben ve gökyüzü gerçekten yaklaşabiliriz.

Birkaç öğrenci çoktan kapıların önünde toplanmıştı, çoğu arabayla gelmişti.

Aileleriyle kucaklaşıyorlardı, vedalaşıyorlardı ve ben biraz acı bir şekilde babamın yıldızlar Elementlerimi uyandırana kadar hiçbir yere gitmeyeceğini fark ettim.

"İyi akşamlar Lionel," diye seslendi derin bir ses ve Tiberius Rigel'in kolunda karısı ve peşlerinde kızlarıyla bize doğru yürüdüğünü görünce döndüm.

Ellis'in koyu renk ve gür saçları, kardeşi Max'i andıran güçlü yüz hatlarını çerçevesiyordu. Onunla birkaç akşam yemeği partisinden fazlasını geçirmiştım ama ailelerimizin dikkatli gözleri dışında birlikte çok fazla zaman geçiremedik. Konsey Üyeleri'nin dört Varis'i birlikte vakit geçirmeye ve bağ kurmaya teşvik etmelerinin aksine, onlar bunu yapmaya hiç zahmet etmemişlerdi.

Ailelerdeki küçük çocuklar arasında da benzer bir ilişkiyi teşvik etmek. Teknik olarak herhangi birimizin bir gün büyük kardeşlerimize pozisyonları için meydan okuma şansı olsa bile.

Hayır, sistemin adil olması ve hepimizin bir gün Konsey Üyesi rolünü üstlenmek için eşit şansa sahip olmamız gerekmesine rağmen, en büyük kardeşlerin asla tahttan indirilemeyeceği hepimiz için çok açıktı. Onlar genç yaşta Uyanmış ve Zodyak Akademisi'ne gelmeden yıllar önce her türlü beceri ve büyü konusunda ileri düzeyde eğitim almışlardı. Yani güç seviyelerimiz onlarınkine denk olsa bile, hiçbirimizin gerçek bir tehdit oluşturması mümkün değildi ve bunu herkes biliyordu. Darius'un yerini almak için en ufak bir istek duyduğumdan değil, ama sistemin adaletsizliği beni hala rahatsız ediyordu.

Ellis bana belli belirsiz gülümsedi ve ben de ona gülümsedim, acaba Max'in pozisyonu için yarışmayı hiç düşündü mü yoksa kendi pozisyonunda da yeterince mutlu muydu?

"Tiberius." Lionel başıyla onu onayladı.

Tiberius'un bakışları yanındaki Tory'ye kaydı, gözlerinde bir endişe ifadesi belirdi ama sonra çabucak kontrol altına aldı.

Tory ona yine o hülyalı gözlerle bakarken babam utanmadan onu kendine doğru çekti. Diğer Meclis Üyelerinin babamın yeni evcil hayvanı hakkında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Darius'un doğum günü partisinde birbirlerine attıkları birkaç bakışa bakılırsa, bunun çok tuhaf olduğunu düşündüklerini tahmin etmeliydim. Tüm krallık da kesinlikle böyle düşünüyordu. Ve Tory'yi tanıyan herkes

yaklaştıkları anda onu görebiliyorlardı. Ama sorun da buydu, babam kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyordu. Ve eğer izin verseydi, zorba bir koca gibi hemen yanında olacaktı. *Ergh. Oraya gitmemeliydim.*

Tiberius'un karısı Linda etrafına bakındı, burnu altında kötü bir koku varmış gibi kırıışmıştı. Ellis'i kendine doğru çekti, saçlarını onun üzerine Omuzları ve kızı annesinin şefkatine huzurla gülümseyerek onu şımarttı.

"Melinda ve Antonia birazdan birlikte gelecekler," dedi Tiberius. "Heyecan verici, değil mi?"

Lionel soğukkanlılıkla, "Oldukça," dedi.

Hava ötemizde parıldadı ve Melinda Altair, altın sarısı saçları yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökülürken belirdi; Antonia Capella da onun yanında, bakırımsı kahverengi saçlarını topuz yapmış bir şekilde belirdi. İkisi de güzel elbiseler giymişti ve basınla yapılan bir röportajdan geliyor olsalardı şaşırmazdım. Melinda'nın arkasında Caleb'in küçük kardeşi Hadley vardı; keskin çenesi ve mavi gözleri ailesinin geri kalanı kadar deliciydi. Saçları koyu, bal kahverengisiydi ve yanlardan tıraş edilmişti. Eğer bir Vampirse, büyüğü ortaya çıktığı anda Tarikatı da ortaya çıkacaktı ve tıpkı babamın benim bir Ejderha olmamı beklediği gibi, onların da bunu beklediğini hayal ediyordum. Pegasus ya da başka bir şey olduğu ortaya çıkarsa benim gördüğüm muameleyi mi görecekti, yoksa ailesi onu gerçekten seviyor ve ne olursa olsun kabul mü edecekti merak ediyordum.

Antonia'nın arkasında Seth'in iki küçük kardeşi vardı. İkizler geçtiğimiz yıl içinde görüşlerine kavuşmuşlardı; Grayson uzun boylu, köşeli yüz hatları ve koyu renk gözleri olan biriydi, kız kardeşi Athena ise onun dışı aynadaki görüntüsüydü, ancak dalgalı saçlarında koyu mor çizgiler vardı.

Grayson'ınki başının üstünde sarkık, kahverengi bir karmaşaydı. Gülüp oynarken birbirlerini gıdıklıyor ve itip kakıyorlardı, tıpkı birer Kurt gibi görünüyorlardı. Onlara sııttım ve onlar da bana sııtarak koşup beni iki taraflı kucakladılar.

"Xavier! Beni bir an önce uçursan iyi olur," diye yalvardı Athena ve Grayson yüzümü tutarak ona bakmam için beni kendine çekti.

"Önce ben, dostum," diye ısrar etti ve ben de güldüm, onları ittim ve sağ gözü seğiren babama bir bakış attım. Ejderhalar kimsenin onlara binmesine izin vermezdi ama Pegasuslar için böyle bir yasa yoktu. Bir Ejderha gibi reddetmemi mi bekleyecekti yoksa Tarikatımın farklı kurallara göre yaşadığını kabul mü edecekti? Onun fikrini soracak değildim. İsteseydi bunu gayet açık bir şekilde ifade edeceğinden şüphem yoktu.

Hadley bize katılmak için yürürken saçlarını dikkatlice düzeltiyordu, ancak Ellis annesi kulağına bir şeyler fısıldarken ailesiyle birlikte geri çekildi.

"İkinci Elemanlarımız üzerine bahis oynuyoruz, Xavier'e katılmak ister misin?" Hadley karanlık bir sırıtışla sordu, gözleri Athena'ya kaydı ve bana dönmeden önce onun mavi elbisesinin altından görünen göğüs dekoltesine takıldı.

"Hadley'nin tek bir Elemental olduğuna bahse girerim," diye alay etti Athena ve Hadley kaşlarını çatı.

"Sadece en iyi Elementleri alacağım için kıskanıyorsun Athena. Toprak ve ateş." Parmaklarını dikkati pazusuna çekecek şekilde saçlarının arasına soktu ama Athena'nın bakışları onun yüzünden ayrılmadı.

"Senin aksine ben ağabeyimle aynı ikinci Element'e sahip olmak istemiyorum çünkü ben küçük bir Varis klonu değilim. Hava ve suya sahip olacağım, sonra da seni kendi tasarladığım bir göle sürükleyen bir kasırga yaratacağım, böylece o kibirli kıcını içinde boğabileceğim."

Grayson topuklarının üzerinde zıplayarak bir kahkaha attı. "Belki ben de hava ve ateş alıp senin kışına ateş kasırgası yaparım Hadley."

Grayson onun kolunu iterken Hadley gözlerini devirdi. "Sen bilirsin

Gray." "Ne elde edeceğini düşünüyorsun Xavier?" Athena bana döndü ve parlak bir gülümseme.

Asfaltta kıpırdandım, omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, bir Element'e sahip olmak için sabırsızlanıyorum, bırakın-"

"Saçmalık," diye gürledi babam, gösterişli partilerinde yaptığı gibi sahte bir şekilde yüksek sesle gülerek. Bir kolunu omuzlarıma atarak beni diğerlerinden uzaklaştırdı ve Tory'nin yanına yerleştirdi. "Xavier çifte Elemental olarak bizi gururlandıracak." Omuzlarımdaki tutuşu acı vermeye başlamıştı,

Sanki beni iki Element üretmem için uyarıyordu yoksa mahvolacaktım. Ama benden ne yapmamı bekliyordu ki? Elimde yoksa kışımından fazladan Element koparamazdım. Bu gece bana ne verileceği yıldızlara bağlıydı.

"Ne elde edeceğini düşünüyorsun, Ellis?" Grayson tasmaından yeni kurtulmuş bir köpek gibi ona doğru atıldı, görünüşe göre bir kolunu ona dolayıp saçlarına sokulurken onun mesafeli duruşunun farkında değildi.

Hırlayarak onu itti. "Bilmiyorum, Grayson."

"Max gibi suyu ve havası olacak," dedi annesi kararlı bir şekilde, hemen aynı fikirde olduğunu söyleyen Tiberius'u dirsekleyerek.

"Evet, evet, büyük olasılıkla," diye kabul etti, gururla gülümseyerek.

"O zaman Aer House'u seçeceksin, çünkü ağabeyin onun ayak parmaklarına basmandan hoşlanmıyor, değil mi?" Grayson alay etti ve Grayson onu tekrar pençelemeye çalışınca Grayson gözlerini devirdi.

"Nereye istersem oraya giderim," dedi soğuk bir gülümsemeyle ve Grayson bir kahkaha daha attı.

Kapılar aniden açıldı ve siyah saçlarını topuz yapmış uzun boylu bir kadın belirdiğinde kalbim göğsümde güçlü bir şekilde çarptı. Bunun Müdür Nova olduğunu anlayacak kadar çok fotoğrafını görmüştüm. Son zamanlarda babama özellikle yardımcı oluyordu. Annem, ben buradayken bana göz kulak olacağına söz veren bir mektup gönderdiğini söylemişti. Yani, babamın personeli kendi kontrolü altında tutması benim için sürpriz değildi.

Okul yönetimi ne zaman isterse altın dolu bir Zodyak alıyordum ama yine de izleniyor olma fikri hoşuma gitmiyordu. Yine de burası büyük bir okuldu ve beni yirmi dört saat gözetim altında tutmasının imkânı yoktu. Ve sadece

Günümü bir Ejderha Lordu'nun nefesi ensemde olmadan geçirebilme fikri önceki koşullarımdan elli milyon kat daha iyiydi, bu yüzden buna bir kazanç diyordum.

Nova'nın yanında kuzguni saçları ve soluk teniyle bir kadın vardı; uzun siyah cüppeler giymiş, bir tür ortaçağ cadısına benziyordu. Babama ve diğer Konsey Üyelerine saygıyla bakıyordu ama gözlerindeki bir şey bana burada olmalarından pek de memnun olmadığını söylüyordu. Bakışları Tory'nin üzerine düştü ve ona doğru ani bir adım atarken korku dolu bir ciyaklama duydu. "Canım, iyi misin?"

"Oldukça iyi," diye yankılandı Tory ve profesör kendi saçını çekerek babama baktı ve yüz ifadesini hızla yeniden düzeltti.

"İyi akşamlar Yüksek Konsey Üyeleri," dedi Nova parlak bir sesle. Tüm çantalarımızı bizden almak için maiyetimiz öne çıktı - ya da en azından hamallarımız. "Çocuklarınızı Zodiac Akademi'de ağırlamaktan büyük heyecan duyuyoruz."

Arkamızda bekleyen iki yüz kadar çocuk daha vardı ama neyse. "Profesör Zenith her zamanki gibi Uyanışlarını yönetecek," Nova devam etti. "Ve beşinin diğer öğrencilerden önce yıldızlar tarafından ödüllendirilmesinin uygun olacağını düşündük."

Antonia neşeyle, "Buna hiç gerek yok," dedi ve Melinda başını salladı.

"Bence bu uygun olur," dedi babam kararlı bir şekilde, Nova ve Zenith'i önümüzde yürümeye başlamaları için yönlendirerek.

Kampüs boyunca onları takip ettik ve Tory yanımda sürüklendi, hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama ara sıra babama özlemle bakıyordu. Ona kaşlarımı çatarak baktım, keşke ona yardım edebilecek bir şey yapabilseydim, ama bakışlarımla buluştuğunda, orada bile olmadığını görebiliyordum. Babam ona yardım edecek miydi? bu yıl akademiye geri dönmesine izin verecek misiniz?

Bütün yaz onunla birlikte malikânede yalnız kaldığını düşünmek korkunçtu. Ama ben ona yaklaşamamıştım ve Darius da kesinlikle yaklaşamamıştı. Kahretsin, bu noktada kim ne yapabilirdi ki?

Güneş ışığının altında güzel kampüs boyunca ilerledik. Yıldızlar ve arkamızdaki birinci sınıf kalabalığından gelen mırıltılar gecenin konuşulan kişisi olduğumuzu söylüyordu. Grayson, onun ve Hadley'nin peşindeki bir grup kıza çapkın bakışlar fırlatıp duruyordu. Düşündüm de, bir grup kız da beni işaret ediyor ve fısıldaşıyorlardı. Ensemde bir sıcaklık hissettim ve kendi ayaklarıma falan takılmadan önce gittiğimiz yöne doğru döndüm.

Uzun otlarla dolu geniş bir çayıra ulaştık ve Nova diğer birinci sınıf öğrencilerine ağaçların yanında beklemelerini söyledikten sonra beni, Tory'yi ve Meclis üyeleri ve çocukları sahanın ortasına kadar geldiler.

Orada bizi bekleyen Varisleri görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Darius, Max, Seth ve Caleb şık takımlar giymişlerdi ve biz yaklaşırken bizi yakından izliyorlardı. Ağabeyim Tory'ye bakarken dudaklarının kıpırdadığını ve Caleb'ın elinin Darius'un koluna dolandığını görebiliyordum. Duruşundaki gerginlik göğsümün ağırlığına neden oldu ve bu hareket ona acı veriyor gibi görünse de Caleb'a sertçe başını salladı. Belli ki bir susturma balonunun içinde konuşuyorlardı ama

Yeterince yaklaştığımız anda dağıldılar ve hepsi ailelerini selamlamak için ilerlediler.

Darius beni kucakladı ve kulağıma kısık bir sesle konuştu. "Bu senin gecen Xavier. Tadını çıkar."

Beni serbest bıraktığında ona gülümsedim ama bakışları tekrar Tory'ye kayınca ve Tory sanki görünmezmiş gibi davranınca gülümsemem kaybolmaya başladı. Onu görmek beni incitti.

İkisi de böyle. Yıldız Geçidi olmak yetmiyor muydu? Şimdi babamın da onlara bunu yapması mı gerekiyordu? Bu doğru değildi. Bazen yıldızlara hiç inancım kalmıyordu. Bugünlerde kaderden gördüğüm tek şey saçmalıkken onların bizim tarafımızda olduğunu kabul etmek zordu.

"Başlayalım," dedi Zenith parlak bir sesle.

Beşimizi daire şeklinde durmaya yönlendirdiğinde kalbim göğüs kafesime çarptı ve ailemizle Tory arkamızda durdu. Babam artık görünürde olmadığına konsantre olmak daha kolaydı ve karşımda ukala bir pislik gibi sırtan Hadley'e gülümsedim.

Nova izlemek için uzaklaşırken Zenith aramıza girdi ve Athena ile Grayson ellerimi iki yanımdan tuttular.

"İşte böyle, hepiniz el ele tutuşun," dedi Zenith, gözleri değerlendirici bir bakışla üzerimizde gezinirken.

Ellis ve Hadley el ele tutuştu, sonra ikizlerin ellerini de tuttular, böylece hepimiz bir çember oluşturduk.

"Bu gece Elementlerinizi Uyandırmak benim için büyük bir zevk," diye duyurdu Zenith. "Şimdi lütfen başlarınızı gökyüzüne doğru eğin çünkü yıldızların içinizdeki gücü ortaya çıkarma zamanı geldi."

Başımı geriye attım, ağzımı boktan bir sırtış kapladı çünkü lanet olsun, sonunda sihime kavuşmak üzereydim. Ben tamamen artık savunulamaz. Öğrenebilir, güçlenebilir ve belki de yardım edebilirdim.

Kardeşim ve arkadaşları, kendine babam diyen bir ejderha pisliğine karşı.

Yukarıdaki yıldızlar sonsuz parlaklıktaydı ve altlarındaki dünyayı izleyen milyonlarca göz gibi ışıldıyorlardı. Havada dolaşan güçlerini hissedebiliyordum, damarlarıma coşku enjekte ediyorlardı. Pislik olabilirlerdi ama bu gece benim için en azından iyi bir şey yapacaklardı.

"Virtus aquae invocabo!" Zenith onlara doğru bağırdı.

Hava durgunlaştı ve beklerken nefes almayı bıraktım, etrafıma sessizlik çökerken atmosferi gerginlik kapladı. Sonra su damlacıkları Yanaklarım ve ben, su elementimin kabarması uzuvlarıma çarpıp taşan bir göl gibi vücudumda akarken güldük.

Ellis güldü ve arkamdan heyecanlı bir alkış sesi geldi. "İşte benim kızım!"

Ellis'in annesi ağladı ve Tiberius tezahürat yaptı.

"Harika, ikiniz de su elementine sahipsiniz," diye duyurdu Zenith.

"Sanırım beni boğamayacaksın Athena," diye alay etti Hadley ve suratını astı.

İçimdeki büyü bir girdap gibi dönerken nefes aldım. Ben çift Elemental'dim. Buna hiç şüphe yoktu. Yıldız burcum ateşle bağlantılıydı, bu yüzden kardeşimle aynı Elementlere sahip olacaktım. Sabırsızlanıyordum.

"Herkes gökyüzüne odaklansın. Rogo vim aeris!" Zenith göklere seslendi.

Grayson ve Athena'nın saçları hissedemediğim bir rüzgârla savruldu ve heyecanla kıkırdadılar.

Zenith ikizlere "Harika, hava elementiniz ikinizde de uyanmış," dedi ve ikisi de ellerimi sıkarken sııttım. "Invoco virtutem ignis!"

Isı ayaklarımın dibinde parladı ve etrafımda bir daire çizen ateşe bakarken sııttım.

"Sikeyim evet!" Hadley de etrafındaki ateş alevlenirken haykırdı. Ağzındaki sivri dişleri ve gözlerindeki kana susamış bakışı fark ettiğimde sııttım.

Varislerin hepsi arkamdan tezahürat yapmaya başladı ve yüzümde kalıcı olduğunu hissettiğim bir gülümseme belirdi. Özgürdüm, yakında hayatım boyunca katılmayı hayal ettiğim akademide gücümü nasıl kullanacağımı öğrenecektim. Bu gün Pegasus olarak ilk uçuşuma rakip olmaya başlamıştı.

"Harika, Xavier," diye annemin sesi bana ulaştı.

Elemental ısı vücuduma yayılarak her santimetremi ısıtırken göğsüm kabardı ve göğsümde gerçek bir güç hissi titreşti.

"Oh kahretsin." Hadley'nin gözleri karardı ve nefesi kesildi, sanki bunun olduğunu binlerce kez görmüş gibi hemen kolunu ona uzatan Zenith'e doğru hamle yaptı. Azı dişleri onun etine battı ve kana susamışlığını gidermek için derin derin içti. Sonunda dişlerini kurtardı ve çembere yeniden katılmak için geri çekilirken tatmin edici bir şekilde sııttı.

Zenith, "Ateş armağanına sahipsiniz, Xavier Acrux ve Hadley Altair," diye anons ettiğinde herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim çünkü henüz kimse ikinci elementi almamıştı. Ama toprak sonuncuydu, bu yüzden Hadley bir Başak olduğu için kesinlikle ona sahip olacaktı ve diğerleri de kesinlikle ona sahip olacaktı. Zenith yıldızlara son emrini haykırırken bir kez daha gökyüzüne baktım. "Rogo vim terrae!"

Aşağı baktım, otların Hadley'nin bacaklarının etrafında büyüdüğünü ve vücudu boyunca açlıkla kıvrıldığını izledim. Aynı şey ikizlere de oluyordu ve onlar da heyecanla kahkahalarla gülüyorlardı. Ellis'e baktım, aynı şeyi arıyordum, ama orada hiçbir şey yoktu ve gözlerinde tam bir dehşetle bana baktığını fark etmem bir saniye sürdü. Elimi bir şey gıdıkladı ve bakışlarımı ona çevirdim.

Çimenler de vücudumun etrafını sarıyor.

"Vay anasını," diye nefes aldım.

"Üç tane elementi var!" Annemin nefesi kesildi ve ben de aileme bakmak için başımı çevirdim. Babamın gözleri kocaman açılmıştı ve hayatımda bana yöneltildiğini hiç görmediğim bir gururla bakıyordu.

"Oğlumun üç tane elementi var!" diye güldü, ellerini iki kez art arda çırpı ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. O pislikten hâlâ nefret ediyordum ama belki de enayinin tekiydim çünkü şimdi bana benim baktığım gibi bakıyordu.

Onu hep istemişti ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyordu.

Darius katıla katıla gülümsüyordu ve diğer Varisler şaşkın şaşkın bakıyordu. Uzun süre kilit altında tutulduktan, saklandıktan ve görmezden gelindikten sonra ilgi odağı olmak çok garip hissettirdi. Ama bu benim de hoşuma gitti.

Tiberius gözyaşlarına boğulan karısını teselli etmeye başladı ve öfke dolu bir ses onu terk ederken kalbim Ellis için acıdı. Sadece bir Element'i vardı ve hepimizin ondan daha fazla güç kazandığını görmek berbat olmalıydı. Max bir kahkahayı zar zor gizleyerek homurdandı ve diğer Varisler onun üzerine atladı, dördü birden kavga etmeye ve tezahürat yapmaya başladı. Ama babamın gözlerindeki bakıştan başka bir şeye odaklanmak zordu. Beni değerli biri olarak görme şekli Hayatımda ilk kez. İçim aniden kıpırdandı ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda bu gerçeğe duyduğum mutluluk kayboldu.

Bunun için yıldızlara lanet ettim ve onların devam eden pisliklerine, çünkü her ne kadar gücümü istesem de, aslında tek istediğim babamın olmadığı bir hayattı bana hiç ilgi göstermiyordu. Ama şimdi beni her zamankinden daha yakından izleyecek, topuğunun altında tutacak ve bunun Solaria'daki tüm gazetelerde yayınlanmasını sağlayacaktı. Ve korkunç, sınırlayıcı bir kesinlikle asla gerçekten özgür olamayacağımı anladım.



İnleyerek uyandım, Atlas alarmım bana hareket etme zamanının geldiğini söylüyordu. Ama ne kadar sabah insanı olursam olayım, bugün hiçbir şey beni kalkmak istemeye itemezdi. Gecenin yarısında Nymph avına çıktığımızdan beri sadece üç saat uyuyabilmişim.

Yatağında bir ağırlık kaydı ve yanımdaki bedenin rahatlatıcı sıcaklığına doğru yuvarlanırken ellerim yumuşak kürke kaydı. Seth'in Kurt formu çok büyüktü ama yine de bir şekilde tek kişilik yatağıma sığmayı ve bana nefes alacak kadar yer bırakmayı başarmıştı. Ondan benimle kalmasını istememişim ama bütün yaz sarayda bana eşlik etmesini de istememişim ve o da sık sık etmişti. Tüm varisler öyleydi.

Odadan gelen bir başka inilti yalnız olmadığımızı gösterdi ve gözlerimi aralayıp beyaz kürkün arasından Max'in pencere kenarında battaniyelerin arasında sızdığı yere baktım. Kendini dirseklerinin üzerine doğru iterken ona homurdandım.

"Darius ve Caleb gittiğinde neden odana dönmedin?" Doğrulduğumda esnemeye çalışarak sordum.

"Yapacaktım ama sonra bu battaniyeye dokundum ve *çok* yumuşaktı. Neyden yapılmış bu, lanet bulutlardan mı?" Max parmaklarını battaniyenin üzerinde gezdirdi. "Her neyse, bir tür Tiberya Faresi gibi bu yuvayı yaptım ve burada kamp kurdum. Yani... bu battaniye artık benim, öyle mi?"

Eğlenceli bir nefes üfledim. "Tabii, al."

Seth hâlâ ölü gibiydi, tüylü kafası şilte ile duvar arasına sıkışmış, dili dışarıda, baş aşağı yatıyordu.

Gülünç it.

Dün gece Nymph avından sonra burada kalıp konuşmuş, Tory'yi kurtarmak için yeni yollar, Lionel'ı yok etmek için yeni yollar bulmaya çalışmıştık ama hepimizin aklında Xavier vardı. Üç tane elementi vardı. Ve Varislerin söylediklerine bakılırsa, Lionel buna çok sevinmişti. Ama Xavier için ne kadar memnun olsam da, Lionel'ı mutlu eden her şey dişlerine bir tekme daha atmak demekti.

Tory'nin de Uyanış'ta olduğunu öğrendiğimde kalbim kırılmıştı. Tam kampüste. Şimdi yine gitmişti ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Nimf avına çıkmak hepimizin kafasını dağıtmak için ihtiyaç duyduğu şeydi. Sorun şu ki, hiçbir dikkat dağıtıcı şey uzun sürmüyordu. Biz ayrılmadan önce Mirasçıların tüm birinci sınıf öğrencilerini taciz etmeyi bitirmesini beklemek yeterince kötüydü; bu bana Zodiac'taki ilk gecemi hatırlattı ve Tory'yi şiddetle özlememe neden oldu.

Komodininin üzerinde duran Astrum'un son Tarot kartını elime aldım ve parmaklarımın arasında evirip çevirdim. *Düşmüş avcıyı ara* kelimeleri parıldayan gümüş harflerle bana bakıyordu. Orion'un adı Avcı takımıyıldızı olduğu için Darius onunla kart hakkında konuşmuştu.

Orion'un babası ve ondan hediye edilen günlükle bir ilgisi olabileceğini tahmin etmişlerdi. Duyduğum kadarıyla Orion günlüğün şifresini çözme konusunda herhangi bir ilerleme kaydetmemişti. Onunla hiç doğrudan konuşmadım ama

Darius beni bilgilendirmeye devam etti. Ve sanırım bu yeni normaldi. Benden tamamen ayrıymış gibi, kalbime hiç sahip olmamış gibi, ne olursa olsun onu seveceğime dair söz vermemişim gibi yaşamak.

Bugün Tory olmadan dönemin başlayacağı düşüncesi göğsümü ağrıtıyordu. Yaz uzun ve acılı geçmişti ve tüm bunlara karşı kalbimi sertleştirmenin yollarını bulmak zorunda kalmıştım. Orion'un kaybı ve ardından Tory'yi kaybetmek beni neredeyse yıkmıştı. Ama sonunda tüm bunların arasında tutunacak bir şey bulmuştum, o da bir amaçtı. Lionel'ı yok etmek ve nefret dolu kıçını bir daha asla tahta oturtmamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ve kız kardeşimi de onun kontrolünden çıkarıp gölgelerini yakacaktım. Nasıl yapacağımı öğrenir öğrenmez.

Aylardır Darius üzerinde çalışıyordum ama ne yaparsam yapayım gölgelerden nasıl kurtulacağımı bir türlü bulamıyordum. Seth ölüyordu, Clara hepimizi öldürmek üzereydi. O koşulları taklit etmek zordu ama Darius her şeyi denemeye hazırdı. Sadece henüz işe yaramamıştı. Ama işe yarayacaktı. Ve bunu ona yapabildiğim anda, Tory'ye, Xavier'e ve...Orion'a da yapabilirdim.

Kalbim birkaç yöne doğru çekip durdu ve ben de yataktan fırladım, orada kalıp ruhumda gizlenen sefaletin içinde bir saniye daha boğulmak istemiyordum.

"Geraldine bu sabah geliyor," dedim Max'e. Kaşları kalktı, omuz silkip elini saçında gezdirmeden önce heyecanı açıkça belli oluyordu, Sanki her fırsatta ondan bahsetmiyormuş gibi soğukkanlı davranıyordu. Son zamanlarda mohawk'ını uzatmıştı, saçlarının her tarafı kısaydı ve ona daha olgun bir görünüm.

"Yani?" diye sordu, ayağa kalkıp kaslı kollarını gererek Başının üstünde. Lacivert kumaşın üzerinde balık sürülerinin yüzdüğü boxer'ına kadar soyunmuştu ve ben sııttım.

"Bunları sevecek," diye takıldım ve banyoya girip kapıyı kapattım.

Pijamalarımı çıkardım, duş aldım ve lacivert saçlarımı yıkadım, milyonuncu kez acaba kızıla mı yoksa yeşile mi boyasam ya da hepsini çıkarıp tekrar koyuya mı dönsem diye düşündüm. Ama ne zaman yeni bir boya alsam

kendimi buna zorladım. Orion'la ilgili değildi. *Orion'un canı cehenneme.* Ama

beni hala geride tutan bir şey vardı. Belki de dünyada en çok sevdiğim iki insan benden koparılmadan önce olduğum kızın gitmesine izin vermek istemiyordum. Ama belki de o kızın öldüğünü ve gömüldüğünü, bu yeni versiyonumun bir kalede yaşayan ve Lionel'in tahtı asla ele geçirmemesini sağlamak için tahtı ele geçirmeye can atan bir kalple donatıldığını kabul etmenin zamanı gelmişti.

Varisler beni savaş konusunda eğitmeye yardımcı oluyorlardı ama hiçbir şey gerçekten güçlü olmak için Zodiac'ta aldığım eğitimin yerini tutamazdı. Bazı şeyler zaman alır. Ve kız kardeşim için savaşmaya devam edebilmek için burada olmam gerekiyordu. *Seni gölgelerden kurtarmanın bir yolunu bulacağım Tor, sadece dayan.*

"Kahvaltıda görüşürüz, küçük Vega!" Max çıkarken banyo kapısından seslendi.

"Görüşürüz," diye karşılık verdim, bakışlarımı sonunda aynadan ayırarak. Saçımı seviyordum, neden değiştireyim ki? Yeni ben ona yeni bir anlam yükleyebilirdi. Artık *onunla ilgili bir şey* olması gerekmiyordu. Dediği gibi, Solaria'da mavi kraliyet anlamına geliyordu. *"Ve benim için mavi sen demek."*

Kafamın içinden çık.

Üzerime bir havlu sardım, kapıyı iterek açtım ve Seth'i daha önce olduğu yerde yatarken bulduğumda lanet ettim, sadece şimdi yer değiştirmişti, bu yüzden

Çıplak kıçı yatağımın üzerine dikilmişti ve aleti tamamen görünüyordu.

"Seth!" Max'in uyuduğu yuvadan bir yastık kaptım ve onu

saklamak için sikiinin üzerine kapattım.

Köpek gibi bir havlamayla ayağa fırladı ve ben uzaklaşmadan bileğimi kaptı.

"*Taşaklar*," diye hırıldadı. "Bu ne cüret?"

"Eğer aletini örtmekten hoşlanmıyorsan belki de bir ara kendi yatağında uyumalısın." Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da başını eğerek bana yavru köpek bakışları attı.

"Ama bana ihtiyacın var," dedi.

"Sana ihtiyacım yok Seth," diye güldüm ama bana ciddi bir bakış attı.

"Bugünlerde uykunda konuşuyorsun, biliyor musun? 'Bana yardım et Sethy, gel de tatlı kıcıımı kucakla. Oh, ırzıma geç, Sethy, ırzıma geç!'"

"Evet, doğru." Dolabıma yöneldim, üniformamı çıkardım ve parmaklarımı blazer ceketin üzerindeki armanın üzerinde gezdirirken iç geçirdim. Tory'yi düşündüğümde boğazım düğümlendi. *O da burada olmalıydı. Bunu onsuz yapmak istemiyorum.*

Onun kaybından dolayı içimdeki acı, karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. Artık kendimi hiç bütün hissetmiyordum. Onsuz, yarım bir kızdım. Birlikte olmamız gerekiyordu. Her zaman böyle olmuştu ve böyle olmalıydı.

"Gördün mü," dedi Seth karanlık bir sesle. "Aklın ne zaman ona ya da ona kayıyor. Uykunda gerçekten ondan bahsediyorsun."

"*Onun* hakkında konuşmuyoruz," diye mırıldandım.

"Biliyorum ama... bu iyi olduğun anlamına gelmez." "İyiyim," diye homurdandım. "Bitti, aştım artık."

"Pfft," diye alay etti ve ben de damarlarımdaki ateş diken diken olurken ona doğru döndüm. "Oooh gözlerin alev alev yanıyor." Kıkırdadı, yataktan kalktı

ve boxer'ını çekiştirmeden önce yastığı gelişigüzel bıraktı. "Bugün gerçekten onu düşünüyor olmalısın."

"Kes şunu," diye hırladım ama haklıydı. Onu tekrar hayal etmiştim, bana sarıldığını, beni öptüğünü, bana ihanet etmediğini. Bilirsiniz, tüm güzel şeyleri. Ne yazık ki bunu mahvetmek zorundaydı.

"Darcy," dedi nazikçe. "Onun hakkında benimle konuşabileceğini biliyorsun, içini dökmek zorunda değilsin."

Başımı salladım, Orion'un üzerindeki yara tekrar içimde açılmak için yalvarıyordu ama boş ver.

"Seninkilerden birine karşılık sana bir sır vermeme ne dersin?" diye cazip bir teklifte bulununca kaşlarımı çattım ve giyinmem için arkasını dönmesini işaret ettim. Öyle yaptı ve ben de ne olacaksa olsun dedim, bu teklif görmezden gelinemeyecek kadar ilgi çekiciydi.

"Devam et o zaman, anlat bana," dedim.

"Sonra bana seninkini anlatacağına söz ver," dedi kararlı bir şekilde. "Tamam," diye kabul ettim.

"Şimdi devam et."

"Kimseye söyleyemezsin," dedi hırslayarak ve ben daha da meraklandım.

"Yıldızlar üzerine yemin ederim."

"Bir dakika içinde sana gerçekten yemin ettirmek zorunda kalabilirim," dedi alçak bir ses tonuyla.

"Elbette." Hava büyüyle kurutmak için bir elimi nemli saçlarımda gezdirmeden önce iç çamaşırlarımı giydim.

"Tamam yani... Bir aşkım var. Gerçekten gizli bir aşk."

"Tanrım, yine ay hakkında konuşmaya başlayacaksın, değil mi?" Öfkeyle söyledim. Yazın lanet olası Ay'ı ziyaret ettiğinden beri, Bu konuda hiç susmadı. Sanki artık bir tür ay büyücüsüydü. Yani evet, ilk döndüğünde bunu duymak güzeldi ama dört hafta geçmişti ve ay hikâyelerinin parlaklığı azalmıştı.

Kıkırdadı. "Hayır, ama bu bana Ay'da olduğum ve sikimi Ay'ın deliğine soktuğum zamanı hatırlattı. Kelimenin tam *anlamıyla* ayı siktim."

"Biliyorum," dedim abartılı bir şekilde, eteğimi çekiştirirken gülerek. "Ve bana kelimenin *tam anlamıyla* her ayrıntıyı anlattın."

"Doğru evet, her neyse, bu benim ay aşkımla ilgili değil. Başka bir aşk."

"Tamam..." Gömleğimi çekerken bekledim ama devam etmedi. "Seth?"

"Bu büyük bir mesele."

"Aşık olduğun her şey büyük bir olaydır, geçen gün bir kurabiyeye aşık oldun ve sekiz saat boyunca yemedin."

"Çikolata parçaları penis şeklinde dizilmişti!" diye kendini savundu ve ben de homurdandım. "Her neyse, bu öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey?" Blazer ceketimi giydikten sonra dizime kadar uzanan çoraplarımı aldım ve yatağın kenarına oturarak onları giydim. Seth omzunun üzerinden bana baktı, sonra giyindiğimi fark edince tamamen arkasını döndü.

"Sanki... arkadaşşıma aşık olmuşum gibi," dedi nazlı nazlı ve yemin ederim o anda bir Kurt olsaydı kulakları kafasına doğru yassılaşırdı.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet... Tam olarak Caleb," dedi utangaç bir şekilde ve dudaklarım aralandı. "Olamaz," diye nefes nefese kaldım.

"Öyle," dedi orantısız bir gülümsemeyle. "Yani, onun her zaman seksi olduğunu düşünürdüm ama son zamanlarda, bilmiyorum..." bir elini asi uzun saçlarında gezdirdi ve ben de sıçrayıp ona sarıldım.

"Bu çok mükemmel. Ona söyledin mi?"

"Mükemmel mi?" diye alay etti. "Aslında heteroseksüel olduğu için çok kusurlu. Yani açıkçası ona söylemedim. Ve eğer ona doğru tek kelime edersen, bebeğim, kışına kırmızı bir şaplak atarım."

Güldüm. "Yapmayacağım." Ona serçe parmağımı uzattım ve onunkine doladım. "Söz veriyorum. Ama tüm bu saçmalıklara rağmen ona söylemelisin."

"Hayır." Bana el salladı ama ben ona niyetli bir bakış attım.

"Seth Capella, hayatın garantisi yok ve çoğu gece yaptığımız gibi, ona bir şey olursa ve ona gerçeği söyleme şansın olmazsa pişman olacaksın."

"Ölmeyeceğiz," dedi omuz silkerek. "Biz Varisler ve Vahşi Prenses'iz. Darcy ve ahbablar. Wolfman, Bitey C, Fish Fury, Dragzilla ve Phoen Dream."

"Tamam, öncelikle bize bir daha asla böyle şeyler söyleme ve ikincisi, biz ölümsüz değiliz, Seth. Sadece... bu zamanı hafife alma, tamam mı?" Yalvardım. "Dünyanın ayaklarının altından ne zaman çekileceğini asla bilemezsin." Kalbim boğazımda düğümlendi ve titrek bir nefes aldım.

Seth bir adım öne çıktı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasından mırıldanarak okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Artık bunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Eskiden her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini düşünürdüm ama şimdi..." Bakışlarını kaçırdım, içimde yaşayan boşluğu görmezden gelmeye çalışıyordum ama bu aç bir şeydi.

Bazen içimdeki her şeyi tüketecekmiş gibi hissediyordum ve beni boş bıraktı. Eğer kız kardeşimi kurtarma isteğim ve Lionel'ın diz çöktüğünü görme arzum olmasaydı, bunu çoktan yapmış olacağıma emindim.

Seth çenemi kavradı ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. Onun

İrisler derin ve toprak kahverengisiydi, uzun zamandır hissetmediğim bir umut ve pozitiflikle doluydu. Ona bakmak bugünlerde ruhumun içgüdüsel bir parçasını harekete geçiriyordu. Seth'e karşı her zaman bir bağ hissetmiştim ama bana zalimce davrandığında bunun nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım. Şimdi, düşmanım bir şekilde derinden değer verdiğim biri haline gelmişti. Ve yine de

Aramızda hâlâ bir acı yankısı vardı ama nefretim artık Solaria'da buna çok daha layık biri için saklanıyordu.

"Bana gerçeği borçlusun, bebeğim. Ve bunu bana verene kadar bu odadan çıkmayacaksın."

"Seni k14 üstü yatırabilirim, Capella," diye uyardım ve sırtıttı. "Sadece dene beni." Dişlerini birbirine geçirdi ve ben de bir nefes verdim, elini yüzümden çekti. "Peki senin gerçeğın ne? Profesör Dipshit'ten bunca zaman uzak kaldıktan sonra gerçekten ne hissediyorsun?"

İstediğım gibi çekip gitmedim. Ne de olsa bir söz vermiştim. Bu yüzden kalın bir şekilde yutkundum ve bakışlarını tuttum. "Gerçek şu ki, muhtemelen hayatımın geri kalanında rüyalarımnda Lance'i görecekğım. Onu özleyecekğım ve hasretini çekecekğım ama uyandığımnda sanki hiç burada olmamış gibi devam edecekğım. Çünkü bana ihanet ettiğında istediğı şey buydu. Ve şimdi o gitti, asla geri dönemeyecek. Kimse giremeyecek. Artık kimseye güvenemiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" Seth inledi.

"Hayır. Bu dünyada güvendiğım tek bir kişi var ve o da şu anda bir canavar tarafından tutuluyor. Ama onu geri alır almaz yakınımda tutacağım ve bu yeterli olacak."

Seth bana doğru uzandı ama elini tekrar geri çektim, gözlerindeki acı bakışından ya da bu acının varlığımın merkezini kazımasını hissetmekten nefret ediyordum.

"Bu yeterli olmayacak," diye üzgün bir şekilde nefes aldı ve ben de göğsümde onunla aynı fikirde olan acı dolu deliğı görmezden gelerek çenemi tuttum.

"Öyle olacak," diye homurdandım, yanından geçip çantamı aldım ve Atlas'ımı komodinin üzerine asıp kapıdan çıktım.

Seth iç çamaşırlarıyla beni koridora kadar takip etti ve geri kalan kıyafetlerini odamda bıraktı. Yemin ederim, eğer eşyalarını benim odamda tutmaya

Sarayda olduğı gibi yine çekmeceler, bir dahaki sefere yastık tokadı yerine bir dick yumruğı alacaktı.

Bakışlarım Diego'nun koridorun karşısındaki eski odasına kaydı ve midem sıkıştı, kendimi tekrar başka tarafa bakmaya zorlamadan önce içimi yakıcı bir keder duygusu kapladı. Eşyalarına ne olduğunu bilmiyordum,

Ama odası boşaltılmıştı ve ondan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Muhtemelen dün gece oraya bir birinci sınıf öğrencisi taşınmıştı ve yakında o hiç var olmamış gibi olacaktı. Solaria'da her zaman Fae ölürdü, bu yüzden onun hakkında çok fazla soru sorulacak gibi değildi. Sofia'ya ve Yaz boyunca Geraldine. Artık her şeyi biliyorlardı. Bunu onlardan saklamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum ve açıkçası Lionel yükselişteyken başlarına gelebilecek her şeyle yüzleşmeye hazır olmalarını tercih ederdim.

Geraldine perişan olmuştu ve onu Yeniden Doğuş Savaşı'nda ölen ilk resmi A.S.S. zayıatı olarak not edeceğini duyurmuştu. Ona bunun ne olduğunu sorduğumda, tarihçiler tarafından tüm zamanlar boyunca hatırlanacak olan taht kavgasının resmi adı olacağını söylemişti. Ayrıca iktidara yükselişimizin hikayesini anlatmaya daha yeni başladığımızı söylemişti. Bana çılgınca gelmişti ama hoşuma gitse de gitmese de 'gelecek nesiller için' resmi kayıtlar tutuyordu ve ben Geraldine bir şeye karar verdiğinde fikrini değiştirmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu.

Merdivenlere vardığımızda vedalaşmak için durakladık ama Seth bana sarılmak için eğildiğinde kulaklarıma bir acı sesi geldi. Kaşlarımı çatarak merdivenden yukarı baktım ve Kylie'nin üniformasıyla orada olduğunu gördüm; dudakları şokla aralanmıştı ve gözleri ihanetle doluydu. Mahkemedeki kürsüde benim ve Orion hakkında acımasızca yalanlar söylediğini hatırladım ve kanıma zehir sızdı.

"Yani artık resmen birlikte misiniz?" diye sordu, alt dudağı titriyordu.

"Bir şey mi duydun?" Seth düşüncelere daldı ve ben omuz silkerek Kylie'den uzaklaştım.

"Hayır, rüzgârdan olmalı," dedim. "Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal bebeğim," diye mırıldandı Kylie'yle alay etmek için tasarlanmış bir sesle ve o yukarı çıkarken Kylie'nin ondan uzak durması için yalvardığını duydum.

Cebimdeki Atlas'ım çaldı ve *Roxanya Vega Taht Üzerindeki İddiasından Vazgeçiyor* başlıklı bir haberde adımın geçtiğini gördüm.

Kalbim durdu, ciğerlerim daraldı. Aer Tower'ın altındaki kapıdan dışarı adımımı attığımda, ben sadece ekrana bakarken birkaç kayıp görünümlü birinci sınıf öğrencisi bana çarptı, kafamın içinde bir ses *Hayır! diye* bağıırıyordu.

Pişman olacağımı bile bile makaleye tıkladım ama bilmek zorundaydım. *Aman Tanrım, ne yapmış?*

Roxanya (Tory) Vega dün gece The Celestial Times'a verdiği özel bir röportajda Solaria tahtı üzerindeki hak iddiasından vazgeçtiğini ve Yüce Lord Lionel Acrux ile tamamen aynı hizaya geldiğini açıkladı. Vega prensesi Bu yılın başlarında kız kardeşi Gwendalina (Darcy) ile aralarındaki kan davasının onları farklı yollara sürüklediğinin ortaya çıkmasının ardından açık bir şekilde ondan uzaklaştı.

Gwendalina'nın Temmuz ayında Stella Orion'un evini ateşe verdiğine dair söylentilerin ortaya çıkmasının ardından, artan istikrarsızlığı belirginleşti. Bu bir

Lance Orion'un annesine, Stella'nın oğlunun hapiste olmasının Vega'da olmasından daha iyi olduğunu söylediği röportajına misilleme olarak yapılan acımasız saldırı?

Belki de asla bilemeyeceğiz. (Orion/Vega skandalı hakkında daha fazla bilgi ve Lance Orion'un karanlık bir Vega komplosunun kurbanı olduğunu iddia eden Honey Highspell'in röportajı için sayfa 23'e bakınız).

Sonuç olarak Roxanya, Gwendalina'nın ilerleyen aylarda kendisine karşı hem 'değişken', hem 'huysuz' hem de 'agresif' olduğunu belirterek kendi kanından ve canından kopmaktan başka çaresi kalmamış gibi görünüyor.

Gwendalina ile birlikte Zodiac Akademisi'ne devam eden tanıklar, Gwendalina'nın bir süredir bağımsız olarak taht için teklifte bulunmayı umduğunu doğruladılar.

Uzun bir süre, bu süreçte kız kardeşinden vahşice koptu.

Roxanya, Gwendalina ile arasına mesafe koymak için cesurca bir duruş sergiledi ve

artık Akrux'larla arkadaşlık ediyor. Bazıları bu hareketi hem onurlu hem de Solaria'yı yöneten Konsey Üyelerine saygılı olarak adlandırıyor Vahşi Kral zamanından beri barış içinde.

Gwendalina'nın krallığı ele geçirme hayallerini gerçekleştirmesi pek olası değil, ancak bu ihtimal de göz ardı edilemez. Sadece dua etmeliyiz ki acımasız babasının şiddet dolu ayak izlerini takip etmesin-

Okumayı bıraktım, kanım damarlarımda sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanırken Atlas'ımı bir kenara bıraktım ve içten bir hırıltı çıkardım. Lionel'ın Tory'ye yaptırdıklarına öfkelenerek Küre'ye doğru yürüdüm. Her şeyi çarpıtıyor, kızın onu istediğini, benim yerime onu seçtiğini söylüyordu. İğrençti. Bunun için onun lanet kafasını koparmak istiyordum.

Anka kuşum serbest bırakılmak için çaresizce başını kaldırırken derimin altındaki ateş daha da alevlendi. Etrafımdaki bir hareket beni irkiltti ve Caleb yanımda yavaşlayarak dururken avuçlarımda ateş canlandı.

"Sakin ol tatlım. Sanırım makaleyi gördün?" diye sordu ve ben de alevleri söndürdüm.

"Evet," diye hırladım. "O pislik bunu ona yapmaya nasıl cüret eder, buna hakkı yoktu."

Üzüntüyle kaşlarını çattı. "Bunu düzelterek. Onu geri getireceğiz."

"Bunu aylardır söylüyoruz," dedim, nefeslerim ağırlaşıyordu ve etrafımıza hızlı bir susturma balonu gönderdim. "Her şeyi yakabilsem bile Gölge onun dışında, ona nasıl yaklaşacağız?"

Caleb iç çekerek parmaklarını kıvrık sarı saçlarının arasına soktu. "Darius bizi evine götürebilir."

"Ne olmuş yani? Ona ulaşamayacağımız bir yerde kilitli. Ve nerede tutulduğunu bilsek bile, bir koğuşa harekete geçirmeden ona yaklaşabileceğimizden şüpheliyim ya da - ya da-" Başımı dehşet içinde salladım.

Bunu daha önce aşmıştık zaten. Lionel istemediği sürece ona yaklaşmayacaktık. Ve bu gerçek dayanılmazdı.

Caleb kolunu benimkine vurdu ve ben hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktım.

"Ondan vazgeçmeyeceğiz," diye nefes aldım ve o da ciddiyetle başını salladı. "Asla."

"Belki Gabriel daha fazlasını *görür*?" Caleb'in sesi ağırlaşmıştı. Gabriel yaz boyunca tüm Varisleri ve Geraldine'i saraya davet ettikten sonra bana gelmiş ve onlara gerçeği anlatma zamanının geldiğini söylemişti. Vegas'a dostluklarını kanıtlamışlardı ve biz de sırrımızı onlara emanet etmiştik. Gabriel benim ve Tory'nin kardeşiydi. Ve yüzyılın en büyük Kahin'inin oğluydu.

"Umarım öyledir," diye iç geçirdim ve bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi, ancak gözlerinde onun da şüphelerini yansıtan bir karanlık vardı. Clara ve periler Lionel'ın hareketlerini gizli tutarken, Gabriel'in Tory'yi kurtarmamıza yardımcı olabilecek somut bir şey görmesi imkânsızdı. Özellikle de o çok uzaktayken, gölgelerin arasında kaybolmuşken. Darius artık Lionel'ı gözetlemek için gölgeleri de kullanamayacağımızı çünkü Clara'nın bunu hissedebileceğini söyledi. Bu sinir bozucuydu.

The Orb'a doğru yürürken susturucu baloncuğumu dağıttım ve Caleb kapıyı açarak önce benim içeri girmeme izin verdi. İçerisi tıklım tıklımdı ve birinci sınıf öğrencileri gruplar halinde bir araya toplanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve hazırlıksız görünüyorlardı - ki ben de buraya başladığımda tam olarak böyle göründüğümü hayal etmiştim. Birçoğu bize doğru bakıyor, birbirlerini dürtüyor ve fısıldaşıyorlardı. Bakışlarım Mirasçılar'ın kırmızı kanepesinin arkasındaki masada oturan Mirasçılar'ın kardeşlerinden oluşan gruba takıldı. Xavier aralarında değildi ve kaşlarımı çatarak onu ararken Geraldine'in elinde iki simitle A.S.S. masasına tırmanması görüşümü engelledi.

"Leydim!" Masanın üzerinden atladı, Justin Masters'ın kafasını bu tarafa tırmanmasına yardımcı olması için kullanırken her yere simitler uçtu ve sonra kaçak bir tren gibi bana doğru koştu.

Benimle çarpıştığında güldüm, ona sıkıca sarıldım, tereyağı ve taze kahve kokusu etrafına yayıldı.

"Sonra görüşürüz, Darcy." Geraldine'in iri göğüslerine gömüldüğümde Caleb kahve almaya gitti, beni sıktıkça hırıltıyla nefes alıyordum.

"Seni görmek de güzel Geraldine," diye mırıldandım.

Beni geriye doğru itti, bana baktı ve sonra gözyaşlarına boğuldu, gözlerini kapattı ve feryat ederek benden uzaklaştı. "Ah mangolar, çok kırılmışsınız, buna dayanamıyorum. Senin homolog yarın, senin eşanlamlı kardeşiniz, eşdeğer ikiziniz - gitti! Hiç böyle bir keder olmamıştı. Seni burada tek başına görmek, seni onunkinden ayrı bir yola götüren kader kapısından geçmek. Bu bir rezalet!"

"Şşş." Sırtını sıvazladım, her taraftan gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum. "Bunu halledeceğiz."

Geraldine feryat etti, topukları üzerinde dönerek bana baktı, gözleri kızarmış, yüzü lekelenmişti. "O şeytani, alçak *Dragoon*! Ona gününü gösterirdim. Gözlerini oyar ve bir huninin içinde kızartırdım. kek!"

Onu masamıza doğru yönlendirdim, A.S.S.'lerin hepsi endişeli görünüyordu. Justin oturduğu yerden kalkarak onu kucakladı ve omzuna yaslanarak yüksek sesle hıçkırdı.

"Sorun yok, Grussy," diye mırıldandı.

Masanın karşısındaki Sofia ve Tyler'a baktım, onlara bir *selam verirken* kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ne oluyor lan?" Max ortaya çıktı, Justin'i Geraldine'den uzaklaştırdı ve yanaklarını cezalandırıcı bir şekilde kavradı. "Neden ağlıyorsun?"

"Bırak beni, seni iğrenç pisi balığı," diye bağırdı, onu itti ve kendini toplarken burnunu çekti. "Şimdi somon havuzuna geri dön ve beni rahat bırak." Adamı kovaladıktan sonra çenesini dik tutarak masanın etrafında yürüdü ve tekrar yerine oturdu.

Justin, Max kıyafetlerinde iz bırakmış gibi omuzlarının tozunu aldı, parmaklarını sarı saçlarının arasına soktu ve aptalca karşı karşıya geldiği Varis kadar büyük görünmeye çalışarak göğsünü kabarttı. "Grussy'ye ne yapacağını söyleme," dedi sertçe, ellerini kalçalarına koyarak. "Buna izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" Max hırlayarak ona doğru yaklaştı. "Peki bu konuda ne yapacaksın?" Çenesini kaldırarak Justin'den birkaç santim daha uzun olduğunu vurguladı ve hakkını yemeyelim, Justin irkilmedi.

"Belki de babana sert bir mektup yazarım," dedi Justin kibirli bir tavırla.

"Otur bakalım seni yiğit odun faresi!" Geraldine Justin'e bağırdı.

"Duyarlılığını takdir ediyorum, ama ben de sana sert sözler söyleyebilirim.

doğrudan bu huysuz mürekkep balığıyla kendim konuşacağım."

Justin suratını asarak yerine oturdu ama Geraldine onun elini okşayınca yüz ifadesi biraz yumuşadı.

Max nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve Mirasçılar'ın kanepesine doğru yürüdü. Odanın içinde yine konuşmalar başlarken ben de yerime geçtim. Bir sürü susturucu baloncuk yükseldi ve hepsinin ne hakkında konuştuğunu tahmin etmek zor değildi.

"Makaleyi gördün mü?" Sofia'ya sordum ve o üzgün bir şekilde başını sallarken Tyler çok kızgın görünüyordu. Yaz boyunca yaklaşık yirmi kilo kas yapmıştı ve saçları artık kirli sarıydı, sarkıktı ve gümüş parıltılarla parlıyordu.

Tyler, "Annem buna karşı The Daily Solaria'da bir şeyler yayınlayacak," diye söz verdi. "Başka bir röportaj yapabiliriz."

Bir simit seçerken başımı salladım. Lionel'in Tory'ye verdiği zararı telafi etmek için elimden geldiğince çok röportaj yapıyordum ama Gerçek şu ki, tüm işaretler onun gerçek versiyonunu işaret ediyordu. Eğer onu kara büyü kullandığı ve gölgeleri barındırdığı için ifşa edebilirsek Belki çabalarım işe yarayabilirdi ama bunu yapmak Darius, Tory ve Orion'u da yanlarında sürüklemek anlamına gelebilirdi ki bu riski asla göze alamazdım.

İçimi çekerken simitten bir parçayı ağızıma attım. Ağustos ayında öğün atlamak için iyileştirme büyüsü kullandığımı anladıktan sonra Darius'tan günde üç öğün yemek yemem konusunda kesin emir almıştım. Yemeğin tadı yoktu

ama aynı zamanda kendimi mahrum bırakmanın da bir anlamı olmadığını biliyordum. Nimflerle savaşmaya devam etmek, düşmanlarımın peşinden gitmek için yeterince güçlü olmam gerekiyordu.

Orion hapse girdiğinde verdiğim kiloları geri almıştım, ama zamanımın yarısını

ya savaş için *eğitimde* ya da savaşta.

Lionel'in Su Perisi ordusunun üyelerini yok etmek kadar içimdeki gerilimi hafifleten bir şey yoktu. Biraz korkutucuydu.

Bu günlerde onları öldürmek bana ne kadar kolay geliyordu. Diego'nun ölümünden sonra hepsinin ruhsuz canavarlar olmadığını biliyordum. Ama karşılaştıklarımız tamamen Lionel'ın takımındandı. Ve onları Anka Kuşu'mda yakıp kül ettiğim için kendimi suçlu hissetmiyordum.

ya da Varislerin onlara hediye ettiğim silahlarla onları yok edişini izlemek. Ejderha ve Anka ateşini birleştirmek çok güzel bir şeye neden oldu. şenlik ateşi de.

Haberlerde Nimf avcılarını hakkında hikayeler anlatılıyordu. FIB onlar, yani bizler hakkında bilgi arıyordu. Bazı insanlar dünyayı kurtarmaya giden kanunsuzlar hakkında heyecanla fısıldarken, diğerleri onların FIB'nin gizli bir bölümü olduğunu iddia ederken, diğerleri de bizim bir Nymph sondasının ucunda ölüp gidecek bir avuç aptal olduğumuzu iddia ediyordu.

ve sihrimizi çaldıklarında Nimfleri daha da güçlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Yaptığımız bok gibi yasadışı bir şeydi. Ama umurunda değildi. Hiçbirimizin umurunda değildi. Çok geç olmadan Lionel'a gerçekten önemli bir darbe indirebilmek için onlardan öldürebildiğimiz kadarını öldürmek zorundaydık. FIB, Nimfler her saldırdığında onlara karşılık vermek için yeterince çaba göstermiyordu ve hepimiz Lionel ve Stella'nın onlara gizlice yardım ederken yanlış bilgilerle beslendiklerinden şüpheleniyorduk. Hatta birkaç kez

FIB'ye gelen isimsiz ihbarlar Stella'nın evinin yakınlarında Nimfler görüldüğünü ve evin bir kez bile basılmadığını söylüyordu. *Lanet olası Lionel.*

Bu yüzden onlara karşı çıkma işimizi ciddiye aldık ve bulabildiğimiz küçük grupları ortadan kaldırdık. Yaz boyunca peşlerine düşmediğimiz tek bir gece bile olmamıştı ama artık okula döndüğümüze göre bunun o kadar kolay olacağını sanmıyordum. Yapmak zorundaydım

Çalışmalarına konsantre olup büyümü ilerletmeliydim. Bu çok önemliydi.

Tyler aniden gerildi ve saldırgan, ata benzer bir homurtu çıkardı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı.

"İyi misin, Ty?" Bir kolunu kaldırıp Sofia'nın omuzlarına attı ve onu kendine doğru çekti.

"Hey," diye tersledi Sofia, simit elindeki tutamağı kaybedip tabağına geri dönerken, ama Tyler ona bakmadı.

Bakışlarını kapıya kadar takip ettim. Xavier Acrux az önce içeri girmişti, siyah saçları dağınıktı ve yüz ifadesi boyundan büyük işlere kalkıştığını gösteriyordu. Bir grup kız yakındaki koltuklarından fırlayıp onun etrafına toplanmış ve imzalarken gözleri büyüdü ve başını sallayarak burnunun dibine kadar soktukları her şeyi imzalamaya başladı.

"Üç Elements aldı, duydun mu?" Angelica, elinde bir fincan kahveyle Geraldine'in yanına çökerken şöyle dedi.

"Evet ve Ignis Evi'ni seçti," dedi Sofia, yanakları pembeleşerek. "*Senin* evinde mi?" Tyler tereddüt edince Sofia omuz silkti ve Tyler'ın homurdanmasına neden oldu.

Yine öfkeyle.

"Tyler, şu burnundan çekme olayı nedir?" Ağzıma bir parça daha simit atmadan önce sordum.

Gözlerini Xavier'den ayırdı ve somurtarak bana baktı. "Dün Davros ve Brutus'u toynakla indirdim. Kampüse erken geldiler ve Pegasus formunda kışlarını tekmeledim. Artık resmi olarak sürümüzün Dom'u benim." Sofia'yı daha sıkı tutarak çenesini kaldırdı.

"Bu da artık onun olduğum anlamına geliyor," diye açıkladı, gururlu bir gülümsemeyle ona bakarak bunu pek de umursamadığını söyledi, ama sonra gözleri odanın diğer ucundaki Xavier'e kaydı ve burada başka bir şey olduğundan şüphelendim. "Ama Xavier Acrux... ciddi bir Dom malzemesi gibi."

"Bana meydan okuyacak, bunu biliyorum. Ve ben sadece Dom oldu. Bir günüm var ve şimdi mini-Acrux onu almaya çalışacak.

benden." Tyler ayağını masanın altına vurdu ve ben gülmek için dudağımı ısırdım. Yemin ederim ki tüm Emirlerin yöntemlerine asla alışamayacaktım.

Xavier hayran kulübünden ayrılıp gözleri benimkilerle buluştuğunda omzumun üzerinden geriye baktım. El salladım ve bize doğru ilerlemeye başladığında yüz ifadesi aydınlandı.

"Aman Tanrım, Sofia'ya bakıyor," diye ciyakladı Angelica.

"Sessiz ol Angelica, onların muhteşem türünün yöntemlerine müdahale etmemeliyiz," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldayan Geraldine, Xavier'den Sofia'ya, oradan da Tyler'a bakarken nefesini tuttu.

Xavier masamıza ulaştığında kimse bir şey söylemedi ve bu çok garipti, bu yüzden ona cesaretlendirici bir şekilde gülümsedim. "Elements'in için tebrikler Xavier. Şu ana kadar nasıl gidiyor?"

"Oldukça tatlı," dedi, gözleri Sofia'dan Tyler'a kayıyordu ve havadaki gerilim neredeyse kulaklarımı patlatacaktı.

"Selam Sofia," dedi ve garip bir şekilde gülümseyerek Tyler'a başını salladı. "Selam dostum, ben Xavier."

"Tyler," diye yanıtladı onu değerlendirirken. "Sanırım bir sürü arıyor olacaksın?"

"Evet, sanırım." Xavier omuz silkti ve başının arkasını kaşıdı.

"Her neyse... Görüşürüz?" Yine doğrudan Sofia'ya bakıyordu ve Sofia'nın yüzü kıpkırmızı olurken gülümsemeden edemedim.

"Evet, yakında arayı kapatırız," diye söz verdi.

"Harika." Bana başıyla selam verdi ve diğer Varislerin kardeşlerine katılmak üzere uzaklaştı.

Max ve Caleb onlarla konuşurken kanepelerinin arkasında oturuyorlardı ve birdenbire Mildred ve Marguerite gibi önemli H.O.R.E.S'lerden ne kadar yoksun bir yer olduğunu fark ettim. Aslında oldukça güzeldi.

"Onu tanıyor musun yoksa?" Tyler kaşlarını çatarak Sofia'ya sordu ve Sofia ikisi arasında gergin bir tartışma başlamadan önce bir susturma balonu gönderdi.

Geraldine'le bakıştık, o da yüksek sesle boğazını temizledi, elini salladı ve onları da çevreleyen bir su sisi oluşturarak gözden kaybolmalarını sağladı. Zekice.

Bakışlarım eskiden Diego'nun oturduğu yere kaydı, onun yerini şimdi yeni bir A.S.S. üyesi dolduruyordu. Kalbim boğazıma kadar yükseldi ve onun ölümü için sessizce yıldızlara lanet okudum. Bana almamı söylediği şapkası yanımda değildi; neredeyse kesinlikle Stella Orion'un evindeki ormanda bir yerdeydi, ama

Nimfler onu korurken oraya girmek neredeyse imkânsızdı. Ve onunla ilgili sırlar ne olursa olsun, çözemediğimiz sürece kaybolurdu.

Nasıl ulaşılır.

Yaz boyunca Tory'den başka bir şeye ve Orion'un bir hapisane hücresinde nasıl çürüdüğüne odaklanmak zor olmuştu. Sanki yıldızlar hepimizi

kaderlerini bir çırpıda mahvettiler ve paramparça parçaların düşüşünü izlerken güldüler. Artık Varisler ve benim yapabileceğimiz tek şey parçaları toplamaya çalışmak ve kırılanları düzeltmenin bir yolunu bulmaktı. Ama bazen bu aşılabilir bir görev gibi görünüyordu. Ve kalbime bir ton kurşun gibi ağır geliyordu.

Her zaman olduğu gibi, zihnim sürüklendiğinde, içimde yaşayan umutsuzluk çukuruna doğru dönmeye başladım. Bu yüzden kendimi bir kez daha ondan kopardım ve acıyı uzaklaştırdım. Tüm bu boktan fırtınanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da gözyaşlarının kimseyi kurtarmadığı ve pişmanlıklar üzerinde durmanın kendi ellerimi kesmek kadar faydalı olduğuydu. Bunu tam olarak anlayan tek kişi Darius'tu ve birlikte yola devam etmenin bir yolunu bulmuştuk çünkü pes etmek bir seçenek değildi ve dertlerimizi tekrar tekrar konuşmak bizi aşağı çekmekten başka bir işe yaramıyordu. Bana bahşedilen küçük bir lütuf da

onunla hiç beklemediğim bir bağ kurdum. Güven, ailemden başka birine karşı bir daha hissedebileceğimden şüphe duyduğum bir şey olsa da, Darius Acrux şaşırtıcı derecede yaklaştı. Bazen diğer Varisler de öyle.

Geraldine aniden ağzının yarısına kadar gelen simidi düşürdü, gözleri kocaman açılmıştı. Boğulmuş bir tavus kuşu gibi bir ses çıkardı ve sonra oturduğu yerden fırladı. Elini alnına götürürken bir simit daha elinden fırladı ve Justin'in suratına çarptı, krem peynir yapışmasına neden oldu. "Kar fırtınasında greyfurt, bu olamaz!"

Arkamı döndüm, bakışlarım az önce kapıdan içeri giren kıza takıldı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, nefesim kesildi, kulaklarımı bir çınlama doldurdu. Yüzü solgundu ve onunla ilgili her şey sonsuz karanlık görünüyordu, ama oydu. Tory buradaydı.

Yerimden fırladım ve kalbim kafatasımın içine doğru çarparken ona doğru koştum. Düşünemiyordum, nefes alamıyordum, onunla çarpışırken aklıma mantıklı hiçbir düşünce gelmiyordu, onu kendime şiddetle sarılırken eziyordum.

orada öylece durdu.

Mildred ve Marguerite'in diğer H.O.R.E.S'lerin arasında onu takip ettiğini yarı yarıya fark ettim ve onu onlardan uzaklaştırırken yüzümü buruşturdum.

Ona bakmak için arkama yaslandım, bir soru oluşturmaya çalışırken gözlerimin arkasını yakan yaşlar, onun gerçekten kollarımda olduğu gerçeğini özümstedim.

Kapı arkasından tekrar açıldı ve Darius belirdi, olduğu yerde durdu, dudakları aralandı ve aniden üzerimize geldi, Tory'yi kollarımdan çekip aldı ve yüzüne bakması için döndürdü.

"Dönmüşsün," diye homurdandı.

"Nasıl kaçtın?" Darius'un ellerinden birini iterek dışarı çıkmayı başardım. tekrar yaklaşabilmek için ellerini ondan çekti. Küre'nin tamamen sessiz olduğunu fark ettim ve soluma baktığımda Max, Caleb ve Geraldine'in bize yaklaştığını ve Küre'deki diğer öğrencilerin dikkatle bizi izlediğini gördüm.

"Hadi, özel bir yere gidelim." Darius Tory'nin kolunu çekti ama Elini çekip kurtardı ve iğrenmiş bir ifadeyle adamın karıştırdığı kolunu düzeltti.

"Hayır, teşekkürler," diyerek yanımızdan geçip gitti ve bizi orada bıraktı.

Peşinden koştum, onu tekrar kendime doğru çektim ve yürümeye devam etmeye çalıştığımda onu tuttum. "Tory, benim, Darcy. Bana bak," diye yalvardım, çaresizlik içimi kemiriyordu.

Mırıldanmalar başladı ama umurumda değildi, kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bunu hiç beklemiyordum. Lionel onun geri dönmesine neden izin versin ki?

Tory'nin soğuk bakışları yüzüme kaydı, ifadesi sıkılmıştı. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

Marguerite bir kahkaha attı ve Mildred arkamda bir yerde kıs kıs gülerek tüylerimi tehlikeli bir şekilde diken diken etti.

"*Tory,*" diye homurdandım, onu salladım, Anka alevlerimi derimin altına çektim, kardeşimi *tutsak* eden gölgeleri yakmak için onları ona doğru itmeye çalıştım. "Kıpırdama." Alevler etimin en uç noktalarına kadar ulaştı ve içimdeki derin, yakıcı bir yaratık onun içinde yaşayan Anka Kuşu'nu çağırdı ama karşılığında hiçbir cevap gelmedi. Nefesim kesildi, bunun ne anlama geldiğini anladım, onu sıkıca kavradım.

"Bırak beni." Tory kolunu çekti, gözlerindeki karanlık girdap içimde bir kararlılık fırtınası yarattı. *Seni özgür bırakacağım.*

Ona tekrar uzandım ve Tory benimle dövüşecekmiş gibi ellerini kaldırdı. Ama umurumda değildi. Bu dünyadaki her güçle savaşırdım. onu kurtar.

"Darcy," Caleb yanıma gelerek beni geri çekti. "Burada olmaz."

Tory burnunu kırıştırarak aramıza baktı, sonra uzaklaştı ve H.O.R.E.S'lerle dolu bir masaya yöneldi; Mildred de onun yanına çökmüş, karanlık bir şekilde bana sırtıyordu. Xavier oturduğu yerden kalkmış, bana bakıyordu.

Tory'den Darius'a, yüz hatlarında dehşete düşmüş bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Caleb kolumu daha sıkı kavrarken, "Hayır," diye hırladım.

Darius, Tory'nin peşinden yanımdan geçti ama Max önünü keserek onu geri itti.

"Hayır. İşte," diye tısladı Caleb ve ben de bakışlarına karşılık verdim, kalbim ortadan ikiye ayrıldı. Ama zihnimi bulandıran duygu sisinin arasından, onun haklıydı.

Başımı salladım, omurgamı dikleştirdim ve kız kardeşimi öyle gördüğüm için öfkeden titrememek için kendimi zor tuttum.

Max, Darius'un kulağına konuştu ve Darius sonunda hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla pes etti, geri döndü ve ikisi kapıya doğru yöneldi.

Biz takip ederken Caleb yanımda hareket etti ve Geraldine hala yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla peşimizden koştu.

"Ah, Kraliçem, ne yapacağız?" diye yalvardı bana.

Bir cevabım yoktu ama bir cevap bulacaktım. "Henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız."

Birkaç kez başını salladı, gözyaşları hâlâ yanaklarından serbestçe akıyordu.

Dışarıda Seth'le karşılaştık ve Caleb neler olduğunu anlatırken o da gökyüzüne doğru uludu. Sonra hepimiz sıkı bir grup halinde kampüs boyunca ilerleyerek King's Hollow'a doğru yol almaya başladık. Varisler dün gece saklandıkları yerdeki koruma büyülerinin sayısını on kat artırmış, burayı diğer öğrencilerden ve öğretmenlerden uzak bir sığınak olarak tutmuşlardı.

Oraya erişimi sağlayan devasa ağaca vardığımızda, yukarı doğru yöneldik Geraldine, Lionel Acrux'yu mangalda pişirip bir sürü aç köpeğe servis etmekten bahsederken, gizli merdivenin içinde mırıldanıyordu.

Tory'nin beni geri çevirmesinden dolayı perişan olmak ile onun burada

olmasından dolayı rahatlamak arasında kaldığım için kalbim Emrim'in alevleriyle parlıyordu.

Çünkü şimdi ona yakınlaşmak için gerçek bir şansımız vardı. Ve bu aylardır umduğumuz şeydi.

Ağaç evin kalbindeki geniş salona yöneldik ve Darius'a baktım, kendi acımın onun gözlerine yansıdığını gördüm.

"Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var," diye duyurdum ve herkes umutla bana döndü. Darius sanki bütün yaz hayalini kurduğu her şeyin cevabı benmişim gibi bana doğru bir adım attı.

"Onun Tarikatı bastırılıyor. Anka Kuşu'nu hissedemedim, olan bu olmalı," dedim kararlılıkla, bunun doğru olmasına ihtiyacım vardı. Çünkü bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu biliyordum.

Geraldine, "Kutsal tartlar," diye soludu ve Seth tekrar uludu.

"Kahretsin, Lionel ona Emir Bastırıcı iğneler yapıyor olmalı. Birkaç gün sürebilirler," dedi Max ve diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Ama panzehiri var, değil mi?" Endişeyle sordum. Gabriel bana Aurora Akademisi'ndeyken anlattığı birkaç hikâyede bundan bahsetmişti. "Evet," diye onayladı Darius, gözleri umutla parlıyordu ve ben de bunu hissettim, İçimde yaşayan karanlık boşluğu aydınlatıyor.

"Hm, bundan biraz nereden bulabiliriz? Tam olarak satın alabileceğimiz bir şey değil," dedi Seth düşünceli bir şekilde.

"Onu bizim için kimin bulabileceğini çok iyi biliyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Kim?" Darius kaşlarını çatarak sordu.

Sonunda Tory'yi gerçekten kurtarabilecek bir şeye sahip olduğumuzu hissederek gülümsedim. "Kardeşim."



Aynı anda hem tanıdık hem de tuhaf hissettiren yumuşak bir yatakta erkenden uyandım. Göğsümde bir ağrı vardı ve gölgeler tenimin altında kıvrılıp kıvrılırken bir rüyanın hatırası beni rahatsız ediyordu.

Rüyayı hatırlamaya çalışırken onları bir kenara itmek için mücadele ettim. Bir uçurumun kenarında yağmurun altında duruyordum ve yanımda başka biri vardı.

Kalbimin şu anki yavaş ve sabit ritminden çok daha hızlı atmasına neden olan biri. Dudaklarım yerini bulamadığım bir dokunuşun anısıyla karıncalandı, hak ettiğimden çok daha tatlı bir şeyin tadı...

Gölgeler derimin altında sabırsızca kıvrandı ve kaşınırken başparmağımı sol kolumdaki Aries damgasının üzerine sürttüm.

Doğrudum ve yanımdaki komodinden Atlas'ımı almak için döndüm, parmaklarım Lionel'in numarasını ararken onu görme dürtüsü içimde büyüdü.

neredeyse dayanılmazdı. Ondan sadece iki gecedir uzaktaydım ama ona dönmekten başka bir şey düşünemiyordum. Onu tekrar görmeden önce haftanın geri kalanını nasıl geçirecektim?

Kadrana bastım ve Atlas çalmaya başladığında onu kulağıma götürdüm. kaslar geçen her anla birlikte geriliyor ve daha yakın olma ihtiyacı

nefesimi tutup cevap vermesini beklerken içimde büyüyordu. "Ne oldu

Roxanya?" Lionel homurdandı, sesi uykunun verdiği sertlikle Onu uyandırmıştım ve bakışlarım pencerenin ötesinde yükselen güneşin loş ışığında gezinirken, uyandırmış olmam gerektiğini fark ettim.

"Seni özledim," diye nefes aldım, kelimeler dilimde kendiliğinden oluşmuş gibi görünüyordu ve içimdeki gölgelerin gücü uzuvlarımdan geçerek omurgamdan aşağıya doğru zevkle akmasına neden olmadan önce içim bir an için rahatsız edici bir şekilde burkuldu.

"Kim o, baba?" Lionel sinirli bir şekilde homurdanırken arka plandan Clara'nın sesi geldi.

"Diğer aşkım," diye açıkladı düz bir tonda ve dudağımı sinirli bir şekilde ısırma neden olan bir hayal kırıklığıyla iç çekti. "İsteklerinle başa çıkmayı öğrenmek zorundasın Roxanya. Her seferinde seni şımartacak vaktim yok. benim için acıyor."

"Senin için yanıyorum baba," diye inledi Clara. "Seni memnun etmek için yanıp tutuşuyorum."

"Ben de öyle," dedim biraz huysuzca, Clara'nın yatakta kıpırdanma sesi bir anlığına hoparlörü doldururken.

"Güzel. O zaman bu gece beni görmeye gel," dedi ve Clara tenimi karıncalandıran boğuk bir ses tonuyla övgüler mırıldanmaya başladığında umutlarım bir nebze olsun arttı. "Benim yanımda katılmanı istediğim bir toplantı var. Sonra da basınla konuşmamız gerekecek."

"Tamam," diye hemen kabul ettim.

Clara, "Baba, seni dondurma gibi yalamama izin ver," diye yalvardı ve ben onu görmezden gelmeye çalışırken dişlerimi sıktım.

"Dersten çıkar çıkmaz gel. Detayları sana göndereceğim," dedi Lionel ve kol ve bacaklarımdaki gerginliğin bir kısmının gevşemesini sağladı.

"Yapacağım," diye söz verdim.

Clara arka planda yüksek sesle inlemeye başladı ve dudağım öfkeyle soyulurken başparmağım aramayı sonlandırmak için ekrana indi. Atlas'ımı fırlattım

Haliya çarpmadan önce duvara çarptığı odanın her tarafına yayıldı ve gölgeler beni kucaklamak için tenimden döküldü.

Karanlık içimde kıvranırken öfkeli patlamam bir zevk iniltisine dönüştü. Okşaması zihnimi rahatlattı ve beni bu kadar öfkeliendiren her neyse onu yatıştırdı. Ama o da açtı. Gölgelele bana zevk vermeyi severdi, ama sadece onları acıyla beslediğim sürece. Ve karanlığın ürpertisi omurgamdan aşağı inerken, parmaklarım tam da bunu yapma arzusuyla büküldü.

Dolabımda asılı duran üniformayı mekanik bir şekilde çekerken, gölgelerin etimin her santimini kaplayana kadar içimde yükselmesine izin verdim ve onları zorlukla görebiliyordum. Uzun, siyah saçlarımı tararken ve yüzüme makyaj yaparken ellerim, ben pek dikkat etmeden hafızama kazınmış kalıpları takip etti. Çok geçmeden gölgelerin arzuladığı şeyi avlamaya hazırdım.

Kapının yanında durakladım, gölgeler bedenimi okşarken nefesimin altında inledim, sonra irademi onların üzerinde zorladım ve Clara'nın bana öğrettiği şekilde onları kontrolüm altına aldım.

İsteksizce geri çekildiler ve orada olduklarına dair tek görsel ipucu irislerimi çevreleyen siyah halkada saklı olana kadar derimin altına geri kaymalarını aynada izledim.

Önemli bir şeyin yankısı hafızamı yoklarken bakışlarım uzun bir süre o yüzüğe kilitli kaldı. Neredeyse hissettiğim gibi ürperdim Kollarıma kar öpücüğü kondurdum, dudaklarımda gözyaşlarının tadını aldım, doğrudan kalbime saplanan bir acı hissettim. Ama neredeyse hatırladığım anda keskin bir nefes çekerken Gölgelele göğsümde dalgalandı ve benim için onu yatıştırdı.

Kıpkırmızı boyalı dudaklarıma bir gülümseme değdi ve dışarı çıkarken kapımı açtım.

Ignis Evi'nin koridorları saatin erken olması nedeniyle sessizdi ve ben de ince topuklu ayakkabılarımla sessiz adımlarla merdivenlerden aşağıya, boş ortak salona doğru yürüdüm ve bir sonraki merdiven setinden çıkışa yöneldim.

Kapıyı iterek açtım ve serin sabaha adım attım, gölgeler tenimin altını yalayıp dikkatimi soğuktan uzaklaştırmadan önce beni ısıtması için neredeyse ateş büyümü çağırıyordum.

Birkaç adım attım ama içimi ürperten bir farkındalık hissi dikkatimi arkamdaki daha fazla gölgeye çekti ve tehdidi kontrol altına almak için kara büyüye kendi elimle uzanırken yumruğumu sıktım.

Gölgelerin kaynağından bir rahatsızlık homurtusu geldi ama gölgelerin sahibi onları kendi kontrolü altına almak için hiçbir girişimde bulunmadı ve ben de yavaşça dönüp ona baktım.

Bakışlarım gri bir eşofman altı ve beyaz bir atletle orada duran Darius'a takılınca irkildim. Kaslı, dövmele kolları gerginlikle esnedi ve gözleri üzerimde gezinirken bakışları sıkılaştı.

"Roxy," diye mırıldandı ve bu isim ağzından çıktığında acı ve korkunun yankısı içimi kaplarken kayıtsız kalmak için mücadele ettim.

Ama bu, tam olarak kavrayamadığım anıların belirsiz acısı değildi. Bu, etime çarpan ve beni içten dışa doğru yakan elektrik çarpmasıydı. Dudaklarımda kömürleşmiş etin tadı ve Çılgınlıklarım havayı dolduruyordu. Bundan o sorumluydu. Ve onun yanında kalma fikri bile beni bunun tekrar olmasından korkutuyordu. Ama bunu ona gösteremezdim. Kralım bu konuda çok açıktı.

"Neden burada dikiliyorsun?" Havadaki yanık et kokusunu hatırladığım halde kendimi bir adım daha yaklaştırmaya zorlayarak ona sordum

kaçma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. "Cidden bana gizlice yaklaşabileceğini düşünmedin, değil mi?"

"Seni bekliyordum," diye cevap verdi, kaşları sanki bunu beklemem gerektiğini düşünmüş gibi çatılmıştı.

Neden bu kadar erken bir saatte burada olmamı beklediğini anlamaya çalışırken gölgelerine olan bağlılığımı bir nebze olsun gevşettim. Ama bunu anlamaya çalışırken, beni bir yüzme havuzunun yüzeyinin altına zorladığı ve kabuslarımı canlandırdığı farklı bir anı içimde yükseldi. Ve içimdeki karanlık ona bunu ödetmek için yanıp tutuşuyordu.

"Neden?" Gölge kulağıma karanlık düşünceler fısıldarken çenem gerildi, yaptığı şeylerin ve sorumlu olduğu tüm acıların intikamını almam için beni teşvik etti. Ona zarar vermek için onları daha sıkı kavradım.

Dudaklarından bir küfür kaçarken dudaklarım kıvrıldı ve Gölge pençelerini ona geçirip acısından beslenirken, beni bağımlılık yaratan bir coşku duygusuyla dolduruyordu.

Darius çenesini sıktı ve ben de onu tutuşumda keskin bir çekiş hissettim. Gölge kontrolünü tekrar ele geçirdi. Bana saldırmasını bekledim ve onunla savaşmaya hazırlanmak için kendi karanlığımı daha da fazla çektim, ama bunun yerine sadece kişisel alanıma adım attı ve yanağını sert avucuna aldı.

"Çünkü senden vazgeçmeyeceğim, Roxy. Seni gölgelerden kurtarmak için ne yapmam gerektiği ya da neye mal olacağı umurumda değil. Seni gölgelerden kurtarana kadar Yine kendindesin," diye kabaca küfretti.

Bir an orada öylece durdum, gölge bedenimde dalgalanırken bakışlarım yüzünü taradı ve ona sııttım.

"Gölge üzerindeki hakimiyetimi bırakmayı seçeceğimi mi düşünüyorsun?" Ona sordum. "Senin için mi?"

"Benim için değil. Senin için. Kız kardeşin için. İçin-"

Ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı ve elini yanağımdan çekti ama çenemi kaldırırken ona bir adım daha yaklaştım.

Gölgeler gözlerimin önünde titreşip tenimin üzerinde parıldarken kısık bir sesle, "Sanırım benim zor durumdaki bir genç kız olduğum izlenimine kapıldın, Darius Acrux," dedim. Adını anmak bile göğsümde bir acı hatırasının titreşmesine neden oldu ama bu hissi bastırmak için gölgeleri daha yakın tuttum. Tam kişisel alanına girdiğimde geri adım atmadı, ama kalın bir şekilde yutkundu ve bakışlarım

Tekrar karanlık gözlerine bakmadan önce adem elmasının sallanma hareketini izledim. "Ama kralımla birlikte isteyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahibim. Güce, sevgiye ve özgürlüğe sahibim. Başka ne isteyebilirim ki? arzu?"

"Sende aşk yok," diye hırladı, derisinin altındaki Ejderha bana da bakarken gözleri sürüngen yarıklarıyla parladı. "Sen o canavarı sevmiyorsun. Sen Darcy'yi seviyorsun. Seviyorsun..." Kaşları çatıldı ve başını salladı. "*Ben* seni seviyorum. Ve bir keresinde bana sonsuza dek söz vermiştin. Yani eğer-"

"Sonsuza kadar mı?" diye sordum, bir anı zihnimi zorladı ama bakmaya fırsat bulamadan tekrar kaçtı.

Kalbim onun sözleriyle kaburgalarımın çarptı ve acı içinde çığlık atarken etimin yanarak kömürleşmesinin anısı boğazımda safranın yükselmesine ve kulaklarımda bir çınlamanın başlamasına neden oldu.

Kralımın sesi zihnimi doldururken ondan uzaklaştım. *Kimi seviyorsun?*

"Kralımı seviyorum," diye tısladım, geri çekildim ve beni takip etmeye çalışan önümdeki adama dudak büküm.

Gölgeler, beni defalarca sakat bırakan yıldırımın acısını dindirmek için içimde yükseldi. Tüm o acılar, tüm o ıstıraplar

Onun hatasıydı. Fırtınanın gücüyle her yandığımda, parçalandığımda ve kalbim her tutuştuğunda onun yüzünden olmuştu. Kralım beni bu acıdan kurtarmıştı ve yalanlarıyla beni zehirlemesine izin vermeyecektim. Gölgelelerin içine düştükçe o acıyı daha az hatırlıyor ve karanlığı daha çok arzuluyordum.

Yüzümdeki ifade kaybolunca Darius bana bir adım daha yaklaştı ve ben de yumruğumu sıkarak onun içindeki gölgeleri kendiminkilerle istila ettim.

"Benden uzak dur," diye uyardım onu, kasları etine sapladığım acıya karşı gerilirken.

"Ya yapmazsam?" diye homurdandı.

"Yapacaksın," diye ısrar ettim, içine daha fazla gölge ittim ve bunların acısıyla ayakta kalmak için savaşırken küfretmesini sağladım.

"Ben de sana sonsuza dek söz verdim, Roxy," diye hırladı. "Ve sözümü tutmaya niyetliyim."

Bakışlarım tıpkı benimkiler gibi onun gözlerini de çevreleyen siyah halkalar arasında gezindi ve bir an için gölgeleri neredeyse geri çekecektim ki göğsümde bir acı şimşek gibi çıktı.

Öfke dolu bir tıslamayla gölgeleri ona Ignis House'un cam duvarına çarpacak kadar sert bir şekilde fırlattım, sonra döndüm ve tek kelime etmeden ondan uzaklaştım.

Patikada yürürken etrafımda tamamen aşılmaz bir hava kalkanı oluşturdum, gölgelerin tenimin altında yılan gibi kıvrılıp etimdeki ağrıları dindirdiği hissine odaklandım.

Artık aç değillerdi, Darius'a çektirdikleri acıdan dolayı doymuşlardı ama yine de bir şekilde bu etkileşim beni rahatsız ediyordu.

Elimi cebime attım, parmaklarım cebimin kenarına kıvrıldı.

Atlas kralımı tekrar çağırmayı düşünürken, kendimi zorlayarak iç çektim

bırakmamı istedi. Bu gece onu göreceğim. Onsuz o kadar uzun süre dayanabilirdim. Ama vücudumdaki ağrı o zamana kadar daha da artacaktı.

Küre'nin içine girdim ve odanın arka tarafında, üzerinde tek bir sandalye ve hemen yanında bir şömine bulunan masaya oturdum; görevime odaklanırken sihrimi tazelemek istiyordum. Sonuçta burada bulunmamın tek bir nedeni vardı ve kralımı hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olmak istiyordum, bu yüzden sahip olduğum her anı tıpkı onun istediği gibi çalışarak ve sihrimi mükemmelleştirerek geçirecektim. Ne kadar güçlü olursam, onu o kadar iyi koruyabilirdim ve hayatım boyunca yapmam gerektiğini bildiğim tek şey buydu.

Cebimden Atlas'ımı çıkardım, kelimeleri okurken bakışlarım üzerinde beliren yıldız falına takıldı.

Günaydın, İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Zaman zaman karanlıkta kaybolmuş gibi görünseniz de, kalbiniz için neyin değerli olduğunu hatırlayın ve her zaman kendinize geri dönmenin bir yolunu bulacaksınız.

Şans kendi yolunu izleyenlerden yanadır, ancak dikkat edin - kalbinizin arzu ettiği rotadan sapmanıza izin verirsiniz sizi tuzaklar bekler.

Bu yeterince açık görünüyordu. Kalbimin sesini dinlemem gerekiyordu, bu da kralımı memnun etmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve ne bu dünyada ne de öbür dünyada beni bu yoldan saptıracak hiçbir şey yoktu.

Clara'nın benim için cihaza kaydettiği ekran koruyucuya bakmak için bir an durdum, parmaklarımı gömleğimin altındaki ön kolumda saklı Koç işaretine bastırdım ve iç çektim. Resim Lionel'ın poz verdiği bir çekimdi,

Kaslı fiziğini ortaya çıkarmak için gömleğini çıkarmış, elinde ucu yere saplanmış güneş çeliğinden bir kılıç tutarken dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Arkasında, zümrüt yeşili Ejderha formundaki görüntüsü kükrüyor ve saçlarının altın rengini vurgulayan bir alev patlamasını havaya salıyordu. Görüntüyü içime çekmek için gözlerimi kapattım ama Her nasılsa, kapalı göz kapaklarımın ardında, kendimi altın bir Ejderha hayal ederken buldum.

Bunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ve aniden huzur anım hava kalkanıma vurulan bir yumrukla bölündü.

Gözlerimi açtığımda Geraldine Grus'un yumruğunu bir kapıya vurur gibi kalkanıma vurduğunu ve diğer elinde simitlerle dolu bir tabak tuttuğunu gördüm. Bakışlarım onun masmavi gözleriyle buluştuğunda genişçe gülümsedi ve önce simit tabağını sonra da beni işaret ederek el salladı.

Karnım guruldayarak bana beslenmem gerektiğini hatırlattı ve kalkanımı sabitleyen büyüü serbest bıraktım.

"Oh, küçük mucizelere şükürler olsun, Kasım ayında bir deniz gergedanı gibi uyukladığınızı ve tereyağlı simitlerimi henüz fırından yeni çıkmışken kaçıracığınızı düşünmüştüm," diye soluk soluğa konuşurken ben sessizce ona bakıyordum. "Nasılsınız leydim Tory? Mutlu yüzünüzün ve neşeli varlığınızın tadını çıkaramadığım uzun ve kederli bir yaz oldu. Sizi kronik bir şekilde özledim. I

Umarım o iğrenç kertenkele biz seni ararken başına çok fazla aksilik getirmemiştir. Yemin ederim, o iğrenç sürüngen tarafından kaçırıldığını anladığımdan beri gözüme uyku girmedir.

Yıldızlar seni her gün, her an geri getirecek. Bütün gece aklımı kurcaladım, duyularına geri dönmene neyin yardımcı olabileceğini merak ettim ve sabahları tereyağlı bir simitin yararlı bir şeylere yol açıp açmayacağını merak ettim."

Gözlerindeki yaşları silebilmek için simit tepsisini masamın üzerine bıraktı ve konuşmamı henüz duymadığını yeni fark etmiş gibi umutla bana baktı.

"Şimdi siktirip gidebilirsin," dedim açıkça, ben söylemedikçe gerçekten gitmeyeceğini fark etmiştim.

"Yapabilirim... Yapabilirim... Yapmamı istiyorsun..." Ölümcül bir yara almış gibi göğsünü tutarken gözlerindeki yaşlar arttıkça artarken, bir şekilde açık değilmişim gibi bana baktı.

İçimi çektim, parmaklarımı ona doğru salladım ve bir hava büyü patlamasıyla onu birkaç adım geriye savurdum.

Atlas'ımı tekrar kaldırıp dikkatimi çalışmaya verdiğimde "Leydim!" diye dehşet içinde soludu. Kralım bu akademide öğrenmemi istiyordu, ben de öyle yapacaktım. İsteyebileceği en güçlü Muhafız olacaktım, belki o zaman Clara yerine onun gözdesi olurum.

Geraldine histerik bir şekilde saçmalamaya devam etti, karanlık bir ses onun saçmalıklarını bölmeden önce onu geri çekmesi için daha güçlü bir büyü gösterisi kullanmayı ciddi olarak düşünmeme neden oldu. Kafamı kaldırdığımda Darius'un orada durduğunu gördüm, ter artık vücudunun her yerini kaplamıştı ve koşuyormuş gibi normalden daha ağır nefes alıyordu. Ona bakarken sessiz kaldım, Sanki sabah rutinleri bir şekilde ilgimi çekecekmiş gibi, içimde yine hafif bir tanıma kıpırtısı uyandı.

"Şimdi sırası değil Geraldine," dedi Darius tartışmaya izin vermeyen bir ses tonuyla ve ne istediğini anlamaya çalışırken başımı ona doğru eğdim.

Bana bakarken bakışları karardı ve bir an için, yemin ederim, içimde gölgeler yükselirken, onun acısını tadabiliyordum. daha fazla.

Önüme bir fincan kahve koydu ve ben de patlamaya hazır bir bombaymış gibi baktım, ancak masum bir şekilde orada duruyordu.

"Hâlâ orada olduğunu biliyorum Roxy," dedi alçak bir sesle ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ve er ya da geç, seni seni bundan nasıl kurtaracağımızı bulmalıyız."

Darius ben cevap vermeden arkasını döndü, hıçkırıkları histerik bir hal alan Geraldine'in kolunu tuttu ve onu odanın diğer ucuna yönlendirdi.

Onların gidişini izledim, içimde onları takip etme dürtüsü yükselirken gölgeler bu dürtüyü bastırdı ve tekrar koltuğuma yaslanmama izin verdi.

Ama Darius'un benim için bıraktığı kahveden bir yudum aldığımda, içimi garip bir kıpırtı kapladı ve aylardır ilk kez gölgeler bile zihnimdeki fısıltıları susturmaya yetmedi. Ama yine de ne söylemeye çalıştıklarını duyamıyordum.

Darius



Kanatlarım serin havada çılgınca çırpınırken kalbimde her zaman var olan öfkenin bir kısmını kovmaya çalışırken ağızımdan defalarca Ejderha ateşi dökülerek gökyüzünde uçtum.

Babam, beni ve diğer varisleri yanına çağırdı. Ruhlar Sarayı bu gece ve diğer Konsey Üyelerini de davet ettiğini biliyordum, ancak bunun hepimizin korktuğu şey mi yoksa yeni bir güç oyunu mu olduğuna karar veremiyordum.

Çağırımı aldıktan sonra Darcy'ye sormuştum ve bu gece onun evi olan saraya geleceğimiz konusunda en ufak bir fikri yoktu. Babamın canı nereye gitmek isterse oraya davet etmesi ve canı ne halt etmek isterse onu yapması pek alışılmadık bir durum değildi ama bunun yeri beni germişti.

Darcy bu konuyu Gabriel ile konuşmaya gitmişti ve ben de Onunla geçireceğim bir akşam için kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Roxy'ye yaptıkları ve Lance'i hapisanede çürümeye terk etmesiyle iyice yerime oturmuş gibi davranmaktan nefret ediyordum.

Son bir ateş nefesi üfledim. yakındaki tüm binaların pencerelerini çınlattıktan sonra

Ignis Evi'ne doğru gökyüzü. Odamın bulunduğu en üst kattaki açık zemin boy pencereye doğru savruldum, kanatlarımı sıkıştırdım ve son anda Fae formuma geri döndüm. Hızımı dengelemek için halının üzerinde birkaç adım koştum ve toplantı için giyinmek üzere dolabıma doğru yürüdüm.

Her ne halt ediyorsak edelim, bu resmi bir işti ve bu da takım elbiseli ve çizmeli olmam, en iyi şekilde görünmem gerektiği anlamına geliyordu, yoksa kapalı kapılar ardında olduğumuz anda beni memnuniyetle cezalandırırdı.

Yaz boyunca beni birden fazla kez ofisine çağırmış ve Roxy'nin hayatını tehdit ederek ondan dayak yememi emretmişti ve ben de iyi bir küçük orospu gibi bunu kabul etmek zorunda kalmıştım çünkü o şeytani piçin her şeyi yapabileceğini biliyordum. Zaten ona zarar vermediğinden de emin değildim.

Ama doğum günüm dışında, yaz boyunca onu bir kez bile görmemiştim. Malikânede bir yerde tutulduğunu bilmeme ve oradaki her tuğlayı aramama, saklandığı yeri ortaya çıkarmak için mümkün olan her büyüü kullanmama rağmen. Ama hiçbir şey yoktu. Elde ettiğim tek ipucu, gece uyandığımda onun çılgınlıklarını, beni çağırdığını, onu bulmam için yalvardığını duyduğumdan emin olduğum anlardı. Ama bir kez uyandığımda, bir daha asla sessizlikten başka bir şey olmadı.

Sadece hayal gücüm mü bana acımasız davranıyordu yoksa yıldızlar bana ona neler olduğuna dair bir şeyler mi gösteriyordu bilmiyordum ama içimde ikincisi olabileceğine dair korkunç bir his vardı. Lanet olası gölgeler sayesinde

Gabriel'in Görüşünü bulanıklaştırıyordu, onu aramakta hiç şansı yoktu ve onu bulmaya çalışmak için yapılabilecek daha riskli ve daha riskli hamleleri düşünmeye başlamıştım.

Kömür grisi bir takım elbise ve siyah bir elbise gömleği giydim, ceketi omuzlarıma çekerken bir an durakladım ve etrafını sıkı buldum

Kollarım. O şey sadece birkaç ay önce özel olarak yapılmıştı ve ben şimdiden ondan kurtulmayı başarmıştım.

Aynada pazılarımı zorlayan kumaşa ve ayakkabılarımın üzerinde görünen ayak bileğime baktım, sonra küfredip takım elbiseyi çıkardım. Aslında pek de şikâyetçi değildim. Son kontrol ettiğimde, babam dediğim pislikle göz hizamdaydım ama onun yanındayken ona bakmamak için büyük çaba sarf ettiğimden, yeniden bir büyüme atağı geçirdiğimi fark etmemiştim. Diğer Varislerle yaptığım antrenmanlar, güreşler ve Darcy'nin bana hediye ettiği baltayı en iyi şekilde kullanmayı öğrenmemle birlikte kaslarımın büyümesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Ama eğer Fae formumdayken daha da büyüyorsam, bu Ejderha formumdayken daha da belirgin olacaktı. Ve Solaria'daki en büyük Ejderha olmak üzere olduğumu umuyordum, sırf oğlunun onu birincilikten indirdiğini fark ettiğinde babamın kafasının patlamasını izlemek için bile olsa.

Üzerime siyah bir takım elbise geçirirken kapım çalındı ve Xavier'e içeri gelmesi için seslendim.

bu gece de saraya gel.

Ama kapı açıldığında ve aynadan baktığımda nefesim kesildi.

"Roxy?" Ona doğru sertçe dönerek ve takmak üzere olduğum kravatın elimden düşmesine izin vererek sordum.

Gözlerindeki koyu halkaları belirginleştiren siyah bir elbise giymişti ve eşikte dururken bana kayıtsızca baktı. O

Her zamanki gibi baş döndürücü bir güzelliğe sahipti, ancak manken

versiyonunda aşık olduğum kızıdan neredeyse hiçbir şey yoktu

benden önce. Gözlerinde küçümseme yoktu, dilinde zekâ yoktu, duruşu bile o kadar sertti ki doğal görünmüyordu. Sanki bir

Kendi resmini yapıyordu, her şey mükemmel oranlarda yapılmıştı ama içinde hayat yoktu, hayran olunmak için tasarlanmış güzel bir dekorasyondan başka bir şey olduğunu söyleyecek hiçbir şey yoktu. Kıvrak dilini ve hakaretlerini özlemiştim, altın kaplama bir yatağım ve lanet olası bir jakuzili küvetim olduğu için beni azarlamasını istiyordum. Benden nefret *etmesini*, onun yerinde duran bu yaratığa tercih ederdim.

"Baban seninle gelmemi söyledi," dedi basitçe, odamı tanımıyormuş gibi etrafıma bakarak.

"Sen de mi geliyorsun?" Ona gitmek için duyduğum umutsuz arzuya rağmen olduğum yerde tereddüt ederek sordum.

Ondaki bu çaresiz duygu boşluğu içimi parçaladı ve kanımı dondurdu ama babamın ona verdiği Emir Bastırıcı'nın panzehirini elime geçirene kadar onu bize nasıl geri getirmeye çalışacağımı bilmiyordum. Panzehiri bulması için kime güvendiğimize dikkat etmemiz gerekiyordu ve panzehirin hazırlanması hepimizin beklemek istediğinden daha uzun sürüyordu, bu yüzden Gabriel tehlikeli Alestrian bağlantılarından daha hızlı bir şekilde panzehir bulmaya çalışıyordu. Nereden bulduğumuz gerçekten umurumda değildi, sadece kızımın kendine gelmesini istiyordum yoksa bu beni öldürecekti.

"Kralım beni orada istiyor," dedi, sözde *kralından* bahsederken gözleri parlıyordu ve içimde biriken öfkeye karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Bu akademiye ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" Ona sordum, bir adım öne çıktım ama o irkilince hareketsiz kaldım.

Sadece küçük bir hareketti ve bir an sonra onu örtmek için çenesini kaldırdı, ama hareketi yakaladım ve omurgamdan aşağı buz akmasına neden oldu. Neden benden korkuyordu ki?

"Pek sayılmaz," diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve uzaktan gelen bir gök gürültüsü bana yalnız olmamamız gerektiğini hatırlattı. Lanet olası yıldızlar. Nefret ediyordum

Beni doğuran adamdan nefret ettiğim kadar onlardan da nefret ediyordum.

"Sana yaklaştığımda neden irkildin?" diye sordum ve kaşları, farkında olmadığını düşünmemi sağlayacak şekilde en ufak bir şekilde çatıldı. Ya da belki de farkındaydı ama benim görmemi istemiyordu.

"Beni incitiyorsun," diye cevap verdi basitçe, yeşil-kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Her zaman incittin, her zaman inciteceksin."

Sikeyim.

Neden bu sözler beni herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha fazla kesti?

Belki de bunların gerçek olduğunu bildiğim için. Belki de her şeyden çok korktuğum tek şey buydu ve böyle olmasından nefret ediyordum. Ona yaptığım her şeyden kelimelere dökemeyeceğim kadar çok pişmanlık duyuyordum ama onu hâlâ incittiğimi de inkâr edemiyordum. Babam onu kaçırdığı gece benim ellerimde ölmeliydi. Onu ve diğer herkesi ondan kurtarmaya çok yaklaştım ama başaramamıştım. Ve o zamandan bu yana geçen aylarda başına gelen her şey benim suçumdu.

"Özür dilerim Roxy," diye nefes aldım ama sözlerimi fark etmemiş gibi görünüyordu bile, ayak sesleri yaklaşırken omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Adını yanlış söylediğimi söylemesi ya da bana kertenkele piçi, kibirli bir hıyar ya da herhangi bir hakarete bulunması için neler vermezdim. Dudaklarından alabilsem hepsini kabul eder ve bunlar için ona teşekkür ederdim.

"Oh, ee, hey - bölüyor muyum?" Xavier'in sesi arkasından geliyordu, bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü gökyüzünü parçalayan gök gürültüsü daha da ısrarcı olmaya başlamıştı ve onun yanında yalnız kalamayacağımı biliyordum.

"Hayır," diye yanıtladı Roxy, sanki konuşmamızı uzatmak için hiçbir nedeni yokmuş gibi. Bunun canımı acıtmasına izin vermemeye çalıştım ama acıttı.

Xavier gözlerinde bir soruyla bana baktı ve ben sadece başımı salladım. Babam bizi beklerken şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu,

Ama yakında bir şeyler yapacağımdan emindim.

Üçümüz Ignis Evi'nden çıkıp kapılara doğru yürümeye başladığımızda Xavier Roxy'ye soru üstüne soru sorarak onu kendi dışına çekmeye çalıştı. Ama Roxy'den tek kelimelik cevaplardan fazlasını alamıyordu.

Yanına yaklaşmaya çalıştım ama yaklaştığımda uzaklaşmaya devam etti ve bunu üçüncü denememde sağlam bir hava kalkanına çarptım.

Reddedilmenin beni ısırmasına izin vermemeye çalışırken bana bakmadı bile, ama bu o kadar berbattı ki düzeltmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Sadece Darcy'nin Anka Kuşu'nun bu işin anahtarı olduğu konusunda haklı olduğunu ummak zorundaydım, Çünkü bu işi yakında çözemezsek aklımı kaçıracaktım.

Diğer Varislerle buluştuğumuz kapıların ötesine geçmeyi başardık ve yıldız tozuyla Babamızın çoktan beklediği Ruhlar Sarayı'nın dışındaki geniş avluya gittik.

Arkadaşlarımla bakıştık ama toplanan kalabalığa bakarken yüzümü nötr tuttum ve ne söyleyecekse duymak için bekledim.

Roxy geldiğimiz anda bizden uzaklaştı, kapımda belirdiğinden beri ilk kez gözleri parladı ve doğruca annem, Stella, Vard ve Clara ile birlikte sarayın kapılarının önünde duran babama yöneldi.

"Sakin ol, bir planımız olduğunu unutma," diye mırıldandı Max, Siren hediyelerini bana doğru iterken bir elini koluma koyarak, eşim olması gereken kızın kollarını babamın boynuna dolmasını ve buradaki herkesin önünde onu kucaklamasını izlerken bana bir nebze sakinlik sundu.

Gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluştu ve kolları bir anlığına ona sarılırken dudaklarının köşesi sanki lanet kalbimin yırtıldığını hissediyormuş gibi acımasızca kıvrıldı.

Neyse ki ben aklımı kaçıırıp kendimi ona doğru fırlatmadan önce onu serbest bıraktı. Onun ölümünü şimdiye kadar arzuladığım her şeyden daha çok istiyordum ve beni izleme şekli bunun farkında olduğunu gösteriyordu. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü aramıza sevdiğim tek kadını koymuştu ve ona olan nefretimin ona olan sevgimden asla daha ağır basmayacağını biliyordu. O, bana karşı kurabileceği hiçbir şeye benzemeyen bir kalkandı ve ben de onun üzerindeki kontrolüyle, tıpkı onu bozan gölgeler tarafından olduğu kadar kesin bir şekilde evcilleştirildim.

Babam Roxy'den uzaklaşıp kalabalığa bakarak alanın ortasında durmaya başladığında avluya yavaşça bir sessizlik çöktü.

"Şüphesiz hepiniz bu akşam sizi neden bu kadar kısa sürede buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur," diye seslendi ve diğer Meclis Üyeleri onun biraz gerisinde durarak ve açıkça bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmadan bakışlarını değiştirdiler.

Geniş avluda annemin gözleriyle karşılaştım ama belli ki o da hepimiz gibi karanlıktaydı, bu yüzden bakışlarımı gösteriyi yöneten adama çevirip kendisi için ne söyleyeceğini merak ettim.

"Dün gece, yıldızların kulağıma fısıldadığı sözlerle uyandım," diye seslendi Peder ölüm sessizliğindeki kalabalığa yüksek sesle. "Beni yatağımdan çağırdılar ve topraklarımın kenarındaki göle götürdüler ve orada, suyun yüzeyindeki yansımada bir vizyon gördüm."

Neyden bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım, ama izleyicilerin hepsi onu dikkatle izliyordu, bu yüzden sadece nereye gittiğini öğrenmek için bekleyebilirdim. Yine de ona bir imgelem bahşedildiğinden ciddi olarak şüpheliydim. Mirasımızda Görü'ye dair hiçbir iz yoktu ve bildiğim kadarıyla daha önce hiç görmemişti.

Babamın ürkütücü yeni Kahini Vard'a baktım, acaba bu görünür vizyonla bir ilgisi olduğunu iddia edecekti, ama o

Sadece izliyordu, uyumsuz gözleri gösteriye sabitlenmişti, kan kırmızısı olan sihirle nabız gibi atıp duruyordu.

"Yıkım, harap olma, ölüm ve bildiğimiz dünyanın sonunu *gördüm*. Nimflere karşı bu savaşı kaybettiğimizi gördüm." Kalabalıktan korku çılgınlıkları yükseldi ve Konsey Üyeleri şok olmuş bakışlar atarak hepimiz kadar karanlıkta olduklarını doğruladılar, ancak konuşmasını kesmektense onu dinlemekle daha çok ilgileniyor gibiydiler. "Sonra yıldızlar bana bir anlaşma teklif etti. Yapmakla yükümlü hissettiğim bir anlaşma.

göklerin rehberlik gücü tarafından sunulduğu şekliyle kabul edin. Bu dünyada sahip olduğumuz her şeyi bize veren gerçek ve ilahi varlıklar. Bana ve yıldızlara en sadık olanlara bir hediye verdiler - Beşinci Element."

Kalabalıktaki sessizlik, şok ve şüphe fısıltılarına dönüştü ancak Peder buna fazlasıyla hazırды ve onları tekrar susturmak için sesini yükseltti.

"Krallığımızın iyiliği için bana bunu ve beraberinde gelen tüm gücü teklif ettiler. Ama aynı zamanda krallığımızın gerçek anlamda bir krallık olmadığını, çünkü onların istediği şekilde tek bir hükümdar tarafından yönetilmediğini de belirttiler."

Ellerini kaldırdı ve daha çıplak gözle görülebilir hale gelmeden etrafımızda yükselen gölgelerin karanlık gücünü hissettiğimde içim safrayla doldu. Babam kollarını yavaşça kaldırdı ve gölgeler ellerinden aşağı süzüldü, parmaklarını kapladı ve avuçlarında birikti.

Dehşet içinde diğer Varislere bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor, bunun onun güç oyunu olduğunu anlıyordum. Tahtta hak iddia edecekti. Bu da ailelerine resmen meydan okumak üzere olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer tüm bu seyircilerin önünde onlara karşı gücünü kanıtlarsa kameralar ona odaklanmış olsaydı, onun Solaria'daki en güçlü Fae'ydi. Konumunu

ve hiçbirimizin onu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Fae'ler güçlerini alır ve yerleri için savaşırldı ve eğer o en güçlü Fae'yse, o zaman onun üstlenebileceği açık bir pozisyon vardı.

Ancak bunu yapmak yerine, resmi bir meydan okuma için belirlenmiş kurallara uymak yerine, Peder ellerini daha yukarı kaldırdı, daha fazla insan çığlık atarken ve en zayıf olanlardan bazıları Seyirciler arasındaki Fae'ler hayatlarından endişe ediyormuş gibi kaçıştılar. Ve korkmalıydılar da. Gölgelelerin karanlığından iyi bir şey çıkmazdı. İçlerinde acı, sefalet ve asla doyurulamayacak bir açlıktan başka bir şey yaşamıyordu.

Öne çıkmak, kendi meydan okumamı yapmak, denemek için bir hamle yaptım.

Roxy'yi aramıza sokmadan onu benimle yüzleşmeye zorlamak ya da bu dehşet gösterisini durdurmak için herhangi bir şey yapmak.

Ama hareket etmeye çalıştığımda bedenimin olduğu yerde kilitli kaldığını gördüm; içimdeki gölgeler beni olduğum yere mıhlamış, dilimi de uzuvlarım gibi sıkıca bağlamıştı. Bakışlarım avlunun öbür ucundaki Clara'ya takıldı; siyah elbisesinin içinde duruyordu, siyah boyalı dudaklarıyla bana sırtırken bacaklarının arasından ve eteklerinin altından doğal olmayan bir rüzgârla gölgeler geçiyordu.

Eski bir peri masalındaki bir cadıya benziyordu, kardeşim gibi sevdiğim adamın kardeşine değil.

"Ben yıldızların gönüllü bir piyonuyum ve krallığımızı korumak ve tüm tebaamı yönetmek için kaderin bana rehberlik etmesine memnuniyetle izin vereceğim!" Baba, karşısındaki sayısız dehşete düşmüş, dehşete kapılmış yüzlerden ya tamamen habersiz ya da onların korkularının her saniyesinden zevk alarak haykırdı. "Ve tacımı almak için buradayım."

Ellerini yere doğru hızla vurduğunda, gölgeler saf karanlıktan bir örtü gibi ondan fırladı, her yöne doğru yılan gibi kıvrıldı ve etrafımızı saran kalabalığın her bir üyesini aradı.

Her bir kişinin etrafına dolandıklarında, onları avuçlarının içine aldılar ve birbiri ardına diz çökmeye zorladılar ve ben dehşet içinde Konsey Üyelerinin de eğilmeye zorlanmalarını izledim.

Dizlerim vücudumdaki her kemikte yankılanan ağır bir gümbürtüyle kaldırım taşlarına çarparken, yüzünde muzaffer bir sırıtışla tüm avluda ayakta kalan tek adama baktım.

Roxy onun önünde diz çökmüştü, bağılılıkla ona bakarken gözleri parlıyordu, krallığımızın meşru kraliçelerinden biri bir canavarın önünde eğilmek zorunda kalmıştı ve Vegas'ın ona karşı durmaya çalışıp çalışmayacağı konusunda kalmış olabilecek tüm şüpheleri bastırıyordu. Darcy'nin burada olmaması önemli değildi. Bu haberlere bile çıkmayacaktı. Herkesin göreceğı tek şey prenseslerden biri ve tüm Konsey Üyelerinin ona tapınan tebaalar gibi ayaklarının dibinde diz çökmeleri idi.

"Bu kara büyü!" Tiberius gürledi ve bakışlarım tüm vücudunu saran gölgelere karşı mücadele eden Max'in babasına kaydı yüzünün dışında.

Melinda olanları şiddetle reddederek hırlarken dişlerini göstererek, "Bırak da dövüşelim," diye talep etti.

"Savaşıyorsun," dedi babam kayıtsızca. "Ama yine de kurtulamıyorsun. Bence bu zaten kazandığımı kanıtlıyor."

Tiberius küfretmeye başlayınca Babam parmaklarını şıklatarak onu ve diğeri Konsey Üyelerini susturan bir baloncuk fırlattı ve dikkatini tekrar kalabalığa ve bu lanet olası saçmalığı tüm krallığa yayınlayan kameralara çevirdi.

"Bunun yeni olduğunu ve endişe duyuyor olabileceğinizi biliyorum. Ama size yıldızların bu konuda ne yaptıklarını bildiklerini kanıtlayabilirim," diye seslendi ve kollarını tekrar kaldırarak ağaçlara doğru baktı.

sanki içinden bir şey çıkmasını bekliyormuş gibi saray alanını çevreledi.

Clara başımı çevirmeme izin verdi ve Caleb'in gözleri dehşetle açılırken bakışlarını yakaladım.

"Periler," diye nefes aldı, yetenekleriyle benim duyabileceğimden daha fazlasını duyuyordu ve yaklaşan canavarlara doğru dönmeye çalışırken tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Drusilla, Miguel ve Alejandro'nun önderliğinde ağaçların arasından Fae benzeri formlarıyla fırladıklarında, kalabalıktaki birden fazla Fae dehşet içinde çığlık attı ama hiçbiri kaçmadı ve sadece gölgelerin onları yerlerinde tuttuğunu hayal edebiliyordum.

"Korkmayın!" Periler telaşsız bir tempoyla avluya girip arkasında sıralar oluştururken, Baba sessizlik emrederek bağırdı.

Grotesk bedenleri bir ağacın kabuğunu andıran derileriyle bükülmüş ve pürüzlüydü ve kırmızı gözleri toplanan Fae kalabalığına dik dik bakıyor, her birine uzun ve acı verici ölümler vaat ediyordu. Drusilla ve Alejandro birbirlerine kendini beğenmiş bir bakış atarken, Miguel de onlara kayıtsızca baktı, gözleri odaklanmamıştı, sanki etrafında gelişen vahşi olaylar hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

"Gölgeler bana kendi türlerini kontrol etme gücü bahşetti!" Babam ağladı. "Savaş sona erdi. Yıldızların armağanıyla, savaşı tek bir gecede bizim için kazandım!"

Bu açıklamayı uzun ve acı verici bir sessizlik izledi, sonra birden kalabalığın bazı üyeleri Peder'in Gülümseme büyüdü ve *'Yaşasın Kral! Çok yaşa Kral! Çok yaşa Kral!'* diye bağırmaya başladılar.

Roxy ve Clara yavaşça onun önünde durdular, Clara zümrüt Ejderha işlemeli demir bir taç çıkarırken aramızdan sadece bizim ayağa kalkmamıza izin verildi.

eteklerinin arasından bir terazi çıkardı ve kraliçe olmak için doğmuş olan kıza uzattı.

Roxy onu kaldırıp başına koyarken tereddüt bile etmedi, öne doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdu ve bu öpücük ağzına yaklaşınca içimdeki Ejderha öfkeyle hırladı ve onu lime lime etmek için serbest bırakılması için yalvardı.

Roxy ve Clara onun yanına gittiler, ardından annem, Xavier ve ben de ayağa kalkarak onlara katıldık.

Kameralar parlarken ve insanlar yeni Kral Acrux'a övgüler yağdırırken kendimi babamın yanında buldum. İçimde, gölgelerin pençesinden kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum, böylece onun lanet kafasını omuzlarından ayırabilirdim, ama dışarıdan onun yanında durdum, sadık oğlu, yalanlarında bizi çizdiği mükemmel aile resmini yaratmaya yardım ettim.

Kalabalık sessizleşmeye başladığında, Peder bizden uzaklaşarak diz çökmeye zorladığı üç Meclis Üyesinin üzerinde durdu.

"Konseyime, bir zamanlar hepimizin Vahşi Kral için yaptığı gibi hizmet edecek misiniz?" diye sordu kalabalığa yayılan gür bir sesle ve sessizlik bir kez daha çöktü.

Daha önce protestolarını durduran susturucu balonu kaldırdı ve üç Meclis Üyesi bakışlarını birbirlerine çevirirken teslim olmuş görünüyorlardı.

"Kraliyete sadakat yemini ediyorum," diye kabul etti Melinda, sesindeki isteksizlik açtı, çünkü Baba onun elini tutmuş ve yıldızların önünde bu yemini ettirerek onu sözüne bağlamıştı.

Antonia, "Kraliyete sadakat yemini ediyorum," diye bağırdı ve Seth'in Annesinin bu şekilde eğilmeye zorlanmasını izlerken omuzları bir santim düştü.

En uzun süre Tiberius dayandı ve babam onun yeminini beklerken, gözlerinin gölgelerin acısına karşı nasıl gerildiğini görebiliyordum.

dudaklarından bir cevap almaya zorlamak için daha güçlü bir şekilde içine sürüldüğüne şüphe yoktu.

"Kraliyete sadakat yemini ediyorum," diye homurdandı sonunda ve yemini mühürleyen sihirli bir alkışla yemin tamamlandı.

Solaria artık bir Konsey tarafından yönetilmiyordu. Bir hükümdarımız vardı. Vahşi Kral'ın şimdiye kadar olduğundan çok daha kötü olacağına şüphe olmayan bir kral.

Babam döndü ve Ruhlar Sarayı'nın kapılarına doğru ilerledi. Bu kraliyet mekanını, insanları, krallığı, her şeyi sahiplenirken periler bir gelgit gibi onun için ayrılıyordu. Ve tüm kabuslarımız bir anda gerçek oldu.

Kısacası, Solaria iyice boku yemişti.



Kahvaltıda yemekhanede oturmuş, kâsemdeki yulaf ezmesi dedikleri lapaya bakıyor ve kendimi onu yemeye ikna etmeye çalışıyordum. Hayatta kalmak istiyorsanız burada boşa harcamak isteğe bağlı değildi. Her gün kavgalar çıkıyordu ve büyü olmadan ne zaman kavgaya sürüklensem kendimi savunmak için fiziksel olarak güçlü olmak zorundaydım. Yıldızlar son zamanlarda bana karşı pislik davrandıkları için bu oldukça sık oluyordu.

Sahip olduğum az miktardaki boş zamanı ya spor salonunda ya da kütüphanede geçiriyordum. Neredeyse ciğerim patlayana kadar spor yapmak, çektiğim acıyı katlanılabılır kılan tek şeydi. Geri kalan zamanımı ise buradaki her kitabı karıştırarak İmparatorluk Yıldızı hakkında ipuçları ya da tahmin edemediğim sihirli bir parolayla kilitlenmiş eski bir günlüğe nasıl gireceğimi aramakla geçiriyordum. Her ikisiyle ilgili de çok fazla pasaj yoktu.

Darkmore Hapishanesi'nin boktan kütüphanesinde bulunan kitaplardaki şeyler. Ama kraliyet ailesiyle ilgili eski bir bölümde İmparatorluk Yıldızı'ndan bir ya da iki kez söz ediliyordu. Şimdilik işe yarar bir şey yoktu, Darius ve Darcy'ye Lionel'dan önce onu bulma avantajı sağlayacak bir şey de yoktu.

Biri yanımdaki koltuğa kaydı ve başımı çevirdim, bir hırıltı boğazımı gıcırdatarak beni uyardı. Roary Night'ı orada tünemiş, kasları esnemiş, uzun saçları yüzüne dökülmüş halde buldum.

"Seni izliyordum," dedi rahatça, sanki binlerce kez konuşmuşuz gibi.

Homurdandım, tekrar arkamı döndüm. "Sen mi? Yoksa senin küçük takipçi grubun mu?" Bu konuda hava atacak biri değildi ama herkes onun Darkmore'daki en büyük çetelerden birini yönettiğini biliyordu. Diğer çetelerin aksine, Gölgeler'in güçlerini kanıtlamak için etrafta dolaşıp taşaklarının ne kadar büyük olduğunu bağırmalarına gerek yoktu. Onlar karanlıktaki gölgeydi, geldiğini görmediğiniz tehditti.

Kimin onlardan biri olduğundan emin olmak bile zordu ama bu yerde olup biten her şeyi görüyorlardı. Her biri sorumlu adama rapor veriyordu. Ve bir süredir onun dikkatini çekmiştim.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, koltuğunda döndü ve kollarını masaya dayadı. "İkisi de."

"Aferin sana, umarım gösteriden keyif almışsındır." Ağzıma bir kaşık dolusu yulaf ezmesi tıktırdım ve o da kolunu omuzlarıma atarak genişçe esnedi. Dilimdeki tatsız çamuru yuttum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Kardeşimle konuşuyordum. O da Gabriel Nox ile konuşuyor..." Kardeşi Leon benim için yeterince iyi bir arkadaştı.

Roary'ye güvenmiyordum ama burada bir akapella grubu kurmayı planladığım kadar arkadaş toplamayı da planlıyordum. Ama şimdi dikkatimi çekmişti. Leon'la, o ve bazı sınıf arkadaşları öğrenci değişimi için Zodiac Akademisi'ne gönderildikten sonra, ben de öğrenciyken tanışmıştım. Yüzümü yalamıştı ve bu da ondan hiç hoşlanmamama neden olmuştu ama ben

Sanırım aşırı dost canlısı Aslan Şekil Değiştiren sonunda bana alışmıştı. Gerçi kardeşi biraz daha uğursuzdu.

Kıpırdamadan durdum, merakla Roary'yi inceliyordum. "Ve?"

"*Ve* artık gerçeği biliyorum."

Kaşığımı kâseme bıraktım ve kolunu omuzlarımdan silktim.

"Peki gerçek ne?" İçi boş bir şekilde sordum.

"Sen sapık değilsin," dedi sırtarak ve parmak eklemelerini yanağıma sürttü. Elini bir uyarı hırıltısıyla uzaklaştırdım ve hafifçe güldü. "Yani artık arkadaş olabiliriz."

Buradaki Lunar Brotherhood çetesinin lideri Ethan Shadowbrook yumruklarını masaya vurarak karşımızdaki koltuğa çöktüğünde masa sarsıldı. "Çek ellerini Lion. Ben çoktan hakkımı aradım."

"Bir harem kurduğumu fark etmemiştim," dedim kuru bir sesle ve kahvaltıma döndüm.

Yerleşik kaçık Sin Wilder, aniden masanın üzerine bağdaş kurarak oturdu ve yüzünde psikopat bir ifadeyle hepimize baktı. "Dört kılıçlı ve kını olmayan bir hareme ne denir?"

"Ne?" Ethan gözlerini ona dikti.

"Sıkıcı." Sin masadan fırladı ve uzaklaşırken çılgınca güldü. Adam sertifikalı bir deliydi ama en azından beni çoğu zaman yalnız bırakıyordu.

"Sana yaptığım şu haplarla ilgili teklifi hatırlıyor musun, bilirsin işte..." Ethan daha yakına eğildi ve parmaklarını sarı saçlarının arasına soktu.

"Koruyucu Bağ'ı bastır."

Kolumda turuncu tulumumun kolunun kıvrıldığı yerdeki izi kaşıyordum, her zamanki gibi beni Darius'a doğru iterken derim karıncalanıyordu. Lanet olsun, onu özlemişim.

"Hayır dedim," diye homurdandım. Bu adama hiçbir şey borçlu kalmayacaktım. Burada yalnız kalmak için savaşıyordum ve öyle de kalacaktım. Yerel sapık Plunger için soyunup domaldığım gün çetelerden birine katılacaktım. Geçen hafta adamın biri kahve yerine çay içtiğine dair bir espri yapmış, Plunger da suratını duvara çarpmış, ardından pantolonunu indirip taşaklarını gevşek çeneli ağzının içine sokup çıkarırken "*şimdi kim poşet çay seviyor?*" diye bağırıyordu. Yani, evet.

"Mesele de bu. Dün bu hapları Faemorrhoids hastası bir adama verdim," dedi Ethan ensesini kaşıyarak. "Onlar Gördüğünüz her şeyi düzelten, uyuşturan bir şey gibi mi?"

"Doğru," diye mırıldandım ve Roary ona kaşlarını çatı.

Ethan sesini alçaltarak daha da yakına eğildi. "Ve temel olarak, eğer istersen kesinlikle daha fazlasını alabilirim, ama adamın taşaklarında o kadar kötü bir kızarıklık vardı ki onları kestirmek zorunda kaldı."

"Vay canına," diye kestirip attım. "Lütfen onları bana yollayın."

"Eğer yardımı olacaksa, tüm bunlar olurken oldukça uyuşmuş hissediyordu. İnsanlar ona artık Hadım Jim diyor. Her zaman bir lakap isterdi." Ethan homurdandı ve Roary oturduğu yerden kalkarak bana Kurt Adam bana top döküntü hapları vermeyi bitirdiğinde gelip onunla konuşmamı söyleyen bir bakış attı. Bir gün Buradaki seçimler gerçekten muhteşemdi.

Kahvaltının bittiğini haber veren zil çaldı ve ben de doğruca spor salonuna gitme planlarıyla yerimden kalktım ama arkamda bir pisliğe çarptım ve arkamı döndüğümde Gustard'ı meyve suyu göğsünden aşağı dökülürken buldum. *Harika.*

Adamın yüzünde dövmelemler vardı ve Darkmore'da karşılaşmak isteyeceği en son orospu çocuğuydu. Ama Darcy'yle ettiğim yıldız yeminini bozduğum için yıldızlar beni kötü şansla lanetlediğinden beri, ona günde on kez rastlıyor ve onu fena halde kızdırıyor gibiydim. Yemin ederim ki

Buradaki diğer Fae'lerden beş kat daha fazla tıbbi yardım alıyorum, özellikle de bu pislik yüzünden.

"Yine mi sen," diye dişlerinin arasından tısladı ve ben de çenemi sıktım. Tek başına doğanın bir gücü olduğundan değil, ama tüm çetesi Fae'lerin yolunu çığnedi ve rakiplerine onar onar saldırdı. "Bana bir tane daha getir," diye hırladı, bana hükmetmeye çalışıyordu ama dünyadaki tüm yıldızlara rağmen, küçük bir sürtük gibi kimseye boyun eğmeyecek kadar gururluydum.

"Kendin al," diye hırlayarak yanından geçip kapıya doğru ilerledim.

Bunun bedelini daha sonra kanla ödemek zorunda kalacaktım ama bu yerde itibarımı kaybetmektense bunu tercih ederdim. Elimde kalan hemen hemen tek şey buydu ve dürüst olmak gerekirse, dünyadaki herkes bir Vega prensesini beni becermesi için Karanlık Zorlama yaptığıma inandığında gerçekten sağlam değildi. Çoğu insanın gözünde ben sadece ahlaksız bir sapıktım. Ama en azından bunu dünyadaki en iyi sebep için yapmıştım. *Onunla.*

Kütüphaneye yöneldim, muhafızların dikkatli gözleri merdivenlerde beni takip ediyordu. Buzlu cam kapıları iterek geçtiğimde, kendi odama yöneldim.

Yığınların en arkasındaki favori yer, hapishanede yalnızlık bulabildiğim birkaç yerden biriydi.

Her zamanki gibi, herkesin Poltergeist dediği yaşlı adam oradaydı. Gri sakalı ve solgun teniyle yaşlı biriydi ve fazla konuşmazdı. Koridorun sonuna doğru sürüklenir, istiflerden birinin etrafında kaybolmadan önce bana temkinli bakışlar fırlatırdı. Kütüphanenin bu kısmına hep uğrardı ama beni hiç rahatsız etmezdi, ben de onu rahatsız etmezdim. Bu da onu benim yeni en iyi arkadaşım yapıyordu.

Dün okuduğum kitabı elime aldım, beş yüzüncü sayfaya geldim ve bir masaya çökerek kitabı incelemeye başladım. Bugün beni kurtaran bir lütuf vardı. Darius ile bir ziyaret. Onunla olan iletişime bu kadar bağımlı hale gelmem biraz acınası bir durumdu. Beni ne zaman ziyaret etse

Gelebilirdi ama artık Zodiac'a geri döndüğüne göre eskisi kadar sık gelebileceğinden şüpheliydim. Sanırım burada değişmez bir yoldaşım varsa o da

yalnızlık. Ve bir zamanlar bu beni o kadar da rahatsız etmezdi. Vampir olmak yalnız kalmaya meyilli olduğum anlamına geliyordu. Ama bugünlerde bir arkadaşına hasret kalmadıysam ne olayım. Tabii ki çok özel bir arkadaşlık.

Beni Darius'a bağlayan Koruyucu bağ her zaman onunla birlikte olmam için bana yalvarıyordu ve bir zamanlar ondan ayrılmanın acısının başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını düşünmüştüm. Ama Darcy'yle tanıştıktan ve şimdi ondan ayrıldığımdan beri bu acı kıyaslanamayacak kadar hafifledi. Onun aklımda olmadığı bir an bile yoktu, onunla ilgili anılarım kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu. En azından gündüzleri dikkatimi dağıtacak şeyler vardı, ama geceleri etimin altındaki gölgelerle savaşmak her şeyimi alıyordu, bana kalp acısının acımasızlığından kaçmama yardımcı olabilecek bir yüksekliğin tatlı mutluluğunu sunuyordu. Bu, içeride yaşayan ve her şey gri görünene kadar dünyadaki tüm renkleri tüketen bir yaraydı. O gitmişti. Onu ben göndermiştim. Ve orada düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Birkaç saatimi okuyarak geçirdim, işe yarar bir şey bulamadım ve sonunda ziyaret saatinin neredeyse gelmiş olması gerektiğini fark ettiğimde vazgeçtim.

Darius'u görmem gerekiyordu. Ve onun dışarıdan getireceği en ufak bir haber için her zaman çaresizdim. Yaz boyunca Lionel'la olanlardan sonra, Darius'un güncellemeleriyle uyuşturucu gibi yaşıyordum. Haberler Bu hapishaneye yavaş yavaş ulaştığımda elime geçen gazeteler hep bir haftalık oluyordu, bu yüzden çoğu zaman ne olup bittiğini bilemiyordum. Bir süredir

Lionel, Tory'yi kendisine bağladıktan ve tüm güç onun lehine döndükten sonra yaptığım fedakârlığın boşa gitmesinden korkuyordum. Ama artık yatağımı yapmıştım ve içinde yatmak zorundaydım. Pişmanlık duymak için

artık çok geçti.

Cezamı temyize götürmek sadece yalan söylediğimi kanıtlayacak ve Darcy'nin adının çamura bulanmasını sağlayacaktı. Zodiac

Akademisi'ndeki yeri

tehlikede olabilirdi ve tahtı ele geçirme şansını yakalayabilmek için güçlenmeye devam etmeliydi. Tüm bunlardan en azından iyi bir şey çıkmıştı.

Mavi - *lanet olsun, hayır, ona öyle demeyin* - gölgelerden kurtulmuştu ve artık onlar tarafından rahatsız edilmiyordu. Çok güçlüydü. Her şeyiyle.

Yıldızlar adına, onu kendim için sahiplenmeye çalıştığımı inanamıyordum. O benim ligimin o kadar dışındaydı ki gerçek dışıydı.

Bunu bilmeme rağmen, her şeyden sonra onu teselli edememek beni geceleri uyutmuyordu. Kız kardeşini Lionel'a kaptırmıştı. Ve ben bu duyguyu çok iyi biliyordum. Ama şimdi burada sıkışıp kalmıştım, onun için işe yaramazdım ve

Darius ve değer verdiğim herkes. Tek tesellim burada kalarak Darcy'nin akademideki yerini koruyacak olmasıydı. Aklımı başımda tutmak için tutunduğum şey de buydu.

Kitaplar koridorun sonundaki yığın boyunca karıştırılıyordu ve Poltergeist'in sarımsı gözleri aralarından bakıyordu. Kitapları yeniden düzenlemeyi seviyordu. Beni izlemeyi de seviyordu. Ne kadar ürkütücü olsa da, diğer mahkûmlarla takılmaktan daha iyiydi, bu yüzden onu görmezden geldim ve ürkütücü şeyini yapmasına izin verdim.

Arkamdaki döşeme tahtasında bir gıcırtı duyuldu ve Poltergeist kocaman bir yumruk kafama çarpmadan hemen önce bir uyarı sesi çıkardı.

Dört güçlü el omuzlarımı kavrayıp beni masanın üzerine doğru iterken bir çığlık atarak arkamı döndüm. Gustard'ın UnFae pisliklerine bir küfür savurdum, çünkü daha fazlası yaklaşıyordu ve Gustard onların hemen ötesinden izliyordu.

Beni tutan adamlardan birinin aletine tekme attım ve iki eliyle aletini kavrayarak geri çekilirken inledi. Bir başkası onun yerini almak için geldi, ama ayağa kalkmak için mücadele ettim, sağlam yumruklar attım.

Yaklaşan herkesin yüzünü. Kendimi tamamen vahşileşmeye bıraktığımda parmak eklemlerimi kan kapladı. Burada hayatın için savaşmayı ve soruları sonra sormayı çabuk öğrenmiştim. Bu yüzden çeneleri ve burunları kırdım ve beni yakalamaya çalışan herkesin canına okurken cehennemden çıkmış bir iblis gibi kükredim. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve çıkıştan zevk alıyordum, onlar içimde yükseldikçe, verdiğim acıyla cezbedildikçe ve kulaklarıma cesaretlendirmelerini fısıldadıkça gölgelere batıyordum.

Gustard soğuk bir kahkaha attı, bu ses damarlarımda adrenalinin yükselmesine neden oldu.

"Tutun onu," diye emretti ve ona doğru hamle yaptım, liderlerine ulaşmak için safları yarmaya çalışıyordum, kararlılık ve öfke hareketlerimi körüklüyordu.

"Lanet bir Fae gibi yüzüme bak," diye bağırdım, çünkü dört adamı beni yakalayıp sırt üstü masaya yatırmaya zorladı.

İçlerinden biri yumruğunu burnuma indirdi ve yüzümden kan aktı, kemik ve kıkırdak parçalanırken kafatasımdan acı fişkırdı. darbe. Daha kötüleriyse de karşılaşmıştım ama bunun burada biteceğinden şüpheliydim.

Büyük bir pislik elini ağzıma vurdu ve kolum masanın kenarından çekildi. Kaslarım şişti ve kurtulmak için mücadele ederken onların kısıtlamalarına karşı direndim, ama onlardan çok fazla vardı.

Gustard bir adım öne çıkarak bileğimi tuttu ve çete lideri kolumu kuvvetle aşağı itip gitmesi gereken yönün tersine bükerken ağzımı kapatan elimi ısırdım. Kemik kırılırken gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve acı dolu kükremem yüzümü kavrayan pislik tarafından bastırıldı.

Gustard kulağıma nefes verirken gözlerimi perdeleyen karanlığı kırıştırdım. "Son uyarı."

Beni orada bıraktılar ve dilimde kan tadı alıp sağ kolumun masadan sarkan ağırlığını hissederken inledim, hareket ettiremiyoruz.

Poltergeist gözlerini kocaman açarak diğer kolumdan tuttu ve masadan kalkmama yardım etti.

"Doktoru görmek gerek," diye mırıldandı eski bir sesle, ama başımı salladım, koluma bir acı daha saplanırken inledim. *Lanet olsun.* "Ziyarete gitmeliyim," diye homurdandım, burnumdan haliyle kan işerken tökezleyerek yanından geçtim. Kanı kolumla sildikten sonra kırık kolumu göğsüme bastırdım ve gözümü kör eden acı karşısında dilimi ısırđım. Acı uzuv boyunca yarışıyor. En azından önce birkaç tanesini kanatmıştım.

Tüm mahkûmlar bana bakarken kütüphaneden çıktım ve üst kattaki ziyarete doğru yöneldim.

"Ne oldu lan, One-Fifty?" Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Memur Cain havladı. Kısa kesilmiş saçları ve hiç gülümsemeyen ağzıyla koca bir pislikti.

"Düştüm," diye homurdandım, ziyaret odalarına giden koridora doğru yanından geçmeye çalışıyordum. Vampir hızıyla yoluma fırladı ve bir tehdit savurdum, keşke kendi dişlerime erişimim olsaydı da bu orospu çocuğuna haddini bildirebilseydim.

"Tıp *bu tarafta.*" Alaycı bir şekilde sırtarak merdivenleri işaret etti.

"Ziyarete gidiyorum," diye tısladım ve o da kollarını kavuşturdu.

"Şimdi öyle misin?" diye sordu. "Varis erkek arkadaşın seni böyle görünce şok olacak."

Ona soğuk bir bakış attım, sonra onu geçmek için tekrar öne doğru adım attım ve bu sefer gitmeme izin verdi. Ziyaret odasına çağrılmayı bekleyen mahkûmların sırasına girdim ve omzumu duvara dayayarak

paramparça kolumdaki acıyı görmezden gelmeye çalışırken dişlerimi sıktım. *Gustard'ı sikeyim. O Fae olmayan bok parçasını sikeyim.*

"One-Fifty!" Memur Lucius koridorun sonundan seslendi. "Sekiz numaralı odadasınız." Beni ileriye doğru yönlendirdi, yüzümü, tulumuma sıçrayan kanı ve yanıma yapışmış kolumu görünce gözleri büyüdü.

Kalçasından telsizini kaptı. "Kahretsin, ihtiyacın var-"

"Şu anda şu kapıdan geçmem gerekiyor, o yüzden yolumdan çekil." Çenemi arkasındaki odaya doğru salladım ve kabul etmesini beklemeden yanından geçip kapıyı ittim. Darius içerideki tek masada oturduğu yerden kalktı, benim halimi görünce çenesi düştü.

"Lanet olsun, Lance, ne oldu böyle?"

Ona doğru koştum, sağlam kolumu kullanarak onu kendime doğru çektim ve acıyla irkildim, ağır bir iç çekerken Koruyucu bağı içimde mutlu bir şekilde mırıldandı. *Daha iyi.*

Darius parmaklarını bükülmüş kolumun üzerine kaydırды ve iyileştirici büyü damarlarıma girdi. Kemik yerine oturdu ve acı nihayet dinmeden önce dişlerimin arasından tısladım. Daha sonra burnumu düzeltti, su büyüleriyle üzerimdeki kanı temizledi ve bu iş biter bitmez onu şiddetli bir şekilde kucakladım, ona yakın olmak istiyordum, bana karşı hissettiklerini arzuluyordum.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emretti babasına yakışır bir ejderha hırıltısıyla, sonunda benden uzaklaştı.

Masada karşılıklı oturduk ve ben omuz silktim. Kameraların önünde Gustard ve uşaklarını ispiyonlamayacaktım ama açıkça suçlayabileceğim bir grup pislik daha vardı. "Lanet olası yıldızlar benimle uğraşıyor."

"Bu şekilde devam edemezsin, sonunda öleceksin," diye tısladı Darius, yüzü endişeyle çarpılmıştı.

"Bana öyle bakma," diye rica ettim. "Neyse o."

Başını salladı, sonra parmağını hafifçe kaydırđı ve odayı bir soğukluk kapladı. Su büyüsunü kullanarak kameralarla oynadı ve bize düzgün konuşma şansı vermek için kameraların içine buz attı. "Lance buradan çıkmalısın. Babam... tahtı ele geçirdi. O-"

"Ne?" Nefesim kesildi, ciğerlerim daraldı, korku göğsümün içine işledi. Zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum ama hâlâ biraz zamanımız kaldığını sanıyordum. Bu nasıl olabilirdi? Onu şimdi nasıl durduracaktık?

Darius, Lionel'in Konsey üyelerine nasıl boyun eğdirdiğini ve Ruhlar Sarayı'na nasıl taşındığını anlatmaya başladı ve ben sadece sessiz bir dehşet içinde dinledim, her saniye umudumu kaybediyordum. Başlamak için çok az umudum vardı.

Lanet ettim, duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi. Burada hiçbir işe yaramıyordum. Yardım etmek için nasıl bir şey yapabilirdim ki?

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "İşe yaramadığım için özür dilerim, her şeyi mahvettiğim için özür dilerim."

İçini çekti, kaşları birbirine çarptı. "Sadece itirazı kabul et."

"Bu sadece işleri daha da kötüleştirir," dedim sessizce. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Bir yolu olmalı," diye ısrar etti. "Nova'yla konuşacağım, Darcy'nin Zodiac'taki yerinin güvende olduğundan emin olacağım."

"Elaine Nova Lionel'ın cebinde. Darcy'den kurtulmak için herhangi bir bahane bulursa kabul edecektir," diye tükürdüm ve Darius başka bir fikir bulmaya çalışırken bir an sessizlik oldu.

"*Siktir.*" Darius elini masaya vurdu. "En azından Darcy ile olan yıldız yeminini boz. Bir türlü fırsat bulamazsan babanın günlüğünde ne yazdığını asla öğrenemeyeceksin."

Bunu inkâr edemeyerek uzun bir nefes aldım. Ama bu Darcy'yi tekrar buraya getirmesi anlamına geliyordu. Onu görmek, bizi birbirimize bağlayan son şeyi de kırmasını sağlamak. Dünyadaki tüm kötü şansa rağmen, içimdeki çarpık bir parça bu cezayı istiyordu. Onu kırmıştım. Ona başka seçenek bırakmamıştım. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şekilde ona ihanet etmiştim. Bana bir daha asla güvenmeyecekti. Ama mahkemede kürsüye çıktığımda bunların hepsini biliyordum, çünkü sonuçları ne olursa olsun, yine de alternatiften daha iyiydi. O da eğitilemezse taht üzerindeki iddiasını kaybedecekti. Sırrımız ortaya çıkar çıkmaz, yoluna çıkan tek şey, ona her şeye mal olabilecek tek şey ben olmuştum. Ve şimdi Lionel tahtta otururken, onunla savaşabilmesi her zamankinden daha önemliydi.

"Buna ihtiyacımız var. Baban bir şey biliyorsa, ne olduğunu bulmalıyız. Astrum'un son Tarot kartı düşmüş avcıyı aramamızı söylüyordu. Bu da baban olmalı," diye ısrar etti Darius.

"Evet, belki," diye homurdandım, sakalımı kaşıyarak. "Belki de değil." "Günlük önemli olmalı," diye ısrar etti Darius.

"Ama ya sadece bir günlükse?" Şifreyi kırmak için harcadığım tüm çabaların boşa gidebileceğini, ona bağladığımız tüm umutların boşa çıkabileceğini bilerek mırıldandım.

"Her iki şekilde de öğrenmek zorundayız. Devam edecek başka bir şeyimiz yok," dedi Darius, sesi yorgun geliyordu ve ben de öyle göründüğünü fark ettim. Gerçek dünyada kendi cehennemini yaşıyordu ve onu bu şekilde görmek bana acı veriyordu.

"Pekâlâ," dedim, yapmam gereken şeyi düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu ama başka çarem yoktu. Darius haklıydı; yıldızlar beni kötü şansla lanetlediği sürece, günlüğün kilidini nasıl açacağımı asla bulamayacaktım. "Onu buraya getir." *Lanet olsun, bunu düşününce neden ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyorum?*

Darcy'yi tekrar görmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum. Yine de bunun beni tekrar yıkacağını biliyordum.

Darius başını sallarken hüznle gülümsedi.

"Seni özlüyor, biliyor musun?" dedi karanlık bir sesle. "Söylemiyor ama-"

"Yapma," diye homurdandım, kalbim göğsümde tuzla buz olmuştu.

"Yapmayacağım.

duymak istiyorum. Hayatına devam etmeli."

"Sanırım öyle," dedi ciddiyetle ve bunun beni ne kadar incittiğine hazırlıklı değildim. Bunu istiyordum, bunun için çabalamıştım, olması gerekenin bu olduğunu biliyordum. Ama onun beni unutması, başka birini bulması düşüncesi dayanılmazdı.

"Ama bu seni özlemediği anlamına gelmez," dedi Darius üzüntüyle.

Ben de onu özlüyorum. Onu her günün her dakikasında, her anında özlüyorum. Onu her zaman özleyeceğim.

"O... iyi mi?" Gergin bir sesle sordum. Genelde onunla onun hakkında derinlemesine konuşmaktan kaçınırdım ama bu soruyu sık sık sorardım. Darius'un ona göz kulak olduğunu, hâlâ güvende olduğunu bilmek bana biraz huzur veriyordu. Ve sanırım bu, onun için sahip olabileceğim en büyük huzurdu.

"Şu anda kimse iyi değil ama o başa çıkabiliyor," dedi kaşlarını çatarak.

"Roxy için biraz umut var. İşe yararsa size haber veririm."

Her ihtimale karşı kameralar kesilse bile bana daha fazlasını söyleyemeyeceğini biliyordum ama yine de kalbim ferahladı. "Bu iyi bir şey. Sadece dikkatli ol."

"Her zaman," diye söz verdi ve sonra bana Xavier'in Uyanışı hakkında her şeyi anlatmaya ve kendisinin, Darcy'nin ve diğer Varislerin Lionel'ı alt etmenin bir yolunu bulmak için nasıl birlikte çalıştıklarını ima etmeye başladı. Bu düşünce kalbimi kabarttı. Bizi yok ederek kırılmış, incinmiş ve mahvolmuş olabilirdim. Ama yaptığım fedakârlığa değmişti. Her zaman olması gereken kraliçe haline geliyordu. Asla onun kralı olamayacağımı kabullenmek zordu.

OceanofPDF.com



Lanet olası, pislik krala selam olsun. Gecenin yarısını yine Hollow'da geçirmiş, Lionel'ın tahta çıkmasının ne anlama geldiğini Varislerle tartışırken bir yandan da korkudan aklımı kaybetmemeye çalışmıştım.

Şimdi, birkaç saatlik kırık bir uykudan sonra kanepede uzanıyordum. Başımı sıcak bir kola dayamıştım ve duman, sedir ve kahve kokusu bana ulaştığında bir nefes çektim. Pencerenin ötesinde şafak kızıldı, ılık gökyüzünden kan gibi sızıyordu. Ve dünyanın yaralı olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Gölgeleri artık herkes biliyordu; tüm dünyaya duyurulmuştu ve Lionel, Tory'nin de bu yeteneğe sahip olduğunu açıkça belirtmişti. O böyle bir güce sahipken kimse ona meydan okumaya cesaret edemezdi, edemezlerdi. Ve artık okuldaki herkes kız kardeşimden de en az onun kadar korkacaktı.

Dik oturdum ve yanımda uyurken burnundan dumanlar tüten, kâbuslar yüzünden alnı çizgilerle kırışmış Darius'a baktım.

Geraldine odanın öbür ucundaki koltukta kıvrılmıştı, Max ise halının üzerinde ayaklarının dibindeydi ve kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Diğer tarafımda Seth

Fae formunda olmasına rağmen bir köpek gibi kıvrılmıştı. Gözlerim en son odanın karşısındaki mutfakta kahve dolduran Caleb'e takıldı. *Ah kahve. Hiçbir şeyi çözemeyen ama beş dakika boyunca her şeyin daha iyi görünmesini sağlayan şey. dakikalar.*

Caleb bir hareket bulanıklığı içinde odanın içinde bir tur attı ve tek bir damla bile dökmediği için sırtarak elime bir fincan tutuşturdu. Bir koltuğa çökmeden önce diğerlerini herkesin yanına bıraktı, ayak bileği dizinin üzerinde dengeliydi ve saçları yeni şekillendirilmişti. Üniformasını giymişti ve bir süredir ayakta olduğunu tahmin ediyordum ama bunu asla söyleyemezsiniz

normal bir Fae'den on kat daha hızlı hareket edebildiklerini düşünürsek. Eğer bir şeye bir saniye bile geç kalırlarsa, bu kesinlikle kasıtlı olurdu. Ve adı verilmeyecek bir Vampir Eskiden bilerek böyle şeyler yapmaktan hoşlanan bir pislik. Kahretsin, bunu neden özlüyorum?

"Saat kaç?" Kahvemi yudumlarken sordum, kafeinin zing'i beni daha da uyandırmaya yardımcı oldu.

"Yedi buçuk," dedi Caleb. "Nova sekizde toplantıya çağırıyor." Atlas'ını bana doğru salladı ve ben de kendiminkini ararken Darius'un bacağına altına sıkışmış halde buldum. Onu yakaladığımda sarsılarak uyandı, keskin bir nefes aldı ve kısıp gözlerle bana baktı. "Kıçımı mı çimdikliyorsun, Gwen?"

Homurdandım. "İğrenç. Ve bana Gwen deme."

"Bu neden iğrenç?" Seth uyandığında genişçe esneyerek oturdu ve Kurtvari bir şekilde boynuma sokuldu. Bunu o kadar sık yapıyordu ki Bu günlerde, çoğu zaman fark etmedim bile. "Darius'un şeftali gibi güzel bir kıçısı var."

"Çünkü kız kardeşime aşık, bu da onu benim için üç günlük ton balıklı sandviç kadar çekici kılıyor - alınma," diye Darius'a takıldım ve o da sırıttı.

"Sen de benim için eski bir ton balıklı sandviçsin, Gwen," diye kabul etti ve ismi üzerinden ona yumruk attım ama sırtına engel olamadım.

"Mmm, iştah açıcı ton balığı," diye mırıldandı Geraldine uykusunda. "Ne kadar büyük bir alabalıksın sen."

"Bahsettiği *benim* alabalığım," dedi Max ukalaca, ayağa kalkarken ve Geraldine'in ayağı fırlayıp tam aletine çarptı. Max bir hırıltıyla öne doğru yığıldı ve Geraldine onu ayağa kalkarken kenara itti, nefesinin altında mırıldandı.

"Her zaman benim nefes alma alanımdasın Max Rigel, eğer Long Sherman'ının yoluma çıkmasını istemiyorsan o zaman git."

"Bu nasıl benim hatam oluyor?" Max öfkeyle sordu.

"Bu nasıl senin hatan olmaz?" Sabah esneme hareketlerini yapmaya başladı, ayak parmaklarına dokunmak için eğildi ve kalçalarını bir o yana bir bu yana sallarken Max'in ağzının suyu aktı ve tartışmalarını tamamen unuttu.

Atlas'ımı kaldırdığımda karşıma çıkan ilk şey burç yorumumdu ve uyanıp beynimi güne hazırlamaya konsantre olmaya çalışırken onu okudum.

Günaydın, İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bugün dengenizi bozacak değişikliklere ve karışıklıklara karşı dikkatli olun. En zor zamanlardaymışsınız gibi görünebilir, ancak unutmayın ki her şey

her zaman daha kötüye gider. Bu nedenle zorluklar karşısında sakın kalmaya çalışın ve başarılı olmak istiyorsanız uzun vadeli bir oyun oynayın.

Harika. Burcum bile şu anda her şeyin ne kadar boktan olduğunu biliyordu.

Dünyanın çöküşünü görmek için FaeBook'a tıkladım ve karşıma çıkan

ilk gönderi Tyler'dan geldi.

Tyler Corbin: *Geri. Geri. Sikeyim. Yukarı.*

Şu anda özete ihtiyacı olan başka biri var mı?

Koca L, kışından çıkan çılgın bir duman, kolunda bir Vega ve ölümden yeni dönmüş gibi görünen Clara Orion ile sarayda belirir (ah, merhaba? Güneş ışığı diye bir şey duydun mu canım? Çünkü damarlarından damarlar çıkıyor).

Her neyse, Big L yıldızlardan gelen hediyeler, kutsal Ejderhalar ve kim bilir daha neler hakkında konuşmaya başladı ama durun, bu noktada Clara'ya gerçekten dikkat eden var mıydı? Kız GERÇEKTEN havada süzölmeye başladı, yalan yok (ekran görüntüsü aşağıda).

Şimdi bu kızın cehennemin derinliklerinden çıkarılmış, uzun (sıcak da olsa) bir elbisenin içine tıklılmış ve o güzel vücudu ele geçirmiş bir iblis olan bir zombi olduğunu söylemiyorum onun. Ama tamam, ben arıyorum. Çünkü WTF???

Kral Lionel görevi yeni devraldı ve basın tek bir haber bile yayınlamadı. Yıllar önce 'ortadan kaybolan' ve mucizevi bir şekilde Lionel'in kışından fırlamış gibi yeniden ortaya çıkan Floaty McGee hakkında ve açıkçası, bu yarı saydamlığı biraz açıklayabilir ama teoriyi yüzde yüz desteklemem için yeterli değil. Yine de tamamen göz ardı etmiyorum, Çünkü Koca L'nin çelik gibi kalçaları var.

Onu Thumbelina boyutuna kadar küçülttü ve en sevdiği tropikal panç Kool-Aid'i ya da başka bir şeyi içtiği için ceza olarak aralarına sıkıştırdı - ama tüm bu yıllar boyunca kışında ne yaşıyordu - popo tozu mu?

Konuyu dağıtıyorum. Mesele şu ki, hepimiz Lionel'in tahta geçmesinden daha büyük bir meseleye odaklanabilir miyiz, bu da söylentilere göre Big L'ye 'DADDY' diyen korkunç bir kaltak.

*#nope #Imout #onetickettoanywhereplease
#whatdoesbuttdusttastelikethough #crackwhore
#oneguywatchedthewholeshowthroughthebackofherhead
#ghostestwiththemostest*

***Eliza Smoot:** Aman Tanrım! O bir #flyinorion
Cat Vann: Lionel'in #crustycrack'ine girmeyi umursamazdım
Lacey Ledlow: Keşke yeni kralımızın suratına #tropicalpunch
atabilseydim
Gizelle Alea Oyelade: Kralımız ya da onun harika Muhafızı hakkında kötü
konuşmayın!!! #thethetruekinghasrisen
Shabnam Hosseini: Sence Büyük L'nin büyük bir D'si var mı? #daddydick
Cynthia Rodriguez: Ona baba derdim ve haftanın her günü beni çelik
topuzlarının arasına almasına izin **verirdim** #signmeup
#putmeinyourclenchtrench*

"Tanrım, bugün için hazır değilim," dedim ağır bir sesle, Tyler'ın yazısına gülümseyecek gücü bile kendimde bulamadım. Ve bu çok yazık oldu çünkü çok komikti. Ayrıca Lionel onun karanlık işlerini tüm dünyaya açıkladığı için Clara hakkındaki gerçeği de öğrenebileceğini düşündüm. onu bilgilendirmek için zihnine bir not düştü.

"Ölümlülerle konuşman çok tuhaf, hepsinin Zeus tarafından yönetildiğini falan düşündükleri için mi?" Seth sordu ve saçımın bir parçasını kemirdiğini fark ettim. Onu uzaklaştırdım ve ayağa kalkarak kahvemi boşalttım.

"Ya da başka bir şey," diye homurdandıktan sonra banyoya yöneldim. Kapı kapanmadan önce, Geraldine arkamdan içeri girdi, pantolonunu indirmeden ve içeri girmeden önce üstünü çırpı ve büyük göğüslerini ortaya çıkardı.

Darius Acrux'u haykıran şatafatlı altın yağmuru.

Dişlerimi fırçaladım, sonra duşta Geraldine ile yer değiştirdim.

İşini bitirdiğinde. Üniformalarımızı giydiğimizde

Salonda bizi bekleyen tüm erkekler, rahatça muhteşem görünüyorlardı ve her şeyi üstlenmeye hazırdılar. Umarım gerçekten hazırdırlar çünkü içimde bizi bekleyen dünyadan hoşlanmayacağımıza dair bir his vardı bu yerin dışında. Bununla yüzleşmek için can atmadığımdan emindim ama etrafımda onlar varken her şey daha kolay görünüyordu.

Merdivenlerden birlikte indik ve toplantının yapılacağı Küre'ye doğru yürümeye başladık. Darius yanımdaki kolumdan çekiştirerek beni grubun arkasına çekti ve etrafımıza bir susturma balonu gönderdi.

Merakla kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Sana sormam gereken bir şey var." Bana bakarken adem elması bir yükselip bir alçalıyordu ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceği hissine kapıldım. Yemin ederim bugünlerde herhangi birimizin aldığı her haber kötü haberdı. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım.

"Ne oldu? Bana o lanetli Ejderha bakışını atıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

"Çok kötü değil, sadece... Lance'i ziyaret etmene ihtiyacım var."

"Ne?" Tısladım, kalp atışlarım bir saniye içinde sıfırdan saatte bin mile çıktı. "Hayır," diye ağzımdan kaçırdım, reddetme içgüdüm beni yönlendiriyordu. Onu en son gördüğümde beni geri çevirmiş, hayatıma devam etmemi söylemiş, aramızda *hiçbir şey yokmuş* gibi davranmıştı. Kalbimi söküp atmış ve

onun için kanamasını izledim. Oraya geri dönmeyecektim. Ayrıca, oraya geri dönmemi istemiyordu. Bana tekrar siktirip gitmemi söyleyebilmek için ziyarete gitmeyeceğimden de emindim.

"Kabul etti," dedi Darius sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi hızla.

"Madem *kabul* etti," dedim alaycı bir tavırla. "O zaman hemen şimdi oraya uçar ve itaatkâr küçük bir posta güvercini gibi kollarına atlarım. Hayır bekle, Griffin boku yemeyi tercih ederim."

"Darcy," diye iç geçirdi Darius. "Bozduğu yıldız yemini onu tehlikeye atıyor.

Başına gelen kötü şans, en acımasız adamlarla karşılaşması anlamına geliyor. O yerdeki pislikler tekrar tekrar. Dün kırık bir kolunu ve paramparça olmuş burnunu iyileştirmek zorunda kaldım."

Yürümeyi bıraktım, bu haberin dehşeti içimde her şeyin toplanmasına ve cehennem gibi acımasına neden oldu.

Darius ciddi bir bakışla bana döndü. "Ve bundan daha fazlası var. Babasının günlüğünde ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Eğer bu lanetin altında kalırsa bunu yapacak şansa asla sahip olamayacak."

Uzun bir nefes aldım, kafamdaki öfke ve ihanet bulutunun arasından onu duymaya çalıştım. Yavaşça başımı salladım, teslim oldum. Orion'un orada acı çekmesine izin veremezdim. Ve asla kabul etmesem de, onun incindiğini bilmek bende o hapishanenin duvarlarını yıkma isteğı uyandırdı.

onu olabildiğince uzağı götürebilirdim. Bunu yapamayacağımı biliyordum ama bunu yapabilirdim.

"Tamam," diye sıkıca kabul ettim. "Ama girip çıkmak istiyorum. Beş dakika, o kadar."

"Anlaştık," dedi, gözlerine acımasız bir bakış yerleşmişti. "Ama onunla konuşabilirsin."

"Hayır," diye homurdandım. "Ona konuşması için bir şans verdim ve o da bana ondan uzak durmamı söyledi. Benden bu kadar, Darius."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonunda başını salladı ve susturucu balonu dağıttı. "Bu gece gideceğiz."

Kahretsin. Bu gece mi?

"Elbette," diye zorladım, sanki hiç önemi yokmuş gibi. Ama önemliydi, gerçekten önemliydi.

Yürümeye devam ettik, diğerlerine yetişmek için acele ederken, az önce yüzümde patlayan bomba hakkında panik yapmamaya çalıştım. *Her şey yoluna girecek. Gir ve çık. Beş dakika.*

Öğrenciler The Orb'a doğru yola çıkarken kampüste garip bir hava hakimdi; bazıları çok mutluydu, bazıları ise kasvetliydi. Ben kesinlikle ikinci gruptaydım. Lionel'ın tahta geçmesi olabilecek en kötü şeydi. Şimdi onu nasıl durduracağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece durdurmamız gerektiğini biliyordum.

Küre'ye vardık, içeri girdik ve Nova'nın odanın en ucundaki fakültenin önünde durduğunu, yüzünde geniş ve rahatsız edici bir gülümseme olduğunu görünce kalbim biraz daha hızlı çarptı.

A.S.S. masasına doğru yürüdüm ama Seth elimi tuttu ve beni Mirasçılar'ın kanepesine doğru çekti. Max'in de Geraldine'e sarılması ve onun da geri çekilmeyerek Max'in kendisini yönlendirmesine izin vermesi beni daha da şaşırttı. Belki de bugün hepimizin birbirimize biraz daha fazla ihtiyacı vardı.

Seth ve Geraldine'in arasına çöktüm, Max onun diğer tarafına oturdu ve Darius ile Caleb kanepenin kollarına tünedi. Bakışlarım odanın ön tarafında Mildred'le oturan Tory'ye takıldı ve oraya gidip o bıyıklı kaltağı tokatlayıp kız kardeşimi ait olduğu yere geri götürememekten nefret ettim. Yani *yapabilirdim* ama bunun için ceza almaya ya da kız kardeşimle kavga etmeye degeceğini düşünmüyordum. *İç çektim.*

Seth'in eli, ben çekip kurtarmaya çalıştığım da bile benimkine sarılı kaldı ama ben onu azarlamak için ağzımı açtığımda Nova konuştu, sesi taşıyordu Odanın karşısında.

"Tahta yeni bir kral çıktı ve şimdi yeni bir çağa girdik. Eskinin yanlışlarını düzeltecek ve her zaman olmamız gereken Fae'ye dönüştüğümüzü göreceğimiz bir dönem." Personelden birkaçı alkışladı, çoğu alkışlamadı.

Gabriel'in koltuğunda kaskatı oturduğunu, Nova'nın arkasından soğukkanlılıkla bakarken ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirdiğini fark ettim. Yıkayıcı onun üzerindeydi

başını sallayarak Gabriel'e doğru mırıldandı ve kardeşimin başını sallaması bir kez olsun bir konuda hemfikir olduklarını gösteriyordu.

Midem düğümlenirken Seth'le bakiştık.

Nova sözlerine şöyle devam etti: "Kral Acrux bu sabah yeni bir yasa çıkardı ve bana Zodyak Akademisi'nde hepiniz için geçerli olacak bu yasayı özetleyen kişisel bir mektup gönderdi."

Kalbim düzensiz bir şekilde çarptı ve Seth'in elimi tutmasına karşı koymayı bırakıp onu geri sıktım.

Havada Nova'nın anında susturduğu bir gevezelik dalgası dolaştı. "Bugünden itibaren, bizzat Kral'ın açık izni olmadıkça, Emirler artık birbirleriyle dostluk kurmayacak, sosyalleşmeyecek veya melezleşmeyecektir."

Etrafımda öfke çıgıkları yükselirken hava yoğunlaştı ve nefes almak zorlaştı.

"Asla olmaz!" Max havladı.

"Bu bir rezalet!" Geraldine'in nefesi kesildi. "Bizi bir abaküsteki renkler gibi bölemezsınız!"

"Oturun!" Nova ellerini tehditkâr bir şekilde kaldırarak emretti ve bir grup H.O.R.E.S aniden ayağa kalkarak onun tarafına geçti. Tory de onların arasındaydı ve ellerinden çıkan gölgeler bir grup insanın ön sıralardan dağılmasına neden oldu. "Kral Acrux benden sadık ve güvenilir Yasalara uyulmasını sağlamak için öğrenci birliği üyeleri. Seçilenler yasalar çerçevesinde hareket edebilecek ve Kral'ın menfaatine olduğu sürece diğer Emirlerin arasına karışmalarına izin verilecektir.

Öğretmenlerin, tartışmaları yalnızca akademik konulara odaklandığı sürece, ekstra ilgiye ihtiyaç duyan öğrencilerle kısa süreler geçirmelerine de izin verilecektir. Aşağıdaki hususlara uymaları koşuluyla sınıfları ve gözaltı sürelerini normal şekilde yürütmelerine izin verilecektir yeni davranış kurallarını bu sabah kendilerine e-posta ile gönderdim."

Hayır. Lanet olsun, hayır. Bunun olmasına izin veremezdik.

Seth ve diğ er Varisler de ayağa kalkınca ben de ayağa kalktım. Kavgaya hazırlanırken elim Seth'in elinden kurtuldu ve A.S.S.'lerin bizi desteklemek için bana ve Geraldine'e doğru koştuklarını fark ettim.

"Buna izin vermeyeceğiz," diye hırladı Caleb, Darius'tan derin bir hırıltı yükselirken omzunu benimkine bastırdı.

"Kanun böyle Bay Altair," dedi Nova sert bir sesle.

Nova'ya dişlerimi gösterip içimdeki nefreti kusarken sol elimde mini bir kasırga dönüyor ve sağ elimde alevler kıvrılıyordu.

"Lionel Acrux asla benim kralım olamayacak," diye tükürdüm.

Nova, "Hepiniz oturacaksınız yoksa bunun korkunç sonuçları olacak," diye uyardı ve Tory ileri doğru hareket ederek ellerini kaldırdı, böylece ellerinden dumanlar fışkırdı.

Nefesim kesildi, bir hava kalkanı oluşturdum ve b y m z Seth ve Max'inkiyle birleşerek sorunsuzca birbirine geçti. Gölgeler çarpışırken hazırlandım.

Kalkan ve arkamızdaki herkes, kubbenin üzerine bir yağ sızıntısı gibi düşen patlamadan korundu.

Karanlık gücünün kuvveti dişlerimi sıkmama neden oldu ve b y m n daha fazlasını kalkana zorladım, etrafımızdaki her şeyi gözden kaybederken

Gölgeler onun ötesindeki dünyayı tüketti.  ığlıklar yükseldi ve adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı.

Üzerimdeki baskı aniden azaldı ve gölgeler ortadan kalkıp Mirasçılar'ın tüm kardeşlerini Tory'nin önünde diz çökmüş, gözleri karanlıkta dönerken gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

"Yeter!" Nova bağırdı. "Kral, yeni yasaının uygulanmasını sağlamak için gereken her türlü gücün kullanılabileceğini kabul etti. Hepiniz geri çekileceksiniz yoksa ceza bizden önce Fae'lere kesilecek. Bu sizin son uyarı."

Boğazım düğümlendi ve diğerlerine baktım, gözlerindeki yenilgiyi gördüm.

"Kalplerimiz güneş çeliğinden yapılmıştır ve irademiz kırılmaz!" Geraldine ağladı.

"Başka seçeneğimiz yok," diye homurdandı Darius onun kolunu kavrarken, Ejderha formu ortaya çıkmak için yalvarırken gözleri altın yarıklara dönüştü.

Bir sonraki bakışında beni kilitledi ve hizaya girmeye zorlandığımı hissettiğimde kalbim kırıldı. O haklıydı. Çünkü ne yapabiliirdik ki? Eğer karşı koyarsak Lionel bizi tutuklatabilirdi. Bizden kurtulmak için ona ihtiyacı olan bahaneyi vermiş olurduk. Ve Mirasçıların kardeşlerinin zarar görmesi riskini göze alamazdık.

Ellerimi indirdim ve diğerleri de beni takip etti. Nova'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve öfke göğsümden bir tufan gibi aktı.

"Leydim, eğer isterseniz savaşıyoruz," diye konuştu Geraldine bana ve ben de arkamda savaşa girmeye hazırmış gibi duran A.S.S.'lere baktım.

Başımı iki yana salladım, hepsinin kendilerini bu tehlikenin içine atmalarına izin vermeyi reddettim.

bunun için ateş. Lionel bu yasanın uygulanmasını sağlayacaktı ve bugün kaybedeceğimiz bir savaş için hayatlarımızı bir kenara atma günü değildi.

Hepsine kararlı bir şekilde "Geri çekilin," dedim ve beni bu kadar kolay dinlemeleri beni şaşırtarak hemen geri çekildiler.

Nova "Oturun!" diye emretti ve biz de isteksizce koltuklarımıza geri döndük.

Omuzlarını geriye doğru bastırdı ve Gabriel de dahil olmak üzere sandalyelerinden kalkmış olan birkaç öğretmene baktı.

Yavaşça Washer'ın yanındaki koltuğuna oturdu, sonra gözleri bir hayalle parladı. Kalp atışlarım tekledi. Bundan bir çıkış yolu *görebiliyor* muydu? Onunla konuşmak zorundaydım. Eğer bunu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey varsa, onunla konuşmalıydım.

biliyorum. Œu anda önünü *görebilen* biri varsa o da oydu.

"Tory Vega burada, akademide Kral'ın Birleşik Nebular Görev Gücü'ne liderlik edecek ve seçilen herkesin Zodyak Akademisi'ndeki yeni yasayı korumak için gerektiğinde diğer Tarikatlarla karışmasına izin verilecek ve bir ihlal olduğunda doğrudan bana rapor verecek." Nova, sanki Mirasçıların kardeşlerini önünde diz çöktürmüş olması tamamen delice değilmiş gibi rahatça konuştu.

"Bekle... aman Tanrım, *Kunt*'talar," diye tısladı Tyler arkamda bir yerden, ama bu bile şu anda beni güldüremezdi.

Nova herkesi bir kez daha susturdu. "Şimdi lütfen sınıflarınıza gidin ve kendinizi Emirlerinize ayırdığınızdan emin olun. İlk derslerinizin öğretmenleri sizi akademinin yeni yöntemleriyle tanıştıracak ve bu konuda aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlayacak. Lütfen çıkarken kapıdan tek sıra halinde geçin. Sizi Tarikatınızın sembolüyle işaretleyecek olan bir büyü şu anda yürürlükte. Bu harika günün tadını çıkarın."

Bizi işaretlemek mi?

"Gece yarısı Hollow'da buluşalım," dedi Darius nefesinin altından ve hepimiz başımızı sallayarak ayrılıp kapıya yöneldik.

"O yengeç kafalı müdür bozuntusuna haddini bildireceğim," diye tısladı Geraldine önümde yürürken. "Yüce Egemen Toplum buna izin vermeyecektir."

Çıkışa doğru sıraya girdim ve omzumun üzerinden bakarken Sofia'yla göz göze geldim. Tyler'a yakın duruyordu ve gözlerinde endişe dolu bir ifade vardı. Hemen arkalarında Xavier ve hayal meyal tanıdığım birkaç Pegasus daha vardı. Çenesi titriyordu ve bu olay yüzünden gözleri öfkeyle dolmuştu. Ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir öfke.

Kapıdan içeri adımımı attım ve sihrin öpücüğü tenimi karıncalandırdı, bu his üzerime damladı ve sihrin parıltısı kapının yanında parladı.

Zodyak Akademisi arması ceketimin üzerindeydi. Anka kuşunun ateşli sembolü orada parıldarken ona baktım. Üst dudağımı geriye doğru sıyırarak parmaklarımı işaretin üzerinde gezdirdim. Kız kardeşim var olan diğer tek Anka kuşuydu, bu yüzden Lionel'in küçük yasası benim için çifte darbe anlamına geliyordu. Aslında okuldaki diğer herkesle bağlantım kesilmişti. Ama eğer onun yasalarına uyacak olsaydım kurallar zaten.

Jüpiter Salonu'na gittim ve dışarıda sıraya girdim, zeminin, yanlarında her bir Tarikat'ın sembolleri olan bir metre arayla işaretlenmiş çizgilerle dolu olduğunu gördüm. Tyler ve Sofia Pegasus sırasında bana katılırken boğazımda bir hırıltı oluştu ve onlardan bir santim bile uzaklaşmadım.

Sınıfın geri kalanı sıraların üzerine yayılmaya başlarken ve diğer Pegasuslar arkamızda durmak için hareketlenirken Tyler, "Bu saçmalık," diye tükürdü.

Kylie kuyruğun en arkasında belirdi, kollarını kavuşturmuştu ve Medusa sırasına girerken dudaklarını bükmüştü. Etrafındaki herkes her zamanki gibi onu görmezden geldi ama Tory gözlerinde gölgelerle belirip doğruca ona doğru yürüyünce kalbim yerinden fırladı.

"Kral'ın Birleşik Nebula Görev Gücü'ne katılmak üzere seçildiniz," dedi düz bir tonda ve üzerinde K.U.N.T. yazan dikdörtgen altın bir rozet uzattı.

Onu kapıp takarken Kylie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Böylece herkese ne yapmaları gerektiğini söyleyebilecek miyim?" diye sordu heyecanla.

"Yasalara uyulmasını sağlayabilirsiniz," diye düzeltti Tory, sonra Kylie bana doğru dönerek heyecanla işaret etti ve kanımda soğuk bir öfke dolaştı.

"Darcy Vega şu Pegasusların yanında duruyor!" diye bağırdı ve Tory bana baktı, gölgeler etrafını sararken saçları kıpırdıyordu. Birçok öğrenci onları görünce duvara yaslandı ve o bana yaklaşırken kalbim tekledi.

"Tory," diye nefes aldım, ellerimi kaldırmadan. Onunla asla kavgaya etmezdim.

Savunmamı düşük tutarak gözlerinin içine baktım ve gerçek kız kardeşimden tutunacak bir parça aradım. İçim içimi yiyordu ve Sofia beni uzaklaştırmak istercesine elimi tuttu ama Tory'ye doğru bir adım attım, beni gerçekten teke tek incitip incitmeyeceğini görmek için.

"Benim, Tor," diye yalvardım, ona ulaşabilmek için çaresizce. "Kız kardeşin."

"Clara artık benim tek kız kardeşim," dedi hafifçe ve sözleri kanıma zehir enjekte edilmiş gibi hissettirdi. *Kız kardeşi mi? Asla.* "Hizaya gel," diye uyardı ama kalbim acırken başımı salladım.

Elini kaldırdı ve gölgeler bana doğru patladı. Ne yaptığının farkına varırsa durması için dua ederek kalkan olmayı reddettim ama durmadı. Boğazıma dolandılar ve beni yere, Phoenix hattının üzerine fırlattılar ve bir nefes öksürdüm. Ağırlıkları beni aşağı itti ve derimin altına girmeye çalışırken dişlerimi sıktım. Ama Anka alevlerim daha sıcak yanıyor ve bir ateş duvarı gibi içimde parlarken onu engelliyordu. Bu onun gücünü kullanmasını engellemedi.

Beni hareketsiz bıraktı ama gölgeler artık içime ulaşamıyordu. Tüm acılara rağmen, hiçbir şey onun bu şekilde bana karşı dönmesinden daha fazla acı veremezdi.

Sonunda beni serbest bıraktı ve kendimi ayağa kaldırırken homurdandım, sıraya girip herkesin işaretlerini kontrol etmesini izledim.

Kimsenin olmaması gereken biriyle birlikte durmadığından emin olmak için. Kalbim düzensiz atıyordu ama bedenimde yaşanan savaş umurumda değildi. Nasıl olsa Lionel'ın ona verdiği Düzen Bastırıcı'nın panzehiri yakında elimizde olacaktı ve Anka Kuşu uyandığında gölgeler de kapalı. Biliyordum işte.

Keskin bir topuk sesi Profesör Highspell'in geldiğini haber verdi ve bir saniye sonra yanımdan geçip gitti, üzerinde kırmızı bir elbise vardı, siyah saçları

yumuşak dalgalar halinde omurgasından aşağı yuvarlanıyordu. Sınıfa girip bizi içeri buyur etmeden önce Tory'ye başıyla selam verdi ve birkaç öğrenciye

tatlı bir gülümseme sundu.

yanından geçen çocukların bakışlarıyla karşılaştı. Yanından geçerken yeşil gözleri zifiri karanlığa büründü ve ben de onun bana attığı aynı kaş çatma ifadesini yansıttım.

"Artık hepinizin uyması gereken yeni bir oturma planı var," diye anons etti Highspell daha kimse yerine oturmadan ve ben de kollarımı kavuşturmuş, yeni düzenlenmiş sınıfa bakıyordum. Koltukların yarısından fazlası gruplanmış bölümler halinde odanın arka tarafına itilmiş, ön taraftaki diğer yarısı ise masanın üzerinde su bardakları ve yanlarında çıldırılmış mini kekler bulunan minderli sandalyelerle değiştirilmişti.

Highspell masasına -Orion'un lanet olası masasına- geçip Atlas'ını çıkarırken, "Aşağıdaki Emirler sınıfın arka tarafında oturacak," diye seslendi.

Sofia ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunurken boğazım düğümlendi.

"Heptian Kurbağaları, Tiberya Sıçanları, Pegasuslar, Minotorlar, Sfenksler,

Experian Deer Shifters-" diye devam etti, her Emir sınıfın arkasındaki gruplarda yerlerini almaya başladı, hepsi nefeslerinin altında mırıldanıyordu.

İşini bitirdiğinde karanlık bir şekilde gülümsedi ve ben o iğrenç güzellikteki yüzünü yumruklamak istedim. Parlayan saçlarını okşadı. Gözleri oturmak için bekleyen diğer öğrencileri tararken boğazındaki akuamarin kolyeyi çıkardı. "Geri kalanınız ön tarafa oturabilir." Sınıfın önündeki çoğunlukla güçlü, yırtıcı Emirlerden oluşan seçkiyi işaret etti ve Harpiller, Nemean Aslanları, Manticorlar, Vampirler, Kurtadamlar, Sirenler ve diğerleri oturmak için hareket ederken kalbim ritimsiz bir şekilde çarptı.

"Bu da ne böyle?" "Bu da ne?" diye sordum, ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti.

Sınıf arkadaşları rahat koltuklara doğru sürüklendi, bazıları koltuklara oturduklarında kendilerinden çok memnun görünüyorlardı.

Highspell kaşlarını kaldırarak bana baktı, onu sorguladığım için şok olmuş gibiydi. "Bu yeni bir yöntem," dedi hafifçe. "Sınıflar artık daha küçük

ve daha yüksek Emirler."

"*Daha az mı?*" Tükürdüm. "Sen kim oluyorsun da bunu yargılıyorsun?"

"Ben Kralımızın mütevazı bir hizmetkârıyım," dedi buz gibi bir sesle, gözleri parlayarak. "Ve yeni hükümdarımızın yöntemlerini sorgulamayacaksınız, Bayan Vega."

Nabzım kulaklarımda çınılıyordu ve sınıfın önündeki koltuklardan birine oturmayı reddettim.

"Bu yanlış," diye homurdandım ve bir grup insan aynı fikirde olduklarını mırıldandı.

Highspell, daha rahat bir koltuk uğruna geri adım atmamı beklediğini belli eden bir sırıtışla, "Eğer hoşunuza gitmiyorsa, Bayan Vega, o zaman diğer küçüklerle birlikte odanın arka tarafında oturabilirsiniz," dedi.

"Ancak geçen dönem notlarınız berbat olduğu için, yeni dünyada size sunulan her türlü avantajı değerlendirmenizi öneririm."

"Yeni dünyayı sikeyim," diye tükürdüm ve ona sırtımı dönüp sınıfın arkasına doğru yürüdüm.

"Bay Corbin, uslu bir çocuk olun ve lütfen Bayan Vega'ya bir yer açın, böylece o da kendi türünün geri kalanıyla birlikte arka sıralarda yer alabilsin." Highspell benimle alay etti, zaten ön tarafta duygusuzca yerini almış olan Tory'den başka kimsem olmadığını biliyordu.

Tyler kayıtsızca Highspell'e parmağını salladı ve etrafındaki bir grup öğrencinin gülmesine neden oldu. Sırtarak Pegasuslarla birlikte onun yanına çöktüm ve bakışlarımda meydan okuyan bir ifadeyle Highspell'e sakince baktım.

Gözleri yılanı benzeyen yarıklara dönüştü ve Medusa Tarikatı'nın gözleri arasından baktığını gösterdi.

"Buna müsamaha gösterilmeyecek," diye tısladı Highspell.

Tory ayağa kalktı ve iyi bir küçük köle gibi Kylie de ayağa fırladı. "Ayağa kalkın, Bayan Vega!" Highspell avuçlarını kaldırarak beni tersledi ve ben hızla etrafıma bir hava kalkanı oluşturdum.

"Hayır," dedim, nefes alışım hızlanmıştı.

Tory bize doğru yaklaşırken arkamdan mırıltılar yükseldi ve birkaç tanesinin benim 'kafayı yemiş zihnimden' bahsettiğini duyunca çenem sıkıştı. Bu kadarı yeterdi. Yalanlardan, herkesin Tory'nin gerçekten değiştiğine inanmasından bıkmıştım.

ve benim boş zamanlarında kuzgunlarla konuşan bir deli olduğumu düşünüyorlardı. Ve artık Lionel onun gölgeleri kullandığını açığa çıkardığına göre, Darius ve diğerlerini Beşinci Element'e sahip olduklarını bilen insanlardan korumaya gerek yoktu. Lionel artık yönetimde olduğuna ve bunun yıldızlardan gelen bir hediye olduğunu iddia ettiğine göre, bu yüzden cezalandırılmalarına izin vermeyecekti.

Koltuğumdan kalktım ve çenemi kaldırdım. "Lionel Acrux gölgelerle kız kardeşimi kontrol ediyor. Bizi bir ritüele katılmaya zorladı-"

"Yeter!" Highspell çığlık attı.

"- gökten bir meteor indirdi. Lionel Ejderha ateşiyle onu yıldız tozuna çevirdi ve-"

Highspell bir el salladı ve bir buz fırtınası hava kalkanıma çarptı.

Tory avuçlarını kaldırarak Highspell'in yerini bana karşı aldı ve ben de o beni susturana kadar konuşmaya devam etmeye karar verdim, çünkü boş ver, kaybedecek neyim vardı ki? "Gölgeler âlemine bir geçit yarattı!" diye bağırdım ve bir grup insanın beni Atlas'larına kaydettiğini fark ettim. "Beni, Tory'yi, Darius'u ve Lance Orion'u meteor kraterinin kalbinde diz çökmeye zorladı ve-"

Gölgeler bana doğru püskürdü ve bir grup öğrenci çığlıklarla etrafıma dağıldı, ancak bana yeterince yakın olan herkesi koruyordum. Karanlık kalkanıma çarptı ve bir an için odaklanmak zorunda kaldığımda yemin ettim, onları uzak tutma çabasıyla zorlandım, ama gerçeği duymak isteyen herkes için konuşmaya devam etmeyi başardım. "Gölge Âlemine atıldık ve geri döndüğümüzde Beşinci Element hepimize hediye edildi,

Lionel Acrux ve takipçileri de dahil. Bu onun yaptığı ayinin aynısıydı. Yıllar önce Clara Orion'a gitmiş ve oradan geri dönmüş. Bunca yıldır Gölge Diyarı'ndaydı ve şimdi-" Tory'nin gölgelerinin tüm şiddeti üzerime çökerken güç beni kör etti ve hava kalkanım sonunda büküldü.

Yere fırlatıldım ve Anka Kuşum beni onların gücünden korumak için şaha kalktı, ardından vücuduma sarılıp beni odanın diğer ucuna sürüklediler. İleriye doğru çekildim ve bir koltuğa fırlatıldım.

Karanlığın sisi dağıldığında, kanımı donduran çığlıklar bana ulaştı.

Diğer sınıf arkadaşlarımdan uzağa sürüklenmiş olan koltuğumda dönüp durdum ve tüm Pegasusların gölgelerin kurbanı olduğunu, yaptığının bedelini öderken ağlayıp sızladıklarını gördüm.

"Hayır!" Ayağa kalkmaya çalışarak bağırdım ama gölgeler hâlâ belimi sarmış, beni yerimde tutuyordu.

Highspell gülümsüyordu, kaostan zevk alıyordu ve çığlıklar nihayet durduğunda, ben sessizce onu yok etmeye yemin ederken o ders vermeye hazır bir şekilde tahtaya döndü.

Gabriel yanımdayken uçtum, bulutların arasından geçerken günün tüm gerginliğini üzerimden attım ve güneşin batışını izlemek için bulutların üzerinde uçtum. Bunu yapmaya iznimiz yoktu ama teknik olarak Gabriel bana nasıl uçulacağını öğretiyordu, yani biri sorarsa bizi idare edebilirdi.

"Highspell bana bir hafta ceza verdi," dedim yan yana süzülürken, onun abanoz kanatları benimkilerle aynı anda çırpınırken benim yanan kanatlarım arkamda çırpınıyordu.

Ona ne yaptığını anlattım, bu konuda bir şey yapabileceğinden değil, ama belki de bu durumda bize biraz umut verebilecek bir vizyonu vardı. Şimdiye kadar sormayı ertelemiştim, sadece uçmak, özgür olmak ve her şeyi unutmak istiyordum.

Bugün olan kötü şeyler. "O kadından nefret ediyorum," diye hırladı.

"Onu kovdurmanın bir yolunu bulabileceğinizi sanmıyorum, değil mi?" Yarı şaka, yarı ciddi sordum.

"Korkarım şimdilik burada kalacak," diye iç geçirdi.

"Peki ya Lionel? Burada mı kalacak?" Ona döndüğümde boğazım düğümlenerek sordum.

Gri gözleri karardı. "Bütün gün bu konuda yıldızlara danıştım," diye itiraf etti. "Hâlâ umut var. Ama bu İmparatorluk Yıldızı'na bağlı."

Başımı salladım ve aniden bulutların arasından aşağıya doğru dalışa geçti. Peşine düştüm, kanatlarımı kısırdım ve altımızda süzülen Griffin sürüsünden uzaklaştım.

Aşağıdaki kampüsü görmeye başladığımızda Gabriel önümdeydi ve o ofisinin penceresinden uçmadan önce ben de onu belli bir mesafeden takip ettim. Binanın etrafında bir tur attım, aynı şeyi yapmadan önce etrafın temiz olduğundan emin oldum ve hafifçe içeri indim. Bizi bir dereceye kadar gizleyebilirdi ama kimsenin birlikte ne kadar zaman geçirdiğimize çok yakından bakmasını istemiyordum. Benimle ve Tory'yle olan bağlantısı, Tory söylemediği sürece bildiğim kadarıyla hâlâ bir sırdı, ancak herhangi birimizin kim olduğunu neredeyse hiç bilmiyor gibi göründüğünden, durumun böyle olmadığını umuyorduk.

Pencereyi iterek kapattı ve susturucu bir baloncuk yaptı. Ofisi seyrekli ve burada çok fazla zaman geçirdiğini sanmıyordum. Gabriel gitti. Ailesini görmek için çoğu akşam stardust ile eve dönüyordu ve istediği zaman onunla gidebileceğimi söylemesine rağmen, Zodiac'tan ayrılamayacağımı biliyordum.

Kız kardeşim buradaydı. Bilmese bile bana ihtiyacı vardı. Ve eğer bir şey olursa ona yardım etmek için yanında olmalıydım.

Gabriel masasına doğru ilerledi ve üst çekmecedен bir şişe alarak birkaç şırınga. "İşte Emir Bastırıcı panzehiri," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve onu almak için acele ettim ama o başını salladı. "Aer Tower'a dönerken durdurulacaksın ve eğer bulurlarsa onu alacaklar ve Nova seni akşam için cezaya çarptıracak."

Dudaklarım onu hemen alıp Tory'ye vermenin bir yolunu bulma isteğiyle aralandı ama iç çekerek duraksadım. Onun yeteneklerine güveniyordum. Sadece onu kapıp Tory'ye uçma ve hemen şu anda ona enjekte etme dürtüsüyle savaşmam gerekiyordu.

"Eğer bu düşünceyi takip ederseniz, onu almadan önce yine de durdurulup aranacaksınız - ah, ama *bu* yolu izlerseniz, ona veremeyeceksiniz. Hayır, bu gece işe yaramayacak." Gabriel sempatik bir şekilde omuz silkti.

İçimi çektim ve kanatlarım arkamda kayboldu. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," dedim ama dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Kıkırdadı. "Gerçekten seviyorsun."

"Evet, öyle," diye bir kahkaha attım ama sonra günün ağırlığı tekrar üzerime çökünce neşem kaçtı. Öne doğru yürüdü ve tek kelime etmeden beni kollarıyla sardı, çenesini başıma yasladı. Bir an için dünya durdu ve her şey yoluna girdi. Sadece bir saniyeliğine. Ama ne mükemmel bir saniyeydi.

"Yani İmparatorluk Yıldızı..." Beni bıraktığında başladım.

Masasına oturdum, bacaklarımı altımda çaprazladım ve saçımın bir tutamıyla oynadım. Uçuş için tayt ve üstümü değiştirmiştım ama artık kanatlarım beni ısıtmıyordu, kollarımda tüylerim diken diken olmuştu, ben de soğuğu dışarıda tutmak için damarlarıma ateş pompaladım.

Gabriel'in kanatları düştü ve göğsündeki dövmelemin sanat eserini inceledim, içlerinde hangi sırların saklı olduğunu merak ettim. Gerçekleşmiş şeyler, henüz gerçekleşmemiş şeyler. Yeteneğİ bedenine yazılmıştı; gelecek, geçmiş ve şİmdiki zaman. Kalbinin üzerinde yıldız işaretlerinden oluşan bir halka vardı. güzel bir daire şeklinde birleşti ve önümdeki sandalyeye çökerken tam da o noktayı kaşıdı.

"Nerede olduğunu *göremiyorum*," dedi kaşlarını çatarak. "Ama Lance'in onu bulmanın anahtarı olduğunu *görebiliyorum*."

Alt dudağımı ısırarak yavaşça başımı salladım. "Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur ama-"

"Bu gece onu görmeye mi gidiyorsun?" diye sırtarak sözlerini tamamladı. "Yapması gereken çok önemli bir şey var. Ve senin de ona yardım etmen gerekiyor."

"Onu birbirimize verdiğimiz yıldız yemininden kurtaracağım," dedim, göğsüm sıkışıyor ve aniden bakışlarıyla buluşamadım. Gabriel çok şey *görebiliyordu*, bugünlerde saklamak için çok uğraştığım acımı da görebilir miydi? Lance'e karşı içimde hâlâ her zamanki gibi şiddetle yaşayan aşkı?

"Bundan daha fazlası var," dedi dikkatlice, sanki çok fazla şey söyleyemiyormuş gibi. "Sadece ona yardım etmek için elinden geleni yap."

Kaşlarımı çattım. "Ne *görüyorsun*?" İttim, gözlerinde gizlenen sırlar kalbimin çılgınca atmasına neden oldu.

"Çok fazla yol var," dedi acı dolu bir ifadeyle ve kaçının kötü olduğu konusunda endişelenmeme neden oldu. "Sadece elinden gelenin en iyisini yap, kalbinin sesini dinle ve tüm bu saçmalıklar."

Hafifçe güldüm ama çenemi elime dayayıp dirseğimi dizime dayadığımda boğazımda düğümlendi. "Bunların herhangi biri iyi mi? Gelecekte dört gözle bekleyeceğin bir şey var mı Gabriel?"

Gözlerinin arasında bir kırılganlık oluştu ve sandalyesini daha da yaklaştırdı. "Gelecek sadece bir rulet tekerleği, Darcy. Sadece her sonuç gridir."

"Kulağa pek de iyi gelmiyor," diye mırıldandım.

"İyi ve kötü. Hayat bu. Sanırım The Sight'ın her şeyden daha net *görmemi* sağladığı tek şey bu. Her şey yaptığınız seçimlerle ilgili. yaptığınız eylemler. Sebep ve sonuç. Hiçbir şey yapmazsanız, hiçbir şey olmaz. Her şeyi yaparsanız, her şey olur."

"Bu... garip bir şekilde rahatlatıcı," dedim düşünceli bir şekilde. "Peki ya yıldızlar, tüm bunlara onlar karar vermiyor mu? Her şey kader değil mi ve biz onların istediklerinin kölesi değil miyiz?"

"Yıldızlar bizi sınar. Bazen yaptığımız seçimlerden dolayı bizi cezalandırabilir ya da bize hediyeler verebilirler ama kaderimizi onlar belirlemez. Bunu sadece biz yapabiliriz. O yüzden git yap, Darcy. Zamanında hazır olmak istiyorsan yola koyulmalısın."

İç çekerek masadan kaydım ve o da ayağa kalkarak saçımdan bir tutam yakaladı ve alaycı bir şekilde çekti. "Kalbini yiyip bitirecek," diye mırıldandı ve ben de gözlerimi devirdim. "Umarım yer bu arada. Küçük kız kardeşimi incittiği için hâlâ kızgınım. Benim için onun çükünü tekmele, tamam mı?"

Pencereye doğru ilerlerken kıkırdadım, iterek açtım ve onun susturucu balonu düşürdüğünü hissettim.

"Geleceğinde bir sik tekmesi görebiliyor musun?" Sırtarak sordum.

"Kesinlikle," dedi sırtarak.

"Seni seviyorum Gabriel," dedikten sonra pencereden dışarı atladım, düşmenin verdiği telaşla karnım dönerken kanatlarım sırtımdan fırladı ve süzülerek gökyüzüne tırmanıp uzaktaki Aer Tower'a doğru yol aldım. Bir Manticore'a çok yakın uçtuğumda şirret bir Harpy K.U.N.T. tarafından durduruldu ve arandım ama bir uyarıyla gitmeme izin verdi. Ve kazara saçında küçük bir yangın başlatmamış olabilirim

Ben uzakta olup sorumlu tutulamayana kadar kök salmayacaktı.

Pencereme ulaştım, beni içeri almak için yana doğru sallanan uzun bölmeyi itmeden önce ince çıkıntıya kondum. Odama düştüm, yanan kanatlarım arkamda kalıcı bir çıtırtıyla söndü.

Yorganım aniden geriye savruldu ve Geraldine altından dimdik kalktı.

"Leydim!" diye bağırdı. "Buraya girebilmek için gerçekten de çok sinsi davrandım. O asi beyaz Kurt beni içeri aldı ve beni sürüsünden biri gibi gösteren bir illüzyon büyüsüyle üst kata gizlice çıkardı. Oldukça heyecanlı bir yolculuktu."

Ona doğru koşarken sııttım, ayağa kalkarken onu kucakladım ve yatağın üzerinde bir çanta fark ettim.

"O da ne?" diye sordum.

Arkasını dönerek onu kaptı ve göğsüne bastırdı. "Bu senin en çekici ve şeytani derecede yakışıklı ağabeyinden bir hediye. Bu görevi bana o verdi, ben de bu görevi bir salatalık kadar ciddiye aldım."

"Ne tür bir hediye?" Kaşlarımı çattım ve bana dünyanın en parlak gülümsemesiyle çantayı uzattı.

Açtığımda içinde saçlarımla aynı renkte mavi bir maksi elbise ve onun üzerinde duran kadife bir kutu buldum. Kutuyu çıkarıp çevirerek açtım ve içinde üzerinde İkizler tılsımı olan gümüş bir bileklik bulunca neredeyse Geraldine kadar dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım.

"Başka bir şey giymene izin vermemem konusunda kesin talimatlarım var.

Bu eşyalar, tabii ki bluz ve ayakkabılar hariç." Güldü ve bileziği alıp bileğime takarken ben de güldüm. Dokundum

Kolyeyi parmaklarımın arasında çevirirken ağzımı bir gülümseme kapladı.

Atlas'ımı elime aldım ama ben ona mesaj atamadan ondan bir mesaj geldi.

Gabriel:

Bir şey değil.

Sırıtarak başımı salladım. *Lanet olası gören piç.*

Geraldine makyajımı yapmama yardım etti ve lanet olası bir hapisane gezisi için fazla abartılı olduğunu söylediğimde elbiseyi neredeyse zorla başımdan geçirdi.

"Bunu giyeceksin ve o soytarı Vampir'in onsuz ne kadar mükemmel olduğunu görmesini sağlayacaksın. Duygularına ziyafet çekecek ve seni yıldızlarla bir akşam yemeği için uygun bir şekilde giyinmiş gördüğünde kalbi binlerce kez ölecek."

"Kalbinin binlerce kez ölmesini istemiyorum, belki sadece bir kez ölüm," diye düşündüm, aynada kendime bakarken. *Bu kesinlikle çok fazla.*

"Saçmalama," diye azarladı.

Saçlarımı omuzlarımın üzerinde düzeltmeyi bitirdiğinde ona döndüm. "Ben ciddiym, Geraldine. Yıldız yeminini bozacağım. Gir ve çık. Beş dakika."

Gözleri yaşlarla parlıyordu ve alt dudağı titriyordu. "Oh fudge ağlamayacağıma dair kendime söz verdim." Onu teselli etmeye çalıştığımda gözlerini sildi ve beni başından savdı.

"Elbise yüzünden mi?" Kaşlarımı çattım. "Çok fazla değil mi?"

"Hayır, sorun elbise değil, yasak aşk, asla olmamaya mahkum. Tatlım Samanlıktaki saksılar, o profesör bozuntusuna ne kadar kızgın olsam da yine de kalbimi kırıyor."

"Olmamalı. Ben bunu aştım." Boğazımdaki keskin yumruyu bastırdım, dolabıma doğru ilerledim ve deri bir palto çıkarıp omuz silktim. Geraldine çılgılık atarak, ben onu giyemedi omuzlarımdan çekip aldı.

"Palto yok. Seni sıcak tutacak Phoenix'in var!" Beni kapıya doğru itti, anahtarı kilide soktu ve beni iterek dışarı çıkardı.

"Şimdi git, atılgan Ejderha seninle nerede buluşacağını biliyorsun." "Harika.

Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Sadece ağlama, tamam mı?" Ona sarıldım.

veda etti ve birkaç kez başını salladı.

"Yapmayacağım," diye mırıldandı ve ben koridorda ilerlemeye başladım, onun kederli hıçkırıklarını duyarak beni takip etti.

Koşarak aşağı indim ve dışarı çıktım, midemde bir sürü kelebek kusma isteği uyandırıyor. *Beş dakika, hepsi bu. Beş dakika boyunca her şeyle yüzleşebilirim.*

İçimde bundan çok daha fazlasını isteyen özlemi görmezden geldim. Ama bu duyguya asla teslim olamazdım. İhaneti çok derindi. Ve daha önce ona gidip bir açıklama istediğimde, bana bir açıklama yapmayı reddetmişti. Darius'un Orion'un yaptıklarının beni korumak ve Zodiac'ta tutmak için olduğuna yemin etmesi önemli değildi. Bu doğru olsa bile, bu şekilde bir seçim yapmaya hakkı yoktu. Ve ondan duymak istediğim o çaresiz soruya bir cevap bile vermemişti. *Neden? Neden? neden her şeyi benden, kendinden alıyor?*

Şimdi bir kutu solucan açmışım ve onu kapatacak gibi görünmüyordum. Piçler dışarı çıktı ve kafamın içinde süründü. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafı kontrol ederek dış çite yaklaştım. Sonra patikadan ayrıldım ve ağaçların arasından Darius'un beklediği yere doğru hızla ilerledim.

Kaşlarını kaldırarak elbisemi inceledi ve boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Bu benim seçimim değildi," dedim o daha ağzını açmadan. "Gabriel ve Geraldine tamamen suçlu."

Güldü. "Hiçbir şey söylemiyorum. Aklını kaçırarak olması *dışında*."

Gözlerimi devirip geri çekildim ve Orion'un çitteki boşluğu gizlemek için yarattığı illüzyonun içinden yürüdük. Umurunda bile olmazdı. Çünkü o da benim gibi hayatına devam etmişti. Ki bunun üzerinde kesinlikle çalışıyordum. Çoğu insan da buna ikna olmuştu zaten. yeni keşfettiğim duygularımı beni ele vermeyecek kadar derine gömme becerim sayesinde. Bu yüzden buna bir zafer diyordum.

Darius karanlık bir yüz ifadesiyle beni çitin diğer tarafından kendisine doğru çevirdi. "Babam artık Emirlerin sosyalleşmesini yasakladığı için planlarımızda son dakika değişikliği yapmak zorunda kaldım. Aslında Lance bir Vampir olduğu için onu ziyaret edememem gerekiyordu ama ona olan Koruyucu bağımlı göz önünde bulunduran babam cömert davranmaya karar verdi." Küçümsemesi bu konuda ne düşündüğünü ele veriyordu. "Ama belli ki seni Max kılığına sokamam. Bu arada babamı da sikeyim."

"Evet, onu dikenli bir dildoyla becer," diye kabul ettim. "Peki yeni planın nedir?" "Aslında bu Gabriel'in planı. Dün gece bunu öngördü ve Dante Oscura. Fırtına Ejderi, Darkmore'a girmek için onun imajını kullanmana izin verdi."

Gülümsedim. "Mükemmel."

Darius bir adım öne çıktı ve beni bir illüzyon büyüyle dikkatlice gizlerken kıpırdamadan durdum. Şu anda bunu riske atmak harika bir fikir değildi ama yıldız yeminini bozmak önemliydi. Ve Darius bana Orion'un son ziyaretine kanlı ve yaralı geldiğini söylediğinden beri bunu düşünmeden edemiyordum. Eğer dürüst olmak gerekirse

Dürüst. Onu düşünmek zaten tehlikeli bir bölgeydi, acı çektiğini düşünmek ise dayanılmazdı.

İllüzyon tenimden süzüldü ve Darius geri çekilerek kendi eserine sırtıttı. "Tamam, hadi gidelim."

Cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı ve ben de kendimi çelikleştirdim. üzerimize bir tutam attı. Yıldızlardan oluşan bir tünelden geçtik ve dünyanın başka bir yerine fırlatıldığımızda başım döndü, ayaklarım sert zemine çarptı. Çok fazla tökezlememeyi başardım ama ben Darkmore'u barındıran devasa komplekse bakarken Darius yine de beni sabitledi. Lanet olsun, eğer bu inişlerde daha iyi olmuyorsam.

Bizi içeri almak için bir araba geldi ve çok geçmeden bizi hapishanenin derinliklerine götüren büyük asansörle yeraltına indik.

Kalp atışlarım durmak bilmedi ve inerken parmaklarımı birbirine geçirdim.

Darius bana gergin bir kaş çattı. "Sen iyi misin?"

Bileğimdeki bilezikle oynayarak kararlı bir şekilde "Ben iyiyim," dedim. "Geçen seferki gibi olmayacak. Gir ve çık Darius."

"Evet, evet beş dakika değil mi?" Sırıtarak tekrar kapıya döndü ve kalbim göğüs kafesime daha sert çarpmaya başladı.

"Neden sırtıyorsun?" Gözlerimi ona diktim ve o da masumca omuz silkti.

"Bu sadece benim normal yüzüm," dedi sırtışını düzeltirmeye çalışıp başarısız olarak.

"Hayır, normal yüz ifaden önündeki Fae'yi yiyip yememeye karar verdiğini gösteriyor," diye belirttim. "Sadece karar verdiğinde sırtıyorsun bunu gerçekten yapacaksın."

Kısık bir kahkaha attı. "Belki de acıkmışımdır."

"Belki de yanında atıştırmalık bir şeyler getirmeliydin."

"Belki de yaptım." Bana dişlerini gıcırdattı ve ben de homurdandım. "Eğer deneseydin seni pişirirdim."

"Hmm, bu da bir nokta. Yanmazsan seni nasıl kızartacağım?" diye düşündü ve ben güldüm.

"Emmek berbat bir şey, Darius," dedim hafifçe. "Ben pişirilemezim."

Kapılar açıldı ve bekleme odasına girdik. Çağrılmamızdan sadece birkaç dakika önce oturmuştuk ama tırnaklarım avuç içlerime neredeyse deriyi kıracak kadar sert batarken o dakikalar sonsuzluk gibi geldi. Darius birkaç şakayla dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

beni suşi gibi çiğ çiğ yiyecekti ama bu sefer gülmek için yeterince odaklanamadım.

Darius'u güvenlik kapılarından geçip yavan koridorda takip ettim, içgüdülerim bana geri dönmemi, o kapıdan geçmememi ve arkasında bekleyen adamı görmememi söylüyordu. Çünkü burası daha önce paramparça olduğum yerdi ve bunu bir daha yapamazdım. Asla yapamazdım.

İzlerimde durdum, şüpheler beni sardığında ve kafamın arkasındaki bir ses gitmem için bana bağırdığında yerimde donup kaldım. Ama içimden bir ses bunu yapamayacağımı söylüyordu. Sevdığım herkes için o kapıdan geçmeli ve Orion'la yüzleşmeliydim. Bulma şansımız olması için bile İmparatorluk Yıldızı'nda ona ihtiyacımız vardı. Ve buna rağmen burada acı çekiyordu. Aramızda olan her şeye rağmen, onun için bunu asla istememiştim. Onu burada yıldızların gazabına terk edemezdim. Ona yardım etmezsem, bir dahaki sefere bazı pislikler ona saldırdığında ölebilirdi.

Darius kapının yanında durdu ve sabırlı bir ifadeyle beni bekledi. "Hazır mısın?"

"Hiçbir zaman hazır olacağımı sanmıyorum," diye itiraf ettim, kendimi hareket etmeye ve onun yanında durmaya zorlayarak. "Ama hadi şu işi bitirelim."

Kapıyı itti ve ben de onu takip ederek içeri girdim, sakinleştirici bir nefes alırken odayı boş buldum. Darius parmaklarını şıklatıp kameraların üzerine bir buz tabakası atarak bizi görüş alanından çıkarırken kapıyı iterek kapattım.

Darius bana niyetli bir bakış atarak, "İstediğin kadar zamanın var, bugün bize sorun çıkarabilecek herkesin parasını ödedim," dedi.

"Sana söyledim, sadece beş dakikaya ihtiyacım var, belki o bile değil," dedim kararlılıkla.

Darius bana doğru bir adım attı, beni Dante Oscura olarak gizleyen büyüü çözdü ve elimi tuttu. Bir kez sıktı ve özür dileyen bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Üzgünüm, şirret."

Yanımdan geçip kapıdan çıktı ve kapıyı suratıma çarparak kapattı, ben kapıya doğru hamle yapıp açmaya çalıştıkça kapı kolu buz tuttu. Eritmek için ateş büyümünü kullandım ama pislik her nasılsa kilitli tuttu.

"Darius!" Elimini tahtaya vurarak tersledim. *Piç kurusu!*

Kapı arkamdan açıldı ve ben daha arkamı dönmeden onun odaya girdiğini hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gözlerimi sımsıkı kapatmama neden olan bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı. *Beni nasıl hâlâ bu şekilde etkileyebiliyor? Bunca zaman sonra, her zaman bu kadar zor mu olacaktı?*

Fae up, Darcy Vega. Bitir şu işi.

Bir nefes aldım, duygusuz bir maske taktım ve arkamı döndüm.

Orion turuncu tulumunun içinde duruyordu, kolları kalın ön kollarını ve her tarafına yapışmış gibi görünen yeni kas tabakasını gösterecek şekilde geriye kıvrılmıştı. Nabzım çılgınca atarken gözlerimi yüzüne doğru sürükledim ve çenesinde kalın bir sakal buldum, ağzı düzdü, saçları aşırı uzamıştı.

Gözlerinde, onu son gördüğümde olduğu gibi beni dışarı iten bir duvar görmeyi bekliyordum ama yoktu. Kırık görünüyordu. O zamanki kadar kırılmıştı ama bu sefer gözlerindeki tüm keskin parçalar yerine oturmuştu.

O

Benim kaderimi kabul ettiğim gibi onun kaderini de kabul etmişti ve bunda içimi parçalayan acı bir bilgi vardı.

Bakışları yavaş ve aç hareketlerle üzerimde geziniyordu, sanki beni sonsuza dek görmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Merhaba," dedi sonunda, sesi derindi ve içinde içimi sızlatan bir çaresizlik barındırıyordu.

"Merhaba," dedim sertçe, dudaklarımı ıslatarak ve bir adım daha yaklaşarak. "Darius beni buraya kilitledi, o yüzden..."

"Pislik herif," diye mırıldandı.

"Evet." Kalbim vahşi ve özlem dolu bir melodiyle gümbürdüyor, ona yaklaşmam, vücudunun sıcaklığını havada benimkiyle buluşurken hissetmem, tanıdık kokusunu koklamam ve parmaklarımı yüzünün çizgilerinde gezdirmem, sağ yanağında saklanan tek gamzeyi aramam için yalvarıyordu. Ama bunların hiçbirini yapamayacaktım. o şeyler. Şimdi değil, hiçbir zaman.

Yeterince yaklaştığımda hareket etmeyi bıraktım ve bedenimin her zerresinin enerjiyle çarparak beni ona doğru sürüklemesini görmezden gelmeye çalıştım. "Sözümü nasıl bozacağımı bilmiyorum, o yüzden bana nasıl yapılacağını gösterebilirsen sevinirim," dedim, ses tonum keskindi.

Uzandı ve elimi tuttu, sert avucu benimkiyle buluştu ve sıkıca kavradı. Hafif ama güçlü bir enerji onun dokunuşuyla içime akarken küçük ve istemsiz bir nefes aldım. Bağımlılık yapıcı, talepkâr ve korkunç derecede tanıdıktı.

Beni daha yakına çekmeden önce çenesi öfkeyle titredi, böylece tam onun kişisel alanındaydım, ona bakmak zorunda kaldım ve nefesim boğazıma takıldı.

"*Lance*," diye uyardım, onu neye karşı uyardığımdan bile emin değildim.

Sadece durmasını istedim. Her şeyin. Bunca zaman sonra hâlâ böyle hissettiğime inanamıyordum. Sanki dünya onunla başlayıp onunla bitiyordu ve ben

asla başka bir adama ait olamaz. *Ama bu artık gerçek değil. O benim değil, ben de onun değilim.*

"Kahretsin," diye homurdandı, gözlerini bir anlığına kapattı ve yüzünde gergin bir ifadeyle bana tekrar baktı. "Nasılsın?"

Elimi onunkinden kurtardım, öfke vücudumu alevler gibi sarmıştı. "Nasılım ben?" Alay ettim. "Söyleyeceğin şey bu mu?"

Çenesi gerildi ve hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi. Yine de ondan bir açıklama talep etmeyecektim. Buraya son geldiğimde bir şansı vardı. Ama beni dondurmuş ve gitmemi söylemişti. Her şeyin bittiğini ve hayatıma devam etmem gerektiğini söylemişti. Ben de öyle yaptım.

Her yerim yanıyordu ve elini tekrar yakaladım, onu azarlamamak için savaşıırken avucumda ateş parlıyordu. "Bunu nasıl kırabilirim?" diye sordum.

"Sadece kelimeleri söyle," dedi yenik bir şekilde. "Sözü oku ve yıldızlara beni bundan azat ettiğini söyle."

Başımı salladım, gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum. Söz verdiğimiz o günü ve o zamanlar neyle karşı karşıya olursak olalım, her zaman birbirimize sahip olacağımızı nasıl bildiğimizi düşündüm. Bir şekilde buna inanarak kendimi kandırmıştım. Gerçekten bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm. Onu kaybetmemek için yıldızlarla bile savaşabilirdim. Sanırım bu duygu hiç paylaşılmamıştı.

"Ne pahasına olursa olsun senin için savaşacağıma söz verdim ve sen de söz verdin.

Geri dön." Bakışlarını tutarken sesimin titremesine izin vermedim ve gözlerinde bir pişmanlık titreşimi gördüm. Muhtemelen benimle ilgili çok fazla pişmanlığı vardı. "Seni bu bağdan kurtarıyorum," dedim kararlı bir şekilde, maskem yerinde kilitli duruyordu.

Kırılmayacak, ağlamayacak ya da yüzümdeki tek bir çatlağı bile görmesine izin vermeyecektim. Artık daha güçlüydüm. Ve hiçbir erkek, o bile, beni bir daha incitemeyecekti.

Aramızdaki büyü çatırdadı ve kalbimden sözün kalktığını hissetmeden önce avuçlarımıza çarpan bir şeyin hissi bedenimde çınladı. Bunda çok nihai bir şey vardı, dünyalarımız aramızdaki son bağları koparan bir balta gibi tamamen ayrılıyordu. Elimi çekmeden önce iki saniye daha onun elinin içinde oyalandım. *Bitmişti.*

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi ve ben de sertçe başımı salladım. Sanki aramızda binlerce kelime havada asılı kalmış gibiydi. Ama ben geri çekilirken, onları söyleme fırsatı sonsuza dek kapandı. Ve odanın karşı tarafına ulaştığımda, bizi ayıran koca bir evren de olabilirdi. Onun ve benim. Sadece ayrı ayrı var olabileceğimiz düzlemler.

Arkamdaki kapı kolunu çevirdim ama yerinden oynamadı ve Orion kaşlarını çatarak beni inceledi. *Lanet olsun Darius.*

"Ben giderim," diye homurdandı Orion ve hapishaneye açılan kapıya doğru yöneldi. Ama durdu, bana baktı, delici bakışları kalbimde bir delik açtı. "Bir kraliçe gibi görünüyorsun, Darcy. Taç giyme törenini dört gözle bekliyorum." Ve bu sözlerle gitti, içimdeki havanın boşalmasına ve öfkenin bir gelgit dalgası gibi içimde kabarmasına neden oldu. Dönerek kilide sıcak hava tuttum ve sonunda kilidi kırıp açmayı başarak Darius'un kollarını kavuşturmuş duvara yaslandığı koridora çıktım.

Ona doğru yürüdüm, sert bir tokat attım ve sonra ona sıkıca sarıldım, çünkü şu anda ona ihtiyacım vardı. "Buna hakkın yoktu."

Beni kendine yakın tuttu ve kimlik illüzyonu yaratma hissi bedenimde yuvarlandı. "Biliyorum ama sen benden ve Roxy'den vazgeçmedin. Bu yüzden sen ve en iyi arkadaşım söz konusu olduğunda ben de aynı duygulara sahibim."

Üzgün bir bakışla ondan uzaklaştım. "Aranızdaki fark, ikinizin de birbirinizi gerçekten istemeniz."

"Bu bir fark değil, cadaloz."

"Bana cadaloz deme, Asscrux." Gözlerimi devirdim ama midem düğümlendi çünkü içimde tek istediğimin Orion olduğunu biliyordum. Ama bunu asla yüksek sesle itiraf edemezdim. Bu duyguyu bastırır, bir gün yok olana kadar bastırırdım. Çünkü yıldızlar bana bir şey öğrettiyse, o da bir zamanlar ne kadar öyle hissettirmiş olursa olsun birbirimize ait olmadığımızdı. *Ve Lance Orion için kırılmaktan bıktım.*

OceanofPDF.com



Arcane Arts'ta masamın sonunda oturmuş, Gabriel'in bana verdiği zarları atarak geleceği tahmin etmeye çalışıyor ve her seferinde bunu belirsiz buluyordum. Görevle boğuşmaya devam ettikçe içimde hayal kırıklığı oluşuyor ve gölgeler derimin altında kıvranıyor, öfkemden besleniyor ve bunun için bir çıkış yolu arıyordu.

"Tory, dersin sonunda seninle konuşmak istiyorum," dedi Gabriel yanımda durmak için hareket ederken ve başımı kaldırdığımda onu tepemde dikilmiş, onaylamayan bir kaşla notlarıma bakarken buldum.

"Neden?" diye sordum. Neden benimle bu kadar ilgileniyor gibi göründüğünü merak ederek sordum.

"Tahminlerinizle ilgili sorun, geleceğinizi okumak için duygularınızla gerçekten bağlantı kurmanız gerektiğidir. Ve her zaman bir şeylerin gerçek hislerinizin önüne geçmesine izin veriyorsunuz-"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdim ve o da hayal kırıklığı içinde içini çekti.

Etrafımdaki hava kalkanı onun büyüünün dokunuşuyla titredi ve her zaman yanımda taşıdığım kalkanı sıkıca tutarken aniden ayağa kalktım.

yer.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi Gabriel, gözlerini ona diktiğinde geri adım atarak.

Gölgeler içimde dönüp durdu, bu yüzden ona saldırmamı fısıldadı ama onlara boyun eğmedim. İçimden bir ses ona zarar vermememi söylüyordu ve nedenini bilmesem de o geri çekilirken kendimi savunmak için daha fazlasını yapmama gerek kalmadığına sevindiğimi fark ettim.

"Senden korkmuyorum," diye cevap verdim.

Kendimi sandalyeme geri bıraktım ve Darcy odanın uzak tarafından bakışlarımı yakaladı. Arkamı dönmedim, gözlerini İfadesiz bakışları onu kızdırıyor gibiydi ve bana bakarken kaşları çatıldı, yumrukları önündeki masada sıkılaşıırken gözleri yaşardı.

Ders bitimine işaret eden zil çaldığında ayağa fırladı ve odadan çıktı, giderken Gabriel'e başıyla selam verdi ve daha kimse eşyalarını toplamayı bile başaramadan ortadan kayboldu.

Kralımı arayıp aramamam gerektiğini düşünürken dudağımı ısırđım ve parmaklarımı ön kolumdaki Muhafız bağı işaretinin üzerinde ileri geri gezdirdim. Onu görmeyeli üç gün olmuştu ve onu tanıdığım halde Krallıkta yapması gereken değışikliklerle meşguldü, beni de özlediğinden emindim. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum. Çünkü o olmadan hiçbir şeyim yoktu.

Ama bana bu kadar sık aramayı bırakmamı da söylemişti ve onu kızdırmak istemiyordum.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladım ve eşyalarımı çantama koyup gitmek için döndüm.

Ama daha birkaç adım atamadan Gabriel yolumu kesmek için harekete geçti.

"Hâlâ o kelimeye ihtiyacım var," dedi ciddi bir şekilde ve bu meselenin peşini bırakmayacağını belli eden bir bakış attı.

Omuz silktim ve sandalyeme doğru geri döndüm ama başını salladı, siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve bana ilgiyle baktı.

"Neden yürüyüp konuşmuyoruz?" diye önerdi ve nedense onun yanında daha fazla zaman geçirme fikri hoşuma gitti. Onda beni güvende hissettiren bir şeyler vardı. "Biraz temiz havanın ikimize de iyi geleceğini düşünüyorum."

Teknik olarak bir Harpy ile karıştırılmamalıydım ama öğretmenler için ödenek ayrıldığından ve zaten kuralların üstünde olduğumdan, bunu sorun etmemeye karar verdim.

"İyi," diye kabul ediyorum, her iki şekilde de pek umurumda değil. Sadece bu günün bitmesini istiyordum. Cuma günü kralıma dönebilirdim ve bu arada zamanın geçmesi için sadece ders çalışmam ve uyumam gerekiyordu. Ama zaman geçtikçe ona dönmek için daha fazla acı çekiyordum ve bağlanma izimdeki kaşıntıyı görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu. Yine de yapacaktım. Onun için. Söz verdiğim gibi.

Gabriel binadan çıkarken önden gitti, ben de peşinden gittim ve serin havaya çıkarken hava kalkanımı sıkıca tuttum.

Hava. Lionel beni Darcy'nin her an bana saldırabileceği konusunda uyarmıştı, özellikle de yalnızken, bu yüzden her zaman tetikte olmam gerekiyordu. Gerçi nedense böyle bir şey yapacağını pek sanmıyordum. Ama yine de kralımın dediğini yapacaktım.

"Kanatlarımı çıkarmamın bir sakıncası var mı?" Gabriel cevap vermemi beklemeden gri gömleğinin düğmelerini çözerek rahatça sordu, ben de cevap verme zahmetine girmedim. Her halükarda onları çıkarmaya karar vermişti.

Gömleğini çıkarırken, bakışlarım sağ kalçasının üzerinde birlikte uçan iki Anka kuşunun dövmesine takıldı ve bir anı olarak kaşlarım çatıldı

gölgelerin gelgitinde tekrar sürüklenmeden önce zihnimin ön saflarına çekildi.

Gabriel omuzlarını geriye attı ve kocaman bir çift gece yarısı siyahı Yer değiştirirken sırtından kanatlar fırladı ve onları arkasında esnetmesini biraz merakla izledim.

"Bu dönem akademiye döndüğünden beri vardiya değiştirdiğini görmedim," diye yorum yaptı ve beni Ağlayan Orman'a giden patıkaya doğru yönlendirdi.

"Belki yakında birlikte uçmaya gidebiliriz?"

"Uçmaktan hoşlanmıyorum," dedim otomatik olarak, kelimelerin nereden geldiğinden bile emin değildim. Ama bu yoruma karşılık vermek için ağzımı açtığımda, göğsümden geçen acı dalgasıyla nefesim kesildi.

Uçmaktan nefret ederdim. Canımı yakıyordu. Kanatlarım canımı yakıyordu ve onları bir daha asla kullanmak istemiyordum.

"Sorun nedir?" Gabriel koluma uzandı ama kalkanımın hâlâ yerinde olduğunu görünce ellerini üzerime koymasını engelledi.

Bana dokunmasını istemiyordum. Bunu çok iyi biliyordum ve kenara çekilirken ona ters bir bakış attım, tekrar denemesi ihtimaline karşı kalkanıma daha fazla büyü yerleştirdim. "Bir şey yok."

"Acı çekiyor gibiydin," diye itti.

"O zaman gerçek acıyı çok az anlıyorsun," diye cevap verdim. Ve ben bunu çok iyi anladım.

Gabriel karanlık bir şekilde kıkırdadı ve omuz silkti. "Biraz biliyorum. Zamanında birkaç savaştan daha fazlasını yaşadım ve bir keresinde göğsüme bir Fırtına Ejderhası yıldırımını da yedim."

Bunu söylediğinde hareketsiz kaldım, yumruklarım tam da bu şey tarafından vurulduğum anılarla sıkıldı. Kulağımda bir ses bu sözleri fısıldıyordu. *"Bu bir Fırtına Ejderhası'nın tüm gücü. Bu acıyı hissetmek zorunda olman kimin suçu?"*

"Darius," diye nefes aldım, Gabriel'in orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Tüm o elektrikle tekrar tekrar çarpılmanın anıları bir an için beni boğdu ve gölgelerde teselli aramak zorunda kaldım. Darius yüzünden başıma bunlar gelmişti ve bir daha olmasını istemiyorsam ondan uzak durmalıyım.

Sanki karanlıkta pusuya yatmış, saldırmak için bekliyormuş gibi omzumun üzerinden baktım ve tenimin yüzeyine daha da fazla gölge çekerken nabzım hızlandı, korku azalmaya başladığında ve güçlerinin verdiği zevk yerini aldığı anda iç çektim.

"Peki ya Darius?" Gabriel sordu ama ben sadece başımı salladım. Onunla bu konu hakkında konuşmamam gerekiyordu. Ne onunla, ne de başkasıyla. Sadece kralım, Vard ve Clara. Başka kimseye bir şey söylemem için beni ikna edemezlerdi.

"O en kötü zehir türü," diye nefes aldım. "Çok fazla içene kadar sizi öldürdüğünün farkına varmadığınız türden."

"Darius zehir değil, Tory," dedi Gabriel kararlı bir şekilde, etrafımızı saran ağaçların aralarını zar zor görebileceğim kadar sık olduğu patikadaki bir dönemeçte durdu.

"Benim için öyle," diye cevap verdim. Ama bu konuda söyleyeceklerim bu kadardı.

Gabriel cevap vermek için ağzını açtı ama o daha cevap vermeden bir güç patlaması hava kalkanımın arkasına çarptı ve onu zar zor yerinde tutmayı başarırken nefesim kesildi.

Seth ağaçların arasından fırlayıp bana doğru daha fazla hava fırlatırken yüzündeki kararlılıkla kalkanıma daha fazla hava çekerek döndüm ve kalkanımı delip geçmediğinden emin olmak için savaşmak zorunda kaldım.

Kararlı bir şekilde dişlerimi sıktım, tam o sırada sırtımdaki kalkana bir saldırı daha geldi ve etrafıma baktığımda Darius'un bana su yönelttiğini gördüm, savunmamı kırmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Tıpkı kâbuslarımda olduğu gibi, yüzü zalim bir maskeye bürünmüş ve vücudu kararlılıkla yazılmış bir şekilde bana doğru geldiğini görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Dur," diye emrettim, hava kalkanıma daha fazla güç verirken ellerimi iki yanına kaldırdım ve Caleb ağaçların arasından fırlayıp bana da saldırırken ayaklarımın altındaki zemin titremeye başladı.

"Tory!" Darcy patıkaya adımını atarken seslendi ve ikizimin de bu pusuda yer aldığını gördüğümde bacaklarımda sıcaklık alevlendi. Onlar hepsi bana karşıydı, tıpkı kralımın bana söylediğı gibi. Elllerine fırsat geçerse bana zarar verecekler, beni ondan uzaklaştıracaklar ve bu dünyada değer verdiğim her şeyi çalacaklardı. "Sana zarar vermeye çalışmıyoruz. Sadece Anka Kuşu'nun kontrolünü yeniden kazanmana yardım etmek istiyoruz. Kendini gölgelerden kurtarmana ihtiyacımız var ve-"

"Ya onlardan kurtulmak istemiyorsam?" Hırladım, bu kadar büyüünün birleşik basıncı neredeyse kalkanımı bükerken dişlerimi sıktım. Kralımın gölgeleri onunla birlikte kullanmama ihtiyacı vardı. Onun isteklerine karşı gelmelerine izin vermeyecektim. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratamazdım. Bu düşünülemezdi.

"Kalkanı çatlamak üzere," diye duyurdu Gabriel kendi su büyüünü saldırıya eklerken ve Max ile Geraldine de yardım etmek için ağaçların arasından çıkarken.

"Ben hazırım!" Caleb seslendi ve elinde tuttuğı şırıngayı görünce içime bir korku düştü. O şeyle bana yaklaşmasına izin veremezdim. Ondan önce ben ölürdüm.

Kalbim çarpıyordu ve gölgeler onları kullanmam için bana yalvarırken kulağıma ölüm vaatleri fısıldıyorlardı.

Gölgeler her zaman kana o kadar açlardı ki, onlara çok fazla özgürlük verirsem beni baştan savma yaparlardı. Onları kontrol etmem gerekiyordu.

Beni kontrol etmelerine izin vermektense, güç kaynaklarımı tüketiyordum ve her an onları parçalayacaklardı. "Dikkatli gidin," diye bağırdı Darius. "Eğer içinizden biri ona zarar verirse Bunun için seni bizzat döveceğim."

"Dikkatli gidiyoruz," diye homurdandı Seth saldırısının basıncını artırırken ve kalkanımın çatladığını hissettim.

Keskin bir nefes aldım ve zaten kırılacak olan kalkanımı yarım vuruş önce düşürdüm, ardından dünyayı karartan bir karanlık patlamasıyla bedenimden gölgeler fişkirirken bağırdım.

Etrafımı saran tüm gruba çarparak onları ayaklarından fırlatıp her yöndeki ağaçlara savurdular ve acıları karanlığımı beslerken çığlıklarının sesi beni vahşice gülümsetti.

Yol temizlenir temizlenmez koşmaya başladım, hava kalkanımı bana kalan az güçle yeniden inşa ederken ve kaybettiklerimi yenilemek için bir ateş topu fırlatırken arkamda büyük bir gölge duvarı oluşturdum.

Seth arkamdaki ağaçların arasında acı içinde uluyordu ve ben Ignis Evi'ne dönüp odama girene kadar durmadan koşmaya devam ederken onların bağırırları ve küfürleri beni kovaladı.

Kapıyı çarparak kapattım ve göğsüm kabarıp gölgeler derimin altında kıvrılırken, onlara verdiğim acının karşılığı olarak beni zevkle inletirken sırtımı kapıya dayadım.

Ama hızla atan kalp atışlarım nihayet sakinleştiğinde, biraz daha net düşünebilmek için kendimi onları geri itmeye zorladım. Buraya dönmeden önce bana verilen emirleri hatırlayacak kadar.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bana yaklaşmalarına izin verecek kadar aptal olursam ne yapacağıma söz vermiştim. Ama yatağımın altındaki çantadan cam kavanozu çıkarırken, ellerim korkudan titremeye başladı.

Kravatımı titreyen parmaklarımla çözmeden önce onu önüme koydum ve ardından gömleğimi ve blazer ceketimi çıkardım.

Sütyenim ve okul eteğimle yerde bağdaş kurmuş oturuyor, gölgelerin bile uzak tutamadığı bir dehşet duygusuyla o kavanozun içindeki çatırdayan elektriğe bakıyordum.

Titrek bir nefes verdim ve Atlas'ımı elime aldım, kralımı aradım ve yanımdaki halıya bırakırken hoparlöre yerleştirdim.

"Ne oldu?" diye hırladı ve onu üzdüğümü bildiğim için irkildim, özellikle de bu kötü haberi vermek zorunda olduğumu bildiğim için. "Stella'nın malikânesindeki perilerle ilgili bir sorunla uğraşıyorum."

"Yardımcı olabilir miyim?" Bana bir şey için ihtiyacı olabileceğini ve beni ait olduğum yere, kendisine geri çağırabileceğini umarak sordum.

Lionel cevap vermeden önce sinirli bir şekilde içini çekti. "Halk tekrar öldürmeye başladıklarını fark etmeden ihtiyaç duydukları büyüü elde etmeleri için bir yol bulamazsanız olmaz."

"Çocukları besleyelim," diye arka plandan Clara'nın sesi geldi. "Kimse çocukları sevmez."

Lionel, "Git ve kendini bir yerlerde meşgul et, Clara," diye tersledi. "Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok."

Clara yüksek sesle ağlamaya başladı ve kaçışını duyduğumda dudaklarımı zalim bir gülümseme kapladı. *Şimdi favori kim, sürtük?*

Lionel, "O ve işe yaramaz annesi arasında ne yapacağımı şaşırdım," diye homurdandı. "Bu sorunun çözümünü kendim bulacağım. Şimdi beni sinirlendirmeden önce neden aradığınızı söyleyin."

"Özür dilerim kralım. Biri bana saldırmaya kalkarsa sizi arayacağıma söz vermiştim," dedim sessizce.

"Sana kim saldırdı?" Lionel hırladı, sesi ilgiyle değişmişti.

"Darcy. Varisler. Ve Gabriel," dedim çabucak. "Sanırım beni yakalamaya çalışıyorlardı ama gölgeleri kullanarak onlardan kaçmayı başardım."

Uzun bir duraklama oldu ve kalbim damarlarımda korkuyla çarparken cevabını bekledim.

"Gabriel Nox mu?" diye sordu merakla. "Neden onların aptalca girişimlerine dahil olsun ki?"

Dudaklarıma bir cevap geldi ve neredeyse onun benim için kim olduğu gerçeğini söyleyecektim, ama kelimeleri söylemeden bir an önce bilgi zihnimden tekrar kaydı ve ne söyleyeceğimi hatırlayamadım. Gabriel zaten umurumda değildi. Sadece kralım. Ben sadece kralımı seviyordum.

"Bilmiyorum," diye nefes aldım ve o da sinirli bir şekilde homurdandı.

"Asıl önemli olan senin kaçmış olman. Ama en başta seni o duruma sokmalarına izin verdiğin için cezalandırılman gerekecek," diye homurdandı Lionel.

"Biliyorum. Özür dilerim," diye nefes aldım ve korku içime dolduğunda şimşek kavanozuna tekrar baktım.

"Neredesin?" diye sordu.

"Odamdayım," diye cevap verdim.

"Birkaç saat içinde seni iyileştirmesi için birini göndereceğim. Dersini aldıktan sonra." Sesi artık hevesliydi ve en azından çektiğim acının onu memnun edeceğini bilerek biraz rahatladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve kavanozu almak için uzandım.

"Özel bir yere gitmem için bana biraz izin ver. Her şeyi tam olarak söz verdiğin gibi yaptığından emin olmalıyım," diye emretti ve beni görememesine rağmen başımı salladım.

Ayak sesleri hoparlörü doldururken bekledim ve nefes alışını dinlerken gözlerimi kapattım, sesi bana hayat veriyormuş gibi içime çektim.

"Devam et," diye homurdandı Lionel, bulunduğu yerde bir kapı kapanırken ve ben dudağımı ısırırken bir korku titremesi omurgamda dans etti.

Kavanoza uzandım, onu aldım ve bana öğrettiğı şekilde kilidini açarken içindeki şimşegi tutmak için kullanılan rünlerin gücünü hissettim. Darcy ve diğerlerinin bana bu şekilde yaklaşmasına izin verdiğim için bunu hak etmiştim. Beni kralımın elinden almaya çalışmalarına izin verdiğim için. Bu cezaya ihtiyacım vardı. İşleri yoluna koymanın tek yolu buydu.

Dişlerimi gıcırdatarak büyümü rünlerin içine ittim ve aynı hareketle kavanozun kapağını çevirirken kilidi açtım.

Şimşek göğsüme o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki, elektrik vücudumda ileri geri hareket ederken sırt üstü yere düştüğümde dudaklarımdan kopan acı dolu çığlığı durdurmak için çaresizdim.

Beni içten dışa yaktı, dokunduğı her şeyi yaktı, kızarttı ve şok etti, sonra aynı yerlere iki kat daha sert vurmak için geri döndü.

Boğazım yırtılacak kadar yüksek sesle çığlık attığımda sırtım kamburlaştı ve daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir acı beni avucunun içine aldı ve bırakmadı. Hiç bitmiyordu, bu kör edici, her şeyi tüketen acı, kralım için yok olana ve kanayana kadar her parçamı kesip biçiyordu.

Sonunda durduğunda, titreyerek ve ağlayarak, havayı dolduran yanık kokusu ve kulaklarımda dinmeyen bir çınlama ile acı içinde bir yığın halinde yere yığıldım.

Lionel'ın işkencemi dinlerken ağır ağır nefes aldığını duyabiliyordum ve içinde yandığım bu sonsuz ateşte bulabildiğim tek iyi şey olan bir zevk iniltisi ondan kaçarken sese kilitlendim.

"Aferin kızıma," diye homurdandı nefes nefese, ben orada hıçkırarak ve sızlanarak yatarken, hareket edemiyor ya da acıyı dindirmek için hiçbir şey yapamıyordum

sonsuz dek devam eden bedenimde.

Gölgeler bana yaklaşıyor, eğer içine dalmama izin verirsem unutulmayı vaat ediyordu ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Henüz yapamazdım. O yapabileceğimi söyleyene kadar olmaz.

Lionel sert bir sesle, "Dersini gerçekten öğrendiğinden emin olmak için beş dakika daha," dedi. "Ve seni bir sonraki görüşümde, bağlılığın için ödüllendirileceksin."

Yanmış dudaklarımdan zorla bir cevap geçirmeye çalıştım ama ölmek üzere olduğumdan neredeyse emin bir şekilde orada yatarken dudaklarımdan sadece acı dolu bir inilti kaçtı.

"Yaralarınızı iyileştirmeye gelen kişiyi öldürmemeyi unutmayın," diye ekledi huysuzca. "Onlara canlı ihtiyacım var. Gölgelerin onları almasına izin vermeyin."

Kabul ettiğimde dudaklarımdan acı dolu bir inilti daha kaçtı ve hattı keserken anladığımı açıkça biliyordu, beni orada yatmaya ve başarısızlıklarım için acı çekmeye bıraktı.

Gözlerimden süzülen yaşlar yanmayı daha da kötüleştirdi ama beş dakika içinde gölgelerin içine kaçabilirdim. Beş dakika sonra artık hissetmeyecektim.

Ve yakında kralımı tekrar göreceğim, onun benimle gurur duyduğunu bilecektim. Zaten önemli olan da buydu. Bu yüzden sahip olduğum her şeyle buna tutunacak ve onu gururlandıracağımdan emin olacaktım.



Kulaklarımda kalabalığın uğultusu ve kolumun altında sıkıca tuttuğum Su Topu ile sahaya koştum ve çenem kararlılıkla kilitlenmiş bir şekilde Çukura doğru ilerledim.

Sezonun ilk maçı ve dönemin altıncı haftasıydı. Lionel Acrux tahtı ele geçirmişti, Darcy'nin Orion'la yıldız yeminini bozmuş olmasına rağmen yıldızı bulma konusunda şansımız yaver gitmiyordu, Tory hâlâ gölgeler arasında kaybolmuş durumdaydı, Darius ve Darcy o kadar Onları o şekilde görmek bana acı veriyordu ve üstüne üstlük bu sabah ava çıkmıştım ve

Washer'ın göl kenarında vites değiştirirkenki ufak tefekliği. İğrenç.

Ama diğer her şey ne kadar berbat olursa olsun, bu dünyada beni her zaman gülümsetecek ve beni ve kardeşlerimi bir araya getirecek tek bir şey vardı. O da Pitball'du. Yani evet, koçumuzu kaybetmiş olabilirdik ve evet, Tory'de dünyanın en hevesiz amigo kızına sahiptik ve evet, sahada alacağımız bir galibiyet karşı karşıya olduğumuz gerçek sorunların hiçbirini çözmeyecekti ama kesinlikle iyi hissettirecekti. Ve bu da benim

istedim. Her şeyi unutmak ve dünya boka batmamış gibi davranmak için bir gece.

Aurora Akademisi Takım Kaptanı büyüsunü bana karşı kullanırken zemin altında sarsılmaya başladı ve ben de onun saldırısına Element üzerindeki kendi hakimiyetimle karşılık verirken ona doğru bir sırtış attım. Rosalie önümü kesmek için koşarken vahşi bir canavar gibi gülümsüyordu, güzel yüzü çamur içindeydi ve siyah saçları örgüyle geriye toplanmıştı.

Benimle çarpıştığında neredeyse çukura varmıştım ve topu doğrudan sahanın ortasındaki deliğe atarken beni yere düşürmesine izin verdim. Darcy, Aurora takımının kalecilerini vahşi bir ateş büyüsu patlamasıyla saf dışı bırakarak sayıyı almamı sağladı ve top eve giderken kalabalık çılgına döndü.

Kurt kızın altında sertçe yere çarptım ve çamurda bana binerken hırladı, kalçaları belimi sıkıca kavradı ve aletime bazı mutlu fikirler verdi.

"Bunu parti sonrasına sakla, tamam mı tatlım?" Kalçalarını bir anlığına kalçalarımın üzerinden ayırarak oyalanırken ona sırtarak takıldım.

"Seni yendiğimizde bana sempati sikişi için yalvaracak mısın?" diye alay etti, Faetalya aksanı bu fikri daha çekici kılıyordu. O kazanmayacaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Oyunun bitmesine bir raunt kalmıştı ve Aurora çok iyi mücadele etse de Zodiac öndeydi.

"Kaybetmeyeceğiz," diye söz verdim ona. "Ama eğer Zodiac yıldız oyuncusuna binmek istersen..."

"Oh, Seth mi teklif ediyor?" diye sordu, etrafına bakınarak ve dikkati dağılırken hırlamama neden olarak.

"Seni ondan daha iyi boşaltabilirim," diye söz verdim ve o da güldü, ayağa kalkıp bana elini uzatırken örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı

Yukarı.

"Bu teoriyi test etmenin gerçekten tek bir yolu var," diye dalga geçti, parmaklarını oynatmadan önce bana çapkın bir bakış attı ve altımdaki toprağın beni tekrar kıcımlın üstüne koyacak kadar sert bir şekilde eğilmesini sağladı.

Seth Hava Deliği'nin yanındaki pozisyonundan bir kahkaha attı ve ben de ayağa kalkarken başımı eğlenerek salladım.

Rosalie Dünya Deliği'ne doğru koşuyordu ve ben de onu takip ederken bakışlarım birden fazla kez kıcına kaydı. Tamam, gözlerim yol boyunca onun kıcındaydı ama kızın çok güzel bir kıcı vardı ve kendimi savunmam gerekirse, yaklaşık... lanet olsun, emin bile değildim. En azından Tory'den beri. Ve bu çok uzun zaman önceydi.

Bakışlarım amigo kızlara kaydı, Tory zihinsel olarak neredeyse hiç orada değilmiş gibi görünmesine rağmen özenle rutinine devam ediyordu. Gerçekten de kendini yirmi metre havaya fırlattı ve pembe bir çiçek bulutu içinde yere geri döndü ve gülümsemedi bile. Berbattı.

Onu izlerken iç çektim, dikkatim ona bakacağından emin olduğum Darius'a yöneldi. Onu unutmam biraz zaman almıştı ama ona bakışını gördüğümde ve ona olanlardan duyduğu üzüntüyü hissettiğimde, Tory'yle yıldızlarımızın hiç barışmadığını anlamak çok kolaydı. Sürdüğü sürece güzeldi ve hiçbirinden pişmanlık duymuyordum, ama artık sona ermişti ve ben de bunu kabullenmişim. Hayatıma devam etmişim. Sadece fiziksel olarak değil. Ama Rosalie Oscura bana bakıp dudaklarını yaladığında, kendimi bunun değişmek üzere olduğunu düşünürken buldum.

Düdük çaldı ve Rosalie'nin ağzı dikkatimi dağıtırken, karnıma fırlattığı kil parçasını fark edemedim ve ikinci kez onun tarafından kıcı üstü yere serildim. Bir ulumayla üzerimden atladı

triumph, az önce deliğimizden fırlayan ağır Toprak Topu'nu kaptı ve onunla birlikte sahada havalandı.

"Aklını başına topla, Caleb Altair!" Geraldine kollarını havaya kaldırarak azarladı, yere bir toprak büyü dalgası gönderdi ve Rosalie'yi rotasından saptırmayı başardı, böylece Çukur'dan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Ayağa kalkarken sövdüm, Max'in bana kalkmam için bağırmasını duymazdan geldim ve Seth'i de gülerken yakaladığımda onu tersledim. *Evet, evet, seksi Kurt'un dikkatimi dağıtmasına izin verdim, ne olmuş yani?*

Sahaya koşarak çıktım ve topu takımının Fireside'ına atmadan önce dudaklarından yuvarlanan çılgın kahkahalarla koşan Kurt kızın peşinden gittim.

Darius onun yoluna atladı, bir ateş patlaması önünü kesti ve zavallı adamı, onu buharlı bir tren gibi dümdüz eden Max'e doğru koşturdu. Max topu Seth'e fırlattı, o da uluyarak çukura doğru koşarken Rosalie de dişlerini hırıldayarak arkasından koştu.

Kız çok inatçıydı ve acımasızca saldırmaktan korkmuyordu. darbe de. Seth'in etrafındaki zeminden taşlar fişkırdı ve Seth kendini havayla korurken o da taşları ona fırlattı, taşlar her yöne savruldu ve ölümcül füzeler bize doğru gelirken geri kalanımızı geride tuttu.

Aurora ekibinin geri kalanı da onun oyununa katılmış gibi görünüyordu ve Rosalie Seth'e odaklanırken bizi geride tutarak üzerimize saldırdılar.

Adam koşmaya devam etti ama Rosalie önüne daha da fazla toprak atarak kalkanını çamurla kapladı, öyle ki kalkanından dışarıyı göremez hale geldi ve kalkanı bırakmak zorunda kaldığında lanet ettim. Bunu yaptığı anda Rosalie ona çarptı, onu yakaladı ve topu elinden aldı.

Kız onunla koşmaya çalışırken bacağını yakaladı, ona çelme taktı ama kız yere düştüğu anda bacağının altına battı ve tamamen kayboldu.

Seth ayağa kalkarken küfretti ve hepimiz başımızın üzerinde asılı duran altın tahtada zaman ilerlerken onun nereden çıkacağını görmek için etrafımıza bakındık.

Yerden gelen bir toprak patlaması hepimizi sahanın sol tarafına doğru koşturdu ama bir an sonra bunun Rosalie'den kaynaklanmadığını ve dikkat dağınıklığını Toprak Sırtlayıcılarının yarattığını fark ettim.

Çukurun sağındaki topraktan sıçradı ve turun bitimine beş saniye kala topu filelere göndererek Aurora Akademisi öğrencilerinin çığlıklarına rakip bir tezahüratla oyunu bitirdi.

Zodyak kalabalığı galibiyetimizle coştu. Gerçi bu, bir süredir yaptığımız en yakın maçlardan biriydi ve bunda, şu anda Aurora kalabalığından onu tebrik etmek için koşuşturan bir Kurtadam kalabalığı tarafından kuşatılmış olan güzel Takım Kaptanının da payı büyüktü.

Seth sırtıma atlamadan önce kıcıımı tokatladı ve onu zafer turu attırmam için bana bağırdı. Oyun bittiği için Vampir hızımı göstererek harekete geçerken güldüm ve sahada o kadar hızlı dört tur attım ki etrafımızdaki her şey bulanıklaştı.

Seth düşmemek için bana ölümüne tutunmak zorunda kaldı ve ben de Pit'in yanında bir köpek yığını halinde kutlama yapan ekibin geri kalanına doğru hızla ilerlerken sııttım.

Genişçe sııtan Darcy'nin bakışlarını yakaladım ve ben de ona gülümsedim, çamurlu mavi saçlarını karıştırdım ve bunu yapabildiği için mutlu hissettim.

Uzun sürmeyeceğini bilsem bile bu küçük mutluluk anını yaşamak

istedim. Hepimiz ayağa fırladık ve ben kollarımı Darius'un boynuna doladım,

Bana saçmalık olduğunu bildiğim o sıkı gülümsemesini verirken yanağına bir öpücük kondurdu.

"Afterparty?" Seth umutla herkesin arasına bakarak sordu ama Max sadece omuz silkkti.

"Tarikatımız dışında kimseyle sosyalleşmemize izin verilmiyor, Hatırladınız mı? Yani eğer yaparsak, her zamanki gibi Hollow'da altı kişilik bir parti olacak," dedi. "Pitball'a devam etmemize izin verilmesine bile şaşıyorum ama Lionel bunu elimizden alırsa isyan çıkar."

Geraldine, "Lanet olsun o alçağa ve onun saçma sapan yasalarına," diye homurdandı, dişlerini gösterirken içindeki Cerberus'u gösterdi. "Sırf ona meydan okumak için geceyi farklı bir Tarikatla oyalanarak geçirmeyi düşünüyorum!"

"Öyle mi?" Max beni güldüren umutlu bir gülümsemeyle sordu.

Ona o kadar aşık ki bu doğru değildi. Hiç şüphe yok ki gecenin geri kalanını onun külotuna tekrar girebilmek için elinden geleni yaparak geçirecekti ve o da balık tutarken onun etrafında daireler çizecekti. hakaretler yağdırdı. Sabahları şansının yaver gidip gitmediğini ya yüzündeki sinir bozucu sırıtiştan ya da huysuzlanmasından anlayabiliyordum. Benim

Tahminimce her iki durumda da şansımız yarı yarıyaydı.

"Eğer sadece Kurtların katılacağı bir partiye, o zaman ben de sürümü getirebilirim."

Ekibimizin üyeleri arasında dolaşırken ve çapkın bir gülümsemeyle Seth'in önünde dururken sesi dikkatimi çekti.

"Sürü seks partisi mi arıyorsun bebeğim?" diye sordu, bir elini uzun saçlarının arasından geçirirken ona sırıtarak, ama bakışları bana kaydı ve içinde anlamadığım bir isteksizlik var gibiydi.

"Hayır. Sürü seks partileri beni pek heyecanlandırmıyor," diye cevap verdi. "Ben Alfa türünde bir kızım, yani sürünüzde onlardan bir tane daha yoksa?"

Seth bir kolunu omuzlarıma dolamadan önce, "Pek olası değil,"

diye kahkaha attı. "Ama Cal tamamen Alfa. O yüzden, eğer bir sakıncası yoksa hukuk..." Bu öneriyi aramızda havada asılı bıraktı ve ben

bunun bir şaka olduğundan oldukça emindi, ama bu fikir aslında oldukça çekiciydi.

Rosalie gülümseyerek ikimizin arasına baktı ve komplocu bir tavırla yaklaştı. "Biliyor musunuz bilmiyorum ama ailem biraz Kötü şöhretli suçlular," diye fısıldadı, ben sırtıırken gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Oscura Klanı'nın bir avuç haydut ve katil olduğunu bilip bilmediğimizi mi soruyorsun?" Alay ettim, bunu neden bu kadar komik bulduğumu bilmiyordum. Ama biraz hoşuma gitmişti. Gazetelerin benim gerçekten de bazen kanun kaçaklarıyla takıldığımı düşünmeye bayıldıkları tertemiz Varis.

Kendi bölgelerini ülkenin güneyindeki Alestria'da tutuyor olabilirlerdi, ancak onlarla belli belirsiz bir akrabalığım olmasa bile haklarında çok şey bilecek kadar kötü şöhretliydi. Annem bir keresinde bana böyle şehirleri çete yönetimine bırakmanın aslında

krallık için anlamlıydı. En güçlü Fae'ler iktidar mevkilerini ellerinde tutuyor ve Konsey Üyeleri - ya da sanırım Kral - olmadan diğerlerini kontrol altında tutuyorlardı.

şimdi - güçlerini uygulamak için tüm krallığı dolaşmak zorunda kalıyorlar. Ve küçük bir suç faaliyeti, gerçekten yüzleşmek zorunda kalmaya tercih edilirdi.

Bu tür Fae'lerden gelen meydan okumalar. Günün sonunda, Rosalie'nin kuzeni Dante gibi Fae'ler krallığın kendi köşelerine sahip olmaktan ve bölgelerini aşmamaktan memnundular. Ne zaman diz çökeceklerini bildikleri sürece

Nihai gücü elinde tutanlar, onları ortadan kaldırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Klanımı duyduysanız, kötü haber olduğumu zaten biliyorsunuzdur," dedi omuz silkerek. "Sanırım asıl soru, siz ikinizin paranızı ağzınızın olduğu yere koyup benimle yasaları çiğnemek isteyip istemediğiniz?"

Daha sonra Müdür Nova konuşmaya başladı; oyuncuyu anons edebilmek için hepimizi ayağa kalkmaya çağırırken sesi kalabalığın üzerine yansıdı ve kazandığımız için bize madalyalarımızı takdim etti. Rosalie kendi takımına katılmak için tekrar bizden uzaklaştı ve ben de sıradaki yerimi almak için sahaya doğru yürüdüm.

Sonunda Seth'in yanında durdum ve o da bana doğru eğilerek konuşmamızın gizli kalması için bir susturma balonu oluşturdu.

"Onunla üçlü yaparsak beni tekrar öpecek misin Cal?" diye alay etti, omzunu benimkine vurdu ve kurt gibi sırttı.

"Lütfen. Seni öpmemi istiyorsun," diye takıldım ona. "Bu konuyu o kadar sık açıyorsun ki, bunun hayalini kurduğunu biliyorum."

Seth gözlerini benden kaçırdı, omuz silkerken yarı öksürüyor yarı gülüyordu. "Evet, sanırım memelerim senin için yeterince büyük değil, bu yüzden plan suya düştü."

"Ben aslında daha çok kış adamıyım," diye cevap verdim, dirseğimi onunkine vurdum ve o kıkırdarken sırttım.

"Benim de çok güzel bir kışım var," diye belirtti. "Belki de şansım seninle yaver gider. Ne dersin o zaman? Anahtarımı alıp odama çıkıp bizi beklemek ister misin? Bakalım güzel Alfa Kurt gerçekten iki varisi idare et."

Omuz silktim, ancak aletim bunu düşününce bile sertleşmeye başlamıştı. En son bir kızı paylaştığımda gerçekten çok ateşli olmuştu ve bir an önce sevişmeye ihtiyacım vardı yoksa sikim kullanılmamaktan düşecekti. Rosalie Oscura'nın muhteşem olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve hem benim hem de Seth'in içindeki kaşıntıyı kaşıma görevini fazlasıyla yerine getireceği izlenimine kapıldım.

"Yani beni küçük kirli sırrınmış gibi gizlice içeri mi sokacaksın?" Alay ettim.

"Evet. Pis bir Vampirle birlikte olduğumu öğrenirlerse ailemin yaşayacağı utancı bir düşünsene," dedi abartılı bir ürpermeyle.

"Kirli kısmına karşı çıkamam," diye mırıldandım, sırtarak ona baktım.

"Yıldızlar adına, şu anda bana saçmalama, Cal, çünkü bunun gerçekten gerçekleşmesi fikri beni her türlü sertleştiriyor ve eğer beni sadece kuruyorsan, buna dayanabileceğimi sanmıyorum," Seth inledi ve bakışlarım anında kasıklarına doğru izlerken kıkırdadım. Pantolonunun üzerinden şişkinleşen sikini görebiliyordum ve bakışlarımın orada oyalanmasına izin verdiğimde nabzım hızlandı.

Ona tekrar baktığımda, bakışlarının pantolonumdaki kabarıklığa da düştüğünü gördüm ve bir kahkaha attım. "Az önce birbirimizin sikini mi kontrol ettik?

Dışarı mı?"

Seth'in toprak rengi kahverengi bakışları tekrar benimkilerle buluştu ve yırtıcı bir hayvan gibi sırttı. "Bu lanet olası bir şey, değil mi?"

O anda Nova önüme geçip boynuma bir madalya taktı ve ona teşekkür edip sertliğimi uzaklaştırmaya çalışırken susturucu balonu dağıtmak zorunda kaldım. Ama o herif burada kalmaya kararlıydı ve Rosalie'nin güzel yüzünü görmek için oyuncu sırasının aşağısına baktığımda benim de dişlerim çıktı. Evet, bu lanet olası bir şeydi.

Rosalie maçın oyuncusu seçildiğinde kalabalık alkışladı ve herkes tebriklerini kabul etmek için kalabalığa doğru ilerledi.

Seth uzaklaşmak için hamle yaparken kolundan tuttum ve kulağına konuşmak için yaklaştım. "Anahtarın nerede o zaman?" Bana hararetli bir bakış atarken pazusu tuttuğum yerde esnedi.

"Kahretsin, bu Ay'da olduğum ve sikimi o kratere soktuğum zamandan bile daha iyi olacak," diye mırıldandı. "Çantamın dibinde. Vampir kışını gizlice içeri girerken kimsenin görmediğinden emin ol yoksa Bana getireceği utanç beni öldürecek."

"Lütfen. Sanki bir çift pis kadınla yatmak için gizlice girsem Kurtlar," diye şaka yaptım, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdikten sonra kendimi onu serbest bırakmaya zorladım ve uzaklaştım.

Kahretsin, susamıştım. Maç sihir rezervlerimi neredeyse sıfıra indirmişti ve dilimde kan tadına ihtiyacım vardı ama bu gece önceliği sikime verecektim. Zavallı şey aylardır yan sıralarda bırakılmıştı ve artık ön sıralarda yer almasının zamanı gelmişti.

Kimse başaramadan soyunma odalarına daldım, Seth'in çantasını aldım ve kendi çantamı omzuma atıp tekrar odadan çıkmadan önce anahtarını çantanın altındaki çorapların arasına gizlenmiş halde buldum.

Küçük kardeşimin tribünlerin kenarında beni tebrik etmek için beklediğini gördüm ve kendimi durup onunla konuşmaya zorladım, her ne kadar cidden buradan siktir olup gitmek istesem de. Ama bunun için Seth ve

Rosalie'nin Aer Tower'a yürümesi zaten benden çok daha uzun sürüyordu, bu yüzden küçük kardeşime hıyarlık etmemek için zamanım olduğunu tahmin ediyordum.

"Hey Hadley, oyun hoşuna gitti mi?" Etrafında toplanan bir grup kıza sıritarak sordum.

Ona tüm dikkatimi verdiğimde onlardan gelen heyecan çığlıkları.

O da benim kadar biliyordu ki bu fangirl tipler çoğunlukla burada soyadımız ve güçlü bir siki emme hayalleri yüzünden. Duygularını kesinlikle denklemin dışında tutarken onlardan tam olarak yararlandığına şüphe yoktu. Ama bana göre fangirl amcığı çekiciliğini çok çabuk yitirmişti ve Tory ile ilişkiyi bitirdiğimden beri kendimi bundan daha fazlasını isterken bulmuştum. Bu yüzden sikimi hiçbirinin içine gömmemiştim. bu tipleri hiç görmemiştim. Ve hayır, Rosalie Oscura ile büyük bir aşka atılmak üzere olduğumu hayal etmemiştim, ama en azından o

Onunla ilgili bir şey vardı ve sadece güçlü bir kocaya sahip olmayı umarken sikim için yalvarmıyordu.

"Evet dostum, orada iyi iş çıkardın. Kurt hatunun seni kış üstü yatırdığını gördüm," diye alay etti Hadley ve ben de ona sııttım.

"Ne diyebilirim ki? Yine de maçı kazandık, bu yüzden çok da üzölmüyorum.

Hala düzenli beslendiğinden emin misin?" Ona sordum, annem gibi konuştuğumu biliyordum ama kan tutkusunun beni çok fazla ele geçirmesine izin verdiğim için dersimi fazlasıyla almıştım ve onun da benim gibi kimseye zarar vermesini istemiyordum. Hâlâ o olayla ilgili kâbuslar görüyorum. zaman zaman.

"Evet..." Çevremizi saran kız topluluğuna bakarak sözünü kesti ve ben de bir kolumu omzuna dolayıp onu kendimle birlikte çekerken kaşlarımı çattım.

Onu yeterince sıkı kavradığımdan emin olduktan sonra son hızla harekete zorlarken keskin bir çekiştirme yaptım.

Hadley yanımda koşmaya başlarken güldü ve biz de dışarı çıktık. stadyuma, batan güneşin loş ışığına doğru ilerlerken onu bıraktım ve patikaya döndüm. "Aer Tower'a kadar seninle yarışacağım," diye seslendim.

Ağaçların arasına daldığımda reddetme şansım olmadı.

Hadley'nin kahkahaları beni ormana kadar takip etti, yeteneklerini beni kovalamak için kullandı ve birlikte koşarken genişçe sııttım. Bunu yapmıştık.

Emri serbest bırakıldığından beri birden fazla kez ve itiraf etmeliyim ki birlikte koşmak için benim hızımda hareket edebilen birine sahip olmak hoşuma gidiyordu.

Ağlayan Orman'dan son sürat geçtik ve Aer Kulesi'ne doğru uçuşumun kenarından yukarıya doğru hücum ettim, o da hemen peşimdeydi.

Tabii ki onu yendim ve girişin yanında durup sırtımı duvara yaslayarak bir gizlenme büyüğü yaptığımda bana küfretti

ve gölgeler içindeki varlığımızı gizlemek için bir susturma balonu.

"Kimden saklanıyoruz?" diye merakla sordu, gözleri oyunun eğlencesiyle parlarken biraz nefes nefese kalmıştı.

"Buraya birkaç Kurtla takılmaya geldim, bu yüzden doğal olarak örtünmek zorundayım," diye cevap verdim, bu yeni kuralın saçmalığı karşısında gözlerimi devirirken o da anlayışla başını sallayarak i  geçirdi. "Her neyse. Buraya bunu tartışmaya gelmedik, dünyadaki en iyi şey olduğu halde neden kan içmek konusunda heyecanlı görünmediğini bilmek istiyorum."

"Nasıl a ıklayacağımı bilmiyorum. Ama sanki tüm bu kızlar onları ısırmama izin veriyor ve bu hoşuma gidiyor gibi görünüyor, ama bu konuda bir şey var g   rezervlerim tamamen dolu olsa bile beni eksik bırakıyor." Hadley omuz silkti ve ben de sorunun tam olarak ne olduğunu bildiğim için sırtıttım.

"Evet, kan fahişeleri pek eğlenceli değil," diye takıldım. " zellikle de düşük güçlü olanlar. Yapman gereken şey zevklerini rafine etmek. Se ebileceğin en güçlü hedefi seçmeli ve kanları için onları alt etmelisin. İsteyerek verilmesini istemezsin ve iyi olmadıkça da istemezsin. güçlü."

"O zaman içki içmek için kimi hedeflemem gerektiğine dair bir önerin var mı?" diye sordu, bu fikir ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Bir Vega," diye şaka yaptım. "Ama ne yazık ki şu anda onlardan birini alt etme şansın yok. O yüzden diğer Varislerin kardeşlerinden biri demek zorundayım. Yani, eğer üst rafa çıkmak istiyorsan. Ya da onları alt edemezsen - ya da bu konuda çok sinirlenirlerse ve arkadaşlığını tatlı kanlarını tatmaktan daha çok sürdürmek istersen - g   seninkine mümkün olduğunca yakın olan biri."

"Athena gibi mi?" Hadley, Seth'in k  k kız kardeşinden bahsederken gözleri parlayarak önerdi ve ben güldüm.

"Evet. Capella kanının tadı cidden güzel. Ama kardeşine benziyorsa, dişlerini ona geçirebilmek için çok uğraşman gerekecek. Tabii bu da eğlencenin yarısı."

Bunun üzerine çok geniş bir şekilde sırttı ve küçük kardeşimin Seth'in kız kardeşine aşık olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

Muhtemelen bundan Seth'e bahsetmemek en iyisiydi, yoksa kız kardeşine karşı koruyucu bir Alfa gibi davranıp Hadley'nin şansını mahvedebilirdi.

"Tamam o zaman. Bunu deneyeceğim," dedi ve bana komplocu bir şekilde sırttı.

"İyi bir plana benziyor. Şimdi siktir git ve beni kanunları çiğnemeye bırak."

Hadley güldü ve benden uzaklaşmadan önce dudaklarımdan bir hırıltı çıkaran gelişmiş gücüyle beni şakacı bir şekilde itti.

Aer House üyelerinden birinin kulenin kapısını açması için çok beklemem gerekmedi ve kapı açılır açılmaz son sürat koştum ve kapı kapanmadan içeri girdim.

Merdivenleri hızla çıkarken hiç durmadım, Seth'in odasına kadar o kadar hızlı gittim ki kimse beni görmeden anahtarı kilide sokup içeri girdim.

Kocaman odasına göz gezdirdim, on kişinin yatabileceği büyüklükteki yatağı görünce sırttım ve pencereye doğru ilerleyip açtım gökyüzünde alçakta asılı duran dolunaya bakmak için panjurları açtım. Kurtları her zamankinden daha fazla tahrik etmenin bir yolu varsa, o da onları ayı izlerken becermekti ve göksel varlığın bizi izlemesine izin vermekten çok daha iyiydim. Tabii Seth bunu yine oraya yaptığı lanet yolculuktan bahsetmek için bir bahane olarak kullanmazsa.

Cidden, ona o lanet bileti aldığıma pişman olmak için yarım aklım vardı. Tabii yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdiği gerçeğini saymazsak. Kendimi bundan pişman olmaya ikna edemedim. Bununla birlikte, muhtemelen

Bu hafta yanımda Ay'dan bir kez daha bahsedirse onu yumruklamak zorunda kalacağım.

Pencereden uzaklaştım, Seth'in odasından banyosuna doğru yürürken sevişmek üzere olduğunu bilen ukala bir pislik gibi sırtıyordum. Giderken Pitball formamı çıkardım ve duşu çalıştırdım, böylece onun ve Rosalie'nin gelmesini beklerken maçın çamurunu ve terini yıkayabilecektim.

Büyük metal duş başlığı, açık ıslak odada ısıtılmış bir fırtına gibi üzerime döküldü ve beyaz fayansların üzerinde dururken yıkanmak için Seth'in duş jelinden biraz çaldım.

Ellerimi vücudumda gezdirirken gözlerimi kapattım, Seth'in yıkama ürünlerinin tanıdık kokusunu içime çektim ve onlar buraya gelir gelmez yapacağımız şeyleri hayal ederken sikim yeniden sertleşti. Çok yakında olmasını umuyordum çünkü beklemekten bıkmıştım.

Çok geçmeden -ve bana göre hâlâ çok uzun bir süre- Seth'in odasının kapısının açılma sesi kulaklarıma ulaştı ve Rosalie'nin gırtlaktan gelen kahkahası

havayı doldurdu. "Ciddi değilsin ya?" diye mırıldandı.

"Gökyüzündeki tüm yıldızlar üzerine yemin ederim," diye yanıtladı Seth. "Ay aslında ben yukarıdayken benimle konuştu. Sanki onun ruhu benimkiyle bağlantı kurdu."

Kendisine lanet olası Ay'la ilgili hikâyeler anlatacak yeni bir zavallı bulduğunu fark ettiğimde içimden homurdandım ama Rosalie'nin bu konudan hiç de sıkılmışa benzemediğini itiraf etmeliyim.

"Aya gitmek için dünyada her şeyimi verirdim," diye inledi. Kalp atışlarının hızlanma hızını yetenekli işitme duyumla yakalarken, elimin aletimin kalın uzunluğu etrafında kaymasına neden olan tüm seks sesi.

"Seni aya götüremem," diye mırıldandı Seth. "Ama ben ve Cal sana yıldızları göstermeye ne dersin?"

Rosalie yine güldü ama bir an sonra ikisi kapıda belirince ses kesildi, Seth onu ağzını Rosalie'ninkine dayayarak banyoya itti.

Kalbim çarpmaya başlarken onları açlıkla izledim ve Seth gözlerini açtı, onu öperken ve elleri vücudunda aşağı doğru hareket ederken omzunun üzerinden bana baktı.

Rosalie öpüşmelerini kesip şehvet dolu bir ifadeyle bana bakarken suyun altında kaldım. Cidden çok güzeldi ve kendi tişörtünü çıkarıp hemen ardından diğer kıyafetlerini giyerek çıplak vücudunu bana bırakmasını açlıkla izledim.

Seth onun arkasında soyundu ve ikisi benimle birlikte duşa girdiler, yapmak üzere olduğumuz şeyin beklentisiyle nabzım hızlandı.

"Buraya gel," diye emrettim, Rosalie'yi daha yakına çektim ve süngeri tekrar köpürterek vücudundaki çamuru yıkamaya başladım ve ellerim etini keşfederken zevkle inledi.

Seth süngeri elimden aldı ama ben onu temizlemeyi bırakmadım, ellerimdeki köpükleri kullanarak göğüslerini avuçladım ve dudaklarından bir inilti daha çıkararak aletimi açık bir taleple kıkırına doğru sertleştirdim. Seth

Kendini hızlıca temizledikten sonra bana yardım etmeye başladı, ben onları izlerken dudaklarından bir öpücük daha aldı ve elimi kalçalarının arasına götürdüm.

Parmaklarımı içine soktuğumda Rosalie inledi, başını omzuma yasladı ve kalçalarını daha geniş bir şekilde ayırdı.

"Sen de, Alfa Kurt," diye emretti, Seth'in bileğini tutup elini aşağı indirerek benimkiyle birleşmesini sağladı.

Krallıktaki en güçlü iki Fae'ye sanki seks kölesiymişiz gibi patronluk taslayan küçük dişi kurda bakarak karanlık bir şekilde kıkırdadım ve Seth ne düşündüğümü açıkça bildiği için bana sırtıttı.

Parmaklarını benimkilerle birlikte onun içine soktu ve o bizim için inleyip nefes nefese kalırken biz onu tatmin ederken elinin benimkine karşı hissettiği şey çok sıcaktı.

Boynunu öpmek için eğildim, kanının kokusu beni çağırırken dişlerim boğazına sürtündü ve Seth kapüşonlu gözlerle bizi izledi.

"Isırmak yok, Vampiro," diye uyardı Rosalie ve kendimi itaat etmeye zorlarken inledim.

İstediğim zaman başka bir Fae'nin kanını zorla almaya itirazım yoktu, ancak bu kurala getirdiğim tek istisna seks sırasındaydı. Eğer biriyle sevişiyorsam ve onu ısırمامı istemiyorsa, o zaman bunu kabul ederdim. Şu anki gibi kan için can atıyor olsam bile.

Seth benim yüzümden kıkırdadı, sonra parmaklarının hızını artırdı, beni de ona uymaya zorladı, kız aramızda kıvranıp nefes nefese kaldı ve onu mahvetmek için birlikte çalıştık. Birkaç dakika içinde, amı parmaklarımızın etrafında sertçe kenetlendi ve haykırdı, Seth'in aç bir hırıltıyla meme ucunu emmesini izlerken bir an için bana doğru sarktı.

Rosalie aramızdan çekildi ve büyük kahverengi gözlerinde parlayan muziplikle bize baktı, sonra da ikimizi sırtlarımız fayanslara dönük olacak şekilde yan yana durmaya itti.

"Ora voglio conoscere i tuoi cazzi," diye mırıldandı ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içinde sik kelimesi geçtiğinden oldukça emindim, bu yüzden özellikle de önümüzde dizlerinin üzerine çöktüğünde buna hazırdım.

Parmakları sikimin tabanının etrafına dolandı ve dönüp yapmadan önce katı shaftımın uzunluğunu yalamak için öne doğru eğildiğinde inledim

Aynı şeyi yanımdaki Seth'in aletine de yaptım.

"Fuuuck," diye iç geçirdi Seth, Faetalya dilinde ikimizi de orospusu yapacağına yemin ettiğim bir şey daha söylerken, ama ateşli ağzı sikimin etrafında kapandığında ona hak vermek zorunda kaldım.

Bir zevk iniltisiyle başımı arkaya yatırdım ve elimi Islak saçlarının arkasını okşarken beni boğazının arkasına kadar aldı ve hemen yanımda Seth'in sikini eliyle pompaladı.

Dişlerim fırladı ve Seth'in ağzı boynumu bulup dişlerini tenimde gezdirerek omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderdiğinde kan içmenin verdiği acıyla inledim.

Rosalie, Seth'inkini alıp elini üzerimde kullanmadan önce sikimi ağzından kaydırırken, kapüşonlu gözlerle ona baktım.

Seth zevk hırıltılarıyla başını arkaya eğdi ve Rosalie'nin ağzının uzman becerileri altında nefes nefese kalırken boğazını bana gösterdi. Onun için parçalanışını izlerken gözlerimi nabzından alamıyordum.

"Şahdamarıma bakmayı bırak ve lanet olası dişlerini ona geçir," diye homurdandı Seth ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü onun tam olarak ne için acı çektiğimi bildiğini ve açıkça bunu istediğini fark ettim.

İkinci kez söylememe gerek yoktu ve ona doğru atıldım, siyah saçlarından bir avuç tuttum ve dişlerim boynuna batarken sıkıca tuttum. Seth yüksek sesle inledi ve Rosalie ağzını onun sikinden tekrar benimkine kaydırды, tam da onun kanının sıcaklığı ve içindeki lezzetli zengin güç içime dolduğunda.

Seth'i daha yakına çekerken arzuyla hırladım ve Rosalie ağzını aramızda değiştirmeye devam ederken elleri göğsümden aşağı kaydı, şaftlarımız geçiş sırasında birden fazla kez birbirine çarptı ve bunun hissi bir şekilde beni daha da sertleştirdi.

Rosalie Seth'in aletini tekrar boğazının arkasına doğru çekerken, Seth'in vücudu kaskatı kesildi ve boşalırken yüksek sesle inledi.

Onu takip etmem için fazla bir şey gerekmeyeceğini bildiğim için vücudum beklentiyle gerildi. Ama henüz bunu bitirmeye hazır değildim.

Dişlerimi boynundan çekip kurtardım, dilimi delinmiş yaranın üzerinde gezdirerek akan kanı kovaladım ve Seth'in parmakları saçlarımı iterek durmamı istemiyormuş gibi beni daha da yaklaştırdı.

Yine de geri çekildim, Rosalie'ye uzandım ve o da beni bitirmeden önce onu ayağa kaldırdım.

Bir hamleyle onu ayağından kaldırdım ve tekrar içeri koştum. Seth'in odasına girdikten sonra yatağının ayak ucunda durup onu kabaca öptüm. Dudaklarındaki adamın tadı beni sahiplenici bir şekilde hırlattı, onu daha derin ve daha sert öptüm, onu daha da fazla sahiplenmek istedim.

Seth bizi odaya kadar takip etti, bizi kurutmak için üzerimize bir hava büyüğü gönderdi ve Rosalie'nin dudaklarından şaşkın bir nefes kaçarken kollarımda titremesine neden oldu. Yatağa geri oturdum, onu sırtı göğsüme gelecek ve ikimiz de ona bakacak şekilde çevirdim. Sonra onu kucağıma oturtmak için aşağı çektim ve bilerek yavaş bir hareketle sikimi içine soktum.

onu yüksek sesle inletti.

Seth bir elini saçlarının arasına soktu, onu sikmemi izlerken boğazının arkasından hırıliyordu ve ben yardım edemiyordum ama bize bakma şeklinden zevk alıyordum, gözlerim tekrar tekrar onunkileri buluyordu.

Daha hızlı hareket etmeye başladığımızda daha yüksek sesle homurdandı ve diğer elim klitorisini bulurken göğsünü sıktı, Seth'in gözlerindeki ateşli bakış, elini aletinde yukarı ve aşağı doğru gezdirirken beni teşvik etti, benim için haykırdı, daha fazlasını istedi.

Rosalie'nin içine o kadar sert giriyordum ki, çok geçmeden öyle bir çılgılık attı ki neredeyse onu takip edecektim ve kendimi takip etmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. *Henüz değil.*

Seth'i yaklaşmaya çağırırken göğsü kabararak bana yaslandı.

"Buraya iki Varis'i becermeye geldim," diye alay etti. "Ve şu anda benim hoşuma gidecek kadar işin içinde değilsin."

"Kız haklı," dedim, gözlerim Seth'in bizi izlemekten sertleşmiş olan kalın sikine kayd ve o da bir pislik gibi omuz silkti.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi yaklaşarak. "Ama sana tam bir deneyim yaşatmak için, gerçekten ikimizi de aynı anda alman gerektiğini düşünüyorum. O yüzden iyi bir kız olup bizim için dört ayak üstüne düşer misin küçük Alfa?"

Rosalie net bir şekilde reddederek homurdandı ve harekete geçip onu yanımdaki yatağı sırtüstü yatırmadan önce karanlık bir kahkaha attım, Seth'in üzerine çıkabilmesi için bileklerini başının üzerinde tuttum.

Onu öptü ve ben de özlemle inledim.

Bacaklarını beline dolamış, sikini içine soktuğı anı görmek istiyordu. İkimizin de onu becermesinde doyamadığım bir şey vardı ve onu almadan hemen önce beni içine aldığı bilmek beni her türlü tahrik ediyordu. Seth'in onu yatağı sabitlemesini, iğrenç bir şekilde öpüşürken ona sahip olmak için sıraya girmesini açlıkla izledim.

Sertçe içeri itti ve kız haykırarak sırtını çarşıftan kaldırdığında dileğim gerçekleşti.

"Onu sertçe becer, Seth," diye homurdandım, Seth'in güçlü vücudu onunkine hükmederken ve onun için zevkle çığlık atarken ikisini izlerken elim sikimi buldu.

Bakışlarım, meme uçlarının sertliğinden adamın karın kaslarından akan tere kadar ikisiyle ilgili her şeye takıldı. Ve en iyisi, ben onun sikini sokup çıkarırken vücutlarının birleştiğı yerd.

Ellerimi kendi aletimin üzerinde gezdirirken kalçalarını onunkilere doğru itiyordum.

Rosalie aniden öne atılarak onları üstte olacak şekilde döndürdü ve omzunun üzerinden beklentiyle bana bakmadan önce onu altında tutmak için tırnaklarını Seth'in göğsüne geçirdi.

"Hadi o zaman Vampiro, yapalım şu işi," diye meydan okudu ve ben de pis bir sırıtışla elimi sikimden çekip ayağa kalkarak arkasına geçtim.

"Üst çekmece," diye homurdandı Seth, komodinini göstererek.

Ona doğru fırladım, kayganlaştırıcı şişesini kaptım ve bir saniyeden kısa bir süre içinde Rosalie'nin arkasında dizlerimin üzerinde Seth'in bacaklarına binerek yatağa geri döndüm. Rosalie beni cesaretlendirmek için inlerken ben de çilek kokulu kayganlaştırıcıyla sikimi ve kıcını kayganlaştırdım ve Seth'in üzerine doğru eğilerek bana ihtiyacım olacaktı.

Sikimin başını kıcıyla hizalayıp yavaşça içeri doğru iterken Seth içindeki itişlerin hızını yavaşlattı, sıkı oturuştan inledim ve tamamen ona odaklanmak için gözlerimi kapattım. Daha önce Seth'e yalan söylememiştim - ben gerçekten bir kıç adamıydım ve vücudunun aletimin etrafındaki sıklığı beni sadece bu gerçekten daha emin yaptı.

Öne doğru eğildim, vücudunu benimkiyle arasına sıkıştırdım ve Avuç içlerimi başının iki yanındaki yastıkların üzerine koyup kalçalarımı oynatmaya başladığımda Seth'in.

Rosalie zevkle haykırdı, ikimiz birlikte hızla bir ritim bulduk ve ona girip çıkan itişlerimiz senkronize oldu. Boynunu öperken omzunun üzerinden Seth'e baktım ve yaptığımız şeyden aldığım zevkle homurdandım.

Çok ateşliydi ve tam da ihtiyacım olan şeydi ve aynı zamanda bir şekilde bundan daha da iyiydi.

Aletin onun içindeki hareketlerini hissedebiliyordum ve ikimizi, bu konuda hissettiklerimi mükemmel bir şekilde yansıtan saf zevkin nefes nefese inlemeleriyle alırken inledim.

Rosalie, vücudu sikimin etrafında sıkılaşmaya başladığında küfretmeye başladı ve daha sert ve daha derin itmeye başladığımda onunla tekrar bitirmekten kendimi alamayacağımı biliyordum, o kadar sert boşalmasını istiyordum ki

Seth'in söz verdiği gibi yıldızları gördü.

Onu boşaltırken bakışlarım Seth'inkilerle buluştu ve onunla işlem bittiğinde bir küfür savurdum, Seth'in de boşalırken bakışlarından dökülen zevki izledim ve kalbim bunun ne kadar ateşli olduğunu görünce neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Coşku dalgasını birlikte atlattık, sonra Rosalie Faetalya dilinde anlayamadığım ama kesinlikle katıldığım bir şeyler mırıldanırken nefes nefese, ter içinde yatağa yığıldık. Bu başka bir şeydi.

Hareket etmeye bile çalışmadım, sadece orada kaldım, gözlerimin kapanmasına izin verdim ve uzuvlarım jöleye dönüşürken uykunun beni çağırdığını hissettim ve bir aptal gibi sııttım.

Asırlar gibi görünen ama belki de o kadar uzun olmayan bir sürenin ardından Rosalie aramızdaki yerinden kalktı ve yatağın ayak ucuna doğru ilerlerken gözlerimi aralayarak onu izledim.

"Eğlenceliydi," dedi sırtarak, bakışları benim ve Seth'in üzerinde gezinirken, Seth'in dolabına gidip bir eşofman altı ve bir tişört aldı.

"Kal," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, yatakta biraz kaydım ve Seth'e çok daha yakın oldum. Ama daha yeni birlikte bir kızı becermiştik, bu yüzden çıplakken ona yakın olmak konusunda o kadar da endişeli değildim. "Bunu sabah tekrar yapabiliriz."

"Bu gerçekten cazip bir teklif ama Aurora'daki herkes bu gece geri dönüyor."

"Ne olmuş yani? Yarın sana biraz yıldız tozu veririm," diye teklif ettim.

"Yok, eğer şanslıysam kuzenim Dante hâlâ buralarda olur ve beni de kendisiyle birlikte uçurur," dedi omuz silkerek.

"Dante'nin seni uçurmaya izni yok," dedim ama Fırtına Ejderhası'nın Lionel tarafından konulan Ejderha Loncası kurallarını umursadığından şüpheliydim.

"Dante kurtlardan doğan bir ejderhadır, ne bok yerse yesin istiyor," diye homurdandı. "Ayrıca ben bir Ay Kurduyım, bu da her türlü tuhaf ek yeteneğe sahip olduğum anlamına geliyor."

"Bir Ay Kurdu olmayı çok isterdim," diye iç geçirdi Seth. "Ay'la aramda öyle bir bağ var ki, zaten öyleymişim gibi görünüyor. Ay'a çıktığımda-"

"Ay Kurdu olmanın bizden kaçmanla ne ilgisi var?"

Bu yola girmeden önce sözünü keserek sordum.

"Bir şeyler görüyorum," diye omuz silktili. "Fae'ler arasındaki bağlantılar gibi. Bunu Dante ve karısında gördüm ve başkalarında da gördüm. Ve her ne kadar senin sık sandviçinin dolgusu olmayı sevmiş olsam da - ki bu arada ciddi sevdim, yıllarca bunu düşünürken kendimi tatmin edeceğim - üçüncü bir tekerlek olmak da istemiyorum."

Rosalie bana göz kırptı, Pitball formasını topladı, Seth'in dolabından çaldığı pahalı görünümlü bir çantaya attı ve kapıya yöneldi.

"Görüşürüz çocuklar," diye mırıldandı ve bize bir öpücük kondurup öylece çekip gitti.

"Neden bahsettiğine dair bir fikrin var mı?" Seth bir çarşafı kavrayıp ikimizin üzerine çekerken ona dönüp baktım.

"Kim bilir?" diye mırıldandı uykulu uykulu. "Ama sabah hâlâ azgınsan, senin için aletini yalayabilirim."

İçimden bir kahkaha kaçtı ama aletim bu fikirden nefret etmiyormuş gibi seğirdi ve bir an için gözlerimi kaçırırken boğazımı temizledim.

"Eğer kalırsam gece beni kucaklayacak mısın?" Ben de gitsem mi diye düşünerek ama bu düşünceden nefret ederek sordum.

Seth eğlenerek, "Muhtemelen," diye itiraf etti. "Ama yine de kalmanı istiyorum."

Bana köpek yavrusu gözleriyle bakarken, yeni sikilmiş saçlarıyla ona baktım ve kendimi çok kolay teslim olurken buldum.

"Pekâlâ. Kalacağım," diye kabul ettim, gözlerini kapatıp bana yaklaştığında nabzım hızlandı. "Ama beni kaşıklamaya devam edersen sabah seni ısıtırırım."

"Elbette. Arkadaşlar ne içindir?" diye sordu uykulu bir şekilde ve ben ay ışığında onu izlerken bu kelimeyi kullanması içimi daralttı.

"Evet," diye mırıldandım, gözlerimi kapatırken kaşlarımı da çattım.
Arkadaşlar.



Siktir. Benim. Hayatım.

Sihirli Yerleşke'de sırtımı devasa beton alanın ortasından geçen duvara dayamış bir şekilde duruyordum. Her tarafı çitlerle çevriliydi, gardiyanlar dışarıdan izlerken tüm mahkûmlar içeride tutuluyordu. Burası, Darkmore'da dışarı çıkmamıza izin verilen tek yerd. ve bir seferde burada sadece birkaç saatimiz var.

Avucumda bir buz küresi yarattım, sihrimi kullanmanın verdiği rahatlama, önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca bir yeraltı cehenneminde sıkışıp kalacağım gerçeğiyle her zaman gölgelendi. *Oh ne keyif.*

Sanırım her şey o kadar da kötü değildi. Darcy aramızdaki yıldız yeminini bozduğu için artık yirmi dört yedi kavgaya karışmayı bırakmışım. Ve Gustard artık ensemde solumuyordu. Ben de bir grup oluşturmayı başarmışım.

Roary Night ile de bir tür dostluğum vardı. Shades bugünlerde bana göz kulak oluyordu ve adamı sevdiğimi söylemeliyim.

Elimdeki buzu oydum, bir kuş şeklini alana kadar dalgın dalgın şekillendirdim. Hayır, kuş değil. Bir Anka kuşu. *Tabii ya.*

Sık sık Darcy'yi düşünürdüm, ziyarete geldiğinde ne kadar nefes kesici görüldüğünü, onu kollarıma alıp yalvarmak istediğimi

Affetmek. Konuşmamızın her kelimesini ezbere biliyordum ve en az yüzde sekseninden pişmanlık duyuyordum. Ama artık hayatımda pişmanlığa yer yoktu. Onu uzaklaştırmak zorundaydım. Böyle olmak zorundaydı. Özür dilemeye çalışsam bile ne işe yarayacaktı ki? Onun beni affetmesini istemiyordum. Bunu hak etmemiştim. Asla da hak etmedim. O yüzden gelip gitmek zorundaydı. Öylece. Benim için o zamandan beri burada geçen her bir günden daha anlamlı olan kısa bir karşılaşma. Sesinin soğukluğunu dinlemek zorunda kalmamak için çoğunlukla sessize alarak tekrar oynattım, ama en karanlık, en şiddetli arzularıma kancayı takmak için tasarlanmış gibi görünen bir elbiseyle önümde durmasının anısı beni parçalara ayırdı.

Evet, sadece bunun üzerinde durmaya devam et, pislik, bu seni neşelendirir.

En azından iyi görünüyordu, yine de kız kardeşine olanlar konusunda hiçbir şeyin onu rahatlatamayacağını hayal ediyordum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Roary başını sallayarak yanımdaki duvara sırtını dayadı ve kaslı kollarını kavuşturdu. Burası Ay Kardeşliği için Ethan'ın bölgesiydi, duvarın diğer tarafı ise çoğunlukla Oscura Klanı. Her iki çeteye de bağlı olmayanlar, iki taraf arasında nispeten görmezden gelinerek hareket edebiliyordu.

Roary, hapishanede oldukça yeni olan güçlü Vampir'e başıyla işaret ederek, "Dikkat et, Crank patlamak üzere," diye uyardı. Dışarı çıkmak için bir temyiz başvurusu üzerinde çalışırken her gün kendini kaybediyordu. Ama burada bulunmasının nedeni haberlere yansımıştı. Tüm ailesini öldürmüş ve toprak büyüleriyle onları arka bahçesinin elli metre altına gömmüştü. *Lanet psikopat.*

"Bu sabah cazibesini kaybetti," diye mırıldandı Roary sırtını duvara dayayarak. "Adam patlayacak."

Crank insanları yere itiyor ve küfürler savuruyordu. Muhafızlar çitin ötesinde huzursuzlanmaya başlamıştı ve Crank iki kişiyi yere sererken ben

küfrettim.

Elindeki tahta bıçakları iki Fae'ye art arda sapladı.

"Hey!" Memur Cain çitin ötesinden havladı, şok tabancası çitin içinden Crank'e doğru fırladı ama Vampir hızlı davranarak sarmaşıklardan oluşan bir kamçı fırlatıp tabancayı ondan uzaklaştırdı. Bir grup zayıf Fae'nin üzerine atladı ve bıçaklamaya başladı. Karanlık bir hırıltıyla öne çıktım ve ellerimi kaldırarak pisliğin dikkatini çekmeye çalıştım.

"Krank!" Havladım.

"Delirdin mi sen?" Roary kolumu tutarak beni uzaklaştırdı ama onu iterken hırladım ve Crank'in sırtına bir hava kırbağı fırlatarak onu yere düşürdüm.

Crank ayağa fırlayıp üzerimize gelirken Roary küfür etti ama ben Bu orospu çocuğunu al. Bunu çok istiyordum. İçimde boşaltmam gereken bir sürü öfke vardı ve yıldızlar artık bana karşı çalışmıyordu. Neden yapmayayım ki?

Bir odun mızrağı bana doğru fırladı ve ben elimi çevirerek kalkanımı bir saniye geç fırlattım. Roary beni kenara çekti ve bıçak kafamın olduğu duvara çarptı ve ben de o şerefsiz buz parçalarından oluşan bir yayılım ateşi gönderdim. Parçalar onu keserken haykırdı ve etrafını bir ateş patlaması sardı. Birkaç Fae tutuştu, kaçmaya çalışırken çığlık atıyorlardı, Diğerleri ise kömürleşmiş ve yanmış halde yerde yatıyordu. Şimdiye kadar sekiz kişi ölmüş olmalıydı, tam bir katliamdı.

Muhafızlar yerleşkeye doluşmaya başladı ve Crank'in saldırıları altında daha fazla Fae düşerken ve muhafızlar onu hareketsiz hale getirmek için ileri atılırken Roary'nin beni sürüklemesine izin verdim.

Roary beni duvarın diğer tarafına doğru çekti ve bir tutuşla duvara doğru itti, siyah saçları omuzlarının üzerinden öne doğru sallanıyordu.

"O da neydi öyle?" diye sordu. "Kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

Onu üzerimden ittim ve hırlarken sendeleyerek geri çekilmesine neden oldum. "Buradaki en zayıf Fae'ye saldıracaktı."

"Onları kurtarmak istemen ne kadar da asilce," diye güldü.

"Darkmore'da hayatta kalmak istiyorsan hem kendi hem de müttefiklerinin arkasını kollamalısın. İşte bu kadar."

"İnsanlar ölürken öylece duracak değilim," diye homurdandım. "Fae Fae'ye karşı," dedi Roary.

"Öldürme çılgınlığı yapan bir manyaktı," diye karşı çıktım. "Tek yaptığım onun dikkatini kendi üzerime çekmekti. Bu Fae yasalarına aykırı değil."

"Fae yasası," diye kuru kuru güldü. "Yasalar burada geçerli değil. Ve son duyduğuma göre, Solaria'nın bir prensesine karşı kara büyü kullanmaktan hüküm giymişsin. Yani artık ahlaki bir pusulan var, öyle mi?"

"Kapa çeneni." Onu bir adım daha geriye itmek için omuzlarını ittim, hâlâ dövüşmek istiyordum.

"Yoksa bunu onun güzel kıcını ve itibarını kurtarmak için mi yaptın?" Sırıttı ve ben de ona hırladım.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye uyardım.

"Gabriel Nox bana bir mektup gönderdi," dedi alaycı bir tavırla. "Çok aydınlatıcıydı."

"Benden ne istiyorsun?" Hırlayarak yanından geçtim ama o sadece dönüp beni takip etti. "Ve neden sana mektup gönderiyor?"

"Bilmiyorum ama içinde sana iletmemi istediği küçük bir not vardı." Elini cebine attı ve bakışlarım notu takip ederken kaşlarımı çattım. Gabriel ne halt etmeye çalışıyordu?

"Ver o zaman," diye ısrar ettim.

Omuzlarımızı duvara dayayarak döndük, ama parmaklarının arasından kayıp yere düştü, ben de eğilip yerden aldım.

"Turdpedo!" diye bağırdı biri, sonra ıslak bir şey üstümdeki duvara çarptığında ağır bir şangırtı duyuldu.

Roary tiksintili bir sesle beni çekip aldı ve ben de elimde notla ayağa kalkıp dehşet içinde duvara sıçramış yıldızlara karşı dürüst *boklara* baktım.

"Aman Tanrım, az önce en muhteşem boklu sandviçimi kaçırdın, evlat," Plunger'ın sesi bana ulaştı ve döndüğümde gri saçlı sürüngeyi pantolonunu yukarı çekerken buldum ve iğrenerek yüzümü buruşturdum. Silmedi bile. "Şanslı gününde olmalısın." Dönüp gitti ve ben kaşlarımı çattım. Şanslı mı? Belki de haklıydı. Şimdi iki kurşundan kurtulmuştum. Ve Plunger'ın bokuyla vurulmaktansa gözüme tahta parçası yemeyi tercih edeceğimden emindim.

"Notta ne yazıyor?" Roary okumamış gibi sordu ve başparmağımı notun üzerinde gezdirirken, yüzeyde onun doğruyu söylediğini gösteren sihirli bir mührün kırıldığını hissettim.

Muhafızların çoğu Crank'i zapt etmek ve yaralılara yardım etmek için kaçmıştı, bu yüzden kağıdı açıp mesajı okuduğumda kimse beni izlemiyordu.

Bir şey değil. İmgelemimde o bokun tam ağzına isabet ettiğini gördüm, Orio. Bugün bana peri anneni çağır, çünkü Jüpiter ve gerçekten şanslı olmak üzeresiniz. Aşağıdaki listemi harfiyen uygulayın. Bundan sapmayın.

Sevgiler, Noxy.

Not: Bir koruma size bakmadan önce iki saniyeniz var.

Başımı kaldırdım, notu cebime koyarken kalbim deli gibi çarpıyordu, tam o sırada Memur Lucius içeri girip bana ve Roary'ye ilgiyle baktı.

"Ne yazıyor?" Roary fısıldadı.

"Senin meraklı bir pislik olduğunu söylüyor," dedim sırtarak ve o da bana sırtarak karşılık verdi. "Tamam, sırlarını sakla, seni şaibeli pislik," diye güldü.

dilini yanağına soktu.

Zil çaldı, seans sona erdi ve ben de diğer herkesle birlikte yerleşkeden çıktım, giderken yerdeki kanlı lekelerden kaçındım.

Cesetler çoktan taşınmış ve yaralılar çoktan gitmişti. Tahminimce Darkmore, muhafızların bir cinayet mahallini oldukça hızlı ve oldukça sık temizlemeye alışkın oldukları anlamına geliyordu.

Avludan çıkarken kalbim daha hızlı atıyordu ve akşam yemeği için üst kata gönderildik. Kalabalığın ortasına doğru ilerlerken elimi cebime attım ve Gabriel'in benim için yazdığı yapılacaklar listesini okudum. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Ama ona güvenim sonsuzdu, bu yüzden bu lanet olası şeylerin her birini yaptığımdan emin olacaktım, ama nedenini bilmiyordum. Belki de günün sonunda kendimi bir ceset torbasında bulmamak içindi.

Rahatlatıcı.

Listedeki ilk maddeyi tekrar okudum.

Bırakın Kurtlar sizi de dahil etsin.

Yemekhaneye gittim ve bir grup Lunar askerinin arasında sıraya girdim. Birbirlerini yalayan ve tımar eden kurtadamlar, yoluma çıktıklarında onlara donuk bir bakış attım, ellerim ara sıra 'kazara' beni okşadı ve bazıları lanet olası aletime uzandı. *İstediğin bu mu Gabriel? Beni lanet olası bir kurt adam seks partisine sürüklemen mi?*

Bir el aniden kıkımını okşadı ve döndüğümde Ethan Shadowbrook'u orada buldum. Bir kahkaha attı ve bir kolunu omuzlarıma attı.

Onu uzaklaştırma içgüdülerimle savaştım ve Gabriell'in sözlerine kulak verirken boğazımdaki hırıltıyı yuttum.

Yıldızlara yemin ederim Noxy, eğer bu iş Ethan Shadowbrook'un beni inine götürüp benimle birlikte olmaya çalışmasıyla biterse, seni öldürürüm.

"Hey koca oğlan, sürümle eğleniyor musun?" Kurtlarından bazıları yanımdan geçip onu okşamaya başlarken inci gibi beyaz dişlerini bana doğru parlattı. Onları aralıklı olarak öptü, orada olduğumu unutmuş gibi görünüyordu ama bir kolunu omuzlarıma doladı.

Kendini kaybetme.

Birine dokunmaktan nefret ederdim. Darcy hariç herkesle. Tamam, bir de Darius. Görünüşe göre sadece D'den hoşlanıyordum.

Ethan uzun boylu bir kızla öpüşmeyi kesti ve çarpık bir gülümsemeyle tekrar bana döndü. "Bu eğlenceli, bu gece kütüphanede daha da eğlenceli hale getirmek ister misin? Mesela saat sekizde?" diye teklif etti ve ben hayır demek için dilimi ısırdım, onun yerine kendimi başımı sallamaya zorladım.

"Pekâlâ," diye homurdandım ve Ethan'ın kaşları havalandı.

"Gerçekten mi?" diye sordu ve sürüsü etrafımda dolanmaya, heyecanla havlamaya ve beni kucaklamaya başladı. Adamlardan biri aletime uzandı ve son anda bileğini yakaladım, kaşlarımı çatmak için hızlıca sııttım.

"Sonra," diye homurdandım. *Gabriel'in kastettiği şey bu olsa iyi olurdu.*

Ethan bana değer biçen bir bakış atıp alt dudağını bir an için emdikten sonra çantasıyla birlikte yanımdan geçip sıranın önüne geçen diğer mahkûmları solladı. Gabriell'in listesindeki bir sonraki maddeyi kontrol etmeden önce bir elimi enseme gezdirerek nefesimi verdim.

En uçtaki lavaboyu kullan ve kalanları al.

Kaşlarımı çattım, cebime geri soktum, aniden işeme isteği duyduğumda bunun henüz önemli olmadığını düşündüm. *Lanet Noxy.*

Sıradan ayrılıp kapıdan çıktım ve bir alt kattaki tuvalete doğru yürürken bir grup gardiyan bana asık suratlı bakışlar attı. Gabriel'in söylediği gibi en uçtaki lavaboya gitmeden önce pisuvarı kullanarak kapıdan içeri süzıldüm.

Plunger içeri girdi, benimkinin yanındaki lavaboya doğru yürüdü ve her şey gibi rahat bir şekilde tulumunu çıkarmaya başladı, kıllı gri göğsünü ortaya çıkardı ve bana kirli bir gülümseme attı.

Burnumu kırıştırdım, onu görmezden geldim ama çevremde iç çamaşırını düşürdüğünü gördüm. *Lanet güneş tarafından.*

Bir bacağını lavaboya dayadı ve kim bilir nereden aldığı bir makasla kıllarını kesmeye başladı.

"Evet, işimiz bu. Ooh merhaba güzelim, kıvrıcık gümüş bir hazine değil misin?" diye mırıldandı.

Hayır, ben yokum.

Gabriel'in mesajını hatırladığımda oradan ayrılmak üzereydim ve kendimi orada kalmaya zorlayıp ellerimi yıkamak için zaman ayırırken lanet ettim. *Bu. Bu. Cehennem.*

"Mmm evet, klipsli klips tatlım. Bu geceki etkinlik için seni derli toplu tutmalıyım."

Odaya giren botların sesi bu tarafa doğru geldi ve Memur Cain'in elinde sikiyle orada duran Plunger'ı gördüğünde öfkeli bir ifadeyle içeri girmesiyle başımı kaldırdım.

"Yirmi dört!" diye öfkeyle bağırdı ve Plunger küçük makası lavaboma fırlattı, sabunlu su onları gözden sakladı. "Yürü lan. Bu sefer deliğe gidiyorsun, bu kadar yeter.

Kahretsin." Vampir hızıyla ileri atıldı, kolunu yakaladı ve Plunger kendini ona doğru atarak kılıcını kasıklarına sürttü.

"Aman, Memur Bey, bana dikkat edin!"

"Giy şu lanet kıyafetlerini." Cain onu tiksintiyle itti ve Plunger tulumunu çekiştirdi, Cain onu sürüklerken kirli külotunu yerde bıraktı.

Makası gizleyen suya baktım ve yıldızlara lanet okudum.
Gabriel de biraz. *Lanet olası kasık makası, Noxy?*

Onları iyice yıkadıktan sonra listedeki bir sonraki maddeyi kontrol etmeden önce cebe attım.

Incubus'a bok gibi göründüğünü söyle. Ne zaman olacağını biliyorsun.

Harika, bu çok iyi olacak.

Akşam yemeğı için yukarı çıktım ve biraz yiyecek aldım, saati öldürürken tek başıma oturdum. Sekize beş kala Ay Kurdu sürüsü kalktı ve hepsi birden heyecanla uluyarak kütüphaneye doğru gitmeye başladılar, bir kısmı bana aç bakışlar fırlatıyordu.

Gabriel'in bu seks partisi konusunda benimle dalga geçtiğine dair bir işaret var mı diye listedeki son maddeleri kontrol ettim. *Bunu planladığına emin misin, Noxy?*

Sanırım ona güvenmek zorundaydım. Yerimden kalktım ve kapıya yöneldim, bakışlarım Poltergeist'ı duvara sıkıştıran Sin'e takıldı. "Bana kantin için üç jeton borçlusun hayalet adam," diye hırladı. "Öde bakalım."

Poltergeist panik içinde başını salladı. "Bende - bende değiller. Ama biraz daha dayanabilirsem-"

"Ne yapacaksın? Dışarı mı atacaksın? Bağırsaklarının mal üretmesi için zamanım yok. Çikolataya olan ihtiyacım hiç bitmeyecek. Ve eğer ben

Çikolata almazsam acıkırım ve sen de benim acıkmamı istemezsin, değil mi hayalet adam?"

"Hayır, hayır. Lütfen, sadece biraz daha uzun," diye yalvardı Poltergeist ve ben de nefes alarak hızımı yavaşlattım.

Pislik olmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

"Bugün bok gibi görünüyorsun Sin," diye seslendim ve ona beyzbol sopasıyla vurmuşum gibi arkasını döndü.

"Yine mi geldin, güzel dişler?" diye hırladı.

"Bok gibi görünüyorsun," diyerek omuz silktim ve bir çığlık atarak bana doğru hamle yaptı, savuşturduğum bir yumruk savurdu. Ama bir kez daha bir vahşi gibi üzerime geldi, arkamda dönüp sırtıma atladı. Dişleri omzuma battı ve onu ters çevirirken hırladım, böylece bir gümbürtüyle altımdaki yere çarptı.

"Ben de ısırabilirim tatlım," dedi kanlı dişlerinin arasından, gözleri vahşiydi. "Derin ısırırım ve canını öyle bir acıtırım ki annen için çığlık atarsın."

"Pek olası değil." Omzumun üzerinden baktım ve Poltergeist'in kapıdan çıktığını gördüm. Sin ayağa fırlarken listemi kontrol ettim.

Bir Fae gibi al.

Bu sözlerin Gabriel'in bana hazırladığı sürü seksiyile bir ilgisi olmaması için dua ettim ama sonra Sin'in yumruğu yüzüme çarptı ve kanın tadını alarak tökezledim. ılgınca güldü ve ben küfrederken omzuma bir tokat attı.

"İyi akşamlar, kanka." Ben çenemi ovuşturup esnetirken o uzaklaştı.
Kanka mı?

Kapıdan ıktım ve buzlu kapılardan geçerek kütüphaneye doğru ilerledim. Ethan'ın sürüsünün uluma, inleme ve

Odanın arkasından gelen soluk soluğa bir ses duydum ve bensiz bir başlangıç yaptıklarını tahmin ettim. Koridorda ilerlerken listedeki son maddeyi okudum ve Gabriel'in tüm bunlarla ne elde etmeyi umduğunu merak ettim.

Ayakkabı bağcığı.

Listeyi bir kenara koyarken başımı kaldırdım, gözlerim koridorun ilerisinde birisinin etrafında toplanmış olan çetesinden bazılarıyla birlikte olan Gustard'a takıldı. Poltergeist'i aralarına alıp güldüklerini fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Yaşlı bir adama sataşmak size kendinizi güçlü hissettiriyor mu, pislikler?" diye sordum.

Gustard başını çevirdi, dudak büktü ve küçük çetesini hemen arkasından atlarken bana doğru adım attı.

"Seni ilgilendirmez ama benden değerli bir şey çalındı. Bir servet otu," diye mırıldandı Gustard, bakışlarım yüzünün yan tarafındaki örümcek dövmesinin üzerinde gezinirken. Tertemiz tulumunu düzeltti ve ben ona buz gibi bir bakış atarken bana baktı.

"Bende yok," diye kekeleydi Poltergeist.

"Al işte, onda değil. Eminim siz iyi, namuslu Fae'ler onun gitmesine izin verirsiniz," dedim kuru bir sesle ve Gustard'ın yanından geçmek için hamle yaptım ama iri yarı bir adam elini göğsüme bastırarak beni durdurdu. Üniforması onun bir Minotor olduğunu gösteriyordu ve öfkeyle homurdanırken korkak yüzü de bunu doğruluyordu.

"Çek elini üzerimden," dedim sakince, dokunuşunun altında tenim karıncalanıyordu.

"Yoksa ne olur?" diye güldü, grubun geri kalanı etrafıma üşüşüp dört bir yanımdan bana yaklaşıırken, iri dişli bir kız Poltergeist'ı tuttu.

Evcil hayvanlarını görmezden gelerek Gustard'a bakarken çenem gerildi. "Benimle Fae gibi dövüşmen için sana meydan okuyorum."

Gustard güldü ve ekibinin geri kalanı da aynısını yaptı. "Duydunuz mu çocuklar? Büyük kötü Vampir benimle Fae gibi dövüşmek istiyor." Bana zalimce gülümseyerek ilerledi. "Ama biz artık Fae değiliz. Notu almadınız mı? Bizler hayvanız. Ve hayvanlar hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar."

"Ne istiyorsun?" Tersledim.

Gustard, "Küçük bir hırsız servet otumu çaldı ve düşününce, bunu yapacak sinsi tipe benziyorsun," diye homurdandı.

"Hiçbir şeyim yok," dedim küçümseyerek.

Minotor kollarımı arkamdan çekti ve bir Aslan Şekil Değiştiren üzerimi aramak için ilerledi. Sabırsızca bir nefes aldım, sonra Aslan cebimden bir çift kasık makası çıkarıp muzaffer bir edayla sallayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Silah taşıyor muyuz, Vampir?" Gustard dudak büktü, sonra da beni boğmak için kilitleyen Minotaur'a başıyla işaret etti, diğer iki pislik de beni sabit tutmak için ileri atıldı. "Ona bir ders ver Angus."

Aslan makasla bir aşağı bir yukarı zıplayıp açgözlülükle yüzüme bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bakışlarım ayaklarına kaydı, ayakkabı bağcıkları açıldı ve Noxy'nin bugün gerçekten kıcımlı kurtardığını tahmin ettim. Aslan bana doğru hamle yaptı ve ben de bağcıklarına vurarak onun şaşkın bir çılgılık atarak bana doğru uymasını sağladım. Hedefi şaştı ve Minotor çılgılık atarak beni serbest bıraktı ve ben tökezleyerek uzaklaşırken diğerlerini uçurdu. Sıralarındaki bir boşluktan içeri daldım, geriye dönüp baktığımda Minotor'un dizlerinin üzerine çöktüğünü ve boğazından çıkan makası tutmaya çalıştığını gördüm.

Gustard oradan ayrıldı ve bir muhafız bağırıp ne olduğunu görmek için koşarak yanına gelirken katliamdan koşarak uzaklaştı.

Poltergeist'ın kolundan tuttum ve onu bir sonraki koridora sürükleyerek kanlar içindeki Minotor'la aramıza mümkün olduğunca mesafe koydum.

Kütüphanenin en sağ köşesindeki karanlık koridora döndük ve Poltergeist nefesini tutarken hırıltılı bir ses çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi ağır ağır.

"Bir şey yok," diyerek onu başından savdım ama kolumu tuttu, çekiştirerek ona bakmamı sağladı.

"Sana güvenebileceğimden emin değildim," diye fısıldadı telaşla, sararmış gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Çok fazla düşmanım var."

Paranoyak falan olduğunu düşünerek adama kaşlarımı çattım ama sonra kolunu sıvadı ve dirseğinin kıvrımındaki Başak burcunun soluk izini gösterdi.

"Koruyucu bağınız mı var?" Şaşkınlıkla sordum. "Kime?"

"Koğuşum öldü," diye nefes aldı, daha yakına eğildi, küçük adam kulağıma konuşmak için parmak uçlarına basmak zorunda kaldı. "Bir zamanlar babanın arkadaşı Kraveen Dire'a hizmet ettim. Azriel Orion'u iyi tanırdım."

İçimdeki şok sarsılırken boğazım düğümlendi.

"Seninle bir kez tanışmıştım, sen daha çocukken. Bu, ebedi yeminimi bozduğum için buraya düşmemden çok önceydi," diye devam etti.

"Ne yemini?" Şaşkınlıkla sordum.

"Burada olmak zorundaydım, bu benim kaderimdi. Kraliyet muhafızıydım, bu yüzden kraldan çaldım ve kraliyete olan yeminimi bozdum. İhanetim beni buraya getirdi." Yaklaştı, gözleri vahşiydi.

"Hapishaneye adım attığın ilk anda sana güvenmek istedim ama bir Acrux'a bağlı bir Gardiyan olduğuna dair pek çok söylenti dolaşıyor. Ve kimse bir Acrux'a asla güvenmemeli."

"Darius babasından farklı," dedim korumacı bir tavırla ve Poltergeist'ın gözleri büyüdü. O beni bu konuda sorgulamaya kalkışmadan devam ettim: "Gerçek adın ne?"

Gözleri bir sağa bir sola kayıyordu. "Jasper Lumien. Dinle," dedi ısrarla, kolumu sıkıca kavradı. "Kraveen ölmeden önce, baban ona Kraliçe'den çok önemli bir mesajla geldi.

Kader hareket halindeydi ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Ne?" Ağzımdan kaçırđım ve beni susturarak karanlık koridorun ilerisine doğru çekti. "Kraliçe Vega?"

Başını dikkatle salladı. "Biz sonuncuyduk, anlıyor musun?" "Neyin sonuncusu?" Kaşlarımı çattım.

Dudaklarını ıslattı, sesi bir nefesten başka bir şeye dönüşmedi. "Zodyak Loncası."

"Sen üye misin?" Şaşkınlıkla sordum ve tekrar başını salladı, başparmağını ağzına götürdü ve kan çıkana kadar ısırđı. Kan damlasını ön kolunun iç kısmına sürdüğünde kaşlarımı çattım ve derisinin altından parıldıyor gibi görünen, yüzeyine her bir takımyıldızı kazınmış bir kılıç belirdiğinde kalbim durdu. Bu sembolü daha önce görmüşüm ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda nefesim kesildi. Babam da onlardan biriydi. Kraliyet ailesine hizmet etmek ve onları korumak için yaratılmış seçkin bir topluluk.

"Kral Vega'nın bize verdiği son görevlerden biri İmparatorluk Yıldızı'nı korumaktı," diye fısıldadı Jasper.

Çaresizlik içimi kaplarken ona tutundum ve kendime çektim. "Nerede o? İmparatorluk Yıldızı nerede?" diye sordum.

Başını şiddetle salladı. "Bilmiyorum. Onun koruyucusu ben değildim. Lonca Ustamız Ling Astrum'a Kral tarafından verilmişti. Kraliçe ona, başlarına bir şey gelirse onu Lonca kardeşimiz Kraveen Dire'ye emanet etmesini söylemişti. Kraveen İmparatorluk Yıldızı'nı birkaç yıl elinde tuttu, ancak öldüğünde babanıza gönderildi."

"Ama o da öldü artık," dedim başımı sallayarak. "Ve ondan bana kalan tek şey günlüğü. Ama onu okuyamıyorum, güçlü bir büyüyle kilitlenmiş ve onu açacak kelimeyi bilmiyorum."

"Sanırım biliyorum," diye fısıldadı ve kalbim kaburgalarımın çarparak gümbürdedi.

"Nasıl?" Homurdandım, nefes alış verişim çılgına dönmüştü. Cevap çok yakın olabilirdi, eğer bu adam bana o şifreyi nasıl vereceğini biliyorsa, İmparatorluk Yıldızı akşama kadar Darius ve Darcy'nin elinde olabilirdi. "*Söyle bana.*"

"Astrum bize İmparatorluk Yıldızı ile ilk geldiğinde kendimiz," diye homurdandı. "Dördümüz de bir söz verdik. Kraliçe Vega korkunç bir kaderi öngörmüştü, dünyanın vahşi ve zalim bir Acrux'un egemenliği altına gireceğini ve başka bir yol olmadığını, bunu değiştirmenin mümkün olmadığını. Solaria kaosa sürüklenecek, Tarikatlar bölünecek, güçsüz olanlar zamanla ortadan kaldırılacaktı. Her Fae izlenecek ve kontrol edilecekti. Çocuklarımız ve çocuklarımızın çocukları eğer karşı koyarlarsa öleceklerdi."

"Sadede gel, Jasper," diye hırladım ve o da hızla başını salladı.

"Hem yıldızlara hem de gölgelere danıştık," diye nefes aldı. "Ve bize tek bir cevap geldi. Tek yol, tek umut."

"Hangisiydi?" Ben zorladım.

"Vega İkizleri. Eğer kurtarılabilirlerse ve İmparatorluk Yıldızı onlara geri verilebilirse, tahtlarını ele geçirmeye çalışan canavara karşı başarılı olma şansları vardı," diye fısıldadı. "Ama bedeli ağırdı," diye yarı boğuk bir sesle konuştu. "Kral ve Kraliçe düşecek ve Zodyak Loncası'nın son üyeleri yeni bir kehanetin ortaya çıkması için canlarını vermek zorunda kalacaktı."

Eli kolumda titriyordu ama gözleri umut doluydu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye yalvardım, tüm cevapların onda olduğundan emindim

Aylardır arıyorduk.

"Korkarım bu benim yolculuğumun sonu," diye fısıldadı bana garip bir şekilde gülümseyerek. "Biri yıldızlar üzerine yemin edebileceği gibi, biri de

Gölgeler. Kraveen, baban ve ben tam da bunu yaptık. Ölmek için bir söz."

"Sen neden bahsediyorsun? Lütfen, bana her şeyi anlatmalısın.

İmparatorluk Yıldızı'nın nerede saklı olabileceğine dair bir fikrin olmalı," diye sordum ama hâlâ o tuhaf gülümsemesiyle başını salladı.

"Yıldızlar her birimize gerçek yollarımızı, borçlarını ödemededen önce atmamızı istedikleri son adımları gösterdi. Görevim beni buraya getirdi. Darkmore'a Azriel'in oğlunu beklemesini, kalbi temiz olduğu sürece ona her şeyi anlatmasını söyledim. Artık öyle olduğunu biliyorum ve Lonca'ya karşı son görevimle baş başa kaldım."

Yoğun bir enerji etrafımızı sarmış gibi görünürken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sanki yıldızlar bakışlarını çevirip bizi izliyormuş gibi hissettim ve ciğerlerim sancılanmaya başladı.

"Yıldızlar bana tek bir kelime fısıldadı, bunca yıldır içimde tuttuğum, seni beklediğim bir kelime. Ve şimdi nedenini biliyorum," diye nefes aldı Jasper.

Boğazımda jilet gibi hissettiğim şeyi yuttum ve her şeyi değiştirebilecek bu adama tutundum.

"Kelime nedir?" Sanki gözlerinden okuyabilecekmişim gibi gözlerini avlayarak talep ettim.

Tekrar yaklaştı, yavaş ve ölçülü bir nefesle bana fısıldadı. "Ankaa."

Bu kelimeyi tanıdığımda dudaklarım aralandı. "Bu-"

"Anka takımyıldızındaki en parlak yıldız," diye cevap verdi benim için, daha da geniş gülümseyerek. Bir elini yanağıma bastırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ona benziyorsun, sevgili oğlum. Son bir tanıdık yüz görmek güzel." Aniden inledi ve kan kokusu duyularıma çarptı.

Vampir içimin derinliklerine kilitlenmişti. Tökezleyerek uzaklaşırken nefesim kesildi, karnına tekrar tekrar saplarken elinde bir şiş tutuyordu.

"Dur!" Düşmeye başladığında onu yakalamak için öne doğru atıldım. Yere düşmeden önce onu yakaladım ama beni görmüyor gibiydi, gözleri içimde bir yere bakıyor ve dudakları benim ötemdeki güzel bir şeye bakıyormuş gibi aralanıyordu.

"Bekle!" Yalvardım, sonra başımı çevirdim. "Yardım edin! Bir muhafıza ihtiyacım var! Biri yardım etsin!"

Jasper kollarımda hareketsiz kaldı ve koridorun iki ucundan ayak sesleri gelirken ben şaşkınlıkla onun huzurlu yüz ifadesine baktım.

Ondan uzaklaştım ve kırımın üzerine düştüm, bana söylediği her şey aklımdan geçerken Jasper'a bakıyordum.

Kafamın içinde sürekli tekrar eden bir çan gibi çınlayan bir şey vardı. Günlüğü açmak için gereken şifre bendeydi, bundan emindim. Babam bu anın geleceğini biliyordu. Ve şimdi onun sırları benim keşfetmemi bekliyordu. Jasper'ın İmparatorluk Yıldızı'nın nerede olduğunu bilmemesi önemli değildi, çünkü babam kesinlikle biliyordu.

Bir tur Tepegöz sorgusundan sonra, Jasper'ın ölümüyle hiçbir ilgim olmadığı doğrulandı. Ve gardiyanlar, Kiklops'un ertesi sabah vardiyası için hapisaneye gelmesini beklerken beni bütün gece tecritte bıraktıkları için, zihnimi eğitmek ve görmesini istemediğim sırları saklamak için zamanım oldu.

Hücreme geri götürülürken heyecan ve beklenti damarlarımda dolaşıyordu. Kilitlendiğim anda parmaklıkların üzerine bir çarşaf astım ve yatağıma doğru ilerleyerek günlüğü şiltede açılmış ince bir deliğe sakladığım yerden çıkardım.

Ranzama oturdum, kitabı açtım ve derin bir nefes aldım, kalbim göğsümde güçlü bir şekilde çarpıyordu.

"Ankaa," diye fısıldadım günlüğe ve kelimeler önümde açıldı, babamın el yazısıyla yazılmış bir not ilk sayfaya yayıldı.

Sevgili Lancelot,

Eğer bunu okuyorsanız, yıldızlar aynı hizaya gelmiş ve kader dünyaya bir şans vermiş demektir. Bu kitabı Merissa Vega'nın bana hediye ettiği bir imgelemde sana söylendiğini gördüğüm bir sözle bağladım. Kraliçe sizi gerçeğe götürecek yolu gördü. Ve o yol bu günlüğün içinde yatıyor.

Öncelikle senden özür dilemek istiyorum, oğlum. Seni ve Clara'yı geride bırakmayı hiç istemedim. Başka bir seçenek olsaydı, onu kullanırdım. Ama ölümüm, çok sevdiğim dünya ve krallık için bir şans satın alacak. Sevgilerimle. Merissa bana nasıl bir hayat yaşadığınıza dair bir fikir verdi ve kaybettikleriniz için üzgünüm ama mutluluk için hâlâ bir şansınız var. Sen ve kız kardeşin için tek istediğim de bu.

Ölüme tanık olduğunuzda, korkarım bu annenizin bulması gereken bir illüzyondu. Daha sonra bunu gördüğünü öğrendiğimde, kalbim kırıldı. Ama kendimi sana açıklayamazdım. Çünkü benim gerçek ölümüm Yıllardır planlanıyordu oğlum ve bu mektup sana ulaşmadan çok önce gerçekleşmiş olacak. Gerçek bedenim kaderinde önemli bir rol oynayacak, bu yüzden sana yaşattığım acı için lütfen beni affet.

Kara büyü tarafından mahvedildiğine inanarak onu yaktığını gördüğüm ateşi düşündükçe kalbim parçalandı. Daha çocuktum ve bu beni cidden mahvetmişti. Nasıl gerçek olamazdı ki? Ve gerçek bedeninin önemli olduğu konusunda ne demek istemişti?

Seni annenle bırakmak beni çok rahatsız ediyor. Onun ne hale geleceğini gördüm ve aramızda kaybedilmiş bir sevgi olmadığı üzücü ve talihsiz bir gerçek. Bunu size söylemek bana acı veriyor ama evliliğimiz yıllar önce Lionel Acrux tarafından tasarlandı. Stella onun yakın bir arkadaşıydı ve her zaman da öyle kalacak ve sanırım Stella'nın kalbi her zaman gerçekten onun yanında oldu. Ama bana acıma, Lance. Sen ve Clara hayatımın gerçek aşklarıydınız ve hiçbir şeyden pişman değilim.

Merissa'nın bana gelecekle ilgili gösteremediği pek çok şey vardı ama bana kendisinin de anlamadığı şu sözleri söyledi. "Sen Clara'yı kurtarabilecek tek kişi sensin ve zamanı geldiğinde bunu nasıl yapacağını bileceksin.

Kaderi ne olursa olsun, birbirinizi her zaman koruyacağınızı biliyorum ve bunu düzeltebileceğinize inancım tam.

Bu yüzden sırlarımı size emanet ediyorum ve yıldızlar sizin lehinize parlasın. Bu günlüğün geri kalanı sadakatsizler tarafından okunamayacaktır. Tenebris Lunae'nin büyüsiyle bağlı olduğu için sadece dolunayın ışığı altında okuyabilirsin. Bu sırrı güvende tutmak için bu notu yok etmelisin.

Seni seviyorum oğlum. Ve seni bekleyen sınavları geçebileceğini biliyorum.

Her nerede olursam olayım, bilin ki sizi özliyorum ve perdenin ötesinde sizi bekliyor olacağım.

A.O.

Not: Lionel Acrux'a sizden aldıkları ve daha alacakları için cehennemi yaşatın.

Kitabı daha sıkı kavradım, diğer sayfaları çevirirken nefeslerim düzensiz geliyordu ve onları boş bulduğumda lanet ettim. Yırttım Babamın yazdığı notu lavaboya götürmeden önce on kez daha okudum,

küçük parçalara ayırdım ve yıkadım. Son kelimeler

babamın. Onun kaybından dolayı göğsümde keskin ve ebedi bir acı hissettim. Hiç de büyülü bir kaza olmayan bir kayıp. Kaderi değiştirmek için hayatını vermişti. Vegas'a Lionel'a karşı başarılı olma şansı sunmuştu. Ve onu hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olmalıydım.

Ama hücredeki günlüğü bile okuyamazken bunu nasıl yapabilirdim? Ayda bir kez gizlice Order Yard'a gidip ay döngülerinin haritasını çıkarmam gerekecekti... Bu kolay olmayacaktı ve onu yanımda taşıma riskini göze almam gerekecekti. Ve ay dolunayken bahçede zaman geçirmem için teklif alma şansım düşüktü. *Kahretsin, bu hiç iyi değil.*

"One-Fifty!" Cain hücremden öteye bağırdı ve ben ayağa kalktım, günlüğü katladım ve o parmaklıkları örten çarşafı çekiştirmeden hemen önce cebime koydum. Beni kuşkuyla süzdükten sonra kapıya doğru ilerledi ve telsizle hücredeki kilidin açılması için bir çağrı yaptı.

"Beni takip edin," diye homurdandı ve hücreden çıkarken kaşlarımı çattım. Saat çok erkendi; henüz sayım bile yapılmamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ejderha arkadaşın burada," dedi soğuk bir şekilde ve beni hücre bloğundan dışarı çıkardı.

"Ziyaret dışında buraya gelmesine nasıl izin veriliyor?" Ben tereddüt ettim.

"Özel durumlar," diye alay ederek bana ters ters baktı. Lanet olası pisliğin ciddi bir tavır sorunu vardı.

"Doğru, bunu açıkça belirttiğiniz için teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

Beni ziyaret koridoruna götürdü ama odalardan birine göndermek yerine, beni en sondaki güvenlik kapısına sürükledi, anahtar kartını kapıya okuttu, ardından büyülü imzasını taradı ve bir retina taraması yaptı. Beni kapıdan geçirip küçük bir odaya soktuğunda kaşlarım çatıldı ve havayı bir büyü vızıltısı doldurdu. Bu ses kesildiğinde Cain karşıımızdaki kalın metal kapı için bir kod girdi ve kapı

açıldığında yüksek sesle uğuldadı. Beni dışarı çıkardı, bekleme odasından geçip iki kameranın bizi izlediği asansöre doğru ilerlerken görevli memura başıyla selam verdi.

"Beni yukarı mı çıkarıyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Ne için?"

"Konuşmayı kes," diye hırladı. "Ya da benim lanet şok tabancamla konuşabilirsin."

Asansörü açtırmak için iki telsiz görüşmesi yapması ve başka bir kod girmesi gerekti. Kapılar ardına kadar açılırken içeri adım attık ve yüzeye doğru yükseldik, neler olduğunu öğrenmek için beklerken kalbim çılginca çarpıyordu.

Kapılar tekrar açıldı ve büyük beyaz bir odaya adım attık, bir kulübenin arkasındaki bir muhafızın hemen ötesinde bir dizi güvenlik kapısı duruyordu.

"Buyurun." Cain beni kabine doğru itti ve Memur Lyle bir form imzaladıktan sonra benim de imzalamam için bir delikten dışarı iterken ona baktım.

"Bugün senin şanslı günün dostum," dedi parlak bir sesle. "Buradan çıkıyorsun."

"Ne?" Nefesim kesildi, neredeyse kendi lanet dilimde boğuluyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Darius bunu nasıl başarmıştı?

Kıkırdadı, içinde kıyafetlerimin olduğu kilitli bir torba ve geldiğim gün üzerimde olan kişisel eşyalarımın olduğu bir tepsi aldı. Onları yuvalarından geçirdi ve başparmağıyla kabininin yanındaki kapıya işaret etti. "Üstünü değiştirmek için oraya git."

Şaşkınlık içinde emirlerini yerine getirdim, kapıdan içeri adım attım ve hapisane tulumumu çıkardım. Bir hata olmuş olmalıydı. Gitmeme nasıl izin verdiler? Darius özgürlüğümü satın almak için ne yapmıştı?

Burayı ve burada olmak için feda ettiğim her şeyi terk etmemin sonuçları hakkında endişelenmeye başladım. Eğer gidersem, bu benim için ne anlama gelecekti?

Darcy mi? Ama bu kesinlikle doğru olamazdı. İnsanlar Darkmore'dan öylece serbest bırakılmazlar. En azından temyiz olmadan. *Cidden yanlış giden bir şeyler var.*

Zodiac'tan uzaklaştırıldığım gün giydiğim takım elbiseyi üzerime geçirdim ve Tory'nin bana verdiği dostluk bileziğini taktım. Cüzdanımı Atlas'ımla birlikte cebime soktum, ardından babamın günlüğünü diğer cebime sakladım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Kapıyı ittim ve ellerimi Cain'e doğru kaldırarak bileklerimde parlayan sihirli kelepçeleri gösterdim. "Bunları çıkarabilecek miyim?"

Cain karanlık bir kahkaha atarak başını bana doğru salladı ve beni güvenlik kapısından çeğiştirirken midemde bir korku oluştu. Beni dışarı çıkardı ve temiz hava etrafımı sardı, güneş yüzüme vurdu. Cain beni büyük bir zırhlı kamyonla yüzleşmem için çekmeden önce başımı bir mutluluk iniltisiyle ona doğru eğdim. Kalbim bir çıkıntıdan düştü, üç cam çatıdan geçti ve patlamasına neden olan bir sıçramayla yere çarptı.

Lionel Acrux kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir dünya belanın içinde olduğumu söyleyen karanlık bir sırıtışla orada duruyordu. Ve lanet olsun ki bunu biliyordum.

Arkadaşım Francesca siyah FIB tulumuyla zırhlı araçtan çıktı, bana bakarken gözlerinin arasında keskin bir V harfi oluşmuştu. İlerledi ve beni başka bir şey söylemeden içeri giren Cain'den uzaklaştırdı.

"Lance, artık ev hapsindesin. Bu Kral'ın emri," diye nefes aldı ve zaferle sırttan Lionel'a baktı.

Lionel kapıyı benim için açtı ve alaycı bir tavırla binmemi işaret ederek, "Ben onunla arkaya bineceğim," dedi.

İçten içe bunun Darkmore'da kalmaktan daha kötü olduğunu biliyordum. Nabzım kulak zarıma çarpıyordu ve bir şeyler bulmaya çalıştım.

bunu reddetmek için bir yol. Ama Lionel artık Kral'dı, bundan nasıl kurtulabilirdim ki?

Fran bileğimi kavradı ve beni kamyonun arkasına doğru çekmeden önce itaat etmemi söyleyen niyetli bir bakış attı.

Yanından geçerken Lionel'a ters ters baktım, sonra içeri tırmanıp bir koltuğa çöktüm. Lionel beni takip etti ve Fran aracı sürmeye başlamadan önce kapıyı onun için kapattı.

"Günaydın, Lance," diye mırıldandı Lionel, etrafımızda susturucu bir baloncuk oluştururken bana kendini beğenmiş bir piç gibi bakıyordu.

"Konuşacak çok şeyimiz var."

"Ne istiyorsun lan sen?" Tükürdüm ve bir el hareketiyle ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Ben senin Kralınım, benimle bir daha bu şekilde konuşmaya cüret edersen kız kardeşin bunun bedelini öder."

Ciğerlerim yanmaya başladığında ona ters ters baktım ve hayatımı avuçlarında tutmaya devam etti, ben kasılmaya başladığımda beni yakından izledi, gözlerim başımın içine doğru yuvarlandı.

Bileğinin sıradan bir hareketiyle tekrar nefes almamı sağladı ve ben de ona savurmak istediğim küfürleri geri çekerken ağır ağır öksürdüm, bir ciğer dolusu havayı boğarak içime çektim. Clara'yı incitmesi riskini göze alamazdım ve o da bunu biliyordu. Lanet olası pislik.

"Şimdi beni dinle," diye homurdandı Lionel, pahalı kolonya ve güç kokusu yayılırken ona doğru eğilerek. "Yapacaksın çünkü resmen sana sahibim, Lance Orion. Sen *benimsin*. Ve eğer çizginin dışına çıkarsan pişman olursun. Hâlâ hüküm giymiş bir suçlusun ve benden kaçmaya çalışırsan tüm FIB senin için gelecek."

Ellerim öfkeyle yumaklanırken hiçbir şey söylemedim. Tek yapmak istediğim dişlerimle boğazını parçalamak ve kanını kurutmaktı, ama ona erişemeyecektim.

Damarlarımdaki bastırıcı etkisini yitirene kadar emirlerimi yerine getirdim.

Bu adamdan nefret ediyordum, ondan binlerce güneşin sıcaklığıyla nefret ediyordum. "Ne istiyorsun?" Hırladım ve o da bana öyle bir gülümsedi ki kenar.

"Kahinim bu sabah bana bazı ilginç bilgiler getirdi. Bu İmparatorluk Yıldızı'nı bulmanın anahtarı sizmişsiniz gibi görünüyor. Elinizde bir tür günlük var, değil mi?"

Ona bakakaldım ve yemin ederim ruhumun çılgılık attığını duydum.

"Bunu onay olarak kabul ediyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ben bunu ondan alamam.

Göründüğü kadarıyla onu sadece sen çözebilirsin, ama sırlarını ortaya çıkarmak için çalışacak ve onları bana teslim edeceksin. Anladın mı?"

Francesca ne konuştuğumuzu duymamasına rağmen omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış fırlattı. Ama sanırım Solaria Kralı sizi maksimum güvenli bir hapisaneden kaçırdığında, hayvanat bahçesine eğlence dolu bir gün geçirmeye gitmeniz pek olası değildi.

"Bunu kabul edeceksin, Lance," diye homurdandı, yeşim yeşili Ejderhası gözlerinden dışarı bakıyordu. "İmparatorluk Yıldızı'nı bulmak için her türlü çabayı göstereceğine dair yıldızlar üzerine yemin edeceksin."

Ağzım çok kuruydu, zihnim aşırı hızda çalışıyordu. bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Lanet günlüğü biliyordu. Beni hapsedecek ve sırlarını ona açıklamam için zorlayacaktı.

Ama bunu açıkça söylememişti. Benden onu bulacağıma söz vermemi istiyordu. Ve ben de zaten tam olarak bunu yapmaya niyetliydim. Bir profesörün piç kurusu olabilirdim ama yine de kurnaz biriydim.

Lionel cebinden bir anahtar çıkardı, parmaklarının arasında alaycı bir şekilde çevirirken her şeyden daha ukalaydı. "Karşılığında mülkümde bir evin olacak ve Clara'nın yarattığı gölge koğuşunda bir nebze özgür olacaksın. Oğlumu düzenli olarak görmene izin verilecek ve tabii ki

büyünüze ve Emir'e yirmi dört-yedi erişebilirsiniz." Kelepçelerimin kilidini açtı ve büyü parmak uçlarıma hücum etti, onunla savaşıma isteği neredeyse beni ele geçiriyordu. Ama Lionel Acrux'u yenemezdim. ateşler içinde ölmeden önce yüzünü parçalamaya değerdı.

Düzenimi geri aldıktan sonra kaçmayı deneyebilirdim, ama bu sadece tüm FIB'in benim peşime düşeceği anlamına gelirdi ve bu kamyondan gerçekten tek parça halinde çıkma şansım neydi? Kurtulsam bile, o zaman kime ne faydam olacaktı? Beni Darius'a bağlayan Koruyucu bağı varken ondan uzun süre ayrı kalamazdım ve Lionel er ya da geç pençelerini bana geçirecekti. Ayrıca, bastırıcının etkisinin geçmesi ve Düzenimin uyanması biraz zaman alabilirdi.

Hayır, o pislik beni köşeye sıkıştırdı.

Bana elini uzattı, avucumu onunkine kaydırduğımda gözleri zaferle parlıyordu, üst dudağım geriye kıvrıldı.

"Yani anlaştık mı?" diye sordu.

"İmparatorluk Yıldızı'nı bulmak için her türlü çabayı göstereceğim," diye yemin ettim ve aramızdan bir büyü sesi geçerek beni ona bu sözle bağladı. *Ben de onun senin yağlı avuçlarına düşmemesi için her türlü çabayı göstereceğim Lionel Amca.*

Darius



Ruhlar Sarayı'nın kapısının önünde cisimleştirdim ve hızlı adımlarla ilerledim. Orada kamp kurmuş olan gazetecilerin hepsi beni görünce canlandı, ayağa fırlayıp önümü kesmek için çabaladılar. Ama bu gece basını eğlendirecek havada değildim ve hızımı artırdım, altın kapılardaki muhafızlar beni içeri almak için kapıları açarken çenemi kaldırdım.

"Size bir araba dememi ister misiniz, Prens Acrux?" diye sordu içlerinden biri ve ben bu unvan karşısında bir adım tökezledim, hangi çılgın paralel olduğunu merak ederek

Başımı sallayıp ona hayır diye hırlarken içine düştüğüm evren.

Kemerimi çoktan çözmüştüm ve vardiyaya hazırlanırken ayakkabılarımı tekmeledim. Lanet olası bir ulaşım aracını beklemek zorunda değildim.

beni saraya kadar götürdü. Gömleğimi tek başıma çıkardım ve striptiz gösterisi için kapılara yakın bir yerde toplandıklarında arkamda gazetecilerden birinin kamerasının flaşı patladı.

"Eğer herhangi biriniz iznim olmadan çıplak kışımın fotoğrafını çekerse, kendinizi işinizden olmuş ve yasal bir davanın içinde bulursunuz.

Sen daha bu gece eve varmadan," diye hırladım, omzumun üzerinden baktım ve hepsi özenle tekrar arkalarını dönerken onlardan bir özür telaşı geldi.

Kot pantolonumu en son giysi yığınının içine bıraktım ve göz açıp kapayıncaya kadar yer değiştirdim.

Devasa ayaklarım yere bastığı anda kameralar yine çılgına döndü ve hepsi umutsuzca beni altın Ejderha formumda çekmeye çalıştı. Ama onlara poz verecek havada değildim, bu yüzden pullu kıcımlı fotoğraflamalarına izin verdim, yerdeki kıyafet yığınının ağızma aldım ve hızla uzaklaştım.

Saraya doğru hızla ilerlerken kanatlarımı sertçe çırpıttım, sayısız kule yükselirken devasa bina önümdeki manzaraya hükmediyordu ay ışığı duvarları parıltatıyor gibiydi.

Babamın beni neden bu kadar kısa sürede buraya çağırdığını bilmiyordum ama bir an önce bu işi bitirmek istiyordum. Roxy'yi K.U.N.T.'lerden uzaklaştırma planlarımız üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu, böylece ona panzehiri verebilecektik ve bundan uzak tutulmaktan nefret ediyordum. Diğerlerinin bensiz bir şeyler bulacağına şüphe yoktu ama ona olan her şey babam ve benim yüzümdendi. beni acıtan bir şekilde ondan sorumluydum.

Saraya açılan devasa kapının önünde gökyüzünden atladım, kıyafetlerimi bıraktım ve kapıdaki muhafızlar beni tedirgin bir şekilde izlerken geriye doğru kaydım. Kot pantolonumu tekrar giydim ve ayaklarımı tekrar

Ama tişörtle uğraşmadım, merdivenlerden çıkarken elimde tutuyordum, çenem gerginlikten titriyordu.

Jenkins ben ulaşmadan kapıyı açtı, olabildiğince az eğildi ve bana görmezden geldiğim bir selam mırıldandı. O da

Yaşlı piç kurusu benden basit bir nezaketi bile hak etmiyordu ve bunu alamayacaktı.

"Nerede o?" Botlarımın mükemmel cilalanmış beyaz fayansların üzerinde çamur izi bırakmasını ya da onun çıplak göğsüme bakmasını umursamadan sordum giriş holünde yürürken tiksinti duydum.

Saray bana yaz boyunca Darcy'yi görmek için buraya yaptığım ziyaretlerden tanıdık geliyordu. Sarayı yakmak için yorulmadan çalışmıştık.

Böylece babama meydan okuyabilecek ve kız kardeşini kurtarabilecek bir konumda olacaktım ama yaptığımız hiçbir şey işe yaramadı. Bu bizi düzenli olarak denemekten alıkoymadı.

Jenkins kibirli bir tavırla, "Kral şu anda çalışma odasında meşgul," diye cevap verdi. "Kendisini beklemenizi rica ediyor-"

Uzaklaştım, merdivenlerden yukarı çıktım ve bir zamanlar Vahşi Kral'a ait olan çalışma odasına doğru ilerlerken meraklı uşağın beni takip etmesini engellemek için üzerlerine kaygan buz döktüm. Jenkins'in beni takip etmeye çalıştığını ve düştüğünü fark ettiğimde bir patlama sesi ve bir çığlık beni sırttırdı.

Ben çalışma odasına varmadan bir kapı açıldı ve annem dışarı süzülürken gülümsedim, siyah saçları her zamanki gibi mükemmel bir kreasyona dönüşmüştü ve siyah gece elbisesi vücudunu sarıyordu.

"Darius," diye mırıldandı, beni kucaklamak için hareket etmeden önce etrafına baktı ve bir anlığına onu yakınımda tutarken gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun? bu gece?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum," diye cevap verdim. "Yaşlı orospu çocuğu beni çağırdı. Ben de tam ona nedenini sormaya gidiyordum."

Geri çekildi, koridordan aşağıya, çalışma odasına doğru bakarken gözleri endişeyle parladı.

"Evde o şeylerden var," diye nefes aldı, parmakları elbisesinin eteğinde

gergin bir şekilde kıvrılıyordu.

"Nimfler mi?" diye sordum, bunu düşününce tüylerim diken diken oldu. "Evet. Onlar buradayken yolumdan çekilmeye çalışıyorum."

Gidip onlarla ne yaptığını öğrenme isteğiyle doluydum ama annemle baş başa geçirdiğim bu küçük zamanın tadını çıkararak bir süre daha tereddüt ettim. "O nasıldı?" Ona sordum. "Seni yalnız mı bırakıyor?"

"Her zamankinden daha kötü değil," diye cevap verdi, endişelenmemi engellemek için takındığını bildiğim bir gülümsemeyle.

"Yani, oldukça berbat o zaman?" Tahmin ettim ve o da bana omuz silkti.

"Onu meşgul edecek Clara var. Ben genellikle fotoğraf çekimleri ve partiler için ortaya atılıyorum. Burası büyük bir saray ve çoğu zaman ondan kaçabiliyorum."

İçimi çektim, onun bu şekilde yaşamasından nefret ediyordum, etrafta gizlice dolaşüyor ve fark edilmemeyi umuyordu. Bu yalnız, sefil bir varoluştı ve keşke onu buradan götürebilseydim de kendine ait bir hayatı olsaydı. Onu dul bırakmanın iyi bir yol olacağını tahmin ediyordum. bunu başarmak.

"Gidip beni neden çağırdığını öğrensem iyi olacak," dedim, onu bir an için tekrar kendime çektim ve o da memnun bir şekilde iç çekti.

"Xavier iyi yerleşti mi?" diye mırıldandı, bir süre orada oyalandık ve yıllar boyunca kaçırdığımız tüm kucaklaşmaları telafi ettik.

"Evet," dedim gülerek. "Tüm Pegasus sürüsünü telaşa düşürdü ve fark ettiğini bile sanmıyorum. Bütün kısıraklar onun dikkatini çekmek için koşuştururken, Dom ona her baktığında bir damarını patlatmaya hazır görünüyor. Kısa sürede sürüye liderlik edecek."

Annemin dudaklarından boğuk bir hıçkırık kaçtı ve geri çekildim, gözyaşlarının arasından gülümsediğini görünce kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bana aldırmayın," diye nefes aldı ve endişelerimi gidermek için elini salladı. "Sonunda kendisi olabildiği için çok rahatladım."

"Öyle," diye gülümseyerek kabul ettim, en azından mutlu olacak bir şeye sahip olduğum için mutluydum.

Yine de ona bu şansı veren kızı düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Roxy babamı Xavier'in Emri'ni kabul etmeye zorlamış ve eğer kabul etmeseydi onu hâlâ kilitli ve gözlerden uzak bir hayata bağlayacak olan prangaları etkili bir şekilde kırmıştı. Ve şimdi o canavara zincirlenmiş olan oydu ve karşılığında onu özgür bırakamadım bile.

Bugünlerde her zaman olduğu gibi ruh halim bozuldu ve bir kez daha çalışma odasına doğru ilerlemeden önce annemin başına bir öpücük kondurdum.

Ona yaklaşıırken bir susturucu baloncuk çıkardım ve sonra önümdeki Babamın yaklaşan birini hissetmek için koridor boyunca yerleştirdiğine şüphe olmayan tespit büyüleri.

Beklediğim gibi, onları zemin boyunca tuzak telleri gibi yerleştirilmiş ve herhangi biri içinden geçerse onu bilgilendirmek için hazırlanmış buldum.

Parmaklarımın bir hareketiyle ayaklarımın altına su döktüm ve kendimi onların üzerinde yüzecek şekilde kaldırdım, koridor boyunca ilerledim ve çalışma odasının yanındaki kapının dışında durdum.

Susturmak için bir baloncuk

Kapıyı dışarıdan kapatırdı ama onu alışkanlıklarını aşmanın en iyi yollarını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Çalışma odasının yanındaki küçük sigara salonunun kapısından girdim ve içeri yöneldim, alanı geçip bu odayı onun bulunduğu odaya bağlayan kapıya doğru ilerledim.

Kulağımı kapıya dayayıp içeride konuşulanları duyabilmek için bir güçlendirme büyüü yapmadan önce beklendiği gibi susturma balonunun dış kenarına kayarken sırtarak yanında durmak için hareket ettim.

"-Bu taraftan gidin," diye sert bir kadın sesi geldi. "Türümüz çok uzun zamandır hakkımız olan büyüden mahrum bırakıldı. Size bağlılık yemini ettik çünkü ihtiyaçlarımızın karşılanacağına söz verdiniz. Artık toplumun kenarlarında acı çekmek zorunda kalmayacağımıza, gelişip zenginleşme fırsatına sahip olacağımıza dair. Ve şimdi de fırsat buldukça dostlarımızı yok eden bazı haydut Nimf avcılarıyla uğraşıyoruz."

"Söylediğim gibi, Drusilla," dedi babam sert bir ses tonuyla ve sinirlerinin yıprandığı belliydi. "İstediğin şeyi vermek o kadar kolay değil. Krallığıma senin türünün kontrol altında olduğunu söyledim. Eğer Nimfler tekrar Fae'lere saldırmaya başlarsa, bu benim insanlar üzerindeki hakimiyetimi zayıflatır. Ve Fae'ler arasında her zaman senin türünün avcıları olmuştur. Şimdiye kadar onlarla başa çıktınız, şimdi de onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmanızı öneririm."

"Açlar baba," diye inledi Clara, sesinde bir somurtkanlık vardı. "Aç kaldıklarını hissetmek canımı acıtıyor."

"Güçlü bir ordu istediğinizi sanmıştım," diye homurdandı bir adam. "Elinde büyü bile olmayan bir avuç dinsiz değil."

Babam hayal kırıklığı içinde içini çekti ve öfkesine karşı kaybettiği bir savaş verirken burnunun kemiğini sıktığını hayal edebiliyordum. Toplantılar onun için bu şekilde kötü gittiğinde, genellikle birileri bu yüzden kan kaybederdi.

Belki de beni bu yüzden eve çağırmıştı. Ne de olsa beni tekmelemeye zorlamayı seviyordu, Roxy üzerindeki hâkimiyetini kullanarak işbirliğimi zorluyordu. "Belki de bir şeyler bulabiliriz," diye Stella'nın sesi geldi, Ses tonu barış muhafızı gibi yatıştırıcıydı. "Kimsenin özlemeyeceği ücra bir kasaba..."

"Ooooh bu fikri sevdim!" Clara heyecanla el çırparak bağırdı.

"Belki," diye kabul etti babam ama bunun gerçek bir anlaşma olmadığını söyleyebilirdim. Konu her neyse, yine de bunu düşünüyordu. "Ben

araştıracayım. Ama şimdi bunu daha fazla tartışmak istemiyorum.
Arkadaşlarımızla dışarıda görüşürüz, Clara."

Adam ve kadın kovulurken homurdandılar ama yine de gittiler, Clara koridorda mutlu bir şekilde şarkı söylemeye başladığında kapının açılıp kapanma sesi beni çağırdı.

Dışarıya açılan kapıyı geçmelerini bekledim ve onları görebilmek için kapıyı hafıfe araladım. Drusilla ve Alejandro sinirli bir şekilde mırıldanırken ve Clara heyecanlı bir ocuk gibi önlerinde zıplarken onları tanıdım.

Tekrar koridora çıktığında sesler dikkatimi çalışma odasına çekti ve babamın susturucu balonu düşürdüğünü fark ettim.

Kapının dışında durmak için hareket ettim, yaptığım güçlendirme büyüsü hala çalışıyordu, böylece sözleri kapının içinden net bir şekilde duyuluyordu.

Stella baştan çıkarıcı bir şekilde, "Seni özledim, canavar," diye mırıldandı ve ardından gelen öpüşme sesleriyle ürperdim.

"Evet. Bunu acı verici bir şekilde belli ediyorsun," diye mırıldandı Baba acımasızca, ama görünüşe göre bu azarlama onu pes ettirmeye yetmemişti.

"Sizi gerçekten tatmama izin verin, efendim," diye nefes aldı. "Size birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmama izin verin."

Fermuarının yuvarlanma sesi geldiğinde babam iini çekti ve ben burnumu kıvırdım, o tekrar konuşmadan önce bir adım geri çekildim.

"Biraz kendine saygın olsun, Stella," diye hırladı. "Sen buraya gelmeden önce kızını bu masanın üzerinde beceriyordum ve bunu biliyorsun. Çaresizlik sana hiç yakışmıyor."

Stella şok olmuş bir nefes çekti ve adamın fermuarını tekrar yukarı çekme sesi geldi.

"Sahip olduklarımızla kıyaslanamaz bile Lion," dedi, son kelimedede timsah gözyaşlarının sesi duyulmaya başlamıştı. "Ayrıca, sen bir kralısın. İstedğin kadar sevgilin olabilir. Neden sadece-"

İşe yarar başka bir şey duymayacağıma karar verdim ve kapıyı açıp içeri girdim, babamın soğuk gözlerine bakarken en iyi arkadaşımın annesinin dizlerinin üzerinde doğrulduğunu fark etmemiş gibi davrandım.

"Beni sen çağırdın," dedim, sesimden küçümseme damlıyordu.

"Bu tavırlara gerek yok, evlat," diye hırladı. "Sana sadece bir hediye sunmak istiyorum."

"Ne hediyesi?" Kuşkuyla sordum.

"Yazlıkta bulacaksın. Ve sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Elini umursamaz bir şekilde salladı ve onun yanında oyalanmak istemediğimi görünce dönüp odadan çıktım, bu kadar kısa tutabildiğim için rahatlamıştım.

Ama uzun koridorlardan geçip kıvrımlı merdivenlerden inerken, yazlık eve vardığımda ne bulacağım endişesiyle kalbim küt küt atmaya başladı.

Ben büyürken, özellikle arzu edilen davranışlarımı ödüllendirmek için bana sık sık araba ya da motosiklet gibi pahalı hediyeler alırdı. Bir keresinde okuldaki bir grup pisliğe sinirlenmiştim.

ve üçünü de eşek sudan gelinceye kadar dövdüm. Okul babamı arayıp durumu anlatmış ve o da bana şu anda Skybour Körfezi'nde demirli olan bir milyon auralık bir sürat teknesi almıştı. Ancak son zamanlarda onu memnun etmek için aklıma gelen hiçbir şeyi yapmamıştım, bu yüzden şimdi beni neyin beklediğinden emin değildim.

Yazlık ev sarayın arka bahçesinin doğusundaydı ve duvarlarına tırmanan beyaz güllere bakarken botlarım küçük kulübeye giden patikada ağır ağır ilerliyordu.

Kapıya ulaştığımda bir an tereddüt ettim, bunun aptalca bir test olması ihtimaline karşı büyümü yaklaştırdım ve sonra kapıyı iterek açtım.

İçerisi karanlıktı, açık alan sadece uzak köşedeki bir masanın üzerinde duran tek bir lambayla aydınlatılıyordu ve içeri adım attığımda kaşlarımı çattım, hiçbir yerde kimseyi göremedim.

"Alo?" Kapıyı arkamdan vurarak kapattım ve kendimi eski okul slasher filmlerindeki psikopatın dolaptan çıkmasını bekleyen bir kız gibi hissettim.

Loş ışıklı alana doğru ilerledim ve bir oturma odasının önünden geçtim. birkaç kanepeye oturdu ve duvara yaslanmış büyük boy yatağın ayak ucunda durdu.

Bir hareket bulanıklığı dikkatimi çekti ve bir şey bana çarpmadan önce ona doğru bakmak için döndüm ve sert bir bedenin altında yatağa düştüm, hava ciğerlerimden bir vınlamayla çıktı.

Tarçın kokusu burnuma doldu ve neredeyse üzerimdeki pisliğe bir yumruk savuracaktım ki onun derin kahkahası yüzümde bir sırıtiş oluşturdu ve Lance'i kollarımla sararken ben de gülmeye başladım.

"Vay anasını. Nasıl?" diye sordum, göğsümdeki sıkıcı ağrı onun bedeninin benimkine karşı hissiyle gevşerken onu sıkıca kavradım. Kahretsin, onu özlemiştim.

"Kral siki onun için İmparatorluk Yıldızı'nı bulmamı istiyor. Görünüşe göre onu bulmanın anahtarının ben olduğumu bilen bir Kahin'i var," dedi boynuma doğru ve onu yatağın daha da yukarısına sürükledim, böylece başlarımızı yastıkların üzerine koyup konuşabilecektik.

"Vard," diye tükürdüm. "Babamın yeni evcil hayvanı. Artık kral olduğuna göre

Kraliyet Kahini'ni aşağılık herif. Saraydaki o cam sandalyeyi, gücünü pekiştirmek için bir şeyler görmesine yardımcı olması için kullanıyordu."

"Mükemmel," diye homurdandı Orion. "Tam da ihtiyacımız olan şey - onun için geldiğimizi tahmin edebilmesi için."

"Yıldızlar her zamanki gibi bize karşı," diye iç geçirerek kabul ettim ama uzanıp parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken gülümsemem yüzümde sabit kaldı. "Bunu içerideyken kesmedin mi?" Alay ettim ve o da gözlerini devirdi.

"Seni özlemeye kendimi çok kaptırmıştım, koca oğlan," diye şaka yaptı. Parmaklarım sol pazumdaki dövmelemin izini sürüyordu. Çok fazla düşününce biraz garip geliyordu ama aramızdaki bağ mümkün olduğunca sık birlikte olmamızı gerektiriyordu ve aylarca yarım saatlik ziyaret süreleriyle hayatta kalmaya çalıştıktan sonra, Büyünün etkisi geçene kadar birkaç gün boyunca birbirimize yapışık kalacağımızı çok iyi biliyordum.

"Her neyse, en iyi kısma gelmeme izin vermedin," diye devam etti Lance. "Lionel gelip beni dışarı çıkarmadan hemen önce, günlüğün kilidini nasıl açacağımı bulmayı başardım. Babam bana bir not bırakmıştı ve bunun bizi İmparatorluk Yıldızı'na götüreceğini düşünüyorum."

"Ciddi misin?" Göğsümde umutla kaşlarım havaya kalkarken sordum. "Ne yapmamız gerekiyor? Gitmemiz gereken bir yer mi var yoksa-"

Yataktan kalkmak için hamle yaptığımda Lance kolumu yakaladı ve başını salladı. "Bir sonraki dolunaya kadar daha fazla okuyamam," dedi, sesindeki hayal kırıklığı açıktı. "Ama işte bu, Darius. Sonun başlangıcı. Bunu biliyorum."

"Peki babama yardım etmekten nasıl kurtulacağız?" Alnım onunkine değene kadar öne doğru eğilerek sordum.

gülmeye başladığında şaşırdı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, ben de gülümsüyordum çünkü bu çok bulaşıcıydı.

"Kibirli orospu çocuğu onu bulmam için bana yemin ettirdi," diye açıkladı. "Ama *onun* için bulmamla ilgili hiçbir şey söylemedi."

Ben de gülmeye başladım ve uzun zaman sonra iyi bir şeyler hissetmenin verdiği rahatlamayla göğsüm mutluluktan kabardı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama şu an için Vegas'tan, Perilerden ya da Ejderha efendilerinden konuşmayacaktık. Sadece onun arkadaşlığında yıkanacaktım.

Orion başını yastığa yasladı, bakışları sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken hareket ettiğini fark ettim.

"Susadın mı?" diye sordum ve yavaşça başını sallayarak inledi.

"Ama şu anda ellerimi senden uzak tutmakta da zorlanıyorum ve seni ısırsam sonunda sevişebileceğimizden endişeleniyorum," diye şaka yaptı ve ben bir kahkaha daha attım.

"Bunca zaman sonra bu kaçınılmaz zaten, değil mi?" O a gözlerle boynuma bakarken ben bir elimi siyah saçlarımın arasından geçirdim.

"Keşke kalçalarının arasında o koca Ejderha siki olmasaydı, mkemmol olabilirdik," diye şaka yaptı.

"Lütfen, ikimiz de ilişkimizdeki kızın sen olacağını biliyoruz," dedim ve gözlerini devirdi.

"Sen nasıl istersen." Lance dilini tekrar dişlerinin üzerinde gezdirdi ve başımı eğip ona boynumu uzatmadan önce ona sert bir bakış attım.

Saldırmadan önce sadece iki saniye dayandı, bileklerimi kavradı ve ağırlığı beni yatağa bastırıp dişleri boynuma kayarken başımın her iki yanındaki yastıklara çarptı.

Doğal hkimiyet kurma isteğim ile onu mutlu görme arzum arasında kalarak hırladım.

Yani, mutlu değildik. Pek sayılmaz. Ama bu küçük mutluluk parçasını çalacak ve elimden geldiğince sıkı tutacaktım çünkü onun o cehennemde sıkışıp kalması beni parçalıyordu. Ve burada özgür olmadığı açık olsa da, burası Darkmore'dan milyon kat daha iyiydi.

Lance sonunda geri çekildi, beni altında tutarken dudaklarında kanımla bana sıırttı ve öne doğru hamle yaparken hırladım, onu benden uzaklaştırdım ve yan tarafıma yuvarlanırken onu küçük kaşığım haline getirdim.

Biraz mücadele etti ve sonra pes etti çünkü ikimiz de şu anda zaten temasa ihtiyacımız olduğunu biliyorduk ve her zaman yaptığımız gibi tuhaflığa devam edecektik.

"Ben o odada sıkışıp kalmışken saklamak zorunda kaldığın her şeyi anlat bana.

Yerine geç," diye yalvardı, yerleşti ve kolumu göğsünün etrafında sıkıca tutarken bunun saçmalığını görmezden geldik ve sadece sarıldık.

"Tamam. O zaman bana orada sana zarar veren pisliklerden bahsetmelisin ki ben de içeri girip onları ellerimle öldürebileyim," diye cevap verdim.

"Belki de önce babana odaklanmalıyız?" diye önerdi karanlık bir kıkırdamayla.

"Peki," diye kabul ettim. "Ama sonra oraya gidip biraz kış tekmeleyeceğim." "Bana karşı çok korumacısın, tatlım," diye şaka yaptı.

"Her zaman bebeğim," diye gülerek kabul ettim ve onu ziyarete geldiğimde saklamak zorunda kaldığım her şeyi anlatmaya başlarken ona daha sıkı sarıldım.

İşler hâlâ boka sarmış olabilirdi ama şimdi ona tekrar sahip olduğum için, yıldızların nihayet bir kez olsun bizim tarafımızda olup olmadığını merak etmek zorundaydım.



Duřta durmuş saçlarımı yıkıyordum ve kesinlikle Orion'u dűřünmüyordum. Kara gözlerini, hapishane tulumunun içindeki halini, kaslarının tulumu nasıl doldurduğunu, suya susamış ölmek üzere olan bir hayvan gibi beni nasıl içine çektiğini dűřünmüyordum. Evet, sabunu göğüslerimin üzerinde köpürttükten sonra karnımdan aşağıya doğru sürüp kalçalarımın arasına daldırırken kesinlikle bunların hiçbirini dűřünmüyordum.

Yutkunmaya çalıştığım nefesli bir inilti kaçtı benden çünkü lanet olsun, onu ve sert aletinin içeri kaydığını dűřünmüyordum-

"Hey bebeğim!" Seth banyoya dalarak seslendi ve ben telaşla çığlık attım, sabunu düşürdüm, üzerine bastım ve ayağımın altında sertçe kayarken kendimi uçurdum. Kafamı cama çarpmadan önce bir hava akımıyla kendimi yakaladım ve Seth kapıyı hızla açarak bana bir havlu uzattı.

"Defol git buradan!" ığlık atarak havluyu kaptım, ne gördüğünden ya da duyduğundan emin değildim ama hiçbirisi iyi değildi.

O bana sırtıtırken, heyecanlı bir köpek yavrusu gibi aşağı yukarı zıplarken havluyu etrafıma sardım.

"Ne oluyor, seni çılgın it?" Ellerimi kaldırıp parmaklarımın arasında bir hava fırtınası yaratarak tersledim.

"Haberlerim var," dedi heyecanla, önümde bir ileri bir geri sallanırken neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Seninle daha önce bu konuda konuşamadım ve ölüyorum bebeğim, *ölüyorum*."

"Yani odama zorla girdin ve duş çalışırken banyomda gezindin öyle mi?" Gözlerimi ona diktim ve o da suçlulukla başını salladı.

"Evet ama ben bir şey görmedim ki. Kıçın, göğüslerin ve düşürdüğün sabun dışında. Ama onunla ne yaptığını görmedim."

"Onunla hiçbir şey yapmıyordum," diye karşı çıktım ve onu banyodan tökezleyerek çıkmaya zorlayan bir hava fırlattım. Yanaklarımda sıcaklık yükselirken ona doğru ilerledim, onu tekrar tekrar geri çekilmeye zorladım.

"Elbette." Sırıttı. "Tamamen alakasız bir not, en son ne zaman biriyle yattın?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandım, yanaklarım kızarmıştı.

"Ee, Orion?" diye tahmin etti acıyan bir bakışla.

Hırladım, ona bir hava darbesi daha fırlatarak yatağa fırlattım ve o da alaycı bir şekilde güldü.

"Seni yatağa atabilirim, yeter ki söyle. Kaç adam biliyor musun? Bu akademide sana aşık olan biri var mı?" dedi ve kendini dikleştirip yastıklarına yaslanarak rahatladı.

Sözlerinin birdenbire bu kadar yüzleştirici olması hoşuma gitmemişti. Orion'dan beri kimseyle çıkmamamın bir nedeni olduğunu biliyordum ve bununla yüzleşmeyi reddediyordum. Bu yüzden

Bu konuşmayı yapmamak adına, konuyu başka bir yere taşımaya karar verdim. *Hayır, arı kovanına çomak sokmayacağım.*

"Buraya bana ne söylemeye geldin?" Seth aynada bana sırtarak bakarken aynaya doğru ilerleyip saçlarımı sihrimle kurutmaya çalışarak sordum.

"Caleb'i becerdim," dedi ve ben bir solukta arkamı döndüm, tüm öfkem uçup gitti.

"Ne? Ciddi misin?"

"Şey, hayır," diye geri adım attı. "Ama onunla bir kızı becerdim ve aramızda çok fazla göz sikişmesi oldu. Hem de *çok*."

Bu neredeyse son zamanlarda aldığım tek iyi haberdi ve bunu kucaklayacak ve tüm kötü şeyleri bir süreliğine unutacaktım. Yatağa doğru ilerledim ve yatağın ucunda diz çöktüm, ona gülümsedim ve ondan akan mutluluğu içime çektim. "Bana her şeyi anlat."

"Aurora Akademi takımından Rosalie Oscura'yı tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Çok tatlı."

"Çok ateşli. Büyük bir F ile sikilebilir gibi. Ama çılgıncaydı çünkü O sikimi emerken ben sadece Cal'e bakıyordum, anlıyor musun?" Yatağın üzerinde zıpladı. "Ve beni ısırıldı, bebeğim. Hem de nasıl *ısırıldı*. Bana aç gözlerle bakıyordu. Dirty Dancing gibiydi ama köşede Baby yerine Cal boynumu emiyor ve göt deliğimi parmaklıyordu."

"Bunu o mu yaptı?" Nefes nefese kaldım.

"Şey, hayır," diye tekrar geri adım attı. "Ama ısırma işini o yaptı. Ve sonra Rosalie'yi becerirken ve Rosalie aramızda ölüm perisi gibi çılgılık atarken, boşalırken ona değil bana baktı. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Ohmagod.

"Ee... peki sonra onunla bu konu hakkında konuştun mu?" diye sordum.
"Göz teması tam olarak bitmiş bir anlaşma değil, Seth."

"Biliyorum, biliyorum. Ve hayır, bunun hakkında konuşmadık. Ama Rosalie gittikten sonra yatağında benimle kaldı. Ve sabah uyandığımda, sabah zaferimin kıkına batmasından ya da onu uyandırmak için yüzünü yalamamdan şikayet bile etmedi. Yara bandını yırtıp atmak ve ona nasıl hissettiğimi göstermek için üzerine gitmeyi gerçekten düşündüm. Sence yapmalı mıydım?"

"Hayır, bu biraz fazla oldu," dedim. "Onunla konuşmanız gerekiyor."

"Evet, yani denedim sayılır." Başını eğdi, hafifçe sızlandı. "Onun aletinin içime girip çıktığını görmenin ne kadar iyi olduğundan bahsettim. Rosalie ve ben de onun aletini ağzıma almayı ne kadar çok istediğimi söyleyecektim ama-"

"Sadece 'hey Caleb, bence çok seksisin, belki bir ara çıkabiliriz' demeyi deneyebilirsin," dedim gülerek. "Hiçlikten oral sekse geçmene gerek yok."

"Doğru... evet, bu mantıklı," dedi düşünceli bir şekilde. "Sadece çok heyecanlanıyorum."

"Heyecanlanman iyi bir şey," dedim sırtarak. "Ama biraz daha Onun sikini yalamaya çalışmadan önce seninle aynı fikirde olup olmadığını anlamaya çalış." "Tamam," dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak.

"Peki onunla konuşmaya çalıştığında ne dedin?" Ben sordum.

"Fazla ileri gidemedim çünkü ona Ay'da geçirdiğim zamanı anlatmaya başladım ve bunu aletimin onunkine değdiği anla karşılaştıracaktım. kış yanakları-"

"Onu o kratere soktuğun zaman mıydı?" Dudaklarımı büzdüm ve o da bana masum bir bakış atarak başını salladı.

"Evet, sonra taşaklarıma yumruk attı ve odadan fırladı," diye iç geçirdi. "Sanki ay hakkında konuşmamdan bile hoşlanmıyor bazen."

"Gerçekten kimse bundan hoşlanmaz," dedim ve şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Her neyse, ne yapacağım? Ona bir sepet dolusu kayganlaştırıcı getireyim mi?"

"İçime sok" diyen bir mesaj mı?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kesinlikle o değil."

Yataktan fırladı, elini saçlarına götürerek ileri geri yürümeye başladı.

"Bu sadece seksle mi ilgili yoksa bundan daha fazlası mı?" Ona sordum ve durakladı, başını arkaya eğdi ve uludu.

Burada birlikte olmamamız gerektiğini bildiğimden ve başımıza bir sürü K.U.N.T getirmek istemediğimden, etrafımıza hızla bir susturma balonu gönderdim.

"Hayır, lanet olsun," diye homurdandı. "Sanki... Ay'dayken Dünya'yı görebiliyordum ve asla birlikte olamayacak olmalarının ne kadar üzücü olduğunu düşündüm. Ay tüm o muhteşem yeşil ve mavi ihtişamıyla dünyayı izliyor ama ona asla ama asla dokunamıyor. Ve bu bana onu düşündürdü." Gözlerini indirdi. "Her şey bana onu düşündürüyor."

Kalbim sıkışmıştı ve elini tutmak için uzandım, bana bakmasını sağladım. "Ona söylemen gerek."

İç çekti. "O kadar kolay değil." Başını öne eğdi. "Varisler olarak, Emirlerimiz dışında kimseyle uzun süreli ilişki kurmamamız gerekiyor. Artı, kendimiz Varisler üretmek konusunda ne yapacağız? Sanırım bir taşıyıcı anne kullanabiliriz ve o zaman çocuklarımız kardeş ve her iki koltuğumuzun da Varisleri olabilir ve bu aslında gayet iyi sonuç verir, yani belki de sorun olmaz... Ama ne olursa olsun, eğer o da aynı şekilde hissetmezse bu bizi yıkabilir. O benim en iyi arkadaşım, Darcy. Onu bu yüzden kaybedemem."

Kaşlarımı çattım, elini bırakırken anlayışla başımı salladım. "Belki senin için onu tanımaya çalışabilirim?"

Gözleri parladı ve heyecanla başını sallarken ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. "Evet!" Üzerime atlayıp beni yatağa yapıştırdı ve yüzümü yalayıp saçlarımı okşarken ciyakladım.

"Evet, evet, evet!" diye bağırdı, başını bir yana eğerek bana sırtıtmak için arkasına yaslandı. "Sadece ince tut."

"En kurnaz ben olacağım, şimdi gözlerini kapa ve ayağa kalk çünkü sanırım havlumu yerinden oynattın," dedim ve kıkırdadı.

"Artık her şeyi gördüm bebeğim. Şanslıyım ki yeni bir aşkım var. Ama beni geri çevirirse belki birbirimize acıyarak normale dönebiliriz?" diye önerdi.

"Rüyanda görürsün, Capella." Onu geri ittim ve ayağa kalkmadan önce havlumu yerine koyarken gözlerini kapatarak ayağa fırladı.

Atlas'ım çaldı ve Darius'tan bir mesaj bulmayı umarak onu yukarı kaydırdım. Dün gece boyunca ortalıkta görünmemişti. Caleb'e göre Lionel onu eve çağırmişti - ev derken benim ve Tory'nin lanet olası evini kastetmiştim.

ve o zamandan beri ondan haber alamamıştık. Lionel görevi devralmadan önce eşyalarımın bir kısmını akademiye geri getirmiştim ama geri kalanı sarayda Kraliçe'nin odasında vardı ve yakın zamanda nasıl geri alabileceğimi göremiyordum.

Seth omzumun üzerinden mesajı okurken arkamdan yaklaştı ve kardeşimden geldiğini fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Gabriel:

Benimle çitin ötesinde buluş. Köpeği de getir.

Not: Şu andan itibaren aramızdaki tüm yazışmaları silin.

Kalbim titredi ve kaşları çatılmış olan Seth'e baktım. Belki de Gabriel sonunda Tory için panzehiri bize verecekti. Ona enjekte etmek için bir fırsat *görmüş* olabilirdi. O lanet şeyi elinde tutuyordu. Başarısız girişimimizden beri rehine, doğru fırsatı beklediğini söylüyordu ve ben sabırsızlıktan aklımı kaybediyordum.

"Gidelim," diye ısrar ettim, dolabıma doğru ilerleyip kot pantolonumu ve spor sutyenimi çıkardım, banyoya girip üzerime geçirdim. Bir kazak aldım ve pencereye gitmeden önce belime bağladım.

"Orada yarışalım," dedim sırtarak.

"Bekle," dedi Seth ve giysilerini çıkarıp bana fırlattı. "Bunları taşı, hizmetçi."

"Hey!" diye bağırdım, o bir kahkaha attı ve dönüp kapıdan dışarı fırladı.

Pencereyi iterek açıp dışarı fırladığımda bir kahkaha attım ve kanatlarım sırtımdan alevler içinde ayrılmadan önce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kampüs boyunca uçarken, ağaçların yaprakları altın sarısı ve kehribar renginde olan Ağlayan Orman'ın üzerinden geçerken, ısı uzuvlarımdan akıyordu. Aer Kulesi'nin altındaki kapıdan beyaz bir Kurt fırladı ve altımda ilerlerken bir grup birinci sınıf öğrencisini yere serdi. Gökyüzüne doğru uludu ve ben de bu sesi yankıladım, kanatlarımı çırpıp önden giderken alaycı bir şekilde ona bağırdım, kıyafetlerini kollarımda tutuyordum.

Aklımın yarısı onları rüzgâra bırakmaya çalışıyordu ama sabahı onun çıplak kızıyla geçirmek de istemiyordum.

Çitin yakınındaki bir grup ağaca kondum, kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra kanatlarımı çözdüm ve kazağımı çekerek dış çevreye doğru koştum. Çitteki gizli boşluktan içeri süzıldüm ve Seth'in ıslak burnu o da gelirken başımın arkasına çarptı. Fae formuna geçti ve ben de kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek kıyafetlerini ona fırlattım.

"Ben kazandım," diye ilan ettim onları çekerken.

"Bir dahaki sefere benimle yürüyerek yarışmayı dene," diye meydan okudu. "O zaman beni yenemezsin, küçük kuş."

"Ben iyiyim," dedim hafifçe ve o da beni şakacı bir şekilde itti. Ben de onu ittim ve ikimiz kavga etmeye başladık, tam o sırada Gabriel ve bir avuç yıldız tozunu havaya savurdum. Yıldızlara doğru sürüklendiğimde ve ciğerlerimden hava çekildiğinde elim hâlâ Seth'in saçlarında kilitliydi. Bu ani olay karşısında nefesim kesildi ve dünyanın bir ucundan diğerine taşınırken etrafımdaki sonsuz güzellikteki girdabı içime çektim.

Ağır bir şekilde yere indim, Seth'in saçlarına tutunduğum tutuşumu kaybettim ve kırım yere çarparak nefesimi kesmeme neden oldu.

Seth bana güldü ve Gabriel onun yanından geçip beni ayağa kaldırırken kanadıyla ona bir tokat attı.

Kıçımdaki kiri fırçalarken Seth, "Ne kadar da prensessin," diye alay etti.

"Ben Vahşi Prenses'im, unuttun mu?" Ona doğru hamle yaptım ama Gabriel bir kolunu belime doladı ve ciddi bir bakışla beni geri itti.

"Nedir bu?" Etrafımızı saran ağaç grubuna bakarak sordum ama burayı tanıımıyordum. "Tory mi, o iyi mi? Bir şey mi oldu? ne oldu?"

"Tory iyi," dedi kararlı bir şekilde. "Gölge tarafından ele geçirilmiş olmaya ve Lionel Acrux'a bağlı bir Koruyucu olmaya iyi diyebilirsiniz ama ne demek istediğimi anladınız."

Rahat bir nefes aldım. "Ona panzehiri tekrar vermeyi deneyebilir miyiz, zamanı geldi mi?"

"Hayır, ama yakında," diye söz verdi ve ben koluna yapışırken kalbim çılginca çarpmaya başladı. "Bu işi yapabilmemiz için onu tuzağa düşürmemiz gerektiğini *gördüm*, bu yüzden bazı arkadaşlarımdan bize bir Nymph kafesi almak için çalışıyorum.

Alestria."

"Bu onu tutar mı?" Ben sordum.

"Bu kafesler çok nadir bulunuyor," dedi Seth. "Arkadaşların da kim?"

"Evet, nadir bulunurlar ama bir tane bulabilirim. Ve onu taşıyacaktır," dedi Gabriel, sorusuna cevap vermeyerek. Ama bana memleketinde çete üyesi ve suçlu olan tanıdıkları hakkında her şeyi anlatmıştı. İsterse her şeyi ele geçirebileceğinden oldukça emindim.

"Peki bu Tory ile ilgili değilse, ne ile ilgili Gabriel?" Seth kaşlarını çatarak yaklaşıırken sordum.

"Ben Lance," dedi ve kalbim daha da hızlı atmaya başladı, dünya etrafımda kararmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" "Ne oldu?" diye sordum, içimdeki panik parıldıyordu.

"Hapisten çıktı," dedi sakın bir sesle ve dudaklarım aralandı.

Bu açıklama içime bir yumruk gibi oturdu. "Çıktı da ne demek?" Nefes nefese kaldım.

"O özgür değil," dedi acımasızca. "Lionel Acrux onu ev hapsinde tutuyor." Aklımı toparlamaya çalışırken sakın bir nefes aldım. "Neden? Nasıl? Ne zaman?"

"Dün, nedenini henüz bilmiyorum ama iyi olmadığına eminim. Darius şu anda onunla birlikte. Lionel da birkaç günlüğüne Celestia'ya gitti, yani ona gitmek için biraz zamanımız var. Lance ile konuşmam gerekiyor ama bunu senin yardımın olmadan yapamam."

"Ne demek onu görmek? Nerede?" Zihnim allak bullak oldu ve Seth inleyerek bana doğru yaklaştı.

Bu.

"Lance sarayda tutuluyor," diye açıkladı Gabriel, bir elini abanoz saçlarında gezdirerek. "Ona ulaşmanın bir yolunu buldum ama senin de benimle gelmen gerek. Bana yardım eder misin?"

Tereddüt ettim, tüm bunların ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildim ama bana ihtiyacı varsa ona yardım etmeliydim. "Elbette. Ne yapmam gerekiyor?"

"Beni takip et," dedi Gabriel, kanatları uçup gitti ve arkasında rüzgârda süzülen tek bir siyah tüy bıraktı. Gömleğini kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı yerden çıkardı ve vücudundaki dövmelemin sanat eserlerini örterek üzerine geçirdi.

Ben ve Seth onun peşinden ağaçların arasından ilerledik, bir tepeden aşağıya doğru yürüdük ve ayaklarımızın altındaki altın ve turuncu yapraklara doğru ilerledik. Sonbahar iyice yaklaşmıştı ve havadaki kalıcı sıcaklık öpücüğünün kaybolması uzun sürmeyecekti.

Ağaçlar, sabah ışığının önü kesilip gövdeler arasındaki gölgeler kalınlaşana kadar birbirlerine daha da yaklaştı. Eski bir ağacın kalbinde durduğu, kabuğu düğümlenmiş ve budaklı, devasa köklerin altından yayıldığı bir oyuga adım attık.

Bir Hydra'nın kabuğuna kazınmış bir sembol vardı ve Gabriel elimi tutarak beni ona doğru yönlendirdi. "Avucunu işaretin üzerine koy."

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra elimi uzatıp dediğini yaptım ve elimi sert kabuğun üzerine sürdüm. Büyülü bir enerji ürpertisi etimi yaladı ve işaret aniden beyaz bir parıltıyla aydınlandı.

Gabriel sonunda, "Ruhlar Sarayı'nın altından geçen geçitler var," diye açıkladı. "Sadece kraliyet kanından olanlar bunlara erişebilir."

"O zaman neden açamıyorsun?" Geri adım atarak sordum.

"Çünkü senin soylu kanın babandan geliyor," dedi ve ben başımı salladım, dudağımı ısırırken işaret aniden ayrıldı ve kökleri

Karanlığa inen bir merdiven oluşturmak için altında yeniden düzenlenmişti. "Vay anasını," diye nefes aldı Seth. "Bu harika bir şey. Ama neden ben

Burada bile mi?"

Bir açıklama için Gabriel'e baktım ama o sadece gülümsedi. gizemli piç ve merdivenlerden aşağı indi. Gabriel'in yaptığı şeyler hakkında açıklama yapmaktan kaçınmasına alışmıştım ama yine de bazen sinir bozucu oluyordu.

Seth'e omuz silktim ve görebilmek için bir Faelight kullanan Gabriel'i takip ederken o da arkamda ilerledi. Yerin çok altındaki nemli bir tünele ulaştığımızda, geri çekilen köklerin sesi beni geriye döndürdü ve yer bir kez daha üzerimize kapanıp bizi burada karanlıkta bıraktığında kalbim daha sert çarptı.

Gabriel yüzen ışık küresini duvara doğru yönlendirdi ve orada başka bir Hydra sembolünü işaret etti. "Aynı kolaylıkla tekrar dışarı çıkabilirsin."

Başımı salladım, eski işareti inceledim ve babamın bir zamanlar bu geçidi kullanıp kullanmadığını merak ettim. Tam burada, şu anda bulunduğum yerde durmuş muydu?

Gelecek için planları var mıydı? Annem buraya onunla mı gelmişti? Öleceklerini ne zamandır biliyordu?

Bir Kahin'in yetenekleri bu şekilde bir lanet olmalıydı. Şüphesiz ölümlerinin yaklaştığını çok önceden *görürlerd*i.

Gabriel'i karanlıkta takip ettik, dar geçitte ilerlerken aramızdaki tek ses ayak seslerimizdi.

Sonunda patıkada bir çatala ulaştık ve Gabriel hiç tereddüt etmeden sağa döndü, altımızdaki zemin yükselmeye başlayana kadar bizi yönlendirdi.

Tünelin sonunda Orion'un olduğu gerçeğini düşünüp çıldırmamaya çalıştım. Bunu bir şekilde başardım, çünkü hala

Lanet olsun. Oyun yüzümü takınmam gerekiyordu çünkü onu tekrar görmeye tamamen hazırlıksızdım.

"Lionel onu neden hapisten çıkarsın ki?" Gabriel'e sordum.

"Bundan hoşlanmayacaksın," dedi karanlık bir sesle.

"Lionel'ın yaptığı herhangi bir şeyi ne zaman sevdim ki?" Endişe göğsümde parçalanırken soğuk bir sesle söyledim.

"Tebrikler," dedi Gabriel. "Ne yazık ki Lionel'ın artık kendi Kahini var. Ve Kraliyet Kahin Odası'nı kullanıyor. Onun sayesinde Lionel artık Orion'un günlüğünden haberdar."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, içimi korku kapladı. "Ama yaz boyunca odayı kullanmaya çalıştığında, senin için çalışmadı. Nasıl olur-"

"Çünkü Vard, hoşumuza gitse de gitmese de Kral olan Lionel tarafından bu göreve atandı. Bu da siz ve Tory onu tahttan indirene kadar odanın onun kullanımına ait olduğu anlamına geliyor."

"Ve bu Vard denen adam da senin kadar güçlü mü?" Bunu düşününce içim endişeyle doldu, çünkü eğer durum buysa Lionel'ın geldiğimizi bilmeden ona nasıl saldırabileceğimizi bilmiyordum.

"İmkânı yok, benim kadar güçlü değil. Ama odanın kullanımıyla, istediğimizden daha fazlasını görebilecek. Merak etmeyin, herkesi dikkatle izlediğimden emin olacağım. Beni atlatamayacak."

"Lionel günlüğü aldı mı?" Seth panik içinde sordu. Umutlarımızı o günlüğe bağlamıştık. Onsuz ne yapacaktık?

"Hayır, görünüşe göre hâlâ Lance'in elinde ama ayrıntıları bilmiyorum. Clara'yla çok fazla birlikte olduğu için gölgeler Lionel'in planlarını benden gizliyor ama Lance'i ziyaret etmekte güvende olacağımızı ve onun bizim için bazı cevapları olabileceğini bilecek kadarını *gördüm*."

"Tamam," dedim ağır ağır, bu haber içime oturdukça içim daralıyordu. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki başka bir şey duymak zordu.

Bir dizi taş basamağa ulaştık ve basamakları tırmanırken Gabriel etrafımıza bir susturucu baloncuk yaydı. Tavandaki ahşap bir kapağın etrafında bir ışık çatlağı belirdi ve basamakların tepesine ulaştığımızda alçak tavanın altında eğilmek zorunda kaldık. Gabriel ve Seth boyları yüzünden neredeyse çömelmek zorunda kalmışlardı.

"İşte Darcy," dedi Gabriel, kapağa kazınmış Hydra işaretini göstererek. Sinirlerimi yuttum, uzandım ve avucumu ona bastırdım.

İşaret parıldadı ve bir klik sesiyle kapağın kilidi açıldı. Hava sihrimi kullanarak kapağı açmak için ittim. *Muhtemelen en iyisi bu işi bir an önce halletmektir.*

Ayaklarımın altına hava büyüü yaparak kendimi beyaz bir fayansların üzerinde mavi çiçekler ve güneş ışığının içeri süzöldüğü mini mutfak

Pencere. Seth ve Gabriel arkamdan tırmandılar, ben de krem ve kum kahverengisi tonlarındaki geniş salona doğru döndüm, her yer pırıl pırıl parlıyordu.

Duvarlarda egzotik plajların ve kayalıkların güzel resimleri vardı ve zemin maviydi ve okyanus gibi parıldıyordu.

Orion alanın en ucundaki büyük yatakta yatıyordu ve Darius ona sarılmıştı, ikisi de uyurken son derece sakin görünüyorlardı. Bu kadar üzücü olmasaydı komik olabilirdi. Onları birbirine bağlayan lanet olası Koruyucu bağı son aylarda Darius'u çıldırtıyordu. Anladığım kadarıyla her şeyi Orion gibi hissetmiyordu ama her zaman onun için özlem duyuyordu. İkisine bakarken, aniden içimde sürünme isteğı uyandı. ve onlarla kıvrılmak. *Evet, çünkü bu tamamen akli başında bir şey olurdu.*

Bakışlarım Orion'un yüzünde gezindi ve kalbim bir daha asla tatmin edemeyeceği bir ihtiyaçla sızladı. *Hemen şimdi kilitle.*

Gabriel susturucu baloncuğu çözerek onları uyandırmak için ağzını açtı ama Seth odanın öbür ucuna koştu ve o bunu yapamadan üzerlerine atladı.

Darius neredeyse Tarikat formundaymış gibi yüksek sesle kükredi ve Orion

Seth'i Emrinin gücüyle fırlattı ve sert bir gümbürtüyle yere uçurdu. Seth tekrar ayağa fırladı, kendini iyileştirirken hırıldadı ve Darius'un üzerine atlayıp onu yalamaya başlayınca dudaklarım aralandı.

Orion yataktan fırladı ve gözleri aniden bana dikildi, çıplak göğsü kabarmıştı. Karın kasları gergin ve pırıl pırıldı ve omuzları daha önce olduğundan daha da yapılıydı. *Vay anasını.*

Gözlerimi zorla yüzüne diktim, sakalına ve dağınık saçlarına baktım, wolverine görünümünden tamamen nefret etmiyordum ama gamzesini özlemiştim. *Gah.* Odadaki sıcaklık elli derece birden yükselirken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bana ve Gabriel'e doğru hızla ilerledi ve elimi tutup beni vücudunun kavisine doğru çekerken nefesim kesildi, gözleri sanki bana sarılacakmış gibi parlıyordu. Damarlarımda patlayan ateş büyüğü gönderdim ve parmaklarını yaktığımda tısladı, hızla geri çekilmeden önce beni bırakmasını sağladım. Kaşları birbirine çatıldı ve içgüdüleriyle ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra da Gabriel'e doğru hamle yaptı, ikisi sertçe kucaklaştılar.

"Buraya nasıl girdin?" Orion talep etti.

Gabriel onu serbest bırakırken, "Kral'ın geçitleri," diye cevap verdi. "Darcy onları açabilir."

"Bu kadar yeter," diye tersledi Darius ve gözlerim Seth'i boğazından yatağa sabitlediği yere kayd, Seth nefes nefese kalırken dili ağzından dışarı fırlamıştı. "Artık yalamak yok."

Onu serbest bıraktı ve Seth hayal kırıklığı içinde sızlandı ama yüzündeki salyaları silmeye başlarken Darius'a tekrar saldırmadı.

Orion kollarını hala kesinlikle bakmadığım çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bu bir çeşit kurtarma görevi mi çünkü korkarım hiçbir yere gitmiyorum." Bileklerini kaldırdı ve her birinin etrafına dövme gibi sarılmış siyah halkaları görünce kalbim duracak gibi oldu. "Bunlar beni Clara'nın etrafına çizdiği gölgeler sınırının ötesine geçmekten alıkoyuyor. saray."

Parmaklarımı kıvrıp saçlarımın arasından geçirmeden önce içgüdüsel olarak onlara uzandım. *Tamamen pürüzsüzdü.* Tory'nin dostluk bileziğini takıyordu, kösele sarmaşıklar iç içe geçmiş bir şekilde Karmaşık bir tasarım. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. Bunun tatlı olduğunu düşünmek istemiyordum ama lanet olsun ki düşünüyordum. Orion'un karanlık gözleri bir an üzerimde oyalandı ve ben de ona soğuk bir bakış atarken kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. *Ne kadar tatlı olduğunu düşündüğümü öğreneceğinden değil.*

Gabriel, Orion'un bileklerindeki halkaları incelemek için hareket etti ve etinin altında kıvranan gölgeler olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Seni buradan taşıyamayacağımızı biliyordum. Ama nedenini *göremiyordum.* Lanet olası gölgeleri asla *göremiyorum,*" diye mırıldandı Gabriel. "Siktir et Lionel'ı."

Darius gözlerinde kararlı bir ifadeyle, "Babam belli ki her şeyi düşünmemiş," dedi. "Hepiniz buraya girebilirsiniz."

"Bunun ne faydası var?" Orion'un karşılamayı reddettiğim bakışlarını tekrar üzerimde hissederek sordum.

Sanki ruhumu incelemeye çalışıyormuş gibi hissediyordum ve bu durum kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Bana böyle bakmasından hoşlanmıyordum ama bir yanımda durmasını istemiyordu.

"Babamın günlüğü hâlâ bende. Ve artık ona nasıl erişeceğimi biliyorum," dedi Orion ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi ona bakmak zorunda kaldım.

"Öyle mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Görünüşe göre dolunayın ışığı altında okuyabiliyorum."

"O da iki gün önceydi, şimdi başka bir dolunayı beklemek zorundayız. Ay döngüsü," dedi Darius ve Seth koluna bir yumruk attı. "Ne oluyor lan?"

"Neden bize mesaj atmadın, pislik herif. Senin için endişeleniyorduk," diye homurdandı Seth.

"Üzgünüm kardeşim, Atlas'ımı akademide bıraktım. Babam da Orion'la kalmama izin verdi, ben de..." İkisi garip bir bakış atarken boğazını temizledi. "Uzun zamandır Muhafız bağının gereklerini tam anlamıyla yerine getiremedik."

"Oh, anlıyorum. Başka söze gerek yok." Seth göz kırptı, rahatça bana doğru yürüdü ve kolunu omuzlarıma doladı. Başını çevirip kulağıma fısıldadı. "Popo seksi."

"Seth," diye homurdandım, bir yük treni bize çarpmadan bir an önce Orion hırlayarak Seth'i benden uzaklaştırdı ve aramıza girdi.

"Vay canına, bu da ne?" Orion tam bir hayvana dönüşmüş, dişlerini göstererek Seth'e uzak durması için açık bir uyarıda bulunurken nefesim kesildi.

Seth sanki meydan okumaya tamamen hazırmış gibi alaycı bir sırıtışla ona baktı. Ama bu iş daha ileri gitmeyecekti.

Orion'un etrafından dolanarak ona bir bakış attım ve tekrar Seth'in yanında durmak için hareket ettim.

"O artık bizim tarafımızda. Ben ve o iyiyiz," diye homurdandım, ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Darius bunu sana açıklamadı mı?"

Orion'un gözbebekleri tamamen büyümüştü, çenesi öfkeyle çalışırken gözleri benden Seth'e kayıyordu. "Çok şey açıkladı ama ben o kadar çabuk Affet," diye tısladı ve kalbim dört nala hızlandı.

"İnan bana, ben de çabuk affetmem," dedim buz gibi bir sesle. "Ama Seth'le aramızdaki şeyler değişti. Sen hapse girdiğinden beri çok şey oldu."

"ok fazla," diye vurguladı Seth.

"Biliyorum," diye hırladı Orion, omuzları gerildi ve Gabriel onun önünde durup beni ve Seth'i görüş alanından çıkarmak için hareket etti.

"Sakin ol, Orio. Otur. Günlük hakkında konuşmamız gerek," dedi Gabriel, kolunu sıkıca kavradı ve kulağına konuşmak için yakınına eğildi. "Bir daha kız kardeşimi böyle itip kakarsan kollarından birini koparırım." Bunu çok sakın bir şekilde söylemişti ama gözlerindeki karanlık bunu kesinlikle yapacağını söylüyordu. *Psikopat ağabeyimi seviyorum.*

Orion cık cık etti. "Onu ben itmedim," diye homurdandıktan sonra yatağın yanındaki çekmeceye doğru yürüdü ve deri kaplı bir günlük çıkardı.

"Hayır, az önce bir gergedan gibi üzerime ullandın," dedim hafifçe ve yemin ederim Orion dudaklarını büküp tekrar arkasını dönmeden önce sırttı.

Aramızdaki o küçük, minicik, sonsuz ışıık şeridi midemi titretti ve içimden onun için ortaya çıkmaya cüret eden her kelebek piini damgalamaya başladım.

Darius pencerelerin önüne bir illüzyon büyüsu yapmaya koyuldu, böylece burada sadece o ve Orion varmış gibi görünecekti. Lionel hafta sonu için uzakta olabilirdi ama burada garip bir şeyler döndüğünden şüphelenen kölelerinin bizi ispiyonlayacağını hiç sanmıyorum.

Odanın içinde ilerlerken, uzak duvar boyunca uzanan boydan boya pencerelerin ötesine baktım. L şeklindeki yüzme havuzu ve jakuziye bakıyorlardı. Uzaktaki sarayı seçebiliyordum ve Lionel'in orada oturduğunu düşününce kalbim sıkıştı. Saray ona ait değildi. Benim ve Tory'nindi ve onu mümkün olan en kısa sürede oradan çıkarmayı planlıyordum. Tercihen bir ceset torbasında.

"Arazide herhangi bir yere gidebilir misin?" Orion'a sordum.

"Hemen hemen," diye homurdandı. "Ama sadece gündüzleri. Lionel akşam altıdan şafağa kadar gardiyanlara beni buraya kilitletiyor."

Bu Darkmore'dan daha iyi olmalı, değil mi? Bir sandalyeye oturmak için hareketlendim ama Seth elimi tuttu ve beni kanepede yanına çekti, saçlarıma sokuldu. Gözlerim Orion'a ve karnının gergin kaslarına kaymaya devam ederken, dalgınca onu savuşturdum, günlüğe odaklanmaya çalıştım ve başka hiçbir şeye odaklanmadım. Cidden, biri şu adama bir tişört giydirebilir mi?

Darius'un etrafta üstsüz dolaşması dikkatini dağıtmıyor. O bir ton balıklı sandviç, lanet olsun.

Orion bize Darkmore'da tanıştığı Lonca üyesinden öğrendiği her şeyi anlatmaya başladı. Babasının günlüğündeki gizli bir mesajı açığa çıkaran paroladan bahsettiğinde, zihnim tüm bunların ne anlama geldiğini düşündü. Annem ve babası tüm bunların olacağını gerçekten öngörmüşler miydi? Arkadaş mıydılar?

"Peki Lionel tam olarak ne biliyor?" Gabriel dirseklerini sol tarafımdaki dizlerine dayayarak sordu.

"Anladığım kadarıyla pek bir şey bilmiyor," dedi Orion düşünceli bir ifadeyle. "Sadece günlüğü okuyabilen ve içinde ne olduğunu çözebilen tek kişinin ben olduğumu."

"Seni daha ne kadar burada tutacak?" diye sordum. Lionel'ın onunla işi bittikten sonra Darkmore'a dönmeye zorlanacak mıydı? Orion burada sıkışıp günlük üzerinde çalışmaya zorlanırken Lionel'ın herhangi bir bilgi edinmesini nasıl engelleyecektik? En azından Darkmore'daki psikopatlardan uzakta olduğu için rahatlamıştım ama şimdi bir manyağın arka bahçesinde yaşıyordu. Bu, Griffin bokuyla dolu bir havuza atılmak için asitli sümüklü böcek kutusundan çıkarılmak gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi ve bana umutsuz bir bakış fırlattı. Kalbim sıkışmıştı. Alnındaki çatık kaşları düzeltmek ve ona bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağımızı söylemek istedim ama artık bu benim haddime değildi. Zaten benden hiçbir şey alacaklı değildi. "Beni İmparatorluk Yıldızı'nı bulmak için her türlü çabayı göstereceğime dair yıldız yemini etmeye zorladı. Ama bu oldukça muğlak, bu yüzden bana çok fazla hareket alanı bıraktı."

Darius sırıttı. "Babam o kadar kendini beğenmiş ki, senin onun yemini etrafında çalışabileceğin ihtimalini aklına bile getirmez."

"Çünkü öğrenirse bana ne yapacağını umursadığımı sanıyor," dedi Orion kuru bir sesle ve içim çekildi.

"Sana hiçbir şey yapmayacak," diye homurdandı Darius, ancak sözlerinin ardından gelen sessizlik hepimizin onun böyle bir söz veremeyeceğini bildiğimizi gösteriyordu. Ve ben bunu bilmekten nefret ediyordum.

"Clara'yı gördün mü?" Gabriel nazikçe sordu ve Orion başını salladı.

"Hayır," diye iç geçirdi, sonra bana döndü, gözleri hüznü doluydu.

"Tory, Clara gibi mi?
onu?"

"Clara gibi değil aslında, o sadece... kaybolmuş," dedim içimde bir şeyler paramparça olurken.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Orion. "Onu gölgelerden nasıl kurtaracağınızı bulma konusunda daha fazla ilerleme kaydettiniz mi?"

Başımı salladım ve Darius aniden ayağa kalktı.

"Şimdi dene, dün geceki seansımızı kaçırdık," dedi ve beni yerimden kaldırdı.

Kaşlarımı çattım. Her yanlış yaptığımda onu incitmekten nefret ediyordum ama bunu çözmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

"Belki de Zodiac'a dönene kadar beklemeliyiz."

"Görmek istiyorum," dedi Orion kararlılıkla. "Belki ben yardımcı olabilirim."

Seth hiç yardımcı olmadan, "Artık profesör değilsin," deyince Orion tehlikeli bir şekilde homurdandı.

"Yine de kara büyüden anlıyor, salak." Seth'i alnından ittim ve o da bana sırtıttı, sanki ayağa fırlayıp bir oyun kavgası başlatacakmış gibi görünüyordu. "Dur," diye onunla köpekmiş gibi alay ettim, parmağımı ona doğru uzattım ve o da sırtarak parmağımın ucunu ısırdı.

Ona yarım bir gülümsemeyle başımı salladım ve Orion'un tam arkamda durduğunu, üzerimde lanet bir kule gibi yükseldiğini görmek için döndüm.

"Hadi, bana şu gölge bokunu göster," diye talep etti.

"Bunu söylemek için buraya kadar gelmek zorunda mıydın?" Darius'a doğru yürürken yanından geçip kıl payı arkamdan geldiğini hissederek mırıldandım. Ensemde tüylerim diken diken oldu ve uzun saçlarımın onları şu anda beni takip eden korkutucu gölgeden saklamasına sevindim. *Bu takip olayı da neydi?*

Darius'a doğru uzandım, sonra gözlerim onun ötesindeki masanın üzerinde duran bir yığın mücevher, bıçak, metal nesne ve renkli taşa takıldı. "Bunlar da ne?"

Orion Darius'la bakıştı. "Lionel perilerine bana İmparatorluk Yıldızı'nı gizleyebilecek her türlü şeyi getiriyor."

Gabriel gülmeye başladı ve kendini toparlamaya çalışırken hepimiz ona döndük.

"Bu kadar komik olan ne?" Seth sırtarak sordu.

Gabriel başını sallayarak kendini dizginledi, sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Gerçekten söyleyemem."

"Hadi ama," diye itti Seth. "Bize böyle yapamazsın."

Gabriel başını salladı. "Eğer söylersem, bu her şeyi değiştirir."

"Yani haberler iyi mi?" Umutla sordum ama Gabriel hiçbir şey söylemedi, belli ki yine gülme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Hadi, devam edelim," dedi Darius, beni tekrar ona doğru çevirerek ve Orion yanımızda durup yakından izleyerek. *Evet, orada öylece duruyordu. eski vampir erkek arkadaşım odaklanmama yardımcı oluyor.*

Nefes aldım, uzanıp ellerimi Darius'un omuzlarına koydum ve konsantre olmak için gözlerimi kapattım. Darius'un içinde yaşayan gölgeleri hissetmeye çalışırken Anka alevlerim tenimin altında daha da sıcak yanıyordu. Onları vücudunun kenarına getirdi ve soğuk bir okşayış gibi etime sürtündüler. Artık beni çağırmıyorlardı. Savunmamı aşmalarının hiçbir yolu yoktu. Keşke ben de sevdiklerime aynı şeyi sunabilseydim.

Alevlerim onun içindeki karanlıkla buluşmak için kollarımdan dışarı fırladı ve onu yaktı, ama sadece etinin dışına sarılmış olanları yok edebildim.

"Yap," diye emretti Darius ve Tory'yi geri getirmeye yardım edecekse kendini alevlerimin içine atacağını ve onlar tarafından tüketileceğini biliyordum. Çünkü ben de aynısını yapardım.

Dişlerimi sıktım ve kendimi bunu yapmaya zorladım, alevlerimi etinin içine ittim ve onları içindeki gölgeleri aramaya teşvik ettim. Arada tıslıyordu Dişlerini gösterdi ve gözlerim açıldı, gücümle yanmasına izin verirken bir Ejderhanın ölümcül bakışlarıyla karşılaştım. Derisi kararmaya başladı ve alevleri daha derine iterken inledim, ona zarar verdiğim için kendimden nefret ediyordum ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Orion inledi ve sonra aniden beni Darius'tan uzaklaştırdı, kollarımı arkamda tutmaya zorladı ve etrafımda dönerken kendini ateşimde yaktı.

"Hayır!" diye bağırdım. Ağladım ama beni Darius'tan uzaklaştırırken bana tutundu ve bunun onun Koruyucu bağı olduğunu fark ettim. Koğuşuna zarar vermeme seyirci kalmasına izin veremezdi.

Orion beni sertçe göğsüne bastırdı ve alevleri hızla söndürdüm, kalbim yanan etin kokusuyla çarpıyordu. Seth hızla Darius'un yanına koşarak ona hızlı iyileşmesi için büyü yaptı ve ben de Orion'un kollarında dönerek ona verdiğim hasarı çılgınca ellerimle inceledim. Hızlıca iyileştirme büyüü yaparken parmaklarım göğsündeki ve kollarındaki yanıklara dokundu, nefeslerim ağırlaşarak onunkilerle eşleşti. Tarçın kokusu etrafına yayılmıştı ve ben de ona doğru eğilip içinde boğulmak istiyordum. *Oh Tanrım, oh Tanrım.*

"Dur," diye homurdandı Orion, bileklerimi yakaladı ve ona baktım, gözlerinin, üzerine bıraktığım yanıklarla bir ilgisi olduğundan emin olmadığım bir acı denizi olduğunu gördüm.

Çenesi gerildi ve beni bırakarak Gabriell'in arkasında kanepede durmak üzere odanın diğer ucuna doğru uzaklaştı.

Omurgamı dikleştirdim, bakışlarımı ondan kaçırdım ve ne kadar sarsıldığımı görmediğinden emin oldum. Kızarmıştım, öfkeliydim, incinmişim, tahrik olmuşum, hepsi yakan duygular. Birden aklıma geldi.

Darius'un içindeki gölgeleri yakmak için Orion'a da zarar veriyordum. Darius'un tüm acısını hissetti, bunu hissettiği ve Koğuşunun başının dertte olduğunu bildiği için lanetlendi. Ama asla gelip yardım edemedi. Bunun ona nasıl bir ıstırap vermiş olabileceğini anlayamadım bile. Bunca zamandır ona işkence ediyormuşum ve haberim bile yokmuş. Bu beni hasta hissettirdi.

"Ben yanıdayken bunu yapamazsın," dedi Orion iç çekerek ama ona bakmadım. Bakamazdım. Eğer o anda bakarsam, kalbimde bıraktığı ve hâlâ iyileşmemiş olan derin ve kanlı yarayı görebilirdi. "Akademide çalışmaya devam et."

Gabriel bana ve Darius'a, "Bunu kaydedebilirsiniz," dedi ve elini cebine atarak bir şey aradı, sonra da Orion'a bir Atlas fırlattı. "İşte, içinde tüm numaralarımız var. Hayır, *oraya saklama*," dedi Orion bir adım atarken.

Üzerinde küçük deniz hayvanları süsleri olan büyük mavi bir şifonyere doğru. "Lavabonun altındaki dolaba sakla."

"Anladım," diye mırıldandı Orion ve cebine attı.

Darius'a kaşlarını çatarak sessizce iyi olup olmadığını sordum, o da başını salladı ama çenesi gergindi, bir kez daha başarısız olduğum için hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Darius'un içindeki gölgeleri yok etmeye çalışmaya devam etmem gerekse de, hem onu hem de Orion'u tekrar incitme fikrinden nefret ediyordum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Yanına gidip Darius'a sarıldım, her şeyimle Tory'yi düşünüyordum. İçim acıyordu. Sadece onu değil, onu da hayal kırıklığına uğratiyordum. Keşke ne yapacağımı bilseydim.

Seth de kucaklaşmamıza katıldı, Darius'a sokuldu ve usulca inledi. "Bir yolunu bulacağız," dedi ve ben de buna inanmak istedim, gerçekten inanmak istedim. Sadece neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum ki düzeltebileyim.

Seth'in eli sırtımdan aşağı indi ve kığımın üzerine düştü, beni ve Darius'u daha yakına çekerken sıktı.

"Er-" Başladım, ama aniden bir hava kırbaıyla benden koptu ve odanın diğer ucuna fırladı. Bir sandalyenin üzerinden uçtu, ayağı bir vazoya takıldı ve vazoyu duvara çarptı, sonra da yüzüstü bir pencereye çarptı.

Gabriel kahkaha atarken kendini kaybetti, bu açıkça tam da onun istediği şeydi.
daha önce *görmedim*.

"Senin derdin ne?" Seth ayağa fırlayıp elindeki iki tahta mızrağı fırlatırken hırlayarak Orion'a doğru döndüm.

"Hadi o zaman, göt herif," diye hırladı. "Getir şu lanet şeyi."

Orion Kurt'a dişlerini gösterirken Darius, "*Seth,*" diye uyardı.

Aralarına girdim ve ellerimi kaldırıp avuçlarımda büyüyen buz parçalarıyla Orion'a dik dik baktım. "Dövüşmek mi istiyorsun? O zaman bir tane alabilirsin."

"Seninle dövüşmeyeceğim," diye hırladı Orion, Seth'e nişan alabilmek için benden yana geçmeye çalışıyordu ama ben yine yoluna çıktım.

"Söylemek istediğin bir şey varsa söyle," dedim ve birbirimize bakarken Orion'un gözleri öfkeyle parladı.

Aramızda sessizlik uzanıyordu ve ben onun konuşmasını beklerken nefeslerim düzensiz bir şekilde geliyordu. Ava çıkmış bir avcı gibi görünüyordu ama ben onun avı olmayacaktım. Bir daha asla. Bir daha asla.

Orion ellerini bıraktı, başını salladı ve omuzları düşerek benden uzaklaştı.

Gabriel kaşlarını çatarak ayağa kalktı, gözleri havuza açılan sürgülü kapılara kaydı. "Biri geliyor. Gitmemiz gerek."

"Kahretsin," diye küfrederek Gabriel ve Seth'le birlikte mutfağa koştum.

Darius bir elini Orion'un sırtına bastırduğunda omzumun üzerinden geriye baktım ve anlamadığım gergin bir bakış paylaştılar.

Darius bize gergin bir bakış fırlatarak, "Pazartesi günü okula döneceğim," dedi. "Gölgeleri nasıl ortadan kaldıracığımıza dair bazı fikirlerim var, onları konuşacağım.

Darius'la birlikte," dedi Orion, sanki benimle konuşuyormuş gibi ama bana doğru bakmadı.

Seth elimi tutup beni aşağı çekerek kapağın kilidini açarken, "Peki," dedim sertçe. Ahşabın damarlarında belli belirsiz bir iz vardı ama zar zor fark ediliyordu. Dokunduğumda yandı, sonra hızla içeri girdik ve kapağı kapattık, karanlığa doğru ilerlerken göğsüm sıkıştı.

Seth elimi sıktı. "Unut onu, bebeğim."

"Unuttu," dedim hafifçe, sanki onu tekrar görmekten etkilenmemişim gibi. Ama etkilenmişim. Ve yıldızların hepimize bir mola vermeye karar verip Lionel'i alevli bir meteorla paramparça ettiği gün Orion'u unutacağımı biliyordum.

Bir kız hayal kurabilir.

OceanofPDF.com

Geraldine



"Büyük, mavi ayın ışığında, büyük lagünde bir deniz gergedanı şarkı söyledi. 'Ben sadece bir öpücüğe ihtiyacı olan bir balığım ve bunu sana son dileğim olarak söylüyorum.'"

"Hangi şarkı bu?" Angelica, uzun bir ders gününün ardından bize biraz şans getirmesi umuduyla yıldızlara dilly dally şarkımı söylerken sordu.

Ağaçların arası karanlıktı ve geçişimizi gizlemek için kullandığım susturucu baloncuğa rağmen bizi duyacak kimse yoktu.

"Önemli değil, sevgili Angelica," dedim. "Büyük A.S.S. çarpışmasının olduğu bu gecede yıldızları yatıştırmak için sadece bir şarkı."

"Bu ismi kullanmak istediğinden emin misin?" Angelica, ben bu konuyu açtığımda sürekli kullandığı o şüpheli ses tonuyla sordu.

"Angelica, canım," diye başladım iç çekerek. "Gizli bir toplantıda buluşacak mıyız, buluşmayacak mıyız?"

A.S.S.es'i biliyor musun?"

"Şey, evet, ama-"

"Peki biz gerçeğimizi o aşağılık K.U.N.T.'ların boğazına tıkacak mıyız, yoksa tıkmayacak mıyız?" Devam ettim.

"Evet. Ama-"

"Yani biz A.S.S.'leri mi sıkıştırıyoruz yoksa K.U.N.T.'ları mı? Çünkü bana yardım et, Angelica, asil görevimizi ifade etmenin daha basit bir yolunu düşünemiyorum. iş."

Virajı döndüğümüzde ve her şeyin gerçekleşeceği yere geldiğimizde daha da saçma sapan tartışmaların eşiğinde görünüyordu. A.S.S.'nin o değersiz toplantıdan bu yana ilk resmi toplantısı. Sürüngen, pullu kışını hanımlarımın tahtına yerleştirmiş ve iğrenç varlığıyla onu kirletmişti.

Ağlayan Orman'daki açıklık, tanıdığım en sadık kralcıların gizli bir toplantısı için mükemmel bir yerdi ve bu gece hanımlarımızın doğuştan gelen haklarını geri almalarını sağlayacak destek yolculuğumuza başlayacaktık.

Taşıdığım tereyağlı simit kutusunu uygun bir ağaç kütüğünün üzerine bıraktım ve zaferin tatlı kokusu esintiyle beni çağırırken iç çektim.

Hilal gökyüzünde alçalmıştı ama Justin çoktan gelmişti ve çalışkan bir bok böceği gibi cesurca etrafa küçük ateş topları asıyor, yorulmak bilmeden işi bitirmeye çalışıyordu.

"Hey, Grussy," dedi ben susturucu baloncuğumu dışarı doğru iterken. Tüm açıklığı kaplıyor, mutlu küçük bir tırtıl gibi bana gülümsüyordu. "Ne güzel küçük topların var," diye övdüm ve o da toplarını açıp kapadı. Yarattığı ateş toplarını göstermeden önce birkaç kez ağzını kapattı. Bazen gerçekten çok kalın kafalıydı.

"Ah... teşekkürler. Aslında seninle biraz konuşmak istiyordum Grussy," dedi ve Angelica herkesin uslu bir kuzu gibi şampanyasını içebilmesi için buzdan küçük bardaklar yapmakla meşgulken bir adım öne çıktı. Ne de olsa bu bir kutlamaydı.

"O zaman elini çabuk tut sarkık solucan, yapacak çok işim ve az zamanım var," dedim, söz vermesini bekleyerek.

"Bu... anlaşmamızla ilgili," dedi yavaşça, meraklı bir meraklı gibi dinleyen Angelica'ya baktı ve en gizli sırrımın gizli kalmasını sağlamak için üzerimize ikinci bir susturma balonu fırlatırken nefesim kesildi.

"Oh, böyle bir şeyi gündeme getirmek için ne zaman!" diye bağırdım. "Bu en önemli günde! Bu en önemli toplantıda! A.S.S. arpışması sırasında! A.S.S. arpışmamı neden sabote etmek istiyorsunuz?"

"Grussy," diye üsteledi Justin, sıkıntısına aldırış etmediği belliydi. "Mezuniyete kadar bunu gizli tutma ve... sahada oynama konusunda anlaştığımızı biliyorum."

"Bahsettiğiniz bu alan nedir?" şaşkınlıkla sordum.

"Yani... hani evlenmeden önceki zamanımızı başkalarıyla cinsel ilişkiye girerek geçireceğimizi söylemiştik ya-"

Elimi çenesine götürdüm ve telaşla etrafıma bakınırken Angelica'nın bizi duymamasına rağmen kaşlarını kaldırarak yargıladığını fark ettim. Ama her zaman sezgileriyle hareket ederdi ve hiç şüphesiz o tek kaşıyla yaptığı açıklamayla bana her şeyi anladığını söylüyordu.

Justin'in ailesiyle benim ailemin nasıl bir araya geldiğini biliyordu. İkimizin mezun olduktan sonra evleneceğimizi biliyordu. Nasıl anlaştığımızı ve bu arada imlerimizi bir dizi hortumla sulamayı nasıl seçtiğimizi de biliyordu. 'Tarlada oynamak' belli ki Justin'in benim Uzun Sherman'a binerek, dilek balığına atlayarak, kaygan deniz yılanıyla kıvranarak ve somonları bükerek vakit geçirdiğimi söylemenin son derece kafa karıştırıcı bir yoluydu. Evet, o kaş her şeyi bildiğini söylüyordu ve şimdi tüm akademi de bilirdi.

"Ne oldu da şimdi anlaşmalarımızı gündeme getirdin, seni işgüzar güve?" Ona kuşkuyla sordum.

Justin, sanki böyle bir açıklamanın yeri burasıymış gibi, "Çünkü bence başkalarıyla görüşmeyi bırakmalı ve ortaya çıkıp herkese kendimizden bahsetmeliyiz," dedi.

"Ve sen de Leydi Petunia'yı evcilleştirmek için en uygun zamanın şimdi olduğunu mu düşündün?" Nefesim kesildi. "Tam da onu sıkıştırmak için hazırladığım sırada mı?"

"Vajinanız hazır-"

"Efendim! Lütfen bu kadar kaba olmayın. Şu anda bu tartışmayı yapamam. Ve şu anda böyle bir şeyi kabul edemem. Yazın ortasında çimenlere bundan böyle sadece yağmurun tadına bakacağını söyleyemezsiniz! Çimlerimin sulanmasına bundan daha fazla ihtiyacım var. Peki ya Hortum? Rahatsız edici barakuda ne olacak?"

"Ne?" Justin kaşlarını çattı ve sevgili, tatlı, kötü yetiştirilmiş köpekbalığının düşünceleri aklımdan geçerken kıpkırmızı kesildim ve bir an nefes alamadım.

Bu can sıkıcı cırcırböceğine cevap vermekten, Yüce Egemen Topluluğun geri kalanının gelmesiyle kurtuldum. Ağaçlar ve ben aceleyle geri çekildik.

Herkesin kutumdan bir simit aldığından emin olmak için çemberin etrafında aceleyle dolaştım, onları dağıttım, böylece baktığım her yerde ellerinde tereyağlı bir simit ve yüzlerinde en saygılı bağlılık ifadesi vardı.

Tam başlamak üzereydim ki Milton Hubert sessiz kalmaya hiç özen göstermiyor gibi görünerek ağaçların arasından tepindi.

"Otur Milton," diye teşvik ettim, porselen dükkanlarındaki boğalarla ilgili bir şaka yapmaktan kaçındım, ancak bu fikir aklıma geldi ve dudaklarıma kıkırdama geldi.

Justin'in minik taşaklarından birinin yanına oturdu ve ateş ışığı burnunun dibinden yeni sarkıttığı görkemli halkaya vurunca nefesim kesildi.

"Sevgili Milton!" Bunun ne anlama geldiğini anladığımda gözlerimi kocaman açarak bağırdım. "Bir sürü mü aldın?"

"Yapmak üzereyim," dedi gururla, çenesini kaldırarak hızmasının tekrar ışık almasını sağladı. "Ailem birkaç başka şirketle görüşüyordu. Yaz boyunca Minotaurs ve hafta sonunda Gelopian Labirentinin merkezine kadar diğer tüm boğaları yendim. Kazandığım için hızmamı aldım ve yakında sürümü oluşturmak için birkaç inekle görüşmeye başlayacağım."

"Oh neşeli gün!" Kollarımı boynuna dolayarak ve onu sıkıca kavrayarak söyledim. "Çarpışma başlamadan önce hepimiz kadeh kaldırmalıyız!"

Bardağımı bulmak için ondan uzaklaştım, ama bardağımı ararken Atlas'ım cebimde vızıldamaya başladı.

Onu çektim ve ekranda Maxy'nin adının görüldüğünü fark edince yanaklarım kızardı.

Justin bana doğru meraklı bir bakış attı ve ben de hemen tekrar yerine koymadan önce cihazı kapattım ve herkesin görmesi için kadehimi kaldırdım. "Milton'ın hızmasını almasına!" diye seslendim ve Milton

herkes kadeh kaldırırken mutlu bir şekilde ayağa kalktı.

İçkilerimizden birer yudum aldık ve baloncuklar karnımı gıdıklarken herkese içtenlikle gülümsedim ve bu kadar çeşitli ve harika Siparişlerin tek bir yerde bir araya gelmesinden gurur duydum.

"Güzel hanımlarımızın tacını çalan alçağın saçma yasalarına rağmen A.S.S.'nin bu gizli toplantısını düzenlemekten büyük onur duyuyorum" diye söze başladım. "Sizleri burada görmekten, onun türümüze getirmeye çalıştığı son derece çirkin kısıtlamaları çiğnemekten, yoldan geçen bir tavuk kadar heyecan duyuyorum. Ve kraliçelerimiz şu anda burada olmasalar da, bu kadar güzel yüzün bu Tarikatçı sersemliğe karşı durduğunu görmekten gerçekten güç alacaklarını biliyorum!"

Asil A.S.S.'liler arasında alkışlar yükseldi ve gurur, en kabarık beyaz bulutların arasından geçen güneş gibi içime işledi.

"Burada hepimiz Vega soyuna olan inancımızda birleşmiş durumdayız. Zulme, eşitsizliğe ve değersiz Ejderha alçaklarına karşı duruyoruz. Bu her zamanki gibi sadece Yüce Egemen Topluluğun bir toplantısı değil, gerçekten de isyanın başlangıcı!"

"Çok yaşa kraliçeler!" Sofia haykırdı ve daha fazla haylaz da ona katılarak yüzüme büyük bir sevinç gülümsemesi getirdi.

"Kesinlikle!" Tüm kalbimle kabul ettim. "Biz burada ışığı ilk görenleriz ve babam kitleler arasında daha da fazla benzer düşünen ruh buldu. Lionel Acrux kara büyü ve hileyle tacı çalmış olabilir ama saltanatı uzun sürmeyecek. Bizim tarafımızdan parçalara ayrılacak.

Bayanlar çok geçmeden Vega soyunun yükselişini bir kez daha göreceğiz. Burada kim K.U.N.T.'lere karşı benimle birlikte duracak? Burada kim doğru olan için savaşacak?"

Sevinç çığlıkları yükseldi ve ben de A.S.S.'nin tüm gücüyle etrafımda biriktiğini hissederek gülümsedim.

Devam etmek için ağzımı açtım ama bunu yapamadan, istenmeyen sersemeleri güzel ve asil toplantımızdan uzak tutmak için yaptığım korumalara karşı bir büyü baskısı hissettim ve arkamı dönüp davetsiz misafirden bir iz bulmak için ağaçları avlarken nefesim kesildi.

Ellerimi kaldırdım, kendi büyümü kırmaya çalışan büyüye karşı geri ittim, üzerimize gelen alçak kaba kuvvet kullanıp beni gafil avlarken ve korumalarımı kırarken homurdandım.

"Saldırı altındayız!" Ağaçlara bakarak seslendim ve bize doğru koşan beyaz bir parıltı gördüğümde nefesim kesildi.

Ayağa kalkıp savaşmaya hazırlanırken ellerime bir mızrak aldım ve A.S.S.'nin geri kalanı arkamda durdu, yiğit ve mert bir şekilde

yaklaşan kıyamet.

"Gerry?" Maxy'nin sesi beni çağırdı ve bir Varis'e güvenmekle işim olmamasına rağmen midem bulandı ve gerginliğim azaldı.

"Özel bir toplantıya zorla girerek ne yapıyorsun seni huysuz istiridye?" Beyaz bir Kurt Adam'ın sırtına binmiş, eski bir savaşçıya benzeyen, günü kurtarmak için dörtlüyle ağaçların arasından fırladığında soluğumu tutarak geri seslendim.

"K.U.N.T.'lar geliyor," diye seslendi. "Highspell'e kulak misafiri olduk. Toplantınızdan haberdar olmuş ve hepinizi yakalamak için yoldalar. Kaçmak zorundasınız."

Etrafımdaki A.S.S.'lere bakarken bir elimi kalbime bastırdım ve eğer gerekirse savaşmaya hazır olduğumu söyledim.

"Kaçmamız için zaman var mı?" Seth önümde kayarak dururken ve Maxy oğlan sırtından bana bakarken, üstsüz ve müstehcen bir şekilde aklımı bir anlığına allak bullak ederken, "Kaçmak için vaktimiz var mı?" diye sordum.

"Evet. Eğer herkes şimdi ayrılırsa. Onları yavaşlatmak için yollarının üzerinden geçen bir nehir kurdum ama büyüm daha fazla dayanmaz ve bu şekilde buluşurken yakalanırsanız Nova hepinizi kovar," diye homurdandı. Kaslarındaki gerginlik, ihtiyaç duyduğumuz anda bize yardım etmek için gerçekten güçlü bir büyü kullandığını fark etti.

"Adamı duydunuz!" Ben seslendim. "Defolun! Gökyüzüne, karaya ve denize çıkın, o akılsız manken ve K.U.N.T. müfrezesi üzerimize gelmeden önce buradan uzaklaşın!"

A.S.S. harekete geçti, birçoğu yer değiştirdi, Tarikatlarında bir araya geldi ve gecenin içinde havalandı. Uçan Emirler gökyüzüne doğru uçu ve sevgili Angelica onların peşinden gitmeden önce kalan tüm giysilerini Ejder Ateşiyle yakmak için durakladı.

"Hadi, Grussy," diye ısrar etti Justin, küçük topalarını söndürüp Cerberus formuna geçmeye hazırlanırken tişörtünü çıkardı ve ben de onunla gitmem gerektiğini biliyordum, ama Maxy bana elini uzattı ve bir anlık delilikle onu tutmak istedim.

Kararsızlık beni dondurdu ve Highspell'in sesi karanlığın içinden seslendi. "Burada bulunan herkesin Cyclops sorgusu için gözaltına alınmasını istiyorum! Eğer yapabilirsek Gizlice buluştuklarını kanıtlarsak onları Kral'a ihbar edebiliriz!"

"Defolun gidin palavracılar," diye tısladım, Seth'in kılıklı arkasına bir şaplak atarak Açıklığa dönüp toprak büyüleriyle son kanıtların üzerinde yeni bitki örtüsü yetiştirirken hepsini el sallayarak uzaklaştırdım.

Justin benim ısrarım üzerine ağaçların arasına dalmadan önce inledi ve Seth de hızla uzaklaşırken uludu.

Her kanıt parçasının üzerinde yeşilliklerin büyümesini sağlarken bedenimden daha fazla güç çektim ve Mildred'in iğrenç sesi beni fark ettiğinde seslendi. "Onlardan birini görüyorum!" diye bağırdı, kesik burnu yeşilliklerin arasından Boncuk gözleri bana dik dik bakarken ağaçlar.

"Gerçek kraliçeler için!" diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırdım ve ayaklarının altında kocaman bir krater oluşturdum, o da tuvaletteki bir bok gibi içine yuvarlandı.

Yerimde durmaya ve hanımlarım yerine Ejderha sahtekârını seçtiği için ona bedelini ödetmeye tamamen hazırdım ama aniden bir hava büyüğü kasırgasıyla ayaklarım yerden kesildi ve dünya başıma yıkıldı.

Güçlü kolların arasına düştüm ve Seth altımızdan koşarken kendimi Maxy Boy'uma sarılmış bulduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; ikisi benim için geri dönmüştü ve ağaçların arasından hızla uzaklaşırken Seth zafer çığlıkları atıyordu.

"Seni yakaladım Gerry," diye mırıldandı kulağıma.

"Seni kurnaz mürekkep balığı," diye mırıldandım ve K.U.N.T.'lardan King's Hollow'a doğru uzaklaşırken ona doğru gevşedim.

Bana sarılırken arkamdan kıkırdadı ve bir Varis ve bir alçak olmasına rağmen kendimi gülümserken buldum. Gerçek kraliçeleri desteklemediğini iddia eden bir adam için, az önce A.S.S. için kendini büyük bir riske atmıştı ve bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Belki de göründüğünden daha fazlası vardı. Kraliyet soyunun destekçileriyle aynı hizaya gelmişti. Ve belki de bunun anlamı onun için hala umut vardı.

Darius



Yıldız tozları bizi okulda geçen uzun bir haftanın ardından saray kapılarının hemen dışındaki avluya getirdi ve kardeşimle kelimelerden daha yüksek sesle konuşan bir bakış paylaştık. Acrux adının bizden istediği soğuk maskeler olan oyun yüzlerimizi çoktan takmıştık. Ancak muhabirler bizi fark ettiğinde, pozisyonumu her zamankinden daha az istediğimi fark ettim. Bu mirastan nefret ediyordum. Soyumu vücudumdan bir çürük gibi söküp atabilmeyi diledim. Ve her şeyden çok babamdan bu kadar çok şey almamış olmayı diledim. Eğer öyle olmasaydım, daha güçlü ve kendi kararımı verip inançlarıma bağlı kalmaya daha istekli olsaydım, belki de Roxy'yi benden uzaklaştıran şeylerin hiçbiri gerçekleşmezdi. Belki de İlahi An'ımızı yaşadığımızda bana asla hayır demeyecekti ve ben de yıldızların şu anda bana gönderdiği tüm o saçmalıkları hak etmemiş olacaktım.

O gecenin farklı geçtiğini kaç kez hayal ettiğimi sayamadım bile. Ve eğer bana olabileceğimi kanıtlama şansı verseydi, onun için nasıl bir adam olabileceğimi. Ama o gecenin bende değiştirdiği ve geri almak istemediğim bazı şeyler vardı. Çünkü genetiğini benim yaratılmama bağışlayan adam için onu kaybetmek, ona karşı hissettiğim tüm bağları koparan son damlaydı. Onu memnun etmek ve gururlandırmak için tutunduğum her türlü sadakat ya da arzu, o zamandan beri geçen her saniyede solup gitmişti.

Şu anda ona yaptıkları sadece nefretimi daha da derinleştirdi ve ölümüne duyduğum susuzluğu daha da artırdı. Zamanı geldiğinde kanlı, vahşi ve acı verici olacaktı ve yine de neden olduğu her şeyin bedelini ödemeye yaklaşamayacaktı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar da olsa, onu yavaş yavaş parçalara ayırmak için bana aylar da verilse, her dakikasından zevk alacaktım.

Yanımda Xavier olduğu halde ilerledim, Fae bize sorular sorarken kameraların flaşlarını görmezden gelmeye çalıştım, haber yaptıkları taraflı gazeteler için bir cevap almayı umuyordum.

"Saraya alışabildiniz mi?"

"Babanın yeni rejimini nasıl buluyorsun?"

"Lionel'in krallık genelinde ayrımcılık yapmayı düşündüğü doğru mu?"

"Babanızın yeni Solaria vizyonuna inanıyor musunuz?"

"Prens Darius, tahtın sıradaki varisi olmanın nasıl bir duygu olduğunu bize anlatabilir misiniz?"

Bu beni kısa kesti ve bakışlarımı Gus Vulpecula'ya, gerçeklere ne kadar gevşek bir şekilde dayansa da her zaman istediği hikayeyi elde etmeyi başaran sinsi küçük Tilki Şekillendirici'ye çevirdim.

"Az önce bana ne dedin sen?" Xavier at gibi homurdanarak alçak sesle uyarırken bile kendimi tutamayarak hırladım. Son seferinde görmezden gelmişim.

Birisi bana prens demişti ama ben bunun duyulmasını istemiyordum. Ben de tıpkı kardeşlerim gibi bir Varis'tim ve onların üstüne çıkmaya hiç niyetim yoktu.

"Prens Darius," diye cevap verdi Gus, dudaklarında beni tam istediği yere getirdiğini söyleyen kurnaz bir gülümsemeyle. "Baban Kral. Onun varisleri Beşinci Element de sana bahşedildi, bu yüzden artık diğer Varislerden daha güçlü olman gayet mantıklı. Tıpkı babanın Göksel Konsey Üyelerinden daha güçlü olduğu gibi. Yani, bu basit bir varsayım. Babanızdan sonra tahta oturduğunuzda sizi destekleyecek bir Konsey oluşturacaklar, öyle değil mi?"

Kardeşlerime bu şekilde ihanet ettiğim düşüncesiyle dudaklarımdan kısık bir hırıltı döküldü ve Xavier bir adım öne çıkarak sahte bir gülümseme takındı ve araya girerek Gus'ın kafasını koparmaktan kurtardı.

"Şu anda sadece babamın Kral olmasına alışmaya çalışıyoruz. Darius ya da başka birinin onun yerini almasını kesinlikle düşünmüyoruz. Bu yüzden belki de şimdilik sadece elimizdeki konuya odaklanmalıyız?"

Xavier tekrar yürümem için beni dürttü ve ben Gus'a ters ters bakarken o da sanki bir şey kazanmış gibi sıırıttı. Beni bu şekilde itmeye devam ederse ona zihinsel olarak korkunç bir ölüm sözü verdim.

Ruhlar Sarayı'nın önündeki altın kapılar açıldı ve lanet olası bir at arabası bizi sarayın kapılarına götürmek üzere önümüze çıktı. Uzun bir yürüyüşü ama bu saçmalık bana hep gereksiz gelmiştir.

Xavier benimle bakıştı, kimsenin göremeyeceği bir yerde gözlerini devirdi.

Gör ve ben lanet olası şeyin içine atlayıp oturmadan önce, biz uzaklaşırken kameralar deli gibi yanıp sönmeye devam ediyordu.

Üzerimize bir susturma balonu fırlattım ve yüksek sesle iç çektim. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye homurdandım, ateş elementim derimin yüzeyine çıkarken avuç içlerimi ısı kapladı.

Burada onunla birlikte ve ben onun için endişeleniyorum," dedi Xavier ve bana değer verdiğim bir başka kişiyi daha hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlattı.

kırmak mı?" Acı bir şekilde sordum. "Baktığım her yerde sevdiğim insanlar o canavar tarafından incitiliyor ve biz ona herkesin önünde karşı bile duramıyoruz. Beni taşaklarımdan yakaladı ve bu durum uzadıkça daha da pervasızlaştığımı hissediyorum. Belki de saraya doğru yürümeli, psikopat kışının üzerine kaymalı ve o daha ne olduğunu anlamadan onu ortadan ikiye ayırmalıyım."

"Biliyorum," diye terslendim, şimdi ona da hıyarlık ettiğim için nefret ediyordum, ama bu işe yaramaz duygu beni kendimin en kötü versiyonu olmaya itiyordu.

Araba sarayın kapısının önüne yanaştı ve biz de arabadan inerek iki kapıcı kapıyı açarken içeri yöneldik. Babamın uşağı Jenkins'i resmi bir selamlama yaparken takip ettik.

Babamın dayaklarından birinin ardından gözlerinde, onun asla yardım isteyebileceğim biri olmayacağını söyleyen vahşi bir ışık vardı. Babamın böylesine sarsılmaz bir sadakat kazanmak için ne yaptığını bilmiyordum.

Belki de hasta ve sadist bir babaya duyulan hayranlıktan başka bir şey değildi.

Beni bu dünyaya getirmekten sorumlu olan yaratık, ama her neyse, onun için kötü niyetten başka bir şey dilemedim.

Sonunda geniş taht odasına vardık ve babamı Vahşi Kral'ın Düzeni için arkası elli Hydra başı şeklinde olan koyu renkli taş tahtta otururken bulduğumda tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

Roxy basamağa tünemiş, siyah bir elbise giymiş bir köpek gibi onun ayaklarının dibinde oturuyordu ve içimdeki Ejderha onu görünce öfkeyle kıpırdandı. Beni görünce biraz irkildi ve öfkemi kontrol altına almak için savaşıırken dişlerim birbirine çarptı.

Clara tahtın koluna tünemiş, babamın saçlarını okşuyor ve boynunu öpüyordu, babam onun orada olduğunu fark etmemiş gibiydi, biz yaklaşırken soğuk gözleri bana ve Xavier'e sabitlenmişti. Annem diğer kolunda duruyordu.

Zümrüt rengi bir elbise içinde, her zamanki gibi mükemmel bir makyajla ve yüzünde o çok nefret ettiğim plastik bebek ifadesiyle. Lance'in annesi Stella onun yanındaydı, gotik bir Barbie bebek gibi siyahlar içindeydi ve beni ve Xavier'i dikkatle izlerken dudaklarında zalim bir gülümseme vardı.

"Ciddi misin?" Jenkins odadan çıkıp kapı arkasından kapanırken hırladım. "Tahtta hak iddia etmek yetmedi mi? Bir Vega'yı da mı ayaklarının dibine oturtman gerekiyor?"

Babam dudaklarını zalimce bükerek, "Eğer yeterli bulmuyorsan ona sikimi yalatabilirim," dedi ve tüm bedenim öfkeyle dolup taşarken ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. "Bunu ister misin, Roxanya?"

Roxy başını kaldırıp ona baktı, yavaşça gözlerini kırıştırdı ve bir omzunu silkti. Benim kızım bunu düşündüğü için bile onun taşaklarını yumruklardı ve onu bu öneri karşısında bu kadar boş görmekten nefret ediyordum. En azından çok hevesli olmadığına sevinebilirdim, yine de ona bunu yaptırdığı düşüncesi içimi sıktı.

Clara bir yılan gibi tısladı ve elini babasının göğsünde sahiplenici bir şekilde gezdirdi. "Babam fahişeyi sikmez," diye homurdandı ve Stella dilini şaklatarak gözlerini kızına dikti. "Gözde olan benim. Onu bu şekilde memnun edecek olan benim."

Bu sözler üzerine ciğerlerim boşalmış gibi hissettim ve rahatlama dalgası içimi doldurdu. Bu konuda endişelenerek kendimi delirtiyordum, her gece onu vücudunu ona vermeye zorlayıp zorlamadığını merak ediyor ve onu kurtaramadığım için kendimden kelimelerin ifade edemeyeceği kadar nefret ediyordum. Onun merhametine kilitli olarak geçirdiği tüm gecelerde onun için en büyük korkum buydu ve çok fazla şeyle yüzleşmiş olması gerektiğini bilmeme rağmen

ona tecavüz etmediği gerçeği içime büyük bir rahatlama getirdi. Roxy'ye çaresizce bakarken içimdeki duygu dalgasına karşı kalın bir şekilde yutkundum, onu tutup buradan çok uzaklara götürmek için yanıp tutuşuyordum. Bunu yapmak için her şeyden vazgeçebilirdim. Onu kucağıma alıp, Solaria kaçtığımız bir kâbusun uzak bir anısı olmaktan çıkana ve sonunda güvende olduğunu bilene kadar koşmak ve koşmak.

"Şimdilik," diye ekledi babam kuru bir sesle. "Zavallı Roxanya'nın yeni rejimle birlikte bir çıkmazda olduğu aklıma geldi. Melezleme yasaklandığı ve şu anda var olan hiçbir erkek Anka olmadığı için üreyemiyor. Nesli tükenmek üzere olan Anka kuşları için bir istisna yapmayı düşünüyordum. Onunki gibi emirler. Ve tabii ki, bizim ateş yeteneklerimize ve uçuş kabiliyetimize sahip bir Ejderha, muazzam gücümüzden bahsetmiyorum bile, onunla eşleşmeye en yakın şey olurdu. Her iki Tarikatı da miras alan bir çocuk, kanları karışmış olsa bile en azından güçlü olacaktır."

"Cidden ona bir bebek yaptırmayı düşünüyor olamazsın?" Xavier talep etti ve babamın nefret dolu bakışları ona kayınca kaskatı kesildim.

"Diline dikkat et, bücür," diye tersledi. "Senin gibi anomaliler hakkında ne yapacağıma henüz karar vermedim. Sende bahar kadar saf bir Ejderha kanı var."

"Haklısın," diye iç geçirdi Peder, tahtta arkasına yaslanıp koltuğun kollarını oluşturan taş Hydra'ların başlarını kavrayarak. "Sanırım bu fikri uygulamaya karar verirsem, o piçleri onun içine kendim koymak zorunda kalacağım."

Clara yüksek sesle hırladı ve sanki bunu öneren kendisiymiş gibi Roxy'ye doğru hamle yaptığında odanın etrafında gölgeler yükseldi, ancak Babam onu durdurmak için kolundan yakalamayı başardı.

"Böyle bir karar vermedim, aşkım," dedi ona kararlılıkla. "Sen hâlâ benim favorimsin. Ama evcil hayvanıma saldırırsan olmayacaksın."

"İstersen sana piç verebilirim, baba?" diye teklif etti ve adam soğuk bir kahkaha atarak onu geri itip tahtın yanında durdu ve ondan uzaklara baktı.

"Vampir piçleri ne işime yarar ki? Tarikatınız is kadar yaygın ve çok daha az değerli. Ayrıca, senin içinde karanlık bir boşluk var Clara. Zaten kısır olduğunu hayal edebiliyorum."

Clara'nın yüzü acıyla buruştu ve gözyaşlarına boğuldu, ardından ayağa fırladı ve karanlık bir denizde etrafında dalgalanan gölgelerle bizden uzaklaştı. Büyük taht odasının yan tarafındaki merdivenlerden yukarı koştu ve

O hızla uzaklaşırken hıçkırıkları bize yankılandı.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi ve ben aslında Clara için neredeyse üzüliyordum. Babamın Solaria'ya getirdiği tüm kötülüklerde payı olduğu için dayanılmaz bir ölümden daha azını hak ettiğinden değil, ama bazen içinde Orion'un kız kardeşinden bir şey kalıp kalmadığını merak ediyordum. Özellikle de Roxy'nin hâlâ önümde duran boş geminin içinde hapsolmuş olduğu konusunda o kadar kararlıydım ki. Ama benim kızım yıllarını tek başına

Gölge Alemi, bu yüzden yozlaşmanın altında hâlâ özünde kendisi olması çok daha muhtemeldi.

"Onu sizin için sonra sakinleştiririm, Majesteleri," diye mırıldandı Stella, tahtın etrafından dolanıp Clara'nın babamın solundaki yerini almak için basamakları tırmanırken. Elini babamın kolunda gezdirmek için uzandı ve babamın ona attığı bakış, geçen gün onu geri çevirmesine rağmen hâlâ onunla da yatıp yatmadığını merak etmeme neden oldu. *Lanet olsun.*

Clara'nın hıçkırıkları uzaklara dalıp gittiğinde, "Aslında seni eve bu heyecan verici tartışmayı yapmak için çağırmadım," dedi babam. "Bugün Solaria'yı tüm sorunlarından ve yıldızlardan temizlemeye başlamak niyetindeyim.

beni dikkatimi gerektiren ilk ve en değerli amaca doğru yönlendirdi."

Ona ters ters bakarken kısık bir sesle, "Bizim önümüzde bu yıldız saçmalıklarıyla uğraşmana gerek yok," dedim. "Hepimiz biliyoruz ki sen sadece psikopat bir

Güce o kadar düşkün bir megaloman ki onu elde etmek için her şeyi yaparsınız."

"Kral'a bu şekilde saygısızlık edemezsin!" Stella haykırdı ama babam başını sallayarak onu susturdu.

Babam bana ters ters bakarken parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ama beklediğim gibi bana kendisi vurmak yerine hemen ayağa kalkan Roxy'ye bir kez başını salladı.

Karanlık gücün yoğun sisi etrafını sararken, gözlerinde görebildiğim tek şey siyah olana kadar gölgeler gözlerini kararttı.

"Lütfen yapma," diye yalvardı Xavier yanımda, önüme geçmeye çalışıyordu ama ben parmaklarımı şıklatarak bir su büyüğü kementi oluşturdum ve o saldıramadan onu kendimden uzaklaştırdım.

Üç Element'e sahip olabilirdi ama onları çok az kontrol edebiliyordu ve benim büyümlle savaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Roxy onları bana doğru sürerken gölgeler tam göğsüme çarptı ve darbeyi alırken homurdandım, onlara karşı kalkan bile kullanmayı reddederken

Vücuduma verdiği acıyı kabul ettim. Artık bana ne olacağı umurunda değildi. Tek umursadığım şey onu ondan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmaktı.

İçimi kesen binlerce kesiğin acısı bedenimi doldururken görüşümü karanlık kapladı ve bilincimi korumak için savaşıırken bir dizimin üzerine çöktüm.

Tam acıdan bayılacağımdan eminken, bir yumruk çeneme çarptı ve sırt üstü yere düştüm, ardından ağır bir çizme defalarca yan tarafıma çarptı ve beni de yüzümden yakaladı.

Babamın saldırısına karşı dişlerimi sıkarken lanet okudum ve Roxy gölgeleri tekrar içimden çekerken yan tarafıma yuvarlandım.

"Onu iyileştir ve balkonda bize katılmadan önce düzgün görüldüğünden emin ol," diye seslendi babam uzaktan ve ben acı içinde homurdanarak ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, bir alay ayak sesi odadan çıkarken ve Stella saygıyı öğrenmemle ilgili bir şeyler mırıldanırken bir ağız dolusu kan tükürdüm.

Yumuşak bir el çenemi tuttu ve Roxy'ye şaşkınlıkla baktım, annem yerine onu orada buldum, iyileştirici büyü parmaklarından cildime kayarken başını merakla bir tarafa eğdi.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Kendi kanımın tadı dudaklarımda gezinirken ona sordum.

Dokunuşu kalbimin ağrıyan her parçasını uyandırırken önünde dizlerimin üzerine çöktüm ama daha yakından baktığımda yüz ifadesindeki hiçbir şey beni tanıdığını göstermiyordu.

"Ne hakkında?" diye sordu, bakışları soğuk, ifadesi boştu. Bazen bana yönelttiği korku titreşimleri dışında ondan başka bir şey almadım ve bu bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp daha bariz bir şekilde kırılmasından daha yürek parçalayıcıydı. Sanki artık o değilmiş gibi hissediyordum.

Sanki her inatçı, çileden çıkarıcı, iğrenç, bağımlılık yapıcı, lezzetli, güzel parçası gitmişti. Sanki ölmüş olabilirdi. Ve onu öldüren bendim. Babam açıkça onu Karanlık'ın pençesine almıştı.

Zorlamanın yanı sıra gölgeler ve benden korkmasını sağlamak için ona her ne yaptıysa ve onun için bunların hiçbirleriyle mücadele etmenin bir yolu olmadan kayboldum. "Biz," diye nefes aldım, elini çekmek için hareket ettiğinde elini yakaladım ve

Parmaklarını yanağıma bastırıyordu, sanki onu orada tutarsam hissetmesini sağlayabilirmişim gibi.

Ona tutunduğumda kaskatı kesildi ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı, önümde çömelmiş, bakışlarıyla benimkini avlamaya devam etti. Ondan hiçbir şey saklamaya çalışmadım, ruhumun her kırık, kanlı, acıyan parçasını ona gösterdim çünkü zaten ona aitti.

"Hatırlıyorum..." Bir an için sanki bir bulut güneşin üzerinden kaymış ve içindeki ışık özgürce parlamış gibiydi. Ama gözlerinin üzerinden gölgeler geçmeden ve keskin bir nefesle geri çekilip tekrar ayağa kalkıp bana bakarken biraz yüzünü buruşturmadan önce bunu zar zor görebildim. "Senden nefret etmem için gereken tüm nedenleri hatırlıyorum. Şanslısın ki kralım senin ölmeni istemiyor, yoksa emin olmak için."

"Benden nefret etmiyorsun Roxy," diye homurdandım ayağa kalkıp onun üzerine doğru yükselirken, ama ona doğru bir adım atmaya çalıştığımda ayaklarımı yere yapıştırdığını fark ettim.

Başımızın üzerindeki avize, yalnız bırakılmamızdan dolayı sarayın temellerini sarsan titreşimlerle yüksek bir şingirtı sesi çıkarmaya başladı ama umurumda değildi. Onunla konuşmam gerekiyordu ve yıldızlar bu sefer söz sahibi olamayacaktı.

"Hayır, senden nefret etmiyorum," diye kabul etti ve bana yaklaşıp babamın çizme izlerini gömleğimden sildikten sonra gömleğimi benim için içine sokarken kalın bir şekilde yutkundum. Omuzlarımdaki kırıksıklıkları düzeltirken derin bir nefes aldım.

Sonra parmaklarını çenemde gezdirdi ve su büyüsuyle çenemdeki kanı temizledi. Karanlık bakışlarını eleştirel bir şekilde üzerimde gezdirdi, parmak uçlarına basarak parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve ellerim beline dolanıp onu kendime çekmeye çalışırken kalbimdeki acıyla hırladım. "Seni hiç umursamıyorum."

Söylediği sözlerin soğukluğu karşısında donup kalmıştım ve ben daha ne demek istediğini tam olarak anlayamadan o da gitmişti. Gerçek buydu. Şu anda olduğu kişinin yıldızlara karşı dürüst gerçekliği. Umurunda değildi. Ne beni, ne Darcy'yi, ne arkadaşlarını, ne de tahtını çalan o lanet hayvandan başka hiçbir şeyi.

Kalbim onun için yeniden kırılırken kanım damarlarımda sıcak ve öfkeli bir şekilde pompalandı. Ama bileğime hava büyüsünden bir ip dolayıp beni de peşinden kapıdan dışarı çekerken bu acımasız sözleri düşünecek bir an bile bulamadım.

Onu takip ettiğimde avize hareketsiz kaldı ve beni saraydan geçirip uzun bir koridordan batı kanadına doğru götürürken maskemi tekrar yerine oturtmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Nereye gidiyoruz?" Hiçbir açıklama yapmayınca ben de sordum. Koridorlarda sağa sola koşuşturan çok sayıda personel vardı, bu yüzden en azından yürürken yıldızlar bizi yalnız bıraktı.

Roxy bana dönüp bakmadan, "Kabul Salonu," diye cevap verdi. "Kralımın tebaasına yapması gereken bir duyuru var."

"Sarayın bu ucundaki salonların ve balo salonlarının nesi var?" Mırıldandım, çünkü kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissediyordum ve sadece benimle konuşmasını istiyordum.

"Kralım sarayı ele geçirdiğinden beri, bazı odalar ve kanatlar kendilerini kilitledi ve henüz

Onları tekrar açacak büyülerini bulmaya çalışıyorum," diye yanıtladı sesinde tek bir titreşim olmadan.

"Bekle - bana sarayın kendisini ona kilitlediğini mi söylüyorsun?" Bunu düşününce keyfim yerine geldi ve sordum.

"Kısmen," diye yanıtladı. "Şimdilik."

Bu küçük gerçek karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve bunu ona karşı kullanabileceğimiz bir yol olup olmadığını merak ederken bir kenara kaydettim. Sarayın gaspçılardan korunmak için yazıldığı belliydi ve Darcy'nin böyle bir sorunu olmadığından emindim. Burada yaşarken, burada özellikle babamı hedef alan bir şeyler olduğunu ummak zorundaydım.

Ağır ahşap bir kapıya ulaştık ve Roxy kapıyı açıp içeri adım atmadan önce bana doğru baktı ve beni peşinden sürükledi.

Onu takip ettim, balkona çıkarken yüz hatlarımı düzelttim. Peder, beyaz sütunların boylu boyunca uzandığı devasa bir salonda kendisini alkışlayan kalabalığın üzerinde duruyordu.

Annem, Stella ve Xavier'e katılmak için yürürken Roxy'nin büyüü beni de peşinden sürükledi, onlar beyaz taş balkonun arka tarafında durmuş bizi izliyorlardı ve ben kendimi ona o kadar yakın dururken buldum ki kollarımız birbirine sürtünüyordu.

Yıldızların benim için seçtiği kıza baktım, onun hayran bakışları babama sabitlenmişti ve içimdeki acıyla yavaşça nefes aldım dayanılmaz hale geldi. Gabriel'in birkaç gün içinde Nymph kafesini bize getirmesi gerekiyordu ve Anka Kuşu'nu yeniden uyandırabildiğimizde onu bize geri getirebileceğimizden çok umutluydum, ancak bunun devam ettiği her saniye, ruhumun parçalandığını ve yıldızların bize güldüğünü hissettim.

Kalabalık onu dinlemek için sessizleşirken Peder, "Bugün karşınıza son zamanlarda dikkatimi çeken ciddi bir meseleyi konuşmak için çıktım," diye seslendi. "Bir süredir ülkenin dört bir yanındaki Fae'leri ilgilendirdiğini bildiğim bir mesele. Tabii ki, gece yarısı ametistinin eksikliğinden bahsediyorum.

büyük krallığımızdaki taşlar."

Bakışlarımı Roxy'den ayırıp babama bakarken kaşlarımı çatma isteğimle savaştım. Neden bahsediyordu bu adam? Son zamanlarda gece yarısı ametistinin bulunmasının zor olması kimin umurundaydı? Demek istediğim, evet, gece yarısı ametistinin en değerli taş olduğu hakkında bir sürü hikâye vardı.

Solaria'daki en şanslı nesnelerin sayısı son on yıldır giderek azalıyordu ama ben bu hikâyelere hiç dikkat etmemiştim.

Daha az güçlü Fae'ler yaşamlarını sürdürmek için şans taşları gibi şeylere güvenirlerdi, ama ben kendi yolumu çizmeyi tercih ettim. Ayrıca, eğer yeterince insan gerçekten o nadir taşların hayatlarını değiştirirlerse çok talep görürler. Onlara sahip olan Fae'ler onlar hakkında ketum davranır ve onları dikkatle korurlardı. Ayrıca zaten çok nadir bulunurlardı.

"Burnumuzun dibinde bir komplonun gerçekleşmekte olduğunu fark ettim," diye homurdandı Baba, kendisini izleyen kalabalığa ve kameralara Ejderhasını göstermek için dudaklarından duman çıkmasına izin vererek. "Bir grup Fae bu değerli taşları alıyor ve sadece kendi türlerinin sahip olduğundan emin olmak için onları istifliyor. Bu Fae grubunun hepsi belirli bir tarikattan. Bir av tarikatı. Göze çarpmayan, masum, hatta zararsız görünen türden. Ve yine de birçok Türlerinin *tüm* üyeleri olmasa bile, kendi türlerinin üyeleri bu taşları sessizce alıyor ve onları toplumlarında güç ve nüfuz kazanmak için kullanırken, çalışkan, daha güçlü Fae'lerin üzerlerindeki haklı yerlerini ellerinden alıyorlar."

Kalabalık yuhalamaya ve cevaplar için bağırmaya başladı ve ben Roxy'nin ötesinde Xavier'e baktım, burada neler olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordum çünkü biliyor olabileceğime dair korkunç bir hisse kapılıyordum ve gerçekten haklı olmak istemiyordum. Ağabeyimin gözleri biraz büyüdü ve ben bakışlarımı tekrar kalabalığı coşturan babamı izlemeye çevirirken bana omuz silkme işareti yaptı.

"Bu Fae'ler - hayır, bu *Sıçanlar*, gece yarısı toplanmak için çalışıyorlar. Ametistler yıllardır. Doğaları gereği sıralamanın en altında kalmaları gerektiği gerçeğine rağmen güçlerini ve etkilerini yavaş yavaş arttırıyorlar. Ve bu keşfimde haklı olduğumu kanıtlamak için liderlerini görmeniz için buraya getirdim."

Babam balkonun uzak tarafındaki kapıya doğru bir el salladı ve saray muhafızlarından ikisi dehşet içinde görünen bir Fae'yi sürükleyerek babamın önünde diz çökmesi için dışarı çıkardı. Saçları buz beyazı, teni kağıt rengindeydi.

Yüz hatları bir kemirgeninki gibi hafifçe kıstırılmıştı ve gri takım elbisesi dağınıktı. Benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin edebilirdim ama takım elbisesinin kesimi pahalı görünüyordu ve açıkça dehşete düşmüş ifadesine rağmen, bir araya getirilme şekliyle ilgili bir şey bana onun önemli olduğunu söyledi.

"Size Eugene Dipper'ı takdim ediyorum, Tiberya Fareleri Solarian Fesatlığı'nın Yüksek Buck'ı," diye seslendi Baba. "Ve ulusumuza yapılan bu ihanetin arkasındaki azmettirici."

"Ben değilim!" Eugene ciyakladı. "Ben hiçbir şey çalmadım, yemin ederim. Ben bir koleksiyoncuyum - tüm taşlarımın parasını ödedim ve sahip olduğumu gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadım-"

"Yani elinizde bu nadir ve değerli taşlardan sekiz yüzün üzerinde bir istif bulduğumuzu kabul ediyorsunuz?" Babam talep etti ve bunun ne olduğunu anladığımda içim içimi yedi. Herkesi bu adama karşı kışkırtıyordu ve

türünün her biri. Ve sürpriz, sürpriz, Eugene Dipper babamın en nefret ettiği Tarikatlardan birinin lideriydi.

"Dediğim gibi, ben bir şey çalmadım," diye kekeleyen Eugene, babamla benim ve Xavier'in de bu işte suç ortağı olduğumuzu düşünerek dehşetle birbirimize bakmamızı sağladı.

"Eh, yakında bu işin aslını öğreneceğiz," diye cevap verdi Peder, parmaklarını şıklatıp Eugene tekrar sürüklenirken dudağı hoşnutsuzlukla geriye kıvrıldı.

Kalabalık Tiberyalı Fare Değiştiren'i yuhaladı ve arkasından bağırdı, anlayabildiğim kadarıyla yanlış bir şey yapmamış gibi görünmesine rağmen onun hakkında kararlarını çoktan vermişlerdi. Satın almaya karşı bir yasa yoktu.

Şans ya da iyi talih üzerinde bir etkisi olsa bile birden fazla nadir eşya.

Ama babam onu bir çeşit hırsız gibi göstermişti.

diğer Fae'lerden bir şeyler. Kalabalıktaki pislikler de bunu yutacak kadar aptaldı.

Eugene çığlık atarak gözden kaybolurken midem çalkalandı ve kolum Roxy'ninkinin yanında asılı kaldığı yerde seğirdi. Elinin arkası benimkine değdi, tenimde bir sıcaklık hissettim ve kısa bir an için küçük parmağı benimkine dolandı, ona bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Arkasına bakmadı, gözünü kırpmadı ya da herhangi bir tepki vermedi, ellerimiz beni tekrar bırakmadan önce sadece birkaç saniye birleşti. Ama olmuştu. Bunun sevdiğim kızın bir parçasının dışarı çıkmak için mücadele ettiğinin kanıtı olup olmadığını ya da buna inanmaya çok ihtiyacım olduğu için kendimi kandırıp kandırmadığımı bilmiyordum.

"Solarian halkının şansının çalınması konusunda bir soruşturma başlatmayı öneriyorum!" Baba bağırdı ve kalabalığa tepeden bakarken onlardan destek çığlıkları aldı. "Dünyadaki her Tiberyalı Fare

Krallığı'nın yeni Nebular Engizisyonu'na gelmesi resmen talep edildi. Caronis'in dışında açtığım merkez. Burası, bu suçlamaların temeline inecek olan bir Tepegöz tarafından sorgulanacağınız bir tutma tesisidir. Eğer masumsanız, bu talebi reddetmenize gerek yok ve elbette serbest bırakılacaksınız. Ama eğer suçluysanız, o zaman Solaria halkı cevabını alacak - ve ben de bu hırsızlığın bedelini kanla ödemeyi talep edeceğim!"

Babam orada durmuş, onlara hükmediyor ve her zaman bildiğim o lanet sırtışıyla ilerlerken kalabalık daha da yüksek sesle kükrüyordu. ve bu beni dehşete düşürdü.

Bu bir engizisyon olmayacaktı. Hiçbir Tiberian Faresi masum bulunmayacaktı. Ben aptal değildim. Ve hepsini herkesin şansını çalmaktan suçlu ilan ettiğinde, o kanlı ödemeyi istemeye gelecekti.

Bu bir soykırım olacaktı. Ve içten içe biliyordum ki Fareler sadece bir başlangıç olacaktı.

King's Hollow hepimizle doluydu, Geraldine bir ana tavuk gibi koştururken Darcy benim karşımdaki koltukta, ateşin yanında oturuyordu. Diğerlerinin söyleyecek çok şeyi vardı ama ben sadece kaşlarım çatık ve kalbim ağrıyarak alevlere baktım.

"İşe yarayacak," diye ısrar etti Darcy ve başımı kaldırıp bana baktığını gördüm.

Ya da daha çok, yüz hatlarımda açıkça yazılı olan şüphelere bakıyordum.

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Kafesten kaçamayacak ya da kafesin sınırlarının ötesine gölge düşüremeyecek. Ama..."

"Ama?" diye sordu ve kız kardeşi adına öfkelenendiğini biliyordum ve beni kum torbası olarak kullanmak isterse kullanabilirdi.

"Ben sadece babamı tanıyorum. İşleri yarım yamalak yapan biri değildir. Evet, onun kendini gölgelere teslim etmesini sağladı ve gölgeler her şeyi uyuştururken bile ona sadakat hissetmesini sağlamak için onu kendisine bağladı.

Ama bunun onun için yeterince sağlam olacağını sanmıyorum. Ondan uzaklaştığı anda onu bize geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyordu ve yine de onu buraya yalnız gönderdi. İşte. Görmediğimiz daha fazla şey var ve ben sadece Anka Kuşu'nu serbest bırakmanın onu bize geri getirmeye yetmeyeceğinden endişe ediyorum."

Darcy ayağa kalkarak öfkeyle, "Yanılıyorsun," diye homurdandı. "Kız kardeşimi tanıyorum ve hâlâ orada bizim için savaştığını biliyorum. Ondan vazgeçmiyorum ve Anka Kuşu serbest kaldığında, bunun onu gölgelerden geri çekmeye yeteceğini biliyorum. Onun üzerine binlerce Karanlık Baskı yerleştirmiş olabilir ama bunun bir önemi yok çünkü hepsi o anda yanıp kül olacak.

Tarikat formunu tekrar kullanabilir. Gölgelelerin onun üzerindeki etkisi azaldığında geri kalanını çözebileceğiz."

"Yine de Koruyucu bağı koparmanın bir yolu yok," diye acı acı mırıldandım, onu sadece kızdırdığımı biliyordum ama elimde değildi. Lance hapisteyken ondan ayrı kaldığım süre boyunca, ona yakın olmak için duyduğum acıyı o kadar çaresizce hissetmişim ki bu beni parçalamıştı. Onu daha sık ziyaret edebilsem de, yine de yeterli olmuyordu. Neredeyse her gün oraya gidiyordum ve yine de onu özleyor, onun için endişeleniyor, onu önemsiyordum. Roxy'nin de babam hakkında böyle hissetmesini engellemek için hiçbir şey yapamazdık. Ve bu onun için daha da kötü olurdu çünkü Gardiyan bunu beş kat daha fazla hissediyordu. Koğuş olarak ben, babam çok uzun süredir ortalıkta olmadığı için böyle hissediyordum.

"Bu bağı koparmanın bir yolu var," diye homurdandı Darcy. "Lionel'ın kafasını kesmemiz gerekiyor."

"Bunun onu da öldürmeyeceğini varsayarsak," diye yardımsever bir şekilde söze girdi Seth. "Çünkü annem bir keresinde bana Muhafızların Koğuşlarının ölümünden sağ çıkamayacağını söylemişti. Kendilerini ölümle aralarına atacaklarını ya da başarısız olurlarsa onları takip edeceklerini söylemişti, yani-"

"Kapa çeneni Seth, bu saçmalık," diye tersledim.

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım, o da hemen bana doğru adım attı ve ona sunduğum meydan okumaya karşılık hırlarken göğsünü benimkine çarptı.

"Geri çekil dostum," diye buyurdu Max, kolumdan tutup beni geri çekmeye çalışırken içimdeki Ejderha öfkeyle kıpırdandı.

Caleb, Seth'i omzundan yakalayıp onu da geri çekti ve Seth bakışlarını benimkilerden ayırırken sürüngenlerin deli olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Mini mutfığa doğru yürürken ağızımdaki dumanı üfledim, Max beni sakinleştirmek için hediyelerini üzerime doğru itmeye çalışırken onu silkeledim.

"Kes şunu," diye tersledim, dolaptan bir şişe viski aldım ve kendime fazlasıyla sağlıklı bir ölçü doldurduktan sonra bir dikişte içtim ve içkinin yakıcılığının tadını çıkardım.

Darcy ayağa kalkarak, "Yakında Küre'den ayrılacak," dedi. "Belki de yerimizi almalıyız."

"Evet," diye kabul ettim, gömleğimi başımın üzerinden çekiştirdim ve omuzlarımı geriye atarken, içimdeki kayma dürtüsü tenimde dalgalanıyordu. Sevdiğim kızı bir kurt sürüsü tarafından güdülen koyunlar gibi lanet bir kafese tıkmak üzereydik ve bu düşünce beni biraz daha fazla gerdi.

"Büyüleyici kaslar, şu altılı paketin büyüklüğüne bakın!" Geraldine bana bakarken nefesi kesildi. "Sen gerçekten de canavar gibi bir erkek örneğisin,

Darius Acrux. Leydim Tory'nin senin şişmiş muzuna bu kadar aşık olmasına şaşmamalı. Bazen sizin büyüneze kapıldığında geyik suyu içip içmediğini merak ediyordum, ama erkeklik organınıza yakından bakmak beni gerçekten şaşırttı-"

"Şunun siktiğimin erkeklik organına bakmayı kes," diye homurdandı Max, kızın arkasına geçip eliyle gözlerini kapatırken ben de şaşkın bir kahkaha attım. Bu kız cidden simit yemiyordu ama onda beni etkileyen bir şeyler vardı. Muhtemelen bu canavarca yorum da buna yardımcı olmuştu.

"Bir kazın nereye gideceğini söyleme, seni aşırı büyümüş denizatı!" Geraldine ağlayarak Max'in kollarından kurtulmak için çırpınırken Max sanki bu benim suçummuş gibi bana ters ters baktı.

"Lanet olası gömleğini geri giy, adamım," diye tersledi beni.

Caleb kıcıyla gülerken ve Seth bir patlamış mısır kovası kadar utangaç görünürken başımı sallayarak "Vites değiştirmek üzereyim," diye cevap verdim.

Göster.

"Bırak beni seni kaygan deniz kestanesi!" Geraldine bağırarak elini Max'in karnına attı ve bir su büyüğü tokadıyla onu üzerinden düşürdü.

"O zaman Darius'un sikine bakmayı bırak," diye homurdandı.

"Affedersiniz efendim ama ben öyle bir şey yapmıyorum! Birincisi, leziz Ejderha odadakilerin boş zamanlarında incelemesi için erkeğinin jambonunu göstermedi, bu yüzden ben sadece leydimi memnun etmek için kullandığı güçlü fiziği takdir ediyordum! Ve ikincisi, gökyüzündeki tüm yıldızlar tarafından sevmeye yazgılı olan leydimin etine asla bir çene bıyığı kadar bile dokunmam! Ben sadece, kişiliği arzu edilecek çok şey bırakmış olsa bile, fiziksel olarak onu memnun etme yeteneğini onayladığımı ifade ediyorum-"

Darcy, "Haklı," diye mırıldanırken ben, "Hey," diye homurdandım. Ama ne Max ne de Geraldine artık ikimize de dikkat etmiyordu.

"Madem onu istemiyorsun, o zaman bakma lan," dedi Max. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Sizin gibi alçak bir adamın ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Kendi hayatımla ilgili doğru kararlar verebileceğime bile inanmıyorsunuz."

"Çünkü berbat kararlar vermeye yatkınsın!" diye bağırdı ve kaşlarım havaya kalktı çünkü bu kavganın onun beni kesmesinden çok daha büyük bir şeyle ilgili olduğunu fark ettim ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çocuklar, biraz sakinleşelim, olur mu?" Seth bu tartışmadan ne kadar hoşlanmadığını göstermek için küçük bir sızlanmayla öneride bulundu, ancak Max ve

Geraldine bunu umursamıyor gibiydi.

"Küçük bir görücü usulü evlilik yüzünden kuyruğuna düğüm atan ben değilim!" Geraldine bağırdı. "Yanlıı yönlendirilmiş gibi görünüyorsun dokunaçlarına dolandığım için sana ait olduğum izlenimi Bir ya da iki kez, ama bu inancınızda çok yanılıyorsunuz! Seçimimi yaptığımı söylediğimde sana kendimi açıkça ifade ettim ve dinlemeyi reddeden sensin. Şimdi izin verirsiniz, kurtarmam gereken bir prenses var!"

Geraldine arkasını dönüp odadan kaçtı, merdivenlerden inerek gözden kayboldu ve Max ellerini yüzünde gezdirip inerken hepimizi ciddi anlamda garip hissettirdi.

"Siktir. Hayatım. Hayatım," dedi ve Seth ile Cal'a baktım, neler olup bittiğine dair bir fikirleri olup olmadığını merak ediyordum.

"Anlaşmalı evlilik mi dedi?" Darcy bir adım öne çıkıp Max'in elini yüzünden çekerken yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Evet," diye iç geçirdi. "Bana bir süre önce bahsetmişti ama bir süredir başkalarıyla takılabilmek için bunu gizli tutuyorlarmış. Onun yerine beni seçmesini umuyordum. Ve geçen gece onu Highspell'den kurtardıktan sonra benimkine gittik ve beni öptü. Sanırım aptalca bir şekilde bunun fikrini değiştirdiği anlamına geldiğini düşündüm."

O kadar yenilmiş görünüyordu ki Darcy omzunun üzerinden Geraldine'in gittiği yöne bakarken ne diyeceğimi bile bilemedim. "Gidip planı uygulamak için iyi olduğundan emin olayım." Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu ve Max'e sempatik bir gülümseme attı. "Özür dilerim Max."

O gider gitmez Seth öne çıktı ve kollarını Max'e doladı, o kadar umutsuz görünüyordu ki içim parçalanıyordu.

"Kiminle evleniyor?" Onu böyle acı içinde görmekten nefret ederek sordum. Yemin ederim şu anda hiçbirimiz rahat yüzü göremiyor gibiydik.

"Justin Masters," diye tükürdü, dudağı tiksintiyle geriye kıvrılmıştı. "O harika bir

büyük Kraliyet kış yalayıcısı ve sanırım umursadığı tek şey bu."

"Onu bir dahaki sefere Ejderha formumda gördüğümde yanlışlıkla barbekü yapmamı ister misin?" Ben teklif ettim ve Max güldü.

"Biz buraya gelmeden önce mezun olan seksi bir kız kardeşi olduğunu duydum," diye ekledi Caleb. "Onu becerip bir seks kaseti yapabilirim. Ailesi bunu kabul etmez.

"Herkes onun Varis'in sikini yaladığını bilseydi böyle muhteşem Kraliyetçiler gibi davranmazdı."

"Çok aceleci davranmayalım," diye güldü Seth, Cal'in omzuna gereğinden sert bir tokat atarken. "Kendini pazarlamana gerek yok, Cal, sadece adamı sikelim ve taşaklarını tehdit edelim, ta ki ayrılmayı kabul eder. Sakso çekmeye gerek yok."

"Elbette," diye onayladı Caleb, Seth'e bakıp ardından hızla bana dönerken bir kahkaha attı. "En azından Masters hatunu tarafından değil."

Seth ona sırtıttı ve Max yüksek sesle inledi. "Siz ikiniz flört etmeyi bırakın, sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyorsunuz."

"Flört mü?" Masumca omuz silkerken Seth'e bakarak tereddüt ettim.

"Arkadaşlarımın hepsi aptalca seksiyse ve ben de arada bir sık yalamaktan hoşlanıyorsam yapacak bir şey yok," dedi masumca. "Ama eğer siz hiç

Kız dramasını bir kenara bırakıp sosis ağırlıklı bir harem kurmak istersen beni ikna etmene gerek kalmaz," dedi ve Cal'a tekrar bakıp göz kırpmadan önce bakışları bir anlığına çıplak göğsüme kaydı.

"Doğru. Her ne kadar esmerleri sevsem de, şu anda onu bir kafese tıkıp uyuşturmamızı isteyen bir tanesine takılmış durumdayım, o yüzden devam edelim mi?" Ben önerdim ve hepsi kabul etti.

Cal, "Ben gidip Darcy ve Geraldine'in yerlerinde olup olmadıklarını kontrol edeyim," dedi ve ben de kendimi çatıya yerleştirilmiş kapaktan yukarı kaldırırken diğerlerine başımla selam verdim.

Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkardım, her şeyi aşağıya attım. Çatıdan koşarak atlamadan ve devasa Ejderha formuma geçmeden önce ağaç ev, altın pullarım batan güneşin ışığını yakalıyor.

Bu planda yanlış gidebilecek her şeye odaklanmayı reddettim ve bunun yerine aklımı doğru gideceğine dair küçük bir umut kırıntısına verdim. Kız arkadaşımı geri almak üzere olabilirdim ve sonunda babama karşı gerçekten bir etki yaratabilecek bir darbe vuracaktık.
fark var.

Çünkü bu iş cehenneme dönerse, hiçbir fikrim kalmayacaktı. Ve bunun Roxy için ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

OceanofPDF.com



Yemekten sonra Mildred solumda, Marguerite sağımda gelinlikler hakkında gevezelik ederken Küre'den çıktım ve bugün Pazar olduğu için kendime acımamaya çalıştım. Kralıma dönmeme tam beş gün vardı. Böyle olması gerektiğini biliyordum ama beş gün hiç bu kadar uzun gelmemişti.

Mildred, Marguerite'in yaptığı bir yorumla alay ederek, "Ben gösteriştten çok pratiklikle ilgileniyorum," dedi. "Asıl önemli olan Önemli olan düğün gecemizde kolayca çıkmasıdır, böylece gelecek nesil Acrux'lar için iyi bir Ejderha Varisi üretebilirim-"

Yumruğum o kadar ani fırladı ki ona vurmaya ne zaman karar verdiğimden bile emin değildim ama parmak eklemlerim onun kıllı çenesine çarpınca dudaklarımda karanlık bir gülümseme belirdi ve içimdeki gölgeler açlıkla kıpırdandı.

"Ne-" Mildred omuzlarını geriye atıp kaslarını gererek başladı, gözlerinin ardındaki Ejderha kafamı ısırıp koparmak istercesine bana bakıyordu.

"Git başka yerde düğünler hakkında zırvala," diye homurdandım, gölgeler kollarımdan aşağı kayıyor ve parmak uçlarımda etrafında birikiyordu. "Gölgeler

açlar. Ve eğer defolup gitmezseniz, bu gece Ejderha ile beslenmelerine izin vereceğim." Marguerite kaçmadan önce "Sonra görüşürüz çocuklar," diye soludu, ama

Mildred o kadar zeki değildi.

"Kral için önemli olabilirsiniz, ama ben de çok geçmeden bir Acrux olacağım, bu yüzden benim-"

Parmaklarımın bir hareketiyle onu kendimden uzaklaştırdım, sıkışmış bir domuz gibi ciyaklarken gölgeleri göğsüne sapladım.

"Bunu Kral'a anlatacağım!" diye nefes nefese kaldı.

"Kral seni umursamıyor," diye homurdandım, gölgelerle dolu gözlerim ve omurgamda iz bırakan zevkle ona doğru ilerliyordum. "Sen sadece damarlarında Ejderha kanı dolaşan yürüyen bir rahimsin. Ve tahmin et ne oldu?

Doğum yapmak için bacaklara ihtiyacın yok. Bu yüzden benden kaçmanı söylediğimde beni dinlemeni öneririm yoksa kendini gerekli olanlardan yoksun bulacaksın.

uymak için uzuvlar."

Mildred, gölgeleri daha da derinlerine soktuğumda acı içinde çığlık attı ama gölgeler onu tam olarak ele geçiremeden yer değiştirdi, kıyafetlerini yırttı ve boyutu o kadar hızlı büyüdü ki tek yapabildiğim izlemek oldu.

Çamur kahverengisi Ejderha formuyla bana kükredi, kafasını çevirip başının pullarının derinliklerine yerleştirdiği boncuk gözleriyle bana dik dik baktı.

Yerimde dururken gölgeler üzerime yuvarlandı, uzun zamandır ilk kez tamamen uyanık hissettiğim için kalbim öfkeyle çarpıyordu ve Mildred bana doğru bir Ejderha ateşi patlattı.

Gölgeler onun alevleriyle buluşmak için bir bulut halinde yükseldi ve onları kontrol etmek için savaşırken gözlerim açlıkla parladı, güçleri neredeyse beni eziyordu.

Muazzam bir kükreme havayı yarararak bakışlarımı gökyüzüne doğru çekerken, Mildred'in beş katı büyüklüğünde altın bir Ejderha gökyüzünden

dalışa geçti ve onunla çarpıştı.

Bakışlarım Darius'un üzerine düştüğünde korku dolu bir nefes aldım ve binlerce işkencenin yankıları etimi ısırdı. Onu gördüğümde içimde acı ve ıstırap dolu anılar su yüzüne çıktı.

gölgeler savunmaya geçer.

Ejderhalar patikada yuvarlanırken Küre'den bir öğrenci seli belirdi ve şok içinde çığlıklar atarak onları izlemeye başladılar.

Mildred ve diğer Ejderha'yı arkamda bırakıp Ağlayan Orman'a giden patikadan ilerlerken gölgeler parmaklarımın arasından kıvrılıyordu. Kaşlarım tam olarak çıkaramadığım bir şey yüzünden endişeyle çatılırken omzumun üzerinden birkaç bakış daha attım.

Birkaç dakikalığına kralımın ekran koruyucusuna bakabilmek için Atlas'ımı cebimden çıkardım ama üzerinde etiketlendiğim bir bildirim belirdi.

Tyler Corbin: Görünüşe göre aşkın gençlik rüyası o kadar da tatlı değilmiş.

@DariusAcrux az önce nişanlısına

MildredCanopus, gerçek eşi @ToryVega'ya olan sevgisi adına Ejderha

tarzında bir dayak yedi. Bu genç Pegasus her şeyi gördü ve ben

Yemin ederim, Mildred'in bıyığı hâlâ Ejderha formunda ve domuz burnu var.

Domuz büyükanne ve büyükbabası olabileceğini düşünen başka biri var mı?

Bir yerlerde mi? Yüce ve onurlu Kral Asscrux'un saf kan hakkında

söylediklerine bakılırsa, Canopus ailesinin çiftlik hayvanlarını becerdiğini

fark etmiş olabileceğini düşünüyorsunuz...

*#isawtrotters #hewontwannaporkthepork #ibetshehogsthecovers
#jurassicpork #porkasaurusrex #piginawig*

"Her zaman çok fazla soru soruyorsun," diye homurdandı. "Meraklı, meraklı. Bir dahaki sefere babandan seni tekrar cezalandırmama izin vermesini isteyeceğim."

Bizimle eve."

Gölgelerle ilgili talimatlarında başarısız olduğumda Clara'nın bana nasıl acı çektirdiğini hatırlayınca çenem sıkıştı ama geri adım atmadım. Onları içimde bu kadar derine zorlamasına izin vermek acı verici olabilirdi ama onlar üzerindeki hakimiyetimin bu kadar güçlü olmasının nedeni de tam olarak buydu.

Ayrıca, cezalar kralımı her zaman iyi bir ruh haline sokar, bu yüzden onu memnun etmek için acı çekmem gerekiyorsa çekerim.

"Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Yakınında olmadığında bağın beni nasıl acıttığını biliyorsun."

Clara nefesini tuttu, ama bu yapabileceğimiz tek şeydi.

her zaman aynı fikirdeydik, bu yüzden sonunda bana ihtiyacım olanı verdi. "Engizisyonla yüzleşmektense Nebular Görev Gücü'nden kaçmaya çalışan bir Tiberya Sıçanları ağı hakkında bazı bilgilere sahip. Biz gidiyoruz.

Avlanmak." Sesindeki neşe açıkça belli oluyordu ve rahatlayarak iç çektim.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama ben döndüğümde saraya geri dönmüş olacaksın.

Cuma mı?"

"Belki," diye alay etti ve Atlas'ı tutuşum neredeyse kırılacak kadar sıkılaştı.

"Clara!" Lionel arka planda havladı ve kızgınlıktan sertleşmiş olsa da sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Şimdi gidiyoruz.

Mesajı ilettiniz mi?"

"Onunla konuşabilir miyim?" Nefes nefese kaldım.

"Üzgünüm, baban şu anda seninle konuşmak istemiyor," dedi ve zehirli dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama merak etme - senden uzakta geçireceği zamanın tadını o kadar çok çıkarmasını sağlayacağım ki eminim seni hiç özlemeyecek."

"Clara, bırak ona söyleyeyim-"

Benimle alay edercesine bir kahkaha attıktan sonra hat kesildi ve Atlas'ı kendimden uzağa fırlatırken hayal kırıklığı içinde çığlık attım, gölgelerin kalın bir bulut halinde etrafımda iek açmasına izin verdim. G, öfkemi alıp götürecek kadar derime iledi ve beni güçlerinin verdiği zevkle titretti.

Gözlerimi kapattım, başıımı arkaya yatırıp uzun bir süre gözlerimin içinde yıkanırken hafifçe inledim.

"Kahretsin bebeğim, gölgelerin seni ne kadar tahrik ettiğini fark etseydim, belki de onları neden bu kadar çok sevdiğini anlardım," Seth'in sesi içimdeki karanlık gücün ba döndürücü sisini dağıttı ve yolun sağına, ağaçların arasında çırılçıplak durduğu ve saklamaya bile yaklaşmayan sikiinin üzerinde bir yaprak tuttuğu yere bakarken dudağım geriye kıvrıldı. "Seni baktırdım," diye alay etti ama ben daha cevap veremedim, ham gten oluşan bir darbe sırtımdaki kalkana çarptı ve dizlerimin üzerine çöküp kalkanıımı sağlam tutmayı zar zor başarıırken lanet ettim.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde Darcy'nin patikanın birkaç metre üzerinde szldğn, sırtında alev alev yanan kanatları ve mavi saçlarının etrafında dalgalandığını gördüm.

"Muhtemelen kamalısın," diye beni uyardı ve bir hava büyüsü patlaması kalkanıma tekrar çarpmadan önce bana yarım saniye verdi.

Ayağa kalkmayı başarıırken hırladım, ama Seth kendi havasını fırlattı. Sağdan bana doğru gelen büyü, kalkanıma karşı inkar edilemez bir güçle ilerlerken, güçlerinin birleşik kuvveti arasında yolun sol tarafına doğru tökezledim.

Max nmdeki patikaya adım attı ve kendi hava büyüsünü de bana yöneltince, dönüp solumdaki ağaçlara doğru koşmaktan başka çarem kalmadı.

Hava büyülerinin basıncı arttıkça kalın gövdeler arasında tökezledim ve etrafımdaki ağaçlar yarattıkları girdapta çılgınca sallandılar.

Ayağa kalkıp onlarla savaşmak, gölgelerin tüm gücünü üzerlerine salmak için yanıp tutuşuyordum. Ancak kralım, ülke henüz yeni liderliğe alışmaya çalışırken Varislere ya da Darcy'ye saldırmamam gerektiğini açıkça belirtmişti. Yeni yasaları uygulamak dışında onlarla çatışmaya girmemi istemiyordu ve ben de onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım. Bu yüzden öfkeyle homurdanarak arkamı döndüm ve kaçtım.

Ağaçların arasından koşarken botlarım yolumdaki yapraklara ve sopalara çarptı ve bir an için sağımda ve sonra solumda bir hareket bulanıklığı gördüğüme yemin ettim. *Lanet olası vampir.*

Hava büyüsünün saldırısı arkamda durmadı, bu yüzden önümde ne olduğuna odaklanacak zamanım yoktu ve geçen her anla birlikte, kalkanımı yerinde tutmak için sahip olduğum her şeyle savaşırken büyüm sınırlarına kadar geriliyordu.

Ağaçlar önümde açılıyor gibi görünüyordu, yerdeki döküntülerden arınmış açık bir yol belirdi ve onu alıp hızımı artırdıkça daha hızlı koşmamı sağladı.

Gölgeler derimin altında kıvranıyordu, ama rüzgâr kalkanımın arkasına çarpmaya devam ederken elimdeki her şeyi kalkanımı korumak için zorlarken, giderek daha fazlasını yakarken bile Elemental büyüme odaklanmaya devam ettim.

Büyümü yenilemek için yanıma bir ateş topu attım ama bunu yaptığım anda altımdaki zemin o kadar sert sarsıldı ki havaya fırladım. Alevleri unuttuğum için bağırdım ve önümdeki pürüzsüz patıkaya yüzüstü düşmemek için sahip olduğum her şeyi tekrar havaya fırlattım.

Bir mucize eseri ayağa kalktığımda büyüm ciddi şekilde tükenmişti ve patikadan aşağı doğru koşarken yüksek sesle küfrettim, o tarafa doğru kıvrılırken sola döndüm, her iki taraftaki ağaçlar ve çalılar bu hızla geçmeye çalışamayacağım kadar sıkı.

Kendimi birden dik bir tepenin zirvesinde buldum ve botum tekrar patikaya indiğinde, çamur yerine buza çarptığım için ayağım altımdan kaydı ve kışımın üzerine düştüm. Ama önümdeki tepenin keskin düşüşü arasında,

kaygan buz ve arkamda bitmek bilmeyen fırtına varken, kendimi tepeden aşağı hızla kaymaktan alıkoymamın hiçbir yolu yoktu.

Kollarımı önüme attım, hava büyüyle düşüşümü yavaşlatmaya çalıştım ama göğsümdeki donuk ağrı beni neredeyse bayılmak üzere olduğum konusunda uyardı ve biliyordum ki Şu anda arkamdaki üç pislikle savaşılabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Tam büyü rezervlerim tükenirken, yola yerleştirilen ve önümde hiçbir şey yokmuş gibi görünmesini sağlayan bir illüzyona çarptım ve doğrudan ağır metal bir kafese doğru itildiğimde çığlık attım.

Arkasındaki parmaklıklara sertçe çarptım, yüzümü çarptım ve yaralanmanın acısı daha bana ulaşmadan kemik çıtırtılarını duydum.

Yuvarlandım, yüzümden damlayan kanla kapıya doğru geri dönmeye çalıştım, ama daha yaklaşmadan Caleb görüş alanıma girdi, kapıyı çarptı ve ruhumun derinliklerinde yankılanan metalik bir çınlamayla kilitledi.

Öfkeyle çığlık attım, öne doğru süründüm ve ellerimi ona doğru fırlattım, Geraldine de ağaçların arasından çıktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile yüzünde muzaffer bir ifade vardı.

Beni hapsettikleri kafesin parmaklıklarına doğru yönlendirdiğimde avuçlarımdan gölgeler fışkırdı. Ama karanlık sis kafese yaklaştığı an

metal bana geri sekti, kemiklerime kadar yanan bir acı gönderdi ve acı içinde inlememe neden oldu.

"O kafes gece demirinden yapılmış. Gölgeleer onun içinden geçemez ve onları her zorlamaya çalıştığında, kullandığın güç Onun yerine sana saldıracağım," dedi Darcy, Geraldine buzu eritip yok ettiği sırada önümdeki patikaya inerken acımasızca.

Darcy kanatlarını çözdü, Fae formuna geri döndü ve alevlerinden sihrimi yenileme şansım olmadığından emin oldu.

Seth daha sonra ortaya çıktı, üzerinde eşofman vardı ve Max Darcy'nin diğer tarafında durmak için yaklaşıyordu, yüzü kararlılıkla gerilmişti ve elinde Atlas'ım vardı.

"Kralım bunu duyduğunda hepiniz bedelini ödeyeceksiniz," diye hırladım onlara, bakışlarım kız kardeşim, Geraldine ve Varisler arasında gidip gelirken içlerinden birinin eksik olduğunu fark ettim.

"Bu senin için almaya hazır olduğumuz bir risk, tatlım," dedi Caleb, kafesinde çömelmiş bana bakarken başını eğerek.

Bu şeyin içinde ayakta bile duramıyordum ve parmaklıkları kavramak için uzandığımda, avuç içlerimdeki derinin eridiğini hissedene kadar gölge kaplı ellerimi yakıyorlardı ve yine acı içinde çığlık atıyordum.

"Durun leydim!" Ellerimi geri çekerken Geraldine dehşet içinde nefes nefese kaldı ve terledi, vücudum acıyla titriyordu.

"Çıkarın beni," dedim ama Darcy başını salladı, gözleri akmamış yaşlarla ıslanmıştı ama ifadesi sert ve inatçıydı.

"Kendine gelene kadar oradan çıkmayacaksın," diye hırladı ve ben daha cevap veremeden tepemde bir yerden kederli bir kükreme duyuldu.

Kafesimin parmaklıklarından yukarı baktığımda Darius'un altın Ejderha formuyla gökyüzünden atladığını görünce korkuyla çığlık attım. Bakışları

Kendimi onun karşısında çaresiz hissettiğimde, onun yanında her zaman hissettiğim korku daha da yoğunlaştı.

Ağırlığı kafese çarptığında kafes sarsıldı ve devasa pençeleri üstümdeki metal parmaklıklara dolandığında sırtüstü düştüm ve aniden havaya kaldırıldım.

Beni ağaçların üzerine uçururken bağırdım, küfrettim ve hepsine karşı misilleme yemini ettim ve diğerlerinden biri beni kaçırdığını kimsenin fark etmediğinden emin olmak için aşağıdan varlığımı gizlerken bir gizleme büyüsunün üzerimden ve kafesimden kaydığını hissettim.

Uçuş uzun sürmedi ve Darius garip bir şekilde King's Hollow'un çatısına indi, ardından çatıda bir delik açtı ve kafesimi orta odanın içine, yanmayan şöminenin önüne bıraktı.

Beni altın kafesinden kurtarıırken kafesin kapısına doğru koştum. Pençelerimle kilidi kırmaya çalışırken gölgeleri, ellerimdeki acıyı azaltacak kadar geriye itmeyi başardım. Ancak bu şey, anlamaya bile başlayamadığım bir şekilde sıkıca kapatılmıştı ve ne kadar uzun süre uğraşsam, metal parmaklıklara dokunduğum her yerde vücudumdaki et o kadar çok yanıyordu.

Darius Fae formuyla ağaç eve indi ve ben onu temkinli bir şekilde izlerken kafesin ortasına geri döndüm, bakışlarım onun güçlü, çıplak vücudu üzerinde kayarken korku içimi kapladı ve bana ne yapacağını merak ettim.

Odanın kenarındaki sandıktan bir çift siyah eşofman altı aldı ve bana döndü, yüzü beni burada bulduğu için mutlu değilmiş gibi acı içindeydi. Ama bu hiç mantıklı değildi.

"Ne yapıyorsun sen?" Burnumdan akan kan dudaklarıma damlayıp tat alma duyularımı doldururken ve yanmış etimin kokusu burun deliklerimi doldururken bile ona ne kadar acı çektiğimi göstermemek için savaşıarak homurdandım.

"Seni iyileştirmeme izin verecek misin?" diye sordu, sesi gergin ve sertti.

"Hayır," diye homurdandım çünkü şu anda durumumu daha da kötüleştirebilecek tek bir şey varsa, onun da bana ellerini sürmesine izin vermek olduğunu biliyordum. Darius Acrux'un bana yaşattığı tek şey acıydı ve şu anda ona bakmak bile, vücuduma çarpan ve beni içten dışa canlı canlı yakan yıldırımın anısıyla göğsümün ağrmasına neden oluyordu.

Darius başka bir şey söyleyemeden Caleb odaya daldı ve yıkılmış çatıya bakıp sinirli bir şekilde içini çektikten sonra elini kaldırdı. Ellerini ve toprak büyüsunü kullanarak Darius'un kafesimi içine sığdırmak için verdiği hasarı düzeltti.

"Anladığım kadarıyla onu iyileştirmene izin vermeyecek?" Caleb sanki ben burada değilmişim gibi davranarak Darius'a sordu ve ben de gözlerimi ona dikerek kendimi bu durumdan nasıl kurtarabileceğimi düşünmeye başladım.

"Caleb," diye nefes aldım, parmaklıkların arasından ona bakarken o da şaşkınlıkla bana baktı. "Onu yanımda istemiyorum," dedim, sözlerim üzerine duruşu sertleşen Darius'a bakarak.

"Bu sadece gölgelerin konuşması," diye sertçe homurdandı Caleb, Darius'a benim okuyamadığım bir bakış attı ama Ejderha'nın okuyabildiği açıktı çünkü çenesini sıktı ve bana doğru yürüdü.

Anında geriye doğru kaydım, ellerimi ve ayaklarımı kullanarak kafesin arkasına çarpma kadar ilerledim ve acıdan tısladım. Parmaklıkların bana temas ettiği yerlerde gölgeler yanıyordu. Kafesin beni yakmayan tek kısmı sağlam tabanıydı, ancak avuçlarımı düz bir şekilde bastırıldığında, lanet olası ruhumdan enerji emmeye çalışıyormuş gibi hissettim, bu yüzden sadece çalınması için ona herhangi bir güç itme arzum yoktu.

"Roxy," diye homurdandı Darius, çömeldi ve kaşları çatılmış bir halde bana baktı. "Lütfen bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Tısladım, bir santim bile kıpırdamadım ama Şu anda ne kadar savunmasız olduğumdan nefret ediyordum.

Tüm vücutum, artık beni merhametine bıraktığına göre bana ne yapacağını bildiğim için gerginlikle sarılmıştı. Sinmemek ve bakışlarını üzerimden ayırmamak için elimden gelen her Şeyi yaptım.

"Sanki sana saldıracağımı düşünüyorsun. Seni seviyorum Roxy," diye hırladı. "Neden sana acı verecek bir Şey yapacağımı düşünüyorsun ki?"

Bana söylediklerini anlamaya çalıştım ama sözlerini düşündüğüm anda, bana neden olduğunu bildiğim acının keskin yankıları etimde keskin bir nabızla yankılandı ve beni ısırırken irkilmeme neden oldu.

Darius bana uzanmaya çalıştı ve ben yine geri çekildim, kafesin parmaklıklarına bir kez daha bastırıldığımda dişlerimin arasından tısladım. Ayağa fırlayıp hışımla benden uzaklaşırken yüksek sesle küfretti, bildiğim öfkesi patlayıp dudaklarından bir kükreme çıkarken kanepeyi devirdi.

"Darius!" Parmaklıklara temas eden derim acı içinde inerken Caleb havladı ama ona bir santim bile yaklaşmayı reddettim, onunla daha da kötü olacağını biliyordum. "Sakin ol! Senin derdin ne lan?"

Darius bana acı dolu bir bakış fırlattı ve hışımla çıkmadan önce başını salladı

kapıya doğru. "Burada bulunarak durumu daha da kötüleştiriyorum. Gidip diğerlerinin neden bu kadar uzun sürdüğüne bakacağım."

Caleb onun peşinden gitmekle benimle kalmak arasında kararsız görünüyordu ve ben onun kalma kararını vermesini izlerken yavaşça parmaklıklardan uzaklaştım. Bana acıyarak baktı ve gölgeler tekrar içimde yükseldi, kulaklarıma tatlı sözler mırıldanarak bunun benim olduğunu hatırlattı.

kaçmak için bir Şans.

Alt katta bir kapı çarptı ve Darius'un gerçekten gittiğini anladığımda vücudumdaki gerginlik biraz daha azaldı.

"Caleb?" Mırıldandım, sesim alaktı ama yetenekleriyle duyabileceğı kadar yüksekti. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Koyu mavi gözlerini bana çevirdi ve önümde durmak için yuvarlamadan önce kanepeyi tekrar kaldırmak için hareket etti.

"Bunun şu anda kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum, Tory, ama sana yemin ederim ki bu en iyisi. Anka kuşunuzu geri aldığınızda gölgelerle savaşabileceksiniz. O zaman daha net düşünebileceksin. Unutma-"

"Lionel bana unuttuğum şeylerin bana acı verdiğini söyledi," diye nefes aldım, ona doğru sürünerek parmaklıkların arasından baktım. "Bu doğru, değil mi?"

"O kadar basit değil," diye mırıldandı, çenesi sıkılmıştı.

Sessizlik çöktü ama onun biraz bocaladığını, beni yakından izlediğini görebiliyordum

Ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi dudaklarımı yavaşça ıslatarak bana yardım etmesi için onu zorlamaya çalıştım. Eğer şu anda nasıl hissettiğimi görmesini sağlayabilirsem, kesinlikle bunun doğru olmadığını fark ettim. Elbette beni burada kilitli tutmazdı.

"Lütfen Caleb, bana bunu yapma," diye yalvardım.

Ne planladıklarından korkuyordum. "Kralıma bağlandığım için artık mutluyum. Ve yapabileceğın hiçbir şey bu bağı koparamaz. Ayrıca, gölgeleri istiyorum. Onlara *ihtiyacım var*. Lütfen onları benden almalarına izin verme."

Caleb inledi ve başını ellerinin arasına aldı. "Şu anda kendinde değilsin tatlım," dedi. "Ama olacaksın. Yakında."

Öfke içimi yakıp kavurdu ve parmaklıklara doğru hamle yaptım, gölgeleri tüm gücümle ona fırlattım, böylece tüm dünyam kalın bir karanlık sisi içinde yok oldu.

Parmaklıklara vurdukları darbeyle birkaç dakika içinde acı içinde çılgık atmaya başladım ama geri adım atmayı reddettim. Acı ve ıstırap içinde

yeniden doğmuştum.

ve benim için kararlaştırdıkları kaderden kaçmak için bu işkenceyi zorlayabilirdim.

Parmaklıklar tutunduğunda uludum, gücüm içimde sekerken sırtıma çarptı. Kullandığım büyü vücuduma işledikçe sarsılmaya ve kasılmaya başladım ve acı damarlarımda akan magma gibi hissettirdi.

Ama durmadım. Eğer dursaydım bundan çok daha kötü olurdu. Eğer kralımı hayal kırıklığına uğratırsam, çekeceğim işkence bunun yanında solda sıfır kalırdı.

O taş odanın anıları zihnimde yankılandı. Yıldırım kavanozları ve etimi defalarca oyan metal aletler. Bunu bana Darius yapmıştı. Hepsi Darius'un eseriydi. Onu her düşündüğümde, geceleri onu çağırmak için uyandığımda ya da yardımını isterken adını haykırdığımda, karşılığında aldığım şey buydu. Benim için hiç gelmedi.

Beni bu kadere terk etmişti.

Beni almasına izin veremezdim. Vermezdim.

Kafese o kadar büyük bir güç fırlattım ki, ben sırtüstü sarsılırken her şey sarsıldı ve sallandı, ta ki aniden etrafımı saran karanlık beni içine çekip yutana kadar.

Ve sonunda hiçbir şeyin olmadığı bir boşluğa düştüğümde tüm bunlardan kurtuldum.

Isı damarlarımdan altından kayıyordu, yoğun ve güçlü ve tam olarak kavrayamayacağım kadar çok anıyla doluydu.

İlk başta, alevlerin yoğunluğundan geri çekildim, zihnimin güvenli, karanlık ve gölgelerle kaplı bir köşesine çekildim, ama ateş güçlendikçe, kendimi ondan korumak daha da zorlaştı.

Sıcaktan yanacağımdan emin olduğum bir anda gözlerim açıldı ve korku dolu bir çığlık attım.

Ateşten uzaklaşırken nefes nefese kaldım ama ondan kaçmak, içimde yaşıyor gibi görünen bu şeyden uzaklaşmak mümkün değildi. Sarsılarak etrafıma bakındım ve Darcy'nin parmaklıkların arasından bana baktığını gördüm.

Avucundaki şırıngayı sıkıca tutarken koluma baktım ve pazumda küçük bir yara olduğunu gördüm.

"Bana ne yaptınız?" Nefes nefese kaldım, geri çekildim ve tekrar kafesin parmaklıklarına çarparak ağlamaya başladım.

Dudaklarım acı dolu bir homurtuyla aralandı ve bir elimi delinmiş yaranın üzerine koydum, kalbim hızla çarparken etrafımı saran yüzler denizine baktım.

"Geri çekil," diye homurdandı Max, elini Geraldine'in koluna koydu ve hıçkırarak ağlarken onu bir adım geriye çekti. "Çıldırmaq üzere ve Düzen formunun kontrolünü kaybetmek üzere."

"Kahretsin," diye küfretti Seth ve Caleb'ın bileğini yakalayarak onu da geri çekti.

"Bana bak Roxy," diye homurdandı Darius sağımdan ve onu beni tutan parmaklıklara çok yakın bulduğum için bir korku çığlığı attım.

Max panikle bir şeyler haykırırken kürek kemiklerim boyunca bir sıcaklık yayıldı ve içimde tutabileceğimden çok daha fazla enerji yükseldi.

Vücudum bir ateş topuna dönüştü, sırtımdan kanatlar koptu ve kafesin etrafımda patlamasına neden oldu, metal çubukları ölümcül mermiler halinde her yöne fırlattı.

Bir an için korku ve panik içinde felç oldum ama tam ortasında, kanımdaki Anka ateşinin çağrısı beni merkeze aldı ve Alevlerin arasında, vücudu benimki gibi ateşle kaplanmış ve kollarını sessiz bir yalvarışla bana uzatmıştı.

Beni kendine çekip o kadar sert sıkıyordu ki kırılacağımdan emindim. Ama kırılmadım. Çünkü ona sahiptim. Ve ihtiyacım olan tek şey oydu.

Ona sarıldığımda gözyaşlarım histerik bir hal aldı, beynim Onsuz ne kadar çok şey kaçırdığımdan, ona ne kadar ihtiyacım olduğundan ve ne kadar az şey yaptığımdan başka bir şeye tamamen konsantre olamadım.

Birbirimize ne kadar süre böyle sarıldığımızdan emin değildim, neredeyse tek bir beden oluşturuyorduk, aynı bütünün iki yarısı. Olmak için doğduğumuz gibi.

Gözyaşlarım tenimde cızırdamayı bıraktığında ve Anka Kuşum geri çekildiğinde etrafımızdaki ateşin yavaş yavaş söndüğünün farkına vardım, tekrar içime gömüldüm ama yüzeye yakın kalarak kalan ateşi kovaladı. Gölgeler bir yana.

Darcy beni sıkıca kavrayıp parmaklarını saçlarımda gezdirirken tekrar tekrar, "İyisin Tor," diyordu.

"Yine kontrol altında mı?" Seth'in sesi dikkatimi çekti ve başımı hafifçe çevirdiğimde onu Max'in buzdan kubbesinin içinde dururken buldum, Geraldine ve Darius herkesi korumak için ağaç evin kendi taraflarını tutuyorlardı.

Arkamızda, her yer paramparça olmuştu ve alevler hâlâ ormanın ötesindeki ağaçların dallarında parlıyordu.

"Şimdi iyisin, değil mi Tor?" Darcy sordu ve ben ona göz kırparak baktım, beynim neler olduğunu anlamaya çalışırken biraz geri çekildim.

Herkesin bana fırlattığı kelimeleri anlamak için bile bir pamuk tabakasının içinden geçmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Leydim, kıyafetlerimi alabilirsiniz!" Geraldine yüksek sesle anons etti, yanındaki buz ayırdı ve gömleğini çıkarmaya başlarken öne çıktı, vardiyada tüm kıyafetlerimi yaktığımı fark etmeme neden oldu ve

kollarımı kendime sıkıca sarmış, çıplak bir şekilde yere çömelmişim.

Darcy yer değiştirdiğinde kendi kıyafetini koruyacak kadar akıllıydı, bu yüzden ben sadece herkesin baktığı çıplak kışkı bir hatundum.

Utanç beni pençesine aldı ve gölgeler derimin altında kayarak bana bu duygudan biraz kurtulmamı önerdi, ancak çağrılarına direndim, kız kardeşime baktım ve kendimi merkeze almak için ihtiyacım olan her şeyi onun bakışlarında buldum.

Max, Geraldine'in bileğini yakaladı ve bir şey çıkaramadan onu geri çekti. "Onu sıkıştırma," diye uyardı. "Tekrar patlayabilir."

Siren yeteneklerinin dokunuşuyla benim karıncalandı ve beni cesaretlendiren bir baş hareketiyle Darcy'ye endişeyle baktım. "Eğer izin verirsen Max sana yardım edecek mi?"

Kafesin bana verdiği yaralardan dolayı güçsüzlükten titriyordum ve beynim çatlamaya o kadar yakın hissediyordu ki, kabul etmek için çok cazipti, ama gözümün köşesinde büyük bir figür hareket ettiğinde, kilitlendim.

Darius bana doğru bir adım attı ve nefesim kesildi, Anka Kuşum derimin altında koruyucu bir şekilde yükselirken korku içime sıçradı ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"İşte," diyerek buz kalkanının patlamadan koruduğu giysi sandığından bir kapüşon çıkardı ve bana uzattı.

Anka kuşlarımızın alevleri büyümü biraz olsun tazelemişti ve Darius daha fazla yaklaşmadan bir hava kalkanı fırlattım, içimden bir korku iniltisi yükselirken Darcy'nin kollarına doğru geri çekildim.

"Kahretsin," diye küfretti Max, yüzü üzüntüyle buruşurken Darius ile benim aramda bir bakış attı. "Darius... Bence gitmelisin."

"Ne?" diye homurdandı Ejderha, gözleri açık bir reddedişle parlıyor ve kasları kendini değiştirmenin eşiğindeymiş gibi dalgalanıyordu.

Kalkana daha fazla büyü uygularken korkulu bir nefes aldım ve Darcy çenemi tutarak beni ona doğru çevirdi, iyileştirici büyü derimin altından kayarak etimdeki ağrıların bir kısmını hafifletti.

"Darius'tan korkmana gerek yok, Tory," diye nefes aldı. "O babası gibi değil. Seni asla Lionel'ın yaptığı gibi incitmez-"

"Lionel bana zarar vermiyor," diye hırladım, kollarını iterek. "Beni iyileştiriyor. Beni seviyor. O benim kralım."

Herkes derin bir sessizliğe gömüldükten sonra Geraldine ellerini gözlerine götürerek yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım, merhamet et! Leydim yalancı bir kertenkele tarafından kandırıldı ve en iğrenç şekilde kandırıldı!"

"Hayır, Tory, değil," diye homurdandı Darcy, yarattığım kalkana bir büyü patlaması gönderip onu parçaladıktan sonra hava büyüsunü kullanarak kapüşonu Darius'tan alıp başımın üzerine yerleştirdi. Kendimi ayağa kaldırdım ve kapüşon uyluğumun ortasına kadar sarktı, kumaştan gelen sedir ve duman kokusu Darius'tan uzaklaşmak için acele ederken bile kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağladı.

"Artık Anka Kuşu'nu geri aldın. Onu Karanlık Zorlama'yı kendinden yakmak için kullanmalısın," dedi Darcy.

Herhangi bir Zorlamanın etkisi altında olmadığımı söylemek için ağzımı açtığımda bakışlarım ona kaydı ama bunu düşündüğüm anda içimdeki Anka yeniden alevlendi, yükseldi ve derimin altında yer değiştirdi. Bu

Zihnimden zincirlerin kalkmasının verdiği rahatlamayla tekrar ağlayana kadar zihnime yerleştirilen emir üzerine emir vererek bir yıkım yolu açtı.

"Ona ne yapıyordu böyle?" Seth'in boğazından bir inilti kaçarken Caleb mırıldandı ve kendimi her şeyden tamamen bunalmış bulurken bakışlarım hepsinin arasında gidip geldi.

"Roxy," diye nefes aldı Darius, elini uzatarak bana doğru bir adım daha yaklaştı. Ama ona baktığım anda kalbim yerinden fırladı ve bedenimi yakıp kavuran onca acının anıları beni tekrar korkuyla çarpmaya başladı. O'ydu. Hepsi oydu.

"Geri çekil," diye soludum, kendimi bir kez daha büyüsüz ve karşımdaki bu vahşi yaratığın merhametine kalmış bulduğumda neredeyse yine gölgeleri çağırıyordum.

Darius'un yüzü gerildi ve bakışlarındaki bir şey paramparça olmuş gibiydi, ruhumda o kadar derin bir korkuyla ona baktım ki bundan kaçabileceğimden emin değildim.

Max aniden, "Herkesin gitmesi gerekiyor," diye emretti. "Cal, Seth ve Gerry, gitmeden önce duvarları onarın, sonra da ormanın alevlerden zarar görmediğinden emin olun. "Darius, senin sadece... gitmen gerekiyor, üzgünüm ama o senin etrafında olamaz. Senden çok korkuyor. Bu onu bunaltıyor-"

"Onu bir daha terk etmeyeceğim," diye hırladı Darius vahşice ve ses tonundaki karanlıkla etime bir acı saplandı.

"Üzgünüm dostum," dedi Max, ona dönüp yüzünü tutarak kendi tarafına bakmaya zorladı. "Ama senin burada olman... ona zarar veriyor. Lionel ne yaptı bilmiyorum ama sana her baktığında fiziksel acının yanı sıra dehşet de hissediyor. Eğer bunu düzeltmek için bir şansım olacaksa, burada olmamalısın. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu anda onun etrafında ne kadar çok olursan, işleri onun için o kadar kötüleştiriyorsun."

Darius çenesini sıktı, karanlık gözlerini bana çevirirken bu acıyı içinde hissediyormuş gibi görünüyordu ve bu sefer irkilmemeye çalıştım ama elimde değildi.

"Bu doğru mu, Roxy?" diye sordu, aramızdaki mesafeyi kapatmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu ve bende çılgılık atma ve sıçrama isteği uyandırıyordu

Ondan kaçmak için duvarda açtığım dev delikten dışarı çıktım.

Cevap vermedim ama inkar da etmedim ve bu onun kararlılığını kırmaya yetmiş gibi görünüyordu çünkü bakışlarında keder parladı ve sertçe başını salladı.

Döndü ve çıkışa doğru yürüdü ve Seth onun peşinden giderken uludu, Caleb arkalarından koşmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve onların baskın varlıkları ayrılırken biraz rahatladım.

Geraldine hâlâ Max'in istediği gibi duvarı onarırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ama o yavaşça bana yaklaşıırken bakışlarım Siren'e kaydı.

"Sanırım sana yardım edebilirim, Tory," dedi nazikçe, yaklaşıırken içimi bir sakinlik ve anlayış duygusu kapladı, armağanları etrafındaki havayı doldurdu ve beni nazik bir kucaklama gibi içine çekti.

"Bilmiyorum eğer-" Başladım ama Darcy sözümü kesti.

"Ona güvenebilirsin, Tory. Sana yardım edecektir. Lütfen izin ver."

Bakışlarım ikizimin gözleriyle buluştu ve gözlerinde o kadar çok acı ve kırgınlık buldum ki, bana bu şekilde bakmasına neden olan şeyi hafifletmek için bir şeyler yapma ihtiyacıyla kendimi başımı sallarken buldum.

Çocukluğumuza dair anılar içimde kabarıyor, sanki içim onlarla dolup taşıyormuş gibi hissediyordum. İyi, kötü, düpedüz sefil. Yine de yıllar boyunca ne yaşamış olursak olalım, içimde her zaman yanan bir ışık vardı Yanımda, bana her zaman eve dönmemde rehberlik edecek kendi yıldızım gibi. Darcy. Benim diğer yarım. Benim tek, en gerçek aşkım.

"Tamam," diye nefes nefese kabul ettim ve Max ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Bunu çözeceğiz, tamam mı küçük Vega?" diye mırıldandı, derin kahverengi gözleriyle bakışlarımı yakaladı ve nedense ona gerçekten güvendim.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Bunu onunla yalnız yapmam gerekiyor," dedi Max, bir an bile gözlerini benden ayırmadan. "Böylece tek odağım her zaman onun duyguları olacak."

Darcy reddetmeye hazır görünüyordu ve Geraldine yüksek sesle hıçkırırken bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Leydimi bana geri getirsen iyi olur, seni ödüllü balon balığı. Yoksa yüzgeçlerini kışından kesip ateşe atarım!"

Max ona gözlerini devirdi, parmakları parmaklarımın etrafında sıkılaşıırken bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve yatıştırıcı duyguları içime itmeye devam etti.

Darcy meydan okurcasına, "Onu terk etmek istemiyorum," diye homurdandı.

"*Bak,*" dedi Max sert bir sesle, dönerken bakışlarımı kırdı. ona doğru. "Kız kardeşin ciddi anlamda berbat bir şey yaşadı. Şu anda hissettiği duyguların karmaşıklığını sana açıklamaya bile başlayamam, ama bu boku tersine çevirmek için en ufak bir şansım olmasını istiyorsan, o zaman buradan defolup gitmelisin ve sana Sirenlerin neden en iyi Tarikat olduğunu göstermeme izin vermelisin. Çünkü şu anda zamanın çok önemli olduğuna eminim. Gölgeler geri itildiği ve tüm o Karanlık Baskı kırıldığı için zihni parçalanmış ve şekillendirilebilir durumda. Ama geçen her an, hissettiği şeylerin daha fazlası sabitleşiyor. O orospu çocuğu ona elini sürmeden önce kim olduğunu hatırlamasına yardım etmemi mi istiyorsun yoksa orada öylece durup şansını mahvetmek mi istiyorsun?"

Darcy ona uzun bir süre ters ters baktıktan sonra bana özür dileyen bir bakış fırlattı. "Geri döneceğim Tor," diye söz verdi. "Beni tekrar görmeye hazır olduğun anda burada olacağım."

Geraldine'in kolundan tutup onu odadan çıkarırken başımı salladım, Max ve ben birbirimize bakarken ayak sesleri merdivenlerde kayboldu.

Bana doğru yaklaştı ve yüzümü büyük ellerinin arasına almak için uzanırken derin bir nefes aldı.

"Hiçbir şeyle mücadele etme, Tory," diye mırıldandı. "Sadece her şeyi hisset ve söz veriyorum, bunu çözmene yardım edeceğim."

Kalbim panik ve korkuyla çarpıyordu ve içim kaçma arzusu ve kralımı görmek için duyduğum bu acil ihtiyaçla doluydu. Ama kahverengi gözlerinin derinliklerine baktığımda, içimde bir şeyler duruldu ve yanaklarımdan süzülen yaşlar yavaşlamasa da, üzerinde dünyanın ağırlığını taşıyor gibi görünen titrek bir nefes vermeyi başardım. Ve sonra kendimi onun güçlerine bıraktım ve beni acı ve kalp ağrısının gelgitinde sürükleyip götürmesine izin verdim.

OceanofPDF.com



Tory'nin zihnini dolduran acı ve korku dolu anıları eleyip köklerine inebilmek için beş saatten fazla uğraşmam gerekmişti. Lionel, ona yaptığı her işkence anını Darius'un bir anısıyla ilişkilendirmesi için onu zorlayarak çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Anılarında o kadar çok işkenceyi net bir şekilde görebildim ki, bu beni içten içe hasta hissettirdi ve yeteneklerim her saniyesini hissetmeme izin verdiği için boğazımda safra yükselmeye devam etti.

Uzak durabilirdim, en kötüsünü özümsemeyi reddedebilir ve kendimi ondan koruyabilirdim, ama onun bu çıkışa ihtiyacı vardı. Bundan emindim. Onu Acrux Malikânesi'nin altındaki o odaya götürdüğü ve üzerinde bu karanlık ve çarpık fantezileri oynadığı her seferin üstesinden gelmeye ihtiyacı vardı.

Eğer içimde Lionel'in derinlikleri hakkında en ufak bir şüphe varsa Daha önce Acrux'un ahlaksızlığı karşısında içimde hiçbir yanılsama kalmamıştı.

Tory'yi çılgılık bile atamayacak hale gelene kadar kesmemiş, yakmamış ve elektrik vermemişti. Bundan zevk almıştı.

Çektiği acının anılarının derinliklerinde, onu çığlık attırıp merhamet çığlıkları attırırken gözlerinin heyecanla parladığına dair haddinden fazla görüntü vardı. Bu anıların onun gözleri olduğuna inanana kadar onu tekrar tekrar Darius'u düşünmeye zorlamıştı. Bunu ona yapanın o olduğuna.

Zalimliklerinin çoğunda kendisine yardımcı olması için bir Tepegöz kullandığını fark etmem günün büyük bir kısmını almıştı. Akademiye ilk geldiği andan itibaren Darius'la ilgili karanlık ve acı dolu tüm anılarını almış ve içten dışa kanayana kadar bıçağı bu anılar yüzünden hissettiği acıya saptamıştı. Ve sonra tüm iyi anılarını da bulmuş, onları daha fazla koruyamayana kadar onu tekrar tekrar dövmüşü, yine de zihninde hala saklı birkaç şey olduğunu görünce şaşırdım.

Onları açması için yaptığım girişimlere hâlâ direniyordu, ama düşüncelerini ve duygularını onlara doğru yönlendirdiğim her seferinde, bir öncekine göre onlara bakmaya biraz daha yakın görünüyordu, bu yüzden vazgeçmiyordum.

Katlandığı işkencenin hatırasıyla bayıldığı ilk seferden sonra King's Hollow'daki yatak odama taşınmıştık ve kafasını sert döşeme tahtalarına çarpmadan önce onu zar zor yakalamıştım.

Onu buraya getirdim ve her söndüğünde dikkatlice yeniden yaktığım şöminenin yanındaki yatağı yatırdım. Elimi kullanarak Ona bu şekilde hediye vermek, ben ondan beslendikçe büyüsünü tüketiyordu ve çalışırken benim aldığım miktara yetişebilmek için depolarını sürekli yenilemesi gerekiyordu. Onun gücünün zenginliğiyle başım dönmüşü ve birkaç kez ara verip kendimi boşaltmaya çalıştım.

Sırf ondan daha fazlasını çekmeye devam edebilmek için dışarıdaki ormanı ya da bir nehirden su akıtmayı.

Kollarımın arasında kıvrılmıştı, başı göğsüme yaslanmıştı ve uzuvları onu defalarca sarsan acının hatırasıyla titriyordu.

Yeteneklerimi kullanarak bu acıyı ondan çekip almaya ve her bir parçasını bana vermeye zorlarken kendimi ona bunu en başta yapan canavar gibi hissetmekten alamıyordum. Ama bunun tek yol olduğunu biliyordum. Kendini bu acıdan kurtarması, Lionel'in yalanlarının gölgesi olmadan bu acıya net bir şekilde bakması gerekiyordu.

Bunun bana ne yaptığını düşünmeme bile izin vermeyecektim. Ona karşı yeteneklerimi sonuna kadar kullanıyordum ve o da kendini onlara açıyor, anılarına tamamen dalmama izin veriyordu, böylece sanki oradaymışım gibi onları gerçekten izleyebiliyordum. Nadiren birinin zihninin bu kadar derinlerine inerdim ama ona yapılanları düzeltmek için herhangi bir şansım olmasını istiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

Gücümü tekrar içine iterken gözlerimi kapattım ve onun soğuk Acıdan nefesi kesilirken parmakları gömleğimi sıkıca kavradı ve sanki ben de oradaymışım gibi keskin bir elektrik darbesinin kendi göğsüme çarptığını hissedince homurdandım. Darbenin acısıyla sarsılıp kasılırken dilini ısırıldığı için ağzımda kan tadı alabiliyordum. Ve iç çamaşırıyla bağlandığı tahta sandalyede kollarını ve bileklerini tutan deri kayışların sert ısırtığı uzuvlarımda panik yarattı.

"Kimi seviyorsun?" Lionel soğuk bir tavırla sorarken Clara onun koluna asıldı ve dişlerini göstererek gülümsedi.

"Sen," diye nefes nefese kaldım, Tory'nin anısını yeniden yaşarkenki sesimle.

"Peki ya oğlum?" Lionel, Tepegöz öne çıkarken kenara çekilerek sordu ve ben umutsuzca başımı salladım. Omuzlarına kadar sarkan gür siyah saçları ve pürüzlü, yaşlı bir yüzü vardı.

Sol gözünün içinden geçen yara izi, yaranın eski olduğu belli olmasına rağmen beyazı kanla kırmızıya boyamıştı. Buna gölge gözü diyordu ve Gölge Âlemi'nin vizyonlarını görme yeteneğine sahip olduğunu iddia ediyordu. Lionel'ın da ona inandığı açıktı. Gözbebekleri o kadar kararmıştı ki simsiyah görünüyordu ve bakışlarını bana çevirdiğinde, neler yapabileceğini çok iyi bildiğim için korkuyla ürperdim.

"Ondan nefret ediyorum," dedim. "Ondan tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyorum. Tek yaptığı bana acı çektirmek." Ama bu sözleri hissetmedim. Yatağında uzanırken Darius'un kollarının beni sardığını hissettim ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı. Bana baktığında kalbimin nasıl çarptığını hissettim ve Benim için savaşacağına söz verdiğini hatırladım.

"Yalancı, yalancı," diye mırıldandı Tepegöz, uzanıp bir parmağını boynumdan aşağı ve göğüslerimin arasından geçirdikten sonra sutyenimin ortasına takıp hafifçe çekti.

"Çek ellerini Vard," diye homurdandı Lionel ve beni Tepegöz'ün gezinen ellerinden kurtarıp yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimiyle beni serbest bıraktığında rahatlayarak ürperdim. "Sadece işini yap."

Kahin, Lionel'in emrine boyun eğerken hafifçe ofladı ve Yer değiştirmeden önce her zaman yaptığı gibi boynumu sıkıyor ve nabzımın korkuyla atmasına neden oluyordu.

Clara, Lionel'in kulağına, "Taktığı güzel mücevheri beğendim, baba," diye üfledi ve elini Lionel'in pantolonunun içine sokarak hafifçe hırladı.

"Şimdi sen söyleyince, Clara canım, o kolye bana tanıdık geldi." Darius'un bana verdiği yakut kolyeye baktıklarında kalbim küt küt atmaya başladı ve kaçış olmadığını bildiğim halde sandalyeme geri çekildim. "Eğer beğendiysen alabilirsin."

Clara heyecanla sırtıttı ama Vard önümde durmak için hareket etti ve kimden korkmam gerektiğini anlamaya çalışırken bir kez daha dikkatimi çekti.

en çok bu odada.

Vard dişlerini göstererek gülümsedi, koyu renk gözleri yavaşça birbirine kayarak alnının ortasında kocaman, bulbus bir göz oluşturdu ve ben gözlerimi kapatıp, zihninin benimkine girmesinden kendimi korumaya çalışırken gözlerimi kısıtım.

Clara neşeyle kıkırdadı, bağlı olduğum tahta sandalyenin arkasına sıçradı ve saçlarımdan bir tutam yakaladı, kirli tırnaklarını kanamam için yeterince sert bir şekilde kazarak göz kapağımı açmadan önce çığlık atmama neden olacak kadar sert bir şekilde çekti. Diğer eli kolyemin kopçasını çekiştirdi ve ben gözümü kapalı tutma savaşını kaybettiğim anda kolyemi çekip çıkardığını hissettim.

Vard beni bakışlarıyla yakaladı ve bir an içinde, zihnime sürünerek girdiği sümüksü, müdahaleci his beni bunalttı ve düşüncelerimin içinde konuşurken sıcak nefesini boynumda hissettiğime yemin edebilirim.

"Sana istediğim kadar dokunabileceğim bir gelecek gördüm, küçük güvercin," diye mırıldandı. "Kralımın seni bana hediye edeceği ve ona hediye ettiğim tüm vizyonların ödülü olarak seni istediğim sıklıkta yatağıma göndereceği bir yer. Yara izimi bana babanın verdiğini biliyor muydun? Kızına borcumu ödemekten zevk alacağım. bunun için, tekrar ve tekrar ve tekrar."

Vard bu noktayı, boğazımda yükselen gerçek safra ile öğürmememe neden olan zihinsel görüntülerle eve götürdü ve bugün yiyecek bir şey yemiş olsaydım, kendimi kusacağıma emindim. Tam da kendime gelmeye başladığımı hissettiğim anda Kafamda canlanan hayali senaryoya çığlık atarken, Vard'ın hediyeleri derimin altına kaydı ve kafamın içinde tek bir isim konuştu.

"Darius Acrux."

Bunu durdurmak için tek bir şey bile yapamadan, zihnim daha önce düşündüğüm ana, Darius'un yatağında kollarına sarıldığım ana, teninin benimkine ne kadar sıcak geldiğine ve orada ne kadar güvende hissettiğime döndü.

Ama yuvarlandığımda, Darius'u neredeyse hatırladığım uykulu, yarı gülümseme yerine bana ters ters bakarken buldum. Elini uzattı ve kilitledi. Beni yatağa yapıştırırken boğazıma sarıldı, ben altında debelenip dururken üzerimdeki tişörtü yırtıp açtı. Yapamadım Çığlık atıyor, boğazımı sıkıyor ve en ufak bir çığlığı bile reddediyordu. Zalimce gülümsedi ve göğsüme bir yumruk indirdi.

Yumruk indiği anda, bir fırtınanın gücü vücuduma çarptı ve beni içten dışa yakarken, zihnimdeki Darius görüntüsüne ve gerçekte beni sandalyeye bağlayan kayışlara karşı çırpınırken acıyla çığlık attım. Beynim neler olduğunu, neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlamaya çalışıyordu ama her şey bulanıklaşıyordu Vard güçlerini kullanırken hepsi bir araya geldi ve Darius'un gözlerindeki zalimlik, bedenimdeki acının yanında gerçekten emin olduğum tek şeydi.

Anıyı omuzlarımdan silerken nefes nefese yatağa uzandım, kollarımda titreyen Tory'yi kendime çektim, anılarının onu Darius'a karşı kıskırtmak için nasıl manipüle edildiğini görmesine yardımcı olurken kendi duygularımı da yanlışlıkla ona yansıtmamak için kontrol altında tutmaya çalıştım.

Vücudum ona yapılan işkencenin yankılarıyla ağrıyordu ve göğsüme doğru kıvrıldığında yorgunluğunu hissedebiliyordum ve kollarımı ona daha sıkı sarmıştım. Bir molaya ihtiyacı vardı. Dürüst olmak gerekirse benim de ihtiyacım vardı çünkü bu iş cidden boka sarmıştı. Dikkatli olmazsam beni mahvedecekmiş gibi hissediyordum ve Darius'u sevmek için sahip olduğum tüm nedenleri kendime hatırlatmak zorundaydım çünkü onun maruz kaldığı koşullandırma benim de aklıma girmişti.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, yeteneklerimi onu daha da yorgun hissettirmek için kullandım ve onu beslemeden önce derin, rüyasız bir uykuya ittim

ona toplayabildiğim kadar mutlu, sakinleştirici enerji verdim.

Yakın zamanda uyanmayacağından emin olduğumda, onu nazikçe üzerimden yuvarladım ve kaşlarımı çatarak yorganın altına soktum. Büyük yatakta tek başına kırılğan bir şekilde yatıyordu. Lionel Acrux ona ve Darius'a yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Ondan nefret etmem için gereken diğer sebeplerden bahsetmiyorum bile.

Odadan çıktım ama daha Darius ve Darcy'ye seslenemedim, Gabriel'le birlikte aralarında belirdiler; Harpy bana alışmam gerekeceği belli olan bilmiş bir bakış attı.

"O nasıl?" Darcy ısrarla sordu ve az önce Tory'nin anıları aracılığıyla deneyimlediğim her şeyin ağırlığı üzerimde o kadar ağır bir şekilde asılı dursa da, tüm bunların baskısı altında kırılabileceğimi hissetmeme rağmen, onun için bir gülümsemenin gölgesini topladım.

"Daha iyi," diye mırıldandım, bir elimi yüzümde gezdirerek. "Sanırım artık Lionel'ı daha net görüyor, gerçi Koruyucu bağı ondan tamamen nefret etmesini zorlaştırıyor. Yaşadığı travmanın çoğunu atlatmasına yardımcı oldum ama..." Benim

Bakışları Darius'a kaydı ve ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi başını salladı.

Gabriel bana bakmadan önce bir elini Darius'un omzuna vurarak kararlı bir ifadeyle, "Ona sadece senin inandırıldığın gibi bir canavar olmadığını kanıtlamalısın," dedi. "Dinlenmen gerek Max. Bu gece biraz uyu. Yarın Tory'yle derslere girmemeniz için bir Fae gribi vakası olduğunu personele bildireceğim. Ondan sonra, geri dönebilecek kadar iyi çalışabileceğine inanıyorum."

"Gerçekten bunun için yeterince iyi numara yapabileceğini düşünüyor musun?

güvende olacak mısın?" Bir zamanlar ne olursa olsun mahvetmeye yemin ettiğim kıza karşı garip bir şekilde korumacı hissederek homurdandım.

Ama onu o canavarın ateş hattına geri koymanın canı cehenneme.

"Şu anda ilerlemenin tek yolu bu," dedi Gabriel kararlılıkla. "Onu saklamak ya da Lionel'dan kaçmasına yardım etmek için yapacağımız her girişim başarısız olacaktır.

Şimdi. Bütün günümü onun için bir çıkış yolu *bulmaya* çalışarak geçirdim ama bu bağ varken..." Derin bir iç çekti. "Her şey bitmiş değil. En az onun kadar güvende olacak.

Şimdilik onunla aynı hızda duruyormuş gibi davranmaya devam ederse olabilir. Ancak kaçmaya çalışırsa, bağ onu eninde sonunda ona geri dönmeye zorlayacak ve kaçmaya çalışmasının cezası düşünülemez olacaktır. Olması gereken bu."

Burnumun kenarını sıktım, bu fikirden nefret ediyordum ama Gabriel'in başka bir yol *görebilseydi* bunu zorlamayacağını biliyordum. Görünüşe göre kaderin bizimle işi henüz bitmemişti.

Darius nefesinin altından homurdanırken, "Peki," diye mırıldandım.

Darcy usulca, "Ben ve Gabriel bu gece onunla kalacağız," dedi ve kollarını boynuma dolayıp beni sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim, Max."

O kadar bitkin düşmüştüm ki, içimde tutmaya çalıştığım duyguların dışarı çıkmasına izin vermek istemediğim için ona sarılmadım bile. Çünkü kız kardeşinin o zalimin ellerinde neler yaşadığının ayrıntılarını görmesine gerek yoktu. Bunun bana musallat olacağını bildiğim gibi ona da musallat olmasını istemiyordum.

Gabriel, Darcy'yi koridorda takip ederken bana teşekkür etti ama Darius kıpırdamadı, sanki yüz ifademden o odada hoş karşılanmayacağını anlamış gibiydi.

Darcy ve Gabriel gözden kaybolana kadar bekledi ve parmaklarını şıklatarak etrafımıza bir susturma balonu gönderdi.

"Göster bana," dedi ve ben de iç çektim.

"Görmek istemezsin dostum. Lanet olsun, ben de görmek istemiyorum ve kıza aşık değilim," demeye çalıştım, ancak olayın boyutunu öğrenmeye ne kadar kararlı olduğumu görebiliyordum.

"Zaten hayal ettiğimden daha kötü olamaz," diye homurdandı ve başımı sallayarak bir elimi yüzümden aşağı kaydardım.

"Hayal etmekle yaşamak aynı şey değil. Bırakman için sana yalvarıyorum. Ona yardım etmem için bana güven, artık her şeyin bittiğini bil ve sadece dene-"

"Göster bana," diye emretti, elimi tuttu ve istesem itaat etme dürtüsünü uzaklaştırabileceğimi bilmesine rağmen sesini zorlamayla bağladı. Ama çok yorgundum ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden bunun onun kalbine bir bıçak yarası gibi saplanacağını bilmeme rağmen ona görmek istediği şeyi gösterdim.

Hediyelerimi ona doğru ittim ve Tory'nin kafasının içinde yaşadığım anıları ona göstermeme izin vermek için zihinsel bariyerlerini indirdi. Darius'un elimi tutuşu sıkılaştı ve babasının ona yaptıklarını izlerken ondan hissettiğim öfke ve keder beni bir gelgit dalgası gibi vurdu.

"Bunu ne kadar sık yapıyordu?" diye hırladı, parmaklarımdaki kemikleri ezecek şekilde sıkıca kavramıştı ama bunu yaptığının farkında bile olmadığından emindim.

"Son zamanlarda o kadar sık değil. Neredeyse hepsi ilk altı hafta içindeydi," diye mırıldandım. "Senden her bahsedildiğinde korktuğunu gösterdiğinde durdu."

Darius uzun dakikalar boyunca beni tuttu, büyüü benimkini kavramaya devam etti ve beni Tory'nin yaşadıklarını elinden geldiğince göstermeye zorladı, sonra elimi bıraktı ve dudaklarının arasından dumanlar yükselirken benden uzaklaştı.

"Bekle," diye arkasından seslendim, hediyelerimi ona doğru iterek rahatlamasına yardımcı olmaya çalıştım.

Bütün gün onları kullanmanın verdiği yorgunluk beni neredeyse bütünüyle yutarken bile, hissettiği acının bir kısmı.

Darius cevap vermedi, ben daha tek kelime edemedim gömleğini çıkarıp pencereden atladi.

Bir an sonra gökyüzüne doğru havalanırken, sıkıntı içindeki bir Ejderhanın akıldan çıkmayan kükremesi tüm ağaç evi sarstı ve tüm bu olanlardan duyduğum keder beni parçalamakla tehdit ederken içimde bir şeylerin paramparça olduğunu hissettim.

Kalın bir şekilde yutkundum, dönüp kapıya yönelmeden önce etrafımdaki boş alanı inceledim.

Her ne kadar bu gece Tory'nin yanında kalıp ona yardım etmek istesem de, uyuduğumda az önce yaşadığım tüm dehşeti yakınımıdaki herkesin hissetmesi için yayınlayacağımı biliyordum. Tüm bunları yaşadktan sonra uyuyabileceğime de pek inanmıyordum. Bu benim türümün lanetiydi. Başkalarının duygularını aldık, ama bu sadece bir büyü alışverişinden daha fazlasıydı. İçlerini boşalttığımız kişilerin duygularıyla baş başa kalırdık. Eğer çok fazla alırsak onların acıları ve anıları bizim olur ve kederden çok mutlulukla beslenmeye dikkat etmezsek yüzlerce Fae'nin acısını kalbimizde taşır hale gelebilirdik. Ama eğer çok fazla alırsanız Başka bir Fae'den gelen mutluluktan sonra kendiniz yerine onları acı içinde bırakırsınız ki bu da tam bir pislik olmadığınız sürece daha iyi değildir. Ki çoğu zaman öyle olmamaya çalıştım.

Ağlayan Orman'daki patikadan aşağı doğru yürürken içimi çektim, göle ve Aqua House'a doğru ilerlerken yanından geçtiğim herhangi bir Fae'de tadabildiğim kısa mutluluk parıltılarını gözden kaçırmaya çalıştım. Beni tüketen şeyin sınırını aştım.

Ama işe yaramadı. Gözlerimi her kapattığımda Tory'nin kâbuslarını yeniden yaşıyor, Darius'un başarısızlık duygularında boğuluyor ve beni boğacak kadar çok acı çekiyordum.

Anahtarımı kilide sokup kapıyı itene kadar yurda döndüğümü fark etmemiştim bile.

Işıkları bile açmadım, ayakkabılarımı tekmeleyip gömleğimi başımdan çekiştirirken kapıyı arkamdan vurarak kapattım. Hâlâ nemliydi.

Tory'nin gözyaşlarıyla birlikte, ama onları sihirle kurutmak doğru gelmemiştir. Öylece silinip atılamayacak kadar ağırdılar.

Kapının arkamdan kapanmadığını fark ettim ve omzumun üzerinden baktığımda Geraldine'in tereddütle kapıyı iterek açtığını gördüm.

"Üzgünüm Gerry," diye mırıldandım. "Bu gece her şeyin üzerinden tekrar geçmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Belki de bana sadece bu geceyi ver-

"Hanımımı sormaya gelmedim, seni beceriksiz beluga," dedi yumuşak bir sesle, içeri adım atarken kapıyı arkasından iterek kapattı. "Senin hakkında bilgi almaya geldim."

Bunu anladığımda boğazımda bir yumru oluşarak hareketsiz kaldım.

"Beni önemsemediğini sanıyordum?" Biraz acı bir şekilde sordum, o lanet olası kendini beğenmiş pislikle nişanlanması üzerine devam eden tartışmamız hala içimi kemiriyordu.

Geraldine içini çekti, ayakkabılarını çıkarıp ceketini bıraktı ve gözleri yaşlarla parlayarak bana doğru yürüdü.

"Bu gece bunu yapma, Maxy oğlum," diye nefes aldı. "Sadece sana sarılmama izin ver ve dünyanın geri kalanı dışarıda değilmiş gibi davranalım."

Kalın bir şekilde yutkundum, ellerini belime sardığında ve yatağa batana kadar beni nazıkçe geri ittiğinde başımı salladım.

Kucağıma doğru alçalırken ağzı benimkini buldu ve ben onun altında geriye doğru düşerken usulca inledim. Öpüşmemiz yavaş ve derindi ve şimdi yapacağımız hiçbir şeyle düzelmeyecek bir acıyla doluydu, ama bir şekilde yine de yardımcı oldu.

Vücudunun sıcaklığı ruhumun derinliklerinde bir şeyleri yatıştırırken onu daha da yakınımaya çektim ve bir şekilde kıvrıldık. Yumuşak elleri beni yatıştırmaya ve okşamaya devam ederken birlikte yastıklarına yaslandık.

Onu tekrar öptüm, kalbim bütün gün olduğundan çok daha farklı bir şekilde ağrmasına neden olan bu işkence ritmiyle çarparken onu yavaşça yuttum.

"Seninle kavga etmekten nefret ediyorum Gerry," diye nefes aldım ellerimi saçlarında gezdirirken, kalp ağrımın bir kısmının akıp gitmesine izin verdim ve ağzımın onunkine karşı her hareketinde ona tapındım.

Onunlayken her şey daha iyi hissettiriyordu. Eğer burada kalırsa, zihnindeki en kötü şeytanlarla savaşılabılır ve onları uzak tutabilirdi.

"O zaman konuşmayı kes," diye nefes aldı. "Biz sadece sen kapağını açtığında tartışıyoruz."

Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım, bu yüzden ağzımı kapattım ve beni kollarına çekerken istediği şeye teslim oldum. Başımı göğsüne yasladım, kulağımın dibinde kalbinin gümbür gümbür atışı ve Varlık ruhumdaki acıyı başka hiçbir şeyin dindiremeyeceği kadar hafifletti.

Parmakları saçlarımı okşadı ve ondan gelen, ruhumdaki acıyı hafifletmeye ve korkunç anılar döngüsünün zihnime hükmetmesini durdurmaya yardımcı olan bu güzel memnuniyet hissi vardı.

İçimdeki tüm karanlığı kovmak için yeterli değildi. Ama beni eve çağırın, özlemini duyduğum bir parça ışıktı.



Max ertesi sabah şafak vakti döndüğünde, Tory'yi uyandırabilmek için Gabriel'le beni gönderdi. Onunla hiç konuşmamıştım, sadece o uyurken Gabriel'le yatağının arasına kıvrılmıştım. Ben ve kardeşim gecenin yarısını Tory, İmparatorluk Yıldızı, Lionel'in korkunç Orderist saçmalıkları ve her şey hakkında konuşarak geçirdik.

King's Hollow'a yakın bir ormandaydım, volta atıyor ve toprak büyülerimi uyguluyordum, koca bir ağacın yapraklarını, hepsi gevrek ve kahverengiye dönüp tekrar havada etrafımda uçuşmaya başlamadan önce yazın en güzel zamanlarında olduğu gibi yeniden büyütüyordum. Gabriel kendi kaygısını hafifletmek için uçmaya gitmişti ve arada sırada tepemden bir gölge geçiyordu ve onun yakınlarda olduğunu biliyordum.

Max nihayet bir saat sonra mesaj atıp geri dönebileceğimizi söylediğinde, kız kardeşimi görmek için çaresizce ağaçların arasından koşabildiğim kadar hızlı koştum. Beklemek acı vericiydi. Ve uzun zamandır onun bana geri dönmesini bekliyordum. Ondan uzakta bir saniye daha geçirmek istemiyordum.

Ağaç eve ulaştım ve Gabriel önüme düştü. Ona çarptım ve beni kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Max dışarı çıktı.

Kapıyı açtığında, gözleri karanlıkla çevrili, sıkı bir gülümsemeyle bize bakarken ayrıldık.

"O nasıl?" Yalvardım.

"O iyi," dedi ama sesinde bir endişe tonu vardı. "En azından zamanla iyileşeceğini düşünüyorum."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve Siren gücünün beni yatıştırmak için uzandığını hissederek kollarımı boynuna doladım. Hissettiği yorgunlukla savaşmak için vücuduna biraz iyileştirici enerji salarken, savunmamı onun yapabileceği şekilde bıraktım ve parmaklarımı boynunun arkasında gezdirdim.

Geri çekilmeden önce bir anlığına bana sarıldığında "Teşekkür ederim," diye nefes aldım. Bunun karşılığını ona asla ödeyemezdim. Gözlerindeki tek bir bakış bana bunun ona neye mal olduğunu anlatıyordu ve bunu anlatabilecek hiçbir kelime yoktu.

bunun için minnettarlığımı kapsar.

İçeri girmemizi işaret etti ve ben de Gabriel peşimdeyken ağacın gövdesine doğru koştum. Sarmal merdivenlerden yukarı doğru koştuk ve ben salona açılan kapı. Max'in odasına doğru koştum ve kapıdan içeri dalmadan önce kendimi durmaya zorladım. Şu anda neler yaşadığını anlamam mümkün değildi ve her ne kadar bana ihtiyacı olduğuna inanmak istesem de, belki de yanıliyordum. Belki de yalnız kalmak istiyordu. Ve yine de Bu fikir beni yıktı, ona ihtiyacı olan her şeyi sunmam gerektiğini biliyordum.

Kapıyı nazikçe çaldım ve Gabriel sessiz kaldı, gerçi muhtemelen tam olarak nasıl sonuçlanacağını *görebiliyordum*.

"Tor?" Sesim titreyerek aradım. *Lütfen iyi ol.*

"Darcy?" diye seslendi, sesi umutla doluydu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Gabriel'le birlikteyim." Alnımı kapıya dayadım ve Gözyaşları akıyor, onları tutmaya bile çalışmıyor. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet," diye mırıldandı ve ben de kapının kolunu çevirerek kapıyı açtım. yatağın yanında bir lamba yanan karanlık odayı ortaya çıkarmak için. Yorganın ortasında top gibi kıvrılmıştı ve bize bakmak için kendini yukarı itti, yüzü ağlamaktan lekelenmişti. Kız kardeşimi nadiren böyle görürdüm; bu bende Lionel Acrux'u şu anda bulup ona yapmaya cüret ettiği şey için kanını akıtma isteği uyandırdı.

Konuşmasını beklerken Gabriel'in omzu benimkine dokundu ama konuşmadı, sadece boğuk bir hıçkırıkla kollarını bize açtı ve ben de ona doğru koştum, yatağa atlayıp üzerine düştüm ve onu kollarımın arasında ezdim.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı ve yanındaki boşluğa düşerken ona daha sıkı sarıldım, alnından öptüm ve onu yakınımda tuttum.

"Hiçbir şey için üzülme," diye homurdandım. "Sen değildin. Lionel'dı."

Gabriel yatakta bize katıldığında, güçlü kolları tüm ruhlarımız birleşene kadar etrafımızı sararken, onun adıyla ürperdi ve onu daha sıkı kavradım. Birbirimize sarıldık ve ailemin sevgisinin bizi birbirimize o kadar sıkı bağladığını hissettim ki hiçbir şey bizi ayıramazdı. Ne Lionel, ne de yıldızlar. İradelerimizi kırmaya ve bizi altlarında ezmeye çalışmış olabilirler ama asla başaramazlardı. Her zaman bir araya gelirdik. Olmamız gereken yerde.

"İyi misin?" Nefes aldım ve o da başını salladı.

"Evet, mükemmel değilim ama iyiyim," dedi. "Ve bu uzun zamandır olduğumdan daha iyi."

Bir süre sonra hepimizin üzerine sessiz bir huzur çöktü ve kalbimdeki yara iyileşmeye başladı. Bu her zaman bir yara izi bırakacaktı. Ama artık Tory'ye geri dönmüştüm ve ona bir daha hiçbir şey olmamasını sağlayacaktım. Ve hak ettiğini almasını sağlayacaktım. Sonsuza dek mutlu bir hayat.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Gabriel kollarını arkadan Tory'ye dolamışken, başlarımız bir yastıkta, birbirimize dönük bir şekilde yatarken Tory'ye fısıldadım.

Başını salladı, gözleri ıslaktı ama artık yaş akılmıyordu. Ve Tor'u tanıdığına göre, bundan sonra Lionel Acrux için daha fazla gözyaşı dökülmesine izin vermeyecekti.

"Henüz değil," diye nefes aldı ve ben de başımı salladım.

"İhtiyacın olan bir şey olursa bana söyle," dedim ve ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti.

Gabriel başını onun arkasındaki yastığa dayadı ve Tory'nin ne isteyeceğini çok iyi biliyormuş gibi muzipçe sırıttı.

"Uçmak istiyorum," dedi. "Seninle ve Gabriel'le birlikte buradan uzak bir yere uçmak istiyorum."

"Bu gece," diye söz verdi Gabriel. "Derslerden sonra kampüsten gizlice kaçıp birlikte gidebiliriz."

Kalbim ağrırken Tory'nin elini tuttum. "Başka bir şey var mı?"

"Kahve," diye yarı kokladı, yarı güldü ve ben de sırıttım. "Ve biraz da Geraldine'in tereyağlı simitlerinden."

"Getirmesini söylerim," diyerek gülümsemesine karşılık verdim ama Tory ben yataktan kalkmadan elimi yakaladı.

"Ve her şeyin normale dönmesini istiyorum. Bana camdan yapılmışım gibi davranma. Söz mü?" diye sordu, gözlerindeki ateş buna her şeyden daha çok ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Başımı sıkıca salladım, kalbim ona duyduğum sevgiyle sıkışıyordu. "Söz veriyorum."

Atlas'ımı çıkarıp Geraldine'e bir mesaj attım ve o da yarım saniye içinde cevap verdi.

Geraldine:

*Hanımım bu gece kapısına en yağlı simitlerden getirecek.
Anında!*

Gabriel doğrulunca Tory yanına oturdu ve başını Gabriel'in omzuna yasladı.

Gabriel, "Darius kahve getiriyor," deyince Tory nefesini tuttu ama o bir şey söyleyemeden Gabriel devam etti. "Max ona dışarıda kalmasını söyledi. Sen hazır olana kadar seni görmeyecek."

Başını salladı, gözleri karanlık duygularla doluydu ama içinde sevgi de vardı. Gözlerindeki siyah halkalar her zaman bunun kanıtıydı. bu günlerde. Bağlanma şekilleri kusurlu ve acımasızdı ama yine de birbirleri için ne kadar uygun olduklarının bir göstergesiydi. Ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalarına yardım edeceğime tüm varlığım üzerine yemin ettim.

"Bana geleceğin iyi olduğunu söyle, Gabriel," diye fısıldadı Tory ve ben de bunu bilmeye ihtiyaç duyarak ona baktım.

Gabriel düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve onun elini tutup sıktı. "Gelecek iyi olabilir."

Bu bir söz değildi ama umuttu. Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Çok geçmeden Geraldine geldi ve ben de simitleri ondan almak için aceleyle aşağı indim. Simit, tereyağı ve bir dizi reçel, kızarmış ekmek, hamur işleri ve meyve suyuyla dolu koca bir sepet getirmişti.

Beni görünce gözyaşlarına boğuldu, sepeti ayaklarımın dibine bıraktı ve çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Bana onun iyi olduğunu söyle! Ah Darcy, onun canlı kalbinin attığını, dilinin keskin ve zekâsının keskin olduğunu duymalıyım. Ah leydim, lütfen bana Tory'nin sapasağlam olduğunu ve yıldızların ona binlerce umut ve sevinç bahsettiğini söyle. Uyandığında

gözlerinde bir ışıltı ve adımlarında bir bahar?" Bacaklarıma yapıştı, başını geriye eğdi ve bir tazı gibi böğürdü.

Önüne çöktüm, acısının beni yeniden parçalara ayırmaya başladığını hissederken ona sıkıca sarıldım. "O iyi olacak. Zaman alacak ama geri döndü,

Geraldine. Ve bir daha hiçbir yere gitmeyecek. Bundan emin olacağım."

Sonunda kendini toparlayıp ayağa kalkmadan önce birkaç uzun dakika boyunca omzuma yaslanarak hıçkırdı. "Peki, üst dudağımızı sert tutmalıyız, hmm? Yüzlerimiz balıklar kadar ıslakken bizi haydutlar gibi gevezelik ederken görmesine izin vermemeliyiz."

Başımı salladım ve yiyecek sepetini alırken ona gülümsedim. "Bunun için teşekkürler."

"Rica ederim, bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın. En sadık dostun olarak her zaman, her zaman geleceğim." Arkasını dönüp ağaçların arasına doğru ilerledi ve benim bakışlarım Darius'a takıldı; omzunu bir ağaç gövdesine dayamış, gözleri Max'in üst katımızdaki odasının penceresine sabitlenmişti.

Elinde bir termos vardı ve bana bakarken kaşlarını çattı. "Bu onun için." Termosu bana uzattıktan sonra cebinden Tory'nin en sevdiği çikolatalı gofretlerden bir paket çıkardı.

Onları almak için ilerledim ve ensemden tutarak beni sıkı bir sarılmanın içine çekti. Yemin ederim hayatımda hiç bu sabahki kadar çok sarılmamıştım ama hepimizin buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bakışlarım ağaçların ilerisinde duran ve endişeli ifadelerle bizi izleyen Caleb ve Seth'e takıldı.

"Onu bir daha asla bırakma, Darius Acrux," diye kulağına hırladım. "Sakin onu incitme, hayal kırıklığına uğratma ya da ağlatayım deme. Onu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum.

her şeyi, ama yapacağız. Ve bunu yaptığımızda ve siz ikiniz birbirinizi olması gerektiği gibi sevebildiğinizde, sizden hiçbir bok almayacağım."

Beni serbest bırakırken alçak sesle kıkırdadı ve burnuma vurdu. "Anlaştık Gwen," dedi ve ben de sırtarak arkamı dönmeden önce şakacı bir şekilde kolunu yumrukladım.

Tekrar içeri girdim ve Tory ile Gabriel'i salonda beklerken buldum. Tory'ye kahvesini uzattım ve kimin getirdiğini söylediğimde uzun süre kahveye baktı ama Gabriel hakkında hiçbir şey söylemedi.

Yemek sepetini sehpanın üzerine koymaya başladım ve hepimiz masanın etrafına oturup tıka basa doyana kadar taze pişmiş inanılmaz yiyecekleri yedik.

Tory o yokken olan biten her şeyi öğrendikten sonra, dünyadaki bazı iyi şeyler hakkında konuşup durduk. Gabriel bize küçük oğlunun nasıl büyüdüğünü anlattı.

Neredeyse her ay giysiler ve karısının onu nasıl besleyebildiği, evi nasıl temizleyebildiği

eve gidip aptalca bir sürede antrenman yapmamı istedi.

Bir süre için dünyanın geri kalanı kayboldu ve uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu hissettim.

Günün son dersinde Su Elementi sınıfında lagünün ılık suyunda belime kadar ayakta durdum. Tory bugün biraz daha iyileşebilmek ve yarın derslere dönmeye hazırlanabilmek için Fae gribine yakalanmış gibi davranıyordu ve Gabriel de Tory'nin dikkatini çekmemek için o gün derslere benim girmemde ısrar etmişti.

Onu geri almanın mutluluğu, artık Lionel onu her çağırdığında ona gitmeye devam etmek zorunda kalacağı ve hâlâ gölgelerin kölesiymiş gibi davranacağı gerçeğiyle gölgelenmişti. Buna karşı koymaya çalıştım, aklıma gelen her türlü başka seçeneği düşündüm ama sonunda Gabriel bunun doğru olduğunda ısrar etti.

tek seçenek olduğunu söyledi. Görme yetisine sahip olduğu için onunla tartışamazdım.

"İşte bu, Bayan Vega," diye seslendi Washer, bana doğru ilerlerken. Büyüsüyle etrafındaki suyu ayırdı, böylece kuru toprakta yürüyordu ve suyun tekrar etrafını sarmasına izin vermeden önce bana dar speedo'sundaki şişkinliği tam olarak görmemi sağladı. Bu gerçekten gerekli miydi?

"Bir kez daha görelim," diye teşvik etti ve dikkatimi suya verdim, elimi içine soktum ve etrafında bir girdap oluşmasına neden oldum, öğrencileri daha yakına çekmeye başlayana ve akıntıdan kurtulmak için savaşmak zorunda kalana kadar daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu.

"Harika!" Yıkayıcı, kışırma bir santim kala sırtımı tokatlayarak tezahürat yaptı. "Şimdi Bayan Grus ile eşleşin ve birlikte ıslak bir delik açtığınızı görelim."

"Efendim?" Damian Evergile dudaklarını büzerek ona seslendi. K.U.N.T. rozetini bir dangalak gibi mayosuna ilıstirmıstı. "İnsanları emirleri dışında eşleştirmemelisiniz."

Washer ona ters ters baktı. "Bayan Vega'nın şu anda sınıfta kendi tarikatından başka öğrencisi yok, ne yapmamı bekliyorsun?" diye tersledi ve yemin ederim onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

Max aniden bir dalganın üzerinde suda sörf yaparak geldi ve Damian'ın kafasına tekme attı. Geraldine tezahürat yapmaya başladı, zıplayıp duruyordu.

Dar yüzme kostümünün içinde göğüsleri zıplıyordu.

"Hey Gerry, şunu izle!" Max seslendi, adamın etrafında dönerek tam başının üstünde durarak, bir sütuna rahatça yaslanarak durdu

yanına döktü.

"Harika iş çıkardınız Bay Rigel. Aqua Evi için yirmi puan alın," dedi Washer, Damian çırpınmaya başladığında, Max'i üzerinden atmak için çabalarken kolları sudan dışarı fırladı.

Max, Damian'ın kafasından atlayıp suyun altına dalarken Darius suyun yüzeyinde yürüdü. Çocukla birlikte yüzeye çıktı. ve Darius karanlık bir şekilde sırttı.

Darius, sırttan Washer'a, "Ona burada özel ders vereceğiz, efendim," diye seslendi.

"Ah evet, Bay Acrux, bu harika bir fikre benziyor. Çalışırken kendinizi güzelce yağladığınızdan emin olun. Su elementi çok daha kolay." Eğildi, bir avuç su aldı ve bronzlaşmış, mumlu göğsüne sürdü, meme uçlarına masaj yapmak için fazladan zaman harcadı. *Ergh.*

Titreyerek Geraldine ile birlikte çalışmaya başladım ve Damian'ın çığlık sesi şelalenin arkasından gelirken birlikte bir girdap yapmak için çalışmaya başladık. Karanlık bir kahkaha attım ve Geraldine de bir deniz cadısı gibi güldü. Max ve Darius bir şey yapma zahmetine bile girmemişlerdi. ama sanırım Lionel Acrux'un oğlu olmak artık kimsenin seni bir bok hakkında sorgulamayacağı anlamına geliyordu. Sınıftaki diğer K.U.N.T.'lar sessizdi ve aynı kaderi paylaşmak istediklerinden şüpheliydim.

"İşte böyle canlarım," dedi Washer bizi cesaretlendirerek. "Kalçalarınızı bu şekilde içine sokun." Hiç şüphelenmeyen bir birinci sınıf öğrencisinin kalçalarını kavradı, kasıklarını kıkına bastırdı ve kalçalarını dairesel hareketlerle döndürerek kendi kalçalarıyla yönlendirdi. *Ohmagod.*

"Evet, anladık," dedim. "Gösteriye gerek yok."

Washer, geri çekilip çocuğun saçlarını karıştırmadan önce birinci sınıf öğrencisinin kalçalarını birkaç kez daha döndürmeye devam etti ve onu yoluna gönderdi. Çocuk

Washer'la yaşadığı bir olaydan sonra çoğu insanın baktığı gibi solgun yüzlü ve tecavüze uğramış bir şekilde uzaklaştı. Çok iğrençti.

Angelica yanımıza gelip sıkı bir gülümsemeyle bize baktı. "Nova'dan ayrıldığını duydum," diye fısıldadı kendi girdabını yaratırken.

"Nasıl olur?" Şaşkınlıkla sordum.

"O tamamen Acrux karşıtı," diye nefes aldı. "Nova da aşırı bir Acrux hayranı, o yüzden sanırım yürümedi."

Şaşkınlıkla Washer'a baktım, o şimdi havuzun ortasındaki bir kayanın üzerinde durmuş, ellerini kalçalarına dayamış hamle yapıyordu. Sanırım bu onu yüzde bir daha fazla sevmeme neden oldu, ne yazık ki böyle bir sürüngendi.

Geraldine gururla, "Angelica muhteşem bir elektronik tablo hazırlamaya başladı," dedi. "Hangi öğretmenlerin Acrux yanlısı, hangilerinin karşıtı olduğunu hesaplıyor."

Angelica gülerek, "Muhteşem olduğunu söyleyemem," diyerek onu başından savdı. "Ama bildiğin şey için kullanışlı olabilir." Geraldine'e göz kırptı ve ben kaşlarımı çattım.

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım ve Geraldine gözlerini sağa sola çevirerek üzerimize hızla bir susturma balonu gönderdi.

"Bir ayaklanma başlatıyoruz, Darcy. Haklı kraliçeler adına. A.S.S. birleşecek ve bu akademide durdurulamaz bir rüzgâr estirerek pislikleri kovacak."

Bir kahkaha attım ama onun son derece ciddi olduğunu ve bu benzetmenin kasıtlı olmadığını fark ettim. "Açıkçası ben her türlü Asscrux isyanına hazırım."

"Silah stokluyoruz leydim. Sabahın erken saatlerinde Griffin dışkısı toplayan birçok A.S.S.'im var ve bir ya da iki kaos kristali aldım.

iksir laboratuvarından." Genişçe sırttı. "Hepsini bana bırak, seni ve Tory'yi cehennemin derinliklerine kadar takip edip geri dönmeye hazır bir yeraltı ordusu kuracağım. Ayrıca sevgili Tiberya Sıçanı'mızdan bir o kadarını da Engizisyona götürölmeden önce arkadaşlarımı babama götürebildiğim kadar götürdüm." "Onlara yardım ediyor mu?" Umutla fısıldadım ve o da başını salladı.

"Onları kuzeydeki gizli yuvalara götürüyor," diye fısıldadı ama susturucu baloncuk yine de kimsenin duymasını engelleyecekti. "Büyük ve asil davamız için bir dostlar ve müttefikler ağı oluşturmanın yanı sıra, oyununuzu oynamaya hazır olduğunuz anda arkanızda olacaklar. taç."

Kalbim ferahladı ve moralim yükseldi. İnsanların karşılık verdiğini, tüm krallığın Lionel'ın onları mahvetmesine izin vermediğini duymak hoşuma gitti.

"Pekala, bugünlük bu kadar yeter!" Washer aradı. "Sınıf dağılabilir."

Soyunma odalarına geri döndük ve ben aceleyle yıkanıp üstümü değiştirirken kalbim daha çok çarpmaya başladı, Tory ve Gabriel ile uçma düşüncesi beni heyecanlandırıyordu.

"Gitmem gerekiyor." Geraldine ve Angelica'ya el salladım, eşofman altım ve bluzumla lagünden koşarak çıktım, şelaleyi bir Elimi salladım ve kanatlarımın sırtımdan çıkmasına izin verdim. Gökyüzüne doğru havalandım, soğuk havada süzölürken uzuvlarım boyunca ateş fişkirdi ve koğuşları geçebileceğim dış çite doğru dolambaçlı bir rota çizdim. Her zaman yeterince uzağa inmeye ve izleniyor olma ihtimalime karşı son birkaç yüz metreyi yürüyerek koşmaya dikkat ederdim.

Tory ve Gabriel'i çitin diğer tarafında beni beklerken buldum ve Tory gülerken onu bir kez daha kucakladım. Eskisinden daha zayıftı ve daha üzgündü ama sevdiğim kızın hâlâ burada olduğunu ve Lionel'a ona yaptıklarını nasıl ödeteceğimizi yakında bulacağımızı biliyordum. I

Bana açılmaya hazır olduğu anda gözlerindeki o lanetli bakışı kovmaya yardım edebileceğimi umuyordum. Gabriel üzerimize yıldız tozları savurdu ve yıldızların arasından kıvrılan bir ışık tüneline yol aldık.

Gabriel'in Baruvia'nın inanılmaz ormanında bize ilk kez uçmayı öğrettiğı kanyona vardık. Tory benim ve Gabriel'in elini tuttu ve kararlı bir bakışla bizi kanyonun kenarına doğru sürükledi. Hepimiz dümdüz koşup kenardan aşağı atlarken midem kalktı ve adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı.

Hızla serbest düştük, çığlıklarımız kanyonda yankılandı ve çok aşağıdaki ağaçlardan bir kuş sürüsünün havalanmasına neden oldu. Kanatlarım serbest kaldı

Tory'ninkiyle aynı anda oldu ve Gabriel kendini değiştirmeden önce birkaç saniye daha düştü.

Tory etrafımda daireler çizerek uçarken güldüm, yüzündeki gülümseme içimi saf güneş ışığıyla dolduruyordu. Onu çok özlemiştim ve onu gülümserken görmekten asla bıkmayacaktım.

Gabriel hızla aramıza girdi ve çok yukarıdaki masmavi gökyüzüne doğru hızla ilerledi.

Tory ve ben sırtarak onun peşinden koşmaya başladık. Gittikçe daha yükseğe tırmanıyorduk, güneşin tenimdeki hissi ruhuma merhem gibi geliyordu.

Tüm bu karanlığın içinde sonunda tutunacak iyi bir şey bulmuştum. Kardeşim, kız kardeşim, arkadaşlarım. Hiçbirini asla hafife almam. Ve Lionel tahtta geçirdiğı zamanın tadını çıkarsa iyi olur, çünkü gerçek kraliçeler yakında onu geri almak için gelecekler.



Kendime döndüğümünden beri okuldaki ilk günümde King's Hollow'dan dışarı adım atmak, bir gerçeklikten diğerine kaymak gibi hissettirdi. Artık kendim olamıyordum. Ama Lionel'ın evcil hayvan versiyonu da değildim. Lionel'in amaçlarına hizmet ederek geçirdiğim zamanlara dair anılarımın üzerinde bile kalın bir sis bulutu vardı ve nasıl davrandığımı tam olarak hatırlamam zordu. Lionel'ın hedeflerine hizmet etmek için K.U.N.T. uygulaması midemi bulandırdı. *Hayatımı sikeyim.*

Yürürken ceketimi düzelttim, uzun bir nefes alıp tekrar bıraktığımda malzeme klostrofobik bir his veriyordu.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Darcy mırıldandı, elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı.

"Lionel'in tuzağına koşarak giden pislik bendim, hatırladın mı?" İçimdeki endişe düğümlenmesine rağmen alay ettim. Sadece bu değil, Diego da ölmüştü ve Darcy'nin gerçekten kayıp olduğunu doğrulamak için daha fazlasını yapmış olsaydım, ikimiz de o tuzağa düşmeyecektik. Belki de asla

Lionel'ın pençesine düşmüş olabilirdi ve Diego hâlâ hayatta olabilirdi.

"Bunu başıma ben açtım."

"Öyle deme Tor," diye nefes aldı Darcy ve ben omuz silktim.

"En azından şimdi onu gözetlemek için mükemmel bir konumdayım," dedim, kendimi bu role tamamen vermem için gereken tüm nedenleri kendime hatırlatmaya çalışarak. "Ayrıca, gölge Tory tam bir pislikti - onun doğasını benimsemek benim için o kadar da büyük bir sıçrama değil."

"Kes şunu," diye güldü Darcy, ben ona sırtıırken kolumu tokatladı. İçten içe altıma sıcıyor olsam bile bu konuda şaka yapmak iyi hissettirdi.

"Bu doğru. Ve belki de gizli görevdeyken bu hıyarca davranışı hak eden bazı insanlara aktarabilirim."

"Sadece risk almayın. Ve unutmayın, bu gece burada tekrar buluşabiliriz, yani bu rolü oynarken öyleymiş gibi hissetseniz bile gerçekten yalnız değilsiniz."

"Benim için endişelenme," dedim ve onu kucaklamadan önce çok parlak olduğunu bildiğim bir gülümseme verdim. "Artık yalnız gitsem iyi olacak. Kimsenin bizi sosyalleşirken görmesine izin veremem."

"Skandalı bir düşünsene," dedi onu serbest bırakırken ve dönüp ağaçların arasına doğru yürümeden önce ona son bir kez gülümsedim.

Zayıf öğrencileri uzak tutmak için King's Hollow'un etrafına yerleştirilmiş çeşitli koğuşlardan ve büyülerden geçtim ve Küre'ye doğru ilerlerken sınırlarımın beni yenmesine izin vermemeye çalıştım.

İnce topuklu ayakkabılarım yol boyunca tıkırdadı ve yürürken çenemi kaldırdım, gözlerimi biraz daralttım ve diğer öğrencileri kendimden uzak tutma işini dinlenen sürtük yüzümün yapmasına izin verdim.

Kimseye uzun süre dikkatimi vermedim ve önümdeki ağaçların arasından altın bina görüldüğünde sakın kalmama yardımcı olması için gölgelerle olan bağlantımı çektim.

Ormandan çıkarken bakışlarımı Küre'nin kapısına diktim ve Darius'un Ignis Evi'ne doğru giden patikadan koşarak çıktığını, üzerinde siyah bir şort ve spor ayakkabıdan başka bir şey olmadığını neredeyse fark etmedim.

Kalbim onu tanımak için güm güm atmaya başladı ve ondan korkmamam gerektiğini bilmemin tüm nedenlerini gözden geçirmek için bir an çaldım. Max onunla ilgili mutlu anılarımı büyük ölçüde geri kazanmama yardım etmişti ama Darius'un varlığında hissettiğim diz çöktürücü korkuyu düzeltmenin o kadar kolay olmayacağını söylemişti. Onu görmeyi ya da ondan bahsetmeyi bile acı ve şiddetle ilişkilendirmeye şartlanmıştım. Bunu aşmamın tek gerçek yolu, artık hissetmemeyi öğrenene kadar kendimi ona tekrar tekrar maruz bırakmaktı. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Özellikle de onu görmek bile kendimi korumak için vücudumdaki her damla büyüü çağırmama ve tüm kaslarımın anında kilitlenmesine neden olurken.

Gözlerimi kapattım, Darius'la koştuğum ve sabahları onu böyle görmek istediğim gerçek anılara odaklanmaya çalıştım ve onları beni merkeze almak için kullandım. Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi biraz daha kontrol altında hissettim ve Küre'ye doğru ilerlerken bir nefes verdim.

Neredeyse aynı anda kapıya ulaştık ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bir bakış atmadan önce kapalı tutmak için bir elini kapıya koyduğunda hareketsiz kaldım.

"Günaydın Roxy," dedi o alçak, sert sesiyle ve kendimi ondan kaçma ve ona yaklaşma dürtüsü arasında sıkışmış bulurken alt dudağımı çiğnedim. İşin en tuhafı da, onun bana yaklaştığından oldukça emindim. Onun hakkında hissettiklerim hep böyleydi. Lionel'ın beni maruz bıraktığı hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

Darius bana bakarken yüzünde temkinli bir ifade vardı, bu beklenmedik buluşmayı nasıl karşıladığımı değerlendirmeye çalışıyor gibiydi.

Kendimden bile emin değildim, bu yüzden ona da tam olarak yardım edemedim.

Gürleyen nabzımı susturmaya çalışırken dudaklarımı ıslattım ve zihnimin arkasında bir yerlerde saklanan sesimin peşine düştüm
Birkaç hafta önce gitmiş gibi görünen akıl sağlığımla birlikte.

"Merhaba," diye cevap verdim, ona söyleyecek bundan daha iyi bir şeyim yoktu çünkü nereden başlayacağımdan ya da denesem bile kelimeleri bulup bulamayacağımdan bile emin değildim.

Aramızda sonsuz bir zaman uçuşumu ve dile getirilmemiş bir acı vardı ve bunu aşım aşamayacağımızı bir yana bırakın, aşmaya nasıl başlayacağımdan bile emin değildim.
bunu hiç başaramadı.

Durakladı, dudaklarından dökülmeyi bekleyen binlerce kelime varmış gibi görünüyordu ama sonra hiçbirini konuşmak yerine kapıyı çekip bana açtı. Bu hareket karşısında irkilmemeyi başardım ama zor kazanılmış bir savaştı ve fark ettiğinden oldukça emindim.

Tereddütle ona yaklaştım, erkeksi sedir ve duman kokusuyla sarmalandığımda nabzım hızlandı. Bakışlarım bir an için mürekkepli gövdesine kaydı ve sol kalça kemiği üzerinde kıvrılan ve şortunun altında kaybolan yeni bir dövme gördüğümde durakladım.

Ama ben iyice bakamadan şortunu bir santim daha yukarı çekti ve onu gözlerden sakladı.

"Bunu görmek istiyorsan pantolonumu çıkarman gerekecek Roxy," diye dalga geçti ve ben daha düşünmeden kendimi cevap verirken buldum.

"İyi deneme, pislik."

İkimiz de bir an durakladık, sanki zamanda geri gitmişiz gibi birbirimize baktık ve içeri girmeden önce ona kısa bir gülümseme verdim, uzaklaşırken gözlerini sırtımda hissettim.

Beni bekleyen H.O.R.E.S. ve K.U.N.T.'ları gördüğümde, hayatımın ne hale geldiğini merak ederek gölgeleri kendime doğru çektim

bir günlüğüne şirketlerine gidiyorlar.

Bir tepsi kaptım ve kahvaltımı seçmeye yöneldim, sunulan tatlı hamur işlerine bakarken midem yüksek sesle gurulduyor ve son birkaç aydır yediğim yavan yemekleri hatırlıyordum. Gölgeler o kadar tüketiyordu ki yemek yeme isteğimi bastırmış ve çoğu zaman yemek yemeyi bile unutmuştum. Ama şimdi onları geri itiyordum. İştahı intikam duygusuyla geri dönüyordu.

Tabağımdaki tarçınlı çörekleri dörde böldükten sonra Darius'un iki fincan doldurduğu kahve makinesine doğru ilerledim. Tereddütle ona yaklaştığımda bir tanesini tepsime koydu ve midem düğümlenirken hareketsiz kalıp fincana baktım. Sabahları bana kahve getirdiği zamanlara dair tüm anılar bir anda gözümün önüne geldi ve ondan uzaklaşma isteğimle savaşıırken bile ona uzanma arzusuyla dolup taşım.

Etrafta bu kadar insan varken Darius bana başka bir şey söylemedi ve odadaki en az arzu edilen insanların yanına giderken kalbim çarparak dönüp onun uzaklaşmasını izleme isteğimi görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Duydun mu?" Mildred konuşmadan önce yemeğini çiğnemeyi bitiremediği için ağzından kırıntılar uçuşarak sordu.

Etrafında sekiz kişi daha oturduğu için benimle konuşmadığını düşünerek cevap vermedim ama boncuk gibi küçük gözlerini bana doğru çevirdiğinde konuştuğunu fark ettim.

"Ne?" diye sordum. İlk tarçınlı çöreğimi dudaklarıma götürüp ısırırken inlememek için kendimi zor tutarak sordum. Gölge orospu Tory, gölgenin insanlara işkence etmesi dışında hiçbir şeyden zevk almazdı, bu yüzden yemeğim aylardır yediğim en iyi şey değilmiş gibi davranmak zorundaydım. Ama tereyağlı simidi siktir et, bu *iyiydi*.

"Babam dün gece bir Tiberya Sıçanı yuvasına yapılan bir Su Perisi baskınına katıldı.

Kaçmaya çalışan altı küçük ciyaklayıcıyı yakaladı ve onları bir ateş gibi yaktı. Şenlik ateşi!" diye heyecanla bağırdı ve birden ağızındaki yemeğin tadı artık o kadar da güzel gelmemeye başladı.

"Onları o mu öldürdü?" Ses tonum olması gerekenden daha sertti ve ayağa fırlayıp ona bağırmmamak için kendimi zor tutarken içimde alevlenen öfkeyi bastırmak için aceleyle gölgelere uzandım.

"Elbette! Ailem kraliyete sadıktır ve geleceğin kraliçesi olarak onu her zaman kraliyet törenlerinde daha da ileri gitmesi için teşvik ediyorum. Kralımızın adına. Ben ve Snookums evlendiğimizde, tahta ve kraliyet soyumuza yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak için ona şahsen yardım edeceğim.

Çocuklarımızın barışçıl bir yönetime giden açık bir yola sahip olduklarından emin olabiliriz." dedi Mildred gururla.

Darius'la yaklaşan nikâhını düşününce içim burkuldu ve buradan çok da uzak olmayan bir yerde yerde bayılana kadar onun aptal trol suratını yumrukladığım zamanı canlı bir şekilde hatırladım. Bunu tekrar yapmak için derin ve acil bir arzu duydum ve gölgeler içimde yükseldi, bunun için de açlık çektiler.

"Güzel," diye mırıldandım, kelime çıkarken dilimi asit gibi yaksa da onun bu küçük duyurusundan memnun görünmem gerektiğini biliyordum.

İrademin gücüyle ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım, gölgeler damarlarımın derinliklerine doğru ilerlerken yüzüm bir hiçlik maskesine dönüştü ve kendimi yavaş yavaş unutturken buldum. Ama bunu yapmayı göze alamazdım. Onlara çok fazla yaslanamazdım çünkü tekrar bir şey hissetmeyi unutmama izin verirsem, pratikte başladığım yere geri dönerdim.

Mildred hikâyesinin daha fazla detayını anlatmaya başladığında K.U.N.T.'ların hepsi arkamdan gülmeye başladı ve ben de tuvalete doğru ilerledim, kabinlerden birine girene kadar durmadım.

İçlerine düşme çizgisinde dans ederken göz kapaklarımın arkasında gölgeler titreşti ve onları geri itmeme yardım etmesi için Anka'mı çağırdım.

Kendimi toparlamam ve haftanın geri kalanını bu insanların arasında geçirmem gerekiyordu. Gabriel bana poker suratımı yerinde tutabilirsem Lionel'a karşı çalışmamıza yardımcı olabileceğimi söylemişti, bu yüzden sadece buna odaklanmalıyım. Bana bunu yapan adamdan intikam almak istiyordum ve bunu düzenlemeye yardımcı olmak için mükemmel bir konumdaydım. Sadece aklımı oyunda tutmam gerekiyordu.

Ayrıca, bir sürü pislik olma pratiğim vardı. Bunu yapabiliyordum. Sadece duygularımı kontrol altında tutmam ve yüzümü boş bırakmam gerekiyordu. Eğer Gabriel Lionel'a karşı savaşımızda bize yardımcı olmak için yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğuna inanıyorsa, o zaman yapardım. Ona güveniyordum. Sadece dikkatli olmalıyım.

Gölgeler, kendilerini tekrar çok derinden içime sokmadıklarından emin olmak ve zorunda olmadığım halde onlara teslim olmamaya çalışmak.

Ama Mildred'in sözleri kulaklarımda yankılanırken ve kanım oraya geri dönüp onu cezalandırma arzusuyla çalkalanırken, kendimi tekrar karanlığa gömülürken buldum. Gölgeler artık tanıdıktı, rahatlatıyor ve unutulma vaadiyle beni kendilerine geri çağırıyordu.

Belki birkaç dakikanın zararı olmazdı. Bir süreliğine bana sahip olmalarına izin verebilirim, bu acıyı silebilir, korkumu yok edebilirim...

Atlas'ım cebimde vızıldadı ve duygusal çöküşümün kesintiye uğramasıyla irkildim, titreyen parmaklarımla çıkardım ve kimlikteki isme kaşlarımı çattım.

Darius:

Ne giyiyorsun?

Bir an için bunu bana neden sorduğunu anlayamadım - beni on dakika önce görmüştü ve akademi üniformamı giydiğimi biliyordu. Ama sonra düşüncelerimdeki çarpık sis biraz dağıldı ve bana Lionel beni almadan önce birbirimize sık sık mesaj attığımızı hatırlattı. Ve onun garip sorusu aslında birbirimize verdiğimiz küçük bir selamdı. doğrudan bir cevap gerektirmez. Bu sadece bir başlangıçtı.

Bakışlarım kelimelerin üzerinde ileri geri hareket ederken dudağımı çiğnedim ve kalbimin çılgınca atışı biraz yavaşlamaya başladı.

Cevap vermek istedim ama bu fikirle birlikte omurgamda bir korku ürpertisi de dolaştı ve ona söylemem gereken kelimeleri oluşturamadığımı fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Ama o küçük mesaj tam da beni gölgelerden çıkarıp her şeyi daha net görmemi sağlayacak bir şeydi. Şimdi onların içine dalamazdım. Kendim olarak kalabilmek için kafamı yeterince açık tutmalıydım. Mildred Canopus ve diğer K.U.N.T.'lar yakında bir gün cezalarını bulacaklardı ama bu arada ben de mecbur bırakıldığım rolü oynamaya odaklanmalıydım. Lionel ve Clara'ya yakın konumumu avantajımıza kullanabilirdik ve dikkatimi bu hedefe sabitlemem gerekiyordu.

Tuvalet kabinimin kapısı çarparak açıldı ve duygularımla savaşır kapının kilidini açarken titreyen bir nefes aldım.

Dışarı çıktım ve Xavier ile yüz yüze geldim, beni görünce ağzı açık kaldı, dehşet içinde tuvalete bakarken yanaklarına renk geldi.

"Ah kahretsin, kadınların içinde miyim?" diye inledi ve ağlama isteğime karşı koyarken bile dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamadım.

Kahretsin, gerçekten kendimi kilitlemem gerekiyordu yoksa bu planı daha başlamadan mahvedecektim.

"Şimdi... iyi misin, Tory?" diye tereddütle sordu, bir tür beyin arızasının eşiğinde olduğumu fark etmiş gibiydi ve Darius'un beni gölgelerden çıkarma konusunda onu bilgilendirdiğini tahmin ediyordum.

Kapıya baktım ve kapalı kalması için parmaklarımla hava büyüğü yaptım, sonra da konuşmadan önce etrafımıza bir susturma balonu fırlattım.

"Tamam mı bilmiyorum ama işlevsel olarak başlayıp oradan devam edebilir miyiz?" Tereddütlü bir gülümsemeyle sordum.

"Elemental büyülerimle biraz bana benziyor," diye şaka yaptı.
"Buraya gelmeden önce dört yıl eğitim almış olmasına rağmen herkes benden Darius gibi sihir yapabilmemi bekliyor - bu tam bir kabus."

"Eminim o kadar da kötü değildir," dediğimde başını salladı ve siyah saçlarından parıltılar saçıldı.

"Sorun değil. Oraya da gideceğim. Ve bu arada o lanet evde ya da sarayda olmak zorunda değilim. Mesele şu ki, buradayım, bir sürüm var, özgürüm. Ya da en azından hayal ettiğim kadar özgürüm."

Ona gülümsedim ve artık ona bakmam gerektiğini fark ettim. Sadece uzun boylu değildi, aynı zamanda kaslıydı ve yüzü çocuksu özelliklerinin çoğunu kaybetmişti. İçimi gerçek bir mutluluk kapladı ve kendimi onun yanında rahatlarım buldum. "Senin adına çok sevindim," dedim dürüstçe.

"Bunun için size teşekkür etme fırsatını hiç bulamadım," diye ekledi.

"Tek yaptığım seni pencereden aşağı itmektir," diye takıldım ama başını salladı, bir adım öne çıktı ve beni sıkıca kucakladı.

"Hayır, Tory. Sen benim hayatımı kurtardın. Bana her şeyi verdin. Beni yapmaya zorladığın şeyi tek başıma yapmaktan çok korkuyordum ama artık o evden, Gravebone ile bana yaptırdığı seanslardan uzaktayım, olmak için doğduğum Pegasus olmakta özgürüm. Ve bir gün sana olan borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım."

Xavier'in ceketini beni kemiklerimi kıracak kadar sert bir şekilde sıkarken gülümsedim ve içimdeki bir şey yerine oturur gibi oldu. O haklıydı. Dünyaya onun ne olduğunu göstererek ve onu Lionel'in pençelerinden kurtararak onun için iyi bir şey yapmayı başardım. Ve eğer o canavarın yanında olsaydım, başka birine yardım etme şansım olabilirdi. Onun sırlarını dinleyebilir ve hepsini ona karşı kullanabilirdim. Kurtarmayı başardığım her hayat ve sabote edilmesine yardım ettiğim her planı için ona karşılık vermiş olurdum.

Yavaş yavaş.

İşte bu duygu, K.U.N.T. şirketinin ve Lionel'in yanında geçirdiğim günlerin üstesinden gelmem için ihtiyacım olan şeydi. Dinlemek ya da tanık olmak zorunda kaldığım her iğrenç, mide bulandırıcı şey için bir Buna iyi bir şeyle karşılık vermenin bir yolu. Yardım etmenin bir yolunu bulurdum. Ve bir gün, ona karşılık vermeye ve onu tahtımızdan indirmeye hazır olurduk.

"Teşekkür ederim Xavier," dedim kollarını iterek ve ona sert bir gülümseme verdim. "Bugün tam da ihtiyacım olan şey buydu."

"Sorun değil," diye cevap verdi, ne demek istediğimi anlamamış gibiydi ama anlamasına da gerek yoktu. Önemli olan bunu yapabilmemdi. Oraya geri dönüp bu rolü oynayabilirdim ve çok geç olana kadar kimse gerçek sadakatimin nerede yattığından şüphelenmezdi.

Kapıya yöneldim ama Xavier kapıyı açmadan beni durdurmak için seslendi.

"Darius senden asla vazgeçmedi, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ne?" Nefes aldım, kardeşine karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duyguların karışımı, onun adının anılmasıyla içimde yeniden yükseldi.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Babam sen yanıdayken her dakikasını seni arayarak, Nymph'lere karşı savaşarak, Darcy'nin onu Anka ateşiyle yakıp öldürmesine izin vererek geçirdi.

Gölgeleri vücudundan çıkar ki babama meydan okuyabilsin.

Clara onu durduramadan. Seni kaybetmek onu kırdı... Sanırım demek istediğim, bence ona bir şans vermelisin.

İkinizin arasını düzeltmek için. Seni kaybederek cehennemi yaşadı ve geri döndü, Tory. Lütfen şimdi seni ondan uzak tutarak babamın kazanmasına izin verme."

Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama ona ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden bizi burada saklamak için kullandığım büyüü dağıtmadan ve Küre'ye geri dönmeden önce sadece başımı salladım.

Darius'un artık benim için ne olduğunu anlamak için biraz zaman harcamam gerekecekti. Ve daha önce ne olduğunu. Ama onunla ilgili her şey kafamı çok karıştırmıştı, korku ve acı umut ve özlemle karışmıştı ve bu tek seferde üstesinden gelemeyeceğim kadar fazlaydı.

Şu anda sadece haftayı atlatmam ve takmam gereken gölge maskesini mükemmelleştirmem gerekiyordu. Çünkü cuma gecesi tekrar saray ve içlerindeki en kötü canavarı kandırmam gerekecekti. Lionel Acrux şu anda benim önceliğimdi.

Darius'un beklemesi gerekecekti.



Zodiac'taki ilk birkaç haftam çok yoğun geçmişti. Cehennem Haftası'nı atlatmıştım ve yakında kıcıımı yırtarak çalıştığım Hesaplaşma geliyordu. Rahatlamak için neredeyse hiç vaktim yoktu ve akademiye gelirken Xbox'ımı yanımda getirmiş olmam artık gülünç geliyordu. Boş vakitlerimi yeni sürümle uçarak geçiriyordum. Ve lanet olsun, bu şimdiye kadar bildiğim en iyi şeydi. Kendi türümün etrafında olmak, bulutların üzerinde süzölmek ve lanet bir kartal kadar özgür hissetmek inanılmazdı. Eğer babam tüm Emirleri ayrı kalmaya zorlayan yılın mutlak pisliği olmasaydı, bu zamanın mükemmel olduğunu söyleyebilirdim.

Şafaktan akşama kadar kıcıımı yırtarak çalışmam umurumda değildi. Yorgunluktan bitap düşmüş olmam ve erken kalkmanın alışkın olduğum tembel sabahlar. Artık bir amacım vardı. Ve bu özgürlük beni hayata dört elle sarılmaya itiyordu çünkü bir yanım bunun ne kadar süreceğinden korkuyordu. Zodiac'ta sadece dört yılım vardı, ondan sonra babamın benim için nasıl bir hayat tasarlayacağını kim bilebilirdi? Sadece o kadar ileri gitmemesini umuyordum. Bu

Darius, Varisler ve ikizler onu alaşağı etmenin bir yolunu bulacaklardı, çünkü bulamazlarsa hepimiz mahvolacaktık.

Diğer yedekleri görmek zordu ama bunu başardık. Yasaları çiğneme konusunda diğerlerinden daha endişeli görünen Ellis hariç hepimiz. Athena, Grayson, Hadley ve ben Dünya Toprakları'nda kullanılmayan bazı mağaralar bulmuştuk ve mümkün olduğunca buralarda buluşuyorduk. Athena ve Grayson yanlarında bir sürü battaniye ve ışık için lümen kristalleri getirmişlerdi.

Daha rahat olması için Hadley ve ben toprak sihrimizle kayadan kabaca yontulmuş birkaç koltuk oymuştuk.

Dördümüz öğle yemeğimizi K.U.N.T.'ların her hareketimizi izlediği Küre yerine burada yemeyi tercih ettiğimiz için şimdi bir tanesine oturdum. Küre

Burası bugünlerde pek meşgul değildi ve diğer öğrencilerin çoğunun da aynı fikirde olduğunu tahmin ediyordum. Buradaki çoğu Fae'nin babamın yeni yasasına uymadığını umuyordum ama bunu söylemek zordu. Sorun şu ki, kimsenin bağlılığını anlayamıyordum. Bu yüzden sadece birkaç Fae ile zaman geçirdiğimden emin oldum.

güvendiğim insanlar. Ve ortaya çıktı ki, babamın saçmalıklarını onaylamadığımı ağızından kaçırdığımda, bu adamlar da aynı fikirdeydi.

Hadley hayal kırıklığı içinde ona bakarken Athena mağaranın çatısına yakın bir yerde bir hava bulutunun üzerinde süzülüyordu. Onu yine ısırmaya çalışmıştı ve ondan kaçmayı sevdiğinden oldukça emindim.

"Ya bunu bana iyilik olsun diye yaptıysan?" Hadley ona seslendi. "Seni avlamayacağım. Sadece bir arkadaşına yardım et."

"Kurt'un tadına bakmak istiyorsan Gray'i ısır," diye seslendi Athena, kendini baş aşağı sarkıtarak havada bize doğru spiral çizerek.

Hadley hırladı ve kendini daha yükseğe atmak için gücünü kullanarak saçlarını yakalamaya çalışmak için sıçradı. Alaycı bir kahkaha atarak tekrar dönüp ondan uzaklaştı.

"Beni ısırarak istiyorsan, bunun için benimle dövüşmen gerekecek," dedi Grayson, battaniyenin üzerinde yattığı yerde, Atlas'ına bir şeyler yazarak.

Hadley, Athena'nın altında volta atarken, "Seni istemiyorum," diye mırıldandı. "Onun tüm alayları içimdeki açlığı ateşliyor."

"Tut tut, Had, kendini ava kaptırmaman gerekiyor," diye alay etti Athena.

Hadley, "Buraya gel ve bunu yüzüme söyle," diye meydan okudu ve Athena bunu yapmak üzereymiş gibi kendini yere bıraktı. Hadley hemen ona doğru hamle yaptı ve bir hava kalkanına çarparak geriye doğru uçtu ve kış üstü yere çakıldı. Onun bu girişimine inleyerek güldüm.

"Tanrı aşkına," diye hırladı Hadley, siyah saçlarını geriye doğru düzelterek kendini yukarı iterek. "Bana sadece bir tat ver Athena." Neredeyse salyaları akıyordu ve gözlerindeki o susamış parıltıdan hiç hoşlanmamıştım.

"Yok," dedi hafifçe, yanıma doğru ilerleyip oturdu.

Hadley, "Tut onu Xavier," diye homurdandı ve ben de alay ederek etrafımızda tahta dikenlerden oluşan bir halka oluşturdum.

"Beni satın alamazsın dostum," dedim sırtarak ve Hadley oflayarak Grayson'ın yanına oturdu ve sanki fikrini değiştirip bir içki için onunla kavga etmeyi düşünüyormuş gibi boğazına baktı.

"Ben olsam yapmazdım, kardeşim," dedi Grayson, gözleri hâlâ Atlas'ındaydı. "Benim Kurt'um neredeyse Seth'inki kadar büyük artık."

Hadley sırtarak, "Ben daha güçlüyüm," dedi ve sonra iç çekerek onun yanına çöktü. "Ama sen benim istediğim atıştırmalık değilsin."

Grayson onun başını okşadı ve şakağına ıslak bir yalama bıraktı. "O kadar üzülme, onu ısırmana asla izin vermez. Bu onu korkutur."

"Bu beni korkutmuyor," diye dudak büktü Athena. "Sadece parazitler tarafından kullanılmaktan nefret ediyorum."

"Parazit mi?" Hadley dik oturup ona ters ters bakarak tükürdü.

Masumca omuz silkti ve koyu mor saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Sen busun işte. Highspell'in Kardinal Büyüsü'nde söylediği gibi, sen de parazit Tarikatlardan birisin."

"Bunu sen istedin," diye uyardı Hadley, ayağa fırlayıp bir elini kaldırarak tahta bir sopa fırlattı ve tahta çivilerini paramparça etti.

Athena orada oturmuş, onun hava kalkanına tekrar çarpmadan önce kendisine doğru bir yol açmasını izliyordu.

Alaycı bir şekilde sırıttı. "Şimdi ne olacak, Altair? Yoksa sana *Alspare* mi demeliyim?" diye mırıldandı.

Adam sopasını kalkanına vurdu ve adam sopasını kalkanına vurmak için Tarikat gücünü kullanmaya başladığında kadın ona kaşlarını çatı.

"Kapıyı aç," diye tersledi ve kadın gülmeye başladı.

"Asla!" diye bağırarak ayağa fırladı ve soyunmaya başladı. Hadley ona baktı, sopası elinde sallanıyordu ve çenesi titreyerek onu izliyordu. İç çamaşırına kadar soyunup kalçasındaki yarım ay dövmesini ortaya çıkardığında Hadley'nin başının üzerinden atladı. Onun içine doğru kaydı Dev bir husky'ye benzeyen siyah ve gri devasa kurt formu mağaradan dışarı fırladı. Hadley Emri'nin hızıyla peşine düştü ve giderken küfürler savurdu. Ben güldüm ve Grayson kendini yukarı iterken Athena'ya cesaret vermek için uludu.

Grayson gülümseyerek bana baktı. "Profesör Zenith'in yıldız bağları hakkında söylediklerinden bir şey anladın mı, çünkü aklım başımdan gitti. Bu bokla lanetlenmek istemiyorum. Neden sadece bir hatun için her gece on kızın sikimi yalamak için kavga etmesinden vazgeçeyim ki?"

Birkaç hafta içinde sadece fangirllerden oluşan bir sürü kurmuştu. Hepsisi de muhtaç köpek yavruları gibi onu takip ediyordu. Diğer yedeklerin hepsinin düzenli olarak seviştiği dikkatimden kaçmamıştı.

ve bana yöneltilen tüm dikkatlerden kaıyordum. Bu gidiŖle, muhtemelen otuz yaŖında bir bakire olacaktım.

Kediler eŖlik ederdi. Oh hayır bekle, daha çok Ejderha varisleri üretmek zorunda olduğum huysuz bir cadı ile evlendirilecektim. *Siktir, bu ilk seferim olamaz. Bunu halletmeliyim.*

Sorun Ŗu ki, istediğim tek kız kapılmıŖtı. Ve Ŗimdi onun sürüsüne katılmıŖtım, erkek arkadaŖı resmi olarak benim Dom'umdu. Ve beni her zaman toynaklarının altında tutmaya zen gösteriyordu. Ayrıca iyi bir adamdı, bu da durumu daha sinir bozucu hale getiriyordu. Ama yine de Sofia'ya bakmaktan kendimi alamıyordum.

Buraya gelmeden önce tek iyi Ŗeyim oydu ve Ŗimdi Zodiac Akademisi Ŗimdiye kadarki en inanılmaz yerdı ve o *hala* hayatımdaki en iyi Ŗey.

Grayson'a "Sanırım tam tersi sorunlarımız var," dediğimde kaŖları kalktı.

Kaslı kollarını bacaklarının etrafında kavuŖturdu ve gözlerinde merakla bana doğru yaklaŖtı. "Kim bu kız?"

"Sahip olamayacağım bir kız," dedim saçlarımı gözlerimden uzaklaŖtırarak. Biraz uzamıŖtı ama Sofia geçen hafta parmaklarını saçlarıma sokup beni gerçek bir aygır gibi gösterdiğini söylediğinden beri kesmemiŖtim.

"Dkl bakalım Acrux, tüm detayları istiyorum çünkü kalbimin baŖka bir sik olduğundan oldukça eminim ve onun baŖka bir Ŗey isteyip istemeyeceğini anlamam gerekiyor. Çoklu kedi."

Bir elimi enseme ovuŖturarak homurdandım. "O benim sürümde. Ve benden daha yaŖlı. Ve sürünün Dom'u tarafından alındı."

"Bu bir Kurt Alfa ile aynı Ŗey, değil mi?" diye sordu.

"Evet, sayılır. Yönetimi ele geçirdiklerinde en doğurgan diŖiyle iftleŖiyorlar," diye açıkladım.

"Yani ateŖli AFFF o mu?" diye sırttı. "AteŖli doğurgan kadın mı?"

"Evet," diye homurdandım, yüzümde yükselen sıcaklığı görmezden gelerek.

Ayağa fırladı ve şakacı bir şekilde yanağıma vurdu. "Belli değil mi, dostum?"

"Hayır mı?" Kaşlarımı çattım.

Grayson orantısız gülümsemesiyle, "Dom'un suratını toynakla tekmelemeli ve onun yerini almalısın," dedi. "Oh hey, bu kafiyeli oldu."

Bu görüntü karşısında sııttım. Sürüsüne katıldığımdan beri Tyler'a çok fazla karşı çıktığımı inkâr edemezdım. İçgüdülerim vardı ama Sofia yüzünden kendimi tuttuğumu biliyordum. Dom'unu altına almak ve onu benden çalmak istemiyordum. Tamam, istiyordum. Bunu çok istiyordum. Bunun hayalini kuruyordum ve onun yanındayken fark ettiğimden çok daha agresif oluyordum ve Tyler, Faeroids'teki Kara Güzel gibi ona doğru kasıla kasıla geliyordu. Ama beni sadece Dom olduğum için değil, kendim için de seçmesini istiyordum.

Zil uzaklarda bir yerde çaldı ve sınıfa gitme zamanının geldiğini anladım. Ayağa kalktım ve mağaralardan çıkarken Grayson omzunu benimkine vurdu.

"Peki onun yanında kelebekler falan uçuşuyor mu?" diye sordu.

"Hayır, daha çok göğsümde bir deprem ve kafamın içinde bir fırtına varmış gibi hissediyorum."

"Sweeeet," dedi Grayson. "Bu kulağa daha çok benim tarzım gibi geliyor. Bir ya da iki erkeğin sikimi emmesine izin vermeyi denemeliyim, belki de kızlardan hoşlanmıyorumdur."

"Tüm sürün kelimenin tam anlamıyla her gün düzüştüğün kızlardan oluşuyor," diye belirttim.

"Doğru, ama belki biraz çeşitliliğe ihtiyacım vardır." Onun için çekici olup olamayacağımı anlamaya çalışır gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve ben de karnına bir dirsek attım.

Dışarı çıktık ve patikadan ağaçların arasına doğru ilerlerken bir sürü kız koşarak ağaçların arasından çıktı. Grayson'ın etrafına doluştular ve onu kucaklayıp öpmek için mücadele ederken benden uzaklaştırdılar. Aptalca sırtarak onu çekmelerine izin verdi ve bana bir veda selamı attı.

"Görüşürüz dostum."

Ona homurdandıktan sonra gökyüzüne baktım ve içimi ısırdım. bulutlar bana seslenirken yanaklarım. Büyü rezervlerim nadiren tükenirdi çünkü her fırsatta onların içinden uçardım. Bunu takıntı haline getirmiştım. Babamın malikanesinde o kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra, bunu yapmak için elime geçen tek bir fırsatı bile kaçırmayacaktım. Hatta internetten, her yer değiştirdiğimde sırtımda kalacak şekilde esneyen bir Tempa Pegobag bile satın almıştım.

Kurtlar gözden kaybolduğunda ayakkabılarımı çıkardım ve soyunmaya başladım, her şeyi bulut şeklinde olan ve üzerinde beyaz parıltılar olan çantama doldururken dudaklarımda bir sırıtış belirdi - ve çok teşekkür ederim bok gibi havalıydı.

Çıplakken tekrar sırtıma geçirdim, sonra öne doğru sıçradım ve Pegasus formumun bedenimden serbest kalmasına izin verdim. Toynaklarım yere değdiğinde yüksek sesle kişnedim ve yelemden parıltılar dökülürken başımı salladım ve leylak rengi kanatlarım iki yanımda esnedi. Kanatlarımı çırpıp yerden sıçrayarak beni bekleyen bulutlara doğru tırmanırken bakışlarım gökyüzünde, patikadan aşağı doğru dörtnala koşmaya başladım. İçlerinden hızla geçer geçmez büyü rezervlerim şişmeye başladı. Kampüs boyunca bir sonraki dersim için Ateş Arenası'na doğru ilerlerken taklalar attım ve ters parende attım. Bu kelimenin tam anlamıyla dünyanın en güzel duygusuydu.

Devasa amfi tiyatronun üzerindeyken yırtıcı bir kuş gibi aşağıya doğru daireler çizdim ve sınıfın ateşe dayanıklı üniformalarıyla aşağıdaki kumlu çukura doluştuğunu gördüm. *Kahretsin, geç kaldım.*

Profesör Pyro'nun onaylamamasına rağmen gökyüzünden atladım ve amfi tiyatronun ortasına indim.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Hemen geri dön evlat." Elini bana doğru fırlattı, parmakları büküldü ve büyü göğsüme çarptı, damarlarımdan uğultulu bir enerji geçerken öfkeyle doğrulmama neden oldu.

Kuyruğum dışarı fırladı ve büyü içimde dalgalanıp beni yer değiştirmeye zorladığında kıpırdandım.

Çıplak ayaklarım yere değdi ve sınıftaki herkes çıplak kıcıma bakarken küfrettim. Sofia'nın bakışlarıyla karşılaştım ve utanç dolu bir iniltiyle aletimi tuttum ve Pyro'nun kaşları neredeyse saç çizgisine fırlayacaktı.

"Tanrım, siz olduğunuzu fark etmemiştim, Prens A-Acrux," diye kekeledi. "Lütfen bundan babanıza bahsetmeyin."

Ağabeyim burun deliklerinden dumanlar çıkararak ona doğru yaklaştı ve ağabeyim bu yüzden ona yüklenirken ağabeyim telaşla geri çekildi ve özürler diledi.

Bu da her şeyi daha da kötüleştirdi, çünkü zaten bakmayan herkes onun ne hakkında bağırdığını görmek için döndü ve boynuma daha fazla sıcaklık geldi. Yer değiştirmeden önce kampüste herkesin soyunmasının normal olduğunu biliyordum ama buna hâlâ alışamamıştım. Özellikle de bakışlara. Arkamda bir grup kız kıkırdamaya başladı ve omzumun üzerinden bakınca kıcımın fotoğrafını çektiklerini gördüm. *Oh be.*

Sofia başını soyunma odalarına doğru salladı ve ben de o yöne doğru koşmadan önce beceriksizce başımı salladım. Aceleyle içeri girdim ve rahat bir nefes alarak bir banka yöneldim, çantamı üzerine bıraktım ve daracık ateş kıyafetimi giydim. Zaten aletimi saklamak için pek bir şey yapmıyordu, ama sanırım orada çırılçıplak durmaktan daha iyiydi.

Cidden buna alışmaya başlamam gerekiyordu. Zodiac'a gelmeden önce sürü hayatına alışma şansım olmamıştı. Çoğu Emir, büyücülük eğitimi için yola çıkmadan çok önce kendi türleriyle vakit geçirmişti. Ve

En azından sürümde Hubert Pluto gibi küçük bir sikim yoktu, gerçi onun umurunda da değildi. Dün elleri kalçalarında ve küçük kepçesi rüzgârda uçuşurken benimle yirmi dakikalık bir konuşma yapmıştı. Sürünün çoğunun uçları da sim ve değerli taşlarla süslüydü ve yemin ederim onun aletinin tepesindeki büyük elmas bana sürekli göz kırptıyordu.

Sofia ne zaman soyunsa gözlerimi kaçırdım ama geçen gün arkadaşlarından biriyle yeni vajazzle'ı hakkında konuştuğunu duydum ve Klitorisinin üzerinde küçük pembe taşlar vardı. Tüm bunlar benim için çok yeniydi ve daha önce sikimi süslemeyi hiç düşünmemiştim. Benden beklenen bu muydu? Sürüdeki yerime ne kadar layık olduğumu kanıtlamak için sikimin Hubert'inkinden daha büyük bir elmasa sahip olması mı gerekiyordu? *Aklımı sikti.*

Çantamı bir dolaba bıraktım ve koşarak arenaya geri döndüm. herkes büyü çalışmaya başlamıştı. Pyro sadece Emirleri eşleştirdiği için Tory Darcy ile birlikte çalışıyordu ama Tory hâlâ babamın etkisi altındaymış gibi davrandığından pek konuşmuyorlardı. Darcy baktı Haftalardır olduğundan on kat daha mutluydu. Bu benim kalbimden de bir yükü. Tory'nin ondan tamamen nasıl kaçacağını bilmiyordum ama artık onun tarafından tamamen kontrol edilmemesinin bir yolu olmalıydı.

"Bay Acrux, Bayan Cygnus ile eşleşmek ister misiniz, ateş büyünüz oldukça iyi gidiyor, bu yüzden daha gelişmiş bir şekil verme ile nasıl yapacağınızı görelim," Pyro teşvik etti ve Sofia'ya sırtarak baktım, başımı salladım

ona katıldı. "Bay Acrux'a yardım edin," dedi Sofia'ya ve bunun ona yaptırmaması gereken bir birinci sınıf işi olduğunu fark ettim. Bana ayrıcalıklı davranılması beni kızdırıyordu. Özellikle de Sofia'nın işini etkiliyorsa.

"Yapmak zorunda değilsin," dedim ve kısa, altın rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak etrafımıza bir susturma balonu gönderdi.

"Benim için sorun değil," dedi neşeyle. "Zaten bir süredir kumu cama dönüştürebiliyordum," dedi ve bu konuda pratik yapan diğer ikinci sınıf öğrencilerine başıyla işaret etti. "Vegas'la arkadaş olmanın avantajları. Onların çalışma seansları biraz yoğun ve yemin ederim onlarla daha çok şey öğreniyorum

bazen Pyro ile yaptığımdan daha fazla."

"Eğer eminsen?" diye sordum. "Basit bir şey dışında bir şey oluşturamıyorum

şekiller ve Hadley lanet bir eşkenar dörtgen yapabilir." Ona baktım, bir piramit yaptı ve sonra tepesinden ateş sıçrattı sanki bir volkanmış gibi. *Lanet olası Hadley*. Birlikte çalıştığı kız ona bakmakla o kadar meşguldü ki, kendi alevleriyle kendini yakmaya devam ediyordu.

"Eğer üç boyutlu bir şey yapmak istiyorsan, çok fazla odaklanmayı bırakmalısın," diye açıkladı Sofia ellerini kaldırıp aralarında alevlerden bir kare oluşturarak. Yanına bir kare daha çizerken parmakları pratik hareketlerle çalıştı ve ardından alev çizgilerinin bir küp oluşturmak için onları birleştirmesine izin verdi. "Ne kadar zorlarsan, alevler o kadar az itaatkâr olur. Bunu bir muma üfleme gibi düşünün. Çok sert üflerseniz alev söner ama birazcık üflerseniz istediğiniz şekilde bükülür."

Yanında durdum, ateş büyümle bir kare oluştururken onun güzel yüzüne ve sevimli küçük burnuna bir bakış attım. Bu yeterince kolaydı, ama üzerine başka bir şey inşa etmek her zaman zor olan kısımdı. Büyüsünü izledim, sonra onu, sonra da ağzını. Kahretsin, ağzı. Dudakları şeker pambesi ve konsantre olurken alttaki dişini hafifçe dişlerinin arasına aldı.

Yanık kokusu bana ulaştı ve bir solukla bana doğru döndü. "Xavier!"

Yere baktım ve gerçekten yanıyor olduğumu fark ettim. "Siktir!" Ateşe dayanıklı üniformam bir şekilde alevlerimin yoğunluğu altında yanmaya ve koluma tırmanmaya başladığında ondan uzaklaştım. Kolumu çılgınca salladım

Bu da durumu daha da kötüleştirdi, sonra su büyüm olduğunu hatırladım ve kesinlikle kontrolsüz bir şekilde kendime büyü yaptım. Kullandığım miktarla kendimi devirdim ve sırlsıklam bir şekilde kıcımın üzerine düştüm.

Nina Starstruck arkadaşına, "Aman Tanrım, çok tatlı," diye fısıldadı ve ikisi birden kıkırdadı. "Seksi olduğunun farkında bile olmayan beceriksiz küçük Darius gibi."

Harika.

Sofia kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı ama elini tutamayacak kadar utanmışım.

Elini ittim ve ayağa kalktım, sırlsıklam olduğum için hiçbir yere gitmeyen kıcımdaki kumların tozunu aldım. At gibi bir hayal kırıklığı homurtusu çıkardım ve bana uzun kirpiklerini savuran Nina'ya döndüm. Kardeşim gibi olmadığımı biliyordum, ama herkes ve kedileri bunu işaret etmeye başlayana kadar bu her zaman iyiydi.

Sofia uzandı ve parmak uçlarına basarak nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. O kadar küçüktü ki, ona hayran olduğum bir başka şey daha vardı.

O kapıldı, kardeşim. Anla artık.

"En azından yangını söndürdün." Hafifçe güldü ve ben de bu sese sırtımdan kendimi alamadım.

"Evet, sanırım," diye mırıldandım ve o da şakacı bir şekilde koluma vurdu.

"Anlayacaksın. Günün birinde tık diye oturacak."

"Umarım Hesaplaşma'dan önce tıklar yoksa boku yerim," dedim.

Zodiac'taki yerimi kaybedemezdim. Daha sıkı çalışmalı ve değeriendirilirken böyle aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmalıydım. Baskı altında pek iyi çalışmazdım ve Sofia beni her zaman o kadar heyecanlandırırđı ki kendimi onun önünde utandırırđım. Daha dün mükemmel bir su atışı yapmış, istediğim yöne doğru akan bir nehir yaratmışım. Ama o bunu görmek için mi oradaydı? Hayır. Benim hâlâ eğitimimin ilk günündeymişim gibi davrandığımı görmek için buradaydı.

Dersin geri kalanında bir küp yaratmaya odaklandım, bunu yapmaya ve aslında işe yaramaz bir güvercin olmadığımı kanıtlamaya kararlıydım ve Pyro dersi bitirdiğinde, sadece mükemmelleştirmekle kalmadım, aynı zamanda Hadley'ninki gibi bir piramit de yarattım. Tabii o amfi tiyatronun etrafında uçan alevli bir kuş sürüsü yapmaya devam etmişti ama ben de oraya varıyordum.

Hadley ile birlikte soyunma odasında temizlendim, duştan sonra üniformamı tekrar giydim.

"Athena'yı yakaladın mı?" Ona sordum ve o da hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi.

"Hayır," diye hırladı. "Onu ormanda kaybettim ve bulamadım." Onun O bunu düşünürken dişleri fırladı ve çıplak kolunu kavrayarak onu bana bakmaya zorladım.

"Dikkatli ol. Darius bana Caleb ve Tory'nin peşindeyken neler olduğunu anlattı. Bunun seni etkilemesine izin veremezsin."

"Biliyorum," diye homurdandı. "Ona zarar vermeyeceğim. Kendimi daha kolay avlarla dolduruyorum. Onu sadece bir kez yakalamak istiyorum. Av o kadar lanet hissettiriyor ki iyi."

"Sadece aptalca bir şey yapma," diye ısrar ettim ve o da başını salladı. "Yapmam, dostum." Gömleğini çekti.

"Hey Hadley, hazır mısın?" diye seslendi bir adam ve ben tepeden tırnağa dövmelemlerle kaplı Trent'e baktım.

Hadley bana bakarak, "Evet," dedi. "Koluma bir dövme yaptırıyorum." Sağ kolunu işaret etti. "Tüm gezegenler kafatası şeklinde olacak, Trent hasta bir sanatçı. Belki sen de bir tane yaptırmalısın?"

"Gerçekten istediğim bir şey yok. Yine de tadını çıkar." Işıltılı bulut çantamı sırtıma koydum ve o da homurdanarak çantama baktı.

"Güzel çanta," diye alay etti.

Ona sırtıtarak orta parmağımı salladım ve o da Trent'le birlikte kaçtı, anlaşılan adam da bir Vampirdi ve birlikte kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Dışarı çıktım ve Sofia'yı duvara yaslanmış halde buldum. Yanına doğru yürüdüm, bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bakışları pazuma kaydı, geldiğimde yanakları kızardı. Ona tek bir kelime bile söyleyemeden, kocaman gümüş bir Pegasus gökyüzünden inerek tam önüne kondu ve bana öfkeyle homurdandı. Tyler onun etrafında bir daire çizdi, bölgesini işaretlerken kuyruğunu savurdu ve içimi bir öfke kapladı.

Pegasus içgüdülerim beni ona meydan okumaya iterken kendi ayağımı yere vurdum.

"Sakin ol, Ty." Sofia onun boynunu okşadı, dudağını ısırırken etrafındaki bana baktı ve aletimin dikkatimi çekmesine neden oldu.

Tyler Fae formuna geçti ve Sofia çantasından bir çift eşofman altı çıkarıp ona fırlattı. Bana doğru yürüyüp kolunu omuzlarıma atmadan önce onları çekiştirerek giydi.

"Selam dostum, nasıl gidiyor?" diye sordu geniş bir gülümsemeyle, sanki az önce bana ve Sofia'ya Dom gibi davranmamış gibi. Atlas'ını çıkardı ve bir fotoğrafımızı çekti, 'Sürünün üçüncüsüyle takılıyoruz' başlığıyla FaeBook'ta yayınlarken tıklamaya devam etti.

Üçüncü olmaktan nefret ederdim. En iyi üçüncü. Bana doğru gelmiyordu.

Rütbelerimi hızla yükseltmişim ve artık benden üstte olan tek kişi Tyler ve onun eşiydi. Onunla dövüşmeyi, yumruklarımı karnına gömmeyi ya da boynuzumu karnına saplamayı hayal edip duruyordum. Sofia'yı ondan almak ve sürüdeki diğer herkesi emrim altına almak. Bu fikir beni cidden sertleştirdi. Buraya geldiğimden beri bu fikir yüzünden o kadar çok kez ereksiyon halinde uyanmışım ki, sorunlarım olduğunu düşünmeye başlamışım.

Tyler'ı gerçekten dostça olandan biraz daha sert bir şekilde ittim ve o ayağını yere vurdu, ben de karşılığında ayağımı yere vurdum, gözlerim kısıldı.

Gülümsemeye devam etti ve sonra kollarını kavuşturdu. "Bizimle takılmak ister misin Xavier? Ben, sen ve kız arkadaşım?" *Kız arkadaşım* deyince öfkem kabardı ve içimde dinmek bilmeyen bir açlıkla Sofia'ya baktım.

"Elbette," dedim, bana başka bir değerlendirici bakış atarken çenemi kaldırdım.

Belki de ona meydan okumalıyım? Neden olmasın, yeterince güçlüyüm. Onu alt edebilirim.

Pegasus formum onunki kadar büyüktü ve boynuzum biraz daha büyük bile olabilirdi. *Sofia'ya ikisini de ölçtürmeliyim çünkü benimki kesinlikle daha çevik ve bunun da bir anlamı olmalı.*

"Aslında kütüphaneye gitmem gerekiyor," dedi Sofia. "Sadece bunu sana vermek istedim." Tyler'a doğru bir adım attı ve onu öptü. Sanki göğsüme bir el bombası yerleştirmiş ve pimini çekmiş gibi kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Tyler onun belini kavradı, onu sahiplenici bir şekilde kendine çekti ve ben de orada durup etimin altında köpüren bir öfkeyle onları izledim.

İçgüdülerim ayağa kalktı ve Tyler'ı ondan uzaklaştırıp yüzüne doğru kalkmadan önce boğazımdan öfkeli bir kişneme çıktı. alnımı onunkine dayadım. O da kendi alnını benimkine dayadı ve ben hareket etmeyi reddederken ayaklarımın altındaki toprağı tekmeledim.

"Bana meydan okumak mı istiyorsun, dostum?" Tyler öfkeli bir homurtuyla sordu.

"Belki de öyledir," dedim, beni geri çekmeye çalıştıkça göğsüm kabarıyordu ama hiçbir yere gitmiyordum.

"Yapmazsın," diye hırladı Tyler. "Ben senin en iyi arkadaşınım."

"Öyle deyip duruyorsun." Gözlerimi kısıtım ve o da ayağını benimkinin üstüne vurdu.

Dudağını ısırarak aramıza bakan Sofia'ya yan gözle baktım, ama müdahale etmedi. Gerçi türümüzün bu şekilde olduğunu hızla öğreniyordum. Erkekler en iyi dişiye sahip olmak için savaşmak zorundaydı ve Sofia'nın da doğru eşle birlikte olduğundan emin olması gerekiyordu. Yani beni buna kışkırtmak standart bir kısrak hareketiydi. Ve onun için savaşmamı istediğini bilmek bana kendimi çok iyi hissettirdi.

Tyler aniden geri çekildi, parmaklarını büktü ve beni toprağa düşüren bir sarmaşık fırlattı. Yere düştüğümde karşılık vermek için kendi ellerimi kaldırdım ve bir ateş patlaması fırlattım. Toprakta bir duvar onu engellemek için havalandı ve buna nasıl karşı koyacağımdan emin değildim. Yeterince iyi eğitilmiş değildim.

Tyler etrafından dolanarak bana elini uzattı ve yumuşak bir şekilde kişnedi.

"Yerini kabul et," diye ısrar etti ve ben de iç çekerek elimi sertçe kavrayarak beni yukarı çekmesine izin verdim. Elimizi ezmeye çalışırken dişlerimi sıktım.

parmaklarımdaki kemiklere dokundu ve ben de ona karşılık verdim. Bir an bana yakın durdu ve boğazım düğümlenerek tekrar gözlerinin içine bakmadan önce bakışlarım ağzının sert çizgisine kaydılar.

"Güzel." Tyler'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Beni asla kirletmeyeceğini biliyordum, Xavier."

"Sonra görüşürüz çocuklar," diye seslendi Sofia, Tyler'a kirpiklerini kırıştırarak ve bu da tenimin öfkeyle ısınmasına neden oldu. Eğer onu kazanmaya çalışmamın sonu buysa lanet olsun.

Koşarak gitti ve bana karşı bir puan kazandığı için her şey kadar mutlu görünen Dom'umla baş başa kaldım. Bu sefer pes etmek zorundaydım ama bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu.

Tyler sırtarak, "Sürüde üçüncü olmakta yanlış bir şey yok," dedi. "Denizaltılardan herhangi biriyle çıkabilirsin. Ya da istersen hepsiyle. Neden bir ara birkaçını odana davet etmiyorsun?"

"Hayır," diye homurdandım, patikada birlikte yürümeye başladığımızda kaslarım gerilmişti.

Bana yan gözle baktı ve benden daha uzun olmak için omuzlarını geriye çekmeye çalıştığını görebiliyordum, ama bu konuda bile oldukça yakındık. Birbirimize çok yakındık.

"Sofia'ya yaklaşmak yasak," diye uyardı, bunu rahat bir gülümsemeyle söylüyordu ama gözleri cinayet gibiydi. Ben başka tarafa bakana kadar bana dik dik baktı.

Sürüdeki statüm beni teslim olmaya zorluyor. *Yıldızın hatırı için.*

"Peki," diye mırıldandım ve o da elini sırtıma vurdu.

"Güzel. Şimdi gel ve benimle bir gökkuşağının içinde uç. Su Bölgesi'ndeki şelalenin yanında genellikle birkaç tane olur. Ve eğer şanslıysak, bazı Su Elementalleri yağmur yağıdırıyor olacak, böylece daha da fazla onları."

"Pekâlâ," diye kabul ettim, kulağa hoş geliyordu.

Soyunmaya başladı, eşyalarını gelişigüzel bana fırlattı. "Pegobag'ine koy."

Bu kesin emir beni çok sinirlendirdi ama dediğini yaptım. Bugün ona yenilmiştim ve bunu bir Fae gibi kabullenip hazır olduğumda başka bir gün savaşmak için geri dönmeliydim. Ben de kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda bakışlarım onun kaslı göğsüne kayd ve aniden bunu ilk yapmak için yarışıyor gibiydik, bakışlarındaki meydan okuma beni teşvik ediyordu. Ben kıyafetlerimi kabaca çantaya tıktırırken o da elindekileri bana doğru fırlattı. Küçük bir sürtük gibi taşımak zorunda kaldığım için öfkeyle mızızlandım, ama o sadece bana homurdandı ve başını savurdu.

Son giysilerimizi çıkardığımızda ve ben çantamı geri taktığımda havada öfkeli bir gerilim dalgalanıyordu. Sanki benden büyük olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi değerlendirci bir bakışla vücudumu inceledi ve ilk kez soyunmaktan rahatsız olmadığımı fark ettim. Tahminimce

Okuldaki tüm ateş elementallerinin önünde çırılçıplak soyunmuştum, bu korkumu yenmemi sağlamıştı.

Aynı derecede değerlendirici bir bakışla vücudunu inceledim, tabanı gümüş taşlarla çevrili ve kasık kemiğinin üzerinde renkli taşlardan yapılmış bir gökkuşağı bulunan aletine bakmaktan kendimi alamadım.

"Bu vajazzle olayı benim yapmam gereken bir şey mi?" Ona sordum ve o da çılgınca güldü.

"Birincisi, bu bir erkek için çok cazip. İkincisi, hayır bir bok yapmak zorunda değilsin." Sırıttı. "Sade bir Jane sikinde yanlış bir şey yok, dostum."

Bunu söyleme şekli çok şüphe çekiciydi ve şimdi bir çeşit göz boyama olduğunu düşünmek zorundaydım. *O kadar mücevheri nasıl takıyorlardı ki? Önemli olan tasarım mıydı yoksa ne kadar mücevher takabileceğim miydi?*

benim aletimin etrafında mı? Topları da dahil ettiğim için puan alıyor muyum?

Sofia'nın dikkatini çekmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Yükselmek ve kız arkadaşını çalmak isterken Tyler'dan saklanmayacaktım. Sadece arkadaş olsaydık bu çok karanlık olabilirdi ama öyle değildik. Biz bir sürünün içindeydik ve işler böyle yürüyordu. Bu yüzden içgüdülerimi bastırmayacaktım.

Tyler'ın gözleri göğsümün genişliğini anlamaya çalışır gibi göğsümde oyalandı, sonra döndü ve kocaman, gümüş Pegasus formuna büründü. Ben de aynısını yapmak için arkasından sıçradım ve o da dört nala benden uzaklaşmaya başladı

hızını kanıtladı. Peşine düştüm, kısa süre sonra onunla burun buruna geldik ve yan yana durmak için bir grup öğrenciyi yoldan çıkardık.

Öne geçmeye çalıştım ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım bana ayak uydurdu. Çok sinir bozucuydu.

Tyler sonunda arkasını döndü, kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru havalandı. Peşinden koşuyordum ve ona yetişmek için kanatlarımı sertçe çırparken güneşin parıltısına karşı gözlerimi kısıyordum.

Hayatımda hiçbir şeyin varisi olmamış olabilirim ama bu sürüde gerçekten kral olmak istiyordum. Domumu tahttan indirecek ve tacını alacaktım. Sonra Sofia *benim olacaktı*.

OceanofPDF.com



Her nasılsa, gölge kimliğimi ve Lionel'a olan sadakatimi bütün hafta boyunca gizlemeyi başardım, gün boyunca K.U.N.T.'ların arkadaşlığına katlandım ve beni fiziksel olarak da mümkün olan en kısa sürede Lionel'a dönmeye iten kanımdaki ağrıyla mücadele ettim.

Akşamları Darcy ve Geraldine ile King's Hollow'da vakit geçiriyordum ve Mirasçılar da sık sık orada görünüyordu.

Caleb ne zaman kendimi kötü hissetsem beni neşelendiren şakalar yapar ve gülümserdi; Seth ise pek hoşlanmadığımı bildiği halde aşırı dokunsaldı ama yine de durmazdı. Kurt da bana bir şeyler getirmeyi severdi.

Şeker ve çikolata gibi atıştırma malzemeleri veriyordu ve beni biraz şişmanlatmaya çalıştığını hissediyordum. Tek sorun, eğer onları hemen yemezsem

Onları geri çaldı ve kendi kendine yedi, ben de bir zula saklamaya karar verdim, görünüşe göre onları koklayabilmek ve yine de çalabilmek için tasarlanmış bir meydan okuma olduğuna karar verdi.

Lanet olası it.

Darius mayın tarlası Max'in yardımıyla biraz daha az ürkütücü hale geliyordu ama yine de onunla birkaç kelimeden fazla konuşmakta zorlanıyordum. Darius mesafemi korumam gerektiğini kabul ediyor gibiydi.

Ama bazen onu bana bakarken yakaladığımda gözlerinde o kadar çok acı vardı ki bu beni de incitiyordu. Sadece bunu düzeltmek için nasıl bir şey yapacağımı bilmiyordum.

Cuma gecesi nihayet geldiğinde, Lionel'ı tekrar göreceğim için saf bir korku ve katıksız bir heyecan karışımıyla doluydum ve aklımı bu kadar karıştırdığı için lanet olası bağdan nefret ediyordum.

Gerçek duygularıyla beni tamamen deneyimlemeye zorladığı duyguları birbirinden ayırmak benim için imkânsızdı. Bu duyguyu üzerimde taşıyormuşum gibi hissettim.

Her zaman korkunç bir sır. Ne zaman diğerlerinden biri Lionel'dan nefret etmekten ya da ona zarar vermekten söz etse, içimden bir parça onu savunmak için çılgılık atmak, hatta onlara saldırmak istiyordu. O beni lanetlemeden önce böyle hissetmediğimi biliyordum ama ondan uzakta geçirdiğim süre uzadıkça ona duyduğum özlem artarken, bunu kendime hatırlatmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Neyse ki bu gece saraya dönmek için sabırsızlanmamın, bana işkence ve tacizde bulunan adamı görmek için duyduğum acınası ihtiyacın ötesinde geçerli bir nedeni vardı. Gabriel, Darcy ile saray arazisinde önemli bir şey bulduğumuzu gösteren bir imgelem görmüştü.

Onu Kral'ın tünellerinden gizlice sokmak için çok küçük bir plan yaptım, böylece *gördükleri* gerçekleşebilecekti. Tek yapmam gereken, Orion'un tutulduğu yazlık eve gizlice girerken Lionel'ın dikkatinin dağılmasını sağlamaktı. Sonra elimize bir fırsat geçtiğinden emin olur olmaz onunla buluşacaktım. Gabriel oradan sonra ne yapacağımızı bileceğimizi söyledi. Bana çok saçma gelmişti ama Gabriel'in öngörülerini sorgulama noktasını da geçmiştim, bu yüzden bunu kabul edecektim.

O günkü derslerimi bitirir bitirmez elimde olmadan yatakhaneye koştum, üniformamı çıkardım ve Lionel'ın şirketine döndüğümde giymem için bana verdiği elbiselerden birini giydim. Kan kırmızısı, yere kadar uzanan, bacakları yırtmaçlı bir elbiseydi ve güzel olmasına rağmen

kesinlikle abartılıydı. Ama Lionel ısrar etti ve eğer kot pantolon ve atletle gelirim çok açık bir şekilde belli olacaktı, bu yüzden enerjimi bu konuda sinirlenerek harcamayacaktım.

Tekrar aceleyle odamdan çıktım ve cebimde bu yolculuklar için bana verilen yıldız tozu kesesiyle ana kapılara doğru ilerlerken kampüste hızlı adımlarla ilerledim.

Sınırın ötesine geçer geçmez yıldız tozunu başımın üzerinden attım ve ne olduğunu anlamadan sarayın kapısının önünde duruyordum.

Etrafımda bir anda kameralar parlamaya başladı ama ben her zaman burada kamp kuran gazetecileri görmezden gelerek ilerledim ve beni almak için gönderilen arabaya bindim.

Sarayın kapısından içeri adımımı attığımda Jenkins beni karşıladı ve gözlerimi onun buruşturulmuş yüzüne ve büzülmüş dudaklarına zorlukla gizlenmiş bir nefretle diktim. Bu bakışa kedi kıcı suratı adını vermiştim - çünkü böyle yaptığında ağzı tıpkı bir kedinin kık deliği gibi görünüyordu ve adam bir kıçtı, bu yüzden ona çok yakışıyordu.

"Kral henüz dönmedi," dedi biraz da alaycı bir tavırla. "Saat sekizde dönmesini beklerken kendinizi eğlendirmenizi rica etti. saat."

İçim hayal kırıklığıyla doldu ve Lionel'ı daha önce görememe fikrine üzüldüğüm için zihinsel olarak kendimi tokatladım, kendime umduğum şeyin bu olduğunu hatırlattım. *O dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğin koca kafalı bir pislik, bu yüzden onunla kucaklaşmayı düşünmeyi bırak Tanrı aşkına.*

Başımı salladım, Jenkins'e söz söyleme nezaketini bile göstermeden yanından uzaklaştım ve doğruca sarayın derinliklerine yöneldim.

Nereye gitmek istediğimi biliyordum ve o yaşlı piçle havadan sudan konuşarak vakit kaybetmeyecektim.

Birkaç uzun koridordan geçtim, büyük bir cam kış bahçesinden geçtim ve çimlere çıkmadan önce devasa binanın arkasındaki bir kapıyı açtım.

Kimse beni sorgulamadı. Ne de olsa Lionel'in küçük Vega evcil hayvanıydım ve ne istersem yapabileceğimi açıkça belirtmişti. Çoğunlukla da

Yakın zamana kadar beni memnun eden tek şey ona hizmet etmektir, bu yüzden herhangi bir şey için motivasyonumdan şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Onu daha çok kandır.

Yazlık ev sarayın doğusunda yer alıyordu; şirin küçük kulübe, kış gelmesine rağmen hâlâ yaz ortasıymış gibi parlak ve renkli olan bir dizi çiçekle kısmen gizlenmişti.

Havuz önünde duruyordu, sürekli buharı tütüyordu ve ne zaman yapraklar yüzeye serilmek için aşağı süzülse, büyülü bir rüzgâr onları uzaklaştırıyordu.

Kapıya doğru ilerledim, omzumun üzerinden baktım, kimse bir şey çevirdiğimi düşünmesin diye rahat davranmaya çalışarak kapıyı araladım ve içeri girdim.

Orion odanın köşesindeki masada okuduğu kitaptan şaşkınlıkla başını kaldırdı ve ona baktığımda göğsümdeki gerginlik gevşedi. Kahretsin, o Darkmore'a götürüldüğünden ve ben de kendi lanet aklımdan çıkarılıp psikopat bir mankene dönüştürüldüğümünden beri huysuz pisliği gerçekten özlemiştim.

"Tory?" diye sordu yavaşça, tereddüt ederken kendini ayağa kaldırdı. Saçları fazla uzamıştı ve sakallarının kesilmesi gerekiyordu. Şüphesiz Darius ona artık çoğunlukla kendim olduğumu söylemişti ama yine de temkinli davranıyordu.

Yaklaştım, etrafıma bakınıp mekânın boş olup olmadığını kontrol ettim ve bizi burada saklamak için panjurlar pencerelerin üzerine çekilmişti.

Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olduğum anda, dinlenmekte olan sürtük maskemi bıraktım, Orion'a selam vererek sııttım ve o da bana doğru fırladı, dudaklarından bir kahkaha nefesi geçerek beni sert bir şekilde kucakladı.

Kollarımı ona doladığımda aptal gibi gülümsedim ve beni bir daire içinde döndürürken onu sıkıca kavradım.

"Seni geri getirme planlarının işe yaramasına çok sevindim," diye mırıldandı.

"Kahretsin, ahbap, bana ağlamaya başlama. Senin bir pislik olman gerektiğini sanıyordum?" Dalga geçtim ve beni fazladan sıkarken saçlarıma vurarak güldü.

Orion, "Bana birkaç dakika ver, seni tekrar aklı başında gördüğüme sevineyim, sonra elimden geldiğince çabuk hıyarlığa geri döneceğime söz veriyorum," diye şaka yaptı.

Bir an için ona sıkıca sarıldım.

İkimizin de prangalarımızdan yarı yarıya kurtulmuş olduğumuz gerçeğini takdir ettikten sonra sinirli bir nefes aldım ve taşaklarına olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Orion hırıltılı bir öksürükle birlikte şaşkın bir küfür savurdu ve ben de onu ittim, böylece aletini avuçlarken yanıımızdaki kanepeye düştü.

"Bu kız kardeşimin kalbini kırdığın için, pislik herif," diye hırladım, parmağımı ona doğrultup ters ters baktım.

Bir yandan ona kavuştuğum için çok mutluydum ama diğer yandan Darcy benim dünyadaki tek önceliğimdi ve onun ablası olarak - birkaç dakika farkla, ama her neyse - ona zor anlar yaşatmak benim görevimdi. Ve taşaklarına inen o diz uzun zamandır geliyordu.

"Kahretsin, Tory, neden hep taşaklarına saldırıyorsun?" diye inledi, acıya karşı gözleri yarı kapalı bir şekilde kasıklarını avuçladı.

"Onları vücuduna bağı bıraktığım için şanslısın," diye uyardım. "Sen benim bok listemdesin, dangalak, ve bunu sakın unutma. Cidden mutlu olabilirim

kıllı yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum ama aynı zamanda sen bu boku düzeltene kadar her seferinde tokatlayacağım."

"Düzeltemek mi?" diye homurdandı. "Düzeltemek diye bir şey yok, Tory. Artık çok geç-"

Onu kulağından kelepçeleyerek kafasını yana yatırdım ve dişlerini göstererek bana hırladı.

"Dur," diye uyardı.

"Isır beni, pislik," diye alay ettim ve bana bir an daha ters ters baktı, bakışları bir an için boğazıma kaydı, sanki bunu denemeyi düşünüyor gibiydi, sonra umutsuz bir kahkaha attı.

"Biliyor musun, kız kardeşin senden çok daha nazik," diye homurdandı.

"Hadi canım, Sherlock. Bu yüzden onun adına senin kışını tekmeliyorum. Taşaklarını koparmak için fazla iyi ama sana yemin ederim, eğer onu bir daha incitirsen, Anka kuşu ateşiyle dolu bir yumrukla seninkini almaya gelirim. Anladın mı?"

"Sen lanet olası bir hayvansın," dedi, aletini koruyarak ve bana bunu kastettiğini bildiğini söyleyen bir bakış atarak.

"Evet. Ve bunu sakın unutma. Şimdi, neden bana bir içki getirmiyorsun ve ben Lionel'in dönmesini beklerken, gölgeler için tekrar ruhsuz bir araçmışım gibi davranmak zorunda kalmadan önce burada birlikte oturup kendimize acıyabiliriz?" Yanındaki kanepeye çöktüm ve bana gözlerini devirip bir çift uyumlu bardakla bir şişe burbon kaptı.

Bana uzattığını aldım ve kendi bardağını ağzına kadar doldurmadan önce içine sağlıklı bir doz doldurdu.

"Görüyorum ki içkiye geri dönmüşsün," diye yorum yaptım, bu benim önerim olmasına rağmen. Ama o şişenin dörtte üçünü içmiş olan ben değildim, yani demek istediğim hâlâ geçerliydi.

"Bugünlerde uzak durmak için çok az nedenim var," diye mırıldandı.

"Bunun şerefine," diye kabul ettim ve kadehimi onunkiyle tokuşturdum. ve boğazımdan aşağı akan yanığın tadını çıkarıyordum. "Benimle sarhoş olup Lionel hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Bu kulağa korkunç geliyor."

"Biliyorum. Ama bu gece onunla ve Clara'yla aynı yatakta uyumak zorundayım, bu yüzden ondan önce kendimi unutana kadar içmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Belki onu uykusunda bıçaklayabilirsin?" Orion önerdi.

"Keşke," dedim ama bu sözler bile beni fiziksel olarak hasta hissettirdi ve dünyadaki her şeyden çok ölmesini istediğim adama bir zarar gelebileceği düşüncesiyle kalbim panikle çarpmaya başladı.

Gidip Lionel'ın iyi olup olmadığını kontrol etme isteğimden kurtulmaya çalışarak kolumdaki Koç işaretini ovuşturdum ve Orion elimi tutmak için uzandı.

"Bir keresinde Darius'a o kadar kızmıştım ki onu yumruklamaya çalıştım ama onun yerine yüzüme vurdum," dedi Orion, parmaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırarak ve ben kanepeye yaslanırken inledim. Bu konuda hissettiklerimi gerçekten anlayabilecek tanıdığım tek kişinin şirketi.

Orion'un kara gözlerine baktım, acaba bu çılgınlığı kabul edebilir miydim? Tahtımızı çalan adamla ilgili düşünceler kafamda dönüp duruyordu. Başka birinin yanında bunu anlayamayacaklarını düşündüğüm için konuşmaktan kaçınıyordum ama o biliyordu, yıllarca bu tür bir bağla yaşamıştı.

"Geceleri yatağıma uzanıp Lionel'dan nefret etmek için ne kadar nedenim olduğunu sıralamaya çalışıyorum," diye mırıldandım, itiraf etmek üzere olduğum şeyden dolayı içimi bir utanç kaplamıştı. "Ama her zaman saçlarının ne kadar tatlı olduğunu ve nasıl

Demir ve kömürün en iyi birleşimi gibi kokuyor ve... kaşları ne kadar da mükemmel." Bunu söylerken yüzüm buruşuyordu ama aynı zamanda o çatık kaşları gözümün önüne getiriyor ve canımı acıtacak kadar özlüyordum. Berbat bir şeydi.

"Kaşlarını çatması mı?" Orion güldü ve kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bilmeme rağmen ben de biraz gülümsedim.

"Şey... pek sık gülümsemez," diye omuz silktim ve içten içe nefret ettiğimi bildiğim bir adam hakkında böyle hissetmenin ne kadar aşağılayıcı olduğuna karşı gözlerimi kapattım. Ama her nasılsa, Orion söz konusu olduğunda bunu umursamıyordum. Anlayacağını biliyordum çünkü o da bir Muhafız bağına zorlanmıştı.

Yine de en azından bağlı olduğu adamı seviyordu.

"Darius'un ne kadar uzun olduğunu hiç fark ettin mi? Ve ne kadar güçlü olduğunu?" Orion dudaklarında bir sırıtişla sordu. "Ya da gözlerinde kahverenginin arasına karışmış küçük altın benekleri olduğunu?"

"Evet," dedim, onu düşünürken dudağımı ısırdım. Hala bir Aklımdan geçtiğinde hissettiğim keleklerle karışık bir korku damlası ve orada tam olarak ne hissettiğimi anlamam zordu, ama görünüşünü sorgulamak mümkün değildi. "Görünüşü oldukça güzel."

"Ve kaşıkla," diye ekledi Orion sırıtarak. "Bir keresinde Darkmore'dayken, sırf onları düşünmeden edemediğim için hafızamdan onun tüm dövmelerini çizmiştim. Sonra da resimleri yatağımın yanındaki duvara yapıştırdım ki ben uyurken o da oradaymış gibi hissedebileyim."

İkimiz de umutsuz bir şekilde güldük ve başımı kanepeye yaslayıp ona bakmak için döndüğümde iç çektim.

"Birinin benim berbat düşüncelerimi anlamasına sevindim," dedim dürüstçe çünkü tüm bu çelişkili düşüncelerle uğraşmak benim için çok zordu. Herkes Lionel'dan şiddetle nefret ederken ben ona karşı duygular besliyordum. Aynı fikirde değildim ama bu gece onu görmeyi dört gözle beklediğim ve bunun delilik olduğunu bildiğim halde onu kollarıma almak istediğim için kendimi tam bir ucube gibi hissediyordum.

"Bunu çözeceğiz, söz veriyorum," dedi Orion ve ben de başımı salladım çünkü çözeceğimizi biliyordum. Ya bu bağı koparmanın bir yolunu bulacaktık ya da Lionel ölecekti - bu fikir beni ne kadar hasta etse de.

"Buraya sadece sosyalleşmeye gelmedim," dedim iç çekerek ve öne doğru eğilip boş bardağımı yere bıraktım. "Aslında sizi birazdan tünellerden geçecek bir ziyaretçiye beklemeniz konusunda uyarmaya geldim."

"Kim?" diye sordu ve sesindeki umutlu tonu gözden kaçırmadım.

"Darcy," diye onayladım. "Gabriel bu gece ikimizin sarayda olmasının önemli olduğunu söyledi, bu yüzden Lionel ve Clara uyuduktan sonra onunla burada buluşmak için gizlice dışarı çıkacağım."

"Yani... yalnız mı geliyor?" diye sordu, Darcy'nin tünelin çıktığını söylediği küçük mutfığa doğru bakarken boğazı düğümlendi.

"Evet. Ve eğer buraya döndüğümde onun ağladığını görürsem, o alevli taşak hissinin tadını çıkarıyor olacaksın. Anladın mı?"

Orion ürperdi ve kucağının üzerine koruyucu bir yastık koydu. "Sen bir vahşisin."

"Aynen öyle. Bunu kastetmediğimi düşünme. Ayrıca... belki de üstünü değiştirmelisin. Yani, kendini ne kadar bıraktığını görmek onu biraz daha iyi hissettirebilir ama sanırım akşam yemeğinde ne yediğini ona duyurmak istemezsin." Üstündeki spagetti lekelerini işaret ettim.

eşofmanları ve o hayal kırıklığı içinde hırladı.

"Kendimi bırakmadım," diye yakındı. "Sen buraya gelmeden beş dakika önce yemeğimin bir kısmını düşürdüm."

"Hı hı. Peki gömleğinin ters olmasının bahanesi ne?"

Yakasını tutup kontrol etmek için öne doğru çekti ve gözleri biraz irileşince ona güldüm.

Şaka yaptığımı anladığında "Pislik herif," diye mırıldandı.

"Cidden, Lionel sana burada hiç makas bırakmadı mı? Çünkü evsiz yeti görünümü hiç moda olmadı dostum. Darcy de bundan kesinlikle etkilenmeyecektir," dedim sırtarak.

"Tamam, anladım. Berbat durumdayım," diye homurdandı. "Ama senden ilişki tavsiyesi almaya ihtiyacım yok. Senin çözen gereken kendi sorunların var."

"Ne gibi?" Cahil gibi davranmaya çalışırken kabarık elbisemi yeniden düzenleyerek sordum ve o da bu davranışımın alay ederek beni kolumdan dürtükledi.

"Darius bu hafta her gece yatağında durmadan senden bahsediyor," diye cevap verdi. Abartıp abartmadığını merak ettiğimde içim daraldı ve abartmasını isteyip istemediğime karar veremedim. "Belki ben de senin kıcını tekmelemeliyim."

"Belki," diye usulca kabul ettim, yıldızların benim için seçtiği Fae hakkında ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

"O iyi bir adam, Tory," dedi Orion kabaca. "Bunu sana tekrar kanıtlaması için ona bir şans ver."

İçimi çektim, ona gerçekten bir cevap veremedim çünkü ne tür bir cevap verebileceğimden emin değildim. Darius'a o kadar çok kafayı takmıştım ki onunla ilgili herhangi bir karar vermem imkansızdı, gözlerimizdeki yüzüklerin bu tür kararları oldukça önemsiz kıldığı gerçeğini bir kenara bırakın.

Saate baktım, sekize beş olduğunu gördüm ve Lionel'ın yakında geleceğini düşünerek zıplamaya başlama isteğime karşı koydum.

"Gitmem gerekiyor. Lionel sekizde dönecek ve onu görmekten hem korkuyorum hem de o kadar heyecanlıyım ki sanırım kusacağım." Karanlık bir kahkaha attım ve sinirlerimi yatıştırmak için gölgelerden yararlanarak ayağa kalktım. Eğer bunu yapacaksam Bu yüzden maskemin kaymadığından emin olmalıydım.

"Kendine iyi bak, Tory," dedi Orion, ayağa kalkıp benimle birlikte kapıya doğru yürürken, yüzünde gerçekten istemediğini belirten bir ifadeyle

İkimiz de gitmem gerektiğini bildiğimiz halde gitmeme izin vermek istemedi.

"Sen kız kardeşime iyi davranmaya odaklan, ben de Kral'la akşam yemeğini gayet iyi idare ederim. O uyuduktan sonra geri döneceğim - Darcy muhtemelen o zamandan önce gelecektir."

Orion'un yüzü soldu ve kaşlarını çatarak spagetti lekesine baktı, ben kapıya doğru ilerlerken bir kahkaha attım.

"Şimdi karar vermeniz gereken tek şey, başka bir eşofman, tişört kombinasyonu mu yapacaksınız? Kot pantolon mu giyeceksin? Ya da takım elbise giyip onun geleceğini unutmuş ve sadece en şık kıyafetini giymiş gibi mi davranacaksın?" diye şaka yaptım ve yüzü düştü.

"Siktir git. Sen söyleyene kadar bunu düşünmüyordum bile. Bir dahaki sefere Darius'la buluştuğunda kıyafet konusunda kafana gireceğim. seçimler de."

"Sana iyi şanslar. Senin aksine ben ne giydiğimi umursamıyorum. Hepimiz o kadar kibirli değiliz, biliyorsun değil mi?" Alay ettim ve o da sinirli bir şekilde homurdandı.

"O zaman sendeki başka bir zayıflığı kullanırım," diye tehdit etti.

"Bu yeterince kolay. İçim içimi yiyor, bu yüzden artık tam olarak işleyen bir Fae olup olmadığım konusundaki güvensizliklerimi oynayabilirsin."

Orion başını bana doğru sallayarak, "Bu hiç komik değil," diye mırıldandı.

"Ağlamak istemiyorsam gülmeliyim, değil mi? Şimdi sakıncası yoksa gidip beni hapseden ve işkence eden adama sarılmam gerekiyor." Kapıya doğru geri geri gitmeye başladım ama elimi tuttu, bakışlarımla buluşurken sıkıca sıktı.

"Hepimiz en azından biraz berbat durumdayız, Tory," dedi kabaca. "Ama bizi seven insanlar bunu umursamıyor. Daha da iyisi, bizi bunun için daha çok seviyorlar."

Bakışlarım aylar önce onun için yaptığım dostluk bileziğine takıldı ve ona gülümserken kalbimin dolduğunu hissettim.

"Seni özledim, pislik," dedim kısık bir sesle. "Ben de seni özledim, vahşi."

Bu saçma sapan andan bir daha asla bahsetmeyeceğimize söz veren bir bakış attık ve gidebilmem için elimi bıraktı.

Yazlık evden çıkıp saraya girdim ve Lionel'ın yemek yemeyi sevdiği gayri resmi yemek odasına doğru yürüdüm. Burası onun tek gerçek Her neyse, sarayın büyük bir kısmının hâlâ sıkı sıkıya kilitli olduğunu ve hiçbir odaya nasıl gireceğini bulamadığını görünce bu seçeneği değerlendirdi. Şimdi tam olarak anlayabildiğim için bu bana çok komik geldi.

Odaya yaklaştığımda kalbim çarpmaya başladı ve duyduğumda Kapının arkasından gelen sesinin derin gürültüsüyle, tüm iyi niyetime rağmen koşmaya başladım ve içeri daldım.

Bakışlarım doğruca kapının yanında duran kralıma kaydı ve kendimi durduramadan ona doğru atıldım, kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca kavradım.

"Ah, işte burada," diye mırıldandı kendini beğenmiş bir sesle, bir kolunu etrafıma dolayıp beni kendine doğru çekerken. "Benim küçük evcil hayvanım."

Bu kelimeyi duyunca irkildim, ama onunla yeniden bir araya gelmenin verdiği mutlulukla hafifledi ve birkaç saniye boyunca tek yaptığım yapabileceğim tek şey yüzümü boynuna gömmek ve onun kokusunu içime çekmekti.

Arkamızda biri sinirli bir şekilde boğazını temizledi ve ben de döndüğümde

Darius masada Xavier'in yanında oturmuş bizim onlara katılmamızı bekliyordu. Tüm bunları gördüğünü bildiğim için içim daraldı ve utanç içimi kemirdi. Kızarmamı engellemek için yüzümdeki gölgeleri çekiştirmek zorunda kaldım.

duygularım beni ele geçirdikçe köreliyordu.

Clara masanın başının solundaki koltukta oturuyordu, tamamen siyah giyinmişti ve her zamanki gibi canı görünüyordu. Darius'un çenesi öfkeyle bir sıkılıp bir açılırken, gölgelerini kavrayarak onu sandalyesinde tutuyormuş gibi bir hisse kapıldım.

"Gördün mü, Darius?" Lionel öyle bir sesle konuştu ki hem boğazını yumruklamak hem de o güzel yüzünü okşamak istedim. *Tanrı aşkına.*
"Roxanya benim altımdaki konumundan son derece memnun. Değil mi canım?"

Lionel'in soğuk bakışları bana döndü ve kendimi onun gözlerini tutmaya zorladım, yüzüne dokunmak için uzandım - kısmen saçmalığı daha iyi satmak için, kısmen de
Çünkü berbat bir nedenden ötürü bunu gerçekten istiyordum - dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüşürken. "Kralımla her zaman mutluyum," diye mırıldandım, muhtemelen biraz fazla abartmışım ama ya öyle olacaktı ya da üzerime koyduğu bu iğrenç bağdan ne kadar tiksindiğimi görmesine izin verecektim.

Darius cevap vermedi, ama gözlerinin parlaması keşke cevap verebilseydim dediğini gösteriyordu ve bu sessizlik için Clara'ya teşekkür etmeliydim.

"Gel ve ye baba," diye yalvardı Clara, masanın başındaki sandalyesini okşayarak ve beni kolunu hâlâ belime dolayarak sandalyeye doğru çekerken nefesinin altından homurdandı, eli kığımın hemen üzerindeydi.

Lionel kendisi oturmadan önce beni Darius'un yanındaki koltuğa oturttu ve içimi bir suçluluk duygusu kaplarken bakışlarımı tabağıma diktim. Bütün bunlar çok baktandı ve Darius haftalarca bu saçmalığa katlanmak zorunda kalmıştı, Lionel'ın bana her yaklaştığında irkilirken beni etrafta dolaştırmasını izlemek zorunda kalmıştı. Ve şimdi, kelimenin tam anlamıyla geri dönmüş olsam bile, yine de bu gösteride yer almak zorundaydım. Ben de hâlâ bir şekilde bunu *istiyordum* ve bunun onu ne kadar incittiğini biliyordum.
beni bok gibi hissettirdi.

Hiçbirimiz başka bir şey söyleyemeden kapı bir kez daha açıldı ve Catalina içeri girdi, kolu Vard'ın koluna dolanmıştı ve yüzü solgundu. I

Tepki vermemek için elimden geleni yapmama rağmen sandalyemde kaskatı kesilmiştim ama Lionel ve Kahin'inin bana yaptıklarıyla ilgili tüm anılarımı hatırladığım için onların yanında korku göstermemek çok zordu. Lionel'a olan bağlılığım onun yanında işimi kolaylaştırıyordu ama Tepegöz farklı bir konuydu.

Lionel yanına oturup kucağına tırmanıp saçlarını yarı yarıya okşarken Clara Darius'u kontrol altında tutmayı unutmuş gibiydi.

Bir yandan onun yerini alabilmek için vajinasına tekme atma isteği uyandırırken, diğer yandan da dikkati dağıldığı için rahatlamıştım. Acrux Baba'nın etrafında hissettiğim bu duygu yoyosuyla mücadele ederken bu gecenin yorucu olacağını şimdiden söyleyebilirdim ve kucağıma bakarken bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Lionel dikkatini hemen ellerinde yemek tabaklarıyla beliren servis elemanlarına verdiğinden bunu fark etmemiş gibiydi ama Darius'un parmakları masanın altında benimkileri buldu ve başparmağını elimin arkasında gezdirdi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve korkum damarlarımda dolaşmaya başladı ama Darius elini çekmek için hamle yaptığında onu durdurmak için başparmağını yakaladım.

Ona dokunduğumda ellerim kısmen korkudan, kısmen de çok daha heyecan verici bir şeyden titriyordu. Aramızdaki teması uzatırken parmak uçlarımı nasırlı avucunda yavaşça kaydırdım ve o da başparmağını bileğimin iç kısmında gezdirerek etime doğru bir ateş izi gönderdi.

Elinizi yarı yarıya tutan birine karşı normal bir tepki değildi bu elbette ama orada öylece kalmanın ne kadar iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Arkamı kolladığını bilmek.

Dokunuşu tenimde bir özlem ürpertisi yarattı ve parmaklarımı onun parmaklarının etrafında sıkarken ona bakma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım, nabzım biraz sakinleşirken onu tutmaya devam ettim.

Taze pişmiş ekmeklerin yanına çorba kaseleri konmuştu ve başparmağı bileğimi tekrar okşarken Darius'a bir bakış attım. Gözleri

Hepsi bana sabitlenmişti, içlerinde yanan öfke babasını hedef alıyordu ve ona bakarken kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Ona bakarken bu adamın ne kadar tehlikeli bir yaratık olduğundan başka bir şey görmek mümkün değildi ama yine de ilk kez korkmuyordum.

Birden ağzım kurudu ve dudaklarımı ıslattım, çünkü kendimi onun bakışlarına kaptırmıştım ve o bana sessizce ne yapması gerektiğini soruyor gibiydi. Biliyordum ki eğer ona sorsaydım, sandalyesinden fırlayacak ve benim için babasını al. Ama aynı zamanda Clara'nın içindeki gölgeler üzerindeki etkisi ve kendimi Lionel ile ölüm arasına koymak zorunda kalacağım gerçeği arasında bunun bir seçenek olmadığını da biliyorduk.

Tam kendimi Darius'un gözlerinde ve elini elimde hissederken kaybedeceğimi hissettiğim anda, arkamdaki garson elindeki kaseyi düşürerek küfretti.

Önüme koymaya çalıştığı kaynar sıcak domates çorbası. Kase benim ve Darius'un ellerine çarptı, parlak turuncu çorba onları birbirinden ayırdı. Her yere uçuştı ve beni yaktığı için acı dolu bir nefes aldım.

Darius bir kucak dolusu aldığı anda lanet okuyarak ayağa fırladı ve Lionel öfkeyle hırlayarak masaya bir yumruk indirdi ve Garsonun ciğerlerindeki oksijeni çalarken parmakları.

"Kraliyet masasında yemek servisi yapmak nasıl bir şey böyle?" diye bağırdı ve tüm garsonların bir sonraki hamlesini beklerken irkilmesine neden oldu.

Clara ayağa fırladı ve sakar garson panik içinde boğazını tutarken duvara çarparak geri tökezlediğinde neşeyle kıkırdadı.

Darius elini sallayarak ve su büyüsunü kullanarak dökülen tüm çorbayı toplayıp kâseye geri koymadan önce, "Bırakın onu," dedi. "Onun suçu değildi baba, koluna vurdum."

Xavier hemen, "Yaptı," diye ekledi. "Garson yanlış bir şey yapmadı."

"Konuşan atın fikrini almak istediğimde, senden konuşmanı isteyeceğim,"

Lionel, çorbasını kaldırmadan önce Xavier'e tiksintili bir bakış fırlatarak

tersledi

Garson odanın köşesinde boğulmaya devam ederken kaşıkla yemeğine başladı.

"Bırakın onu dedim!" Darius bağırdı, yumruğunu masaya vurdu ve herkesin tabaklarının zıplamasına neden oldu.

Catalina telaşla bağırdı ve Xavier korkmuş bir kişneme çıkardı, Vard ise bunun nasıl sonuçlanacağını zaten *görmüş* gibi gülümsedi. Ve eğer bu konuda heyecanlandıysa, o zaman bunun sadece kötü olabileceğini biliyordum.

Ölmek üzere olan garsonla Darius'un arasına korkuyla baktım, ne kadar istesem de tek kelime etmemek için kendimi zor tuttum. Durumumla ilgili gerçeği şimdi açıklamak hepimiz için her şeyi çok daha kötü hale getirecekti ama Darius adamın hayatını kurtaramazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Ölmesine izin veremezdim. O lanet çorbayı düşürmesinin tek nedeni Darius'un elini tutuyor olmamdı ve yıldızlar bizi o berbat yöntemleriyle ayırmak için onu kullanmıştı.

"Eğer bir hizmetkârın hayatı için bu kadar endişeleniyorsanız, belki de onun yerine ceza almaya gönüllü olmak istersiniz?" Lionel çorba kaşığını ağzına götürürken duraklayarak sordu.

"Peki," diye homurdandı Darius, çenesi öfkeyle titriyordu.

Lionel zalimce gülümsedi ve ona doğru bakma zahmetine bile girmeden garsonu serbest bıraktı. Yüzü morarmış ve gözlerinin akında kan damarları patlamıştı, ama hayatta kalacağından oldukça emindim.

Biri onu hemen iyileştirdi. Garsonlardan ikisi daha onu odadan çıkarmak için acele etti ve Vard bir kahkaha atarken ve Lionel çorbasını içmeye dönerken nefesimi tuttum.

Darius yavaşça sandalyesine çöktü ve Lionel'ın onu henüz cezalandırmaya niyeti olmadığı kısa sürede anlaşıldı, yemeğine odaklanırken gerilim sürüyordu.

Kendimi orbamı içmeye zorlamadan önce, bu soruna neden olduğum için ne kadar zgn olduğumu anlamasını umarak Darius'la kısa bir an göz göze geldim.

Lionel başlangıç boyunca sessizliğini bir daha bozmadı ve sadece Ana yemek başladığında konuştu ve hepimiz ne söyleyeceği konusunda iyice dehşete düştük.

"Vard bugün çok sıkıntılı bir şey öngördü, değil mi?" Lionel nihayet konuştu ve onun arpık Kahin'inin ne *görmüş* olabileceğini merak ettiğimde içim daraldı. Beni yakından mı izliyordu? Artık tamamen onun kontrolünde olmadığımı bilme ihtimali var mıydı?

Usta?

"Evet," dedi Vard, midemi bulandıran o ağlamaklı ses tonuyla. "Büyük bir kütüphanenin vizyonuyla kutsandım. Hayal edebileceğimizden bile daha fazla unutulmuş bilgiyi barındıran bir kütüphane."

"Nereye?" Ses tonumu olabildiğince nötr tutarak sordum.

"Sorun da bu zaten," dedi Lionel yorgun bir sesle. "Başka bir grup alçak Tarikat tarafından saklandı, onların mallarını çalmaya çalışıyorlar. better."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Darius homurdandı.

"Sfenkslerin ne kadar hilekâr olduklarını sen de biliyorsun, değil mi Darius?" Lionel düşündü. "Ne de olsa kısa bir süre önce bir tanesiyle yattığını duymuştum."

Onun Marguerite'le çıkmasını hatırlatan burnumu kırıştırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım ve kimsenin bana fazla dikkat etmediğini umarak yemeğimi tabağımda gezdirmeye odaklandım.

"Senin gelinin olarak bir pozisyon elde etmeye çalışıyordu, bunu biliyor muydun?" Lionel tiksintiyle gülerek sordu. "Aslında babası bu konuda bana gelmeye cüret etti. Birbirinize aşık olduğunuzu ve sizi evlendirmeye çalıştığını iddia etti.

Senin için bir evlilik ayarla. Sanki soyumu onlarınki gibi bir kanla kirletecekmişim gibi."

"Bunu önerdikleri için onları cezalandırmalıyız baba," dedi Clara heyecanla ve o da ona küçük bir gülümseme verdi.

"Onları cezalandırmak için bundan daha iyi bir nedenim var," dedi. "Vard'ın *gördüğü* bu kütüphanede her türlü paha biçilmez kitap ve eser, kutsal yazılar ve uzun zamandır kayıp olan bilgiler bulunuyordu. Hepsi Sfenksler tarafından çalınmış ve Minotorların yardımıyla saklanmıştı."

"Minotorlar mı?" Xavier şaşkınlıkla sordu. "Neden saklanmaya yardım etsinler ki-
"

"Kütüphane yeraltındadır, onların oyduğu bir labirentin ortasındadır. Lionel tükürdü." "Ve yakında bu bilgiyi krallığın geri kalanına açıklayacağım. Bizden almaya hakları olmayan bilgileri saklamaya ve biriktirmeye çalışan bu aşağılık yaratıklar hakkında ne yapmamız gerektiğine Solaria karar verecek."

"Ve halk, krallarının onu geri almasına yardım etmek için cesaretle haykıracak," dedi Vard kendinden emin bir şekilde, bir elini uzun saçlarında gezdirip dudaklarını yalayarak şarap kadehinin üzerinden Catalina'yı incelerken. Catalina bir an Ürperdim ve Lionel'ın beni kendisine bağladığından beri en son Karanlık Zorlama'yı ondan çıkarmadığımı fark ettiğimde kaşlarımı çatarak onu izledim, bu düşünce içimde suçluluk duygusu uyandırdı.

"Ne olmuş yani?" Darius talep etti. "Şimdi daha fazla Tarikat'a zulmetmeye mi başlayacaksınız? Sırf bu siktiğimin *Kahini imgeleminde* gizli bir kütüphane *gördüğünü* iddia ediyor diye. Bazı küçük seçme kitapların

Sfenksler ve Minotorlar böyle bir gizli anlaşmanın içindeyken, nasıl olur da hepsinin suçlu olduğunu iddia edebilirsiniz? Ve nasıl oluyor da bu Tarikatların hepsi en çok küçümsediğiniz, en zayıf, en sıradan ve her zaman tepeden baktığınız Tarikatlar oluyor? Bu bana biraz daha uygun görünüyor."

Lionel çatalını yavaşça tabağına indirdi ve gözlerini Darius'tan bana çevirdi.

"Bence oğlumun bu dersi öğrenmesinin zamanı geldi, sizce de öyle değil mi?"

Roxanya?" diye alçak sesle sordu ve Clara daha iyi görebilmek için sandalyesinin üzerine çıkarken heyecanla alkışladı.

"Cezalandır onu, baba! Kanını akıt!" diye bağırdı.

Cezayı bana çektireceğini anladığımda damarlarımdan buz aktı ve taht odasında bana Darius'un canını yaktırdığını hatırlamaktan kendimi alamadım. Ama o zaman farklıydı. Gölgelerden oluşan bir perdenin arkasından izliyordum, hiçbir şey hissedemiyordum, umursamıyordum da. Bu rolü oynarken benden çok fazla şey istiyordu ve bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

"Neden kendin yapmıyorsun?" Darius ayağa kalkıp kollarını açarak kendisini daha kolay bir hedef haline getirmesini istedi. "Yoksa artık bunu kaldıracak miden yok mu, ihtiyar?"

Lionel bu kışkırtma karşısında homurdandı ve ben de Darius'a vahşi gözlerle bakarak durması için sessizce yalvardım. Bunu neden yaptığını biliyordum.

Onu inciten kişi olmaktan beni kurtarmak istiyordu ama aynı zamanda ağzını ne kadar çok açarsa Lionel'ın bunu onun için o kadar kötü hale getireceğini de biliyordum ve buna katlanamazdım.

Lionel ayağa kalkıp elini omzuma koyarak acımasızca, "O yaptığında canın daha çok yanıyor," diye açıkladı. "Belki de ona gölgelerden daha kişisel bir şey kullandırtmalıyım ki konuyu iyice anlasın?" Biftek bıçağını aramızdan kaldırdı, oğluna bakarken başını düşünceli bir şekilde eğdi.

Xavier ayağa kalkmak için hareket ederek, "Dur," diye yalvardı ama Clara parmaklarını oynatarak onun içindeki gölgeleri tuttu ve onu tekrar içine itti.

Lionel bıçağı bana vermek üzereymiş gibi görünüyordu ve bunu düşününce içimde panik alevlendi ama bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi düşünemedim Clara bir kıkırdamayla Darius'a bir gölge topu fırlattı.

Bir adım geriye savrulurken küfretti ve ben onu durduramadan bir nefes kaçtı. Neyse ki Lionel başıyla onaylarken kimse fark etmemiş gibiydi, gözleri acı çeken oğluna sabitlenmişti.

"Ona daha fazlasını ver, Clara," diye hırladı Lionel, eli omzumda sıkışmıştı.

Onun heyecanı midemi bulandırdı ve büyüm derimin altında kayarak beni her şeyi çok daha kötü hale getireceğini bildiğim bir şey yapmaya itti.

Kadın vücudunu karanlık gücüyle doldururken Darius yere düştü, acı içinde kıvrılırken uzuvları kasıldı, dudaklarından çıkan acı dolu bir çığlık içime buz serpti.

Lionel beni aniden serbest bıraktı ve ileri doğru hamle yapıp elindeki bife bıçağını Darius'un karnına saplayarak acı içinde feryat etmesine neden olurken nefesim kesildi.

Kapı o kadar sert açıldı ki duvara çarptı ve menteşelerinin yarısı düştü. Sadece odanın içinde hareket eden bir bulanıklık yakalayabildim ve aniden Orion oradaydı, avucundan büyük bir hava büyüğü fırlatarak Lionel'ı birkaç adım geriye savurdu, sonra kendi büyüğünü kullanarak kendini ve geri kalanımızı korumayı başardı.

Xavier kolumdan tutarak beni durdurdu, ben ileri doğru bir adım atarken korku dolu bakışları benimkilerle buluştu ve başını sallayarak sessiz bir uyarıda bulundu.

Diğer herkes bu dehşet gösterisini izlemekle meşguldü. Lionel sinirli bir şekilde, "Kenara çekil Lance," diye homurdandı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye hırladı Orion, Darius arkasında, Clara'nın onu hâlâ gölgelerin pençesinde tuttuğu yerde acı içinde küfrederken dişlerini göstererek. Orion'un saçları nemliydi ve üzerinde yeni beyaz bir gömlek ve kot pantolon vardı ama ayakları çıplaktı, bu da bana Darius'un acısını hissettiğinde ve onu korumak için Koruyucu bağı tarafından buraya çekildiğinde üstünü değiştirmekte olduğunu düşündürdü.

"Kardeşini kaldığı yere geri götür, Clara," diye tısladı Lionel, Orion'un arkasında yerde kanlar içinde yatarken zehirli bakışları hâlâ oğluna kilitlenmişti.

"Hayır!" Orion kendini Darius'a doğru fırlattı ve Clara ona o kadar güçlü bir gölge dalgasıyla vurmadan bir an önce avucunda parlayan yeşil şifa büyüyle ona uzandı ki, odadaki hava etrafımızda dalgalandı.

İçimdeki gölgeler onları karşılamak için otomatik olarak yükselmeye çalıştı ve zevk omurgamdan aşağı yuvarlanırken istemsizce inledim, net düşünebilmek için onları geri tutmak için tüm gücümle savaştım. Catalina oturduğu yerden dehşet içinde oğluna bakıyor, ona seslenemiyor gibi görünüyordu.

yerinde kilitli kaldı.

Xavier'in kolumu tutuşu beni de yardım etmek için öne atılmaktan alıkoyan tek şeydi ve kalbimin arzularıyla ve gizliliğimi korumak için hepimizin duyduğu umutsuz ihtiyaçla savaşırken boğazıma düğümlenen bir hıçkırığı bastırdım.

Orion hâlâ Darius'a doğru sürünmeye çalışıyor, Clara hınzırca gülümseyerek parmaklarını Darius'un karnından çıkan bıçağa değdirecek kadar yaklaşmasına izin verdikten sonra onu gölgelerle birlikte tekrar ayağa kaldırırken acı içinde bağıırıyordu.

"Yürü, yürü, küçük kardeşim," diye mırıldandı Clara, Orion'un bacakları onu kapıya doğru taşırken iki parmağıyla hareketi taklit etti.

Belli ki kalıp Darius'a yardım etmeye çalışıyordu.

Beyaz gömleği Darius'un kanıyla lekelenmişti ve çaresiz bakışları, arkadaşının hayatını kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmam için şüphesiz bir yalvarışla benimkiyle buluştu.

Lionel bir kez daha oğluna doğru ilerlerken Clara masanın üzerine sıçradı ve Vard'ın başının üzerinden atlayıp arkasından odadan dışarı fırlamadan önce masayı boydan boya koştu.

"Yerini unutma evlat," diye hırladı Lionel, Darius'un gömleğinden bir avuç yakaladı ve onu yerden yarı kaldırarak burun buruna gelmelerini sağladı. "Kardeşinin iğrenç durumu sayesinde sana ihtiyacım olabilir ama Mildred'in karnına bir Varis koyduğun anda değerin büyük ölçüde azalacak. Belki de kendini daha değeri kılmayı düşünmelisin. benim için çok değeri."

Darius karnına saplanan bıçağın acısına karşı dişlerini sıktı, Lionel onu tekrar ahşap zemine fırlattığında ve kan mavi gömleğini daha da kırmızıya boyamak için biriktiğinde homurdandı.

Lionel doğrulurken ayağını Darius'un yanına çarptı ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken sadece Xavier'in kolumu tutuşu beni yerimde tuttu ve çığlık atmaya başlama arzusuna karşı tüm gücümle savaştım. Ama bu konuda hiçbir şey yapamadım. Şu anda bile Lionel'a zarar vermeyi gerçekten düşünemiyordum ve bunun bilgisi, Darius'un etini delen bıçak kadar kesin bir şekilde içimi kesiyordu.

"Oğlumu hazırla ve kamarasına götür Roxanya ve gece orada kalmasını sağla. Şu anki arkadaşlığı daha az buluyorum uyarıcı." Lionel alaycı bir tavırla peçetesini masaya fırlattı ve odadan çıktı. "Onun kilit altında olduğundan emin olduktan sonra benimle odamda buluşabilirsin."

Vard da ayağa kalktı ve onu sıkıyormuşuz gibi iç geçirdikten sonra kralının peşinden odadan çıktı ve özgürce hareket etmemize izin verdi.

Onlar gider gitmez öne atıldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve titreyen parmaklarımı Darius'un karnına bastırarak karnından çıkan bıçağa baktım. Xavier de yaklaştı ama yardım edebilmesi için gereken eğitimden yoksun olduğu için yapabileceği bir şey yoktu.

"Yapabilirim," diye homurdandı Darius, sanki o lanet şeyi kendi çıkaracakmış gibi bıçağa uzandı ve başımı sallarken elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Seni yakaladım," diye homurdandım, kendi parmaklarımı etrafına doladım ve bunu yapmak için kendimi hazırlarken onun karanlık gözleriyle buluştum.

Darius bana sertçe başını salladı ve ben de onu çekip çıkarırken bakışlarını üzerimde tuttum. Yüksek sesle küfretti ve ben de parmaklarımı bıçak yarasına bastırarak iyileştirici büyüyü derisinin altına ittim, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde iyileştirebilmek için büyüyle olan bağlantıyı aradım.

Xavier acı içinde inleyerek ayağını yere vurdu ve parmak uçlarımdan iyileştirici büyü yayılırken onu engellemeye çalıştım.

Büyümün Darius'unkine yapışması bir saniyeden az sürdü. Gücünün gök gürültüsünü andıran aşinalığı, karanlıkta onu bulduğumda ismim gibi beni çağırıyordu ve gücümü olabildiğince hızlı bir şekilde ona akıttım.

Konsantre olurken gözlerim kapandı ve birkaç saniye sonra ayağa kalkarken yanağıma dokunan eliyle irkildim.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, yerde kanlar içinde yatarkenki görüntüsü beni sonsuz bir an için tüketirken gözyaşlarımı geri kırıştırdım.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, çenemi kavradı ve yukarı kaldırdı, böylece gözlerimi tekrar açtığımda ona bakmak ve bu sözlerin gerçekliğini görmek zorunda kaldım. "Uzun zamandır o canavarla birlikte yaşıyorum. Bu bir şey değil.

bana yaptığı en kötü şeyin yanına bile yaklaşamaz."

Sıkıntılı bir miyavlama dikkatimi Darius'tan çekti ve etrafıma baktığımda Xavier'in hâlâ tam arkamda, Catalina'nın da masanın uzak tarafında durduğunu gördüm. Yine de tek kelime etmemişti ve kendini tutma şeklinden onun da Lionel'ın parmağı altında acı çektiğinden emin oldum.

Kendimi ayağa kaldırdım ve masanın etrafında dolaştım, elini tuttum ve Phoenix ateşini derisinin altına sürdüm, Karanlık Zorlama'yı aradım Aylar önce yaptığım gibi, zihnini Lionel'ın iradesine bağlayan yeni komutlar buldum. Her birini yok ettim ve serbest kaldığında nefesi kesildi, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. boğuk bir hıçkırık kaçarken yaklaştı.

"Çok üzgünüm tatlı kızım," diye nefes aldı. "Ben seyirci kalmak zorunda kalırken sana yaptığı her şey için."

Bir annenin kucaklamasıyla ne yapacağımı bilemeden ve bunun ağırlığını ruhumun derinliklerine kadar hissederek onun kollarında hareketsiz kaldım. Bunu hiç yaşamamıştım. Buna hiç yaklaşmamıştım bile. Ve bununla ilgili bir şey, her zaman orada değilmiş gibi davranmayı sevdiğim bir parçamı uyandırdı. Onu seven bir annenin, Darcy'yle benim kendi ailemiz diyebileceğimiz ama asla bilemeyeceğimiz bir ailenin özlemini çeken yanımı.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Darius ciddi bir sesle ve ben de dönüp onu ayakta buldum, yırtık ve kanlı gömleği yeni iyileşmiş tenine yapışmıştı ve gözlerinde pişmanlıkla bana ve annesine bakıyordu. "Beni odama geri koymanızı söyledi ve çok uzun sürerse fark edecek."

"Tamam," diye kabul ettim, aklım hala az önce olanlara takılı olsa da başka seçeneğim yoktu.

Darius annesi ve Xavier arasında endişeli bir bakış attıktan sonra diğerlerini yarısı yenmiş yemekle yemek odasında bırakarak benim önümden dışarı çıktı.

Kalabalık saraydan geçip Darius ve Xavier için ikinci katta tahsis edilmiş olan sitlere doğru ilerlerken sessiz kaldık.

Kral'ın kulesi. Her yerde hizmetçiler vardı, bir yerden diğerine koşuşturuyor ve odasına ulaşana kadar gerçekten yalnız olmadığımızdan emin oluyorlardı.

Darius'un kendisine ait olduğunu söylediği lüks süite adım attığımızda, etrafımıza bir susturma balonu fırlattı ve beni kapıya doğru bastırıp karanlık bir şekilde hırlamadan önce kapıyı çarparak kapattı. Ama ben korkmuyordum. Ondan korkmam için bana verilen onca sebepten sonra bile, o anda içimde onun öfkesinin beni hedef aldığına inanan tek bir parça bile yoktu.

"Söyleyin de ona karşı şansımı deneyeyim," diye hırladı, Belimi sıkıca kavrayıp alnını alnıma bastırırken sesi sert ve acılıydı, varlığıyla beni bunalttı ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Odadaki ışıklar uğursuzca titremeye başladığında "Yapamazsın," diye nefes aldım, şüphesiz yıldızlardan yalnız olduğumuza dair bir uyarı.

"Lütfen Darius, sana zarar verecek bir şey yapma."

"Ona gitmene izin vermeyeceğim," diye hırladı ve her bir parçam onun yerine burada kalabilme arzusuyla ağrırken başımı salladım, her ne kadar bu ihtimal beni hala dehşete düşürse de.

"Yapmak zorundayım," diye cevap verdim, gök gürültüsü pencerelerin ötesinde patlarken arkamdaki kapı koluna uzandım. Eğer burada oyalanırsam, yıldızlar

saraydaki herkesin bunu bildiğinden emin olmak istedim. Çok yakın olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, beni benimkine karşı çok sıcak, varlığı çok ezici ve yaralarım bunu isteyip istemediğimi anlayamayacak kadar hassas. Özellikle de şu anda babasının onu bıaklamasını izlemek zorunda kaldıktan sonra. Bu çok fazlaydı.

Çok fazla. O çok fazlaydı. Ve Lionel beni beklerken şu anda bununla başa çıkamazdım.

Darius "Kal," dedi, sesi hırıltılıydı ve ikimiz de isteğinin imkânsız olduğunu bilmemize rağmen içimde bir delik açtı.

"Yapamam," diye fısıldadım, arkamdaki kolu çevirdim ve boğazımdaki yumruyu yutarak onu içeride bırakıp koridora çıktım.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken tek başıma.

Gitmemi engellemek için hiçbir şey yapmadı ama aramızdaki kapıyı tekrar kapatıp mühürlediğimde gözlerindeki bakış içime işledi.

Lionel'in bana söylediği gibi gölgeler.

Karanlık derimin altında kıvrılıp bükülürken, gölgelerin tüm hafta boyunca yaptığımdan daha derine inmesine izin verdim, bu akşamın sonraki bölümünü kendimi ele vermeden atlatmak için herhangi bir umudum olacaksa, kendimi onlardan yapılmış bir zırhla kaplamam gerekiyordu.

Bir an kendimi toparlamaya çalıştım, nabzımın durulmasını, gözyaşlarımın dökülmemesini diledim. Şu anda bunu hissedemezdim. Hiçbirini. Bu yüzden rahat bir nefes alarak gölgelerin derinliklerine daldım ve artık hiçbirini hissedemeyene kadar kanımda yanan her duyguyu tüketmelerine izin verdim.

Kral'ın kulesinin dolambaçlı merdivenlerinden yukarı doğru çıktım, sonunda Clara'nın coşkuyla haykırdığı tahmin edilebilir seslerin kapının arkasından bana ulaştığı tepeye ulaşana kadar daha da yükseğe tırmandım.

Titrek bir nefes verdim ve gölgeleri daha da yakınıma çektim, uzuvlarım boyunca yalamalarına ve etime zevk titremeleri göndermelerine izin verdim. İnce bir çizgide ilerliyordum, bu geceki planımıza sadık kalacağımdan emin olmak için yeterince uyanık kalmam gerekiyordu, bir yandan da gölgeleri beni diğer her şeye karşı körleştirmek için kullanıyordum. Ama Lionel'in beni keşfetmeyeceğinden emin olmak istiyorsam, onun yanında olabildiğince duygusuz olmalıydım.

Sadece Darcy'ye geri dönmem gerekiyordu. Odaklanmam gereken şey buydu.

"Ver onu bana, baba!" Clara ıgık attı ve ben ürperdim, yaz boyunca onu becerirken odada oturduğum zamanları düşünmemeye çalışıyordum.

Neyse ki Clara bu aktiviteler sırasında onlara katılmamla ilgili herhangi bir öneri duymamıştı ki o zamanlar bu konuda pek bir fikrim yoktu ama şimdi sonsuz minnettarlık duyuyordum. Lionel onu mutlu etmek istiyor gibiydi ve Clara da Lionel'ın gözdesi olduğunu açıkça belirtmişti.

Onu becerecek tek kişi oydu ve diğer konulardaki öfke nöbetlerini yatıştırmak için bunu kabul ediyor gibiydi. Nymph ordusu üzerinde gerçek kontrole sahip olanın o olduğu düşünöldüğünde, onu kontrol altında tutmak için ince bir çizgide yürüdüğünü hayal edebiliyorum.

Lionel'ın homurdanarak salıverildiğini duyana kadar bekledim, kıyafetlerini giymeleri için onlara birkaç dakika daha verdim ve içeri girmeden önce kapıyı iterek açtım.

Lionel yatağın ortasında bir çift siyah boxer ile yatıyordu. Külotu yerindeydi ve Clara'nın garip gölge elbisesi de bir geceliğe dönüşmüştü. Lionel'ın kontrolü altındayken bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi düşününce Clara'nın hiç gerçek kıyafet giymediğini fark ettim.

Saçları bile

Gölgelerden yapılmış. Bu da neydi böyle? Düşündüm de, o da hiç duş almazdı. Ve sadece bu gece olduğu gibi kralımıza katıldığında yemek yiyor gibiydi. *Bu kız da ne böyle?*

Banyoya yöneldim, yolumun üzerindeki dolaptan bir gecelik aldım ve gölgelerden güç alıp Lionel'ın ışıkları çoktan söndürdüğü yatak odasına geri dönmeden önce hızla üzerimi değiştirdim.

"Gel Roxanya," diye hırladı sinirli bir şekilde. "Bağ, bu gece sen yanımda olmadan yerleşmeme izin vermeyecek."

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum ve yatağa tırmandım. Rahatlama ve durumumdan içten içe tikslenme karışımı bir duyguyla onun bedenine sürtündüm ve aramızdaki bağ nihayet temasla tatmin olurken biraz gevşedim.

Lionel üzerime eğildi ve komodinden bir şırınga alarak kolumu tuttu ve iğneyi koluma doğru ilerletti. Kendimi sakın kalmaya zorladım, gölgeleri tamamen kovdum ve iğneyi derimin altına batırıp bana bir kez daha Emir Bastırıcı verirken geleceğini bildiğim şeye hazırlandım. Anka Kuşum derinlere itildi

İçimde ve onsuz o kadar boş hissediyordum ki nefesimi kesiyordu ve tepki vermemek için savaşmak zorunda kalıyordum.

Mildred zaten hafta ortasında bana doz veren kişiydi ve artık anılarıma tam erişimim olduğu için bunun rutin olduğunu anlamıştım. Haftada iki kez. Salı ve cuma günleri. Mildred bunu ilk yaptığında neredeyse paniğe kapılacaktım ama Gabriel bir anda ortaya çıkmış ve bana hemen panzehiri vermişti. Bana, bana tekrar doz vermeyi planladıkları her zamanı izleyeceğine ve ne olursa olsun, sonrasında mümkün olan en kısa sürede birinin bana panzehir vermeye hazır olacağına *dair* yemin etmişti. Bu arada tek yapmam gereken gölgelerden uzak durmaya dikkat etmekti, o zaman iyi olacaktım.

Lionel beni yanına çekip yatırırken ve Clara da onun yanına yaklaşırken, kayıp Anka kuşumun beni biraz endişelendirdiğini itiraf etmek zorundaydım. Ama ikisi uykuya daldıktan sonra Darcy'yi görene kadar beklemem gerekiyordu ve tekrar geri alacağımı biliyordum. Bu yüzden, şimdilik, sadece oyuna devam etmem gerekiyordu.

Ben başımı onun göğsünün sol tarafına koydum, Clara ise başını onun sağ tarafına yerleştirdi ve kollarını ikimize de dolayarak bizi içine çekti sıkıca ona yasladım. Avuç içim göğsünde, kalbinin hemen üzerindeydi ve

Orada uzanırken, tek bir büyü patlamasıyla tüm sorunlarımızı nasıl çözebileceğimi düşünmeden edemedim.

Ama kendimi bunu yapmaya ne kadar ikna etmeye çalıştıysam, boğazımdaki safra o kadar yükseldi ve Lionel Acrux'un olmadığı bir dünya fikrinden neredeyse boğulana kadar dehşetle ürperdim.

Kırılmıştım. Bunu biliyordum. Üzerime yerleştirdiği bu bağ öyle çarpık bir şey yapmıştı ki, kendi düşüncelerim ve duygularım artık tamamen bana ait değildi. Ama aynı zamanda öyle ya da böyle bu bağın kölesiydim. Ve eğer ondan kaçma şansım olacak kadar kendimi korumak istiyorsam, şimdilik işin bu tarafını kabul etmem gerektiğini biliyordum. Burada düşmanımınla aynı yatakta yatacak ve bu kâbusun sona ereceği günün hayalini kuracaktım. Ama o zamana kadar teselliye tekrar tekrar onun kollarında aramak zorunda kalacaktım.

O ve Clara çabucak uykuya dalarken, ben orada öylece uzandım, onlar fark etmeden gidebileceğimden emin olana kadar bekledim ve onun kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fazla düşünmemeye çalıştım.



Saray arazisinin altındaki karanlık tüneller boyunca önümde yolu aydınlatmak için gezinen bir Faelight ile yürüdüm. Daha sonra etrafta gizlice dolaşmaya başladığımda beni saklamaya yardımcı olması için siyah bir tayt ve kazak kombinasyonu giymiştim. Hâlâ illüzyonları mükemmelleştirmeye çalışıyordum ve Highspell çürümüş bir bok kadar faydalı bir Kardinal Büyü öğretmeni olduğu için zorlanıyordum. Kitaplardan öğrenebileceğim çok şey vardı ve asıl ihtiyacım olan şey iyi bir öğretmendi. Varisler kendi işleriyle meşguldü ve zaten bana fazladan dövüş dersleri veriyorlardı. Daha fazla zamanlarını alamazdım.

Eski profesörünü göreceğin için şanslısın o zaman.

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ve hemen reddettim. Ondan yardım istemeyecektim. Ama sonra tekrar... Tory gelmeden önce onunla ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ona bir şey söylemek zorunda kalacaktım. Belki de konuşmamızı iş üzerinde tutmak iyi bir fikirdi. Kesinlikle havadan sudan konuşmaktan ya da

Aramızdaki tüm o saçmalıklar gibi rahatsız edici bir bölge. Ve orada ölüm sessizliğinde oturmaktan kesinlikle daha iyi olurdu.

Kapağa giden geçide yöneldim ve kısa süre sonra kapağın altına vardım; kapağın ardında beni neyin beklediğine dair midemdeki korkuyla savaşıırken tereddüt ettim. En kötüsü de onu görmek istiyordum. Bu da kendimi yumruklamak istememe neden oluyordu çünkü onun özlemini çekmeyi uzun zaman önce bırakmış olmalıydım.

Sonsuza kadar burada kötü bir koku gibi kalamam.

İçimi çektim ve elimi tahtanın üzerindeki Hydra sembolüne bastırmak için uzattım. Klik sesiyle açıldı ve bir başkası onu tutmadan bir saniye önce yukarı ittim ve Orion yukarıda belirdi, çömelmiş bana bakıyordu. Gözlerimin bir tutkal gibi ona yapıştığı ve ciğerlerimin artık otomatik olarak çalışmadığına karar verdiği bir sessizlik ritmi geçti. *Cidden, nasıl nefes alıyordum ki?*

Sakalını tıraş edip kirli sakal bırakmıştı ve saçları düzgünce kesilmiş ve başının üzerinde geriye doğru taranmıştı. Tüm dünyamız yıkılmadan önceki haline benziyordu ve ona yaklaşma ihtiyacı beni esir almıştı. Ama bu dürtüyle hareket etme şansım yoktu.

"Merhaba," dedi iliklerime kadar yankılanan derin bir ses tonuyla ve ben de ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Kenara çekilirsen çıkabilirim," dedim ve kaşlarını çatı.

"Bana elini verirsen sen de çıkabilirsin," diye karşılık verdi ve dudaklarımı büzerek ona bakarken kalbim taklalar attı.

İç çekerek pes etti, ayağa kalktı ve delikten uzaklaştı. Ayaklarımın altından hava çıkardım ve mutfığa doğru uçtum, yere indiğimde kapağı tekmeleyerek kapattım.

Ortam karanlıktı, sadece köşelerde birkaç lamba yanıyordu ve bakışlarım onlardan birinin yanındaki sandalyenin kolunda açık duran bir kitaba takıldı.

A

Yanındaki viski şişesi dibine kadar boşalmıştı ve kokusu havada asılı kalarak bana içgüdüsel olarak onu hatırlattı, ciğerlerim tekrar tıkanı.

Görünüşe göre viski ve eski sevgilim ölümcül bir kombinasyonmuş. *Kendine gel, lanet olsun.*

Ona baktım, sessizliğin şimdiden gerildiğini hissediyordum ve bana bakarken çenesi öfkeyle titriyordu. Onu kızdırmış mıydım? Muhtemelen. Umurumda mıydı? Kesinlikle umurumda değildi.

Tekrar nefes alabilmek için ondan uzaklaştım ve güzel küçük süs eşyalarıyla dolu büyük mavi şifonyeri incelemek için hareket ettim. Taştan oyulmuş narin bir denizatını elime aldım ve başparmağımı sırtındaki çıkıntılar boyunca gezdiriyor, deli gibi görünmeden önce burada ne kadar süre durup onu inceleyebileceğimi merak ediyordum.

"Kahve ister misin?" diye sorarak kahve makinesine yöneldi.

"Elbette." Omuz silktim, ona bir bakış attım ve kaslarını saran şık mavi gömleğine baktım. Sanki iş için giyinmiş gibi şık bir pantolon giymişti ve pantolonun kışına yapışması mükemmeldi - *gözlerini onun kışından çek, salak!* "Süt ve-"

"Tek şeker, biliyorum," diye homurdandı, bana bakmadan dolaptan iki fincan aldı, onları tezgâha çarptı ve dünyanın en sinirli adamı gibi kahveyi pişirmeye koyuldu. Yemin ederim bir noktada makineyi kırdı ve tekrar çalıştırmak için yumrukladı.

Denizatını yere bıraktım ve oturma seçeneklerine bakarak odanın içinde ilerledim. Kanepenin arkasına garip bir şekilde tünemeye karar verdim, yarı eğiliyor, yarı oturuyor gibiydim ve kollarımla ne yapacağımdan emin değildim. *Normalde orada öylece dururlar mı?*

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Lionel Darius'a saldırdı, onu lanet bir bifttek bıçağıyla bıçakladı," diye mırıldandı ve nefesim kesildi.

"O iyi mi?" Nefes nefese kaldım.

"Artık öyle," diye iç geçirdi ve nefesim biraz rahatladı.

Tanrım, Lionel'la ilgilenmemiz gerekiyordu. Değer verdiğim bu kadar çok insanın sürekli risk altında olmasından nefret ediyordum. Ne zaman Tory ya da Darius ona gitmek zorunda kalsa çığlık atmak istiyordum. Şimdi de Darius yaralanmıştı ve bu ilk kez olan bir şey de değildi. Muhtemelen yaşadıklarının yarısını bana bile anlatmamıştır.

babasının onu dövdüğü zamanlar. Tory hâlâ bana Lionel'ın ona tam olarak ne yaptığını anlatmamış olsa da, gözlerindeki perili bakıştan bunun korkunç bir şey olduğunu anlamıştım. İçimde soğuk ve sert bir intikama ihtiyaç duyan bir canavarı uyandırmıştı. Ve bunu elde edene kadar dinlenmeyecektim.

Şeytanlarımla boğuşurken bakışlarımı yüksek pencerelerin ardındaki yüzme havuzuna, yüzeyinde dalgalanan ay ışığına diktim.

Aramızda o kadar uzun bir sessizlik oldu ki, kahve tanelerinin arasından süzülen her bir su damlasını duyabildiğime yemin edebilirim.

Orion sonunda yanıma geldi, bana üzerinde yağmur bulutu olan bir kupa uzattı ve düzgün düşünemeyeceğim kadar yakınımda durdu.

"Oturacak mısın yoksa kabız bir baykuş gibi orada tünemeye devam mı edeceksin?" diye sordu kuru bir sesle ve dudaklarım seğirmeye cesaret etti.

"T'wit-twoo," cevabım olarak bir baykuş sesi çıkardım ve pencereden dışarı bakmak için uzaklaşmadan önce dilini yanağına bastırdı.

Kahve fincanını ellerimin arasına aldım, bir yudum almadan önce soğutmak için avuçlarıma biraz buz döktüm.

Bir esinti yazlık eve doğru uğulduyor ve pencereleri tıkırdatıyordu Orion'un sırtına bakarken gözlerim tekrar kışına kayd.

Tanrı aşkına.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Orion sordu ve gözlerimi poposundan ayırdım.

"Az önce yaptın," diye belirttim.

Profesör bakışlarından biriyle omzunun üzerinden bana baktı ve birden kendimi fincanımdaki kahveden çok daha sıcak hissettim. Beni ne kadar etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendimi nasıl tutacağımı biliyordum.

Bugünlerde duygularım kilit altında. Sadece bu da değil, onlarla daha iyi başa çıkabiliyordum. Bizi mahvettiğinde beni de mahvetmiş olabilirdi ama aynı zamanda beni daha da güçlendirmişti. Sanırım bazen duygularınıza dikkat etmeniz gerekiyordu.

Daha iyi bir krallığı nasıl inşa edeceğinizi bulabilmeniz için duvarlar çatlar ve yıkılır.

Gözlerimi devirdim ve omuz silktim. "Devam et o zaman."

Tekrar pencereye döndü ve konuşmadan önce kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Benden hep nefret mi edeceksin?"

Göğsüm yarıldı ve buna karşılık söylemek istediğim her şey için dilimi ısırırken sessizliğin uzamasına izin verdim. *Keşke senden nefret edebilseydim ama bundan çok daha kötü bir şey hissediyorum. Bir adam için ölmeyecek bir aşk beni kırdı.*

Tam bulutlar dışarıdaki ayın üzerinden çekilirken ve fırtına yaklaşırken uzaktan bir gök gürültüsü sesi duyulurken tekrar bana döndü. Kalbim tam olarak atmadı ve o görmeden önce duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Senden nefret etmiyorum Lance," diye itiraf ettim.

Gölgede kaldığı için yüzündeki ifadeyi göremedim ama tekrar yaklaşmaya başladı; adımları yavaş ve kasıtlıydı, bu da kana susamış bir yırtıcıya dönüşmesine her an bir adım kaldığını gösteriyordu.

"Peki neden?" diye sordu, sesi sanki onu kızdırıyormuşum gibi ölümcüldü. Ondan nefret etmemi mi *istiyordu*?

Hiçbir şey ifade etmeyen saçma bir cevap vermeyi düşündüm ama bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Orion'la kafamda binlerce konuşma yapmıştım.

O hapse girdiğinden beri. Bana borçlu olunan konuşmalar. Reddedildiğim açıklamalar. Eğer benim gerçeğimi istiyorsa, tamam, çünkü belki bu karşılığında onunkini alacağım anlamına geliyordu. Ve belki de sonunda lanet olası bir kapanış yapabilirdim.

Çünkü ondan uzaklaşmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu istemekten bir milim bile uzaklaşmamış gibi hissediyordum. Sanırım ona verdiğim söz, onun için olduğundan farklı olarak benim için gerçekten bir anlam ifade ediyordu.

"Senden nefret etmiyorum çünkü yaptığın şeyin kindarca olmadığını biliyorum. Seni tamamen yanlış anlamadıysam, ilişkimizden kolay bir çıkış yolu olarak kendini Darkmore'a atmadığını varsayıyorum." Şaka biraz acı gelmişti ve bu konuda kötü hissettiğimi söyleyemezdim.

Orion başıyla onayladı ve kahvesini süzdükten sonra fincanı süslü gümüş masanın üzerine bıraktı. "Peki bunu neden yaptığımı düşünüyorsun?"

Başımı ona doğru sallayarak alay ettim. "Bilmiyorum Lance, bana bir açıklama yapma nezaketini hiç göstermedin."

Hızla bana doğru koştu ve o daha yaklaşmadan etrafıma sağlam bir hava kalkanı ördüm. Kalkanın hemen önünde durdu, eli bariyere değdi ve burnundan öfkeli bir nefes verdi.

"Bir açıklama mı?" Soğuk, neşesiz bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ne hakkında? Sözümüzü nasıl bozduğun hakkında mı? Ya da kalbimi nasıl söküp elli parçaya ayırdığın hakkında mı? Yoksa bana hiçbir seçenek bırakmadığın kısım mı?" Kahve fincanımı arkamdaki iki kanepe minderinin arasına sokup orada tutarken öfkem yükseliyordu.

Kıkırdadı. "Bu şekilde olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Başka seçeneğim yoktu."

"Saçmalık," diye homurdandım ve kalkanımı bırakıp öfkem taşarken onu göğsünden ittim. Bunu ben istememiştim. Buraya gelip işleri basit tutmayı planlamıştım ama belki de onunla aramızdaki şeylerin asla böyle olmayacağını fark etmeliydim. Ve şimdi oraya gidiyorduk, öfkemin dışarı akmasını engelleyemiyordum.

Bir adım geri çekilirken homurdandı ama ona üflemeye devam ettiğim havaya karşı koymak için hiçbir şey yapmadı.

"Her zaman bir seçim vardır ve sen bizi mahvetmeyi seçtin." Tüm bunları o kadar uzun süre bastırmıştım ki, neden söyleyeceklerimi söylemeyeyim ki?

Dişlerini gösterdi, kasları gerildi. "Senden vazgeçmek istediğimi mi sanıyorsun? Bunların benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bunu zorlaştıran sendin!" Bağırdım, Anka kuşumun alevleri derimin içinde karıncalanıyordu. "Benim için bu seçimi yapmaya hakkın yoktu."

"Tek yolu buydu," diye itti ve ben de onu büyüyle patlatmaktan vazgeçtim, onun yerine avuçlarımı sert göğsüne doğru fırlattım.

"Hayatıma benim adıma karar veremezsin, Lance," diye tersledim. "O lanet hapisanede ölebilirdin. Peki ne için?"

Onu bir kez daha itmeye çalıştığımda bileklerimi yakaladı, gözleri alev alev yanıyordu. Teninin tenime değmesi işkencenin en cezbedici türüydü, ısı kanımda eriyor ve beni ona çağırıyordu.

Sessiz kaldı ve ben de ellerimi tuttuğu yerden çekerek ona sırtımı döndüm ve odanın diğer tarafına geçerken aramıza biraz mesafe koydum. Yağmur pencerelere vurmaya başlamıştı ve ben de camlara vuran koyu damlacıklara baktım.

Hiçbir şey vermedi. Bana hiçbir şey vermedi. Bunca zaman sonra bile, bunu neden yaptığına dair bana bir cevap vermedi. Darius'un bunu denemiş olması önemli değildi.

beni bir nedene ikna etmek için, bunu duymam gereken tek kişi Orion'du. Ve onun sessizliği çok şey anlatıyordu.

Atlas'ım cebimde zil çaldı ve çıkardım, Tory'den yolda olduğunu söyleyen bir mesaj buldum, ama Jenkins'in merdivenlerde dolaşmayı bırakmasını bekliyordu.

"Bu o mu?" Orion homurdandı ve ben ona cevap verirken tekrar arkamı döndüm.

"Kim?" Mırıldandım, bir koltuğa çöktüm ve yağmuru izledim. Kalbime bir bıçak saplanıp bükülüymüş gibi hissetmeme neden olan adama bakmaktan başka her şeyi yapardım.

"Seth," dedi buz gibi bir sesle, tekrar yaklaşırken gölgesi çevremde belirdi.

"Ne fark eder ki?" Bir damlanın camdan aşağı inerken izlediği yolu takip ederek söyledim.

"Önemli çünkü o lanet olası bir pislik," diye homurdandı.

"İşler değişir," dedim sertçe.

Küçümsedi. "Nasıl? Adam senin saçını kesti ve bizimle aylar."

"O da senin hayatını kurtardı ve sen yokken yanımda oldu," dedim sertçe, bir yanımda bu duygusuz darbeden pişmanlık duyuyordu ama daha acı bir yanımda beni incittiği için onu incitmek istiyordu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki dayanamayıp ona baktım ve gözlerindeki acı midemi düğümledi.

"O değişti," diye devam ettim, ses tonum biraz yumuşamıştı. "Sen... mutlu musun?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Mutlu musun?" Ona ters ters bakarak alay ettim. "Hayır, Lance, mutlu değilim. Mutlu olmayacağım.

Lionel ölene ve değer verdiğim herkesin iyi olacağını bilene kadar mutlu olamayacağım. Krallıktaki herkesin iyi olacağını. Yaptığı şey

insanlara, Tiberya Farelerine..." İçimde kabaran duygular beni parçalamakla tehdit ederken başımı salladım.

Karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti ve arkasına yaslanırken avucunu yüzünde gezdirdi.

"Biliyorum," dedi ağır bir sesle. "Berbat bir şey."

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye nefes aldım ve ellerimi yumruk yaptım. "Ve bunun üzerinde durmak her şeyi daha da kötüleştiriyor."

"Şey... belki de başka bir şey hakkında konuşmalıyız," diye önerdi Orion ve ben de buna ihtiyaç duyarak başımı salladım. "Okul nasıl gidiyor?"

Kaşlarımı çattım. "Sorun değil."

"Yalancı," diye mırıldandı ve ben iç çektim.

"İyi, berbat bir durum. Herkes mutsuz, Tarikatlar ayrı kalmak zorunda, bir sonraki illüzyon büyüsü seviyesini kavrayamıyorum çünkü Highspell bir şey göstermiyor ve onu sorgulamaya kalkarsam beni cezaya atıyor. Kısacası sınıfın arkasındaki 'daha küçük' Emirlerin hiçbirini dikkate almıyor ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, arkadaki hepimiz başarısız olmaya başlıyoruz."

"Neden sınıfın en arkasında duruyorsun?" diye hırladı.

"Çünkü Lionel'ın Orderist saçmalıklarına uymayı reddettim," dedim hararetle ve dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"Sikeyim Honey Highspell'i, güzelim, ne olursa olsun sana yardım edeceğim," dedi ve bana taktığı isim karşısında boğazım düğümlendi. Ben nefesimi tutarken o bu küçük sürçmeyi görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi aceleyle devam etti. "Yani, eğer istersen." Omuz silkti ve ben de başımı sallarken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Her şey burada oturup gariplikten ölmekten daha iyiydi. Koyu renk gözleri bir saniyeliğine ağzımda sabit kaldı ve dünya etrafımda bulanık gri bir sise dönüştü.

Boğazımı temizledim. "İllüzyonun tam olarak nasıl görünmesini istediğimi hayal edebiliyorum, ama ne zaman alçıyı yapsam yanlış çıkıyor," diye açıkladım.

"Göster bana," diye teşvik etti ve sandalyemin kolundan kitabını çekip aldım, karanlık gizlenme büyülerıyla ilgili eski bir kitap olduğunu fark ettim. Kitabı kucağıma koydum ve deri kapağına odaklandım, Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri üzerinde görünen kadar farklı bir kapak hayal ederken parmaklarımı üzerinde esnettim. Ancak tam olarak doğru değildi, yüzler farklıydı ve renkler uymuyordu. Yeterince yakından bakan biri bunun iyi bir illüzyon olmadığını açıkça görebilirdi.

"Neden o kitabı seçtin?" diye sordu şaşkınlıkla ve ben omuz silktim. "Aklıma gelen ilk kitap buydu," dedim ve kaşlarını çatarak oturduğu yerden kalktı ve odanın diğer ucundaki kitaplığa doğru ilerledi.

başka bir kitap kopardı.

Bana doğru döndü ve ayaklarımın dibine diz çökerek kitabı dizimin üzerine, gizlediğim kitabın yanına koydu.

"İllüzyonda atladığınız bir adım var. Honey eğitiminde bu konuda hiç iyi değildi." Kıkırdadı ve benim ağzımın kenarı kalktı.

"Ama kesinlikle elli tane güzellik illüzyonunun arkasına saklanıyor, kadın lanet olası ay gibi parlıyor," dedim.

Başını sallayarak karanlık bir şekilde sııttı. "Parası ödendi. Taktığı o çirkin kolyede başkalarının büyülerini taşıyor."

Bir kahkaha attım. "Lütfen bana onun normalde bir gergedanın kıçına benzediğini söyle."

"Bilmiyorum, onu kolyesiz hiç görmedim ama en azından siğilleri ve kamburu olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"Belki dişleri çürüktür ve burnunun yerinde de bir gaga vardır."

Kıkırdarken eli kitabın kenarına kaydı, parmakları kalçamı sıyırdı. Bu ses ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden oldu ve hızla

gölümsememi düzleştirdim ve kitaplara geri döndüm.

Hayır. "Peki neyi kaçırıyorum?" diye sordum.

"Hafıza baskısı üzerinde çalışmanız gerekiyor" dedi. "Bir şeyi ne kadar yakın zamanda gördüyseniz, bir illüzyon yaratmak için hafızanız o kadar iyi olur. Ama bu çok sınırlayıcıdır. Hafıza çok net olmadığı sürece, hafıza baskısı olmadan asla mükemmel bir görüntü yaratamazsınız."

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum, bakışlarımla buluştuğunda kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı ve gerçekten karar vermeden ona doğru eğildiğimi hissettim. Zihinsel olarak kendimi saçlarımdan geri çektim çünkü kesinlikle hayır.

"Bu kitabın görüntüsünü zihninizde eski bir anıdan canlandırmaya çalıştınız, ancak bu konuda gerçekten yetkin olmak için İhtiyaç duyduğunuzda yanılısamalar için erişebileceğiniz yeni, basılı anılar."

"Tamam," dedim yavaşça. "Bana ne yapacağımı göster."

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımı üzerinde gezdirmem için beni cesaretlendirerek Kral Arthur'un kopyasına doğru yönlendirdiğinde karnım döndü. Bu kesinlikle cinsel bir şey değildi ama yine de kalçalarımın arasında bir sıcaklık yayıldı ve kendimi bunun kapaktaki zincir zırhlı dişli adamla ilgili olduğuna ikna etmeye çalıştım. *Evet, bu kesinlikle benim için bunu yapan şey. Beni düz yürüyemeyecek hale gelene kadar beceren ve beni on kez boşaltan adam değil. benimle işinin bittiğini düşündü.*

"Görüntüye odaklan, zihninin rahatlamasına izin ver," diye talimat verdi ve elimi bıraktı. İstedikini yaptım, bana ne kadar yakın olduğunu ya da nefes alış verişimin nasıl dengesizleştiğini görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. "Ezberlediğini düşündüğünde gözlerini kapat ve görüntüye biraz büyü çek. Herhangi bir şekil almasına izin verme, sadece birleşene kadar zihnindeki resme yaklaştı."

Başımı salladım, içimdeki güç kaynağını çektim ve o büyüün bir kısmını zihnime doğru teşvik ettim. Kafamda görebildiğim görüntünün etrafında bir ışık büyüyor gibiydi ve şaşkınlıkla küçük bir nefes çektim.

"Anladın mı?" diye sordu derin bir ses tonuyla ve ben de başımı salladım. "Şimdi bırak gitsin. Hiç düşünmemeye çalış."

Zihnimin kararmasına izin verdim ve görüntü beynime bir lastik bant gibi yapıştı. Tekrar ona uzanırken nefes aldım ve sanki bir kez daha ona bakıyormuşum gibi net bir şekilde zihnimin gözüne geldi. *Woah.*

"Gözlerini aç," diye homurdandı Orion ve ben de açtım, hemen irislerinin karanlık kuyusuna düştüm ve parmaklarımın bir santim ötede olduğunu fark ettim

Kral Arthur'un tepesinde.

Elimi yukarı kıvırdım ve yanındaki kara büyü kitabına bakarken çölde kuruyan ağzımı ıslatmaya çalıştım.

"İllüzyonu şimdi deneyin," diye teşvik ederek Kral Arthur'un kopyasını gözden uzaklaştırdı.

Gözlerimi diğer kitaba diktim ve tıpkı sınıfta bana öğretildiği gibi, işaret parmağımla başparmağımla birbirine sürterek illüzyonu gerçekleştirirmeden önce o anıyı canlandırımdım. Kapak hemen değişti ve kitabın boyutu da, her şey Kral Arthur'un gerçek kopyasının sahip olduğu gibi görünecek şekilde değişti.

Heyecanla bir çığlık attım, elime aldım ve hata var mı diye inceledim. Ama hiç hata yoktu. Şimdiye kadar yaptığım en mükemmel illüzyonu. *Vay anasını.*

Orion'a baktım ve onun yanaklarımı yakan bir yoğunlukla beni izlediğini gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

"Ne zaman istersen," dedi huysuzca, ayağa kalkarken. "Cidden, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at ya da ara."

Buna cevap vermedim, aramızda gerçekten bir iletişim hattı açıp açmamam gerektiğinden emin değildim. Ama bir yandan da Highspell yüzünden Kardinal Büyüsü'nde geri kalıyordum ve Lionel iktidardayken bunu göze alamazdım. Sınavlarımı geçtiğimden emin olmalıydım ve bundan da öte, Ejderha Lordu'na karşı kazanabileceğim her avantajı elde etmek istiyordum. Ama söz konusu olan Orion'du. Eğer onunla düzenli olarak konuşmaya başlarsam, kafam allak bullak olabilirdi. Hayır. Bunu yapamazdım.

Pencereye bir tıklama geldi ve Tory'nin dışarı çıkmam için beni çağırdığını gördüm.

Orion'a sıkı bir gülümseme verdim ve eğer tamamen deli değilsem, yemin ederim ki biraz kederli görünüyordu. Belki de burada yirmi dört saat kilitli kaldığı sürece herhangi bir arkadaş hiç olmamasından daha iyiydi.

"Sanırım... birazdan görüşürüz," dedim garip bir gülümsemeyle.

"Beklerim," dedi boğazı düğümlenerek.

Kapıdan hızla çıkarken kalbimin çarpmasına ve ağrmasına aldırmadan oradan uzaklaştım. Tory elimi tutup beni hızla çekerken arkama bakmadım, tekrar yavaşlamadan önce beni iki uzun çitin arasındaki bir patikaya yönlendirdi. Onun büyüü benimkiyle buluştu ve yağmuru engellemek için etrafımızda bir hava kalkanı oluştururken kolayca birleşti.

"Lionel sana bir doz daha Emir Bastırıcı mı verdi?" Anka Kuşu'na benimkiyle ulaşmaya çalışırken sordum ama hiçbir şeyle karşılaşmadım.

"Evet," diye iç geçirdi. "Ve sonra... sarıldık. Bilirsin işte, her zamanki boktan şeyler."

Parmaklarını kendi parmaklarımla arasında sıkıca kavradım, onu bağladığı o lanet bağı deliliğini anlamaya çalıştım ve sessizce milyonuncu kez onu bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim.

Cebimden panzehir şırıngasını çıkardım ve Tory şırıngayı alıp hızla kendine enjekte ederken bana gülümsedi.

Anka kuşu ona geri döndüğünde rahat bir nefes aldı ve ben de yürümeye devam ederken rahatlardım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Onunla olmak çok garip," diye mırıldandım. "Her neyse, Darius iyi mi? Orion, Lionel'ın onu bıçakladığını söyledi."

"O şimdi iyi. Lionel her zamanki gibi psikopatlaştı. Ve ben yardım edemedim. Orada öylece durup izlemek zorunda kaldım," dedi boğuk bir sesle ve ben de kolunu tuttum.

"Özür dilerim," diye nefes aldım. "Korkunç bir şey olmalı."

İç çekti ve bakışlarını yere indirdi. "Bu bana her şeyin ne kadar değerli olduğunu düşündürüyor. Değer verdiğimiz insanları ne kadar çabuk kaybedebileceğimizi. Ve bak, bunun hakkında konuşmanın zamanı olmadığını biliyorum, ama sen ve Orion..."

"Yapma, Tor," diye yalvardım.

"Ama siz birbiriniz için yaratılmışsınız Darcy. Ve ikiniz o kadar üzgünsünüz ki buna dayanamıyorum. Yemin ederim sizi iki saniye gördüm ve sanki bir cenaze törenini izliyormuşum gibi hissettim."

Boğazımda keskin bir yumru oluştu ve başımı salladım. "O kendi seçimini yaptı. Şimdi ben de kendi seçimimi yaptım. Geri dönüşü yok."

İçini çekti, parmaklarımı sıktı ve sonra beni bıraktı. "Hadi o zaman, gidelim."

"Sence aramaya nereden başlamalıyız?" Patika boyunca ilerleyip yağmurun dövdüğü bir gül bahçesinin içinden geçerken sordum. Derimin altındaki alevler soğuğu dışarıda tutuyordu ama nefesim hâlâ havada buğulanıyordu.

"Gabriel bileceğimizi söyledi." Tory kaşlarını çattı ve önümüzde bir parıltı gözüme çarptı.

Nefesim kesildi ve Tory'nin kolunu çekiştirerek patikada parlayan büyük ayak izini gösterdim. Bir adamın çizmesinin izine benziyordu ve benim

Tory ile bakışırken kalp atışlarım hızlandı. Yağmur fırtınası sanki hiç olmamış gibi aniden dindi ve bulutlar parçalanarak yıldızlardan oluşan ışıltılı bir alanı ortaya çıkardı. Hava yoğunlaştı ve içimi bir ürperti kapladı. Bizi izlediklerini ve tıpkı daha önce yaptıkları gibi bize bir şeyler göstermeyi umduklarını içten içe biliyordum.

Tory'nin eli benimkine kaydı ve etrafımızdaki hava kalkanını sessizce serbest bırakıp ayak izine doğru yürüdük. Ona ulaştığımızda kayboldu ve daha ileride başka bir ayak izi belirdi ve bizi bir patikadan aşağıya doğru yönlendirdi.

Daha önce hiç almadığım bahçeler. Çalıların arasında ilerlerken, bir meyve bahçesinin içinden geçtik.

Çimenler ıslak ıslak parlıyordu. Onun ötesinde, karanlığın içinden devasa bir taş amfiteatro yükseliyordu, patika iki devasa gümüş kapıya kadar uzanıyordu. Bot izleri bizi oraya doğru yönlendirdi ve parmaklarım Tory'ninkileri sıkıca kavradı.

girişe ulaştık. Muazzam kavisli duvar üzerimizde yükseliyordu ve derim diken diken oldu, bu yerle ilgili bir şey beni geriyordu.

Tory elini kapıya bastırdı ve kapı onun dokunuşuyla açıldı, ortadan ayrılarak içeri girmemize izin verdi. Kapının ardında bizi gölgeler bekliyordu, karanlıkta bizi bekleyen tek ışık başka bir parlak ayak izinden geliyordu.

"Sence güvenli mi?" Fısıldadım.

"Sanırım öyle," diye nefes aldı ve ikimizin de geri dönmesinin mümkün olmadığını söyleyen bir bakışı onunla paylaştım. Bu çok önemliydi. Atmosferdeki her şey bana bunu söylüyordu.

Bir Faelight büyüü yaptım ve biz içeri süzülürken onu önümüzden gönderdim. İçeri girer girmez, kapılar arkamızdan, içinde bulunduğumuz taş koridorda yankılanan ve kalbimi dörtünela koşturan yüksek bir gümürtüyle kapandı.

Çizme izleri sağımıza doğru yöneldi ve bizi birkaç karanlık taş basamaktan aşağı indirene kadar onları takip ettik. En altta bir kapı bizi

bekliyordu ve içeri dolan serin gece havası bana dışarı çıktığımızı söylüyordu

tekrar. Birlikte içinden geçtik ve amfiteyatronun ortasındaki devasa dairesel çukura vardığımızda ayaklarım kumla buluştu. Roma İmparatorluğu'ndan kalma bir şeye benziyordu ama burası bir harabe değildi. Taş Sıralar tüm arenayı çevreliyordu, üstümüzde ve çok ilerimizde, tribünlerin arkasına yerleştirilmiş devasa bir taht ve iki yanında birkaç küçük sandalye vardı. Dört Element sembolünün her biri ve en tepesinde Vega armasıyla oyulmuş bir kemer hepsini kaplıyordu. Etrafında Çukurun kenarlarında tıpkı Tory'yi hapsettiğimiz gibi su perisi kafesleri vardı ve burada ne için bulunuyor olabileceklerini düşünmek midemi düğümledi.

Ayak izleri kumun üzerinde çukurun tam ortasına giden bir patikayı işaret ediyordu; burada yerde bir şey yatıyor ve bizi bekliyordu. Dikkatle hareket ettik

Biz yürürken hava durgunlaşıyor, sessizlik bastırıyordu.

Cıvalı metalden yapılmış bir kalkanın önünde durduk. Yüzeyindeki yansımaları görünce ne yapacağımızı anladık. İki yanında diz çöktük, bakışlarımızı metale çevirmeden önce umutlu bir bakış paylaştık. Yıldızlar bize annemizi daha önce göstermişti, daha ne görmemizi istiyorlardı?

Yansımalarımız değişti ve yerini günün parlak ışığında, tam da bu amfiteyatroya bakan bir sahneye bıraktı. Tahtın üzerinde sert ve yakışıklı bir adam oturuyordu, gözleri keskin ve kısıp bir şekilde altındaki çukura dikilmişti. Babam Hail Vega'yı tanıdım, daha önce gördüğüm imgelemlerinde annemle tanışmadan önceki halinden daha genç görünüyordu. Sağında Lionel Acrux ve onun ötesinde diğer Konsey Üyeleri vardı, hepsi de bakışlarını çukura dikmiş, gergin görünüyorlardı.

Bir adam paçavralar içinde kumun ortasına çekilmiş, bilekleri kelepçelenerek büyü yapması engellenmişti. Arenanın kenarlarında, siyah metal

Kafesler kalabalığa çılgılık atan ve kükreyen Nymph'lerle doluydu, bu manzara nabzımın yükselmesine neden oldu.

"Kralım!" diye bağırdı çukurdaki adam. "Ben masumum."

Kalabalık alay etti ve onu tutan muhafız geri çekilip babamızın önünde eğilmeden önce onu dizlerinin üzerine itti.

"Kim o?" diye mırıldandı Vahşi Kral Lionel'a.

"Bir hırsız, Majesteleri," diye fısıldadı. "Fare kuzenim Benjamin'den yüz altın çaldı."

Hail alay etti. "Benjamin Acrux senin adını lekeleyen bir kumarbaz, Lionel."

"Her ne olursa olsun, bir Ejderha'nın sözü bir Sıçan'ınkinden daha değerlidir," diye tısladı Lionel ve kanım daha da ısındı.

"Saçmalık," dedi Hail, aşığıdaki adama seslenmeden önce onu el sallayarak. "Davanı anlat!"

Tiberya Faresi titreyen elini saçlarında gezdirdi. "Bay Acrux'dan altını bir Minojack oyununda adil bir şekilde kazandım," dedi aceleyle. "Bir Cyclops'a anılarımı kontrol ettirin."

"Bu bir rezalet!" diye bağırdı Fare'nin ona bakışından Benjamin Acrux olduğunu tahmin ettiğim bir adam.

Kalabalığın içinde ayağı kalktı ve Lionel'in daha çirkin bir versiyonu gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve hafifçe sallanması sarhoş olabileceğini düşündürüyordu.

Lionel Hail'e yaklaştı ve mırıldandı, "*Merhamet göstermeyeceksiniz efendim. Bir Ejder'in sözü kanundur. Ama kararı siz verdiniz. sözlerimi unut.*" Karanlık Zorlama'nın gücü sesini midemi bulandıran bir alt tonla dolduruyordu.

Hail gözlerini kırptırdı, koltuğunda geriye yaslandı ve kalabalığa seslenirken içimi bir korku kapladı. "İşlediğiniz suçtan dolayı suçlu bulundunuz. Hayatınız için savaşmanız için size Fae hakkı verilecek. Eğer yaşarsan, Darkmore Cezaevi'nde on iki yıl hapis yatacaksın." Kral elini bir işaret olarak salladı

Muhafız ayaklarının altındaki bir hava akımıyla kendini dışarı atarken çukura bir kılıç fırlatıldı. Muhafızın elini sallamasıyla kafeslerden biri açıldı ve bir Su Perisi öfke dolu bir feryatla dışarı fırladı, Fare Değiştiren'e doğru koşarken gözlerindeki açlık açıkça görülüyordu. Kılıca doğru hamle yaptı ama daha yaklaşmadan Su Perisi onu kenara savurdu ve kemiklerin çatırdaması havayı doldurdu, ardından kalabalığın tezahüratları yükseldi.

Su Perisi Fare'nin göğsüne bastığında boğazındaki safra yükseldi ve sondalarını kalbine saplarken havayı kalıcı bir çığlık doldurdu. Görüntü aniden değişti ve önüme serilen gerçeği özümserken bakışlarımı ayıramadım.

Hail yıldızların ışığı altında büyük bir balkonda durmuş, elinde bir şey tutuyor ve parmaklarının arasından bir ışık parıltısı süzülürken ona garip bir kelime söylüyordu. "Maresh'teki vebaya son ver," diye sordu. "Halkım ölüyor."

Fısıltılar sanki yıldızların kendisinden geliyormuş gibi kafamı doldurdu ve birden avucunda ne olduğunu fark ettim. İmparatorluk Yıldızı. *"Tamamdır, alevlerin babası."*

Hail onunla bir kez daha konuşmadan önce anlamadığım bir kelime daha söyledi.

"Halkımı yabancı istilacılardan koru" diye sordu ve yıldızın cevabı kafamı doldurdu.

"Korunacaklar," diye fısıldadı.

Kendimi Hail'in kanlı zırhı ve onun ve ordusunun önünde uzanan yüzlerce cesetle birlikte bir savaş alanında bulduğumda görüntü kayboldu ve nefeslerim hızlandı.

Hail bakışlarını ölümlerin ötesindeki bir kasabaya çevirip uzaklaşırken Lionel onun yanında durdu. Lionel onun kolunu tutarak kulağına bir şeyler söyledi ve sesi rüzgârda bana doğru yol aldı.

"Kimseyi sağ bırakmayın, kasabadaki herkes ölmeli. Ve senin ellerinde ölmeliler. Bu senin kararın, benim kararım olduğunu unutacaksın," diye homurdandı, sesi Karanlık Zorlama ile kalınlaşmıştı ve ben haykırmak istedim ve

gücün babamın içinde kök salmasını engelledi ama gözleri karardı ve bir kez daha kasabaya bakmak için döndü. İleri doğru koştu ve devasa Emri derisinden ayrıldı.

Hydra formu devasa boyutlardaydı, derimsi kanatlarıyla gökyüzüne doğru havalanırken bir bina kadar büyüktü ve yılan benzeyen kafalarının tüm gözleri kasabaya çevrilmişti. Köylülerden ıglıklar yükseliyor ve büyü kendilerini savunmaya çalışırken gökyüzüne savruldu. Lionel, Kral'ın ciğerlerinden dökülen mor ateşle kasabayı harabeye çevirmesini kıskanç bir ifadeyle izledi.

Kadınlar ve çocuklar onun imkânsız gücü altında yok olurken ve gerçek canavar dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle tüm bunları izlerken gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı.

Görüntü değışti ve Hail tekrar yatak odasının ötesindeki devasa balkonda diz çöktü, elinde tuttuğu İmparatorluk Yıldızı'na çaresizlik içinde fısıldadı. "Bana yardım et, artık zihnimi tanımıyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Yaptığım şeyleri neden yapıyorum? Sorunumun ne olduğunu bilmem gerek. Her şeyi açıkça görmeme izin ver" diye avucundaki yıldıza yalvardı ve babamızın kırılmasını izlerken kalbim acıyla burkuldu. Yıldızla zar zor anlayabildiğim sözcükler konuştu, sözcüklerdeki sihir havada vızıldadıkça ve yıldız avucunda daha da parladıkça netleşti.

Cevap olarak fısıltılar kafamı doldurdu. *"Alevlerin sarayında yatıyorum. Toprağın derin ve ölülerin yaşlı olduğu yerde. Son kalanların yattığı yerde. Sadece orada huzur bulacaksın."*

"Bu ne anlama geliyor?" Babam sordu. "Lütfen, bu çılgınlığa bir son verin."

"Tutulmayan sözü tutun," diye cevap verdi yıldız.

"Ne?" diye homurdandı, ama avucundaki ışık söndü ve ona tekrar garip bir kelime söylediğinde, ışıkla titreşti, ama ona sadece bilmecelemlerle cevap verdi.

"Aklımı bana geri ver," diye haykırdı sonunda, gökyüzüne bakarken çaresizlik içinde onu göğsüne bastırdı. "Artık kimse benim elimde ölmeyecek."

"Bu senin ellerin değil," diye fısıldadı yıldız ve Hail anlamadığı için inledi. Ve bu beni incitti, çünkü ben anlamıştım. Gerçeği biliyordum ve o bunu hiç bilmeden ölmüş gibi görünüyordu.

Görüntü kayboldu ve birdenbire kendimize bakmaya başladık. bir kez daha düşündüm. Gözlerimi Tory'ninkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım ve onun da gözyaşlarının yanaklarından süzöldüğünü gördüm.

"O bir vahşi değildi," diye mırıldandı ve ben ona doğru ilerledim, ikimiz sertçe kucaklaştık.

"Lionel'dı, lanet olası Lionel," diye homurdandım ve o da bildiği tüm küfürleri savurdu.

"O ölmek zorunda," diye hırladı, her ne kadar bu fikir onu bağladığı için biraz hasta görünse de. "Annemizin ve babamızın bedelini ödemek zorunda."

"Ve sana yaptıklarının bedelini ödemek zorunda," dedim ölümcül bir sesle ve geri çekilip Koruyucu bağıyla boğuşurken yüzünü buruşturdu.

"Ama onun öleceği düşüncesine de katlanamıyorum," diye mırıldandı, kalbini tutuyordu ve onu bu şekilde görmek bana acı veriyordu.

"O gittiğinde özgür olacaksın," diye söz verdim ve o da başını salladı, ancak bu yüzden beni ısırma arzusunu görebiliyordum. Ve bu beni öldürdü. "Yıldızlar bunu görmemizi istedi," diye devam ettim ve yüz hatları sertleşti.

"Her şeyden sonra onlara nasıl güvenebiliriz ki?" diye tısladı ayağa kalktığımızda ve ben bir zamanlar infaz yeri olarak kullanılan çukura bakarken

çaldığında, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bize bunu göstermelerinin bir nedeni olmalı. Belki de bazı açılardan bizim tarafımızdalar."

"Gabriel taraf seçmediklerini söylüyor," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım. Ama yıldızlar Lionel'la savaşmamızı istemiyorlarsa neden bize bu bilgiyi versinlerdi ki? Ya da belki de tüm bunlar henüz göremediğim daha büyük, daha acımasız bir planın parçasıydı. Yıldızların yalan söyleyemeyeceğini biliyordum ama yine de bize bunu neden gösterdiklerini hiç anlamamıştım.

Sanırım yapabileceğimiz tek şey bize verilenleri alıp Lionel'a karşı elimizden geldiğince kullanmaktı. Çünkü artık kesin olarak bildiğimiz bir şey vardı: İmparatorluk Yıldızı hayal bile edilemeyecek bir güce sahipti. Ve eğer Lionel onu ele geçirir ve isteklerini yerine getirirse, Solaria'nın tamamı mahvolurdu.

Darius



King's Hollow'da ateşin yanındaki sandalyeme oturdum, ellerim ahşap zemine doğru inerken dirseklerim dizlerimin üzerindeydi. Öne doğru eğildim, ayaklarımın arasındaki boşluğa bakarken başımı sarkıttım ve olumlu şeylere odaklanmaya çalıştım. Ama kahretsin, bazen Babam tahttayken ve ona karşı mücadelede hiçbir şey istediğimiz gibi gitmezken dünyada olumlu şeyler görmek gerçekten zor oluyordu.

Dersler biteli çok olmamıştı ve Roxy birkaç haftadır derslere katılıyordu ama kimse onun artık tamamen Babamın kontrolü altında olmadığını fark etmemiş gibiydi. Babam ya da Mildred ona her doz verdiğinde Emir Bastırıcı'nın panzehirini vermeye devam etmek zorunda kalıyorduk ama Anka Kuşu'yla temasını kaybettiği anda gölgelerin onu tekrar içine çekmemesi beni rahatlatıyordu. Yine kendisiydi ama yine de hâlâ bir tutsak olduğu belliydi. Bunun eskisinden çok daha iyi olduğunu biliyordum ama yine de rol yapmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Bu, bütün gün yalnız kalacağı, çocuklarla otururken kendi başına kalacağı anlamına geliyordu.

K.U.N.T.'ları ve gizliliğini korudu. Bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum. Bu

Aylarca herkesten kopuk kaldıktan sonra hâlâ bu kadar dışlanmış durumdaydı. Ama babamla arasındaki bağ onu hâlâ babama bağlıyordu ve şu anda başka pek fazla seçeneğimiz yoktu. Keşke bu konuda daha fazlasını yapabilseydim. Beni köşeye sıkıştırmıştı ve ben de kurtulup dünyaya bir Ejderhanın evcilleştirilemeyeceğini kanıtlamak için yanıp tutuşuyordum.

Darkmore'dan döndüğünden beri neredeyse her gece Lance'i ziyarete gidiyordum ve akla gelebilecek her konuda sayısız kitabın bulunduğu saray kütüphanesinde vakit geçiriyorduk. Muhafız bağını kırmak için kullanabileceğimiz herhangi bir şey olup olmadığını araştırmaya başlamıştık. Bu konuda olumsuz olmak istemezdim ama bir şey bulacağımıza dair umudumuzu korumakta zorlanıyorduk. Özellikle de Gabriel'in bizim bir keşif yaptığımızı *göremediği* ve geçmişte bağlantımızı koparmaya çalışırken bu konuyu araştırmak için yıllarımızı harcadığımız için.

Ancak Lance kendini tüm kalbiyle bu işe vermişti ve hazır buradayken davamız için verimli bir şeyler yapma fırsatından memnun görünüyordu.

Babasının sırlarını ona daha fazla açıklamak için dolunayı beklemek zorunda kaldı. Hiç değilse ona bir görev verdiğim için mutluydum çünkü hayatında olup biten her şeyden uzaklaşmaya gerçekten ihtiyacı vardı. İkimiz de şu anda bir çift üzgün orospu çocuğuyduk ve senin olmayan bir Vega'ya takılıp kalmanın acısını çok iyi biliyordum.

Dün gecenin büyük bir bölümünde onunla kalmış, yapabileceğimiz her şeyi araştırmıştım ve sonra yıldız tozunu kullanmak yerine kampüse geri uçmuştum, boş yatağıma çok erken dönmektense birkaç saat boyunca kanatlarımı açmayı tercih etmiştim. Zaten bugünlerde pek uyumuyordum. Tek yaptığım, benim diyebilmem gereken kızın rüyalarına dalmak ve onun adına yaptığım hataları yakalamaktı.

Kapı açılıp kapandı ama ben başımı kaldırmadım. Diğer varislerin hepsi bu gece bir ara buraya geleceklerdi. Darcy ve Geraldine de. Ve

Belki.

Başımı kaldırdım ve onu orada buldum, sanki beni burada yalnız bulmayı beklemiyormuş ve şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibi kapının yanında tereddüt ediyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Boğazıma düğümlenen o kadar çok kelime ve Max'in bana gösterdiği, onun neler çektiğine dair o kadar çok görüntü vardı ki. Babam ona sahip olmamı istememişti. Bu yüzden tüm bunları asla sahip olamayacağımdan emin olmak için yapmıştı. Bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

Ona benim için verdiği korku bana bakarken gözlerine yansıyor ve bunu bilmek içimde çılgılık atma isteği uyandırıyor. Kaçıp gitmesini bekliyordum ama Roxanya Vega öyle bir yapıya sahip değildi ve onun yerine çenesini kaldırarak şeytanıyla yüzleşmeye hazırlandı. Keşke beni böyle görmeseydi.

"Ben... senden özür dilemeliyim," dedi sessiz bir sesle. Aşık olduğum kız gibi, benim ve ailem yüzünden yaşadığı tüm acılardan ve travmalardan bahsetti.

"Neden?" diye sordum. Gök gürlerken kaşlarımı çatarak ona sordum. Lanet olası yıldızlar bunu yapmamıza bile izin vermiyordu. Benden on metre uzaktaydı ve lanet olası kalbim onun için paramparça olmuştu, ama bize lanet olası bir konuşma şansı bile sunulmayacaktı.

"Sana inandığım için..." diye devam etti ve dışarıda şimşekler çakarken pencereye baktı.

O gökten yağan yağmuru izlerken, ben de onu izledim. Yırtık siyah kot pantolonunun vücudunu sarışını ve Ellerimi beline dolamak için can attığım belinin çıplak teni. Teni eskisinden daha soluk, vücudu daha inceydi ama Roxanya Vega, vücudu ne şekilde olursa olsun beni kendisine aç bırakacak şekilde yıldızlar tarafından yaratılmıştı

içinde. Giydiği siyah süveterin üzerinde pembe bir yazıyla "*wild at heart*" yazıyordu ve bunun onu mükemmel bir şekilde özetlediğinden oldukça emindim. Çikolata kahvesi saçları omurgasından aşağı dökülüyordu ve ben onun büyüleyici dudaklarından bir öpücük çalarken parmaklarımı ipeksi saç tellerinin arasına sokma arzusuyla doluydum. Beni lanetleyen, okşayan, öpen ve benimle alay eden dudaklar. Başını belaya sokacağını bilse de bilmesine de her zaman aklından geçenleri söyleyen dudaklar.

Özünde vahşiydi ama şu anda ateşi sönmüştü, artık onu zar zor tanıyordum ve ona yaptığım şey karşısında paramparça olmuşum. Çünkü bu babamın suçu olabilirdi ama benim de suçum olduğunu biliyordum.

Buraya ilk döndüğünde, ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar vermişim. Tahtımızı ve krallığımızı, asla yönetecek kadar güçlü olamayacaklarına aptalca inandığım bu iki aptal, Fae olmayan, pratikte ölümlü kızdan korumak için. Ama Solaria'ya döndüğünden beri yaşadığı onca şeyden sonra orada durup ona bakmak bile ne kadar saçmaladığımı kanıtlıyordu.

"Tam bir aptalmışım," dedim ona, kendimi ayağa kaldırdım ve bana tekrar bakmak için döndüğünde onu dikkatle izledim. Bu kez irkilmedi ve benimle ilgili anılarına ne yapıldığını görmesine yardım ettiği için Max'i öpebilirdim ama bakışlarında hâlâ biraz korku görebiliyordum.

Bana baktı ve bu kalbimi en kötü şekilde yaraladı. Çünkü benden korkmak için iyi bir nedeni olduğunu kısmen biliyordum. Bunu ona ben vermişim.

Bu akademiye geldiğinde ona yaptığım her boktan şeyi. "Uyandırıldıktan sonraki ilk gününde Küre'ye girdiğin anda, beklediğim gibi biri olmadığını anladım. Sana baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Avuçlarım kayganlaştı, ağzım kurudu."

"Ben ve Darcy mi demek istiyorsun?" diye merakla sordu, belli ki o da gemişı düşünüyordu.

"Hayır. Sadece sen. Başta onu görmedim bile. Yemin ederim, olduğun kişi olduğunu bile düşünmedim. Birkaç sonsuz saniye boyunca sadece seni gördüm ve seni istedim. Darcy'yi gördüğümde ve kim olduğunu anladığımda çok sinirlendim. Çünkü sana sahip olamayacağımı biliyordum."

Hafifçe alay etti, dışarıda fırtına uğuldarken yağmura baktı ve şu anda yıldıızlarla şansımızı ciddi şekilde zorladığımızı biliyordum, ama ondan uzaklaşmaya dayanamıyordum. Çünkü o ses, o küçümseyici alay ve duruşunun en ufak bir şekilde gerginleşmesi ona aitti.

Babamın onu dönüştürmeye çalıştığı berbat versiyonu değil. Bu benim kızımdı, ona vermeye çalıştığım anda samalıklarımı yüzüme vuruyordu ve o anki halini gördüğümde biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ne?" Ben sordum.

"Bu senin için çok tipik bir davranış," dedi, gök gürlerken bana tekrar bakarak. "Bana sahip olamamanın tek sebebinin Vega kanı taşımam olduğunu düşündün. Normal bir Fae olsaydım beni öylece alamayacağının farkındasın, değil mi? İnsanlara senin olmak isteyip istemediklerini *sorman* gerekir, öylece ayaklarına kapanmalarını beklemen değil."

"yle mi?" Sanki bu benim için yepyeni bir bilgiymiş gibi düşünürken sesim alaycı bir tonda çıkmıştı.

Roxy neredeyse gülümsüyordu, sonra omuz silkti ve kapıyı açmak için döndü. "Yıldıızlar tüm burayı yok edecek bir yıldırım göndermeden önce gitmeliyim," dedi ama sanki başka bir şey söylemekten kaınıyormuş gibi bana baktı ve ben de bir adım daha yaklaştım.

Tam gitmesini engelleyecek bir bahane bulmaya çalışırken merdivenlerden heyecanlı bir uluma geldi ve Roxy geri adım atarken Seth fırladı

Bir saniye sonra Caleb onun peşinden atlarken, Kurt formunda bir hareket bulanıklığı onu takip etti.

İkisi sehpa o kadar sert çarptılar ki sehpa ağırlıklarının altında kırıldı ve Seth tekrar Fae formuna geçip ikisi güreşmeye başlarken ben savunmaya geçerek Roxy'nin önüne geçtim.

Cal onun üstüne çıkmayı başardığında Seth saldırgan bir şekilde hırlarken tekmeliyor ve yumrukluyordu, Seth'in yumruğunu yakalamadan önce yüzüne bir yumruk aldı ve geri çekilmeden önce dişlerini bileğine batırdı.

Seth homurdandı ama Caleb üzerine atılıp bir eliyle bileğini ağzına götürüp kanını içerken diğer eliyle Seth'in göğsüne bastırarak onu yerinde tutunca bu bir iniltiye dönüştü.

"Geçen sefer Roxy'yle işler bu kadar ters gittikten sonra hâlâ avcılık mı yapıyorsun?" Onlara doğru bir adım atarak talepte bulundum ama Roxy kolumu yakaladı ve şaşkınlıkla ona bakarken hareketsiz kaldım.

Caleb içkisini yudumlarken bana baktı, gözleri kana susamış bir halde yemeğini yerken hırladı ve Seth başını sallayarak tekrar inledi.

"Bu benim suçum," diye mırıldandı. "Bunu ona sürekli ben yaptırıyorum. Ona pislik yapma."

Bir an için bu saçmalığa inanmayarak kaşlarımı kaldırdım ama Roxy'nin parmakları kolumdaki Terazî işaretinin üzerinde geziniyordu ve dikkatim cidden dağılıyordu.

Caleb sonunda lanet yemeğini bitirdi ve dişlerini Seth'in bileğinden çekip ayağa kalktı ve dudaklarındaki kanı yalarken bana suçlu bir bakış attı.

"Artık eskisi gibi değil," diye mırıldandı ve Roxy'ye suçlu bir bakış fırlattı. "Seth beni alt edebilecek kadar güçlü. Ve ben istemiyorum

artık benden daha zayıf Fae'leri avlamam. Bunu yapmak benim seviyemde biriyle karşılaşmaktan daha tehlikeli."

"Her zaman yaptığın gibi gönüllü kurbanlardan içebilirsin," diye önerdim.

Seth Caleb'den önce cevap verdi, eşofmanlarını çekiştirdi ve gözlerini bana dikerken içindeki aletlerini yeniden düzenledi. "Evet, boynuna bir zincir bağlayabilirim ve sen de kilometrelerce uçmak yerine kampüsün etrafında küçük daireler çizerek uçabilirsin. Öldürme sevinci olmayı bırak, Darius. Onun Düzen içgüdülerini bastırmaya çalışıyorsun ve bu saçmalık."

"İyi," diye homurdandım, dikkatim daha çok koluma dokunan kızdaydı, yine de fırtınanın şiddeti artıyordu ve yakında geri çekilmek zorunda kalacağımı biliyordum. "Sadece bu konuda aptallık yapmadığından emin ol."

"Belki bir süre seni avlamama izin verirsin ve tüm bu yaygaranın ne olduğunu kendin öğrenirsin?" Caleb alay edince Seth'ten bir hırıltı yükseldi.

"Sanki onun kertenkele kanının tadı benimki kadar güzel olabilirmiş gibi," diye alay etti Seth, sanki bunu öneren benmişim gibi bana açıkça geri çekilmemi söyleyen bir bakış fırlatarak.

"Beni senin için bir av gibi koşturman mümkün değil Cal, o yüzden köpek maması diyetine sadık kalmaktan çekinme," diye alay ettim, bir şey kazanmış gibi sırıtan Seth'e kaşlarımı kaldırarak.

Caleb kanepeye uzanıp bir bira aldı ve dudaklarına götürdü, Seth de onun yanındaki yere geçip ona sokuldu. Bileğindeki ısırık nedense iyileşmemişti, ama ben çok fazla ne haltlar karıştırdıklarını merak etmek için kendi hayatımda bir sürü şey yaşıyordum.

Roxy kolumdaki Terazî damgasının izini bir kez daha sürdürdü ve dikkatimi Muhafız bağına çektiğinde tüm dikkatimi tekrar ona verdim.

"Her zaman Orion için mi yanıp tutuşuyorsun?" Roxy mırıldanarak elini kolumdan çekti ve Koç işaretinin tenine damgalandığı yere kendi elini dokundurdu.

İçimi çektim, başımı sallayarak kendimi geri çekilmeye ve dışarıdaki fırtına lanet olasıca rüzgarı estirmeden önce aramıza biraz daha mesafe koymaya zorladım.

ağaç evi yere.

"Muhafız için durum bu açıdan Koğuş'tan daha kötü," dedim. "Ben yaparım

Lance'e yakın olmak için acı çekiyorum ama bu beni çoğu zaman onun gibi yiyip bitirmiyor. Darkmore'dayken oldukça kötüydü, ama esas olarak çok uzun sürdüğü ve çok uzakta olduğu için. Günden güne beni onun için olduğu kadar rahatsız etmiyor. Kendimi bu dürtüden daha kolay uzaklaştırabiliyorum ve onun acısını benimki gibi hissetmiyorum. Ayrıca Koğuşunuzdan uzaklaştıkça Gardiyan için daha da kötüleşiyor, bu yüzden babam bu hafta Kerendia'da Sfenksleri avlarken, muhtemelen sizi normalden daha fazla etkiliyor. Bu bağın amacı Gardiyan'ın ihtiyaç duyulması halinde koruması gereken Fae'lere yakın kalmasını sağlamaktır. Geçmiş yıllarda, bu büyü yaratıldığında, fikir her zaman birlikte kalmanızdı, böylece Gardiyan her zaman Koğuşunu savunmaya hazır olacaktı. Ama Koğuş'un daha güçlü, daha önemli bir Fae olması gerekiyordu." Bu kelimeyi duyunca irkildim ama

Sihrin nasıl yaratıldığını, Lance hakkında ne hissettiğimi değil. "Bu, Koğuş'un -babamın- daha fazla özgürlüğe sahip olduğu anlamına geliyor, böylece kendi

karar vermesi gerekirken, Guardian'ın sadece

Onların peşinden gider, hayatlarını onları korumaya adan, başka bir şey yapmazlar." Roxy bunu düşünürken kaşlarını çattı, başparmağını çiğnedi ve ben de o bilgileri gözden geçirirken bekledim. "Ondan nefret ettiğimi biliyorum," dedi sessizce, Seth ve Caleb tartışmaya başlarken sözlerini

bana saklayarak

Bu akşam izlemek istedikleri Pitball maçı. "Ve biliyorum ki

bunu bana rızam olmadan yaptı. Bana işkence ettiğini, seni incittiğini ve sayısız korkunç şey yaptığını biliyorum ama..."

"Hâlâ onu sürekli görmek istiyor musun?" Ağır bir şekilde iç çekerek tahmin ettim. I

Bu laneti o kadar iyi biliyordum ki, kanımı onu yok etme isteğiyle tutuştursa da hâlâ onun için yanıp tutuştuğu bilgisine şaşırmadım bile.

"Keşke ondan huzur içinde nefret etmek için beş dakikam olsaydı," diye mırıldandı.

"Ona karşı hissettiğin çekimi durdurmanın bir yolu olduğundan emin değilim," dedim ağır bir sesle, duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum. "Lance'in bu çekime karşı koyabildiği tek zaman, ölümlüler diyarında seni ve kız kardeşini avlamaya gittiği zamandı."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla ve bu düşünce aklımdan geçerken doğruldum.

Lance gidip Vegas'ı ölümlüler aleminden almayı kabul ettiğinde, ikimiz de benden o kadar uzun süre nasıl uzak kalacağı konusunda endişelenmiştik. Ama alemler arasındaki boşluk benim için bağlantıyı susturmuş gibi görünüyordu. Ve o da normalde aramızda bu kadar mesafe varken yapacağı gibi bana dönmek için can atma yükünden kurtulmuştu. Döndüğünde, bana geri dönme ihtiyacının oradayken çok daha az güçlü olduğunu ve aslında zamanın yarısında bunu untabildiğini söylemişti.

"Roxy," dedim, ona doğru bir adım attım ama çok yaklaşıp onu korkutmadan önce durakladım. "İlk tanıştığımızda her şeyi yanlış yaptım. Babamın olmamı istediği piyon olmamalıydım. Korkak ve aptalın tekiydim ve gerçekten yapmam gereken şey kalbimin sesini dinleyip benimle vakit geçirmeni istemektir. Bunu denememizi istiyorum.

Başlangıçta yapmamız gerektiği gibi."

"Neyi deneyeyim?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İzin ver seni dışarı çıkarayım. Bağın seni rahatsız etmeyeceği bir yer biliyorum ve o kadar çok insan var ki yıldızlar yalnız olduğumuzu bile düşünemeyecek." Ona elimi uzattım ve elime bakarken yüz hatlarında beliren korku titreşimini kaçırmadım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ve kalbim umutla çarptı çünkü bu kesinlikle hayır demek değildi.

"Bana güvenmek zorundasın," dedim ve tanıdığım kıza dışarı çıkıp benimle oynaması için meydan okurken ona sııttım.

"Hiç şansın yok, göt herif," diye mırıldandı ve gülümsemem on kat daha genişledi. Bir kızın beni aşağılaması beni bu kadar tahrik etmemeliydi ama Roxy Vega'nın bana her türlü ismi takmasını, başka birinin milyonlarca iltifatına tercih ederdim.

"Hadi ama - benim olmanı istiyorsam sormam gerektiğini söylemiştin. O yüzden soruyorum. Seni dışarı çıkarayım."

"Yıldızlar bize izin vermez," dedi tereddütle, Seth ve Caleb buradayken bile zar zor sakinleşen fırtınaya bakarak. "Ve izin verseler bile, birlikte görünemeyiz."

"Sadece bana güven Prenses," diye takıldım, acı verici bir şekilde belli olmamasını umarak

Evet demesine ne kadar ihtiyacım olduğunu. Ama onsuz uzun, zor, sefil bir yaz geçirmiştım ve buna ihtiyacım vardı. Kendime onun hâlâ o olduğunu kanıtlamam ve onu korumak için yanında olmam gerekirken yaşadığı onca şeyi telafi etmek için yüzüne bir gülümseme yerleştirmem gerekiyordu.

Bunu düşünürken dudağını ısırđı ve sonra tereddütle elini benimkinin içine koydu.

Onu daha yakına çekme dürtüsüyle savaştım, aramızdaki o küçük temas noktası, uzun sürmeyeceğini bilsem de damarlarımda ısı hücumuna neden oldu.

"Dışarı çıkıyoruz," diye seslendim Seth ve Cal'a, onu arka duvardaki boydan boya pencereye doğru çekerken. "Beklemeyin."

"Ama nasıl yapacaksın-" Seth söze başladı ama Caleb eliyle onun ağzını kapattı.

"Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," diye dalga geçti ve ben de gözlerimi devirerek ona baktım çünkü lanet olası çizgileri olmadığından oldukça emindim, bu da çok az şeyi sınırların dışında bırakıyordu.

Pencereyi iterek açtım ve fırtına içeriye yağmur yağdırırken uğuldadı, ama Roxy'nin elini bırakıp gömleğimi çekiştirirken su sihrimi kullanarak onu geri ittim.

"Seninle sınıra kadar yarışacağım," diye meydan okudum, bu öneriyle gözlerinin parladığını izledim ve kazağını çekiştirerek altındaki yarış sütyenini ortaya çıkardı ve vücudunun görüntüsü karşısında inleme dürtüsüyle savaştım.

Kanatlarını ortaya çıkarmak için yarı yarıya yer değiştirdi, alevleri tutuşturmadı ve bunun yerine altın tüylerini gösterişli bıraktı. Başka bir şey söylemeden balkonun kenarından atladı ve kanatlarını açıp ağaçların arasından havalanmadan önce kendini aşağı bıraktı.

Kıyafetleri sakladığımız sandıktan bir çanta aldım ve kayışı dişlerimin arasına sıkıştırıp onun peşinden yağmura atlamadan önce kıyafetlerimi içine doldururken hızla soyunmayı bitirdim.

Bir güç dalgasıyla yer değiştirdim, bedenim katlanarak büyürken kanatlarımı açtım ve havalanıp bulutlara doğru yöneldim, onun gibi ağaçların arasına dalamıyordum ama yine de onu sınıra kadar geçmeye kararlıydım.

Ağaçların tepelerinde koştum, açıklığa inmek için hareket ederken daire çizdim.

Bu şekilde dışarı çıktığımda her zaman kullandım ve sağlam zemine geri döndüğüm anda kıyafetlerimi hızla geri çektim.

Artık birlikte olmadığımız için yağmur hızla dağılıyordu ve tepeye doğru koşmaya başlarken üzerimden uzak tutmak için su sihrimi kullanma zahmetine bile girmedim.

Roxy akademi çitinin hemen dışındaki bir ağaca yaslanmıştı ama yaklaştığımda beni fark etmedi bile, boş çantamı bir meşe ağacının altındaki gölgeye bıraktım ve küçük aralıktan kayarak ona katıldım.

Parmaklarını yavaş bir şekilde hareket ettiriyordu ve ben yaklaştıkça, beni fark etmeden bir an önce aralarından dökülen gölgeleri gördüm, onları tekrar sürgün ederken biraz sarsıldı.

"Roxy..." Bakışlarını suçlulukla benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında temkinli bir şekilde başladım. "Artık onlar için kayıp değilim," dedi alt dudağını çiğneyerek.

"Ama beni her zaman çağırıyorlar. Onları çağırmak bile istemiyorum ama sonra ellerimi onlarla dolu buluyorum. Ve ben..." diye devam etti, omuz silkti ve ben de ona yaklaşırken iç çektim.

"Hissettiklerini seviyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi ama yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda elimi aramızdan kaldırdım ve gölgelerin bir anlığına tenimde kaymasına izin verdim, bir kez daha kovmadan önce etimde tüylerimi diken diken eden o zevk dilimini hissettim.

"Biliyorum," dedim çünkü kara büyü'nün bana bulaşması Ne zaman kaynak yapsam uzuvlar korkunç olmaktan başka bir şey değildi. Bağımlılık yapan bir yanı vardı ve bu yüzden bu kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Ama onlar içimde yaşarken, onlara her zaman direnmek çok zordu.

Gök gürültüsü yeniden tepemizde patlarken Roxynin yüzüne bir rahatlama yayıldı ve tekrar baş başa kaldığımız için bizi fırtınadan koruyan tek şeyin bir hava kalkanı olduğunu fark ettim. *Lanet olası yıldızlar.*

Başka bir şey söylemeden cebimden yıldız tozu kesesini çıkardım ve gideceğimiz yere iyice konsantre olurken başımızın üzerine fırlattım.

Yıldızlar etrafımızda dönüp duruyordu ve ben bizi diyarlar arasındaki uçuruma doğru iterken dişlerimi sıkıyordum. Yıldızlar sonunda bizi kızarmış yemek ve sigara kokularının yükseldiği karanlık bir sokağa geri püskürttü.

Büyük bir kalabalığın ve kalabalık caddelerin sesi bize eşlik etti.

Roxy kendini sabitlemek için pazumu tuttu, sonra kazağının kolunu geri çekerken nefesi kesildi ve kolundaki Koç işaretine baktı. Sanki çıkmasını bekliyormuş gibi ovaladı ve çıkmayınca şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana baktı.

"Onu neredeyse hissedemiyorum bile," dedi, dudakları şaşkınlıkla aralanarak. "Nasıl?"

"Lance bana işaretin onu ölümlüler aleminde o kadar rahatsız etmediğini söyledi. Belki de ölümlülerin dünyasında Mesafeyi ölçünce büyü falan karışıyor," diye açıkladım, parmaklarını onu babama bağlayan işaretin üzerinde gezdirmeye devam ederken yüz hatlarını dolduran rahatlamayı içime çektim. "Daha önce hiç New York'a gittin mi Roxy?"

Parlak ışıkların ara sokağın en ucunu aydınlattığı caddeye doğru dönüp bakarken gözleri büyüdü ve ben sadece dudaklarını yukarı çeken gülümsemesini izledim.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı ve birden öyle bir havalandı ki ona yetişmekte zorlandım.

Ara sokaktan koşarak indi ve doğruca işlek kaldırıma çıktı, Times Meydanı'nın parlak ışıklarına ve tabelalarına bakmak için başını geriye doğru eğerken nefesini içine çekti.

Bir adam neredeyse ona doğru yürüyordu, çarpışmadan bir an önce vücudunun yakınına yerleştirdiği hava kalkanına çarptı ve adam küfür etti

geri tökezledi.

"Çekil önümden, seni aptal sürtüğ," diye tersledi ve Roxy zevkle iç çekerken o uzaklaşırken benden bir hırıltı çıktı.

"Bunu duydun mu, Darius?" diye sordu, bana bakmak için döndü, gözleri ruhumun derinliklerinde bir şeyleri yatıştıran heyecanla parlıyordu. "Kızgın yerliler sadece iyi vakit geçirmeye çalışan insanlara küfrediyor - ne güzel değil mi?"

Bir kahkaha attım ve dönüp kalabalığın içine dalmadan önce bana biraz utangaç bir şekilde gülümsedi.

Buradaki hemen hemen herkesten daha uzun olduğum için onu takip etmek çok zor olmadı ama yine de peşinden caddeye çıkarken kendi kendime bir küfür mırıldandım. Nereye gittiğini tam olarak bildiğinden neredeyse emin olmama rağmen kalabalığın içinde nereye gittiğini biliyormuş gibi ilerliyordu.

"Roxy!" Kalabalığın arasından sıyrılarak önüme geçmeyi başardığında seslendim ve etraflarından dolaşmayı neredeyse imkânsız bulmama rağmen sanki onu hiç rahatsız etmiyorlarmış gibi insan selinin etrafından dolaştı.

Bir rehberin peşinden giden turist kalabalığı yolumu kesince onu gözden kaybettim ve dilimi ısırarak etrafımdaki insanların başlarının üzerinden bakarken kalbim daha hızlı çarparak onu aradım.

Tam yolumdan çekilmeleri için en yakınımıdaki insanlara kükremek üzereyken, sıcak bir el benimkine kaydı ve gözlerinde kahkahalarla bana sırtıttığını görmek için aşağıya baktım.

"Haydi, köylü çocuk, benimle kal ve ben seni katliam," diye dalga geçerek beni harekete geçirdi ve beden kalabalığının arasına çekti.

"Ben taşralı değilim," diye homurdandım ama yüzümdeki sırıtış gitmiyordu ve o benimle alay edercesine bir kahkaha attığında, umurumda bile olmadığını fark ettim

Bana ne dediğini.

"Bunu, kırk bin kişi yerine dört kişinin yaşadığı, benimkinden bile büyük bir malikanede büyüyen adam söylüyor. Hadi ama Darius, sokaklarda nasıl hayatta kalınacağını biliyormuş gibi davranmaya çalışma. Seni şimdi terk edersem otuz dakika içinde kaybolursun ve muhtemelen üç gün içinde Hudson Nehri'nin aşağısında ayakkabısız ve gözlerinde asla göremeyeceğin şeyler gördüğünü söyleyen vahşi bir bakışla dolaşırken keşfedilirsin. unsee."

Güldü ve ben de yürümeyi bırakarak elini tuttum, onu aniden kendime doğru çektim ve gözleri şaşkınlıkla açılırken göğsüme çarpmasına neden oldum.

"Umarım burada bana meydan okumaya çalışmıyoursundur Roxy," dedim alçak bir sesle, caddede yürümeye devam etmek için geniş çerçevemin etrafından ayrılmak zorunda kaldıklarında küfürler mırıldanan insan selini umursamadan.

"Cidden burada sihir ya da para olmadan hayatta kalabileceğini düşünüyor olamazsın, değil mi zengin adam?" diye alay etti.

"Ben büyük bir adamım, insanlar benimle uğraşmak istemez," diye onu temin ettim. "Hmm." Bakışlarını yavaşça bedenimde gezdirdi ve birden fark ettim ki

Hâlâ onun elini tutuyordum ve henüz yıldızlar bizi ayırmak için bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Kalabalık bizi umduğumdan da iyi saklıyordu ve daha da iyisi, ölümlüler âleminde kimse kim olduğumuzu bilmiyordu.

"Yani belki de kimse seni dövmeye cesaret edemezdi," diye yavaşça kabul etti. "Ama yine de açlıktan ölürsün."

"Ve sen yapmaz mıydın?" Kaşlarımı ona doğru kaldırdım ve o da masumca omuz silkerek kot pantolonunun arka cebinden bir avuç dolusu buruşturulmuş dolar çıkardı. Önümde alaycı bir tavırla sallarken yüz doların üzerinde para saydım.

"Bu turistler az önce bu akşamki yemeğimi ödemeyi teklif ettiler. Yine de bir otel odası için ödeme yapmam gerekirse biraz daha fazla çalışmam gerekebilir - özellikle de burada, şehirde."

Muhtemelen tüm bunlardan çaldığı için ona seslenmeliydim. Birinin onu fark edebileceği yabancılar, ama ölümlüler âlemindeydik, bu yüzden burada yaptığı herhangi bir şeyle itibarını gerçekten riske atmadığını tahmin ettim. Zaten itibarını pek de önemsiyor gibi görünmüyordu. Ve Fae olduğunu, prenses olduğunu ve Vega ismiyle gelen diğer her şeyi öğrenmeden önceki kıza bu şekilde bakmaktan gizliden gizliye pek de hoşlanmıyordum.

"Buralardaki lüks restoranlardan birinde kendine bir akşam yemeği ısmarlayacak kadar paran olduğunu sanmıyorum," diye takıldım ve burnu hoşnutsuzlukla kırışınca güldüm.

"Yüksek sosyeteye karışmak için yaratılmamışım," dedi ve bunu mümkün olan en saf şekilde kastettiğini görebiliyordum. Büyük bir partinin dışında durup pencereden bakan ve katılabilmeyi dileyen bir kız gibi bu durumdan rahatsız değildi - ne kadar zenginlik ve prestije sahip olursa olsun soyadına bağlı olduğu için, tanıdığım diğer kof mirasçıların karbon kopyası olmak gibi bir arzusu yoktu. Roxanya Vega, hayatta kalmak için yabancıların ceplerini dolduran, hızlı motosikletlere binen, aşağılık heriflere hadlerini bildiren ve kim olduğu konusunda hiçbir özür dilemeyen bir kızdı. Ve ben onun kim olabileceği hakkında her şeyi öğrenmeye tam anlamıyla bağımlıyım.

"Güzel. Çünkü o kışının kaderinde tahtta oturmak yok, bu yüzden benden üstün olmak gibi çılgın fikirlere kapılmanı istemem," diye alay ettim ve başını bana doğru sallarken kaşları yukarı kalktı.

"Çok ukala, Ejderha çocuk," dedi, geri çekildi ve elini kavrayışımdan çekecekmiş gibi geri çekti, ama tutuşumu sıkılaştırdım,

Onu cadde boyunca peşimden sürüklerken dudaklarından kaçan korku dolu nefesi görmezden geldim.

"Hadi," diye ısrar ettim o tereddüt edince. "Eğer seni hızlı beslemezsem Bana laf yetiştirmeye devam edersen, hangimizin daha güçlü olduğunu hatırlatmak için seni kışının üstüne yatırmak zorunda kalacağım."

Öfkeyle alay etti ama onu kalabalığın arasından çekip turist tuzağından uzaklaştırmama izin verdi, ara sokaklara doğru ilerlerken nereye gittiğimi hatırlamaya çalıştım. Ben ve Mirasçılar'ın bir araya gelmemizin üzerinden birkaç yıl geçmişti.

Buraya dışarıda bir gece geçirmek için gelirdik ama herkesin kim olduğumuzu bilmediği bir gece geçirmek için bunu oldukça sık yapardık.

Tabii ki, Cal ve Max

Her geldiğimizde şehrin en iyi, en seçkin yerlerine gitmeye özen gösterirdik ama burada da birkaç ilginç yer bulmuştum.

Sonunda başka bir sokağa taştık ve onu o kadar kalabalık olan Meksika restoranına doğru çektim ki insanlar ellerinde yiyeceklerle sokağa dökülüyordu.

Onu kapıya kadar götürürken Roxy özlemle inledi ve bulutlardan ilk yağmur lekeleri düşüp etrafımızdaki insanlar hayal kırıklığı içinde küfrederken elini bıraktım. Kalabalık saklanmamıza yardım ediyor olabilirdi ama yıldızlar artık açıkça not alıyorlardı ve ben onun elini çok uzun zamandır tutuyordum.

"Bir saatten fazla bekleyeceğiz," diye seslendi bir sunucu yanımızdan geçerken, üzerinde iki sürahi bira ve bir tabak nachos bulunan bir tepsi taşıyordu.

Bir kadının yarısı yenmiş burritosuna özlem dolu bir bakış atarak somurtan Roxy'ye baktım. Benim kızım bırakın bir saati, bir dakika bile beklemeyecekti.

"Yeterince iyi değil," dedim ve garsonu takip etmek için içeri girerek parlak ışıklı restorana doğru yürüdüm.

Duvarlar koyu kırmızı renge boyanmıştı ve mekânın her yerinde parlak renkli kafatası resimleri asılıydı. Uç uca dizilmiş masalar ve uzaktaki duvarı kaplayan küçük kabinler vardı ve yüksek sesli müzik daha da yüksek sesli bir kalabalığın üzerinde bangır bangır çalıyordu.

Garson kız odanın arka köşesindeki bir çiftte ulaşip biraları ve nachoları yerleştirirken kolundan tuttum.

"*Bu bizim yemeğimiz,*" dedim, gözlerini bana diktiğinde sesime zorlama katarak. "*Bu insanlar da şimdi gidiyorlardı,*" diye ekledim. ve onları emrime dahil ettim.

Ölümlülerin öylesine açık ve uysal beyinleri vardı ki, onları isteğime boyun eğdirmek hiç de zor değildi. Belki bu beni bir pislik yapıyordu, ama bu

Benim için yeni bir haber.

Onlar kaçışırken onları mahvetmek umurumda bile değildi. Kızım açtı ve sıradan bir piç gibi sırada beklemeyecekti.

Kapıya doğru dönüp onu içeri çağırdım, o da bana tam bir dangalakmışım gibi gözlerini devirdi. Bunu onun için yapsaydım başka herhangi bir kız ayaklarıma kapanırdı ama Roxanya Vega bir şekilde gözlerini devirerek bana kendini beğenmiş bir hıyar demeyi başardı ve ben de kendimi onun küçümsemesinin her saniyesini severken buldum.

"İki fasulyeli ve peynirli burrito," dedim garsona, bir an için dikkatimi tekrar ona verip Roxy'nin ağzının sulandığı yemeği sipariş ederken. "Artı sunduğunuz tüm mezeler ve biraz tekila. *Bizi bekletmeyin.*"

Kız başını salladı, siparişimi almak için aceleyle uzaklaşmadan önce kaşları bir anlığına şaşkınlıkla çatıldı ve ben odanın diğer ucundaki kızıma baktım.

Onu restoranın ortasında, sarhoş görünümlü pisliklerle dolu bir masanın yanında dururken gördüğümde kanım ısındı, içlerinden biri bileğini tuttu ve onunla konuşmak için durmasını sağladı.

Ona bakıyor, yüksek sesle kucağına oturmaya çağırıyordu, etrafındaki adamlar da cesaretlendirici kahkahalar atıyorlardı ve ben restorana doğru hızlı adımlarla yürürken öfke kanımı tutuşturdu. Roxy şöyle diyordu Cevap olarak arkadaşlarının ona gülmesine neden olan bir şey söyledi, ama zaten hallediyorsa umurumda değildi. Eğer elini hemen kızın üzerinden çekmezse o zaman ilişkiyi kesecektim.

Bir garson önüme çıktı ama onu geri ittim, yemek tepsisini düşürmesini sağladım ve bacaklarının üzerinden geçerken ona bakmadım bile ve sonunda eli kız arkadaşımın üzerinde olan ölü adama ulaştım.

Arkadaşlarından birkaçı benim geldiğimi görüp sandalyelerinde doğruldular ve beni işaret ettiler, böylece ellerim önündeki masanın üzerine düşmeden bir an önce göt herif dönüp bana baktı. Ona dik dik bakmak için eğildim, içimdeki Ejderha'nın onun görebileceği kadar açık olduğundan emindim.

"Çek o lanet elini kızın üzerinden," diye homurdandım alçak bir ses tonuyla, o da bileğindeki tutuşunu anında bıraktı ve sanki özür dilemesi gereken kişi benmişim gibi kekeleyerek özür diledi. "Kız arkadaşıma elini sürdüğün için ondan özür dile," diye homurdandım, çünkü etrafımızdaki birkaç kişi onun yalaka suratını dağıtmak üzere olduğumu anlamış gibi uzaklaşmaya başlamıştı.

"Özür dilerim - senin olduğunu bilmiyordum," diye nefes nefese kaldı.

"Özür dilerim, dostum. Üzgünüm-

"

Uzanıp onu yakasından tuttum ve yarı kaldırarak dışarı çıkardım. ve Roxy'ye bakması için onu döndürdü. "Bunu *ona* söyle."

Roxy hareketsiz kalmıştı ve o şerefsizin onu tartakladığını gördüğümde içimi kaplayan kana susamışlığın altında benden korktuğunu fark ettim

Tekrar. *Hay sikeyim.*

"Özür dilerim," diye soluk soluğa bağırdı adam ve ben öfkeme karşı koymaya çalışırken onu tuttuğum gibi yere fırlattım, bakışlarım sevdiğim kıza sabitlenmişti, sanki birazdan ona düşman olacağımı düşünüyormuş gibi bana bakıyordu.

Ama sonra göt herifin birasını masadan kaldırıp kucağına döktü, kalın kalın yutkunarak onun üzerinden geçip benim yanıma doğru ilerledi.

"Benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok," dedi kararlı bir şekilde, kollarını kavuşturup bakışlarında meydan okuyan bir ifadeyle gözlerimle buluşurken korkusuyla savaşıyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdim ve o da başını sallayarak bize ayarladığım kabine doğru ilerledi ve oturdu.

Yavaşça takip ettim, pislik ve arkadaşları restorandan çıkarken içimdeki Ejderhayı geri itmeye çalıştım. Restoran sahibi mutfağın yanındaki kapıdan fırladı ve gitmem gerektiğine dair bir şeyler söyledi, ama onu tekrar kaçmaya zorlamak için Zorlama ile bağlanmış birkaç kelime yeterli oldu.

Roxy'nin karşısına oturdum, masanın sipariş ettiğim tüm yiyeceklerle dolu olduğunu gördüm ve tereddütle ona baktım, o da gözlerini bana dikti.

"Ona senin olduğumu söylemişsin," dedi, uzanıp bir nacho aldı ve guacamole ile doldurdu.

"Öylesin," diye cevap verdim ve o bunu düşünürken bakışlarımı tuttu.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Hayır, yapmadın. Ama seni ilk gördüğüm andan beri benimdin. Sadece bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar inatçısın."

Bana kaşlarını çatarak bakarken aramızda bir sessizlik oldu ve korkusunu yine bir kenara ittiğini görmek beni memnun etti.

"Belki," dedi sonunda ve dikkatini yemeğini yemeye verdi; ben de ona katılırken kendini beğenmiş bir orospu çocuğu gibi sırtıtmamaya çalıştım.

Yemek yerken pek konuşmadık, o yemeğini o kadar yüksek sesle takdir ederken ben sadece onun arkadaşlığını içtim ki, amacının beni onun için taş gibi sertleştirmek olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Sonunda o kadar çok yemiştik ki başka bir ısırık alma şansımız kalmamıştı, tekilasını gözünü bile kırpmadan fondip yaptı ve gözlerinde dans eden muziplikle bana baktı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Bu akşam sorunlarımızdan kaçmak için büyük bir planın var mıydı yoksa öylece takılıyor musun?"

Omuz silktim çünkü onu bu şekilde dışarı çıkarmayı kesinlikle beklemiyordum ve her ne kadar onu yalnız bir yere götürmek için can atıyor olsam da, gözlerinde gölgeler titreşmeden onunla birlikte olduğum için mutluydum. Ve yabancılardan oluşan bir kalabalığın içinde olmak, onun tüm dikkatini üzerime çektiğim her an yalnız kalmama yetecek kadar yakındı.

"Belki de burada kalmalıyız," diye takıldım. "Tüm sorunlarımızdan saklanmalı ve asla geri dönmemeliyiz."

"Bu kadar basit olabilir mi?" diye sordu, sanki bir an düşünecekmiş gibi insanlarla dolu odaya göz gezdirdi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Bizi avlarlar. Büyü izlerini takip etmenin yolları var, özellikle de burada neredeyse hiç Fae yokken. Ayrıca, onlardan saklanabilsek bile, Fae'ler büyüleri Uyandıktan sonra ölümlülerin dünyasında uzun süre yaşayamazlar.

Burada güç dengesi doğru değil. Burası yavaş yavaş çok uzun süre kalırsanız büyü. Burada çalışan ve diyarımıza mal ithal eden Fae'ler bile nadiren bir aydan fazla kalıyorlar ve o zaman bile bunun için bir bedel ödüyorlar. Biz buraya ait değiliz."

"Hayır," diye kabul etti, bazı yönlerden bize çok benzeyen ama diğer yönlerden çok farklı olan insanlara bakarak. "Solaria'ya gelen bir ölümlüye ne olur o zaman?" diye sordu merakla.

"Akıllarını kaybederler," diye cevap verdim. "Bizim diyarımızdaki büyü onlar için başa çıkılamayacak kadar fazla."

"Peki... Romeo ve Juliet tarzında aşık olan bir çifte ne dersiniz?" diye sordu. "Bir Fae ve bir ölümlü-"

"Başarısızlığa mahkûmlar," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

"Başaramazlar bile

birlikte çocuk sahibi olmak. Bizim kanımızdaki sihir ve onlarınkindeki eksiklik bunu imkansız kılıyor."

"İyi ki romantik değilim, yoksa bu fikir kalbimi kırabilirdi," diye dalga geçti ve ikimiz de siyaha bakarken sessizliğe gömüldük.

birbirimizin gözlerindeki halkalar. Burada onunla birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu ama yalnız olduğumuzu düşünerek kendimi kandırdığımı biliyordum. Etrafımızda insanlar vardı ve yıldızlar burada bile bizi izliyordu. Ama yine de rol yapmak oldukça güzeldi.

"Hadi o zaman, sırada ne var?" diye sordu ve ben omuz silktim.

"Eğer bu düzgün bir randevu olsaydı ve gerçekten ben organize etmiş olsaydım, sanırım bisikletlerimizle yarışa giderdik," dedim.

"Sonuncusundan sonra hala yeniden bir maç istiyorum."

Bu öneri karşısında gülümsedi ve ona bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. O kadar güzeldi ki. Neden bunu daha önce görmeme izin vermemiştim? Bunun sadece şehvet olduğu fikrine ve onu becermekten nefret etme isteğine o kadar kapılmışım ki, güzelliğinin görünüşünden çok daha derin olduğunu görmeyi reddettim.

O benim olmadığım ve istediğim her şeydi. Bir prenses, tıpkı benim gibi hayatını belirli bir şekilde yaşamak için doğmuştu ve yine de herhangi bir yolu körü körüne takip etmeyi reddetti. En azından babam onu bir yola zorlayana kadar.

"O zaman bu küçük sorunu çözmek bana düşüyor, değil mi?" diye sordu, ayağa kalktı ve cebinden çıkardığı parayı çıkardı hepsini masaya atmadan önce.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ben de ayağa kalkarken sordum. "Ödeme yapmıyorsun."

"O kotun içinde ölümlü parası sakladığını sanmıyorum," dedi hafifçe. "O yüzden gururunu ayaklar altına al ve bırak ben ödeyeyim. Yarın ben etrafta olmadığım zaman hadım edildiğin için üzülebilirsin. gözyaşları."

Bana alaycı bir gülümseme sundu, gülsem mi hırlasam mı bilemedim ama dönüp restorandan çıkmadan önce karar vermeme fırsat vermedi.

Uzun saçları omurgasından aşağı salınarak karanlık sokağa doğru ilerlerken peşinden koşmak zorunda kaldım. Yavaşlaması için ona seslendiğimde, bir yeraltı otoparkına girip gözden kaybolmadan önce sadece güldü.

Peşinden koşarken içimden küfrettim, yolu kapatan bariyeri aştım ve ondan hiçbir iz olmayan loş otoparka doğru ilerledim.

"Roxy?" Seslendim ve sağımda, önümde bir yerlerde güldü.

Sıra sıra dizilmiş pahalı arabaların arasından aceleyle geçtim ve sonunda onu karanlık bir köşede, parlak kırmızı bir Ducati Panigale V2'nin yanına çömelmiş halde bulana kadar hepsinin arasında onu aradım.

"Ne yapıyorsun?" Motosikletin yanında yerde yattığı yerden başını kaldırıp bana bakmayınca sordum.

"Beni bırakacağına söz vermiştin, ahbap," dedi, motorla oynamaya devam ederken nefesinin altından küfrediyordu. Ne yaptığını tam olarak göremiyordum ama ona yardımcı olması için toprak büyüsü kullanarak bazı aletler yapmış gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı bir ses ve döndüğümde gri ve siyah muhafız üniforması giymiş bir adamın bize silah doğrulttuğunu gördüm. Elinde bir telsiz vardı.

ama başka biriyle temas kurup kurmadığını söylemek mümkün değildi.

"Hiçbir şey. Bizi yalnız bırak," diye onu zorladım ve anında arkasını dönüp silahını indirdi ve uzaklaştı.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla Roxy'ye döndüm, ama o çatıda bize doğru açı yapan bir kamerayı işaret etti.

"Ah, kahretsin," diye sövdü bir saniye önce park yerinde bangır bangır bir alarm sesi duyuldu ve tam motoru çalıştırdığı sırada ona bir kaşımı kaldırdım.

"Eğlenmek için bunu mu yapmayı seviyorsun?" Ayağa fırlayıp bacağını motorun üzerinde sallayarak motoru bana doğru baştan çıkarıcı bir şekilde devirirken alay ettim.

"Atla da sana eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığımı göstereyim," diyerek arkasındaki koltuğu sıvazladı.

"Sen kıcını geriye kaydırırsan da ben sürsem nasıl olur?" Karşı çıktım çünkü onun yolcusu olmamın hiçbir yolu yoktu.

"O zaman kendine bir bisiklet çalabilirsin?" diye alay etti, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Sadece benim için bir tane başlat," diye homurdandım, bunu bir yanıtla onurlandırmayı reddettim.

"Hayır," diye yanıtladı beni her zaman çok kızdıran o inatçı çenesiyle. "Şimdi ya da asla, Darius, kaltak koltuğuna atla ya da kal polislere yakalanmak için buradayım."

"Neden cidden beni burada bırakıp gideceğin hissine kapılıyorum?" Sinirli bir şekilde sordum.

"Çünkü yapardım," diye cevap verdi basitçe, sanki tepesinde çalan bir alarm yokmuş ve hiç acelesi yokmuş gibi bir omzunu silkerek. "Şimdi atla ve sana gerçek bir Fae'nin nasıl ata bindiğini göstereyim."

Bacağımı bisikletin arkasından geçirirken küfrettim ve Roxy bisikleti bırakmadan önce kollarımı beline dolamam için bana ancak zaman verdi.

debriyaj ve gaz kelebeği geri çekildi.

Ben arkadan düşmeden önce onu sıkıca kavradım ve biz uzaklaşırken o çılgınca güldü.

Roxy bir profesyonel gibi sürdü, park etmiş arabaların etrafından dolandı ve caddeye çıkmadan önce yeraltı otoparkının yaya girişinden sıkıştı.

Yolu izlemek için başımı onunkinin yanına koyduğumda saçları rüzgârda geriye savruldu ve çenemdeki kirli sakallara takıldı. Tatlı kokusu

Teni etrafımda yükseldi ve bana onu bu şekilde yakınımda tuttuğum birkaç zamanı hatırlattı ve onun beni yolcu yapmasına duyduğum kızgınlık, bundan zevk aldığım için eriyip gitti.

Vücudunun benimkine değen sıcaklığı zihnimi, sayamayacağım kadar çok kez onunla yapmayı hayal ettiğim şeylerin fikirleriyle doldurdu. Akla gelebilecek her şekilde ona sahip olmayı hayal etmişim ve ne zaman başladığını bile hatırlayamadığım kadar uzun bir süre boyunca her gece onun hayalini kurmuştum. Yine de tüm bunlar onu gerçekten kucağıma almanın gerçekliğiyle kıyaslandığında soluk kalıyordu.

Yağmur gökyüzünden ani bir sel halinde boşaldı ve ben başımı arkaya doğru eğdim, bulutlar onları tekrar gizlemek için üzerimize gelmeden önce gökyüzünde aydınlatılmış Aslan ve İkizler burçlarını gördüm.

Lanetimizden kurtulmuş değildik. Burada bile. Ama Roxy de durup benden uzaklaşmaya niyetli görünmüyordu.

Daha sirenleri duymadan kırmızı ve mavi ışıkların parıltısı gözüme çarptı ve Roxy bir kez daha hızlanırken çılgınca güldü.

Trafikte ve yayaların arasında eğilip büküldü, tam önümüzde kırmızı ışıktaki geçen sarı bir taksiyle çarpışmaktan kıl payı kurtuldu.

"Yıldızlar bizi ayırmaya çalışıyor," diye seslendim motorun uğultusu arasında ve o da başını salladı, kollarımın kafesine geri itilerek yoluna devam etti.

Birbirimize yaklařtıķa kıcı neredeyse sikime biniyordu ve elimde olmadan başımı çevirip aēzımı kulaēının altındaki o yumuşak noktaya bastırdım. Vücutundan bir ürperti geçti ve New York sokaklarında o kadar hızlı ilerlerken bana biraz daha yaslandı ki polislerin bizi yakalama şansı yoktu.

Ancak ilerledikēe saēanak daha da şiddetlendi, önümüzü görmek zorlaştı ve yolda beliren tehlikeler giderek daha tehlikeli hale geldi.

Yolumuzun üzerinde bir kamyon aniden durdu ve kollarımdaki kız kamyondan kıl payı kurtulurken kalbim korkudan yerinden fırladı; lastikler ıslak yolda patinaj yapıyordu ve bizi savrulup çarpmaktan kurtaran tek şey onun becerisiydi.

"Durmak zorundayız," diye seslendim ona, bu işi kısa kesmekten nefret ediyor ama kaza yaparsak ne olacaēından korkuyordum. İyileştirme büyüüne sahip olmak iyi hoştu ama çarpışma anında ölürsek bu hiçbir şeyi deēiřtirmeyecekti.

Roxy bana bir şeyler homurdandı ama sesten ne dediēini anlayamadım. Motor gürültüsü, ama ana yoldan saptı ve biraz daha sessiz bir caddede hızlanmaya başladı.

Daha sıkı tutundum, çok yakında bırakmak zorunda kalacaēımı biliyor ve hiç zorunda kalmamayı diliyordum.

Brooklyn Köprüsü'ne yakın rıhtımda keskin bir şekilde durdu ve gök gürültüsü tepemizde patlarken ve şimşek bir anlıēına gökyüzünü aydınlatırken indim.

"İtiraf et, senden daha iyi sürüyorum," dedi geri çekilip aramıza biraz mesafe koyarken.

Yolculuēun adrenalini bedenime pompalanırken yaēmurun giysilerini bedenine nasıl yapıřtırdıēını görünce yüksek sesle inledim.

uzuvlarım, talep edemeyeceğimi bildiğim bir çıkış istiyordu.

"Tahtta kucağıma tırmandığın andan itibaren ne kadar iyi at binebildiğini zaten biliyordum," dedim ve yerimi korumak için her şeyimle savaşıırken bu hatırlatmayla gözleri büyüdü. Yine de bunun yeterli olmadığını biliyordum, etrafımızda kimse yoktu ve yıldızlar bizi ayırana kadar durmayacaktı.

Roxy dudağını ısırdı, bakışları beyaz tişörtümün kaslarımın her kıvrımına yapıştığı göğsümde gezindi. "Bana yeni dövmeni göster," diye sordu ve ben de ona sıırttım, bunu düşünüyor olması hoşuma gitmişti.

"Hayır, gelip kendin görmen gerekecek" diye takıldım ve fırtına daha da şiddetlenirken endişeyle gökyüzüne baktı.

Daha da yaklaşmak istiyor gibiydi ama fırtınanın oluşma şekli bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Sanırım bu geri dönme işaretimiz," dedi ve yüzündeki hayal kırıklığı, yer değiştirip gökyüzünde kocaman daireler çizerek uçmak istememe yetti.

"Buraya gel o zaman," diye seslendim ve cebimden yıldız tozunu çıkarırken gelip bana katılmak için bisikleti bırakmadan önce son bir kez daha hüzünlü bir bakış attı.

Onu üzerimize fırlattım ve fırtınadan çıkıp, bizi alemler arasındaki uçurumdan geçirip Zodyak Akademisi sınırının dışına geri bırakırken her zamankinden daha fazla enerjiyle uğuldayan yıldızların pençesine düştük.

İnişimizdeki ani sessizlik, aramızdaki enerjinin beklenti içinde çatırdamasına neden olurken, bulutsuz Solarya gökyüzüne baktım ve yatakları tekrar.

Yumuşak parmak uçları kemerime değdi ve yüzünde ona meydan okumaktan daha iyisini bilmem gerektiğini söyleyen alaycı bir sırıtışla kemerimi çözen Roxy'ye bakarken nefesimi içime çektim. Pantolonumu çıkarmasından şikâyetçi olduğumdan değil. Kot pantolonumu, sol kalçamın üzerinde kıvrılan dövmeyi ona gösterecek kadar aşağıya çekmesini ve sikimin hemen sertleşmesini sağlayacak kadar yakınına inmesini izledim. Bunu ona yapması için çok fazla bir şey gerekmiyordu, ama elinin bel bandımın altında olması bunu başarmanın kesin bir yoluydu.

Dövmeye bakarken onu izledim, parmak uçlarıyla kelimelerin izini sürdü ve onları sessizliğe üfledi. "Sadece o var." İkizler ve Aslan burçlarını oluşturan işaretleri boyamaya devam etti.

Takımyıldızlarını, bana hayır dediği gece ay ve yıldızların düzenini gösteren geometrik tasarımın çizgileri izledi. Oldukça karmaşıktı, her şeyi değiştiren gecede göklerin hizalanışını haritalandıran üçgenler ve iç içe geçmiş çizgilerden oluşan bir tasarımdı. Onu almamı söyleyen Gabriel'di, odama gelip *gördüğünü* söylemişti. Çizdiği tasarıma gözlerimle baktığım anda, bunun bedenimi işaretleyeceği konusunda haklı olduğunu içten içe anlamıştım.

Uzaktan gelen gök gürültüsü bize doğru yaklaşıyordu ve burada oyalanmaya devam edersek kendimizi başka bir fırtınanın içinde bulacağımızı biliyordum ama ondan uzaklaşmak benim için çok zordu. Onun da böyle hissedip hissetmediğini bilmem gerekiyordu. Benimle hiç konuşmadığını bildiğim halde bana hiç söylemediği sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

hak ediyorlar.

"Benden hala korkuyor musun, Roxy?" Alçak bir sesle sordum. Parmak uçları dövmenin izini sürdü ve mürekkebin çizgilerini boylu boyunca takip etti.

"Evet," diye nefes aldı, gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı ve nefesimi kesecek kadar keskin bir acıyla içimin burkulmasına neden oldu. "Ama bu iyi bir korku türü."

Bu sözler üzerine kalbim küt küt atarak ona baktım, onu kollarıma çekip dudaklarının tatlılığını tatmaktan başka bir şey istemiyordum ama o çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

Gök gürültüsü bir kez daha tepemizde patlarken ve yeryüzü ayaklarımızın altında titrerken, onun gitmesi gerektiğini biliyordum.

Ama bu onun uzaklaşmasını izlerken daha az acı vermedi.



Orion'un yeni numarasına sahip olmak başlı başına bir zevkti. Ona her gün Darcy ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı #sheaintblueoveryounomore ve #teamDeth gibi başlıklarla gönderiyordum. Bağırsaklarımı söküp beni onlarla boğmakla tehdit ettikten sonra numaramı engellemişti - diğer ölümcül tehditlerin yanı sıra - ama sonra mesajlarımı anonim numaralardan gönderen sihirli bir uygulama aldım, böylece beni uzak tutamadı. Çok komikti.

Ve çok kasıtlıydı. Çünkü resmen Görev'i başlatıyordum: Darion'u Tekrar Bir Araya Getir.

Karmaşık ya da katmanlı bir plan değildi; Fae'yi çılgına çeviren basit bir duyguya dayanıyordu. Kıskançlık. Orion, Darcy ve Gabriel'le birlikte onu ziyaret ettiğimde kartlarını gün gibi açık bir şekilde göstermişti. Kıskançlığın tadının nasıl olduğunu, nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini biliyordum. Daha dün, Caleb'in odasına hiçbir şey giymeden ve çıplak vücudunu simlerle kaplayarak gizlice girip ona boynuz için azıp azmadığını sormayı planladığını duyduğumda bir kızı ağlatmıştım. Öncelikle, bildiğim kadarıyla Cal bu tür şeylerle ilgilenmiyordu (ama ben

vücudumu simle boyayan ve kafama dildo boynuzu bağlayan ilk kişi). Ve ikinci olarak, sürtük yok. Sadece hayır. Ona okulda bir tur attırdım. sürümden bazıları onu sopalarla kovalarken.

Orion beni yüzüstü pencereye fırlattığında Darcy'yi unutamadığını anlamıştım.

Sabahın erken saatlerinde çantamla birlikte koştum, Ağlayan Orman'daki gölete vardığımızda ayın kalıcı ışığı yerini şafağa bırakıyordu. Sırt çantam yıkanmak için suya girdi ve ben de ağaçlar yalnız kalmak için. Yer değiştirdikleri anda birbirlerini yıkamanın yerini sevişmeye bırakacağını biliyordum ve bir süredir bundan kaçınıyordum. Bu da onları benim için çıldırtıyordu ama diğer büyüklerle sevişmeyi sevdiğimi biliyorlardı.

Artık bunu durdurmak için yasalar yürürlükteydi ve beni bu konuda sorgulamalarının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Her halükarda beni asla ispiyonlamazlardı, ama aslında yıllardır başka biriyle yatmamıştım. Rosalie'yi Cal'la paylaştığımdan beri ona her zamankinden daha çok bağlanmıştım. Asıl kafayı takmam gereken kişi cehennem kadar seksi olan ve benden beklenen her şeyi yerine getirebilecek güçlü Alfa Kurt olmasına rağmen.

Bir gün kendi türümden, güç olarak bana mümkün olduğunca yakın biriyle evlenmek kaderimde vardı. Rosalie bu rol için oldukça mükemmel bir seçimdi, ama kendimi ona ya da Cal'dan başka birine bağlama fikri beni her türlü endişelendiriyordu. Ama muhtemelen kendimi kandırıyordum ve Caleb'in sonu sonsuza kadar kızacağım bir vampir sürtüğüyle olacaktı. Bu boktan bir kaderdi, bu yüzden hiç olmayacakmış gibi davranıyordum. İnkâr, saçımı örmeyi ve bana güzel demeyi seven en iyi arkadaşımdı. Yani evet, Cal kafamın içinde, Calaria adını vermeyi sevdiğim alternatif bir gerçeklikte kesinlikle benim olabilirdi.

Daha önce de takıntılarım olmuştu. Meydan okumayı severdim. Kahretsin, Darcy Vega uzun zamandır benim arzumdu. Ama onunlayken, her şey net değildi. Varise bağlı görevim ile aramızdaki görmezden gelemeyeceğim bağ arasında kalmıştım. Sonra onu istemeden sürüme dahil ettim ve bu da kafamın kontrolden çıkmasına neden oldu. Doğal olarak ona karşı korumacıydım. Her zaman onun yanında olmak istiyordum. Ve sonunda ona karşı hissettiklerimin Mirasçılara karşı hissettiklerimin aynısı olduğunu fark ettim. Sadece o kadar çok saçmalık katmanının altında saklanıyordu ki bu konuda kafam çok karışık. O bir Vega'ydı. Ve bana hayatım boyunca Vegas'ın şeytanın yumurtası olduğu söylenmişti. Ona o kadar kötü davranmıştım ki bu yüzden uzun bir süre kendime kızacaktım. Ama şimdi nihayet yaptığım her şeyi telafi etmenin bir yolunu bulmuştum. Onu tekrar bir araya getirecektim.

ve bu süreçte Lance Orion'u kankam yapacağım. Yani, ilk başta değil. Adamım, benden nefret edecekti. Ama uzun vadede kankam olacaktı. Ya öyle olacaktı ya da gerçekten kendi bağırsaklarım tarafından boğulacaktım.

Sabah güneşi tepemdeki yeşilliklerin arasından süzülürken uluyarak ağaçların arasından hızla geçtim. Adrenalin kollarımdan bacaklarımdan akıyor ve etrafımı hissederken kulaklarım sağa sola dönüyordu. Olağandışı bir şey duymadım ama ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir patikaya ulaştığımda yavaşladım, patikanın ortasında durdum ve havayı kokladım.

Erkeksi ve baştan çıkarıcı bir koku havada bana ulaşırken bir kurt sırtışı ağzımı çekti. *Caleb*.

Hiçbir şey fark etmemiş gibi davranarak patikada ilerlemeye devam ettim, çünkü beni yakınlarda bir yerde takip ettiğinden hiç şüphem yoktu. Ama benden bir içki istiyorsa, bunun için savaşması gerekecekti.

Genişçe esnedim, patikadan tekrar ağaçların arasına döndüm ve dalların arasından kaydım. Büyük bir meşe ağacının gövdesinin arkasına geçtim ve

kendimi saldırmaya hazır hale getirdim, kocaman bedenimi ağaca yaklaştırdım.

Caleb önümdeki ağaçlara doğru fırladığında, havadaki bir telaş patilerimin etrafına dökülen yaprakları savurdu. Aniden durdu, beni dinlerken başını sağa sola çevirdi ve ben de kendimi ona doğru fırlatmaya hazırlanırken kulaklarımı başıma dayayarak kıpırdamadan durdum.

Ağırlığımı pençelerime vererek kendimi ona doğru attım ve o da son anda beni fark ederek arkasını döndü. Ben onu yere deviremeden ve pençelerim çamura çarpmadan bir an önce kaçtı.

Adrenalin damarlarımda dolaştıkça koşmaya devam ettim, kahkahalar atarak ağaçlara doğru hızla havalandım. Yan tarafıma çarparak beni yere fırlattı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Beni sıkıştırmaya çalışırken çenemi koluna kilitledim ve acıyla hırladı ama bırakmadı, ben çırpınırken beni yerinde tutmaya çalıştı. Sertçe yuvarlandım, Onu uzağa fırlatarak bir ağaca çarpmasını sağladım. Zafer kazanmış bir kurt gibi sırttım ama o tekrar ayağa fırladı ve kolu kan işerken saçlarını rahatça düzeltti.

"Lanet hayvan," diye alay etti.

Isırığı iyileştirdi ve ben de ona tekrar saldırma fırsatını yakaladım, onu kafeslerken büyük pençelerim başının üstündeki ağaca çarptı. Kaburgalarım bir yumruk attı ve ben de geri çekilirken bir çığlık attım, pençelerimden biriyle onu kökünden söktüm, böylece o da benimle birlikte yere serildi.

Üzerine atladım ve Fae formuma geri döndüm, ağırlığımla onu aşağıda tuttum ve ona sırttım. "Boyun eğ."

Yumruğu çeneme çarptı ve Vampir gücüyle bizi yuvarladı, ancak ben karşı koymaya bile zahmet etmedim. Sırtım yere çarptığında ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve parmaklarını boğazıma kilitledi. Dişlerini çıkardı ve ödülünü çalmak için eğilirken sırttı, elini çekti ve dişlerini boynuma geçirdi.

Sesli bir şekilde inledim, sonra kasları benimkilere baskı yaparken dilimi ısırđım ve onun için kaya gibi sertleştim. *Oh kahretsin.*

Beni yere bastırdı ve beni altında ezerken büyüüm zehri tarafından hareketsizleştirildi. Kesinlikle itaatkâr bir tip değildim, ama Caleb beni çamura bastırmak ve benimle ilişkiye girmek istiyorsa, ben varım. Tabii ki beni istemesinin yolu kanımı almaktı, başka bir şey değil. Darcy'nin söylediklerini düşündüm, onunla konuşup konuşmamam gerektiğini merak ettim, ama kesinlikle aletim şu anda onunkiyle bütün bir konuşma yapıyordu çünkü ince davranmıyordu.

Ağırlığının yarısını üzerimden kaldırdı, nefesini içine çekti ve kalçalarımın üzerine diz çökecek şekilde benden uzaklaştı.

Sert sikime baktı ve daha önce kaç kişi görmüş olursa olsun, hiçbir şey şu anda ona bakmasından, onu ne kadar istediğimi bana göstermesinden daha iyi olamazdı. Gözlerim aynı anda onun kasıklarına kaydı.

ve orada beni bekleyen şişkinlik kalbimin ritminin bozulmasına neden oldu. Caleb bana şaşkınlıkla baktı, aramızda garip bir sessizlik oluştu.

"Ee," diye başladım ve arkasına yaslanırken kaşları biraz çatıldı.

"Hollow'a kadar yarışalım." Ayağā kalktı ve elindeki Vampir ben onu durduramadan hızlandı ve beni toprakta öylece bırakırken kalbim acıyla çarptı.

Tekrar Kurt'a dönüştüm ve geri dönmesi için yalvarırcasına arkasından uludum. Ama gelmedi ve içimde her şeyi berbat ettiğime dair korkunç bir his vardı.

Parmaklarımı esneterek onları kaplayan Phoenix metal eldivenlerine hayranlıkla baktım.

Açıkçası tüm varisler arasında en havalı silah bendeydi. Darcy

Beni diğerkleri gibi basit bir şey yapmaya ikna etti, ama alevli ölüm pençelerine sahip olmayı hayal ettikten sonra bu tasarımı kendim buldum. Eldivenler Kurt formuma geçtiğimde genişleyecek şekilde büyülenmişti, böylece Fae formundayken muhteşem bir ateş yumruğu oluşturabiliyorlardı ve alev alev yanıyorlardı
Sipariş formumdaki pençeler.

Son birkaç gecedir bu taraflarda birkaç Nimf'in izini sürüyorduk. Bir sürü görüldükleri rapor edilmişti ve son iki günde sadece üç tanesini yakalayıp öldürmeyi başarmıştık. Bu gece bulduğumuz eski bir tarım arazisine giden izlerden, lanet olası bir yuvaya rastlamak üzere olduğumuzu tahmin ediyordum.

Caleb'in arkasından mısır tarlasında ilerledim, diğerkleri de Tory ve Darcy'yi takip ederek önümüzde yürüyorlardı. Tory'nin boşaltması gereken ciddi bir öfkesi vardı ve onu bu koşuya getirmek riskli olsa da, onun için de çok iyiydi. Tarikatının gelişmesine izin vermesi ve ne kadar vahşi olduğunun hatırlatılması gerekiyordu, böylece Lionel'a geri döndüğünde en azından tutunacak bir dalı olacaktı.

Etrafıma ve Cal'e bir susturucu baloncuk yaydım, onun yanında yürümek için ileri doğru koştum. Bana baktı, sonra ikiz bıçaklarını kaldırarak hızla uzaklaştı. Bunu şimdi konuşmanın pek de iyi bir zamanlama olmadığını biliyordum ama aynı zamanda ereksiyon kapısından beri benden kaçıyor ve bu yüzden arkadaşımı kaybetmek isteyeceğim son şeydi.

Boğazımı temizledim ve omzumu onunkine vurdum. Ona ne söyleyeceğime karar vermek için o kadar zamanım olmasına rağmen, şimdi bunların hiçbirini hatırlayamıyordum. *Darcy ne tavsiye etmişti?*
Ereksiyonum hakkında konuşmamamı mı, yoksa konuşmamı mı?

Şimdiye kadar onu hissetmek için yaptığı plan pek iyi gitmemişti.
Görünüşe göre her

Konuşmayı bu yöne çekmeye çalıştığında Caleb konuyu değiştirdi. Belki de bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olabileceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Belki de içki içerken sertleşmişti.

Çünkü kan onu tahrik ediyordu. O bir vampirdi, bu çok mantıklıydı. Bu yüzden muhtemelen Fae'ye ihtiyacım vardı, duygularımın kafasına bir balyozla vurmalı ve sonra onları sonsuza kadar altı fit altına gömmeliydim.

Yüzüne bir bakış attığımda kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı, mükemmel düz burnu, gölgeli ve yoğun gözleri. Onu hayatım boyunca tanımıştım ve on ikinci yaş günümde çekici olduğunu fark etmiştim. Seksi olduğu benim için yeni bir şey değildi. Ama her nasılsa bunu daha önce onunla olan arkadaşılığımın ayrı tutmayı başarmıştım.

Şimdi her şey birbirine karışmıştı, bu yüzden tek görebildiğim onun ne kadar harika olduğu, onu ne kadar çok istediğim ve bunun bunca yıldır gözümün önünde olduğuydu. Onun için ne kadar açlık duyarsam duyayım, bunun olması gerekmediği açıktı. Sadece kalbimin bu mesajı almasını nasıl sağlayacağımdan emin değildim.

"Çocukken annenin ateş kristallerini çalıp yanlışlıkla gül bahçesini yaktığımız zamanı hatırlıyor musun?" Onun kadar kendime de garip bir gaf anından bağımsız olarak ömür boyu sürecektir bir dostluğumuz olduğunu hatırlatmak istedim. Bizi hiçbir şey ayıramazdı. Aletlerimiz bile.

Caleb kıkırdadı. "Evet, ben de daha hızlı kaçabilmek için senin sırtına bir Kurt gibi binmeye çalıştım."

"Gelmiş geçmiş en aptalca fikir," diye güldüm, Melinda'nın Vampir hızıyla peşimizden fırlayıp ikimizi de kulaklarımızdan tutarak içeri sürüklediği zamanı hatırlayarak.

Oluklarındaki asit sümüksüklüböceği istilasını ceza olarak herhangi bir büyülü koruma olmadan bize temizletmişti.

Caleb bana döndü ve yürümemi engellemek için kolumu kavradı. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve ne düşündüğünü merak ettiğimde kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Elim karanlıkta onunkini buldu ve içgüdüsel olarak parmaklarımı onunkine geçirdim.

"Seth," dedi alçak bir hırıltıyla, bu beni uyarmak ya da yaklaştırmak için olabilirdi. Sanırım ikincisi olduğuna inanmak istedim, bu yüzden kişisel alanına girdim, onu içime çektim ve aramızda gerçekten bir şeyler olabileceğini düşünerek kendimi kandırmaya çalıştım. Hayal görmüyordum.

"Bak, geçen gün ormanda ne oldu-" Başladım ama Tory bir savaş çılgılığı attı ve bir su perisinin çılgılığı havayı doldurarak bu cümleyi tam ortasında kesti.

Nefesim kesildi, mısırların arasından ilerlediğimiz patikaya döndüm ve grubumuzun geri kalanının gittiğini gördüm.

"Kahretsin," diye küfretti Cal ve peşlerinden koşmaya başladık, sapların arasından geçip karanlıkta onları aradık.

"Hızını kullan," dedim ama beni bırakmak istemediğini belli eden bir bakışla bana baktı.

Bir başka su perisinin çılgılığı havayı deldi ve yüz metre ötede Anka ateşinden bir alev gökyüzüne yükseldi. Ona doğru koşmaya başladık ve daha hızlı hareket etmesi için Caleb'in sırtını ittim.

Üzerimize devasa bir gölge düştü ve Caleb beni Vampir hızıyla kenara çekti, tam o sırada devasa bir Nymph tarladan bize doğru geliyordu. Caleb'dan uzağa sıçradım, havada yer değiştirdim, kıyafetlerimi parçaladım ve ellerimin etrafındaki eldivenler genişledi. Ön pençelerimi kapladılar, böylece yere indiğimde on keskin metal pençe yere çarptı, etrafımda alevler canlandı.

Döndüm ve dişlerimi gösterip kana susamışlığım artarak Nimfe doğru ilerlemeye başladım.

Caleb etrafında hızla daireler çizerek koşuyor, elindeki çift bıçakla canavarın etini kesiyor, Anka ateşi canavarın etinde alev alev yanıyordu.

Bu

Bir elini havaya doğru savurarak onu uzaklaştırdı ve görüş alanının dışındaki sık mısırların arasına geri fırladı.

Nimf'in sırtına atladığımda boğazımdan bir öfke hırıltısı koptu, alev alev yanan ölüm pençelerimle kabuklu etini yırttım ve dişlerimi omzuna batırdım. Beni koparmak için arkasına uzandı ama ben sıkıca tutundum ve omzunun üzerinden diğerk arkadaşlarımızın arazide beş tanesiyle daha savaştığını görene kadar yukarı doğru tırmandım.

Su Perisi kuyruğumu yakaladı ve beni öne doğru savurup sırtüstü yere fırlatırken acı içinde inledim. İmkânsız bir güçle beni boğazımdan yakaladı, uzun sondaları uzanmış ve sihrimi çalmaya hazırdu. Göğsünden yayılan çingirak, içimdeki güç kuyusunu hareketsiz hale getirdiğinde korku beni vurdu. Eğer kurtulamazsam tüm sihrimi ve hayatımı da beraberinde götürecekti.

Çılgınca savaştım, beni savunmasız bırakacağını bilsem de Fae formuma geri dönmek üzereydim, ama bu sadece bana kurtulmak için yer açabilirdi.

Caleb bir öfke çığlığıyla mısır saplarının arasından fırladı ve Nymph'in kolunu keserek kanımda umut kıvılcımları çakmasına neden oldu. Kopan uzuv yere düştü ve ben yuvarlandım, kaçmak için dik durmaya çalıştım ama canavar bacağımı yakaladı ve kopana kadar bükte. Bir çığlık atarak Anka pençelerimle Su Perisi'ne saldırdım ve yüzünde bir oyuk açtım. Bir çığlık atarak beni serbest bıraktı ve Caleb Su Perisi'ni dize getirmek için savaşırken ben de ağırlığımı sakat bacağımdan alarak kaçtım.

Bir Ejderha kükremesi havayı doldurdu ve Darius'un devasa altın formu ciğerklerinden alevler saçarak tepemde süzöldü. Onu kendi düşmanlarından birine doğrulttuğunda ateşin sıcaklığı içimi ısıttı ve diğerkleri bu savaşın neredeyse bittiğini söyleyerek tezahürat yaptılar.

Bu dövüşler sırasında bir periyi asla canlı bırakamazdık. Eğer yaptıklarımızı Lionel'a bildirirlerse, ona karşı geldiğimiz için bizi dünyanın öbür ucuna kadar avlardı. Ama hepimiz bu riske degeceğine karar vermiştik. İmparatorluk Yıldızı'nı aramaya devam ederken ve gelecek için bir isyan planlarken, ona karşı gerçek bir şekilde mücadele etmek için bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Su Perisi'nin bacağına hamle yaptım, onu yere düşürmek için pençelerimi savurdum ve sonunda yere düştü, geriye doğru çarptı ve kemik cınlatan bir gümbürtüyle toprağı a çarptı.

Caleb hiç acımadan üzerine atılıp bıçaklarından birini gözlerinin arasına sapladı ve Nymph ölürken bir gölge bulutuna dönüştü.

Bir hışımla yanıma geldi, elini arka bacağımanın üzerinde gezdirip kırığı iyileştirirken endişesi yüzüne kazınmıştı.

Yüzünü yaladım ve o da bana sıırttı, bu manzara beni heyecanla inletti. Kesinlikle mükemmel bir takım olmuştuk. Ve belki de her zaman sadece arkadaş olacağımızı kabul etmem gerekiyordu, çünkü ben asla onu kaybetmekten kurtulabilirdim. Ama her şeyin olduğı gibi kalması için kalbimin bedel ödemesi gerekecekti. Ve şimdiden kırıldığını hissettiğıme emindim.



Geçen Noel'i kutladığımız sarayın büyük balo salonu, Lionel'ın içeri girmek için yaptığı her türlü girişime karşı sıkı sıkıya kilitli kalmıştı. Aklına gelebilecek her türlü büyüyü kullanarak saraya sövüp saydı, hatta onu dışarıda tutan büyüyü kırmak için bina ve mimari konusunda uzman Toprak Elementallerini bile devreye soktu ama nafile. Ejderha ateşiyle kapıdan içeri girmeyi bile başaramamıştı.

Bu yüzden, ne yazık ki, balosunu orada düzenlemek yerine, doğu bahçelerindeki büyük bir pavyonu kullanmak zorunda kalmıştı. Bu gece Ejderha Loncası'nın yıllık Yemin kutlaması vardı ve Clara bana Solaria'daki her Ejderhanın gelip yıldızların dikkatli bakışları altında yeminlerini yeniden ederek Loncaya olan bağlılıklarını teyit etmelerinin beklendiği gece olduğunu söylemişti. Lionel herkese gecenin dışarıda yapılacağını söylerken bu son kısımdan faydalanmış, göklerin bu olayı izleyeceği fikriyle oynamıştı ama ben gerçeği biliyordum. Ve

Sarayın onu reddetmesi üzerine geçirdiği öfke nöbeti dudaklarımın kenarlarında bir gülümsemeye neden oldu.

Gösterişli yemin saçmalığının ötesinde, Darius bana bu gecenin Lionel tarafından en sadık adamlarının destekçilerinin hepsi hâlâ Asscrux takımındaydı. Ejderhaların hepsi evlilik sözleşmeleri, ticaret anlaşmaları ve benzerleri gibi siyasi kazançlar için düzenlemeler yapıyor olacaktı. Tüm bu standart *zenginleri zengin tutalım* saçmalıkları her yerde süslü püslü yönetim kurulu odalarında devam ediyordu, bunun yerine bir parti için güzelce giyinmişlerdi.

Bu gece giydiğim elbise aslında kendim için seçmiş olabileceğim bir şeydi ve bunun için Lionel'e herhangi bir kredi vermek yerine kıyafetleri satın alan insanlara yüklenecektim. Gözlerimin rengini ortaya çıkaran koyu, orman yeşili bir kadifeydi ve uzun kolları kollarımı örtmesine rağmen sırtı açıktı.

Lionel'ı takip ederken yanımda Clara ile baloya doğru yürüdüm. Kolunda Catalina vardı, her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyordu, dikkatleri kıvrımlarına çeken gümüş rengi elbisesiyle mükemmel bir makyaj yapmıştı. Clara somurtuyordu Çünkü onun diğer kolunu almasını istememişti. Bu gece bir Ejderha olarak gücünü göstermekle ilgiliydi ve diğerlerinin önünde saf kan gelini dışında kimseyle görünmek istemiyordu. Ama tabii ki Clara huysuz ve çocuksuydu ve bunu kabul edecek değildi.

"Muhafızların bu etkinliğe sadece nezaketen davet edildiklerini hatırlatmak isterim," diye homurdandı Lionel, Ejderha Şekil Değiştirenlerle dolu devasa ahşap pavyona bakan bir pencerenin önünden geçerken sekizinci kez dramatik bir şekilde oflayınca.

Beyaz çatısı ve onu çevreleyen orta seviyedeki korkuluklarıyla altıgen şeklindeki binaya baktım ve ne kadar güzel olduğunu takdir etmekten kendimi alamadım

öyleydi. Görünüşe göre annem için inşa edilmişti, böylece istediği zaman müzisyenler gelip onun için çalabilecekti.

"Eğer uslu durmazsan, seni odama geri gönderirim ve daha sonra oraya döndüğümde nazik olmayacağıma inansen iyi edersin.

Bu gece," diye hırladı Lionel.

"Ama *baba*," diye sızlandı Clara. "Neden yapamayacağımı anlamıyorum-"

Lionel, Catalina'nın kolunu bıraktı ve göz açıp kapayıncaya kadar Clara'nın üzerine döndü, uzanıp onu boğazından yakaladığında küçük grubumuzun üzerine bir sessizlik balonu çöktü.

"Roxanya'nın benim favorim olmasını mı istiyorsun?" diye tehdit etti ve ben bunun imaları karşısında bir ürperti ile savaştım.

Kendime geri getirilmeden önce, favori olmayı her şeyden çok istemiştim. Ama şimdi o çılgınlık olmadan bakıyordum.

Clara'yla aramızdaki tek gerçek farkın ona en sevdiğim demesi ve onu becermesi olduğunu fark ettim. Onu memnun etmek ve ona yakın olmak için içimde bir ihtiyaç olabilirdi ama neyse ki ona karşı içimde hiçbir zaman cinsel bir arzu uyanmamıştı. Bununla birlikte, daha önce yapmamı isteseydi yapacağımı biliyordum. Onunla birlikte olurdum.

diz çöküp onu memnun etmek için istediği her şeyi yaptı. *Sahiplenici gölge orospu kaçıklarına şükürler olsun.*

"Hayır, baba," diye karşı çıktı Clara, kemiklerimin derisini eritecek kadar asit dolu bir bakış fırlattı bana.

"O zaman odama geri dön ve beni orada bekle. Partiyle işim bittiğinde yanıma geleceğim ve o zaman bana ne kadar üzgün olduğunu gösterebilirsin. Beni yatıştırmak için yeterince şey yaparsan belki sana merhamet edebilirim."

Clara bu ihtimal karşısında heyecanlanmakla sürgün edileceği için dehşete düşmek arasında gidip geliyordu ama Lionel'in bakışları sertleşince mırıldandı

Anlaşmanın ardından, hıçkırıkları sarayın duvarlarında yankılanarak, gözyaşlarıyla feryat ederek uzaklaştı.

Lionel'in bakışları aç bir arzuyla bana kayarken, tüylerimi diken diken eden bir korku hissettim.

"İyi bir kız olacaksın, değil mi Roxanya?" diye sordu alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, parmaklarını Clara'ya yaptığı gibi boğazımda gezdirmek için uzanırken.

"Evet, Kralım," diye nefes aldım burun delikleri alevlenip dumanlar çıkarken.

Lionel'in beni kavrayışı acı verici bir şekilde sıkılaştı ve Catalina acı dolu bir inilti çıkarırken ellerini boğazımdan koparmaya çalışma dürtüsüne karşı her şeyimle savaşmak zorunda kaldım.

"Bazen sende babandan çok şey görebiliyorum," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde ve yıldızların bize babamıza ne yaptığını gösterdiğini hatırlayınca içimde bir öfke oluştu.

Bu krallığın hiçbir zaman bir Vahşi Kralı olmamıştı, başından beri bu nefret dolu kukla ustası ve onun kara büyüü vardı. Hepsi bunun içindi. Daha o zamandan tahtı ele geçirmek için planlar yapıyordu, krallığı ele geçirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. diğer meclis üyelerine karşı avantaj elde etti. Tüm bunları başardığını bilmek beni hasta ediyordu. Ve babam onun bir canavar olmadığını asla öğrenemeyebilirdi.

Nefes alamayana kadar sıktı ve beni yakaladığı gibi aniden bırakmadan önce gözlerinde ışık parladı ve bana döndü Catalina'nın kolunu bir kez daha tut.

Bu yalancı, entrikacı bok çuvalına söylemek istediğim tüm şeylere karşı dilimi o kadar sert ısırarak zorunda kaldım ki, kanamasına neden oldum ve bu yine de sadece beni sessiz tutmaya yetti.

Bahçeye doğru yola çıktık, yol ateş büyüünün o kadar güzel bir kullanımıyla aydınlatılmıştı ki, sadece ona bakarak bile kendimi toparlamam için gereken dikkat dağınıklığı sağlanmıştı. Alevler binlerce farklı karmaşık şekil ve desende yanıyordu ve Balonun düzenlendiği muazzam pavyonun çatısına tünemiş, alevlerden yapılmış gerçek boyutlardaki Ejderha'ya bakmaktan kendimi alamadım.

Etrafımda bu kadar ateş varken büyüüm açlıkla alevlendi ve Lionel ile Catalina'yı pavyona kadar takip ettim, dikkatimin dağılması sayesinde kendimi biraz daha sakin hissediyordum, gölgeleri çağırmak zorunda kalmadığım için mutluydum.

Bir müjdecî Lionel'in gelişini kendini beğenmiş bir dangalak gibi duyurdu ve tiksindiğim için güzel ahşap yapıda duran her puşt kralları için eğildi.

Lionel, şımarık tavus kuşu gibi süslenip püslenirken Dalkavuklar bize katılmak için koşturdular ve bakışlarım öne doğru hantalca ilerleyen dev gibi bir adama takıldı. Aslında buradaki her sıkık iriydi, sanırım Ejderha oldukları için.

"Ah, Christopher," diye sıcak bir şekilde selamladı Lionel, koca orospu çocuğu başını eğip kralını onaylarken. "Seninle daha sonra, senin bölgede yaşayan Minotorlar hakkında konuşmayı umuyordum. krallık."

"Elbette," diye cevap verdi Ejderha, dudaklarını yalayarak ve boncuk gözlerini Catalina'nın üzerinde gezdirerek, hiç utanmadan. "Solaria'yı, bizi yıllardır geride tutan bu haşerelerden kurtarmanıza yardım etmekten büyük mutluluk duyarım. uzun."

"Güzel," dedi Lionel. "Çünkü senden yapmanı istediğim birkaç iyilik var ve bunların bir an önce yapılmasını sağlarsan çok yardımcı olursun.

daha sonra değil. Elbette, bu konudaki yardımlarınız için sizi büyük lde dllendireceğim."

Christopher onunla daha sonra konuşmayı kabul etti ve başka bir Ejderha ne çıktı, bu seferki Lionel'i selamlarken bana dikkatle bakıyordu.

"Majesteleri," dedi keskin bir sesle, siyah sakalı konuştuğunu gösterecek kadar kıpırdıyordu. Gözleri tekrar bana doğru kaydı ve Lionel iini çekti.

"Yakında gelip seninle yalnız konuşacağım, Tomas," dedi. "Muhafızım başka bir işle meşgul olduğunda."

Sakallı Ejderha bu öneriden memnun görünüyordu, uzaklaşmadan önce eğilerek selam verdi ve Lionel bana sinirli bir bakış attı, sanki bu benim takiplerinin benim burada olmamdan hoşlanmaması. Teknik olarak bunun sadece Ejderhalar için olması gerekiyordu ama Muhafızların da katılmasına izin verilmesinin geleneksel olduğunu söylemişti. Diğer Ejderhalar bu durumdan pek hoşnut değil gibi görünüyordu.

Bize doğru yaklaşan bir sonraki Ejderha'ya baktım ve Dante Oscura'yı tanıdığımda glmsememi gizlemek zorunda kaldım.

bekleniyordu. Buradaki diğer tüm Fae'ler gibi iriydi, ama altın takıları ve nedensizce geriye taranmış siyah saçları, boğazında açık bırakılmış birkaç düğmesi ve burada olmak istemeyen genel havasıyla bir şekilde onlara hiç benzemiyordu. En iyi yönleriyle göze çarpıyordu ve ben onun Arkadaşım diyebileceğim biri. Ya da en azından Lionel pençelerini bana geçirmeden önce diyebilirdim.

"İyi akşamlar, güzelim," diye mırıldandı Dante, Faetalya aksanı sözlerinin üzerine damlarken bana gülümsedi ve dikkatini Catalina'ya çevirdi. "Ve tabii ki Ejderha Kraliçesi her zamanki gibi çok güzel görünüyor." Lionel en sona bırakıldığı için sinirlenirken Catalina nezaketle gülümseyerek ona teşekkür etti. "Ve son olarak, lordum ve hkmdarım, tüm Solaria'nın Kralı ve en güçlü

Biliyorum Fae," dedi Dante sonunda, sözlerinden küçümseme akıyordu ve eğilmediğini de fark ettim.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş, Fırtına Ejderhası," diye hırladı Lionel. "Yine de umarım Juniper ile yaptığınız anlaşmanın diğer çocuklarınızın benim kurallarımından muaf olduğu anlamına geldiğini düşünmüyorsunuzdur. Eğer bizim türümüz olarak ortaya çıkarlarsa, o zaman onların da Lonca'ya katılmalarını bekleyeceğim."

Dante, statik elektrik teninden akıp saçlarımı omuzlarıma doğru kaldırırken hırıltısını bastırma zahmetine bile girmede.

"Aslında Kurt kanımın öne çıkmasını umuyoruz. Yıldızlardan gelen bir hediye sayesinde Ejderha olduğumu unutmayalım. Ejderha genini aktaracağımdan şüpheliyim," dedi Dante kabaca.

"Göklerin ne şekilde çalıştığını kim bilebilir ki?" diye karşı çıktı Lionel. "Benim kanım olabildiğince saf ama yine de en küçüğüm bir Pegasus olmak için lanetlendi. Belki de yıldızlar onun eksikliklerini telafi etmek için sana koca bir Fırtına Ejderhaları ordusu üretecek genetiği hediye ederek bu hatayı düzeltiyordur."

"Evet, hayatımın ve düzenimin yıldızlar tarafından *sizin* amaçlarınıza uygun olarak planlandığına hiç şüphe yok, kralım," diye yanıtladı Dante alaycı bir şekilde. "Ne de olsa hepimiz sana hizmet etmek için yaşıyoruz, *lucertola viscida*."

Lionel onun ses tonuna dudak büktü ama onu azarlamak için daha fazla çaba sarf etmedi.

"Yıl sonuna kadar Juniper'in karnında bir bebek daha bekliyorum," dedi. "O buralarda bir yerde. *Gece bitmeden onu bulmanızı ve karnına bir tane koymanızı öneririm.*"

Dante'yi Karanlık Zorlama ile bağlarken bir nefesi bastırdım. Dante'nin gözleri bir fırtınanın gücüyle parladı ve Lionel'e öfkeyle baktı. Tepemde bir gök gürültüsü duyuldu ve pavyonun açık duvarından dışarı baktığımda

Gökyüzünde alçakta asılı duran ayın üzerinden kocaman, tüylü bir kanadın geçtiğini gördüğüme yemin edebilirim.

Dante'nin Lionel'a saldırmasını ve bakışlarında yanan öfkeyle gırtlığını parçalamasını bekledim, duruşu sıkıca kilitlenmişti ve kasları pahalı siyah takım elbisesinin içinde esneyerek dikişlerini patlatmakla tehdit ediyordu.

Birkaç saniye boyunca çenesini sıktı ve Lionel sanki gerçekten saldıracağını umuyormuş gibi sırttı. Parmaklarımı büktüm, büyü parmaklarımda toplanırken, savunmaya ihtiyacı olursa kralımın önüne atlamak için kendimi hazırladım, bunu yaptığım için kendimden hem nefret ediyor hem de duramıyordum.

Dante hırladı ve içinden daha fazla parıltı döküldü ama saldırmak yerine dönüp bana baktı ve gülümsemeye zorladı. "Benimle dans etmek ister misin, güzelim?" diye sordu, bana elini uzattı ve ben de bir kaşımı kaldırarak olayların ani dönüşüne şaşırdı.

"Görevini kabul ettiğini gördüğüme sevindim," dedi Lionel zafer kazanmış bir edayla ve o güne kadar gördüğüm en ukala, en kendini beğenmiş piç kurusuna benziyordu. "Ve evet, tebaamla özel olarak konuşabilmem için Koruyucumun benden biraz uzak kalmasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Koş Roxanya, dans et, yemek ye ve ayak altından çekil."

Hemen kabul ettim, Dante'ye elimi uzattım ve beni pavyonun uzak tarafındaki dans pistine götürmesine izin verdim. Teninin benimkine dokunduğu yerde elektrik avucuma çarptı ve ben de o anın hatırasıyla ürperdim.

Şu anda yaydığı gerilim Lionel'ın elinden çektiğim acıya hiç benzemese de katlandığım işkence.

Neyse ki Vard da bu gece burada değildi, çünkü hiçbir Tepegöz davet edilmemişti, bu yüzden sarayda hiç olmadığım kadar özgürdüm.

Dansçılar pistteki yerlerini alıyorlardı, hepsi şık giyinmiş ve son derece rahat görünüyorlardı, bu sırada biri bize bunun bir fokstrot olacağını

bildirmek için seslendi.

"Sana bir sır verebilir miyim, güzelim?" Dante komplocu bir tavırla sesini alçaltarak ve onu o kadar iyi tanımasam da sıkı dostmuşuz gibi sırtarak sordu.

"Ne?" Ses tonumu düz tutarak sordum.

"Bu dansın adımlarını bilmiyorum," diye fısıldadı yüksek sesle ve ben gülümsemekle savaşmak zorunda kaldım.

"O zaman başımız belada olabilir, çünkü ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Belki de yapmasak daha iyi olur-"

"Saçmalık." Dante beni güçlü kollarına çekti ve elim omzuna düşüp eli belimi tutmak için hareket ettiğinde şaşkın bir kahkahayla savaşmak zorunda kaldım.

Müzik çalmaya başladı ve beni dansın içine çekti, adımları takip etmediğimizi hiç umursamadan beni daireler çizerek döndürdü. Diğer dansçılara çarpıp bize bir yol açarken ve bir katliama neden olurken gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

hiç bir bok vermemesi. Kötü bir dansçı değildi, sadece statükoyu takip etmiyordu ve bunu sarsmaktan zevk aldığını hissettim.

Nasıl olsa herkesin yaptığı dansı yapmak zorunda olduğumuzu söyleyen bir yasa yoktu ve ben sadece maskemi düşürüp onunla birlikte gülüp geçebilmeyi diledim.

"Bana güveniyor musun, küçük prens?" Dante beni etrafında döndürerek sordu ve aklım Lionel'ın ona uyguladığı Karanlık Baskı'da oyalanırken elimi onun elinin içinde kaydırdım.

"Neden soruyorsun-"

"Gabby sana güvenebileceğimi söyledi," dedi bana gülümseyerek. "Ve senin de bana yardım edebileceğini söyledi."

Gabby'nin kim olduğunu anlamaya çalışırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve Dante beni aniden kolunun altında döndürerek başka bir çiftin tökezlemesine neden oldu

neredeysse beni onlara çarpacakken bizden uzaklaştı. Beni tekrar kollarının arasına aldı ve konuşmamızı gizli tutmak için ikimizin etrafını saran bir susturma balonu bulduğumda gözlerim açıldı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes aldım.

"Bana karşı gölge dangalak rolünü sürdürmenize gerek yok, principessa," diye alay etti. "O büyük yeşil gözlerinden bana bakan gerçek kızı gün gibi açık görüyorum."

"Ne dediğini anlamıyorum-"

"Vazgeç, Bella. Gabby bana sırrını söyledi. Peki bana güveniyor musun?"

Ne dediğini anlamaya çalışırken dudaklarım aralandı, Gabby'nin kim olduğundan bahsetmiyorum bile. Gabby diye birini tanıımıyordum.

Dante dramatik bir şekilde, "Sakın bana kendisine *Gabriel* dedirttiğini söyleme," diye inledi. "Bazen tam bir stronzo oluyor."

Sonunda anladım ve bir kahkaha attım. "Ona Gabby mi diyorsun?" "Evet.

Buna bayılıyor. Sana aksini söylemesine izin verme. Bana yardım edebilir misin?

benim küçük Ejderha kaltağı sorunumla ilgilenir misiniz, prens? Çünkü eğer bu zorlama

karım taşaklarımı keser ve ben taşaklarımı çok severim."

Başımı sallarken başka kimse görmesin diye gülümsememi engellemek zorunda kaldım, bunu onun için yapabileceğimi bildiğim için içime bir rahatlama yayıldı. Eğer onu bana Gabriel gönderdiyse, bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Parmaklarını sıktım, Anka ateşim damarlarındaki elektriğe karşı çatırdarken derisinin altına ittim ve onu Lionel'ın iradesine bağlayan Karanlık Zorlama'yı aradım. Onu kolayca yakıp geçtim ve Dante yüksek sesle gülerek beni tekrar döndürürken bir adama kıç üstü düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı.

"Juniper konusunda ne yapacaksın?" diye sordum. "Eğer hamile kalmazsa Lionel senin yapmadığını anlayacak-"

"Bunun için endişelenmeyin. Gabby'nin bir planı var ve benim de Ailemden yürüt." Şarkı biterken Dante bana sırtıttı ve beni döndürerek, omzumun üzerinden Fırtına Ejderhası'na bakmakta olan Darius'la yüz yüze getirdi. "İşte yeni prensimiz," diye alay etti Dante.

Darius düz bir tonda, "Siz ikiniz rahat görünüyorsunuz," dedi, bakışları Dante'nin elini benimkinin içine alırken hırıltılı bir ses çıkardı.

"Sakin ol, dostum, beni fazlasıyla meşgul edecek kendi kızım var. Ben sadece senin güzel eşinle dans ediyordum. Ama şimdi kaçmam gerekiyor ve o da kendine yeni bir dans partneri arıyor." Dante beni biraz itti ve Darius'un beni yakalaması için bir adım öne doğru tökezledim.

Ellerini belimde hissetmek tenimin altında bir ateş yaktı ve bana bakarken bir nefes çektim.

"Nişanlın partiye biraz geç kalacak, bu yüzden o gelmeden önce dans etmek için vaktin var," diye ekledi Dante, Gabriel'in de uzaklaşmadan önce ona bunu söylediğini belli eden bir sırıtışla.

Darius benden öteye, Lionel'in tebaasını kabul etmek için kurduğu tahta doğru baktı, sonra belimi sıkıca kavradı ve beni kendine çekti.

Elini sırtımda dolaştırırken şaşkınlıkla ona baktım, beni kollarına çekerken sert avucu çıplak tenime indi, müzik başlarken diğer eli benimkini tuttu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bir vals anonsu yapılırken beni dansçı kalabalığının içine doğru götürürken geri çekilmek için herhangi bir girişimde bulunmasam da sordum.

Dante'nin aksine, Darius açıkça tüm adımları biliyordu ve beni o kadar güvenle yönlendirdi ki onu takip etmem kolay oldu ve onları da kopyalayın.

"Babam sana acı çektirmemi izlemekten hoşlanıyor," dedi ve göğüslerimiz birbirine değecek şekilde beni daha da yaklaştırdı. "Yani herhangi bir itirazı olmayacaktır. Özellikle de Mildred geldiğinde ve gecenin geri kalanında onun arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldığımda. Ayrıca, bu kadar büyük bir kalabalığın içinde olmak bize yıldızlardan birkaç dakika kazandırabilir."

Muhtemelen daha fazlasını söylemeliydim ama başka bir yerde olmak istemiyordum, bu yüzden pes ettim ve ikimiz de öyle bir şey olmadığımı bilmemize rağmen beni balo salonunda bir peri masalı prensesi gibi döndürmesine izin verdim.

Eteğim ayak bileklerimin etrafında dönerek dans ettik ve vücutlarımız o kadar yaklaştı ki gömleğinin içinden kaslarının sert çıkıntılarını hissedebildim ve onun duman ve sedir kokusu beni daha da yakınlaştırdı nefesim kesildi.

Kalbim hain bir ritimle çarpıyordu ve beni bu kadar sıkı tuttuğu için mutluydum yoksa odadaki herkesin onun kollarındayken bir kız kabuğundan başka bir şey olmadığımı görebileceğinden neredeyse emindim.

Müzik alçaldı ve aniden elleri belimde beni kaldırdı, beni diğer dansçılarla aynı anda döndürdü ve vücudumu ona bastırarak beni tekrar ayaklarımın üzerine yerleştirdi.

"Böyle dans etmeyi ne zaman öğrendin?" Ona sordum ve o da bana sırtarak baktı, ahşap zeminde tekrar ilerlerken adımlar o kadar hızlıydı ki ona nasıl yetiştiğimi bile bilmiyordum.

"Senin bisiklete düz kontak yapmayı öğrendiğin sıralarda," diye dalga geçti. "Bazılarımız bu hayat için yetiştirildi."

"Ve bazılarımız gerçekten nasıl yaşanacağını öğrendi," diye karşılık verdim.

Darius'un dudakları eğlenerek kalktı ve bizi bir kez daha dans pistine yönlendirirken karanlık gözlerine yakalandım.

"Bundan hoşlanıyor musun?" diye mırıldandı.

"Evet," diye nefes aldım, kalbimin göğüs kafesime vuruşunu ve birbirimize bastırduğumuz her yerde tenimin yanışını inkâr edemiyordum.

"Yani kontrolü bana bırakmak iyi hissettiriyor mu?" diye zorladı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Bunu alışkanlık haline getireceğinizi düşünmeyin."

Darius bir sonraki sözlerini söylerken dudakları kulağıma değecek şekilde eğildi ve onun da hissedebildiğinden emin olduğum bir titreme içimden geçti. "Benim tarafımdan domine edilmeye bayılırsın Roxy," diye söz verdi. "Seni kıstırır ve öyle güzel çığlıklar attırırım ki beni durdurmaya çalışmayı unutursun, çünkü seni o kadar iyi benim olarak işaretlerim ki bunun doğru olduğundan bir daha asla şüphe etmezsin."

Onun sözleriyle içimde bir ihtiyaç zonklaması oluştu ve bunu denemesini ne kadar çok istediğimi bilip bilmediğini merak ettim. Tenime dokunması için can atıyordum, yanaklarım kızarmış ve beni neredeyse morartacak kadar sıkı tutarken külotum ıslanmıştı.

Ama ben ona bu önerisine bir cevap veremedim, kızgın bir koyunla savaşa giren bir domuza benzeyen bir kükre Mildred'in partiye geldiğini duyurdu. Kusmuk sarısı taftadan bir patlama üzerimize doğru gelirken Darius'un kollarından irkilerek geri çekildim.

"İşte buradayım snookums!" diye bağırarak kendini Darius'un kollarına bıraktı, beni geriye savurdu ve topuklu ayakkabılarımla kendimi sabitlemeye çalışırken küfretmeme neden oldu. "Başka biriyle dans ederek zamanını boşa harcamana gerek yok," diye ekledi ve kollarını Darius'a sahiplenici bir şekilde sararken bana doğru sivri bir bakış fırlattı.

Varlığımdaki her şey onun aptal suratını yumruklamam için bana bağıırıyordu ve öfkemi kontrol etmeye çalışırken kaslarım kilitlendi, bir tahtında oturan Lionel'a doğru baktı.

Bizi izliyordu, bakışları Darius'un üzerindeydi ve ben kendimi dönüp uzaklaşmaya zorlarken dudaklarında eğlenceli bir sırıtma vardı. Yine de Lionel'a geri dönmedim. Bana dans etmemi, yemek yememi ve ortalıkta görünmememi söylemişti, bu yüzden beni Ejderha pisliği arkadaşlarının yanında istemediğini biliyordum.

Çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken titrek bir nefes aldım ve köşkün kenarına serilmiş ziyafete doğru ilerledim. Üzerinde aklınıza gelebilecek her türlü yiyecek vardı, güzelce sunulmuş altın tabaklar, yaklaştığımı görünce neşelenen hizmetkârlar tarafından doldurulmaya hazırıldı.

Bana yemek getirmeyi teklif eden adama ne seçtiğinin umurumda olmadığını söyledim ve gecenin ilerleyen saatlerinde Lionel'ın yatağına dönmek zorunda kalana kadar gölgelerde saklanmak niyetiyle pavyonun uzak tarafına götürdüm.

Vay canına, hayatım çok acı vericiydi. Kim olduğum hakkında yalan söylemek, benim için önemli olan her şey hakkında duygusuzmuşum gibi davranmak, sonra kendim olmak için anlar çalmak ve her lanet günün her dakikasında Lionel'la birlikte olmak için yanıp tutuşan parçam hakkında yalan söylemek zorunda kalmak gibi sonsuz bir döngü içinde sıkışıp kalmış hissediyordum.

Orada tek başıma durmuş, el değmemiş yemek tabağı yanımdaki korkulukta dengede dururken, Mildred'in Darius'u pençelemesini izlememeye çalıştım ama başaramadım. Darius'un üzerine titriyordu ve Darius'un ona ilgi duymadığını çok iyi biliyor olmamın bir önemi yoktu. Kaderinde hâlâ onun olmak vardı. Ve onlar mezun olana kadar Lionel'ı durdurmayı başaramazsak, o da bu evliliği yapmak zorunda kalacaktı.

"Sen de benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyorsun." Orion'un sesi beni düşüncelerimden kopardı ve etrafıma baktığımda onu korkuluklara

yaşlanmış bir şekilde buldum.

Benden bir metre uzakta.

"Kahretsin, beni zıplattın," diye azarladım, kollarını göğsünde kavuştururken mavi takım elbisesine ve kravatına baktım.

"Evet, herkes beni Power Shaming yapıyor, o yüzden ben de Burada görünmezim. Ama *Lionel Amca* Varisinin Muhafızının burada olması gerektiğini söyledi, ben de buradayım."

Anlayışla başımı salladım çünkü bana da bu yüzden bir davetiye hediye edilmişti.

"Lütfen can sıkıntımı hafiflet - bu gece o orospu çocuğuyla kaşılaşma gerçeğini atlatmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım var," diye yalvardım ve Orion bana bir kadeh şampanya uzatırken dudakları küçük bir miktar kıpırdadı

kendi yudumundan uzun bir yudum almadan önce.

"İkimiz de biliyoruz ki kaşılaşmaya balıklama dalacaksın," diye alay ederek korkuluklara yaslandı.

"En azından hâlâ biraz haysiyetim varmış gibi davranmama izin verin," diye mırıldandım. "Sorun değil - Darius'la yatakta olacağım, şüphesiz onun konuşmasını dinliyor olacağım.

"Bana küçük kaşığını yaparken durmadan seni düşünüyor."

Darius'un benim hakkımda böyle konuşması karşısında ne düşüneceğimi bilemeden, "Ben seni büyük kaşık seven biri sanırdım," diye takıldım.

"Evet, kız arkadaşım yatağında olsaydı olurdu, ama bağ beni Ward'ımı memnun etmek istememe neden oluyor ve Darius'un ömür boyu üstünlük kompleksinden muzdarip olduğunu görünce, sadece otoriter pislik diyelim her zaman büyük olan olmak ister."

Bu görüntüye biraz gülümsedim, birilerinin bize bakma ihtimaline karşı içkimden bir yudum aldım, ama hepsi de partiye istenmeyen eklentilere dikkat edemeyecek kadar saçmalıklarına dalmış görünüyordu.

"Kız arkadaşın demiştin," diye belirttim, kaşları çatılırken ona yan gözle baktım ve iç çekerek bana umutsuz bir bakış attı.

"Kahretsin, bazen gerçekten ona benziyorsun, biliyor musun?" Orion elini yüzünde gezdirerek nefes aldı ve o kadar yorgun ve kırgın görünüyordu ki tüm tanıklara rağmen ona sarılmak istedim.

"Tek yumurta ikizime mi benziyorum? Gerçekten mi? Yok artık," diye takıldım ve o da başını salladı.

"Evet, gülümsediğinde bana her zamankinden daha çok onu hatırlattın. Ya da en azından benden önceki halini..." Sözünü yarıda kesti, partiye bakıyordu ve kalbim onun için çarpıyordu, ama aralarındaki bu lanet karmaşanın mimarı gerçekten oydu, bu yüzden ona basmakalıp sözler söylemeyecektim. Kendine gelmeli ve bunu düzeltmeliydi.

Parmaklarımı yanımda göremeyeceği şekilde büktüm, hava büyüsünü yumruk şekline getirdikten sonra en az seyircimiz olmasaydı yumruklayacağım kadar sert bir şekilde alçısına vurdum.

Orion küfrederek iki büklüm oldu ve içkisini düşürdü, böylece bardak paramparça oldu ve Ejderhaların birçoğu şok içinde ona baktı. Sanki o yokmuş gibi aceleyle başka tarafa baktılar ve yüzünü buruşturan bir kadın yüksek sesle "*Utanç verici*" dedi.

Yavaşça bir yudum daha alırken dudağımı ısırdım ve Orion kendini tekrar ayağa kaldırırken taşaklarına kurnazca iyileştirme büyüsü yapmaya çalıştığında eğlendiğimi gizledim.

"Neden?" diye tısladı ve ben de ona 'nedenini biliyorsun' der gibi bir bakış attım, o da nefesinin altından benim lanet bir psikopat olduğuma ve Darius'a böyle davrandığım için üzüldüğüne dair bir şeyler mırıldandı. onun aleti.

"Eğer doğru hatırlıyorsan, sana onunla işleri berbat etmemen için bir şans verdim ve ona zarar verirsen hadım edileceğine söz verdim," dedim kayıtsızca. "Yani gerçekten ucuz kurtuluyorsun."

"Yıldızlar adına, sen bir canavarsın," diye homurdandı.

"Kesinlikle öyleyim," diye kabul ettim. "Öyleyse düzeltin ve cezalarınızı yükseltmek zorunda kalmayayım."

"Yükseltmek mi?" diye sordu, sesi bir oktav yükseldi ve içkime tekrar gülümsememe neden oldu. "Eğer onu yükseltirsen, işlevsiz kalmayacağım."

Ona bir bakış attım ve parmaklarımla bir makası kesiyormuş gibi yaptım, o ise yüzünü buruşturdu, başını dehşetle bana doğru sallarken koruyucu bir eli taşaklarının üzerinde gezdirdi.

Darius ve Mildred dans pistinin ortasında dolaşırken onları izlerken duyduğum eğlence kayboldu. Mildred'in neredeyse Darius'unki kadar büyük bir gövdesi ve ondan bile büyük görünen ayakları olabilirdi ama belli ki tüm bu süslü resmi dansların nasıl yapılacağı ona öğretilmişti. İkisi dans pistinde mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu ve onları izlerken, İmparatorluk Yıldızı'nı ele geçirmeyi başaramazsak ne olacağını düşünmeden edemiyordum. Ya tüm planlarımız, hedeflerimiz ve amaçlarımız Lionel'i engellemek ve onu tahttan indirmek için işe yaramazsa?

Sonsuza dek sürdüreceğim hayat bu muydu? Darius'u o iğrenç trol kızla partilerde dans ederken, onunla evlenmeye zorlanırken, ondan küçük safkan Ejderha bebekleri doğururken izlemek. Tüm bunlar olurken gecelerimi Lionel'ın yatağını ısıtarak ve bir gün üzerime kurduğu bu bağı kıрманın bir yolunu bulabileceğimiz boşuna umuduyla her emrini yerine getirerek geçirmeye lanetlenmişim.

Mildred'in kusmuk sarısı elbisesinin arkasından sıyrılışını, Darius'un elinin Mildred'in kıllı sırtının küçük bir kısmına dayanışını izlerken göğsüm sıkıştı. Onun Kalabalığın arasından gözleri benimkilerle buluştu ve orada aynı acıyı görebiliyordum, hiçbir yolunu göremediğim farklı bir hayat özlemini. Çünkü tahtı babasından geri almayı başarsak bile, bu durumu değiştirmeyecekti.

Bize koyduğum lanet. Yine Yıldız Çarpması olacaktık, kaderimizde yalnızlık olacaktı, sonsuza dek birbirimizin hasretini çekecektik.

Geleceğim bundan mı ibaretti? Kalabalık odalarda ona bakıp keşke başka bir seçim yapsaydım mı diyecektim?

Orion alçak bir sesle, "Seni gerçekten seviyor," deyince bakışlarımdan sıyrıldım ve bakışlarımı ayaklarıma indirirken boğazımı temizledim.

"Ben sevmesi kolay biri değilim," diye mırıldandım.

"O da öyle. Muhtemelen sizi birbiriniz için bu kadar mükemmel yapan da bu."

Hafifçe hmm dedim ama aslında aynı fikirde olmadığım için değil, daha çok bunu düşünmek bile çok anlamsız geldiği için. Artık hiçbir şey kaderimizi değiştiremezdi.

"Aslında buraya köşede tek başıma takılmak için geldim, böylece kendimi *daha az* boktan hissedebilirim," diye takıldım. "Sen biraz moral bozucusun, biliyor musun?"

"Ben daha otuzuna bile basmadan iki kariyeri mahvolmuş, kalbi kırık bir suçluyum," diye homurdandı. "Yani buna gerçekten şaşırmamalısın. Ayrıca, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Daha eğlenceli ol," diye şaka yaptım ve o da gözlerini devirdi. "Peki. Oyun oynamak ister misin?"

"Ne tür bir oyun?" diye sordum. "O bir şakaydı."

"Teslimatınız biraz çalışma gerektiriyor. Hadi ama, bana bir söz verdin. oyun şimdi. Neden ben o kendini beğenmiş dangalakların birbirlerine ne dediklerini tahmin etmiyorum ve sen de yarasa kulaklarını kullanarak bana haklı olup olmadığımı söylemiyorsun?" Ben önerdim.

"Elbette. Ama göstermelik bir saçmalıktan başka bir şey olmadığında beni suçlama," diye onayladı Orion, fikrimden pek de heyecanlanmamış gibiydi ama

Kız kardeşimle ilişkisini mahvettiğinden beri çoğu şeyden heyecan duyuyordu, bu yüzden bunu görmezden gelmeye hazırdım.

"Tamam, yani... şuradaki iri adam diyor ki; 'Tavsiye ettiğin yeni popo tıkacını aldım, Brenda, ve haklısın, çubuğu kıcımda daha da ileride tutmaya yardımcı oluyor'."

Orion bir kahkaha attı ve sonra başını salladı. "Öncelikle, buradaki her erkek 'büyük adam', bu yüzden bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Ama ayrıca, kesinlikle birkaç tanesinden daha fazlasının şu sıralar çok moda olan yeni Ejderha ölçekli popo tıkaçlarından bahsettiğini duydum, bu yüzden haklı olduğuna eminim."

"Ve sopaların fazladan kıymıkları olduğunu duydum, bu da neden hepsinin huysuz piçler olduğunu açıklıyor. Dante'yi bir kenara bırakırsak, o açıkça kendi sopasını çıkarttırmış."

"Peki ya Darius?"

"Darius popo tıkacını bırakmış olabilir, ama çubuk büyük olasılıkla hala oldukça sıkı bir şekilde orada. Ama yıldızlar kontrol etmek için onu soymama izin vermiyor."

"Bu gece yatağıma girdiğinde onu soymak istediğini söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedi Orion.

"Eğer gerekiyorsa. Soyunmak hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Seks, diğer tüm ilişki saçmalıklarından çok daha basit. Şimdi oyuna odaklan ve bana Christopher'ın Lionel'a ne dediğini söyle. 'Sadece kıcımlı yalamak istiyorum, ey Ejderhaların Kralı!' gibi bir şey mi?"

Orion başını eğerek duyularını söz konusu iri kel Ejderha üzerinde yoğunlaştırırken Lionel'le tahtında konuştu. Ben de konuşmayı izledim, Christopher'ın Lionel'ın söylediği bir şey karşısında heyecanla başını sallayışını ve Catalina'nın kalçasına sahiplenici bir el koyuşunu fark ettim.

Darius'un annesi robot gibi başını salladı ve Christopher ayağa kalkarken sırttı.

"Ne oluyor lan..." Orion mırıldandı, kendini ayağa kaldırırken dikkatimi tekrar ona çekti, dışarı çıkan Catalina'ya kaşlarını çatarak baktı

yanında Christopher ile birlikte.

"Ne?" Ben sordum. "Nereye gidiyorlar?"

Orion, dans pistinde hâlâ Mildred'in pençesinde olan Darius'a ve onlara bakarken biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Peşlerinden gitmeliyiz," diye tısladı.

"Yapamayız," diye cevap verdim ve kimsenin bize dikkat edip etmediğini görmek için etrafı kontrol ederken nabzım hızlandı.

"Lionel az önce o koca orospu çocuğuna Catalina'yı gece," diye hırladı ısrarla. "Ve sonra onu kendisiyle gitmeye ve ne isterse yapmaya zorladı."

Dudaklarım aralandı ve neden inkâr etmeye çalıştığımı bilmesem de başımı salladım. Lionel Acrux'un ne kadar büyük bir canavar olduğunu çok iyi biliyordum.

Etrafındaki herkesi kontrol ettiğini ve istismar ettiğini biliyordum.

Yıllar ve yıllar, bu yüzden bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Onun karısıydı. Oğullarının annesiydi. Ve onu bir hiçmiş gibi, gece boyunca istediği gibi kullanması için iğrenç, yaşlı bir adıye mi veriyordu?

Catalina, kendime geldiğimden beri son birkaç haftadır aklımdan çıkmıyordu ve onun bu evde sıkışıp kalmasından endişeleniyordum. Ama böyle bir şeye maruz kalacağını hiç düşünmemiştim.

Orion gitmek için hamle yaptığında, "Bekle," diye homurdandım. "Onları duyabiliyor musun?"

Catalina ve birlikte olduğu o lanet domuz mu?"

Bir an durakladı, etrafına bakındı ve odaklandı. "Evet. Hâlâ saraya doğru yürüyorlar. Adam... geceyi onunla ne yaparak geçirmeyi planladığını oldukça açık bir şekilde anlatıyor."

"Ama henüz ona dokunmuyor mu?" Ejderhalar denizine bakarken boş maskemi yerinde tutmaya çalışarak onayladım.

"Lionel ona bu konuda ince davranmasını söyledi. Ödülünün tadını çıkarmak için kapalı kapılar ardında beklemesini söyledi."

"O zaman birkaç dakikamız var. Gitmek için bir bahane uyduracağım. Dışarı çıkıp benimle yolun sonunda buluşabilir misin?"

"Peki ya Darius?" Orion bakışlarını hâlâ Mildred'e takılı kalmış olan arkadaşına çevirerek sordu.

"Bunu onsuz yapmak zorundayız," dedim. "Burada olup olmamamız kimsenin umurunda değil ama Kral'ın oğlu özlenecek."

Orion küfretti, sonra da kabul etti ve ben pavyonun diğer ucuna, Lionel'in hâlâ oturduğu tahta doğru giderken benden uzaklaştı.

"İşte buradasın Roxanya," dedi içimi titreten bir gülümsemeyle.

"Kralım," diye selamladım başımı eğerek, her ne kadar ruhumdaki her içgüdü. "Seni özledim."

İçini çekti, bu muhtaç davranışından hem memnun hem de sinirlenmiş görünüyordu, tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi, ayağa kalkarken beni yanına çağırdı. "Bu partinin daha fazla devam etmesini planlamıyorum. Neden yatağımıza dönüp Clara'nın yaramazlık yapmadığından emin olmuyorsun?"

Hevesle başımı salladım, yüzümü avucunun içine alıp yanağıma ıslak bir öpücük kondurduktan sonra beni el sallayarak uğurlarken kendimi kırbaçlanmış küçük bir köpek yavrusu gibi hissediyordum. Döndüm ve dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde partiden çıktım.

Amaçlı bir şekilde ilerlerken yol terk edilmiş gibi görünüyordu, ancak saraya yaklaştığımda, bir hareket bulanıklığı bakışlarımı yakaladı ve Orion'un beni yakalayıp bizi içeri sokmasıyla ayaklarım yerden kesildi.

Ev çalışanlarının yanından hızla geçip uzun koridorlardan geçerek sarayın misafir kanadına yöneldi ve kapalı ahşap bir kapının önünde durdu.

Beni yere düşürdü ve ateş etmeden önce kapıyı tekmeleyerek açtı. İçeriye girdim ve daha eşikten geçmeden Christopher'ın sırtına bir hava büyüü fırlattım.

Ejderha Değıştiren tişörtünü çoktan çıkarmıştı ve Catalina yatakta iç çamaşırlarıyla yatıyordu, bizi fark ettiğinde gözleri çılgına dönmüşü.

Christopher, Orion'un saldırısı karşısında tökezledi ama hemen toparlanarak ellerini kaldırdı ve kendini korumak için zamanında kalkanını zar zor açmayı başaran Orion'a doğru bir Ejderha Ateşı seli fırlattı.

Alevler kalkandan sekti ve onun yerine yattığı yatağa yöneldiklerinde Catalina çığlık attı.

Ona doğru büyü fırlatırken lanet okudum, buz ve havayı karıştırarak etrafında güçlü bir kalkan oluşturdum ve Ejderha ateşı yatağı muazzam bir gürültüyle parçalara ayırırken kalkanı koruma çabasıyla homurdandım.

Alevler söner sönmez Orion Christopher'a öyle sert bir hava darbesi indirdi ki Christopher duvara doğru savruldu ve kafası tuğlalara çarparak korkunç bir çatlama sesi çıkardı, ardından da baygın bir şekilde yere düştü.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalkanımı dağıttım ve Catalina'yı kalkanın altında sinmiş halde bulduğumda rahat bir nefes aldım.

Christopher'ın uyanmak üzere olmadığından emin olmak için hareket eden Orion'un yanından hızla geçtim ve elini tuttum, Anka ateşini derisinin altına ittim ve Lionel'ın bir kez daha ona dayattığı tüm Karanlık Baskı'yı aradım.

"İyi misin?" Nefes aldım, etrafta kıyafetlerini ararken elbisesinin yanan yatağın kalıntıları üzerinde cayır cayır yandığını gördüm.

Elini tutup onu yukarı çektim ve bakışlarını eşit ölçüde dolduran rahatlama ve korkuyla benimle Orion arasında bakıştı.

"Bunu yapmamalıydın," diye nefes aldı, kollarını kendine doladı ve Orion ceketini silkerek ona verdi, böylece üstünü örtebilecekti.

"Seni bu şekilde istismar etmesine izin vermeyecektik," diye hırladı Orion tiksintiyle.

"Bu ilk kez olmazdı," dedi umutsuzca başını sallayarak. "Lionel yıllardır anlaşmalar yapmasına yardımcı olmam için beni kullanıyor. Başlarda sadece flört ediyordu, ben de bunu isteyerek yapıyordum ama sonra..."

"Bu gece buraya gelmen için seni zorladılar," dedim öfkeyle. "Bu bana pek de istekliymişsin gibi gelmedi."

Catalina bembeyaz kesildi. "Birkaç yıl önce, siyasi bağlantılarından biri benden flört etmekten fazlasını istedi ve reddettiğimde, Lionel'in yapmak istediği büyük bir anlaşmadan çekilmeye çalıştı. Anlaşmayı kurtarmak için bana bunu yapmamı söyledi ve ben yine reddedince..."

Kanım onun adına öfke ve kızgınlıkla yanıyordu ve kollarımda titrerken onu sıkı bir kucaklamanın içine çektim.

"Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama Lionel burada olanları öğrenirse hepimizi öldürür," diye korkuyla nefes aldı ve ben endişeyle Orion'a baktım, bundan nasıl kurtulacağımızı merak ediyordum.

Kapının çalınmasıyla neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve Gabriel'i yüzünde bir sırıtışla orada dikilirken bulduğumda avucumun içinde ateş alevlendi.

"Oh iyi, buraya şimdi mi yoksa çatı çöktükten sonra mı geleceğimden emin değildim ve sonra olsaydı çok daha fazla zamanım olurdu," dedi Sanki şu anda öylesine ortaya çıkması önemli bir şey değilmiş ve odanın her yerinde ateşler yanarken yerde yarı ölü bir Ejderha yokmuş gibi.

"Gabriel, ne-" Başladım ama Catalina'ya bir kapüşon ve bir çift eşofman fırlatarak beni başından savdı.

"Ne yapacağını *gördün mü*, Noxy?" Orion umutla sordu.

Gabriel, "Evet, Catalina'nın kanından birazını yatağın üzerindeki ateşe katıp buradan siktir olup gitmeliyiz," dedi. "Lionel, Christopher'ın onu tutkunun pençesinde yanlışlıkla öldürdüğünü düşünecek ve cinayetten Darkmore'a gönderilecek. Onu buradan uçuracağım ve onun da bundan haberi olmayacak."

"Beni nereye götürüyorsun?" Catalina arabayı çekerken endişeyle sordu Orion'a ceketini geri vermeden önce giysilerini otomatik olarak giydi.

"Çocuklarımı bırakamam. Bana ihtiyaçları var, ben-"

"Hamish Grus seni içeri alacak," diye söz verdi Gabriel, elinde küçük bir bıçakla ona doğru ilerlerken. "Darius ve Xavier zamanında gelip seni görebilecekler. Ama buradan çıkmak için beş dakikamız var yoksa bu yol tekrar değişir ve gitmeden önce kanıt olarak yatağa biraz kan eklemeniz gerekir."

Catalina tamamen bunalmış görünüyordu ama bıçağı aldı ve kolunu kesti, kanı yatağın yanmış kalıntılarına döküldü. Gabriel yeterli olduğuna kanaat getirince kolunu tuttu ve onu iyileştirdi.

Yine de gitme konusunda tam olarak ikna olmuş görünmüyordu, bu yüzden onu kapıya doğru hafifçe ittim ve gitmesi için ısrar ettim.

Yangınlar etrafımızda büyüyor, duvarları yalıyor, yayıldıkça perdeleri tutuşturuyor ve duman havayı dolduruyordu.

"Christopher uyandığında gerçeği öğrenecek," diye işaret ettim ama Gabriel her şeyi bilen bir piç gibi sırıttı ve Orion'a küçük bir şişe iksir fırlattı.

"Hafıza silme," diye açıkladı. "Ve bunu bu kadar çabuk elde etmek için karımla baş başa bir gece geçirmekten vazgeçmek zorunda kaldım, bu yüzden bana ne kadar borçlu olduğumu bilersen iyi olur, Orio."

"Ve kimse burada olanlar yüzünden neden hafızasını kaybettiğini sorgulamayacak mı?" Orion iksiri Christopher'ın boğazından aşağı dökmek için yaklaşırken şüpheyile sordum.

"Hayır. Şimdi dışarı çık," diye emretti Gabriel, Catalina'nın kolundan tutup onu koridora çekti.

Hemen arkasından gittim ve tam Orion da dışarı fırladığı sırada arkamdaki odanın çatısından kıymık gibi bir ses geldi. Devasa bir giriş büyük bir gürültüyle çatıdan düştü, duvar parçaları yerde yatan Christopher'ın üzerine yuvarlandı ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Gördün mü, Christopher'ın neden hatırlayamadığını sorgulamak için bir neden yok," dedi Gabriel rahatça, yıkımın üzerine kapıyı kapatıp çekiştirerek

Catalina koridoru geçerken koşmaya başladı ve koridorda asılı duran eski bir duvar halısını kaldırarak arkasındaki tuğlaların üzerindeki Hydra sembolünü işaret etti.

Avucumu hızla üzerine koydum ve Gabriel bizi gizli geçide yönlendirirken tuğlalar bir kapı ortaya çıkarmak için kendilerini yeniden düzenlediler.

Geri kalanımız hızla peşimizden geldi ve Gabriel duvara gömülü toprak büyüsunü harekete geçiren gizli bir kolu çekerek girişi arkamızdan kapattı. Yıkım seslerini araştırmaya gelen birinin ayak sesleri bize ulaştığında hepimiz hareketsiz kaldık ve Orion tespit edilmediğimizden emin olmak için üzerimize bir susturma balonu fırlattı.

Gabriel önümüzde bir Faelight yaktı ve bizi duvarların içine gizlenmiş soğuk geçide çağırdı, bizi uzun bir yokuştan aşağı indirdi ve sonunda yolda bir çatala gelene kadar devam etti.

Bir başka Faelight sağımızdaki geçidi aydınlattı ve Dante'nin yüz hatları netleşmeden önce oradaki iri figürü gördüğümde korkuyla irkildim.

"Hadi Gabby, bu gece gerçekten uyuyabilmek için eve zamanında gitmek istiyorum," diye seslendi ve Gabriel bu lakap karşısında kaşlarını çatarken benim sıırtımama neden oldu.

"Az önce bana ne dedin?" diye sordu.

"Kız kardeşinin sana küçük, sevimli bir lakap takmasından hoşlanabileceğini düşündüm," dedi Dante genişçe sıratarak ve Gabriel başını salladı.

"Hayır. Hayatta olmaz."

Dante, "Bence tutabilir," diye alay edince Gabriel başını sallayarak onu başından savdı.

"Olmayacak. Siz ikiniz bu geçidi kullanmalısınız," dedi Gabriel, sol tarafımızdaki geçidi göstererek. "Merdivenlere kadar takip edin, sonra bir kat yukarı çıkın ve oradan çıkın. Kimse sizin bu olayda parmağınız olduğundan şüphelenmeyecek.

Catalina. Ben ve Dante de Darcy tünelin diğer ucundan çıkmamıza izin verdiğinde onun Hamish'e güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlayacağız."

"Oğullarımın iyi olacağından emin misin?" Catalina, Gabriel'in ne yapacağından emin olmadığı belli olan bakışlarıyla beni kıştırarak sordu.

"Ona güvenebilirsin," diye yemin ettim. "Onda Görü var. Eğer bunun işe yarayacağını söylüyorsa, yarayacaktır."

"Tamam," diye tereddütle kabul etti.

"Özür dilerim Catalina," diye gürledi Orion, acı dolu gözlerle ona yaklaşıırken. "Lionel'in sana ne yaptığını bilseydim, ben-"

"Şşşt," diye nefes aldı, çenesini avucunun içine almak için uzandı ve onu çocuğuymuş gibi yatıştırdı. "Benim de üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Seninle flört ettiğim ve seni bu kadar rahatsız ettiğim için. Seni hiç böyle görmemiştim Lance. Sen benim çocuklarımdan biri gibisin." Onu kendine çekip kollarıyla sararken gözünden bir damla yaş süzüldü. "Seni Lionel hakkında uyarmaya çalışıyordum ama bana yaptığı büyüler bunu neredeyse imkânsız hale getirdi ve artık çok geç-"

"Bu senin hatan değil," diye homurdandı Orion, ona sıkıca sarılarak. "Görmediğim için üzgünüm ama yemin ederim bir gün bunu ona ödeteceğiz. Artık özgürsün. Önemli olan tek şey bu."

Gabriel o kadar kararlı bir şekilde "Gitmeliyiz," dedi ki hiçbirimiz bunu sorgulamadık ve Orion onu serbest bıraktı, böylece hepimiz kendi yolumuza gidebildik.

Geçitte aceleyle ilerlerken Orion bir Faelight yaktı ve ben de yakınımda durdum.

Yanında, elbisem ve topuklu ayakkabılarımla daha hızlı hareket edebilmek için eteğimi yukarı kaldırdım.

Gabriel'in çıkmamızı söylediği geçidin sonuna geldiğimizde, Orion aniden kolumu yakaladı, bana bakarken gözleri ıstırap doluydu.

"Bana anlatmaya çalışıyordu," dedi kabaca, parmaklarını içeri sokarak. "Sana ne anlatmaya çalışıyordu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ne zaman yanıma gelse ya da benimle flört etse, hep aynı şeyleri tekrar tekrar söylerdi. Hep aynı kelimeleri aynı sırayla söylerdi ve ben arkadaşımın annesinin benimle oynaşmasından o kadar dehşete kapılmıştım ki onun gerçekte ne yaptığını hiç düşünmemiştim. diyor."

"Hangi kelimeler?" Ben sordum.

"Yakışıklı, büyüleyici, sevimli, güçlü. Ve bazen inanılmaz ve seksi de eklerdi."

"Yani..."

"Bu kelimelerin her birinin ilk harfi bana vermeye çalıştığı mesajı heceliyor. 'Bize yardım edin.'"

Haklı olduğunu anladığımda boğazım düğümlendi ve gözlerimin arkası yaşardı. Ne kadar zamandır kocasının kontrolü altında acı çekiyordu? Şefkat göstermesine bile izin vermediği çocukları istismar etmesini izlerken ne kadar zamandır onun istediği her şeyi yapmaya zorlanmıştı?

"O lanet olası bir canavar," diye tısladım ve kollarımı Orion'a doladım. Yüz hatlarındaki yıkımı o kadar net gördüm ki, bu beni bile incitti.

Daha fazla.

"Daha önce anlasaydım-" diye dehşet içinde fısıldayarak başladı, ama başımı şiddetle salladım.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ama artık var," dedim şiddetle.

"İmparatorluk Yıldızı'nı bul. Çok yaklaştık, Orion. Dolunaya sadece birkaç gün kaldı ve o zaman babanın günlüğünü okuyabileceksin ve biz de onu ele geçirebileceğiz. Birkaç gün sonra onu yok etmek için ihtiyacımız olan şeye sahip olacağız. Hepimizin iyiliği için."

"Haklısın," diye kabul etti kararlı bir hırıltıyla. "Sadece birkaç gün daha."

OceanofPDF.com



Catalina'nın gidişiyile içimde bir şeyler duruldu. Ama bunca yıldır içinde bastırıldığı kadını görmek beni suçlu ve mahcup hissettirmişti. Benden yardım istemeye çalışmıştı ve ben olayın iç yüzünü görememiştim. Bu da adıma sürülen kara lekelerden biriydi. Kraliçenin babama ne hale geldiğini söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Sadece bir hiç, çok fazla kötü seçim yapan bir hiç.

Yıllarımı Darius'un babasıyla savaşacak kadar güçlü olmasını sağlamaya çalışarak geçirmiştim, kendi intikam açlığım onunkinin üzerinde büyüyordu. Ama Vegas dönüşü her şeyi değiştirmişti. Sadece kendimle baş başa kaldığım saatler boyunca verdiğim tüm kararları gözden geçirmeye ve her şeyi sorgulamaya başladım. O hariç her birini. Ondandır pişmanlık duyamazdım.

Clara'ya yardım etmek için daha fazlasını yapmalıydım.

Darius'u daha fazla zorlamalı, bunlar olmadan önce Lionel'la dövüşmeye hazır hale getirmeliydim.

Vegas'a ilk günden yardım etmeliydim.

Ama Jasper'ın söyledikleri doğruysa, her zaman doğru yolda olduğumu tahmin ediyordum. Onunla tanışmak için hapse girmem gerekiyordu. Keşke bu bana Darcy'ye mal olmasaydı.

Gözlerimi ovuşturdum, bardağımdaki son burbonu da boşalttım ve iç geçirdim, çünkü elimdeki stokun bittiğini biliyordum. Darius bana daha fazlasını getirecekti, her seferinde bunun için bana küfretse de. Eski alışkanlıklarına hızla geri dönüyordum ama alkol bir zamanlar beni şeytanlarımdan biraz olsun kurtarmış olsa da, hiçbir şey beni kız arkadaşımın kaybindan kurtaramazdı. Yalnız geçirdiğim bu akşam boyunca onu yüzlerce kez aramayı düşünmüştüm ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirmiştım. Darkmore'da olmamam, onu arayacağım anlamına gelmiyordu.

özgürdüm. Hâlâ toplumda bir daha asla herhangi bir pozisyonda yer alamayacak, Güçten Utanan bir zavallıydım. Ve Lionel'ın benimle işi bittiğinde, cezamın geri kalanı için parmaklıklar ardına geri dönecektim.

Kaçmayı, Darius'la tekrar tekrar konuşmayı düşündüm. Ama bariyerin ötesine geçmeyi başarsam ve Darius yakalanmadan önce beni yıldızlara boğsa bile, o zaman ne işe yarayacaktım? Lionel beni dünyanın öbür ucuna kadar avlardı. Darius gözetim altına alınır, beni ziyarete gelirse hafızası dinlenirdi. Ve bizi birbirimize bağlayan bağdan uzak durmasının imkânı yoktu. Ayrıca, yarın dolunay vardı. Ve Lionel'ın bunca zamandır günlüğü okumadığım konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden yarının ne kadar önemli olduğunu ya da neler bulabileceğimi de fark edemezdi.

Tory, Vard'ın Lionel'la yaptığı konuşmaları dinliyordu ve onun günlükte ne olduğu ya da benim onu nasıl deşifre ettiğim konusunda net bir fikri olmadığından emindi. Sadece çalışmak için alana ihtiyacım olduğunu ve bunun biraz zaman alacağını biliyordu. Şansımıza, bu benim için bir şans olduğu anlamına geliyordu.

Lionel nerede olduğunu bildiğimi bile anlamadan önce Darius ve ikizlere yerini söyleyebilirdim.

Sadece bir gün daha ve belki sonunda bu savaşta bir avantaj elde edebiliriz.

Atlas'ım çaldı ve onu cebimden çıkardım, aklım Darcy'ye gitti. Büyü konusunda benden yardım isteyeceğini ummuştum ama onu son gördüğümünden beri hiçbir haber alamamıştım.

Honey Highspell'in Kardinal Büyü derslerimi mahvetmesine cidden çok kızmıştım. Öğretmenliği özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama görünüşe göre özlemeye başlamıştım çünkü o cadının masamın arkasında durup öğrencilerime bok gibi davranması düşüncesi beni çileden çıkarıyordu. Bunu yapmaya sadece *benim* hakkım vardı.

Seth lanet olası Capella'dan beni bekleyen bir mesaj bulduğumda ruh halim daha da kötüleşti. Darcy'nin Aqua Gölü'nün kenarında göğüslerini vurgulayan beyaz bir yüzme kıyafetiyle durduğu bir fotoğraftı. Saçları sırlıslıklamdı ve güneş ışığında parlıyordu, bu yüzden bugün erken saatlerde çekildiğini tahmin ettim. Etrafında suyun içinde başka öğrenciler de vardı ve görünüşe bakılırsa bu Fiziksel Geliştirme dersiydi. Fotoğrafın altında Seth'in bir yazısı vardı. *Ereksiyon durumu: 10/10.*

Dişlerim fırladı ve parmaklarım Atlas'ı avuçlarımın içinde ezerken onu kırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Bu yerin dışındaki tek iletişim hattımdı ama lanet olsun. *Lanet olsun.*

Bir mesaj daha geldi ve bir sonraki görüntüye bakarken bir kaplan gibi hırladım. Seth, Darcy'nin arkasında duruyordu, vücudu bir havluya sarılmıştı, ona sarıldı ve başını Darcy'nin başının üstüne koyarak fotoğraflarını çekti. Bir parmağını dudaklarına bastırıyordu, yüz ifadesindeki vahşi muziplik gözlerimi oymak istememe neden oluyordu.

Altında şöyle yazıyordu: *Hiçbir yasa beni kızımдан uzak tutamaz.*

Kendimi kaybettim, koltuğumdan kalktım ve Atlas'ımı benden uzağa fırlattım

aptalca bir şey yapmadan önce. Volta atmaya başladım, saçımı pençeledim ve

nefes nefese. Onu öldürecektim. Ellerimin altındaki her kemiğin kırıldığını hissedeceği kadar yavaşça kafasını koparacaktım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve birlikte oldukları anın görüntülerinden kurtulmaya çalıştım. Sarılmaları, öpüşmeleri, sevişmeleri.

"Hayır," diye tükürdüm ve tahta bir sandalyeyi kapıp duvara fırlattım.

Elli parçaya bölündü ama bu yeterli değildi. Seth'in elli parçaya ayrıldığını görmem gerekiyordu, lanet bir sandalyeye değil. Canının yanmasını, çığlık atmasını sağlamalıyım.

Sürgölü kapı açıldı ve homurdanarak döndüm, bakışlarım içeri adım atan kıza takıldı.

Hava vücudumdan dışarı fırladı ve kalbim göğsümde serbestçe düştü. Buraya geldiğimden beri gelip beni görmesini çok istemiştim ama bir türlü ortaya çıkmamıştı. Lionel ziyarete geldiğinde bile sadece Tory'yi getirmişti. Onu değil. Ama şimdi kız kardeşim bu eve adım atıyordu, meraklı ama hiç de kendisi gibi görünmüyordu. Saçları koyu bir gölge deniziydi ve vücudu da aynı maddeyle sarılmıştı, elbise etini sarıyordu. Sonunda onu yalnız yakalamıştım. Ve nasıl davranacağımı bilemiyordum.

"Clara," diye mırıldandım, ona doğru koştum, ama daha yaklaşmadan içimdeki gölgeleri kilitledi ve ondan birkaç adım ötede durmamı sağladı.

"Merhaba küçük kardeşim," diye mırıldandı, yazlık eve doğru ilerlerken başını iki yana eğdi. "Burada olmamam gerekiyordu." Kıkırdadı, yaramazca etrafına bakındı. "Babam seni ziyaret etmemi istemiyor."

"Peki neden olmasın?" Odanın içinde bir hayalet gibi sürüklenirken kanım ısınarak talep ettim.

Onu incelerken midem bulandı. Kendinde değildi. Gölge onu tüketmişti. Ama gözlerinde kız kardeşimin parçalarını görmüştüm.

bana geri dönebilir mi? Tory dönmüştü. Peki neden o değil?

"Çünkü sen kötü, kötü bir çocuksun," dedi psikopat bir gülümsemeyle. Kanepenin arkasına tırmandı, parmak uçlarında ilerleyerek bana merakla baktı.

"Beni dinle," diye homurdandım. "Lionel senin düşmanın, sen gölgelerin arasında sıkışıp kaldın."

Elini salladı ve gölgeler iç organlarımı sararak organlarım patlayacakmış gibi hissedene kadar sıkarken bağırdım. Ayaklarımın üzerinde kalmayı başarabildim çünkü beni gücüyle dik tutuyordu. "Sakın babama karşı kötü bir söz söylemeye cüret etme. O bana bakar, beni *sever*."

"Kendinden başka hiçbir şeyi sevmiyor," diye hırladım ve Clara ona vurmuşum gibi çığlık attı.

Kanepeden sıçrayıp önüme düştü ve yüzümü ellerinin arasına alıp burnundaki tanıdık çillere baktı. Dokunuşu buz gibiydi ve gözleri gölgeliydi. Gözlerinin altında kız kardeşimin ışıltısı vardı, ortaya çıkmak için bekliyordu. *Orada olduğunu biliyorum*.

"Clara," diye mırıldandım. "Beni hatırlamıyor musun?"

Bakışları yüzümde gezindi, yüz hatlarındaki öfke kaybolup yerine özlem doldu. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı ve küçük ve umutlu bir nefes aldı.

"Lance," diye nefes aldı, öne doğru düştü ve bana tutundu. "Lance," dedi. Gölgeleer bedenimi kontrol etmeyi bıraktı ve nefes nefese kaldım, kollarımı ona doladım, hafif gövdesi benimkine bastırdı. Omuzları titredi ve tırnakları çaresizlik içinde sırtıma battı. "Bana yardım et," diye hıçkırdı. "Gitmeme izin verme. Bırak burada bitsin. Artık yok, artık yok, artık yok."

Sözleriyle içime acı doldu ve keşke ne yapacağımı bilseydim dedim. Onu geriye doğru ittim, çenesini yakalayıp bana bakması için başını eğdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Alt dudağı titredi ve gözlerindeki sis dağıldı, böylece güzel abanoz irisleri bana doğru parladı.

"Gerçekten sen misin?" Çaresizlik içinde sordum ve o da başını salladı.

"Ben buradayım. Ben her zaman buradayım," dedi boğuk bir sesle. "Ama o burada da."

"Ne demek istiyorsun?" Ne yapacağımı anlamaya çalışırken ona tutunarak talep ettim. Ona nasıl yardım edebilirdim ki?

Birden hırladı, benden uzaklaştı ve bir elini savurdu. Gölgeler beni önümde yere yatırdı ve çıplak ayağı omurgama saplandı. "Değersiz küçük canavar, sakın bana dokunma. Bana sadece kralım dokunabilir!"

Gölgeler daha da derine inerek göğsümde yuvalanırken, acı uzuvlarımı parçaladı. Onların gücüne kapıldığımda çenem kilitlendi ve kalbimin etrafında dolandıklarını, sıktıklarını, sıktıklarını, sıktıklarını hissettim.

"Patlayacak ve bir daha ne beni ne de babanı üzeceksin," diye tısladı ve ben daha çok mücadele ettim, kaçmaya çalıştım ama onun gücü her şeyi tüketiyordu.

"Dur!" Tory'nin sesi havayı doldurdu. "Kralımız onu canlı istiyor. Onu öldürürseniz sizden nefret eder."

Clara durakladı, tamamen üstüme çıkarken iki topuğu da sırtıma saplandı. "Benden nefret mi ediyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Evet, bana kendisi söyledi," dedi Tory kararlı bir şekilde ve gölgeler aniden gevşeyerek beni bıraktı, böylece rahat bir nefes aldım. "Seni arıyor."

"Ah babacığım, ben ne yaptım?!" Clara vampir hızıyla kapıdan koşarak çıktı ve karanlıkta kayboldu.

Kendimi iyileştirerek ayağa kalktım. "Teşekkür ederim," diye iç geçirdim ve Tory üzgün bir şekilde gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı.

Kız kardeşimin Lionel Acrux'la yattığını bilmek beni her gün rahatsız ediyordu. Gölgele tarafından hapsedilmişti. Kendinde değildi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Tory, gölgeleri uzak tutmak için Anka Kuşu'na sahipti.

Ama Darcy gölgeleri bizden nasıl uzaklaştıracaklarını bulamazsa, Clara'yı nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum.

"Ona yardım etmeliyim," dedim ağır bir sesle ve Tory kaşlarını çatarak daha önce söylediklerini dile getirebileceğinden korkmama neden oldu. Clara'nın geri gelemeyeceğini. Orada olmadığını. Ama az önce kendi gözlerimle görmüştüm. "Kurtarılamayacağını söyleme," dedim hoyratça, yüzünü karanlık ifadede çevirerek.

"Yapmayacaktım," dedi ciddiyetle. "Aslında... şimdi ben de gölgelerin kölesi oldum, belki de haklısındır diye düşünüyorum. Ama bu yine de onun bunca zaman sonra nasıl hayatta kalabildiğini açıklamıyor."

"Biliyorum," diye iç geçirdim, bir elimi yüzümde gezdirdikten sonra boş burbon şişesine baktım, içimde vazgeçmek bilmeyen bir ihtiyaç vardı.

"Bundan daha fazlasını mı istiyorsun?" Tory alay etti.

Döndüğümde bir illüzyonun onun yanında değiştiğini ve elinde bir şişe burbon olduğunu gördüm. Darcy'ye öğrettiklerimi ona öğretmek için biraz zaman harcamıştım ve eğer ikisi de çabuk öğrenmiyorlarsa lanet olsun.

"Sen ve kız kardeşin bir gün beni geçeceksiniz." Ben sırttım, o da şişeyi bana uzatırken yüz ifademi yansıttı.

Aldım, mutfaktan onun için bir bardak daha aldım ve iki saniyeden kısa bir sürede ikimize de birer bardak doldurdum. "Neden benim kötü alışkanlığımı besliyorsun, Tory Vega?" Şüpheyi sordum.

"Sanırım istediğin zaman kendini karaciğer çürümesinden iyileştirebilirsin, bu yüzden *o kadar da* kötü bir alışkanlık değil," dedi ve sırtarak bardağından bir yudum aldı.

"Bunun şerefine." Kendi bardağımın yarısını boşaltmadan önce bardağımı onunkine vurdum, mideme inen yanık, kız kardeşimi o şekilde görmenin boğucu acısını biraz olsun hafifletti.

"Aslında sana küçük bir hediyem daha var," diyerek kanepeye çöktü ve ben de karşısındaki sandalyeye oturmak için hareket ettim.

"Doğum günüm olduğunu hatırladığına inanamıyorum," dedim şaşkınlıkla ve dudakları aralandı.

"Evet... tabii ki yaptım dostum," dedi, rol yapmaya çalışarak. "Bu yüzden tüm hediyeler, duh."

"Yarın." Alaycı bir şekilde sııttım ve o da kaşlarını çatı.

"Tamam, her neyse, hatırlamıyorum. Ama açıkça brownie puanı alıyorum çünkü bilinçaltım 'Lance'e bir sürü havalı şey getir' diyordu. Ve Hatta bugün kendimi çok cömert hissettiğim için seni sik tekmesinden de kurtaracağım. Hediyemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Devam et o zaman. Ama özgürlüğümün anahtarı, toplumdaki güç konumumun yeniden kazanılması ve kız kardeşinin beni affedecek bir ruh hali içinde bir kurdeleye sarılması olmadığı sürece, muhtemelen istediğim şey bu olmayacak."

Kıkır kıkır güldü. "İkinci ikisi hakkında hayal kurmaya devam et. Ama ilkini

bir..." Kaşlarını oynattı ve elini cebine sokarak tepesinde kırmızı bir taş bulunan altın bir yüzük çıkardı. "Bunu bugün Kral'ın odasında buldum," diye fısıldadı. "Sanırım babamındı."

"Oh Tory... Bunu giyemezdin."

İkizler bana babalarının Lionel tarafından Karanlık Zorlama'ya uğradığını gördüklerini anlatmışlardı ve o zamandan beri aklımı kurcalıyordu. Vahşi Kral'dan yıllarca prensip olarak nefret etmişim. Darius ve diğer Varislerin tahtı birlikte ele geçirmelerini her şeyden çok istemişim, böylece Vegas babalarının kanının damarlarında dolaşmasından korkarak tahtı onlardan geri alamayacaktı. Ama çok yanılmışım. Sadece onlar hakkında değil,

ama onun hakkında. Tüm krallık sebep olduğu zulümler için Hail Vega'yı suçlamıştı ve başından beri onun yerine kulağına fısıldayan sinsi arkadaşığıydı. Bu her şeyi değıştirdi. Ve hiçbir şeyi. Çünkü olan olmuştu, tarih. Ama bana Ejder Kral'dan nefret etmem için binlerce neden daha verdi. *Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi.*

O zamanlar Vega ikizlerinin babalarına bakarak ne olacakları konusunda endişelenerek tam bir ikiyüzlü davranmıştım. Ben her zaman Lionel'ın ne kadar kötü biri olmasına rağmen Darius. Belki de kötü insanlar doğar, yetiştirilmez.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Tory ayağına fırladı. "Geçen gün Gabriel'le birlikte onun için bu yüzüklerden birini yaptık ve ben de senin için bir tane yapmaya karar verdim. Kanımı bu taşın içine koymak için küçük bir bağlama büyüğü kullandım ve biraz da büyü yaptım. Bu da aslında bunun Kral'ın geçitlerinin anahtarı olduğu anlamına geliyor." Gözleri heyecanla parladı ve içim içime sığmadı.

"Her halükarda gölge sınırının ötesine geçemem," dedim, gözlerim o yüzüğe sabitlenmişti.

"Bunun dışında, sanırım sana izin verebilirim," dedi, bana doğru ilerledi ve bileklerime uzandı. Parmakları etimin altında kıvrılan gölgenin karanlık halkalarına dolandı ve ben endişeyle ona baktım.

"Ya Clara hissedebiliyorsa?" Ben sordum.

Tory kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacak," dedi. "Çünkü ben bağları koparmayacağım. Onları koruyacağım." Gölgeler avuçlarından dışarı doğru kıvrıldı ve onların çağrısını iliklerimde hissettim, aç kucaklarına gömülmem için bana yalvarıyorlardı. Onları tenimin altına bastırduğında ve serin dokunuşları bileklerimi sardığında bir iç çekiş beni terk etti. Bağlar şimdi biraz daha büyüktü, ama gözlerini kapatıp alttan alta bir şeyler fısıldarken fark edilmiyordu

Anlamadığım bir nefes. Sesi neredeyse hiç onun sesine benzemiyordu ve gölgelerin onun aracılığıyla konuştuğunu düşününce kanım dondu.

"İşte," dedi, gözbebeklerinin etrafında dönen karanlıkla geri adım atarak. "Bu işe yaramalı."

"Kaçamam," dedim ona başımı sallayarak. "Bu işe yarasa bile, buradan ayrılamam. Lionel FIB'in beni dünyanın öbür ucuna kadar avlamasını sağlar. Sana ya da Darcy'ye yardım edemem ya da-"

"Biliyorum," dedi kaşları birbirine çarparak. "Ama bu, Lionel'ın haberi olmadan gelip gidebileceğin anlamına geliyor. Ve kaçma zamanı geldiğinde de kaçabilirsin. Seni Darkmore'a geri atmasından daha iyi olur, değil mi?"

Teklif ettiği şeyin ağırlığı kalbime baskı yapıyordu ve Lionel'in iktidarda kalması halinde hayatımın geri kalanını kaçak olarak yaşama fikri hoşuma gitmese de, en azından bu da bir seçenektir. Ve muhtemelen yirmi beş yıl hapis yatmaktan daha iyi bir seçenektir. Clara'yı kurtarmanın bir yolunu bulduğumda, ikizler İmparatorluk Yıldızı'na sahip olduklarında... hepsi bir araya gelirse, belki o zaman gidebilirdim.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama ben konuşmadan o benim yerime konuştu. "Önce gerçekten işe yarayıp yaramadığını görelim," dedi gergin bir kahkahayla, Beni yerimden kaldırdı ve mutfaktaki gizli kapağa doğru işaret etti.

Yüzüğe uzandım ve o da bana uzattı, başparmağıma taktığımda metalden gelen sihirli dokunuşlar beni garip bir şekilde ona yakın hissettirdi ve başımı kaldırıp ona gülümsedim.

"Ah, kahretsin, ağlayacaksın, değil mi?" diye alay etti. "Aldırma dostum, bana duygusal davranmana katlanamam."

"Sanki," diye alay ettim, yüzüğün orada durma hissine alışırken onu ileri geri çeviriyordum. "Ama Darius benim açıkça senin favorin olduğumu anladığında bunu yapabilir."

"Hı hı. Sana verdiğimde benim de dizlerimin üzerine çöktüğümü söyleyebilirsin, böylece ona gerçekten heyecanlanacağı bir şey vermiş olursun."

"Sanırım başımın omuzlarıma bağlı olmasını tercih ederim, yine de teşekkürler," diye şaka yaptım ve bana ne yapmam gerektiğini hatırlatmak için tekrar mini mutfağa doğru başını salladı.

Oraya doğru yürüdüm, çömeldim ve elimi yer karolarının desenine gizlenmiş soluk Hydra işaretine bastırdım. Dokunduğumda parladı ve kalbim küt küt atarak Tory'ye baktım. "Hay sikeyim."

"Hayır, teşekkürler dostum." Ben kapağı açarken sırttı.

"Bu bir teklif değildi." Sırttım.

"Hâlâ hayır." Başıyla kapağı işaret etti. "Hadi, bak bakalım buradan çıkabilecek misin? En kötü ne olabilir ki?"

"Lionel beni Ejderha formunda bütün olarak yiyecek ve sonra sırf İmparatorluk Yıldızı'nı bulmak için çalışmaya devam edebileyim diye sıçarak geri mi çıkaracak?" Ben önerdim ve o güldü.

"Eğer alarm çalarsa, buraya ateş edebilirsin ve ben de Lionel'e sana işkence ederken kendimi kaptırdığımı ve seni sınırın ötesine fırlattığımı söylerim. Beni sorgulama zahmetine girmeyecektir çünkü onun küçük kucak köpeği olduğumu sanıyor."

"Pekala. Siktir et." Tünele indim ve hızla uzaklaştım. Yol ikiye ayrıldığında sola döndüm, zihinsel olarak zihnimde üstümde yer alıyor ve karanlıkta bir neşe ışıltısı atarak ilerliyordum. Uzun zamandır bu kadar hızlı koşmamıştım, kendimi inanılmaz hissediyordum. Tünelin en ucuna ulaştım ve üzerime bir Faelight düşürdüm, kaşlarımı çatarak çıkmaz sokağın etrafını araştırdım.

Başka bir Hydra sembolü bakışlarımı yakaladı ve ona doğru fırladım, elimi işarete bastırdım, böylece bir yıldız gibi parladı. Nabzım kulaklarımda çınlarken, üstümdeki toprakta kökler kıvrılıp aşağı doğru büyüyerek bir merdiven oluşturdu.

yer üstüne çıkıyordu. Hızla yukarı çıktım ve kendimi saray duvarlarının ötesinde olması gereken karanlık bir ormanda buldum.

Bir kahkaha attıktan sonra merdivenlerden aşağı koştum, tünellerde olabildiğince hızlı ilerleyerek ambar kapısına geri döndüm. Kendimi dışarı çektim ve gülümseyen Tory'ye baktım.

"Eee?" Ben sordum. "Alarm yok mu?"

"Hiçbir şey," dedi ve elini cebine atıp bir kese yıldız tozunu bana doğru salladı. "Eğer kaçman gerekirse, rüzgar gibi kaçacaksın, anladın mı?" Keseyi bana fırlattı ve ben de yakaladım.

"Anladım," dedim sırtarak ve kapağı kapatırken cebime tıktırdım. "Bu yıldız tozunu nereden buldun?"

"Kesinlikle Darius'tan çaldım. Çok güçlü olduğuna inanan biri için yankesicilik yapmak çok kolay."

Bir kahkaha attım, daha sonra onu gördüğümde bu konuda onunla alay etmeyi aklıma not ettim ve Tory kaşlarını çatarak saate baktı.

"Saraya geri dönmeliyim," diye iç geçirdi ve kalbim onun için attı. "O burbonun birazını yarınki doğum günün için saklasan iyi olur."

"Hayır, yarın içmek yok, Tory. Dolunay var."

"Yani tam bir inek gibi bütün gece o günlüğü mü okuyacaksın? Senin ideal günün gibi görünüyor," dedi umutlu bir ifadeyle ve ben de ona sıkı bir gülümseme verdim.

Benim ideal gün anlayışım bir daha asla sahip olamayacağım bir şeydi. Ama bunu dile getirip onu da süregelen acıma partime dahil etme zahmetine girmeyecektim.

Kapıya yöneldi, dinlenmekte olan orospu yüzünü düzeltip dışarı çıkmadan önce el sallayarak veda etti. Gidişini izlerken göğsüm gerildi, Lionel'ın kollarına döndüğünü ve ona ya da kız kardeşime yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. En azından şimdilik. Darcy bir yolunu bulacaktı.

Darius'un gölgelerini nasıl yakacağını öğrendikten sonra bunu herkes için yapacaktı. Bunu yapabileceğini biliyordum. Ve Darius'un damarlarına akıttığı ateşin saldırısı altında her acı çektiğimde, buna değdiğini biliyordum. Çünkü bu işi çözecek ve hepimizi özgür kılacaktı.

Sadık dostum burbona geri döndüm ve üzüntülerimde boğulurken saatin gece yarısına doğru ilerleyişini izledim.

Mutlu yıllar bana.

Ruhumda bir özlemle son doğum günümü düşündüm, o zamanları özliyordum. Darcy'nin senetlerinden biri hâlâ cüzdanımdaydı ve sanırım çürüyene kadar orada kalacaktı. Bana hiçbir borcu yoktu. Hiç olmamıştı, olmayacaktı da.

Telefonum çaldığında kafam bulanıklaşmıştı ve kesinlikle boşa harcananlar diyarının derinliklerindeydim.

Onu elime aldım ve Seth'in gönderdiği, hemen tüylerimi diken diken eden başka bir fotoğraf buldum. Darcy'ye verdiğim gül kuvarsının resmiydi, avucunun içinde duruyordu, ona olan aşkımin, lanet olası bağlılığımın bir sembolüydü.

Seth:

Bunu bu gece kazıyıp yeniden kullanmamın bir sakıncası yok, değil mi Lancey? Kısa sürede bulamadım ama o bana en iyisini verdi. Hayatımın saksosu, o yüzden o güzel dudaklarını başkasına değdirmedüğinden emin olmalıyım.

Darcy'nin yatağında uzanmış, bir elini başının arkasına koymuş ve gül kuvarsını dişlerinin arasında tutarak sırttırken çekilmiş bir başka fotoğraf geldi.

"Orospu çocuğu," diye tükürdüm, ayağa kalktım ve başım dönerken tökezledim. Bir duygu uğultusu beni kör etti, içimdeki sıcak, güçlü öfke

kara bir bulutun içindeki düşünceler.

Yok artık. Buna izin vermeyecektim. O it onu benden çalamayacaktı.

Zihnimin arkasında, zaten gitmiş olanı çalamayacağını söyleyen küçük sesi duymazdan geldim ama dinlemiyordum. Mesajlarından bıkmıştım. Benimle taşak geçiyor olmalıydı. Darcy'nin o pislikle çıkmasına imkan yoktu. Asla.

Saraydan sıvışıp Zodyak Akademisi'ne gidebilir ve onu kontrol edebilirim. Bunda bir sakınca yok. Zaten ona göz kulak oluyorum. Yarım saat içinde oraya gidip dönebilirim. Sadece hızlı bir kontrol.

Adımı fısıldıyor gibi görünen kapağa, sonra da *git ve Seth'i öldür* diye bağılıyor gibi görünen başparmağımdaki yüzüğe baktım. Cansız nesnelerin hepsi iyi noktalara parmak basıyordu.

Kapağa doğru fırladım, onu açtım ve karanlığın içine düştüm, arkamdan kapattım ve tünele doğru hızla ilerledim. Ama bunun yerine kafamı duvara çarptım ve kık üstü düştüm. *Lanet olsun!*

Duvarın sarhoş siki.

Kendimi ayağa kaldırdım ve önümde yalpalayan bir Faelight fırlattım. Ya da belki de yalpalayan bendim. Karanlığın içine daldım, tünelin en ucuna doğru hızla ilerledim ve elimi bir sonraki Hydra işaretinin bulunduğu duvara vurarak Faelight'ımı kafama çarparak söndürdüm.

Merdiven ortaya çıktı, kökler ben tırmanana kadar birbirine dolanıyordu. Yüzeye çıkar çıkmaz cebimden yıldız tozunu çıkardım ve odaklanmaya çalıştım. *Sadece Zodyak Akademisi'ne gitmem gerekiyor. Ama eskiden yaptığım gibi ofisime yıldız tozuyla gidemem. Diğer yere gitmeliyim. Çalıların falan olduğu yere.*

Yıldız tozunu havaya fırlattım ve hedefime odaklanmaya çalışırken eterin içine çekildim. *Lanet kurt adam. Bacaklarını kıracağım ve kafasını bir Griffin'in kışına sok.*

Yıldızlar beni tükürdü ve aniden düşmeye başladım. Yüzlerce metre havadaydım ve bulutların arasında yuvarlanıyordum. Aer Tower çok uzakta görünüyordu.

Altıma düştüm ve düşmemek için hava sihrimi kullanmaya çalışırken küfür ettim. Akademinin etrafındaki koğuşlara çarptım ve oradan uzağa savrulurken vücudumda binlerce elektrik cıvatası patlamış gibi hissettim. Haykırdım, dünya siyah ve griden oluşan bir kütleye dönüşmüştü ve ben ne tarafa gittiğimi anlamaya çalışırken beynim zonkluyordu.

Hava sihrimi kullanmayı başardım ve ay bana bakarken bir bulutun içinde durarak kendimi yukarı çektim.

"Beni yargılama," diye mırıldandım. "Senin gibi olmak çok kolay. büyük, parlak kafan ve kendini beğenmiş küçük krater suratınla." Üzerime bir tutam daha yıldız tozu attım ve tekrar uzaklaştım, son sözü ay söyledi ve bu kez çitin ötesindeki bir çalılığa kondum. *Ha.*

Kıçımı kaldırdım ve akademiye girmemi sağlayacak çitteki sahte çubuğa doğru hızla yürümeye başladım. Alnım metale çarptı ve kafatasımda yankılanan gürültülü bir dong sesi duyuldu. *Hayır, hayır. Bu değildi.*

Yanından geçip bir sonrakine ve akademi arazisine doğru ilerledim. *Bu kesinlikle iyi bir fikir.*

Yine de vücuduma illüzyon yapmalıyım.

Bir elimi kaldırdım, avuç içimi göğsümde ve yüzümde gezdirdim, beni kampüste dolaşan Tarikat formumdaki bir Kurt gibi gösterecek bir tür illüzyon yarattım. Yoksa bir Pegasus muydu? Her neyse, eğer birisi

beni fark etti. Ki göremezlerdi, çünkü kanatları yanan bir Harpy kadar hızlı hareket edebilirdim.

Aer Tower'a çıkan patıkaya ulaştım, dışarıda durdum ve Darcy'nin odasına doğru bakarken boynumu büktüm. *Ya şu anda onu beceriyorsa? Kesinlikle bir şeyleri kıracağım. Pencereyi.*

Seth'in boynu. Darcy'nin bana olan saygısını da.

Hay sikeyim. Başımı sallayarak yıldızlara baktım. Bunu bana yapamazsın. Hadi ama, yeterince acı çektim, değil mi? Onunla yatmasına izin verme. Seninle hemen şimdi bir anlaşma yapacağım. Bir uzvunu alabilirsin. Herhangi bir uzvu. Sadece bir uzuv seç.

Parıltılı bok çuvalları ölüm sessizliğinde kaldılar ama bana güldüklerini hissettim. Evet, yukarıdan çok komik görünüyor olmalıydı. Parlak dostları, hangi Fae'nin saçmalıkları altında ilk önce çatlayacağına dair bahis oynuyorlardı. *Şaka sizin üzerinizde çocuklar, ben uzun zaman önce çatladım.*

Bekle...

"Ahh!" diye bir kız çığlık attı ve başımı eğdiğimde Kylie Major'ın kuleden çıktığını gördüm, yılan saçları başının tepesinden fırlamış ve korkudan diken diken olmuştu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ani bir tepkiyle elimi savurarak onu muazzam bir esintiyle uçurdum. Ağlayan Orman'a doğru fırlatıldı ve gökyüzünde taklalar atarken çığlıkları uzaklarda kayboldu.

Arkasından bir ayna düşürmüştü ve aceleyle ilerleyip aynayı aldım ve yansımamı kontrol ettim. *Hay aksi.* Yüzümün ortasından çıkan ışıltılı bir boynuz ve ağızımdan fırlayan kocaman dişlerle dengesiz bir yeti gibi görünüyordum.

Kylie'yi fırlattığım yöne doğru baktım, çığlıklarının hâlâ bana ulaştığından emindim.

Hiç pişman değilim.

Aynayı bıraktım ve hava büyüsunü kullanarak kendimi saatte elli mil hızla yukarı fırlatmadan önce kulenin etrafından dolandım. Şaşırtıcı bir zarafetle Darcy'nin pencere pervazına indim, sonra içeriye baktım, kendimi bir illüzyonla gizleyerek

Gözlerim yatağa düştüğünde bir gölge gördüm. Yorganlar tavşanlar gibi sevişen bir çiftin üzerine çekildi ve bir sonraki avını arayan etobur bir canavardan başka bir şey olmadığım için nefesim kontrolden çıktı.

Pencereyi zorla açıp Seth'i çıplak ellerimle öldürmek üzereydim ki, örtüler geri çekildi ve aslında onlar olmadıklarını fark ettim. Sadece hayatlarının en güzel zamanını geçiren bir çift adam. *Oh, yanlış oda.*

Kendimi bir kat daha yukarı taşıdım, nerede olduğumu anladıktan sonra bir sonraki pencere kenarına indim.

Mavi saçlarının dökülmesiyle içim sıkıştı ve beyaz bir kurdun pençeleri arasında yatakta kıvrılmış olan kıza baktım. Onları birlikte izlerken kalbim parçalandı ve bedenim söndü. Gözlerim onun yüzünde gezindi, yüz ifadesi acı dolu bir kâbusa hapsolmuş gibi gergindi ama sonra Seth uykusunda ona sokuldu ve yüz hatlarındaki gerginlik azaldı.

"Mavi..." İlerledim, elimi cama bastırarak içeri girmeye ve Kurt'u kanatmaya, acıtmaya ve asla vermeyeceğim bir merhamet için yalvartmaya hazırlandım.

Ama sonra bir anlık netlik beni yakaladı.

Oraya giremezdim. Onu bıraktığımda bunu yapma hakkımı kaybetmiştim. Her şeyden vazgeçtiğim zaman. Ve bunun için Seth'i ne kadar mahvetmek istesem de - ki gerçekten istiyordum - yapamazdım. Onu zorla uzaklaştırdım. Hayatına devam etmesini söyledim. Ama beni dinleyeceği gerçeğine hiç hazırlıklı değildim.

Kalbimin zaten kırılmış olan kalbimden daha fazla kırılabileceğini düşünmemiştim, ama görünüşe göre hala kırılacak birazcık kalmıştı.

Döndüm ve çıkıntıdan atladım, hava büyümlle kendimi aşağıya indirdim ve koşarak yere vurdum. Şu anda olmak istediğim tek bir yer vardı. Ignis Evi'ne koştum, kendimi bir hava akımıyla Darius'un odasına attım ve girişime izin veren koğuşların arasından kayarak geçtiğimi hissettim. Penceresini iterek açtım ve odasına daldım; avuçlarında alevler kükreyerek yatağında doğruldu.

"Kimsin sen?!" diye bağırdı, beni görünce yüzü dehşetle buruştu. Alevleri bana doğru fırlattı ve ben de onlar beni yakıp kül etmeden önce onları söndürmek için bir su fişkırttım.

"Darius," diye tersledim. "Benim."

"Lance?" diye şaşkınlıkla soludu ve ben de başımı salladım. "Lanet olası güneş, bu ne tür bir illüzyon?"

"Doğru ya," diye mırıldandım ve elimi sallayarak onu yok ettim.

"Buraya nasıl geldin? Kaçıyor musun? Gitmemiz gerekiyor mu?" Yataktan fırladı, eşyalarını toplamaya başladı ve ağzımı bir gülümseme kapladı.

"Hayır, kardeşim." Ona doğru atıldım, onu yatağa geri yatırdım ve kollarımı ona doladım. Alınlarımız birbirine değerken rahat bir nefes alarak beni kendine çekti.

"Tory dışarı çıkmam için bir yol buldu." Ona Kral'ın yüzüğünü gösterdim ve durumu açıkladım.

İşim bittiğinde "Sarhoşsun," diye suçladı ve ben tek omzumu silktim.

"Sarhoş *değilim*," diye itiraf ettim ve parmaklarını şakağıma bastırarak burbonun etkilerini gidermeye başladı. Zihnimin temizlendiği her santimde daha fazla pişmanlık duymaya başladım. *Ah lanet olsun, bunu yapmamalıydım.*

Buraya gel.

İnledim, gözlerimi ovuşturdum ve sırtüstü yuvarlandım, kalbim az önce gördüklerimden dolayı bir blender tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Darius dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu ve ben iç çektim.

"Seth, Darcy ile birlikte. İkisi-" Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, öfke ve sahiplenme duygusu boğazımı tıkadığı için cümlemi bitiremedim. Kıskançlık nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu. Onun üzerinde hak iddia etme ve ona pis ellerini sürmeye *cüret* eden o orospu çocuğunun boynunu kırma ihtiyacı beni diri diri yiyip bitiriyordu.

"Ne? Birlikte değiller," dedi ve kaşlarımı çattım. "Az önce onları aynı yatakta gördüm," diye homurdandım.

"Evet, Seth üzgün olduklarında tüm arkadaşlarına böyle yapar," dedi omuz silkerek, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Ama her şeyi ifade ediyordu.

"Bundan daha fazlası var," diye mırıldandım, Atlas'ımı çıkarıp Seth'in bana gönderdiği fotoğrafları gösterdim.

"Ne..." Darius onları karıştırırken nefes aldı. "Bu doğru değil."

"Belki de bunu bir sır olarak saklıyorlardır," dedim, bunu düşündükçe nefesim daralıyordu. Onun en derin sırrı *bendim*, o değil. *Onunla* sevişmiyordum. En azından ben öyleydim.

"Öğreneceğim, tamam mı?" diye söz verdi ve ben de başımı salladım ama sadece bilmenin yeterli olmadığını biliyordum. Seth'le ya da başka bir adamla birlikte olsa da kendimi bir daha asla iyi hissetmeyecektim. Ne kadar mantıksız olduğu umurumda değildi, onun kalbini almaya cüret eden herkesi sakatlamak, işkence etmek ve yok etmek istiyordum. *Bana* verdiği bir kalbi.

"Ona hayatına devam etmesini söyledim ama bırakamıyorum, Darius," diye homurdandım, gözlerim dört direkli yatağının üzerindeki ahşap gölgelikte sabitlenmişti. "Bunun olmasına ben sebep oldum. Onu kendimden uzaklaştırdım. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

onu kaybetmekten daha acı verici bir şey olamazdı, ama şimdi onu *onu...*" Kalbim yarılmıştı, kan sızıyordu. *Onu kaybetmekten kurtulamayacağım. Uzun ve acı verici bir ölüm ama sonum yaklaştı.*

Darius, "Bakın, gerçekten birlikte olduklarını düşünmüyorum ama Lance... bir gün hayatına devam edecek," diye akıl yürüttü.

"Biliyorum," diye tısladım, kelimelerimi ve damarlarımı zehir kaplamıştı.
"Biliyorum amina koyayım.

Ve bunun için Darkmore'da yirmi beş yıl yerine ömür boyu hapis cezası alacağım çünkü her kimse ölecek."

Darius yüzümü tuttu ve ona bakmam için başımı çevirdi. "O zaman gitmesine izin verme."

Bir hırıltıyla onu ittim. "O çoktan gitti. Ve varsayımsal bir gerçeklikte beni affedip geri alsa bile, ona nasıl bir hayat sunabilirim ki? Neresinden bakarsan bak boku yedim. Beni istediği sürece Lionel'ın tutsağıyım, sonra cezamın geri kalanı için Darkmore'a geri gönderileceğim. Bu gerçekleşmeden önce kaçabilsem bile, Lionel'ı yenemediğimiz sürece saklanarak yaşamak zorunda kalacağım. Bu haliyle topluma yeniden katılamam, ben Güçten Utanan bir eziğim. Geleceğim yok. Ona hiçbir şey sunamam."

"Babamı öldüreceğim," diye yemin etti Darius. "Ve Varisler ve ben bu krallığın yöneticileri olarak onun yerini alacağız ve-"

"Bekle, ne? Vega kraliçelerinin danışmanı olarak mı demek istiyorsun?"
Şaşkınlıkla ona baktım ve yüz ifadesi tiksintiyle çarpıldı.

"Hayır," diye alay etti. "Tabii ki hayır. Sırf artık arkadaşız diye tahtı almalarına izin vermeye niyetim yok. Bu fikre nereden kapıldın?"

Homurdanarak oturmak için kendimi yukarı ittim. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun? Bir Vega'ya aşıksın. Sen ve diğer Varisler aylardır Darcy ile çalışıyorsunuz ve-"

"Ve ne? Kenara çekilip onlara babam için temiz bir şans vereceğimi mi sandın? Sanki tahtı kendim alamayacak kadar zayıf bir Fae'ymişim gibi tahtı almalarına izin mi verecektim? Güçlü olabilirler ama Varislerden daha güçlü değiller, o halde neden tahtı onlara verelim ki? Bu işler böyle yürümüyor," dedi inanamayarak.

"Bu zayıflıkla ilgili değil," diye hırladım, yüzüne karşı ayağa kalkarak. "Bu krallık için en iyisinin ne olduğuyla ilgili."

"Ve en iyisinin *bu* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bunca yıldır babamın yerini almam için beni eğiten sendin. Şimdi de sadakatini mi değiştiriyorsun?" diye sordu.

"Bağlılığımı değiştirmiyorum," dedim ciddi bir şekilde, gözlerimin içine bakmasını sağlamak için başının arkasını kavradım. "Senin iktidarda olmanı istiyorum, Darius. Ama Onlar gerçek kraliçeler. Babam Zodyak Loncası'nın bir parçasıydı, kraliyet ailesini korudu, kraliçe ona bir vizyonla geldi ve ona yolu gösterdi."

"Bana bunların hepsini anlattın," diye hırladı. "Ama sen sadece Darkmore'da yıllarca hapis yatmış ölü bir ihtiyarın sözlerine güveniyorsun." "Babamdan bir mektup aldım. Ve bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun. Babamdan gelen İkizlere yıldızlardan gelen vizyonlar bahşedildi. Gerçeği gördüler. Vahşi Kral düşündüğümüz kişi değilmiş. Hail Vega'nın yaptığı şey Lionel'in Karanlık Zorlaması yüzünden oldu. Bunca yıldır zamanını bekliyordu, her şeyi o kurguladı."

"Hayatım boyunca bu krallığı yönetmek için çalıştım," diye homurdandı Darius, dişlerinin arasından duman tüterken gözleri bir Ejderhanın altın yarıklarına dönüştü. "Babamı alaşağı edeceğim ve diğer Varislerle birlikte hüküm süreceğim. Vegas tahtta oturmayacak."

Gözlerindeki alev alev yanan kararlılığı, asla sönmeyecek olan inatçılığı görerek sustum.

"Onlarla birlikte yönet," diye yalvardım ama başını salladı.

"Hayır," diye tısladı. "Ve diğer Varisler de buna asla izin vermeyecektir. Vegaslılarla dost olabiliriz Lance, ama iş tahta gelince, onu almak için onlarla savaşacağız."

Fikrini değiştiremeyeceğimi bildiğim için derin bir nefes aldım. Yataktan fırladım, pencereye yöneldim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Her zaman arkanı kollayacağım kardeşim," diye yemin ettim ve aramıza sessizlik girdi.

"Yarın ay doğduğunda eve geleceğim," dedi sonunda. "Görüşürüz o zaman," dedim ciddiyetle, pencereyi açarak.

Pencere pervazından atlayıp geceye doğru hızla uzaklaşmadan önce kendi üzerimde bir illüzyon yarattım.

Ertesi günü yalnız geçirdim, Darius ve Xavier Lionel için düzenlenen gösterişli cenaze törenine katılırken endişeyle güneşin batmasını bekledim. Catalina. Gabriel'in tahmin ettiği gibi, Christopher için kısa ama halka açık bir duruşma yapılmış ve Kraliçe'yi kaçırmak, tecavüz etmek ve öldürmek suçlarından Darkmore'da ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Aslında Lionel'ın idam için baskı yapmamasına şaşırıyordum ama sanırım sadece bu işin bitmesini istiyordu ve bu şekilde hayatına devam edebilirdi.

Televizyonda gülünç derecede abartılı cenaze törenini biraz izlemiştim ama Lionel'in sergilediği sahte keder midemi bulandırmaya yetmişti ve atlı cenaze arabasının caddede devasa bir kortej oluşturmasını izledikten sonra televizyonu kapatmıştım.

Gazeteler Catalina'nın ne kadar sevildiğine ve ne kadar özleneceğine dair hikâyelerle doluydu ve Lionel'in onu yaşamaya zorladığı hayatın gerçeğini bilselerdi insanların ne düşüneceğini merak ediyordum.

Geraldine herkese Catalina'nın babasının yanında iyi saklandığını ve gayet iyi yerleştiğini söylemiş, en kısa zamanda Darius ve Xavier için bir ziyaret ayarlayacağına söz vermişti. Lionel'in arkadaşlığından kaçtığı için çok mutluydum.

Gabriel beni doğum günümü kutlamak için aradı ve bugün kartların çoğunlukla bizim lehimize açıldığını söyledi. Gece açık, ay parlak olacaktı, ama bir şeyleri değiştirmesi ihtimaline karşı bana olacakların ayrıntılarını anlatamadı. Yine de her şey nispeten iyi görünüyordu. Neyse ki, Lionel bu gece uzakta olacak, Catalina'nın cenazesini sonuna kadar sağlayacak ve Darius'la bana babamın günlüğünü okumak için açık bir fırsat verecekti.

Güneşin son ışıkları yazlık evin pencerelerinden süzülürken nabzım atmaya başladı. Ayın doğmasını sabırsızlıkla beklerken gece çöktü ve yıldızlardan oluşan bir örtü gökyüzüne yayıldı.

Bir süre sonra Lionel'in uşaklarından biri geldi ve yazlık evin çevresine bir koruma yerleştirip beni gece için içeri kilitledi. Çalışırken ona kayıtsızca parmağımı salladım ve o da bana kaşlarını çattı uzaklaşmadan önce.

Ay çok geçmeden havuzun ötesindeki ağaçların üzerinden göründü ve kalp atışlarım hızlanırken komodinin den günlüğü almak için hareket ettim. Deri cildine yıldızlar kazınmıştı ve başparmağımı üzerinde gezdirerek bir an için kendimi babama daha yakın hissettim. Son zamanlarda onu çok düşündüm. Sakladığı tüm sırları, tüm krallık için yaptığı fedakârlıkları.

Geçmişte onun iyi bir adam olduğuna dair herhangi bir şüphem varsa bile, şimdi tamamen ortadan kalkmıştı. Keşke onu çocukluğumun ötesinde de tanıma şansım olsaydı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olabilseydi. Lionel beni Darius'a bağladığında, nasıl bir yol izleyeceğimi bilemediğimde.

Bu günlüğün bana inandığının bir kanıtı olduğunu tahmin ediyordum ve bu beni biraz rahatlatıyordu. Ama bu, güvenilebileceğim bir ebeveynimin, kaybolduğumda bana rehberlik edebilecek birinin olmasıyla aynı şey değildi.

Umarım senin gözünde berbat biri değilimdir, baba. Dünyanın geri kalanı öyle düşünse bile.

Sürgülü kapının sesi duyuldu ve döndüğümde Darius'u siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş, elinde bir şeyle içeri girerken buldum.

"Doğum günün kutlu olsun, Lance," dedi eğik bir gülümsemeyle. Bir çocuk tarafından paketlenmiş gibi görünen hediye. Sırıtarak ona doğru ilerledim ve hediye aldım, kâğıdı yırttım ve içinde küçük bir kutu buldum. Kutuyu açtım ve içindeki gün batımının renkleriyle dönen küçük cam küreye baktım.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Bu bir hatıra mı?"

"Evet." Darius bir eliyle saçlarını taradı. "Bak, Vegas yüzünden seninle ters düşmek istemiyorum. Babam seni Muhafızım yaparak ne olursa olsun benim tarafımda olman için zorladı ve taht konusunda kendi kararını verdiği için kendini kötü hissetmeni istemem. Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek." Kaşları çatıldı. "Annem aslında ölmemiş olsa da, bugün onun cenazesinde olmak bana sevdiğin insanları ne kadar kolay kaybedebileceğini düşündürdü. Seni kaybetmeyeceğim çünkü senden hoşlanmıyorum.

henüz gerçekleşmemiş bir şey hakkında görüş bildirmek."

Küreyi parmaklarımın arasında döndürdüm, ona baktım ve son zamanlarda ne kadar erkekleştiğini fark ettim. "Ben her zaman senin yanımdayım, Darius," dedim.

ciddi bir şekilde söyledi. "Ama senden istediğim şeyin çok fazla olduğunu biliyorum." "Hâlâ istiyorsun o zaman?" diye alay etti ve ben de sııttım.

"İnkâr etmenin anlamı yok." Omuz silktim ve kollarını kavuşturarak çenesini hatıraya doğru salladı.

"O zaman topumu ağzına sokmayacak mısın?" diye sordu.

Güldüm. "Tamam, ama sadece çok kibarca sorduğun için şekerim." Fermuarına uzandım ve homurdanarak elimi savuşturdu.

"Devam et, göt herif," diye itti ve küreyi dudaklarıma götürüp ağzıma soktum.

Etrafımdaki dünya değışti. Birdenbire bir dağın tepesinde, devasa bir altın Ejderhanın sırtında oturuyordum. Aşağıdaki bulut denizinin üzerinden bize doğru ışıldayan inanılmaz gün batımını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Pastel renkler gökyüzüne karıştı, güneş ufku altında kaybolurken hepsi acı verici bir şekilde geçiciydi. Darius gürleyen bir kükreme çıkardı ve beni gün batımına doğru taşıırken pençelerinin altındaki karları parçalayarak havalandı. Yüzümde rüzgârı, tenimde güneş ışınlarının kalıcı sıcaklığını hissettim. Anı mükemmel bir şekilde yakalanmıştı, büyüü hayret vericiydi.

Darius güneşten uzaklaştı ve ben gökyüzündeki dikişe baktım. Gecenin gündüzden ayrıldığı yerde, bir yıldız havuzu ışığı kovalıyordu. Darius, gökler bizi yutacakmış gibi hissedene kadar onlara doğru koştu ve huzur kalbimi okşadı.

Hatırayı ağzımdan aldım ve anı etrafımda buharlaştı, böylece bir kez daha en yakın arkadaşıma bakakalmıştım.

"Bir gün oraya tekrar gideceğiz," diye söz verdi. "Bir şekilde tüm bu saçmalıkları çözeceğiz. Ben sadece iyi bir şeyden bir parça almanı istedim. A her şeyin daha iyi olduğı zamanlar."

Ona hüznü bir gülümseme verdim ve o da beni kucaklamak için ilerledi. Onu sırtından alkışladım ve kesin olarak biliyordum ki, Guardian

Bağ olsun ya da olmasın, Darius Acrux benim için yıldızlar tarafından yaratılmış bir arkadaşı. Ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

"Babamın ne bildiğini öğrenelim mi?" Ben sordum, o da başını salladı, kaşları gerilmişti.

Hatırayı komodinin yanındaki çekmeceye koyduktan sonra sürgülü kapıya yöneldim ve Darius'u dışarıda takip ederek havuzun yanındaki masaya oturduk. Darius bizi gizlemek için illüzyonlar ve bir de susturucu baloncuk yapmaya başladığında günlüğü yere bıraktım.

Dolunay yukarıdaki küçük bir bulut kümesinin ardına gizlenmişti ama günlüğün ilk sayfasını çevirip açtığımda bulutlar yer değiştirdi ve gümüşü ışık bir sis gibi üzerimizden süzüldü. Harfler gümüş renginde parlıyor, kâğıdın etrafında dönerken yıldız tozu gibi parıldıyor, sonra koyu mürekkeple yerlerine yerleşiyor ve ışık kayboluyordu. Gözlerimi kelimelerin ve sayfanın altındaki elle çizilmiş kayan yıldız resminin üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum. *İşte bu kadar. Beklediğimiz şey buydu.*

İlk ve en acil göreviniz.

Sevgili Lancelot,

Zodyak Loncası'nın yöntemlerini öğrenmenin vakti geldi. Sonuncumuz da öldü ama bir mezar bulan tek kişi benim. Ölümüm planlanmıştı. Bu amaç için titizlikle. Ve ölümümde, tek umudum Kraliçe Vega'nın öngördüğü gibi bir adam olman.

Lonca'yı yeniden diriltmenin zamanı geldi. Ling Astrum'un Lonca Ustası pozisyonunu alacak ve en güvendiğiniz, sadık dostlarınızı onun davasına dahil edeceksiniz.

İmparatorluk Yıldızı, Everhill Mezarlığı'ndaki mezarımın içinde sizi bekliyor. Şunu bil ki, o sadece hükümdar tarafından kullanılabilir, bu yüzden orada kalmalı.

Lionel Acrux'un ellerinden kurtulmuş olacak.

Eğer işler umduğunuz gibi gittiyse, Vega Prenseslerinin yüzüklerine erişiminiz olacak. Mezarı açmak için her ikisine de ihtiyaç var, ancak dikkatli olun, bu kadim mezarlık çok sıkı korunuyor. Sadece kara büyü konusunda uzman olanlar girebilir.

Yıldızlar aynı hızdayken şimdi git. Bunu yapabilirsin, oğlum.

Vay anasını. Babamın bir mezarı vardı. Annemin bana onun yakıldığını söylediğini hatırlıyorum. Şömine rafında bir vazosu bile vardı. Hepsi bir saçmalık mıydı?

"Bu tam bir zaman kaybı oldu," diye iç geçirdi Darius ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Ne?" Tereddüt ettim.

Darius kaşlarını çatarak günlüğü işaret ederek, "Ay bir bok yapmıyor," dedi. "Belki de bir süre ay ışığında yatması gerekiyordur?"

"Göremiyor musun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bekle, yapabiliyor musun?" diye soludu, daha yakına kayarak.

Başımı salladım, içimden bir kahkaha kaçtı. "Sanırım sadece benim gözlerim için. Aslında babam bana yazdığı mektupta bununla ilgili bir şeyden bahsetmişti-"

"Ne yazıyor, pislik?" diye sordu.

"İmparatorluk Yıldızı'nın nerede olduğunu söylüyor," diye fısıldadım, kalbim heyecanla çarpıyordu. "Ve hemen şimdi gidip onu almamız gerekiyor."

Oturduğum yerden kalkıp günlüğü cebime attım ve Darius gözlerinde karanlık, dizginlenemez bir vahşilikle ayağa fırladı. Bu gece İmparatorluk Yıldızı'nı alır almaz okumaya devam edecektim.

"Sikeyim evet."

"Tek sorun şu ki, onu kullanamayacağız gibi görünüyor. Sadece hükümdarın kullanabileceği yazıyor," diye iç geçirdim.

"En azından babamdan uzak turalım," dedi Darius kararlı bir şekilde ve ben de başımı salladım.

"Sana öğrettiğim her şeyi hatırlasan iyi olur, çünkü babam oraya ulaşmak için kara büyüye ihtiyacımız olacağını söylüyor. Tüm eserlerimi sakladın mı?" diye sordum.

"Hepsi," diye onayladı. "Akademideler."

"İkizlerin yüzüklerine de ihtiyacımız var, annelerinin onlar için bıraktıklarına," dedim ve Darius başını salladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Pekâlâ. Biliyor musun? nereye gidiyoruz?"

"Evet, babamın Lacrovia'nın batısındaki Everhill Mezarlığı'nda bir mezarı var. İmparatorluk Yıldızı onun yanında," dedim sırtarak, çocukken orayı ziyaret ettiğimi hatırlayarak. Babam beni oraya kemik çalmaya götürür, yeteneklerini kullanarak daha az korunan bazı mahzenlere ve mezarlara erişim sağlardı, ancak beni her zaman geceleri buna kalkışmamam konusunda uyarırdı. Ve asla yalnız olmamam konusunda. Yine de bu saniyede gitmekten başka seçeneğimiz yoktu; Lionel şehir dışındayken ve yıldızlar bizim için aynı hizadayken kaybedecek zamanımız yoktu.

"Evet. O zaman Zodiac'a gideriz. Ben Roxy'den yüzüğü alırken sen de King's Hollow'a girip odamdaki sandıkta tüm eserleri bulabilirsin," dedi Darius.

"Tamam," diye kabul ettim, kalbim uzun zamandır ilk kez heyecanla çarpıyordu. "Hadi gidip Kral'a bir tane çakalım."



Ben ve Geraldine, aramızda bir su küresi oluşturup başının üzerinde sallandırarak ona yaklaşmaya çalışırken Max oturduğu yerden, "Eğlenceni bir mil öteden hissedebiliyorum," diye söylendi.

"Böyle bir şey hissedemezsin Maxy," dedi Geraldine havalı bir şekilde. "Seni aşağılamaktan başka bir şey hissetmiyorum, seni müstehcen fok balığı."

"Saçmalık." Max koltuğunda iki büküm oldu ve Geraldine ile ben suyu kafasına döktük.

Bir avuç içi fırlattı, Element'i kavrarken son saniyede kendinden uzaklaştırdı ve su akarken yere daldık. Biz ciyاكلarken başımızın üzerinden geçti. Caleb, Seth arkasındaki kapıdan Hollow'a fırladığı sırada fırladı ve tüm darbeyi alarak merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Hepimiz bir kahkaha patlattık ve Seth elinde kamçı gibi vurduğu bir sarmaşıkla koşarak odaya geri döndü ve döşeme tahtalarında bir delik açtı. "Pekâlâ, hanginiz su elementali yaptı bunu?" Gözlerini yerde yatan bana ve Geraldine'e dikti, sonra hiçbir şey olmamış gibi rahatça sandalyesine geri kayan Max'e baktı.

"Tamam, gel bakalım." Seth sarmaşığı kırbaçladı ve Geraldine'i ayak bileğinden yakalayarak kendisine doğru sürükledi.

Bir ölüm perisi gibi feryat ederken gülerek elini tuttum ve onunla birlikte yerde sürüklendim.

"Bırakın beni leydim!" Geraldine ağladı. "Sizin için sonsuz geceye gideceğim. Kralların en yakışıklısından bir sürü bebek doğurmak için yaşamalısınız!"

"O zaman bu ben oluyorum." Caleb öne fırladı, benim sırtıma atladı ve Seth hepimizi yerden kaldırırken ona tutundu.

"*Caleb*," diye güldüm, Geraldine'i bırakmamı sağlamak için beni gıdıklarken.

"Bırakın onu Kurt alsın!" Caleb dramatik bir şekilde bağırdı ve ben ona olan hakimiyetimi kaybederek Seth'in Geraldine'i ayaklarının dibine çekmesine izin verdim ve o da onu daha fazla sarmaşıkla bağlamaya başladı.

"Mantar fistoları!" diye feryat etti. "Kraliçelerim adına ölüyorum! Büyük Grus olarak hatırlanacağım. Dostların en sadıkı, müttefiklerin en azgını-"

"Bugün olmaz, Gerry!" Max benim ve Caleb'in üzerinden atlayarak Seth'e doğru koştu, ayak sesleri yeri dövüyordu.

Seth'i geriye doğru tökezleten bir hava dalgası savurdu ve Seth uluyarak Max'in bacaklarına sarmaşıklar fırlatıp onu çelmeledi.

"Ben senin gerçek düşmanımım!" Max ağladı.

"*Sen* mi yaptın?" Seth bir eğlence homurtusuyla şok olmuş gibi yaptı, ardından Max Pitball Geraldine'in üzerinden atlarken onu yakaladı ve yerde güreşmeye başladılar.

Caleb ayağa fırladı, beni kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı, sonra da koşarak beni köpek yığınının içine atıp kendisi de içine daldı. Seth'in dişleri koluma battı ve ben de gülerek onu tokatladım.

Geraldine bağlarını çözdü, bir çılgılık atarak bize doğru fırladı ve Seth'in saçlarından bir tutam yakaladı, onu benden uzaklaştırmak için geriye doğru düşerken bacaklarını arkadan beline doladı. Benim bacağım onunkinin altında kaldı ve Caleb kafasına tekme atarken Max'in yüzü karnıma yapıştı. Uzuvlarımız birbirine karıştı ve hiçbirimiz ayağa kalkamazken hepimiz kahkahalarla gülmeye başladık.

Kapı hızla açıldı ve kahkaham benzini bitmiş bir araba gibi kekeleyerek dışarı çıkarken, kapı aralığında hepimize şok içinde bakan Orion'a baktım. *Ohmagod.*

"Ne oluyor lan?" Max ayağa kalkmayı başararak ve beni de peşinden sürükleyerek karşı çıktı.

Tory'nin ona saraydan çıkış yolu verdiğini biliyordum ama yine de onu burada görmek beni daha az şaşırtmadı. Ne haltlar dönüyordu?

Geraldine ayağa fırladı, çenesini kaldırdı ve Orion'u işaret etti. "Hain sülük! Neden buradasın?" diye sordu.

"Dikkat et Grus," dedi Orion alçak bir sesle, gözleri hepimizin üzerinde gezinip benim üzerimde durdu.

"Neler oluyor?" Endişeyle öne doğru bir adım atarak sordum. Tory miydi? Darius mu?

"Seninle konuşmam gerek. Yalnız," dedi ve sanki hepsinin siktir olup gitmesini umuyormuş gibi diğerlerine baktı.

"Hayır," dedim hemen. "Her ne ise, bunu hepimize söyleyebilirsin. Artık sır saklamıyoruz."

Çenesi titredi ve Max kollarını yanımda kavuşturarak kesinlikle hiçbir yere gitmediğini söyledi.

"O haklı, dostum," dedi Caleb. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Yoksa Darcy'yi seni geri alması için ikna etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü bu dramatik açıklama şu ana kadar oldukça yetersiz kaldı," diye araya girdi Seth,

lanet yanaklarımda ısı yükseliyor.

"Kapa çeneni," diye tersledi Orion onu. "İmparatorluk Yıldızı için buradayım."

"Günlükte bir şey mi buldun?" Kalbim göğsümde küt küt atarken sordum.

Başını salladı, diğerlerine bakarken çenesi gıcırdıyordu, sonra onlara güvenmekten başka çaresi olmadığına karar vermiş gibiydi. "Nerede olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacım var.

ve kız kardeşinin yüzükleri. Annenin sana bıraktıkları. Darius, Tory'ninkileri alacak."

"Bu ne için?" Şaşkınlıkla sordum.

"Sanırım babamın mezarına girmemize izin verecekler," diye açıkladı Orion. "İmparatorluk Yıldızı orada. Ama tehlikeli olacak-"

Kalbim sarsıldı. "Seninle geliyorum," dedim kararlılıkla, pazarlığa yer yoktu.

"Hayır. Ben ve Darius gidebiliriz," dedi. "Başka kimsenin kendini riske atmasına gerek yok."

"İstesen de istemesen de geliyorum," diye homurdandım ve gözlerinin arasında bir kırıışıklık oluştu.

"Dün gece bana söylediğin bu değil miydi bebeğim?" Seth şaka yaptı ve Orion dişlerini gösterirken onu görmezden geldim ama gözlerini benden ayırmadı.

"Güvenli değil," dedi kararlı bir şekilde.

Bir adım öne çıktım ve çenemi kaldırarak ona baktım. "Ben Nimfleri yok edebilen, dört Elemente sahip olan, Nimflerle savaşmış bir Anka gölgeler ve kazandı. Ve kimse bana hayır demeyecek, Lance Orion."

Boğazı düğümlendi ve elimi tutup beni öne doğru çekmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Tamam, gelebilirsin." Beni koridordan Darius'un odasına doğru çekti ve kapıyı tekmeleyerek kapattı; kapı bir saniye sonra Geraldine'in Varisleri arkasına alarak kapıyı ardına kadar açmasıyla açıldı.

Göğsü bir tavus kuşu gibi kabarmıştı ve gözlerinde bir savaş bakışı vardı. "Bizi kovamayacaksın, seni kibirli Vampir! Leydim nereye giderse ben de oraya giderim. Ve bu adamlar hilekâr görünseler ve düpedüz haylaz olsalar da, aynı zamanda sadık ve kararlılırlar. Eğer bir tehlike varsa, gerçek kraliçelerden birini gece boyunca takip etmek için bunlardan daha iyi bir şövalye grubu yoktur."

"Kimseyi hiçbir yere kadar takip etmeyeceğim," diye homurdandı Max. "İmparatorluk Yıldızı'na gidiyoruz, hepsi bu."

"Lionel'ı durdurmak için," diye onayladı Caleb.

"Evet," diye ekledi Seth ve Orion homurdandı, eli hâlâ bileğimdeydi.

Dokunuşuyla benim karıncalanırken ona sert bir bakış atarak parmaklarını çektim. "Bu tartışmaya açık değil."

"Siktir, *tamam*," diye tısladı Orion. "Ama hepiniz tam olarak dediklerimi yapacaksınız çünkü

Burası kara büyü ile korunuyor ve ihtiyacımız olan büyüler lanet olası müfredatta yok."

"Artık bize patronluk taslayamazsınız, *efendim*," diye alay etti Seth.

"Sen sadece Güçten Utanan bir hiçsin. Seni tanıdığımız için bile şanslısın. ve sen bunu biliyorsun."

Orion ona tekrar çıkışmak için ağzını açtı ama ben önce davrandım.

"Kapa çeneni, Seth. Dediğini yap. Bu işi berbat etmeyeceğiz. İmparatorluk Yıldızı'nı ele geçirmeliyiz," dedim ve Seth ses tonuma homurdandı ama karşılık vermedi.

Tekrar Orion'a döndüğümde, sırtıttığına yemin edebilirim ama bir saniye sonra sırtışı kayboldu, bu yüzden emin olamadım.

Orion bana sert bir bakış attı. "Onu Lionel'a karşı kullanamayacağız."

"Ne, neden?" Kalbim sıkışarak sordum.

"Sadece hüküm süren bir hükümdar tarafından kullanılabilir," dedi ve diğerleri lanet okudu.

"Lionel almadığı sürece fark etmez," dedim kararlı bir şekilde, bu kadar güce bu kadar yakın olduğumuzu ve bize yardım edemeyeceğini bilmek sinir bozucu olsa da.

Orion başıyla onayladıktan sonra Darius'un odasının arkasındaki som altından sandığa doğru yürüdü, sandığı açtı ve içinden tanıdığım Pitball kartlarından oluşan ahşap bir kutu çıkardı. İçinden bir hançer çıkardı ve ben kaskatı kesildim. Orion'un böyle bir hançerle bıçaklandığını görmüştüm. Tory de birçok kez gölgelerin eline düşmüştü. Bu pisliği bir daha sevdiğim hiç kimsenin yakınında görmek istemiyordum.

Onu omuzlamadan önce bir sürü kemik ve aletle birlikte bir sırt çantasına doldurdu. Sonra bakışlarımla karşılaştı ve ben de ona doğru bir adım attım, bu aletleri kullanmakla ilgili korkularıyla savaşıyordum çünkü İmparatorluk Yıldızı'nı ele geçirmemiz gerekiyordu. Ve onu Lionel'dan önce ele geçirdiğimizden emin olmak için her şeyi yapardım.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Ben sordum.

"İkimizin yalnız gitmesine ne oldu kardeşim?" Darius'un sesi, Tory'nin birkaç adım gerisinde odaya girerken gürledi.

Ben ona gülümsedim, o da sırtarak Varislerin arasından geçip yanıma geldi.

"Ciddi misin?" Orion inledi.

"Benim ve Darcy'nin öylece çekip gitmemizi beklemiyordun, değil mi? Bu konuda dersini uzun zaman önce aldığını sanıyordum," dedi havalı bir şekilde.

Geraldine ellerini çırparak heyecanlı bir çığlık attı. "Vega prensesleri asla kimsenin önünde eğilmeyecek!"

"Uhuh," dedi Darius ve devam etmeden önce nefesinin altında 'bunu göreceğiz' gibi şüpheli bir şey daha mırıldandı

daha yüksek bir sesle. "Hadi gidelim. Silahlarınızı alın." Arkasını döndü ve kapıdan dışarı çıktı; sırtına bağladığı balta, güneş ışığıyla parlıyordu. İçinde yaşayan alevler.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Heyecanla Geraldine'e baktım. "Ben ve Tory sana bir silah yaptık."

"Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı. "Böyle bir hediye hak etmek için ne gibi dünyevi olmayan bir şey yapmış olabilirim?"

"Sen sensin, Geraldine," dedim ciddi bir bakışla. "Bu kadar yeter." "Asla değişme," diye ekledi Tory gülümseyerek, elini tutup çekerek Varislerin peşinden odadan çıktı.

Peşinden gitmek istedim ama Orion kolumdan tuttu ve belirsizlik dolu bir bakışla yüzümü ona çevirdi.

"Ben..." Kollarında uzun bir kutu vardı ve onu özlem dolu bir ifadeyle yatağın üzerine koydu. Ahşap üzerine benim oyduğum Orion takımyıldızı işlenmişti. Nefesim kesildi

lungs ve ben onun yanından geçip kutuyu açtık ve Phoenix ateşinde dövülmüş güzel kılıcı çıkardık. Tutuklanmadan bir gece önce ona hediye olarak yaptığım kılıç. O geceyi düşünmemeye çalışmışım ama ruhuma, burçların yıldızlara yazıldığı kadar net bir şekilde yazılmıştı.

Bundan kaçış yoktu. Benim için ne kadar önemli olduğunu saklamanın bir yolu yoktu. Ama bu sadece ihanetini daha da derinleştirdi.

Kaşlarımı çatarak ona uzattım. "Bu senin. Her zaman senin. Sadece biz olmadığımız için... şey, sadece al, tamam mı?" Ona uzattım ve kabul ederken parmakları benimkilere değdi, dokunuşundan içime bir elektrik oku yayıldı.

Geraldine diğer odadan, "Ton balığının üzerindeki dokunaçlar," diye bağırdı. "Gidişime bak!"

Orion'a garip bir gülümseme verdim ve koşarak odadan çıktım, Geraldine'i onun için yaptığımız çivili metal topa buldum.

kocaman bir sopanın ucundaki zincirde sallanıyordu. Sopayı başının etrafında, bacağının altında, omzunun üzerinden inanılmaz bir ustalıkla sallıyordu.

"Zamanında bir ya da iki flail fırlatmışlığım var," diye açıkladı.

"Kesinlikle harikulade, hanımlarım. Daha fazla minnettar olamazdım. Aslında, belki de bir şarkı söylemeliyiz?"

Caleb, Darius'a bakarak, "Şarkılar için vaktimiz yok," diye homurdandı. "Değil mi?" Gözleri yalvarır gibiydi ve Seth bir kolunu onun omuzlarına attı, elleri metal eldivenlerine sarılmıştı.

"Oyunbozanlık yapma, kardeşim. Hadi şu Vega'nın siklerimizi yalamalarıyla ilgili şarkısını söyleyelim," dedi Seth sırtarak ve Geraldine sinirlenerek sopasını ona doğrulttu.

"Bir daha benim güzel sözlerimi kirletme, seni ağzı bozuk it!"

Max güldü ve Geraldine bir hırıltıyla onun üzerine yürüdü.

"Peki sen neye gülüyorsun, seni aşırı büyümüş deniz hıyarı?" diye sordu.

"Sakin ol, Gerry," dedi.

Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama Orion kalçasındaki kınında duran kılıcıyla grubun ortasına doğru fırladı. "Biz gidiyoruz. Tartışmayı kesin yoksa buradan yıldız tozuyla ayrıldığımızda bazılarınız geride kalacak."

Seth, "Pfft, sanki Darius hiçbirimizi burada bırakacakmış gibi," dedi ama Darius bırakacağını belirten bir bakışla kollarını kavuşturdu ve herkes sıraya girdi.

Orion kapıya doğru yürürken Atlas'ım çaldı ve ben de onu çıkarıp kardeşimden gelen bir mesaj buldum.

Gabriel:

Orion'a garip bir gülümseme verdim ve koşarak odadan çıktım, Geraldine'i onun için yaptığımız çivili metal topla buldum. kocaman bir sopanın ucundaki zincirde sallanıyordu. Sopayı başının etrafında, bacağının altında, omzunun üzerinden inanılmaz bir ustalıkla sallıyordu.

"Zamanında bir ya da iki flail fırlatmışlığım var," diye açıkladı. "Kesinlikle harikulade, hanımlarım. Daha fazla minnettar olamazdım. Aslında, belki de bir şarkı söylemeliyiz?"

Caleb, Darius'a bakarak, "Şarkılar için vaktimiz yok," diye homurdandı. "Değil mi?" Gözleri yalvarır gibiydi ve Seth bir kolunu onun omuzlarına attı, elleri metal eldivenlerine sarılmıştı.

"Oyunbozanlık yapma, kardeşim. Hadi şu Vega'nın siklerimizi yalamalarıyla ilgili şarkısını söyleyelim," dedi Seth sırtarak ve Geraldine sinirlenerek sopasını ona doğrulttu.

"Bir daha benim güzel sözlerimi kirletme, seni ağzı bozuk it!"

Max güldü ve Geraldine bir hırıltıyla onun üzerine yürüdü.

"Peki sen neye gülüyorsun, seni aşırı büyümüş deniz hıyarı?" diye sordu.

"Sakin ol, Gerry," dedi.

Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama Orion kalçasındaki kınında duran kılıcıyla grubun ortasına doğru ilerledi. "Biz gidiyoruz. Tartışmayı kesin yoksa buradan yıldız tozuyla ayrıldığımızda bazılarınız geride kalacak."

Seth, "Pfft, sanki Darius hiçbirimizi burada bırakacakmış gibi," dedi ama Darius bırakacağını belirten bir bakışla kollarını kavuşturdu ve herkes sıraya girdi.

Orion kapıya doğru yürürken Atlas'ım çaldı ve ben de onu çıkarıp kardeşimden gelen bir mesaj buldum.

Gabriel:

Bir saat önce eve geldiğimde K.U.N.T.'lar dışarıdaydı. Vampirlerin seni ve kız kardeşini sınıra götürmesine izin ver. Diğerleri durdu.

Bu gece iyi şanslar.

Bebeğinin ve ailesinin bir sürü fotoğrafını göndermeye başladı ve kalbim sıkıştı. Kahretsin, o bebek çok tatlıydı. Tombul yanaklarını sıkamak ve yuvarlak karnını gıdıklamak istedim ve - *ah doğru, dikkatimi vermem gereken bir ölüm kalım görevim var.*

"Lance," diye seslendim ona, koşarak yanına gittim ve diğerlerinin görmesine izin vermeden önce mesajı gösterdim.

"Caleb, Tory'yi al," diye emretti Orion, sonra ben karşı çıkamadan beni kucakladı ve merdivenlerden aşağı fırladı.

Beni göğsüne bastırıp ışık hızıyla hareket ederken, daha önce kollarında ben varken hiç olmadığı kadar hızlı koşarken bir çığlığı bastırarak ona sarıldım. Durana ve dünya dönene kadar tek bir nefes bile alamadım. Akademinin çitlerinin ötesinde duruyorduk ve serin gece havası etrafımızı sarmıştı.

Gözleri yüzümde gezinirken Orion'a baktım ve ayak parmaklarım kıvrıldı. "Artık beni bırakabilirsin," dedim nefes nefese, kalbim çılgınca çarpıyordu ve kendimi bunun hareket hızımızdan kaynaklandığına ikna etmeye çalıştım. Ama kimi kandırıyordum ki?

Beni ayağa kaldırdı ve ben onun gözlerine takılı kalırken aramızda sessizlik dalgalandı.

"Doğum günün kutlu olsun," diye zorladım.

Bütün gün ona mesaj atmayı düşünmüştüm ama bir türlü cesaret edememiştim. Şimdi tam karşımdaydı, unuttuğumu düşünmesini istemiyordum. Belki de bu konuda hıyarlık yapmalıydım, ama o

Bu günü zaten yapacak hiçbir şeyi ve gidecek hiçbir yeri olmayan bir mahkûm olarak geçiriyordum. Sanırım şimdiye kadar.

"Sonuncusu kadar mutlu değil," diye mırıldandı, sonra Caleb Tory ile geldi, onu yanıma bıraktı, beni geçmişin mutlu bir anısına hapsetti ve ona geri dönebilmeyi diledim.

"Gerçekten de tüm akademide bir tur atman mı gerekiyordu?" Tory dağınık saçlarını düzleştirerek dudak büktü.

Caleb sırtarak, "Savaşa girmeden önce toparlanmam gerekiyordu," dedi.

Orion, "Savaşa gitmiyoruz, her türlü saçma büyü'nün bizi beklediği bir mezarlığa gidiyoruz," dedi.

"O zaman ürpertici büyüler için hazırlandım." Caleb omuz silkti.

Seth, sırtında Darius ve Max'le birlikte Kurt formunda göründü ve hepsi çitteki boşluktan içeri süzüldü. Seth geri döndü, Max'in ona fırlattığı eşofmanları ve spor ayakkabıları giydi ve saçlarını tepesinde topladı. Geraldine Cerberus formunda göründü, üç büyük kahverengi köpek kafasından biri parmaklıkların arasına sıkışmaya çalışıyordu. Çok büyüktü. Kurt formundaki Seth'ten bile daha büyüktü ve o bile zor sığıyordu.

Bir kahkaha atarak Fae formuna geri döndü, boşluktan geçerken göğüsleri parmaklıklara çarpıyordu.

"Güneşe yemin olsun, Gerry," diye tersledi Max, öne doğru bir adım atarak onu gözden uzak tutmaya çalıştı.

"Sahiplenici bir domuzbalığı olmayı bırak, Maxy oğlum. Bu gerçekten yakışıklı." Darius'tan giysilerini aldı, onları giydikten sonra kendisi için taşıyan Darius'un elinden kılıcını kaptı.

"Haydi savaşa gidelim," dedi Seth heyecanla ve ulurken omzunu Caleb'in omzuna çarptı.

Orion bana ve Tory'ye yaklaşarak, "Lanet olası... boş ver," dedi.
"Yüzükleri aldınız mı?"

"Evet. Al bakalım, ahbap." Tory kendi yüzüğünü uzattı ama Orion'dan önce ben onu kaptım ve diğeri yüzüğün yanına parmağıma geçirdim.

"Bunlar nereye giderse ben de oraya giderim," dedim sesimde bir meydan okumayla. Eğer bu gece beni kendi güvenliğim ya da başka bir saçmalık için ekeceğini düşünüyorsa, böyle bir şey olmayacaktı. Ne olursa olsun o yıldızın buraya geri getirilmesini bizzat sağlayacaktım.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve ben zaferle sııttım. *Bunu biliyordum.*

Tory güldü. "Artık onu alt edemezsin, pislik herif."

"Denemiyordum-" Orion cümlesinin ortasında durdu ve başını salladı.
"Hadi gidelim artık." Bir yıldız tozu çıkardı, kimse başka bir şey söyleyemeden üzerimize fırlattı ve yıldızlara doğru sürüklendik.

Ayaklarım yere çarptı ama tökezlemedim, etrafıma göz kırparak sonra da önümüzde yükselen devasa siyah metal çitlere. Sessizlik çöktü ve bu yerin gücünün havada uğuldadığını hissedebiliyordum.
omurgamdan aşağı akan bir beklenti damlası.

Arkamızda sık bir orman vardı, dalların arasındaki gölgeler gece kadar siyahtı. Ağaçların arasında bir yerde alçak, köpek gibi bir uluma duyuldu ve

Herkes sustu.

"Darius," diye homurdandı Orion, ses tonunda anlamadığım bir uyarı vardı. "Ne oldu?" Ben ona yaklaşırken Tory tısladı.

"Azrail Tazıları," diye açıkladı Darius karanlık bir sesle.

"Çevreyi korumak için buraya bağılılar," diye açıkladı Orion, etrafımıza susturucu bir baloncuk yayarak. "Kimse onların gözlerinin içine bakmasın, bakarsanız ruhunuzu bedeninizden söküp alırlar."

"Ne yapacaklar lan?" Max tereddüt etti.

"Ruhunu varlığından söküp at, Maxy oğlum, devam et," dedi Geraldine, kamçısını kaldırarak. "Hepiniz önden gidin, ben bunlarla yüzleşeceğim. Kraliçelerim için alçak şeytanlar. Karanlık ormana dalacağım ve bu canavarları geldikleri cehenneme geri göndereceğim."

"Hayır Geraldine," diye nefes nefese kaldım. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hayır, değilsin. Şu anda herkesin gözlerini kapatması gerekiyor," diye emretti Orion, ağaçlardan daha fazla uluma sesi gelirken ve kalbim gürültüyle çarparken. "Ne yaparlarsa yapsınlar onlarla çatışmaya girmeyin. Gözlerinizi açmayın, kaçmayın ve karşılık vermeyin."

"Biri kolumu koparsa bile mi?" Seth sordu. "Çünkü bu senaryoda herhangi bir söz veremem."

"Kışkırtılmadıkları sürece saldırmazlar," diye homurdandı Orion. "O yüzden bir tanesinin gözüne vurmaktan çekinme Capella, ama bunu bizden uzak bir yerde yap."

Ağaçlardan bir hırıltı geldi ve gözlerimi kapamadan önce dalların arasında hareket eden kocaman siyah bir figür gördüm. *Lanet olsun.*

"Herkes el ele tutuşsun ve beni takip etsin, geçide ulaşmamız gerek, koğuşlar yıldız tozunu bundan daha yakına getirmemize izin vermez," dedi Orion ve sert avucu benimkini kavradı.

Diğer elim Tory'ninkine kaydı ve ormanda daha fazla uluma sesi duyulurken hepimiz yürümeye başladık.

Yürürken kalbim göğsümde dört nala atıyordu, biz ilerlerken yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, sessizlikte silah sesleri gibi duyuluyordu. Bir hırıltı duyuldu.

Yanımdaydı ve koklama sesleri havayı doldurup ağır pençelerin çıkardığı sesler yakınımdan geçerken nefes alışverişim hızlandı.

Sıcak, kokuşmuş nefes saçlarımı dalgalandırdı ve yüzümü ısıttı. Canavar en az benim kadar büyük olmalıydı ve üzerine sinen çürük kokusu midemi bulandırıyor.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı Orion.

"Gözlerini açmasan iyi edersin," diye tısladım ve parmakları benimkileri sıktı.

"Birinin bakması lazım, Güçten Utanan hiç kimse de olabilir," dedi nefesinin altında ve tırnaklarım etine battı.

"Sen hiç kimse değilsin," diye ciddi bir şekilde homurdandım. *Sen tanıdığım en önemli kişilerden birisin.*

"Hazır mısın, Darius?" diye seslendi, bana yanıt vermedi.

"Hazır," diye onayladı Darius ve arkamda bir yerden bir şangırtı sesi geldi.

"Ne yapıyor bu?" Fısıldadım, sonra kulağımın dibinde bir hırıltı daha duyuldu ve irkildim.

"Bir Fae kemiğine karanlık bir büyü yapıyor," diye mırıldandı Orion.
"Azrail Tazıları ölümün kokusuna karşı koyamazlar."

Darius kemiği fırlattığında bir vınlama sesi duydum ve köpekler uluyup havladılar. Sanki büyük bir sürü bizden hızla uzaklaşıyormuş gibi geliyordu, onlar giderken yer altımda titriyordu.

"Acele edin!" Orion havladı. "Herkes yakın dursun. Gözlerinizi açabilirsiniz ama geri döndüklerine dair bir işaret görürseniz hemen kapatın."

Orion elini elimden çekerken ve Darius yanımdan hızla geçerken gözlerimi araladım. Tepesinde ölümcül görünümlü çiviler olan devasa bir kapının önünde durduk. Ortasındaki demirde Everhill Mezarlığı yazıyordu.

Orion Darius'a bir boşaltma hançeri uzattı ve kendi hançerini tuttu. Her ikisi de bıçaklarını birbirleriyle mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket ettirmeye başlamadan önce avuç içlerine sapladılar, sanki havayı kesiyorlardı. Darius'un Hareketler karmaşıktı ve her kesik havadaki büyülü gerilimi azaltıyordu.

Öfkeli bir uluma geceyi böldü ve içime bir korku titremesi gönderdi.

Seth, "Sanırım her şeyi anladılar," diye tısladı.

"Geri geliyorlar," dedi Caleb aceleyle, ama Darius ve Orion kordonları kırmaya çalışırken transa geçmişlerdi.

Tory, "Silahlarınızı hazırlayın," diye bağırdı ve pençelerin gümbürtüsü bir kez daha yaklaşırken herkes bunu yaptı.

Tory ve ben boştaki ellerimizi kaldırdık, diğer ellerimizi birbirine kenetledik.

Anka kuşumun ateşi bedenimin içini yakıp kavurdu ve güçlerimiz içgüdüsel olarak birleşti; aramızda patlamaya hazır bir cehennem dönüyordu.

Tory ile bakiştık, sonra gözlerimi kapattım, ulumalar gittikçe yaklaşıyordu.

Pençeler bize doğru hızla ilerliyordu ve diş şakırtılarından ve korkunç hırıltılardan Seth'in haklı olduğunu hissediyordum. Ne yaptığımızı biliyorlardı. Ve kan için geliyorlardı.

"Ölümün şeytanları, sizi öbür dünyaya savuracağım!" Geraldine ağladı.

Bir hırıltı duyuldu ve ardından canavarlardan birine bir darbe indirildiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

Avuçlarımı kaldırdım, saldırmak için beklerken parmaklarımın arasında alevler kıvrılıyordu, yaklaştıklarını hissetmek için kullandığım toprak büyümü yere bastırıyordum.

Tam önümüzden bir hırlama sesi geldi ve ellerimizi birlikte kaldırıp arkadaşlarımıza zarar vermediğimizden emin olmak için onlardan uzaklaşırken Tory'nin daha da yaklaştığını hissettim. Tazı'nın nefesini hissedebiliyor, havadaki hastalıklı kokusunu tadabiliyor ve büyüm sayesinde pençelerinin yerdeki titreyişini hissedebiliyordum. Anka kuşumuzun gücünü bir ateş patlamasıyla serbest bıraktık.

adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Bizden uzaklaşırken alevler göz kapaklarımda parladı ve canavarlardan biri bağırp çığlık attı.

"Sikeyim evet!" Tory kükredi ve yüzüme bir sırtma yayıldı.

Ancak zaferimiz kısa sürdü, çünkü ormandan gelen uluma sesleri karanlıkta bekleyen daha fazla canavarı ortaya çıkardı.

"Geri ekilin!" Diğerklerine seslendim ve Tory'yle birlikte tazıları uzak tutmak için önümüze bir ateş duvarı ördük.

Sırtım Darius'un sırtına çarptı ve aniden düştüm, geriye doğru tökezledim ve mezarlığı çevreleyen koğuşların arasından geçtim.

"İçeri gir!" Orion kükredi, kolumdan tutup beni dik tutarak etrafımda dolaştırdı ve ben de Tory'yi peşimden sürükledim. ınlayan metallerin sesi havayı doldurdu, sonra ayaklarım daha yumuşak zemine çarptı. "Gözlerini aç," diye emretti ve ben de açtım, kendimi ona bakarken buldum, alnı endişeyle kazınmıştı.

Herkesin iyi olup olmadığını kontrol etmek için etrafımda döndüm ve mucizevi bir şekilde iyiydiler. İçinde bulunduğumuz karanlık mezarlığabakmadan önce Tory ile rahatlamış bir bakış paylaştım.

Mezar taşları önümüzde uzanıyordu, hepsi eski ve ufalanmıştı, üzerlerinde zodyak sembolleri ve ölülerin isimleri yazılıydı. Daha büyükleri de vardı.

Mezarlar mezarlığın derinliklerine doğru, büyük bir tepeye doğru yayılıyordu ve zirvede ağaçlarla çevrili büyük bir taş mozole duruyordu.

Elimin hâlâ Orion'un eliyle kilitli olduğunu fark ettim ve hızla çekip kurtardım, avuç içim onun dokunuşuyla karıncalanmaya devam ederken nabzım boğazımın dibinde gümbürdüyordu.

"Kimse arkasına bakmasın. Onları uzak tutmak için dünyayı tuzlamalıyız. Sonsuza dek sürmez ama bize yeterince uzun süre yeter," dedi Orion ve o ve

Hepimiz gözlerimizi ileriye dikerken Darius kapıya doğru geri çekildi. Kapı açıldığında

bittiğinde, karanlık ifadelerle yeniden ortaya çıktılar ve birlikte alçak sesle mırıldanarak konuştular.

"Yani?" Tory sordu. "Plan nedir?"

"Dış halkadayız," dedi Orion, dış mezarları daha içeridekilerden ayıran boşluğu işaret ederek. "Koruma burada daha zayıf olacak. Ne kadar içeri gidersek, büyüler o kadar karanlıklaşacak."

"Dur tahmin edeyim, babanın mezarı ortalarda bir yerde mi?" Seth kaşlarını kaldırarak konuştu.

"Mezarlar güç seviyelerine göre yerleştirilmiştir," diye yanıtladı Orion soğuk bir şekilde. "Yani evet. Ortalara doğru bir yerde olacak. Eğer o tarafa gidemeyecek kadar korkaksanız, burada kalmakta özgürsünüz."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, pislik?" Seth homurdandı, omuzlarını dikleştirerek ona doğru adım attı. "Çünkü tavrın tam bir saçmalık."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye tısladı Orion.

"Öyle mi?" Seth homurdandı. "Görünüşe göre buradaki tek amcık sensin o zaman."

"Bu da ne demek şimdi?" Orion'un dişleri fırladı ve ben de kendi hırıltımla aralarına girdim.

"Kes şunu," diye tersledim. "Gitmemiz gerekiyor."

Seth'in gözleri benimkilere kaydı ve masum bir omuz silkmeye geri çekildi.

Orion anlamadığım bir yüz ifadesiyle aramıza baktı ama başka bir şey söylemedi.

"Haydi," diye homurdandı Darius ve Orion da onunla birlikte mezarların ilk sırasına doğru ilerledi.

Arkalarında Tory'nin yanında yürüdüm ve havadaki kara büyü'nün diken diken olduğunu, etrafımdaki parçacıkları yüklediğini hissettim. İç tarafa ulaştığımız anda

Daire çizdim, tüylerim diken diken oldu ve buradaki güç karşısında nefesim kesildi.

"Bunu hissediyor musunuz?" Caleb arkamdan homurdandı ve hepimiz başımızı salladık.

Yer ayaklarımızın altında titremeye başladı ve ben tedirgin bir şekilde etrafımızdaki mezarlara baktım. Geraldine sağ tarafındaki topraktan bir iskelet eli fırladığında çığlık attı ve içgüdüsel olarak ateş ederek onu parçalara ayırdım. Ama her geçen gün daha fazlası mezarlarından çıkmaya çalışıyordu, yüzlerce ceset toprağın altından çıkmaya çalışıyordu. Hortlaklar yükseldikçe korku ve dehşet içimi sardı ve savaşmaya hazırlanırken ayaklarımı yere bastım.

Kemikli bir figür ona doğru hamle yaparken Darius baltasını savurdu ve ağır bir darbeye onu paramparça etti. Kemikler yere düştüğü anda tekrar bir araya gelmeye başladı ve ceset bir kez daha ayağa kalktı.

"Ne oluyor lan?" Tory'nin burnu kırıştı ve ikimiz birbirimize yaklaşarak hepsini cehenneme göndermeye hazırlandık.

"Mezarı bulun!" Darius Orion'a bağırdı.

Yerden sürünerek çıkan iskeletlerin sayısı arttıkça herkes silahlarını iskeletlere karşı kullanmaya başladı. Bazıları diğerlerinden daha taze görünüyordu, vücutları sinirli ve çürümüştü. Ve içlerinden biri kollarını kaldırdığında, kollarından ateş büyüğü fişkırdı ve Seth'e doğru alevli bir top gönderdi.

Hızla yer değiştirdi, bir Kurt olarak dört pençesinin üzerine indi, ateş topundan kurtuldu ve Anka kuşu ateş pençeleriyle iskeleti parçalara ayırdı.

"Git!" Darius emretti ve Orion bana baktı, gözlerinde bir karar vardı.

"Wai-" diye başladım ama ileri atıldı, beni omzunun üzerinden attı ve diğerlerini geride bırakarak mezarlığın derinliklerine doğru uzaklaştı.

OceanofPDF.com



Önümde **bir** ceset yerden pençelerini çıkararak ilerledi ve ben de ona doğru koştum, ikiz bıçaklarımı Tarikatımın hızıyla savurdum ve onu parçalayarak ayaklarımın dibinde bir kemik yığına dönüşmesini sağladım.

İşini bitirmek için kalıntıları ateş büyümle patlattım ama alevler söndüğünde kemiklerin hâlâ sağlam olduğunu gördüm, içlerindeki büyü onları yeniden bir araya getiriyordu.

Eğilirken küfrettim, bir kolunu ondan kopardım ve bir bacağını başka bir yöne fırlatmadan önce Emrim'in tüm gücüyle onu benden uzağa fırlattım. Kafatasını boynundan kopardım ve dişleri parmağıma battı, onu Çukur'a doğru bir Pitball gibi fırlatmadan önce bağırmama neden oldu.

Ama çukura düşmedi. Beyaz bir Kurt Adam'ın kıçına çarptı ve ısırıldı, sıkı sıkıya sarılırken acı içinde inlemesine neden oldu.

Seth dönüp çenesini kırarak o şeyi üzerinden sökmeye çalıştı ama o pozisyonda bunu yapması imkânsızdı.

Yanına koşup ona yardım etmek için hamle yaptım ama yoluma başka bir ceset fırladı, bu cesedin kemikleri üzerinde daha fazla deri vardı ve ruhsuz gözlerinde biraz zekâ kalmıştı. Hançerimi ona doğru savurdum ve bir kolunu kopardım.

ama diğerkolunu çoktan kaldırmıştı ve bir su büyüspatlaması göğsüme çarptı.

Ayaklarımdan fırladım ve mezarlığın bir ucundan diğercucuna savrulduğum, sırtüstü yere çakıldım ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atan devasa bir mezar taşına çarpana kadar çamurda kaydım.

Yuvarlanırken bir nefes öksürdüm ama daha ayağı kalkamadan altımdaki topraktan eller fıskırdı ve toprağın içine doğru sürüklenirken bağırdım.

Keskin dişler kolumu ısırıp bir et parçasını koparıırken tekmeledim ve çırpındım, bir tabuta çarptım ve toprak her tarafımdan aşağı aktı, her taraftan bastırdı, beni karanlıkta boğdu.

Hançerlerimden birini tutamazken diğerkini kullanmak için kolumu sallayamadım ve bacağıma daha fazla diş batarken acı içinde bağırdım.

Elimi toprağın içine soktum, etrafımdaki boşluğu jilet gibi keskin taşlarla doldurup bir güç dalgasıyla onları bedenimden uzaklaştırırken irademle bağlanmak için toprak büyüsp yaptım.

Cesetler benden uzaklaştı ve mezardan çıkıp savaşa geri dönebilmek için toprağı kenara itmeye başlarken bir lanet homurdandım. Ancak yüzeye doğru ilerlemeye başladığımda, Seth'in yukarıdan benim için kazarken toprağı yırtan iki beyaz pençe buldum.

Toprak yarıldı ve Seth'in kurt gibi burnuyla yüz yüze geldim. Fae formuna geri dönmeden ve beni ayağı kaldırmadan bir an önce dilini yüzümün ortasına doğru kaydırdı.

"Kahretsin dostum, bir an için gidici olduğunu düşündüm." Dönüp kafatasını hâlâ dişleriyle tutunduğı kık yanağından koparmadan önce iyi olduğumdan emin olmak istercesine beni salladı.

Kafatasını yakaladım ve Azrail Tazılarının beklediği çite doğru elimden geldiğince sert bir şekilde fırlattım, umarım çiti aşar ve benim için o şeyin işini bitirirlerdi.

"Bunun için üzgünüm," diye güldüm. "Ve endişelenmene gerek yoktu. Beni öldürmek bundan daha zor," diye söz verdim ve elimi kıcındaki kanayan yaranın üzerine vurarak yarayı iyileştirdim.

"Öyle olsa iyi olur," diye hırladı Seth, tekrar Kurt'a dönüştü ve tepeden yukarı, dövüşe doğru koşmaya başladı.

Durakladım, toprak büyümle uzanıp toprağın altında kaybettiğim hançeri buldum ve onu topraktan çıkarıp ustalıklı yakaladım. Seth'e yetişmek için tepeyi hızla tırmandım ve o yanımda dişleri ve pençeleriyle daha fazla cesedi parçalarken ona ayak uydurdum.

Geraldine taştan bir lahdin üzerinde durmuş, alev alev yanan sopasını bir ölüm sopası gibi savurarak kafataslarını eziyor ve aya doğru bağıırıyordu.

"Benim için gelin sizi iğrenç ahmaklar!" diye kükredi. "Çünkü ben gerçek bir kalbe sahibim ve çelikten dövüldüm! Solaria'nın gerçek kraliçeleri tarafından yaratılmış bir silah kullanıyorum ve onlara karşı duran hiç kimse asla başarılı olamayacak! Onlar doğan güneşin ışığı, ben ise arkalarındaki gölgeyim - beni asla geçemeyeceksiniz!"

Kulağımın dibinden alevli bir ok geçti ve Max'in hava büyüünden bir kulenin üzerinde asılı durduğunu, yayıyla atış üstüne atış yaparak cesetleri göğüslerinin tam ortasından, kalplerinin olması gereken yerden vurduğunu görmek için döndüm. Düşüklerinde bir daha kalkmadılar ve bunun mantıklı olduğunu tahmin ettim. Ne de olsa büyü kalpte bulunuyordu, bu yüzden

Güçlerini nereden aldıklarını.

Seth'in tüylü sırtına atlayıp kendimi en yakındaki cesede fırlatmadan ve hançerimi göğsüne saplamadan önce sııttım. Kırılgan kemikler

Ayaklarımın dibinde yere yığılmadan önce kırıldı, siniri parçalandı ve ölümsüz gözlerinin ışığı söndü.

Seth heyecanla uluyarak kavganın ortasına daldı, Geraldine'e doğru tırmanmaya çalışan ceset kalabalığının arasına daldı ve bir grup cesedi uçurduktan sonra birbiri ardına üzerlerine atlayarak devasa, alev alev yanan pençeleriyle göğüslerini parçaladı.

Darius ve Tory tepenin ilerisinde savaşıyorlardı; Darius çift başlı devasa baltasını tarikatının tüm gücüyle savurup ölümsüzleri parçalara ayırırken, Tory de onlardan uzaktaki hedeflere Anka ateşinden mızraklar fırlatıyordu.

Bir grup ölümsüzün Orion ve Darcy'nin geçtiği patikadan ilerlediğini gördüm ve onları durdurmak için mezar taşlarının etrafından hızla geçtim.

Kana susamış bir hırıltıyla ve hançerlerimi kaldırarak doğruca onlara doğru hücum ettim ama içlerinden biri, onları kesmeden önce bana bir hava büyüğü patlaması gönderdi ve tekrar uzağa fırlatıldım.

Bu mezarlık tüm Solaria'daki en prestijli mezarlıktı ve buradaki cesetlerin hepsi bir zamanlar güçlü Fae'lerdi. Kahretsin, muhtemelen kitlelerin arasında büyük, büyük büyükbabama karşı savaşıyordum ve hepsi açıkça bu gücü ölümden tutmuşlardı.

Çoğu Fae'nin öldükten sonra yakılmasının bir nedeni vardı. Büyümüz kemiklerimizde kalırdı ve mezar hırsızlarının gelip kara büyüde kullanılmak üzere kemikleri çalması çok cazipti. Bu yüzden buranın etrafındaki çılgın güvenlik. Elbette, tüm Fae'leri yakmak mantıklı olurdu, ama ailem gibi güçlü pislikler her zaman yapabileceklerini kanıtlamak için işleri zor yoldan yapmayı sevmişlerdir.

Bir grup zombi patikada ilerlemeye devam ederken kararlı bir hırıltıyla savaşa geri döndüm.

Darcy ve Orion'un peşinden koşarken, grubumuzun geri kalanını diğerleriyle savaşmak için geride bırakıyorlardı.

Ama onları yakalamalarına izin vermeyecektim. Yıldızı almaları gerekiyordu ve benim buradaki görevim çok açıktı. O yaratıklar durdurulmalıydı.

Kılıçlarımdan birini kılıfına soktum ve ayaklarının altındaki toprağı kontrolüm altına alarak çılgınca savurdum ve aralarına dalarken hepsini uçurdum.

Kılıcım, orada olduğumu bile fark edemedi. Üçünün kalbinde bir yuva buldu ve ardından bir başka vahşi hava büyüğü patlaması bana çarparak beni tekrar uzağı fırlattı.

Yere sertçe çarptım, yokuş aşağı yuvarlandım ve ölümlere doğru geri dönerken tekrar ayağı fırladım.

Önümde bir ateş duvarı oluştu ve bir elimi kaldırıp Element'in kontrolünü ele geçirmek için savaşmadan önce siper almak için uzun bir mezar taşının arkasına daldım.

Ateş vahşiydi ve yoluma çıkmanın ötesinde bir amaç gütmeksizin fırlatılmıştı ve onu çabucak kontrol altına almayı başardım, onu isteğıme göre çevirdim ve alevler yanan bir girdapta etrafımda dönerken onları körükledim.

Alevleri daha da yükselttim ve patikadan aşağı doğru fırlattım, cesetleri parçaladım ve hepsini yere düşürdüm.

Onlara bir kez daha ateş etmeden ve bıçaklarımı birbiri ardına kalplerine saplamadan önce.

Hepsi etkisiz hale gelir gelmez döndüm ve diğerlerine doğru geri fırladım, acı dolu bir ulumanın sesi havayı yararak beni daha da hızlı hareket etmeye itti.

Seth'i heybetli bir taş mozoleye sırtını dayamış, onu alt etmek için bir araya gelmiş en az yirmi ölümsüz yaratığı karşı deliler gibi savaşırken buldum. Ona ateş edemeyeceğim kadar yakındılar.

Onlar yerine toprak kullandım, ayaklarının altındaki toprağı söktüm ve bir grubun dizlerinin üstüne çökmesine neden oldum.

Seth bu fırsattan yararlanarak pençelerini birkaçının göğsüne geçirdi ve onları tamamen etkisiz hale getirdi ama bu, üçünün onun sırtına atlamasına fırsat verdi.

Seth acı içinde inerken, tekmeleyip çırpınırken ve dişlerini etine geçirmeye çalışırken lanet ettim.

İleri atıldım, kılıcımı art arda üç cesede sapladım ve içlerinden birinden gelen muazzam bir ateş büyüü patlaması hepimizi yardı ve beni ayağımdan düşürdü.

Elementi kendi gücümle kontrol etmek ve benden uzak tutmak için ellerimi havaya kaldırdım ama Seth'in izini kaybetmişim ve o acı içinde inerken kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı.

Tüm gücümle onu zorlarken öfke dolu bir kükreme çıkardım. Alevleri avuçlarımin içine aldım, Seth'in vücudunun şeklini arıyordum. ve ateş olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaştırdım. Sonra ateş etrafımızdaki her bir iskelet bedenini parçalamak için kullandıkça daha sıcak ve daha sıcak yanmasını sağladım, alevlerin sıcaklığı üzerime bastırdıkça neredeyse dayanılmaz hale geldi. Ama durmadım, öfke bedenimi parçaladıkça onları daha da yükselttim, bu öylesine güçlüydü ki tüm düşüncelerimi ve odaklanmamı benden çaldı. Ve bana kalan tek arzu Seth'i kendisine yönelebilecek daha fazla zarardan korumaktı.

Alevler cesetleri yiyip bitirirken bembeyaz ve öfkeli bir şekilde yanıyordu ve alevlerin arasından sıyrıldığımda nefes nefese kalmış ve neredeyse bitkin düşmüşüm.

Seth Fae formuna geri dönmüşü, görebildiğim kadarıyla her yönden kömürleşmiş ve kararmış isle çevrili yeşil çimenlerden bir halkanın içinde yatıyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar onun yanına fırladım.

Yanına çöktüm, vücudunu kaplayan yanmış ve kabarmış ete bakarak acı dolu bir feryat kopardı ve elini kendi elime aldım.

Benim büyüm onunkine nefes almak kadar kolay bağlandı, damarlarımda bir kasırganın gücü dolaştı ve onun toprak büyüsünün ağırlığı benimkiyle birleşti, sanki tek ve aynıydılar ve her zaman bu şekilde birleşmeleri kaderlerinde vardı.

İyileştirme büyüsü vücudumdan onunkine doğru hızla yayıldı ve ben daha hızlı ve daha hızlı iterken inledi, parmaklarımı ölümcül bir kavramayla ezerken her yanık ve kabarcığın mümkün olduğunca çabuk iyileşmesini sağladı.

İyileştiği anda elini bıraktım, yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onu kendime doğru çekmeden önce alnından öptüm.

"Lanet olsun Seth, bunu bana bir daha asla yapma," diye homurdandım, kalbim ritmini kaybederken ve onun yanmış bedeninin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmak için defalarca göz kırpma zorunda kalırken.

"Bunu bana yapmadığın sürece anlaştık," diye güldü ve alaycı tonunu tekrar duymak için onu öpebilirdim.

Ayağa fırlayıp onu da kendimle birlikte yukarı çekmeden önce bir anlığına beni kendine yakın tutarken kolları belime sıkıca sarıldı.

Ellerim damarlarımdaki sihrin eksikliğinden titriyordu ve Bakışlarım boğazının dibinde gümbür gümbür atan nabzına takılınca dişlerini çıkardı.

"Boynumu sismeyi bırak ve beni ısır, Cal," dedi Seth, çenesini kaldırırken toprak rengi kahverengi gözleri beni daha da yaklaştırdı. "Kazanmamız gereken bir savaş var ve ben bütün gece dolunayın altında koştum. Tekrar beden değiştirdiğimde büyüm beş saniye içinde yenilenmiş olacak, o yüzden benden bir şey saklamayı bırak ve yap."

Gömleğimin önünü kavramak için uzandı ve beni zorla kendisine doğru çekti ve boynuna doğru hamle yaparken sııttım.

Onu ısırdığımda dudaklarından kaçan inilti ellerimi beline kilitledi. Onu mozolenin dumanla kaplı duvarına doğru ittim ve gücünün dudaklarımdaki tadı omurgamdan aşağıya doğru bir zevk ürpertisi gönderdi.

Beni olabildiğince yakınına çekerken yumruğu gömleğimde sıkılaştı ve parmaklarım etine gömülürken derin derin içtim ve onun burada, katı ve tam da olması gerektiği gibi yanımda olduğu gerçeğine tutundum.

Canıma tak edince geri çekildim, çenemdeki kirli sakal onunkine sürtündü ve tekrar gözlerine bakarken göğsüm ağır bir şekilde inip kalktı, karanlık göz bebeklerinde yansıyan ay da sanki beni izliyordu.

"Cal," diye mırıldandı Seth, ağzı benimkine o kadar yakındı ki adımın dudaklarındaki hareketini hissettim.

"Öyle

mi?"

"I..."

Sanki bırakırsa kaçacağımı düşünmüş gibi gömleğimi hâlâ sıkıca tutuyordu ve ben de belini kavrayışımı bırakmamıştım, başparmaklarım sert Karın kaslarının kıvrımları onu tutuşumu ayarlarken.

Kalbim, olduğum yerde kalmamı istiyor gibi görünen derin ve ritmik bir vuruşla çarpıyordu ve bir an için aklıma öne doğru eğilmek gibi çılgınca bir fikir geldi ve-

Dövüşün arkasındaki diğerlerinden bir acı çığılığı yükseldi ve Max o kadar yüksek sesle kükredi ki, hediyeleri tüm mezarlığa duygularının selini gönderirken korkusunu ve öfkesini hissettim.

"Geraldine," diye soluyarak Seth'ten uzaklaştım ve ona yardım etmek için koşmaya başladım.

Ama savaşa geri döndüğümde, içim hayal kırıklığıyla doldu ve ne olacağını merak etmekten kendimi alamadım

En iyi arkadaşımın yanında birkaç dakika daha yalnız kalsaydım ne olurdu?

OceanofPDF.com



Orion'un peşinden mezarlığın kalbindeki devasa taş anıt mezarı çevreleyen mezarlar arasında koştum. Etrafında yıldız burçlarının heykelleri duruyordu ve etrafını saran büyük taş lahitleri incelerken ürkütücü görünümlü bir Oğlak koçunun yanından geçtik. İçlerinden ölülerin dışarı çıkmaya çalıştığını söyleyen bir tıkırtı geliyordu ama taş kapakları kaldıramadıklarını tahmin ettim. Arkadaşlarımızdan gelen bağırmalar ve çığlıklar hala onlara doğru baktıklarını söylüyordu. Bu yüzden acele etmemiz gerekiyordu.

"Yaklaştık mı?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Orion.

"Onun mezarını hiç ziyaret etmedin mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır, yakıldığını sanıyordum" dedi, kaşları aşağıya doğru iniyordu.

"Ah... şey, buradakilerin hepsi Oğlak burcu," dedim ve kaşlarını çattı. en yakın taş tabutlar.

"Yıldız işaretlerine göre dizilmiş olmalılar," dedi, beni yakaladı ve beni tekrar kollarının arasına alıp mozolenin etrafında hızla koştururken küfrettim.

Hız. Beni bir dizi tartıdan oluşan büyük bir heykelin yanına yerleştirdi ve ben de kollarından iterek kurtuldum.

"Hiçbir uyarı yapmadan şunu yapmayı kes," diye tısladım ama ayağım çamurlu bir banktan aşağı kayınca ne demek istediğim biraz anlaşıldı.

Tam sırtımı itmek için hava atacaktım ki beni yakalamak için yıldırım hızıyla elini uzattı. Beni göğsüne doğru geri çekti ve ben de kaşlarımı çatarak çenemi yukarı kaldırdım.

"Kes şunu," diye tersledim.

"Seni asla yakalayamayacağım," diye homurdandı ve ondan uzaklaştım, heykelin ötesindeki mezar grubunun içine girdim ve Orion'un adını aradım.

"Kendimi yakalardım," dedim kararlı bir şekilde.

"Elbette yakalardın."

Gözleri başımın üzerinde gezindi ve onu azarlamak için ağzımı açtım ama "İşte bu," diye geveledi ve yanımdan hızla geçti.

Arkamı döndüğümde onu söğüt ağacının altında duran devasa bir taş mezara doğru koşarken gördüm. Lancelot adı, yuvarlak bir taş kapının üzerindeki Terazî sembolünün yanına kazınmıştı.

"Nereden biliyorsun?" Önünde durduğumuzda sordum.

"Çünkü babam bana böyle derdi," dedi ve parmaklarını kapının ortasında sonsuzluk sembolü gibi üst üste binen iki küçük deliğın üzerinde gezdirdi.

Damarlarımda bir heyecan uğultusuyla yüzükleri elimden aldım ve bir adım öne çıkarak ilkinî daha derin olan çukura ittim, sonra diğeri onulla örtüşen.

Kapının açılma sesi gelmedi ve Orion kapıyı iterken endişeyle ona baktım ama kapı yerinden oynamadı. Parmaklarını kapının üzerinde gezdirdi.

gözleri konsantrasyonla kapanırken ben de diğerlerinin iyi olduğunu umarak endişeyle omzumun üzerinden baktım.

"Sorun nedir? İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordum ve iç çekerek gözlerini açtı.

"Kan büyüyle bağlı. Ama sadece benim kanımı istemiyor..."

Parmakları taşın üzerinde gezinerek halkaları okşadı. "Vega'nınkini de istiyor." "Sence annem bunu *görmüş müdür?* Burada birlikte durduğumuzu?" Sordum.

şok içinde.

Yutkundu ve bana baktı. "Öyle görünüyor." Süzme hançerini avucuna dayadı, keserek açtı ve elini taşa bastırdı.

Hançeri ondan aldım, içindeki gölgelerin çağrısını hissettim. Ama ne yaptığımı biliyordum ve Anka kuşum bunların hiçbirine izin vermezdi. karanlık yine içime işledi. Avucumu kestim ve Orion izlerken dişleri dışarı fırladı, kısık bir inilti onu terk etti.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve elimi onunkinin yanındaki kapıya koydum, nefeslerim beklentiyle daha hızlı geliyordu. Annemin bizi birlikte *gördüğünü* ve Orion'un babasına söylediğini bilmek beni şaşırtmıştı. Müttefik olduğumuzu mu düşünüyorlardı, yoksa bundan daha fazlası olduğumuzu biliyorlar mıydı?

Mezarın içinden ağır bir taş gıcırıtısı duyuldu ve dairesel kapı içeri doğru sallandı. İçeriden üzerime büyü aktı ve bir şeyin beni çağırdığını, yaklaşmam için yalvardığını hissettim. Nefes nefese kaldım, aceleyle mezara girdim, o her neyse ona ulaşmam gerekiyordu ve Orion hemen yanımdaydı

O da onu ararken. Yakınımda atan ikinci bir kalp gibi atıyordu, ellerimde olmak için can atan bir kalp.

Kapı kemiklerimi zangırdatan bir gürültüyle kapandı ve içimdeki büyü hareketsiz kaldı, bir güç tarafından örtüldü ve ona erişmeme izin vermedi.

"Kahretsin," diye nefes aldım, Anka ateşimle mezarın köşesine kırmızı ve mavi bir alev gönderdim ve bakışlarım önümüzde duran devasa bir lahdin üzerine düştü.

Taş kapağa oyulmuş bir adam heykeli, göğsüne dayadığı ve yüzeyine tüm takımyıldızların kazınmış olduğu bir kılıç tutuyordu. Gözleri sonsuz bir uykudaymış gibi kapalıydı ve oğluna ne kadar benzediğini fark ettim.

Orion ileri atıldı ve kapağı kaldırdı, Tarikatının gücüyle taşıdı ve duvara dayadı. İçinde kemiklerden başka bir şey olmayan bir ceset yatıyordu ve Orion gözlerinde beni inciten bir acıyla babasına bakmak için hareket etti.

"Hey, baba," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," dedim nazikçe, tabutun içine bakmak için yaklaşarak.

"Üzülme," diye iç geçirdi. "O uzun zaman önce öldü."

"Bu artık üzücü olmadığı anlamına gelmiyor," dedim kaşlarımı çatarak, yanına gittim ve parmaklarımı koluna dokundurdum. Bana baktı ve gözlerimiz buluştu, aramızdaki hava kalınlaştı.

Tabutun içine uzandı ve dikkatlice cesedin etrafını kontrol etti. Kenarı boyunca ilerledim, karanlık boşluğu avladım, ellerimdeki Phoenix alevlerini görmeye zorladım.

"Burada değil," diye homurdandı Orion.

"Öyle olmalı," diye ısrar ettim ve mezarın etrafında dolaşmaya, her yeri aramaya başladım.

Orion da etrafına bakındı, bir bölmeyi gizleyebilecek her yeri kontrol etti ama hiçbir şey yoktu, sadece dört soğuk taş duvar vardı.

"Eğer gittiyse günlük seni neden buraya getirsin ki?" Cesedin etrafını tekrar dikkatlice arayarak hayal kırıklığı içinde sordum. "Biri onu almış olabilir mi?

burada bizden önce?"

"İmkânı yok," diye hırladı şiddetle. "O kapıdan nasıl girmiş olabilirler?" Kafamı salladım, şaşkın ve öfkeyle avlanmaya devam ettim ama ne bir bölme ne bir kapak ne de başka bir şey vardı. Sadece boş bir mezardı ve Lahit.

"Kaçırdığımız bir şey olmalı," dedim inatla, Orion'a baktım ama bir cevabı yoktu. "Belki de buraya Tory ile gelmen gerekiyordu..."

"Hayır," diye homurdandı Orion. "Senin olman gerekiyordu, bundan eminim."

"Neden?" İtiraz ettim, kapıya doğru ilerledim ve ellerimi kapıya bastırdım, tüm gücümle ittim ama hava büyüm olmadan açma şansım yoktu. *Kahretsin, nasıl dışarı çıkacağız?* "O olabilir. Ya da ikimiz, ya da-"

"*Sensin,*" diye tersledi. "Sen ve ben, bunun böyle olması gerekiyordu."

"Bunu beni terk eden adam söylüyor," diye alay ettim. "Açıkça görülüyor ki bir şey olmak için."

"Seni terk etmedim," dedi inançsızca, kapıyı iterken yanıma doğru ateş etti, Emrinin gücünü de ekledi, ama kapı açılmadı. *Kahretsin.*

"Doğru," dedim acı bir şekilde. "Darkmore'a gidip beni mahvolmuş ilişkimizin parçalarını toplamakla baş başa bırakmanın bana desteğini göstermenin harika bir yolu olduğunu mu düşündün?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye hırladı ve ben de onunla yüzleşmek için döndüm.

"Bunu bir kez daha söylersen, kafanı Anka ateşiyle patlatırım."

Gözleri karardı ve yarıklara dönüştü. "Anlamıyorsun," diye tısladı.

"Aslında çok iyi anlıyorum. Bana ihanet ettiğini, güvenimi kırdığını anlıyorum. Sana vermemin neredeyse imkânsız olduğunu bildiğin tek şeyi. Ama verdim, çünkü sana güvenebileceğimi, her zaman yanımda olacağını düşünmüştüm. Ama sen benim için savaşmayı bıraktın ve ben de gerçekten şaşırdım."

"Senin için savaşmayı hiç bırakmadım Mavi," diye homurdanarak beni duvara sıkıştırdı ve bu ismi kullanınca kalbim sıkıştı. "Sadece *bizim* için savaşmayı bıraktım."

"Aynı fark," dedim buz gibi bir sesle, avuçlarımda uyarı ateşi parlarken, ama o geri adım atmadı.

"Yanlış," diye tersledi o lanet profesör ses tonuyla ve ben nefesimi tuttum, sonunda bana gerçekten bir açıklama yapıp yapmayacağını merak ediyordum. "Yaptığım her şey senin içindi. Ve bunu tekrar tekrar yapardım, çünkü bu beni ne kadar öldürse de, sen hala doğru yoldasın. Solaria'nın kraliçesi olmak. Ve eğer farklı bir şey yapsaydım, Zodyak Akademisi'ndeki yerini kaybedecektin, adın benimle olan ilişkin yüzünden mahvolacaktı. Her halükarda hapse girecektim ve seni de benimle birlikte dibe çekmeyecek tek bir yol gördüm. Ben de onu seçtim. Ve eğer bu O zaman umurumda değil. Hayatımın geri kalanında benden nefret edersen, bunu sineye çekerim çünkü tahtta hak iddia etme şansını kaybetmenin sebebi ben olmayacağım."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ama içimdeki öfke kabarırken onları geri kııptım. "Benim için bu seçimi yapmaya hakkın yoktu."

"Biliyorum," dedi acımasız bir ses tonuyla. "Bundan zevk almadım. Ama yine de her seferinde yapardım."

Başımı ona doğru salladım, kalbim kaburgalarımın doğru öfkeyle çarpıyordu. "Hapse girmenin bana ne yapacağını hiç düşünmedin mi? O lanet yerde olduğunu bilmek ne kadar acı veriyordu?"

Orada öldüğünü ve krallıktaki herkesin seni beni manipüle eden lanet bir yırtıcı olarak gördüğünü mü düşünüyorsun?" Biraz hava almak için onu ittim ama geri adım atmadı, gitmeme izin vermedi. Onu zorlamama bir saniye kalmıştı.

Çenemi kavradı, göğsü beni duvara yasladı ve aniden hava yoğun ve sıcak oldu ve mezarın bir yerinde başka bir nabız benimkiyle aynı anda atmaya başladı. Ama zihnimdeki sis yüzünden buna odaklanamıyordum, öfke beni demir bir yumruk gibi kavrarken ellerim yukarı kayarak onun pazularını kavradı ve sıktı.

"Umurumda değil," dedi, nefesi ağzımda sıcak ve baştan çıkarıcıydı. "Seni asla elimde tutamayacağımı biliyordum, Blue. Bunu ilk öpüştüğümüz andan beri biliyordum, sadece bir süreliğine buna inanarak kendimi kandırdım. Bu yüzden ikimizden biri söz konusu olduğunda seni seçtim. Çünkü gerçeğe uyandım. Ve gerçek hayat güzel ya da kolay değil, onunla savaştıkça seni aşağı çekmeye çalışan lanet bir bataklık. Aşk her zaman galip gelemmez, çünkü iki farklı yoldayız. Sen yıldızlara doğru gidiyorsun güzelim, bense burada, toprağın altında kalıyorum. Bu işler böyledir."

"Böyle olmak zorunda değildi," diye tısladım, ondan nefret ediyor, onu seviyordum.

"Pişmanlık duymak için artık çok geç," dedi karanlık bir sesle. "Ve eminim Seth Capella yanınızdayken gökyüzünün manzarasının tadını çıkaracaksınız."

"Ne?" Düşüncelerim bu yorumla tamamen rayından çıkmıştı. "Seth'in bununla ne ilgisi var?"

"Hadi ama," diye alay etti, yüzüme doğru eğilirken azı dişleri ortaya çıkmıştı ve ellerim tehditkâr bir şekilde onun kollarına karşı ısınmıştı.

"Bunu yüzüme karşı inkâr mı edeceksin?"

"Neyi inkâr edeceksin, göt herif?" Ellerim alev alev yanarken tersledim ama o hâlâ kıpırdamadı, gitmeme izin vermek yerine yanıklara katlandı.

"Birlikte olduğunuzu. Yüzüme vurmak için bana güncellemeler göndermeyi seviyor," diye tükürdü ve gözlerindeki acıyı gördüğümde ellerimdeki sıcaklık kayboldu. "Dürüst olmak gerekirse, başka biriyle birlikte olman beni yıkardı ama bizi ayırmaya çalışan tek adamı seçmek zorunda mıydın?"

Parmaklarımı yanağında gezdirmek için uzandım, hissettiğim acıdan nefret ediyordum.

gözlerinde gördüm. Bir bıçak gibi içimi kesti. "Ben Seth'le birlikte değilim, Lance. Hiç olmadım, olmayacağım da. O sadece bir arkadaş. Hepsi bu."

Bana inanmamış gibi dudak büktü ve kaşlarımı çattım, öfkem yeniden yükseldi.

Yani sözümün *hiçbir* anlamı yok mu şimdi?

"Bana yaptıklarından sonra onunla yatacağımı mı sanıyorsun?

Farklılıklarımızı çözmüş olabiliriz ama saçımı kestiğini ya da eline geçen her fırsatta beni mahvetmeye çalıştığını unutmazdım. Bizimle uğraştığını ve birlikte olmamızı çok daha zorlaştırdığını. Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun Lance Orion?"

Kaşları çatıldı, gözleri yüzümü taradı ve ağzımın üzerinde durdu.

"Hayır... Senin için dünyaları düşünürüm, Darcy Vega."

Gömleğimi avuçlayarak beni öne doğru çekti ve aniden dudaklarıma talepkâr bir öpücük kondurdu. Etrafımı sardı, beni tüketti. Uzun zamandır özlemine çektiğim adamın tadına bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve şok içinde donup kalmıştım, onu istemekle geri çekilmek arasında kalmıştım. Ama teslim oldum, bana sunulan en sulu elmadan bir ısırık aldığımda günaha düştüm. Beni duvara yasladığında onu pençeledim. Boğazındaki çaresizlik iniltisi varlığımın merkezine doğru bir deprem yarattı. Tadı kırık vaatler gibiydi ama aynı zamanda en saf güneş ışığı gibiydi. Kalbimin paramparça olmuş parçaları dilimin üzerinde kırık camlar gibi duruyordu ve onu ne kadar uzun süre öpersem, bu parçalar o kadar çok tekrar bir araya gelmek. Ama bunun için artık çok geçti. Şansımızı denemiştik. Beni incitmişti. Ve bunun için bir kez bile özür dilemedi.

Pes ettiğim için kendime kızarak öpüşmeyi kestim ve dudaklarım morarmış ve karıncalanmış bir halde ona baktığımda yüzü gölgede kalmıştı.

"Yapamayız," diye nefes aldım.

"Kahretsin," diye homurdandı, bir adım geriye tökezledi. "Hayır."

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama bunun şu anda yapmamız gereken son şey olduğunu biliyordum. Büyünün davul gibi vuran sesi tekrar kafamın içinde yankılandı ve Orion bir adım daha geri çekilerek elini boğazına götürdü.

"Darcy," diye yalvardı ve ben başımı salladım.

"Buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız," dedim, yanaklarım hâlâ yanıyor ve dudaklarım acıyordu.

"Hayır, *Mavi*," dedi, ses tonunda şiddetli bir uyarı vardı ve dişlerinin karanlıkta bana doğru parladığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Bu yerin gücü dört bir yandan üzerime geliyordu ve başımın üzerinde bir şeye baktığını fark ettiğimde arkamı döndüm. Kapının üzerinde mavi harflerle parlayan kelimeler belirdi ve havaya yayılan büyüü hissettiğimde kalbim korkuyla titredi.

Royal Vega kanının tadı en tatlısıdır.

İçinizdeki canavar mı yoksa insan mı daha derine kaçıyor?

"Defol git buradan!" Orion kükredi, gözbebekleri büyüdü ve ellerimi kaldırdığımda içimi korku kapladı. Üst dudağı geriye doğru sıyrıldı, gözlerindeki kana susamışlık yüzünün tamamen hayvani görünmesine neden oldu. "Darcy - kaç!"

Geraldine



"Gelin ve beni yakalayın sizi azgın dinsizler!" Beni düştüğüm cehenneme sürüklemeye hazırlanan ölümsüz haylazlar sürüsüne ters ters bakarak bağırdım.

Ona vaftiz ettiğim gibi, Bitmeyen Göksel Karma Sopası, üzerinde durduğum taş lahit az pişmiş bir çörek gibi parçalandığında elimden düşmüştü ve kendimi bu karanlık odada tek başıma bulmak için dönme dolaptaki bir balık gibi buraya yuvarlanmıştım.

Cesetler bana doğru koşarken, ben sağlam durdum, çenem yüksekti ve su büyüm beni kuşatmaya çalıştıklarında onları uzak tutuyordu. Ama ben bocalayan bir Floransalı değildim ve bu alçaklara yem olmayacaktım.

Cenneti ateşe verecek kadar yüksek bir savaş çığlığıyla, görkemli savruluşuma koştum, bir roly-poly'ye daldım ve etimin tadına bakmaya gelen en yakın şeytanın kafasına savurmadan önce onu kavradım.

"Bugün olmaz, efendim!" diye bağırdım. "Çünkü ben kanatlarımın altındaki adalet ateşiyle ve beni başarıya götüren hanımlarımın parlayan ışıyla savaşıyorum. Sizin gibiler tarafından asla yenilgiye uğratılmayacağım!"

Kılıcımın ağır çivili topunu başımın üzerinde salladım ve bir diğeri sırtıma atlamadan önce palavracılardan birinin kafatasını parçaladım.

"Geraldine?!" Max böğürdü, sesi yukarıdan bana doğru yankılanıyordu.

"Savaşmaya devam et, seni kaygan yılan balığı!" Ona seslendim.

"Savunan yerini al.

Leydim Tory'nin bu ihtiyaç anında aklını benim çabalarımından uzaklaştırdı."

"Sana doğru geliyorum - sadece bekle!" diye bağırdı.

sesimin net ve yol gösterici sesini duymak için.

Ancak Grus'un tadına bakmak için daha fazla ruhsuz holigan geldiği için onu azarlayacak zamanım olmadı.

"Hayır yapamazsınız, sizi iskelet alçaklar!" diye bağırdım, savurma sopamı başımın üzerinde salladım, hanımlarımın gücüyle parlarken ondan zafer alevleri dökülüyordu ve böyle bir hazineye uyum sağlayan şansın beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.

Sevgili babamın bana her zaman öğrettiği gibi su elementimin akışkanlığı ve toprağımın gücüyle savaştım, iyi bir savaş verdiğimi bilerek yıldızların saf iradesini her hareketime kanalize ettim.

Eğer bugün hanımlarımı savunmak için ölürsem, o zaman Fedakârlılığımın değerli olduğunu bilen yıldızlar. Yine de onları şimdi terk etmek gibi bir planım yoktu. Orada olacak, onların tahta çıkışını izleyecek ve krallığımız üzerindeki ebedi hükümdarlıklarının ışıltısında yıkanacaktım.

Eski savaşçıların öfkesiyle ve leydime geri dönüp onun yanında sağlam durmak için şiddetli bir kararlılıkla savaşırken kemikler parçalandı, büyü alevlendi ve çürüyen bedenler etrafımda dağıldı.

Son zıpcıktı da ağır gazap topumun ucunda kendi sonuyla karşılaştığında, koyu kahverengi gözlerini rahatlamış bir ifadeyle dolduran müstehcen bir semender mağarama indi.

"Lanet olsun, Gerry, düşündüm ki-"

"Oyalanacak zaman yok!" Böyle bir anın öpüşme zamanı olduğunu düşünmüş gibi bana doğru eğilirken, düz bir avucu büzülmüş dudaklarına koyarak bağırdım. "Leydimin yanına dönmeliyiz."

Bir elimi kaldırdım, toprağı emrimde kullandım ve bizi savaşın devam ettiği mezarlığa doğru yükselten bir platform oluşturdum.

"Senin için gerçekten endişeleniyordum, biliyorsun," diye homurdandı Maxy oğlan yaklaşırken, çenemi kavradı ve alt bölgelerime kadar inen bir depreme neden oldu.

"Yüce Egemen Toplumun doğru ve adil yolunu izliyorum," dedim hafifçe daha da yükselirken. "Benim için endişelenmenize gerek yok. refah."

Beni anlamamış gibi başını salladı ve ben tekrar itiraz edemedemden ağzını ağzıma yapıştırdı.

Yer seviyesine yükseldiğimizde ona bir an teslim oldum ve ay ışığı tekrar tenimize değdiğinde ondan uzaklaştım.

"Gerçek kraliçeler adına!" Geri dönerken böğürdüm Başımın etrafında geniş yaylar çizerek savurduğum kılıçla yakın dövüş. "Yıldızlar üzerlerinde hep parlansın!"



Orion tekrar tekrar bana doğru koşarken ben Anka ateşimi kullanarak onu geride tutmaya çalıştım. Ama ona zarar vermek istemiyordum, bu yüzden ayaklarına ani ateşler gönderdim ve onu uzak tutacak kadar yavaşlatmaya çalıştım. Altında olduğu büyüünün gücünü hissedebiliyordum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hiçbir çıkış yolu yoktu. Kaçacak yer yoktu.

Uzaktaki duvara doğru geri çekildim ve onu durdurmak için önümde bir ateş yayı oluşturdum.

"Lance, dur!" Çığlık attım ve onu öldürmemek için alevleri hızla söndürdüm. Benim ölmemden daha kötü olan tek şey onun ölmesiydi.

Eli boğazıma dolandı ve beni duvara yapıştırdı.

Dişlerini göstermiş, gözleri açlıktan başka bir şey görmüyordu. Orada değildi.

Kana susamış bir damar gibiydi ve bunun sona ermesinin tek bir yolu olduğu için dehşete düşmüştüm.

Öne doğru hamle yaptı, dişlerini bana geçirmeye çalışmak için elini kaydırды, ama aniden düşüyordum, arkamdaki duvar geriye doğru dönüyordu. Tökezledim.

gizli bir geçide girdim ve onu benden uzaklaştıracak kadar sert bir tekme atmayı başardım.

Etrafımda döndüm ve zifiri karanlığa doğru uzanan dik merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladım.

Orion arkamdan ateş etti ve ben de korku dolu bir çığlık atarak arkamdan bir ateş parıltısı saldı, bu da onun bir canavar gibi hırlayıp geri çekilmesine neden oldu. Ayaklarım merdivenin dibine çarptı ve koşmaya başladım, kendimi dolambaçlı bir labirentin içinde buldum, köşeler sıkıydı ve her iki tarafıma da sıkıca bastırıyordu. Rastgele dönüşler yaparken tek ışık ellerimdeki alevlerdi, Emrinin hızıyla peşimden koşarken bir hava akımı duydum ve onu avdan uzaklaştırmak için farklı yönlere ateş fırlattım. Yanlış dönüşler yaptıkça öfkeyle hırlıyordu ama çok yakınımdaydı, ağır nefesleri sağımdaki duvarın hemen ötesinden bana ulaşıyordu. Beni hayatta tutan tek şey saf şanstı ama o da tükenmek üzereydi. Tükenmek zorundaydı.

Daha hızlı koştum, sola, sağa, sola, sağa, sonsuz geçitlerde kaybolurken zihnim dönüyordu. Mümkün olduğunca sessiz hareket ettim, ama attığım her adım kulaklarımda bir gök gürültüsü gibi çınladı. Deşet içime işledi ve düşüncelerimi bulandırdı. *Sadece devam et. Sakın durma.*

Arkamdaki hava akımı yaklaşırken son bir köşeyi daha hızla döndüm. Labirentin ortasına doğru koşarken harekete geçmek için bir saniyem vardı.

Büyük bir lahdi çevreleyen sıra sıra heykeller. Heykeller taştan yapılmış, savaşçı şeklinde uzun ve heybetli duruyorlardı.

Zonklayan, arpan büyünün sesi kafamı tekrar doldurdu, kendi kalp atışımdan daha yüksekti ve ruhumda İmparatorluk Yıldızı'nın yakın olduğunu biliyordum.

Heykellerden birinin arkasına daldım ve nefesimi tuttum, saklanmaya çalışırken kendimi olabildiğince klttm. Alevlerimi söndürdüm ve Orion uzaya fırlamadan hemen önce karanlığa gömüldüm.

Heykellerin arasında dolaşıp beni avladığını duydum ve içimi bir korku kapladı. Beni güvende tutan tek şey gök gürültüsüydü. İmparatorluk Yıldızı'ndan gelen büyü, kalp atışlarımın sesini örtüyor olmalıydı. Ama eğer içinde bulunduğu bu büyüyü durdurmanın bir yolunu bulamazsam beni bulacaktı. Ve kesinlikle onun dişlerinin kurbanı olacaktım, çünkü sevdiğim adamı öldürmektense ölmeyi tercih ederdim.

OceanofPDF.com



Aylardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Anka Kuşumun saf, katıksız gücü uzuvlarımda öyle bir yoğunlukla yanıyordu ki lanet olası damarlarım onunla uğulduyordu.

Ellerimden kırmızı ve mavinin karışımıyla erimiş ateş fişkırdı ve alevler büyümü körükleyip beni patlama noktasına kadar doldururken alevlerin sıcaklığından zevk aldım.

Darius yanımda bir savaşçı gibi dövüşüyor, baltasını iki eliyle kavrayarak sallıyor ve ölülerin bedenlerini ağaç keser gibi oyuyordu. Kaslı gövdesi darbelerin gücüyle esnedi ve bakışlarım tekrar tekrar ona gitti.

Kapıların olduğu yönden gelen vahşi bir uluma kulağıma çarptı ve ben tepeden aşağıya, o yöne bakmak için döndüğümde donup kaldım. *O Seth değildi.*

Patikadan bize doğru koşan figürleri gördüğümde kanım dondu, kanımızı emmek için kükreyen tazi sürüsünün sesi içime korku saldı.

"Azrail Tazıları az önce kapıyı kırdı!" Yönlerini işaret ederken herkesin beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım.

Henüz gözlerinin içine bakmak konusunda endişelenmemi gerektirmeyecek kadar uzaktaydılar. Ama dağ gibi siyah bedenleri daha koyu renk olarak göze çarpıyordu.

Mezarlıktaki gölgeler, köpekten çok ata benzeyen devasa boyutlarıyla gözden kaçması imkânsızdı.

"Mezara doğru koşmalıyız!" Darius tartışmaya mahal vermeyen bir ses tonuyla emretti. "Gerekirse orada durabiliriz ve Orion ile Darcy İmparatorluk Yıldızı'yla döner dönmez bizi buradan uçuracağım."

Diğerleri hâlâ yerden sürünerek çıkmaya devam eden ölümsüzlerle savaşıyordu ve ben gökyüzüne çıkarken kanatlarımın etimden kurtulması için ısrar ettim.

"Ne yapıyorsun sen?" Darius bana doğru uzanırken ben de onun üzerinden geçerek bu tarafa doğru ilerleyen köpek sürüsünü işaret ettim.

"Bizi takip etmelerini elimden geldiğince zorlaştıracığım," dedim, arkadaşlarımızın başlarının üzerinden geçerek ondan uzaklaşırken ve uzuvlarımda yanan ateşle patikada ilerlerken başını reddederek sallamasına aldırmadan.

Max ve Geraldine'i geçer geçmez ellerimi iki yanıma açtım ve yolu yavaşlatmak için Anka ateşinden bir duvar ördüm. Av köpekleri.

Yerine oturur oturmaz tekrar yere daldım, kanatlarımı sürgün ederken ellerime Anka ateşinden başka hiçbir şeyden yapılmamış bir kılıç geçirdim. En yakındaki cesedin başına doğru savurmadan önce diğerlerine koşmaya başlamaları için havladı.

Seth beyaz kurt formuyla önümüzden patikaya doğru koşarken Caleb mezar taşlarının arasından fırladı, ikiz hançerlerini cesetlere sapladı ve

Onlar daha onun üzerlerine geldiğini anlamadan yere yuvarlandılar.

Geraldine ve Max benimle birlikte koşmaya başladılar ve silahlarımızı savurarak ve etrafımızda çıtırtılar çıkaran havada parlayan gücümüzle ölümsüz kalabalığa doğru hücum ettik.

Darius'u gözden kaybetmiştim ve kalabalığın arasında onu aradım. Tepeye tırmanırken cesetlerle savaşıyorduk, sağa sola bakarken kalbim hızla çarpıyordu ve korku beni esir almıştı.

Arkamdaki ateş duvarına ulaşan Azrail Tazıları'nın sesi nabzımı hızlandırdı, öfkelerini gökyüzüne haykırıyorlardı ve omzumun üzerinden geriye baktım, içimden biri alevlerin arasından sıçrayıp tepenin eteğindeki patikaya indiğinde midem bulandı.

"Kahretsin," diye soluklandım, bir hız patlaması yaşadım ve yarattığım kılıç üzerindeki tutuşumu bırakarak onun yerine havayı kullandım.

Kendimin, Max'in ve Geraldine'in etrafında bir kalkan oluşturdum ve sonra gücümün tamamıyla onu vücudumdan dışarı fırlattım, böylece etrafımızı saran cesetler geri püskürtüldü ve patikada serbestçe koşmaya başladık.

"Cesur olun leydim!" diye bağırdı Geraldine. "Biz onurlu insanlarız ve arkamızda yıldızlar var. Başarısız olamayız."

"Yıldızlar asla arkamda olmaz, Geraldine," diye homurdandım koşarken. "O ısıltılı orospu çocukları bana sadece kötü şans gönderir."

Tepeyi aştığımızda ve kendimizi bir kez daha ölümsüzlerle çevrili bulduğumuzda Geraldine'in cevap verme şansı olmadı.

"Kendinizi hazırlayın!" Darius kükredi ve onu bir mezarın girişini koruyan taştan bir Ejderhanın tepesinde dururken gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı.

Ellerini havaya kaldırdı ve ben de üçümüzü koruyan hava kalkanına daha fazla güç verdim, tam da o ölümsüz kalabalığın üzerine bir su dalgası göndermeden hemen önce.

Cesetler savrulurken kanımız için çığlık attılar ve dalga kalkanımın üzerinden geçip uumuzu patikada bırakırken zafer çığlıkları attım.

Azrail Tazıları cesetlerin üzerine atlayıp onları vahşice parçalarken, kemiklerini sökerlerken ve yemek için savaşıırken hırıltılar ve ulumalarla onları yerken tepeden aşığıya bir göz attım.

Darius önümüzde uzanan patikadan aşığı atladı ve bakışlarım çıplak kollarına kaydı, mürekkebi terden kayganlaşmıştı ve onun sıkı tutuşu altında ezilme fikrine kapıldığım için kalbim hızla çarpıyordu. Lionel'ın bana söylediklerinden dolayı onun yanında olduğum her an içimde bir korku vardı.

bana yapılmıştı, ama bunun acelesini arzulamaya başlamıştım, her zaman Böylesine tehlikeli bir yaratığa yakın olmanın verdiği küçük adrenalin ürpertileri.

Sırtındaki kınından baltasını çıkardı ve ona yetişmemizi bekledi, Darcy ve Orion'u aramaya koyulmadan önce bana kalbimi hızlandıran değerdendirici bir bakış attı.

"Buradayım!" Caleb ileride bir yerden bağırdı ve ben de onu ve Fae formuna geri dönmüş ve eşofmanlarını giymiş olan Seth'i gördüm. Max her zaman arkadaşları için yedek eşyalar taşırdı; ihtiyacım olursa muhtemelen benim için de çantasında kıyafet değışikliğı yapardı.

Hepsi salkım söğüt ağacının altındaki devasa bir mezarın önünde duruyordu ve biz de koşarak onlara katıldık.

Geraldine, Seth'in yanındaki yerine geçerken elindeki kılıcı sallayarak, "Sadece söylemeniz yeterli, o canavarları oyalamak için aşığıya ineceğim leydim," dedi.

"Kimse bir yere gitmiyor, Geraldine," diye emrettim. "Sadece yanımda kal ve ruhlarımızı emdirmemeye çalışalım, tamam mı?"

Yönümü bulmak için etrafımıza baktım ve benim ve Darcy'nin yüzüklerinin mezarın yuvarlak taş kapısına saplanmış olduğunu gördüm, Orion ve

Darcy'nin geçidi içeride. Kapı sıkıca kapatılmış gibiydi ve içeriden gelen herhangi bir ses duyamıyordum ama içeride olmalıydı.

"Gözlerini kapat Roxy," diye emretti Darius, Azrail Tazıları'nın ulumaları kokuyu tekrar almaya başladıklarının işaretiydi.

"Sen gözlerini kapat," diye karşılık verdim, baltasını kaldırmış önümde dururken. "Nerede olduklarını algılamak için hava ve toprak büyüğü kullanabiliyorum ve alevlerin onları o kadar da rahatsız etmediğı açık, bu yüzden belki de arkamda durmalısın."

"Hiç şansın yok güzelim," dedi, bana alaycı bir şekilde sırttıktan sonra bana sırtını döndü ve elindeki baltayı havaya kaldırdı.

"Eğer ölürsem, annemin odamı boşaltmasına izin verme," diye mırıldandı Seth. "Yatağımın altında çooooook fazla porno var."

Caleb gözlerini kapatırken bir kahkaha attı, toprak Elementallerinin hepsi Azrail Tazılarının geldiğini hissetmelerini sağlamak için yerle olan bağlantılarına girdiler.

"Ayın yol gösterici ışığı sayesinde galip geleceğimizi biliyorum," dedi Geraldine, gözleri kapalı bir şekilde elindeki kamçıyı savururken ve sürünün sesi yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı.

Devasa, siyah canavarların ilki tepeye tırmanırken, gözlerimi kapattım ve toprakla olan bağlantımı kullanarak ayaklarının altındaki zemini büküm.

Caleb, Geraldine ve Seth de bana katılarak pençelerinin toprakla buluştuğı her yeri hissettik ve yaklaşmakta olan canavarların yollarına taş ve tahta mızraklar fırlattık.

Onlar yaklaştıkça çürüme ve ölüm kokusu üzerimize siniyordu ve benim Bizi cehenneme sürüklemeye gelen canavarlarla savaşa girerken arkadaşlar bağırdı.

Yere karşı her hareketi, havadaki her kıpırtıyı hissederken gözlerimi kapalı tuttum ve onlara defalarca ölümcül büyü yaptım.

Canavarlar bize ulaştığında Darius baltasını vahşi darbelerle savuruyordu ve her hareket ettiğinde havada yankılanan hareketinin dalgalarını hissedebiliyordum.

Gözlerimi açma ihtiyacı çok fazlaydı ve kendimi kontrol edebilmek için her zerremle buna karşı koymam gerekiyordu. Ama Darius acı içinde homurdanırken, ona ne olduğunu görmek için bir gözümü açmaktan kendimi alamadım.

Canavarın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim göğsümde durdu, gözleri genişledi ve yaratığın kan kırmızısı bakışlarına kilitlendi. Baltası yanına düştü ve kalbim parçalandı.

Azrail Tazısı dişlerini göstererek ilerledi ve çürümüş eti cehennemi bir hırıltıya dönüşürken çenesinden salyalar akmaya başladı.

"Hayır!" Canavarın kırmızı gözleri güçle parlarken kükreyerek ona doğru koştum ve baltayı Darius'un elinden alıp vücudumda tuttuğum tüm güç kırıntılarıyla savurdum.

O canavarın onu benden çalmasına izin vermeyi reddettiğim için öfkeli bir çığlık atarak kafasını kopardığımda balta tazının boynuna düştü, kemik kırıldı ve büyük bir gümbürtü duyuldu.

Darius topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken nefesi kesildi, aniden canavarın gücünden kurtulmuştu.

Max gökyüzüne doğru kükreyerek meydan okudu ve yaratıkları uzak tutmak için savaşırken hepimizi çevreleyen devasa bir hava kalkanı ortaya çıktı.

Seth de ellerini kaldırarak büyüü güçlendirirken, tazılar kendilerini kalkana doğru atıyor, onu kırmaya çalışırken vahşi bir öfkeyle havlıyor ve hırılıyorlardı.

Darius'a doğru hamle yaptım, baltayı ayağımın dibine bıraktım ve kucağına düştüğümde onu kış üstü yere devirecek kadar sert bir darbe indirdim.

"Sen misin?" Karanlık gözlerine bakarak ve yüzünü ellerimin arasına alarak onu hareketsiz tuttum, yıldızların eşim olarak seçtiği adamı arıyordum. "Hâlâ sen misin?"

"Benim, Roxy," dedi kabaca, elleri belimi kavramak için hareket ederken bana sanki dünyada sorduğu her sorunun cevabıymışım gibi bakıyordu.

İçimdeki rahatlama, tekrar doğrulmadan önce alnımı kısa bir süre için onunkine bastırırken öne doğru sarkmama neden olan ezici bir sel gibi aktı.

"Seni geri zekâlı," diye çıktım ve iyi olduğunu fark ettiğimde göğsüne bir yumruk attım. "Gözlerin neden açıldı lan?"

"Çünkü beni geçip sana ulaşmalarını riske atamazdım," diye hırladı, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi ve ben de ona tekrar yumruk attım.

"Peki ben sensiz ne yaparım?" Ne dediğimin farkına bile varmadan gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olarak talep ettim, ama siktir et.

Bu sorunun cevabını düşünmek bile istemedim.

Bu yüzden çenemi yukarı kaldırdım ve onun üzerinden tırmandım, ellerimi kaldırıp hava sihrimi kalkana eklerken gözlerimi sıkıca kapattım.

Tazılar zorla içeri girmeye çalışarak ona çarparken ve her şey onların gücüyle sarsılırken lanet okudum.

"Ne kadar tutabilirsin?" Caleb sol tarafımdan talep etti.

"Gücü paylaşırsak daha uzun sürer," diye homurdandı Max ve Darius hemen sol kolumu kavradı.

Onun büyüünün benimkinin bariyerine dayandığını hissettiğim an, kendimi ona açtım, onun gücünün benimkiyle birleşmesi en çok hissettiğim şeydi.

doğal, heyecan verici bir his.

Ama eğer bunun bir telaş olduğunu düşündüysem, o zaman büyüsunü Caleb'inkine ve sonra Seth'inkine bağladığında olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Bedenime akan büyülerinin yaylım ateşi neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu.

Bu kadar çok gücü aynı anda kontrol altına almak için mücadele ederken yüksek sesle nefes aldım ve Geraldine diğer kolumu tuttuğunda ve onun ve Max'in gücü de bizimkiyle birleştiğinde, dizlerim neredeyse tüm bunların ağırlığından büküldü.

"Ho-ly fuck," diye inledi Caleb.

"Bu seksten daha iyi olabilir," diye soludu Seth ve ben de nefes nefese bir inilti olarak çıkan bir onaylama sesi çıkardım.

"İyi ıstakozlar," diye iç geçirdi Geraldine ve ilk kez ne demek istediğini tam olarak anladım.

Azrail Tazıları kendilerini kalkana doğru fırlatmaya devam etti ve hepimiz büyülerimizi kalkanı yerinde tutmak için akıtırken onları geri tutma çabasıyla homurdandım.

"Hadi Darcy," diye homurdandım, mucizevi ikiz içgüdülerinin ona acele etmesi mesajını vermesini umuyordum, çünkü birleşik gücümüz bu kalkanı ayakta tutsa bile, sonsuza kadar yerinde kalmayacağını biliyordum. Ve Azrail'e karşı şansımızın yüksek olduğundan emin değildim.

Bir kere kırıldı mı tazılar.



Mavi saçlı kızı taş heykeller denizinde avlarken zihnim kana susamıştı, kanının çağrısı daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ona ihtiyacım vardı. Ona sahip olmalıyım, damarlarını yırtmalı ve son damlasına kadar içmeliydim. Kafamın içinde gürleyen bir ses onun tüm seslerini bastırıyordu ama yakınlarda olmalıydı. Onu burada, karanlıkta saklanırken hissedebiliyordum.

Odanın içinde olabildiğince hızlı bir şekilde dolaştım ve sonunda bakışlarım bir heykelin arkasında büzüşmüş olan ona takıldı.

Onu yerden yakaladım ve onu yerine sabitlemek için heykele doğru fırlattığımda çığlık attı. Kullandığım güç nedeniyle heykel geriye doğru devrildi, parçalara ayrıldı ve ben de ona olan hakimiyetimi kaybedince hırladım. Molozların arasında yere düştü ve çırpınarak uzaklaştı, mavi ve kırmızı bir halka oluşturdu

Beni uzak tutmak için etrafına ateş saçtı. Ama hiçbir şey yapamadı. Onun için yanacaktım, akıl sağlığımın kalıntılarında bunu biliyordum. Cehennemin alevleri içinde durur ve bu kızın kanı için ölürdüm, ama önce içimde beni içten dışa yutan bu susuzluğu giderirdim.

"Hayır! Lance - dur!" diye bağırdı alevlerin arasına dalıp onu ağırlığının altında yere yapıştırırken.

Elleri beni uzak tutmaya çalışmak için kollarıma bastırırken kendi yanık etimin kokusu burnumun dibine kadar geldi, teni güneşin sıcaklığıyla parlıyordu ama acısından kaçmayı reddettim.

Mavi saçları etrafına yayılmıştı ve ben de ieceğime kesin gözüyle bakarak boynunun dibindeki nabzına baktım. Dişlerim dilime battı ve beni durdurmaya çalışırken elleri beni peneledi ama ben bu dünyadaki en güçlü yaratıklardan biriydim. Kaamazdı. nce beni öldürmesi gerekiyordu.

"Lance!" diye bağırdı ve kollarımda bıraktığı yanıkların acısına karşı hırladım.

Çenesini yakaladım, boğazını ortaya çıkarmak için başını yana doğru zorladım ve ağzımı etine doğru indirdim. Boynundaki damar kalbinin hızlı atışıyla atıyor, dişlerimi ona geçirmemi istiyordu ama kokusu duraksamama neden oldu.

O çok tatlı bir şeydi. Bal, şeker ve iyi olan her şey. Bana bir panayırı, bir okulu, bir sırrı hatırlatıyordu.

İçimdeki canavar ısırmam için yalvarırken bir hırıltı daha boğazımı tırmaladı ama ruhumun farklı bir parçası beni geri tutuyordu.

Zihnimde bu kızla ilgili anıların gezindiğini gördüm. İlk kez karşımda duruyordu, saçları maviye dalmıştı, gözleri kocaman ve Meraklı. Sonra sınıfımda oturması, benim ona çalmaya hakkım olmayan bakışlarımı almam. Bir havuzun dibinde gizlenmiş dudaklarının ilk kez benimkilere değmesinin tadı, sonra kapımın önünde dudaklarında tek bir kelimeyle ıslak ıslak bakışı. Benim için her şey demek olan bir kelime. Çünkü o demekti. Benim kızım. Kraliçem.

"*Mavi*," diye inledim, çenesini serbest bıraktım, böylece başını çevirip koyu yeşil gözlerindeki korkuyla bana baktı.

Bana öyle bakmasına dayanamıyordum ve zihnimin bulanıklığında, kaderin bir ipliği beni ona doğru sürüklüyor gibi görünürken, gerçekten karar vermeden eğildim. Ağzımı onunkine bastırdım, donup kalmıştım.

Eli yanağıma çarptı ve başım yana doğru dönerken homurdandım.

"Bu da ne?" diye sordu, beni geri itmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. Büyü sonunda beni tamamen bıraktı, havadaki güç çözüldü, Beni özgürleştiriyor, zihnimi bana geri veriyordu. Ve netlik bir sürtüktü.

"Kahretsin." Diz çöktüm, onu oturması için yukarı çektim ve endişeyle yaralarını kontrol ettim, bulduğum çürüklere hırladım.

"Seni incittim mi?" Panik içinde sordum, az önce yaptığım şeyden dolayı göğsümde bir ağırlık hissediyordum.

Bana bön bön baktıktan sonra başını salladı. "Sen... yine sen misin?" "Evet," diye homurdandım. "Çok özür dilerim."

"Her şey yolunda. Ama ne oldu?" diye nefes aldı ve ben boğazımdaki kuru yumruyu yuttum. Kulaklarımda bir gümbürtü çınladı, bu ses beni çağıran bir Siren'in şarkısı gibiydi. Ama bu dünyadaki hiçbir şey o anda Darcy'den uzaklaşmama neden olamazdı.

"Bilmiyorum."

"Yaralısın," dedi boğuk bir sesle, ellerini kollarımdaki yanıklara yaklaştırarak.

"İyileşeceğim," diye söz verdim. "Sadece buradan çıkmamız ve sihrimizi geri almamız gerekiyor."

"Sınavı geçtin. Zodyak Loncası'nın yeni ustası doğdu." Ruhani bir ses kafamı doldurdu ve Darcy de bunu duyunca kaskatı kesildi.

"Kraliyet soyunun koruyucusu, kalbin güvenli bekçisi."

Odanın ortasındaki lahitin kapağının altından ışık parıldıyordu. Ayağa kalkıp lahdin kapağını açmaya yardım ettiğimde daha da parlaklaştı.

Darcy yanıma geldi. Birlikte yürüdük ve elini tuttuğumda çekmedi. Mezara yaklaştığımızda ona baktım ve içini görmek için kapağı iterek açtım. Boş mezarın içinde parlak bir beyazlıkla aydınlatılmış bir nesne duruyordu. Kör edici ışığa doğru uzandım, parmaklarım kaba bir taşa değdi.

Kötü bir şey olmayınca elimi etrafına sardım, avucumun içine aldım ve beyaz sıcak bir enerji sarsıntısı içimden geçti. Şok içinde ön koluma baktım ve etimin altında tutuşan bir kılıcın parıldayan izini buldum. Jasper'inkiyle tamamen aynıydı ve zihnim tüm bunların ne anlama geldiğini düşündü. *Loncanın yeni ustası mı? Vay anasını.*

"Vega prenses, bir bütünün yarısı. Derinlerdeki sarayı ara. Sonuncusunun yattığı yerde," diye bir kez daha konuştu ses.

"Lütfen bana yıldızın seninle konuştuğunu da duyduğunu söyle?" Darcy fısıldadı ve benden kısık bir kahkaha kaçtı.

"Evet, duyuyorum. Kahretsin, çok güzel." Avucumun içinde çevirdim, taş pürüzlüydü ve elmas gibi parlıyordu.

"Son bekçimin oğlu," diye fısıldadı bana. *"Kralın yapamadığını yap."*

"Neyi yapamadı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Kralın yapamadığını yap," diye tekrarladı, sonra ışık kayboldu ve yıldız sanki göklerden gelen sihirli, konuşan bir taş değilmiş gibi avucumun içinde huzurla oturdu.

Darcy'ye uzattım ve gözleri büyüdü.

"Seni bekçi olarak istiyor gibi görünüyor," dedi.

"Bunu eve Lionel'a götüremem, güzelim," dedim sırtarak, bunu gerçekten başarmış olduğumuz için ruh halim tavan yapmıştı. Sonunda o lanet olası pisliği alt etmiştik.

Elini uzatıp yıldızı aldı ve cebine sokmadan önce başparmağını yıldızın üzerinde gezdirdi.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi kararlılıkla ama durakladı, aniden lahdin içine uzandı ve tek bir Tarot kartı aldı. Savaş Arabası.

Arkasındaki dönen gümüş yazıyı fark ettiğimde içimi bir şok kapladı. Astrum'dan gelen başka bir mesajdı. Darcy yaklaştı, böylece ben de okuyabildim.

Son kartı buldun.

Yıldızlar aynı hizaya geldi, görevim tamamlandı.

Tüm umutlar tükendiğinde, Vega Prensesleri, cesareti ışıktta bulun.

"İşte bu," diye nefesi kesildi. "Bu sonuncusu."

"Savaş Arabası kontrolü ele almak demektir," dedim umutla.

"Dizginleri ele almak ve-"

"Zafere giden yolda ilerliyoruz," diye tamamladı geniş bir sırıtışla, sonra da cebine soktu. "Hadi gidelim."

Onu kucağıma alıp odadan çıktım ve tünel labirentinden geçip merdivenlerden yukarı, mezara doğru koşmaya başladım.

Taşların gıcırdama sesi kapının açılmakta olduğunu söylüyordu ve ben dışarı çıkmak için acele ederken Darcy beni teşvik etti.

Arkadaşlarımızı mezarın hemen dışında bir Azrail Tazısı sürüsünü durdururken bulduğumda bir gürültü kakofonisi bana ulaştı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kendi gözlerimi kapatırken elimi Darcy'nin gözlerinin üzerine kapattım.

"Buradayız!" Bağırdım ve bir Ejderha kükremesi net bir komutla kulaklarımı doldurmadan önce dünyayı sarsan bir patlama sesi duyuldu.

"Yüzükler," dedi Darcy ısrarla, kollarımdan kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyordu ama ben onu bırakmıyordum, hem de hiçbir şey için.

Döndüm, gözlerimi açtım ve mezarın kapısındaki gümüş halkaları aldım ve her şey bir kez daha kendini mühürledi.

"Atla!" Tory çığlık attı ve onun sesine doğru dönerken gözlerimi tekrar kapattım. Beni ve Darcy'yi Darius'a doğru sürüklerken eli koluma dolandı.

Darcy ona da yalvarırken, "Kapat şu lanet gözlerini," diye çıkıştım.

"Kapalıydılar, bir milisaniye kadar açtım," diye homurdandı Tory.

Bir elimi arkadaşımın sıcak terazisine koyarken Darcy'yi önümden yukarı ittim ve Tory'yi de peşinden yukarı kaldırdım. Ben tırmandım ve bir elim

Blue'ya ait olduğunu sadece dokunarak anladığım benimkini. Onun arkasına oturdum ve Geraldine'in arkamdaki yerine kaydığını hissettim, "Kutsal guacamole, bir kertenkelenin belindeyim" diye nefes alışından onun olduğunu anladım.

Darcy'nin elinden sıcak bir büyü yayıldı ve vücudumdaki yanıklar iyileşti. Hemen kendi sihrimi onun damarlarına geri gönderdim ve mezarda üzerinde bıraktığım her türlü çürük ya da izi iyileştirdim. Bunu yapmış olmak beni hasta ediyordu. Bir büyüünün etkisi altında olduğumu biliyordum ama lanet olsun, bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Darius altımızda kayarken Geraldine'in kolları belime dolandı. "Kutsal karın kasları, kimin erkeklik kaslarını tutuyorum?" diye kulağıma bağırdı ve ben homurdandım.

"Bu senin eski öğretmenin," diye seslendim ona.

"Sadece düşündüğün kadar gençsin," dedi ve sonra Darius havalandı ve bir ölüm perisi gibi feryat etti, elleri göğüs kaslarımı kavramak için yukarı kaydı ve sertçe sıktı.

"Yıldızlar adına," diye yemin ettim, Geraldine neredeyse meme uçlarımı koparıırken Darcy'yi kendime doğru çektim.

Sürü bizi kovalarken daha öfkeli ulumalar yükselirken Darius aşağıdaki kapıdan süzülüp ormanın içinde uçarken gözlerimi açtım. Darcy'nin gece mavisini saçları yüzümde dalgalanıyordu ve ona daha sıkı sarıldım, o mezarlıktan uzaklaştığım için içim rahatlamıştı.

"Büyük Teyzem Delia'nın göğsündeki ayın ışığı adına, bu hayatımın en görkemli yolculuğu!" Geraldine bağırdı.

Dolunaya doğru yükselirken Seth ulumaya başladı ve Max ile Caleb de ona katıldı.

"Tutuşunu biraz gevşetmek ister misin, Grus?" Parmakları göğüs kaslarımın üzerinde daha sıkı kenetlenirken homurdandım.

"Senin gibi güçlü kuvvetli bir adam, hafif bir kadın elini idare edebilir. Sıkıyorum," diye ısrar etti ve Darcy yaygaramın ne olduğunu anlamak için boynunu büktü, neler olduğunu anlayınca kahkahayı bastı.

"Buradan yıldız avına mı çıkıyoruz yoksa?" Max aradı.

Darcy'yi kavrayışımı düzelttim, bir elimi cebime sokup bir kese çıkardım. "Hazır mısın Darius?" Ona bağırdım ve o da iri başını salladı.

Onu önümüze fırlattım ve Darius bizi doğruca içine uçurdu. Eterin içine doğru savrulduk ve Solaria boyunca yüz mil yol kat ederek akademinin çitlerinin ötesine fırlatıldık.

Darius yere inmeden önce geri kaydı ve hepimiz çimlerin üzerine bir yığın halinde düştük. Kendimi yığından çıkardım, Darcy'yi elinden tutup yukarı çektim ve kız kardeşini de karmaşadan kurtardım.

"Buldun mu?" Tory endişeyle sordu ve Darcy elini cebine atarak İmparatorluk Yıldızı'nı çıkardı ve muzaffer bir gülümsemeyle ona gösterdi. Herkes görmek için yaklaştı ve göğsümde gurur kabardı. Başardık işte.

"Merhamet edin!" Geraldine feryat etti, ona bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Gün batımındaki elmastan bile daha güzel.

Tullissia."

Seth heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Bir şeyler yapmasını sağla," diye ısrar etti.

Onu küçümsememek için hafif bir çaba gösterdim ama başarısız oldum. Eğer Darcy onlar hakkında doğruyu söylüyorsa, yapması gereken bir ton açıklama vardı. Ve ben bağışlayıcı bir adam değildim.

"Yapmayalım," diye karşılık verdi Darcy, yıldızı cebine atarken. "Nasıl çalıştığını bilmiyoruz ve yıldızlarla uğraşmak daha önce başımıza çok fazla bela açtı.

Şimdi."

"Destekliyorum. Hadi Kral'ın Kovuğu'na gidelim. Hayatım boyunca başka göksel varlıkları kızdırmak istemem," dedi Tory ve kıyafetlerini giymeyi bitirirken Darius'a bir bakış fırlattı.

Darius kaşlarını çatarak, "Bunu babamın kafasını patlatmak için kullanamayacak olmamız çok yazık," dedi.

"Bu onun için çok hızlı bir ölüm," diye düşündü Max. "Dikenli çalılarla dolu bir tarlayı yemesi ve ardından bir Griffin'in göt deliğinde boğulması için lanetlenmeli."

Geraldine kalçasını tokatlayarak, "Oh ne eğlence," diye kıkırdadı. "Ben de isterdim

O iğrenç canavarı, aşağıda şüpheli ahlakından başka bir şey kalmayana kadar testisleriyle ve çetelesiyle beslenen aç balıkların havuzunda bekletin."

Bir kahkaha attım ve o da bana sırtıttı. "Ona ne yaptırırdınız Profesör?"

"Lance," diye sertçe düzelttim. "Ve onu bir Pegasus boynuzuyla öldüresiye dövebilseydim çok mutlu olurum."

"Hadi, hepimiz ölümsüzlerle savaşırken mezarda neler olduğunu anlat bize?" Caleb bana ve Darcy'ye sordu.

İçeride yaşanan çılgınlıkları anlatmadan önce birbirimize baktık - zamanlaması çok kötü olan öpücüğüm ve başımdan geçenleri saymazsak

O zamandan beri. Yani, gerçekten mi? Yapmaya karar verdiğim şey *bu* muydu? Ne düşünüyordum ki? Tüm sorunlarımızı öpüp geçebileceğimi mi? Darcy daha iyisini hak ediyordu. Her şeyi hak ediyordu. Ve ben her şeyin tam tersiydim.

Jasper'ın bana gösterdiği gibi kolumdaki Zodyak Loncası işaretini onlara göstermek için kendimi kesmek zorunda kaldım ve bunu yaptığım da Geraldine neredeyse bayılacaktı. Hayır.

Titiz olduğu için değil, Zodyak Loncası görünüşe göre 'ülkedeki tüm toplumlar arasında en sansasyonel topluluk olduğu ve onun bir parçası olmak için üç uzvundan vazgeçebileceği' için.

"Saraya geri dönmeliyim," dedim perişan bir halde, solgun gökyüzüne bakarak.

Şafak söktükten hemen sonra bir muhafız gelip beni kontrol edecek ve gece boyunca yazlıkta kalmamı sağlayacak korumaları kaldıracaktı. Ayrılma düşüncesi yüreğimi burktu ama artık İmparatorluk Yıldızı elimizdeydi. Ve Lionel onun yanına bile yaklaşamayacaktı. Bu mutlu olunacak bir şeydi.

Darius beni kucaklamak için kendine çekti ve kulağıma mırıldandı, "Fazla uzun sürmez kardeşim. Onu şimdi yeneceğiz. Kader bizim lehimize dönüyor."

Beni bıraktı, geri çekildi ve Tory beni şaşırtarak bana sarıldı. "Onu tam canının acıdığı yerden vuracağız."

"Taşaklarına atacağın tekmelerin işe yarayacağından emin değilim ama belki bunu yaparken İmparatorluk Yıldızı'nı ayakkabına takarsan, onları hemen koparırsın," dedim kuru bir sesle ve o da gülerek beni serbest bıraktı.

Ardından Geraldine bana doğru atıldı ve beni daha da şaşırttı. "Ah, Lonca'nın sadık Üstadı, sen gerçek bir kralcısın, kraliçelerim için her zaman doğru olanı yaptın. Bunu şimdi anlıyorum," diye hıçkırdı ve Varislerin sert bakışlarını üzerime çekti. *Ah, kahretsin.*

Omzunu beceriksizce okşadım, ama ben onu geri itmeye çalışırken sıkıca sarıldı ve kederli bir hıçkırık çıkardı.

"Leydim Darcy'yle aranı düzeltemez misin?" diye fısıldayarak hiç de belli etmeden bağırdı. *Lanet yıldızlar adına.*

Blue'nun başının üzerinden bakışlarıyla karşılaştım ve boğazım düğümlendi. Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki ama bunu ne zaman yapabileceğimi bilmiyordum. ya da duymak isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum. Onu lanet bir aptal gibi öpmüştüm - *iki kez*. En azından ilk seferinde o da beni öpmüştü. Ama uzun sürmedi. Ve bir daha öpeceğinden de şüpheliydim.

Geraldine'den uzaklaştım, ona gergin bir gülümseme verdim, bunun şu anda odaklanmam gereken son şey olduğunu biliyordum.

Darius çitlerden geçerken "Yarın eve geleceğim," dedi ve Caleb arkasını dönerken Max bana selam verdi. Düzenimiz asla rakipten başka bir şey olamayacağımız anlamına geliyordu, ama kaybettiğim arkadaşlarım için ağlamayacaktım. Zaten kendimi üçten fazla sayabilmem bir mucizeydi.

Darcy sıkı bir gülümsemeyle "Kendine dikkat et," dedi ve kaçamadan elini yakaladım.

Yüzünü bana döndü, güzel gözlerinde bir soruyla bana bakıyordu. Cebimden yüzükleri çıkarıp avucuna yerleştirdim ve gitmesine izin vermek zorunda kalmamayı diledim. Ama bıraktım. Şu andan itibaren hep öyle yaptım. Kalbim acıyordu çünkü onu bıraktığım anda onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemeyeceğimi biliyordum.

Başka seçeneğim olmadığı için bıraktım ve o da teşekkür ederek arkasını döndü, arkasına bakmadan çitlere doğru ilerledi.

Seth sonuncu olmak için hamle yaptı ama onu yakasından yakaladım ve hırlayarak yüzüme doğru döndürdüm.

"Seninle konuşmamız gerek," diye homurdandım, kendini tuttuğum yerden çekip kollarını kavuştururken.

"Ne hakkında? Darcy'yi Aer Tower'a kadar takip edip onu körlemesine becermeme ne dersin?" diye sordu ve yumruğum çenesine çarpıp köpek gibi bir havlamayla geriye doğru sendelemesine neden oldu. Parmak eklemlerimdeki acının ısırtısından zevk aldım. Darkmore'da Fae'lerle savaşmak bana şunu öğretmişti fiziksel bir kavgadan hayal ettiğimden daha fazla zevk alıyordum. Ve eğer bu herife acı çektireceksem, bunu ilk elden yapmak istiyordum.

Küfrettikten sonra bir hayvan gibi üzerime yürüdü, gömleğimi avucunun içine aldı ve beni öne doğru çekerek onunla burun buruna gelmemi sağladı. Korkmadan dişlerimi gösterdim. Bir kavgadan zevk alırdım. Yumruklarımın altında kemiklerinin kırıldığını hissetmekten zevk alırdım.

"Kıskandın mı, pislik?" diye alay etti ve ben de onu bir adım geriye ittim. Emrimin gücüyle neredeyse yere düşüyordu ki son anda bir hava akımıyla kendini yakaladı.

Hırçın bir şekilde güldü ve hırlarken başını öne eğdi.

"Onunla birlikte değilsin, bana kendisi söyledi," dedim ve yine güldü.

"Öyle derdi, değil mi?" diye alay etti. "Bir sevgilim olduğunu biliyorum. Onun güvenini kazanmadan önce telafi etmem gereken çok şey var ama bunu yapacağım *Profesör*." "Ben senin profesörün değilim, Seth, bu yüzden seni öldürmekle ilgili bir sorunum yok.

nefret dolu kışını ve cesedini gömmek. Bu beni çok mutlu ederdi. Hem cezamda birkaç yıl daha olsa ne olur ki?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi ve neşeli bir havlamayla üzerime atladı. Kollarını bana doladığında ve hırıltılı bir şekilde nefes alırken yüzümün yan tarafını yaladığında karnına sağlam bir yumruk attım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Tersledim, onu ittim ama gelmeye devam etti, yüzüne bir yumruk daha atıp Vampir hızımla birkaç adım uzaklaşana kadar beni yalamaya ve burnumu sokmaya çalıştı.

Erkek topuzu gevşemişti ve bana sırtarak morluklarını iyileştirirken rahatça topuzunu düzeltti. "Tamam, kızını becermeye gidiyorum. Pardon, *benim kızımı* kastetmiştim."

Ona tekrar saldırdım ama bu sefer hava kalkanına çarptım. "Seni becermiyor. O bundan daha klas biri."

"Mesele şu ki, Lancey, her ne kadar buna inanmak istesen de, küçük bir parçan ondan şüphe ediyor, değil mi? Ne de olsa seninle olan ilişkisini yeterince uzun süre sakladı. Ve açıkçası mevcut yasaları göz önünde bulundurarak bunu gizli tutuyoruz. Lionel'ın Cyclops arkadaşlarından biriyle kafanı karıştırmaya karar vermesi durumunda gerçeği senden öğrenmesi riskini göze alamazdı. Aslında, sana bir daha sır konusunda güvenebileceğini düşünüyor musun?"

Sözlerinin beni etkilemesini istemedim ama etkiledi. Kalbimi kemiren fareler gibi içime işlediler. Ama kime inanacaktım? Darcy Vega'ya mı yoksa bu pisliğe mi?

Ama lanet olası bok parçası haklı.

Genişçe gülümsedi. "Doğru, onu becermem konusunda stres yapmanın tadını çıkar. Sanırım bu gece seni ondan sonsuza dek koparacağım gece olacak." Çitlerin arasından uzaklaştı ve ben de ona hava kalkanını titreten bir buz patlaması fırlattım ama kırılmadı.

İki derin nefes aldım, peşinden gitmeyi düşünürken göğsüm kabardı. Ama neredeyse şafak sökmek üzereydi ve ben ne halt edecektim? *Onu öldürmek sorunumu çözebilirdi...*

Cebimdeki yıldız tozunu kapmadan önce uzun bir süre ona çılgılık attırmayı hayal ettim. *Muhtemelen Darcy ve Darius'u Benden nefret ediyorlar. Ayrıca, bunun için bana Darkmore'da daha fazla zaman verirlerse lanet olsun. Beni anında idam ederlerdi.*

Yıldızlar beni sarayın yakınındaki ormanlık alana geri götürdü ve büyük ağaca doğru koştum, elimi oradaki Hydra işaretine bastırdım ve aşağı kaydım

merdivenlerden yeraltı geçidine çıktım. Yüksek bir hızla yazlık eve geri döndüm ve kapağı açtım, iterek açtım ve mutfığa girdim. Her şey sessizdi ve sürgülü kapının sesi duyulmadan hemen önce sakinleştirici bir nefes aldım. Kalbim küt küt atmaya başladı ve hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde banyoya girdim, kıyafetlerimi yırtıp duşa daldım. Gecenin izlerini silmek için duşu çalıştırdım.

"Lance!" Lionel'ın sesi gürledi.

Lanet olsun. Ya biliyorsa?

Duştan çıkarken içimi korku kapladı, belime bir havlu sardım ve yüzüme düz bir ifade yerleştirdim. Hayatım için harekete geçmek zorundaydım, çünkü aramızda bir şeyler olduğunu öğrenmesine izin veremezdim.

İmparatorluk Yıldızı.

Lionel zümrüt yeşili bir palto giymişti ve şehre doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Bana karanlık bir bakış attı, omuzlarını geriye doğru bastırarak ve duruşundaki öfkeyle bana doğru yürüdü.

"Sabırsızlanmaya başlıyorum," diye tısladı. "Vard sana zaman vermemi söyledi, ama çok zamanın oldu. İmparatorluk Yıldızı nerede? Şimdiye kadar elle tutulur bir şey bulmuş olmalısın."

Mülkü terk ettiğimi bilmediği için içimde bir rahatlama oldu. Ondan bir adım önde olmak harika hissettiriyordu. Ve en iyi poker suratına sahiptim. Tanıdığım herkes. Belki Tory hariç - o kız insanları kandırmakta ustaydı.

"Bugün bir şey buldum," diye yalan söyledim, mutfaktaki çekmeceye doğru ilerledim ve babamın günlüğünün yaptığım kopyasını çıkardım.

Tamamen inandırıcı görünen ve kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen saçma sapan semboller ve diyagramlarla doluydu. Elimle çizdiğim haritalardan birini gösterdim. Kütüphanede bulduğum eski bir çocuk kitabından kopyalamıştım.

tamamen tanınabilir olmaması için birkaç detayı değiştirdim. Lionel'in yakın zamanda Flamoo'ya Uçan Fae'nin bir kopyasını almasını beklediğimden değil. Ama psikopatların geceleri kendilerini neyle uyuttuklarını asla bilemezsiniz.

"İmparatorluk Yıldızı'nın bu dağda saklı olabileceğini düşünüyorum ama nerede olduğu belli değil." Üzerindeki anlamsız sembolleri işaret ettim, hepsi lekelenmişti - benim sayemde. "İsim okunamıyor ama eşleştirmek için Solaria'nın eski haritaları üzerinde çalışıyorum."

Lionel günlüğü benden aldı, kaşlarını çatarak resme baktı ve onu yerleştirmeye çalıştı. "Tanıdık geliyor... belki Vard daha fazlasını *görebilir.*"

Siktir, Flamoo'yu görebilir.

"Bundan şüpheliyim. Yerini gizlemek için karanlık büyülerle korunan, çoktan unutulmuş bir yer olduğu yazıyor." İçimi çektim ve Lionel gözlerini bana dikti. Yüz hatlarımı gergin tuttum ve anlamaya çalışıyormuşum gibi kaşlarımı çattım. Ama gerçekten çözmeye çalıştığım tek şey, onun gözden düşüşünü en iyi nasıl görmek istediğimdi. Phoenix ateşinde cayır cayır yanarak mı, yoksa oğlunun çenesinde parçalanarak mı? Bir fıçı sıcak katrana mı atılsın, yoksa bir blenderda mı çalkalansın? "Bunu da buldum." Sayfayı çevirdim ve ona eski eserlerle ilgili bir kitaptan izini sürdüğüm bir asa resmini gösterdim - ayrıca tepesine yerleştirilmiş bir taş da dahil olmak üzere birkaç süsleme ekledim. İmparatorluk Yıldızı'nın geçmişte nerede saklandığına dair pek çok eski hikayeden birine dayandırmıştım, bu yüzden oldukça ikna ediciydi. "Bence yıldız bu asanın içinde saklı olabilir."

Ona baktı, sanki asayı kullanmayı ve onunla insanları yok etmeyi hayal ediyormuş gibi bakışlarına aç bir parıltı girdi. *Acaba Lionel kaç yaşında tam teşekküllü bir psikopata dönüştü, yoksa doğuştan mı dengesizdi?* "Bir asa... evet, böyle bir şeyin içine yerleştirilmiş olması mantıklı. Aramaya devam edin. Yakında elime geçmesini istiyorum," diye homurdandı, ses tonunda bir uyarı vardı.

Gidecekmiş gibi döndü ama aklıma gelen bir fikirle kolunu yakaladım.

Lionel hırlayarak bana baktı, kolundaki elime baktı ve bu gece bir uzvumu kaybetmek istemediğimi düşünerek hızla geri çektim.

"Lionel Amca..." Çok sert konuştum. "Bazen aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama sen her zaman aileme göz kulak oldun." Bakışlarını kaçırdım ve beni dikkatle incelediğini hissettim. Eğer bunu başarabilirsem Altın Aslan ödülü alacaktım. "Kız kardeşimin yanında olmamak beni öldürüyor. Bazen gelip beni ziyaret edebilir mi?"

Onunla daha fazla zaman geçirebilseydim, belki onu geri getirmenin bir yolunu bulabilir, kendini hatırlamasını sağlayabilirdim.

Lionel alay ederek benden uzaklaştı. "Hayır."

"Neden olmasın?" Kanım ısınırken talep ettim. "Benden istediğin her şeyi yaptım, tek bir şey yapmama izin ver. Bırak biraz mutlu olsun."

"Mutluluk mu?" diye güldü. "Kız benimle Solaria'daki diğer Fae'lerle olduğundan daha mutlu. Seninle vakit geçirmeyi umursamazdı, Lance. Buna izin vermek istesem bile. Ki vermiyorum."

İçimi yakan asidik bir öfkeyle boğazımda bir hırıltı yükseldi. Ejderhayı dürtmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama ben de onun için değerliydim, yani bana ne yapabilirdi ki? Beni hapsedmek mi? Evet, bunu yaşadım ve 'Darkmore'dan sağ çıktım' şapkasını aldım.

"Kendinde değil," diye tersledim. "Ona nasıl elini sürebilirsin? Seni isteyen gölgeler, o değil. O sana asla dokunmaz."

Bana vurmasını bekledim ama vurmadı. Sadece güldü, soğuk, boş bir kahkaha. "Kız kardeşin gölgelerin içine girmeden çok önce sikimi yalıyordu, evlat. Guardian onu bana bağlamadan önce bile."

"Yalancı!" Nefretten başka bir şey duymadan ona doğru atıldım. Avucumdaki buzdan bir bıçağı fırlatırken yaptığı eylemler. Ben daha yaklaşımadan hava kalkanına çarparak paramparça oldu ve gözleri en ölümcül gece gölgesine dönüştü.

Bir elini savurdu, bir hava patlaması beni odanın diğer tarafına fırlattı, böylece duvara sertçe çarptım ve başımda acı patladı. Gölgelerden bir tutamı boğazıma doladı ve beni orada sabit tuttu, canı bir canavar gibi yavaşça bana doğru yürüdü ve sarı saçlarını dikkatlice yerine itti.

"Güç onu cezbediyor ve bana faydalı olduğu için gücün tadına bakmasına izin verdim. Kendinizi onu zorladığıma ya da istismar ettiğime inandırmaya çalışmayın. İlk nasıl başladığını bilmek ister misin? Catalina ve annenizin bir hayır işi için şehirde kaldıkları bir gece onu yatağında çırlıçıplak beklerken buldum. Şaşırdığımı kabul ediyorum ama O çok güzel bir kız ve onu geri çevirerek utandırmak istemedim. Ve çok geçmeden onun benim için ne kadar yararlı olabileceğini fark ettim. Şimdi bir kez daha işe yarıyor, bu yüzden onu becereceğim, kullanacağım ve aklıma eserse onu yiyip bitireceğim, evlat, çünkü o benim - oldukça isteyerek.

Ailesine utanç getirmekten başka bir şey yapmayan, mükemmel oksijen israfı kardeşini artık umursamıyor. Sen ailen için bir utanç kaynağısın," diye tısladı.

"Sadece birine," diye mırıldanmayı başardım ve gözleri kısıldı.

"Baban benim sadık bir hizmetkârımdı, karısının bana duyduğu özleme rağmen," diye tekrar güldü, acımdan zevk alıyordu ama hiçbir şey bilmiyordu.

Babam onu kandırmıştı. Aslında kraliyet ailesinin müttefikiyken, onun müttefiki olduğunu düşünmesine izin vermişti. Sadakati onlara bağlıydı, başka kimseye değil. Ve yeri geldiğinde, bunu sağlamak için kendini feda etmişti.

Ejderha pisliğinin bir zayıflığı vardı. İmparatorluk Yıldızı, ikizler, ben. Belki onlar da Darius'u biliyordu.

"Annenle babanın evliliğini ayarlayan adama gerçekten daha fazla saygı göstermelisin," diye hırladı ve beni gölgelerden kurtararak yere düşmemi sağladı. "Benim müdahalem olmasaydı sen var olamazdın bile."

"Şanslıyım," diyerek ayağa kalktım ve o da çenesini kaldırdı. "Yerini öğrenmenin zamanı geldi, Lance Orion. Artık hiçbir şey değilsin. Bir Vega'yı becerip kendini hapse attığında Faehood'luğundan vazgeçtin. Gerçekten acınası. Yıldızı bulduğunda, eğer istersen seni bu sefaletten kurtarmaktan büyük mutluluk duyacağım. Eminim çok yakında ölüm için yalvarıyor olacaksın."

"Siktir git," diye tersledim ve o da bana sırtını dönerek çıkışa yöneldi. Kapıdan çıkarken başka bir şey söylemedi ve kapı ellerinin bir hareketiyle arkasından kapanarak sıkıca kilitlendi.

Kalbim göğsümde düğümlendi ve Clara'nın üzerinden dünyaya öfkemi kükredim. Ama artık İmparatorluk Yıldızı'nın elimizde olduğu gerçeğine tutunmak zorundaydım. Ve bir şekilde, yakında bir gün Lionel'ın sonu gelecekti ve ben de onu izlemek için orada olacağımdan emin olacaktım.



Hepimiz King's Hollow'dayken, iki koltuk ve üç kişilik bir kanepeyle yedi kişi arasında ciddi bir yer sıkıntısı çekiyorduk, bu yüzden mini mutfağa kaçtım. Planım, Darcy ve Seth koltuğu ilk kimin alacağı konusunda tartışmaya başlarken herkese kahve yapmaktı ama bunu nasıl yapacağımdan emin olmadığımı fark edince duraksadım.

Gölgelerden geri çekildiğimden beri sık sık burada kalmama rağmen, Lionel'in eğlenceli arkadaşlığında kapana kısılmış bir şekilde geçirdiğim zamandan sonra hepsi benimle ilgilenmeye hevesli oldukları için diğerleri tarafından dürüst ve boktan bir prenses gibi muamele görüyordum. Ve ben bundan nefret etmiyordum çünkü Lezzetli yiyecekler ve rahat battaniyelerin yanı sıra benim adıma bir sürü içecek getirilmişti.

Caleb bana bir çift pofuduk terlik almıştı ve Seth hâlâ beni beslemeye devam ediyor, bana sürekli şeker getiriyordu. Tabii ki Geraldine beni her sabah simitlerin içinde yüzdürüyordu ve Max benim duygusal destekçimdi, kabuslarıma yardımcı olmak için çoğu zaman yatağında benimle birlikte uyuyordu.

Darcy benim diğerk yarımdaydı, bu yüzden tek ihtiyacım olan onun yanımda olmasıydı, ama elbette o da beni durmadan şımartıyordu ve burada birlikte olabildiğince çok zaman çalıyorduk.

Ve Darius... Darius ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Açıkçası onunla yalnız kalamıyordum ve fiziksel olarak uzun süre yakınlaşamıyorduk ama o bana yakın olmanın başka yollarını buluyordu.

Ben daha yatmayı düşünmeden odamda ateş yakması gibi. Ya da mükemmel bir şekilde demlenmiş Orion'la birlikte sarayda uyusa bile, üzerinde adım yazılı kahve her sabah mutlaka beni bekliyordu. Bana kendi kupamı bile almıştı - normal bir insan gibi açmam için falan verdiğinden değil. O tek kelime etmeden her sabah kahvem onun içinde belirtmeye başlamıştı. Bebek pembesiydi, üzerinde altın bir R harfi vardı, harfin üst köşesinden gelişigüzel bir taç sarkıyordu ve etrafına bir çift kanat açılmıştı. Hiç ben değildim - tamamen kızsı, prensesvari, şirinlikte aşırıya kaçmış ve üzerine tamamen yanlış bir baş harf basılmıştı.

ondan nefret ettiğimden emin olmak için... ve yine de başka biri ondan içmeye cesaret ederse, kırma ihtimaline karşı yüzünü yakmak gibi hissediyordum, bu yüzden belki de onu seviyordum. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Aslında kafein ihtiyacımla o kadar uyumluydu ki burada geçirdiğim süre boyunca kendime bir kez bile kahve yapmamıştım. Şimdi ayakta durmuş, kahve makinesi dedikleri aşırı mühendislik ürünü çöp parçasına bakıyor ve kafein ihtiyacımı karşılamak için ona ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Hazır granüller neredeydi? Kahretsin, neredeydi kupalar saklandı mı? Ya şeker? Bütün gece uyumamıştım ve alışkanlığımı bir an önce beslemezsem seğirmeye başlayacaktım.

Tenim farkındalıkla karıncalandı ve iri bir bedenın arkamdan yaklaştığını hissedince kaskatı kesildim.

"Nasıl kullanacağından emin değilsen sana yardım edebilirim," dedi Darius, etrafıma eğilip göğsünü sırtıma bastırarak makinenin bazı düğmeleriyle oynarken.

"Ee, teşekkürler," dedim, bir dahaki sefere hatırlamak için ne yaptığına konsantre olmaya çalışıyordum, bir yandan da sadece onunkinden tamamen bunalmıştım.

onun yerine.

Fasulyeler hakkında bir şeyler söylüyordu ve komik görünümlü Ama tek düşünebildiğim, vücudunun benimkine değen sıcaklığı ve konuşurken üzerime eğildiğinde kirli sakalının şakağımı sıyırmasıydı.

"Anladın mı?" Darius köpüklü sütü kahvenin içine koymayı bitirirken sordu. Ölümlüler âleminde satın aldığım hazır kahveler buraya kadarmış. Burada tadının neden bu kadar güzel olduğunu merak ediyordum ve sanırım cevabımı almıştım ama az önce ne yaptığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden başımı salladım. *Hayır, vücudunun benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiği ve dövmelelerini yalamak istediğim için dikkatim dağılmıştı.* Kahretsin, biriyle yatmayalı uzun zaman olmuştu.

"Belki sen yaparsın ve ben dağıtırım?" Ondan bir kahkaha alarak önerdim.

"Sana tekrar göstermemi ister misin?" diye teklif etti, kıçımı kasıklarına bastırmak için daha da yaklaştı ve bir nefesi tutmak için dudağımı ısırdım.

"Benimkini üçlü yap, burada çok yorgunum," diye seslendi Seth ve tam zamanında ona baktığımda Max'in pazusuna yumruk attığını gördüm. "Ne oldu? Anlamıyor musun? Köpek yorgunluğu - çünkü ben bir-"

"Anı mahvediyorsun, ahmak," diye homurdandı Max ve ben de Darius ile tezgâhın arasına sıkışmış boşluğumdan çabucak sıyrılıp onun hazırladığı kahveyi kaptığım gibi Geraldine'e götürdüm.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Leydim, benim gibi bir sefil için hizmetçiliğe indirgenmemelisiniz - koşturmayı bir başkasına bırakın Bu alçakgönüllü varisler. Onlar hizmetkârlık görevine çok daha uygunlar-"

Max, "Sanki öyleyiz," diye homurdandı ve ben Darius'tan bir sonraki bardağı almak için geri dönerken onu gülerek geçiştirdim.

Bana her kupa uzattığında parmakları parmaklarıma değiyordu ve ben de aptalca sırtışıma karşı dudağımı ısırmaktan kendimi alamıyordum. Sanki yıldızlara karşı bir oyun oynuyorduk, etkileşimlerimizi fark etmemeleri ile müdahale etmek için bir şeyler yapmaları arasındaki çizgiyi tam olarak nerede aştığımızı anlamaya çalışıyorduk. Ve ben her zaman bu oyunu oynamak istiyordum.

Sonunda herkes kahvesini içtiğinde ve Max bütün gece dışarıda kaldıktan sonra canlanmamıza yardımcı olmak için herkese enerjik bir his verdiğinde, Darius ve ben diğerlerinin yanına oturmak için hareket ettik ve kanepenin ucunda sadece bir yer kaldığını gördük.

Seth ve Caleb kanepenin diğer iki koltuğunda oturuyorlardı; Seth sandalyesinde eğilerek başını Caleb'in yanına yasladı ve ayaklarını sehpaye dayadı.

Darcy şöminenin sol tarafındaki koltuğa oturmuş, Max ise sağ tarafta, Geraldine'in ayaklarını kucağına koyduğu koltuğa tünemişti.

Darcy'ye doğru bir adım attım ama Darius kolumdan tutup beni kanepeye çekti, bacaklarından birini kolun üzerinden sarkıtarak beni dikkatlice bacaklarının arasına yerleştirdi ve sikim işlevini yerine getiremeyecek kadar büyük tarzıyla bacaklarını olabildiğince açtı. Bu aslında birbirimize dokunmadığımız anlamına geliyordu ama aynı zamanda neredeyse onun kucağındaydım.

Bir kolunu kanepenin arkasına attı ve kahvesinden bir yudum aldı, ben omzumun üzerinden ona bakarken benimle göz temasını sürdürdü ve yaygara koparmam için bana meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Bunun yerine diğerklerine bakmaya karar verdim ve kendi kahvemden biraz içerken hepsinin bizi nasıl izlediğini fark etmemiş gibi davrandım.

"Görelim o zaman," dedim Darcy kaşlarını kaldırarak Darius meselesini bir an önce benimle konuşmak istediğini ikizleştirirken, ben de kaşlarımı kaldırarak her şeyi beklediğimi belli ettim.

O mezarda Orion ve onunla ilgili detaylar var.

Diğerklerine bir bakış attı, bana başını sallama işareti verdi ve cebinden İmparatorluk Yıldızı'nı çıkarıp hepimizin bakması için uzattı.

Seth alçak sesle ıslık çaldı, öne doğru eğilip elinden aldı ve pencereden içeri giren güneşin ışığını yakalaması için havaya kaldırdı.

"Bu bir asaya çok yakıştırdı," dedi ve asayı birkaç kez aşağı yukarı savurarak gökkuşağı gibi bir ışığın odaya yayılmasını sağladı. "Neden artık kimse asa taşımıyor? Belki ben getirebilirim geri."

"Hayır," dedi Caleb, öne doğru eğilip onu elinden almak için. "Bu büyük bir taca ait."

"O koca kafana uysun diye mi?" Darius etrafımda dolanarak kupasını benimkinin yanındaki masaya koydu, ardından İmparatorluk Yıldızı'na uzandı ve Caleb kupayı ona doğru fırlattı.

Seth arkasına yaslandı, başını Caleb'in kucağına bıraktı ve ona yavru köpek bakışları atarken inledi ve Caleb gerçekten istemiyormuş gibi başını sallarken parmaklarını onun uzun saçlarında gezdirmeye başladı. Ama hayır da diyebilirdi, o yüzden bu konuda saçmalık diyecektim.

Darius öne doğru oturdu, yıldızı uzatırken kolunu belime doladı ve o şeyin gücü göğsüme inen sağlam bir ağırlık gibi üzerime çarptığında derin bir nefes aldım.

"Vay anasını," diye nefes aldım, parmaklarım karıncalanırken ve büyüüm onu kullanmak için can atıyormuş gibi okşamak için yükselirken. "Bu inanılmaz bir his."

"Biliyorum, değil mi?" Darcy sırtıırken Seth şaşkınlıkla başını eğdi.

"Bana bir kaya gibi geldi," dedi ve başını sallayan Caleb'e baktı.

Önümde diz çöken Geraldine'e uzatırken kız kardeşimle bir kez daha bakiştık.

"Elbette siz değersiz soytarıların hiçbir kraliyet silahının içindeki gücü hissedemez," diye haykırdı İmparatorluk Yıldızı'nı yere çok yaklaşmasından korkuyormuş gibi başının üzerinde tutarken.

"Damarlarınızda kraliyet kanı akıyor ve bu nedenle içinizdeki gücü hissedemiyorsunuz. Sadece gerçek Kraliçeler bunu hissedebilir!"

"Bir şeyler hissettim," diye söze girdi Darius. "Çok fazla değildi ama hiç yoktan fazlaydı. Sanki kalbinde, göremediğim bir perdenin arkasında yatan bir güç vardı."

Geraldine'in nefesi kesildi, neredeyse yıldızı düşürüyordu ki incilerini tuttu -gerçekten de takıyordu- ve hançer gibi baktı Darius arkamda.

"Senin değersiz gaspçı baban, pullu kışını ve kendine Kral tacı giydirdi. Damarlarınızda onun kanı dolaşıyor, bu da sizi... bir... karanlıklar prensi yapıyor olmalı."

Diğer tüm Varisler bu duyuru karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandılar ve ben de bunda bir gerçeklik payı olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Lionel Darius'a gölgeleri hediye etmeden önce hepsi birbirine denk olabilirdi ama artık gölgeler onda olduğu için teknik olarak daha güçlüydü. Ve babası tahtta olduğuna göre, sırada o vardı...

"Sakin ol Geraldine, ben hiçbir şeyin prensi değilim," diye homurdandı Darius. "Asla tahtın varisi olduğumu iddia etmem. Benim niyetim her zaman

netti ve asla tereddüt etmedi. Kardeşlerimin yanında birlik içinde duruyorum."

Seth bir kakhaha atarken diğer Varisler rahatladı. "Bize asla sırtını dönmeyeceğini biliyorum, Darius. Zaten arkadaş bulmakta çok zorlanıyorsun - biz olmasak ne kimsen ne de bir şeyin olurdu."

"Rahat bir taht ve parlak bir taç dışında," diye şaka yaptı Caleb ve Darius umursamazca gülerken Max, Geraldine'in elinden yıldızı almak için öne eğildi.

"Şey, ben hiçbir şey hissedemiyorum," dedi omuz silkerek. "Ama eğer siz kızlar hissedebiliyorsanız, belki de her şeye rağmen onu kullanabilirsiniz?"

Onu sehpanın üzerine fırlattı ve Geraldine dehşet içinde çığlık atıp elinin tersini gözlerine götürürken Darcy onu yakaladı.

Gülmekten kendimi alamadım ve Max onu yerden kaldırıp kucağına bırakırken sakinleşmesi için mırıldandı.

Darius, "Günlükte sadece hükümdarın kullanabileceği yazıyordu," dedi.

"Denemeye değer. Bir dene," diye ısrar ettim ve Darcy avucundaki parıldayan taşla bakarken kaşlarını çatı.

Onu izlerken hepimiz sessizliğe gömüldük ve Darius'un eli kürek kemiğime inip, yer değiştirdiğimde kanatlarımın çıktığı noktaya bir çizgi çekince şaşkınlıkla irkildim.

Diğerleri bize doğru bakarken ve Darius tekrar yapmadan önce kıkırdarken dudaklarımdan aceleyle bir öksürükle örttüğüm nefesli bir inilti kaydı.

Lanet olsun, neden bu kadar inanılmaz hissettirdi? Durması gerekiyordu. Ve asla durmamalıydı. Ve kahretsin, yine yapıyordu.

Darcy iç çekerek vazgeçmeden önce bir süre daha yıldızla bakarken onun ne yaptığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Hiçbir şey," dedi. "Gücünü hissedebiliyorum, ama Darius'un dediği gibi, onunla benim aramda bir şey var ve ben bunu hissedemiyorum.

Sihrimi onunla birleştirmek ya da hiç tepki vermesini sağlamak. Kulağa çılgınca geliyor ama mağaradayken benimle ve Lance'le konuştu. Saraya gitmemiz gerektiğini söyledi.

Sonuncusunun yattığı derinliklere. Ve... Kral'ın yapamadığını bizim yapmamız gerekiyor."

"Bana anlamsız geliyor," dedi Seth ve Geraldine alay etti. "Bir yıldıztın sesi kutsaldır, çok önemli bir anlamı olmalı. nemli," diye haykırdı.

"Babamızın imgeleminde konuşurken duymuştuk," dedim, söylediği her şeyi hatırlamaya çalışarak. "O zaman da bir saraydan bahsetmemiş miydi?"

"Evet," dedi Darcy. "Alevler Sarayı." Bu konuya ışık tutup tutamayacaklarını görmek için Varislere baktı ama kimsenin bir cevabı yoktu. Kız kardeşim elini cebine atıp bir Tarot kartı çıkardı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Bu- mu?" diye sordum ve o da başını sallayarak bir hava dalgasıyla bana gönderdi. İki Sfenks'in eşlik ettiği bir savaş arabasına binmiş bir adamın resmine baktım ve mesajı okumak için çevirip baktım.

"Bu sonuncusu," dedi Darcy ve ben de gülümseyerek parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim.

İstediği şeyi yapmıştık ve sanırım bu Lonca insanları İmparatorluk Yıldızı'nı bulmamızı istiyorlarsa, bize nerede olduğunu göstermek için bu sinir bozucu sinir bozucu yolu kullanmaları mantıklı olabilirdi. Ama yine de. Sonunda bulmuştuk. Belki de yaşlı adam ölümünden sonra büyülü Tarot kartlarının izini bırakırken bir şeylerin peşindeydi. Tamamen saçma ama uzun vadede oldukça yararlı.

Darcy avucunun içindeki yıldıza tekrar baktı. "Sanırım onu kullanmak için gerçekten tahtta hak iddia etmemiz gerekecek."

"O zaman hiç şansımız yok," diye mırıldandı Darius ve hepimiz kıpırdamadan durduk.

birbirimize bakarken, hepimiz hala devam eden büyük uçurumu hatırladık

ağır bir şekilde aramızda.

O günlerde büyük ve mutlu bir aile gibi geçiniyor gibi görünmüş olabiliriz ama gerçekte Lionel'i tahttan indirme hedefimizde birleşmiştik. Ondan sonra, tüm bahisler kapandı.

"Siz çürümüş, pis alçaklar hala cidden inanıyor olamazsınız-" Geraldine söze başladı ama pencereden gelen bir sesle konuşması kesildi ve başımızı kaldırdığımızda Gabriel'in siyah kanatlarını çırparak balkonda durduğunu gördük. esinti.

Seth pencereyi açmak için biraz hava büyüğü kullandı ve Fae formuna geri dönerken kanatları yok olarak içeri atladı.

Geraldine eliyle yüzünü yelpazeleyerek, "Aman Tanrım, gerçek ortaya çıkmadan önce neden senin soylu kanından şüphelenmediğimi asla bilemeyeceğim, sevgili Gabriel," dedi. "Fiziğinin kesimi açıkça gerçek, mavi kanlı bir örneğe ait. Sadece göğsünüzün genişliği bile-"

"Üzerine bir gömlek giy dostum, üşümüş görünüyorsun," diye tersledi Max, hava büyüğünü kullanarak odanın kenarındaki sandıktan bir gömlek çıkarıp Gabriel'in yüzü.

Darius başparmağını tekrar kürek kemiğimde gezdirdi ama ben onu omuz silktim, taht yorumu üzerine kaşlarımı çatarak kendime Onunla bu kadar rahat olmamam için nedenler vardı. Çok sinir bozucuydu. Neden bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundaydı ki? iş o noktaya geldiğinde, asla gerçekten aynı fikirde olamayacağımızı biliyorduk.

Taraf mı? Her zaman diğerinin boyun eğmesini beklerdik ve bu sadece bir kavga ve kaybedenle sonuçlanabilirdi.

"Kendimi buraya gelirken *gördüm* ama nedenini bilmiyorum," dedi Gabriel, gömleği bir kenara fırlatıp şömineye yaslanarak.

"İmparatorluk Yıldızı'nı bu gece geri aldık," dedim, kaşları kalkarken ve Darcy ona göstermek için ışıltılı taşı kaldırırken ona sırtarak.

"Ne yaptın? Nasıl... Seni kampüsten çıkarken *gördüm* ve bunun önemli bir şey olduğunu biliyordum ama ben..." Gabriel'in kaşları çatıldı. "İkinizin başına gelen bu kadar önemli bir şey bütün gün başımı döndürmüş olmalıydı. Nasıl olur da bu kadar önemli bir şeyi Dün gece onu almaya gittiğinizi fark ettiniz mi?"

"Üzgünüm dostum, sana söylemeliydim," dedim. "Ama her şeyi bildiğini varsayıyorum, bu yüzden gerçekten aklıma gelmedi-"

"Her şeyi bilmiyorum," dedi Gabriel, dudaklarının kenarını kaldıran ve hemen hemen bildiğini söyleyen boktan bir sırıtışla. "Ama önemli olan şeyleri çok iyi biliyorum. Ve kız kardeşlerimin başına gelen bu kadar büyük bir şey-"

"Bu ne anlama geliyor?" Seth onun sözünü kesti ve Gabriel taşu bakarken başını eğdi.

"Emin değilim. Bir bakabilir miyim?"

Darcy taşı ona uzattı ve hepimiz başparmağını pürüzlü taşın üzerinde ileri geri hareket ettirdikten sonra gözlerini kapatıp konsantre olarak taşı elinde çevirmesini izledik.

"İçinde büyük bir güç hissediyorum ama ona erişemiyorum," dedi.

"Bunu nasıl hissedebiliyorsun?" diye sordu Caleb. "Bunun sadece kraliyet kanına sahip kişilerde olduğunu sanıyordum ve sen Vahşi Kral'ın oğlu değilsin, bu yüzden benden daha fazla hissedememelisin."

"Annemiz geldiği yerde bir prenesti. Belki de en büyük oğlu olarak Gabriel teknik olarak o tahtta hak iddia edebilir?" Darcy bunu önerdi.

"Oh, bu ne kadar mantıklı!" Geraldine'in nefesi kesildi. "Uzun zamandır ne kadar atılgan ve yüce gönüllü bir figür çizdiğinize hayrandım ve şimdi gerçekten bir prens olduğunuzu biliyorum-"

Max onun o kadar da yakışıklı olmadığına dair bir şeyler mırıldanırken Gabriel, "Kendimizi kaptırmayalım," diye araya girdi. "Ben kraliyet soyunun bir parçasıyım, prens değilim ve yabancı bir tahtta hak iddia etmek şöyle dursun, annemin memleketine bile gidebileceğim bir gelecek *görmüyorum*. Kalbim ve ailem Solaria'da ve burada kalıp kız kardeşlerim yükselip tahtta hak iddia ederken yanlarında olmak niyetindeyim. Sonra da Kraliyet Kahini olarak onlara hizmet edeceğim. Bu kadar. Her neyse, konumuza dönersek, bu yıldızla ilgili hiçbir şey *göremiyorum*. Hiçbir şey. Hanginizin bu yıldızla ilgili bir şey yapacağını bile *göremiyorum*. elimden alamaz. Bu yüzden neredeyse eminim ki tüm yıldızların kararları gibi aynı şekilde vizyonlar. Tanıdığım ya da sevdiğim insanları etkileyen şeyler söz konusu olduğunda bana Görme Yetisi veriyorlar, ancak Elysian Mate gibi şeylerle ilgili hareketlerini *görmeme* izin vermiyorlar bağlar ve bu da aynı hissi veriyor."

"Yani Vard'ın da *görememesi* mi gerekiyor?" Umutla sordum.

Gabriel'in üst dudağı, Lionel'in Kraliyet Kahini seçiminden bahsedilince soyuldu. "Hayır. O üçkâğıtçının Görü üzerinde benim sahip olduğum kontrolün onda birine bile sahip değil. Bahse girerim herhangi bir şeyi *görmeyi* başarmasının tek nedeni, değersiz kıcını Kraliyet Kahini Odası'ndaki sandalyeye oturtması ve yetersiz yeteneklerini on kat artırmak için onun gücünü kullanmasıdır."

"Madem bu kadar muhteşemdi, neden Darcy hâlâ sarayda yaşarken yaz boyunca içinde oturup *görmek* isteyebileceğin her şeyi *görmedin*?" Seth, Gabriel'e suçlayıcı bir bakış atarak sordu ve Gabriel içini çekti.

"Denedim. Birçok kez içine oturdum ve benim için çalışmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi denedim, ama sadece Kraliyet Kahini için çalışacak şekilde büyülendi ve ben öyle olmadığım ve Darcy tahtı talep etmedikçe bana unvan veremeyeceği için işe yaramayacaktı. İnanın bana, aklıma gelen her şeyi denedim."

Tory'ye ulaşmamız için bir yol göstereceğini umarak benim için çalışmasını sağladım."

Gabriel'in acı dolu bakışları bana yöneldi ve ben Lionel tarafından malikânesinde tutulurken hepsinin neler yaşadığını düşününce kalbim burkuldu. I

Ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını biliyordum ve beni kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını bilmenin kardeşlerimi ne kadar incittiğini hayal bile edemezdım

Bana olanlardan dehşete düşmüşken. Bu beni çıldırtabilirdi. "Eğer

İmparatorluk Yıldızı'nı saklayabiliyorsak, o zaman Lionel bizde olduğunu öğrenecek mi?" Ben sordum ve Gabriel başını salladı.

"Önce benim onu *göremememle* ilgili teorimi test edelim. Gözlerimi kapatacağım ve içinizden biri onu bana fırlatacak. Görme yetim beni her zaman böyle bir şeye karşı uyarır, eğer *göremezsem* o zaman gerçekten yıldızlarla örtülü olduğunu anlarız."

Gabriel gözlerini kapattı ve Seth bir hava büyüyle yıldızı Darcy'den kapıp Gabriel'in göğsüne gereğinden çok daha sert bir şekilde fırlattı.

Seth, İmparatorluk Yıldızı'nı büyüyle yere düşmekten kurtarıp masaya geri yönlendirirken, göğüs kafesine çarpınca bir nefes çektim ve sert kenarı derisini kesip açarken bir küfür savurdu.

Gabriel gözlerini açıp Seth'e dikerek, "*Ah*," diye hırladı.

"Bunun bir şeyi kanıtladığından nasıl emin olabiliriz?" Caleb sordu.

"Bunun geldiğini görebileceğini *düşündüğünü* biliyorum ama belki de sana fırlattığımız hiçbir şeyi gerçekten *göremezdin* ve İmparatorluk Yıldızı da farklı değil."

Gabriel, Caleb'a bakmadan önce göğsündeki kesiği iyileştirirken dudak büktü. "Eğer bunu kanıtlamamı istiyorsan, o zaman istediğin her şeyi Benimle," diye alay etti ve gözlerini tekrar kapatıp beklemeye başladı.

Caleb sırtarak öne doğru eğildi, elini kaldırdı ve avucunun içine yuvarlak taşlar dökerek Gabriel'e peş peşe fırlattı. Kardeşim her birini kolaylıkla yakaladı, bir kez bile gözlerini açmadı ve Caleb ona ne şekilde ateş ederse etsin, bir şekilde eli yakalamak için mükemmel bir yerdeydi.

"Tatmin oldun mu?" Gabriel ukalaca sırtarak sordu ve ben de ona sırtıttım. Bu çok havalıydı. Gerçekten de en iyi kardeşlere sahiptim.

Darcy düşünceli bir tavırla, "Tamam, o zaman onu saklamamız gerekiyor," dedi. "Burada bir yere mi bırakalım yoksa-"

"Ah leydim, bunun Vega Prenseslerinden birinin görüş alanından asla çıkmaması gerektiğine inanıyorum. Bu, kötü efendimize karşı verdiğimiz mücadelede çok büyük önem taşıyor," dedi Geraldine aceleyle.

Max, "O zaman biriniz taksın," diye önerdi.

"Onu asabileceğin bir zincirim var," dedi Darius ve beni kollarına alarak bir anlığına koltuktan kalktı, sonra beni tekrar yere bıraktı ve odanın diğer ucuna, hazinesini sakladığı sandığa doğru ilerledi.

"Bunu takmalısın Darcy," dedim. "Oraya her gittiğimde onu Lionel'ın yanına götürmek benim için çok riskli."

"Tamam," diye kabul etti ve Darius'un kendisine uzattığı gümüş zinciri aldı.

Yine de onu bırakmadı, tüm hazinesini kendisi için istiflemek isteyen Ejderha doğasıyla savaşmaya çalışırken yumuşak bir hırıltı duyuldu.

"Bunu almamı istemiyorsan başka bir zincir bulabilirim?" Darcy sordu, kasları zincirden ayrılmak için gösterdiği çabadan dolayı kasılırken eğlenmiş görünüyordu.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim, elini elime aldım ve parmaklarını yumruğundan teker teker yavaşça sıyırırken karanlık bakışlarıyla buluştum.

Bir.

"Kötü Ejderha," diye azarladım ve zinciri elinden çekip aldığım ana kadar bana neredeyse sırtıttı.

Birden bileğimi kaptı ama ben zinciri çoktan Darcy'ye fırlatmıştım. Ejderhasına karşı savaşırken tüm arkadaşlarımızın bizi izlediğini hissedebiliyordum.

Ruhunda yanan ateşin tüm yoğunluğuyla bana bakarken doğa.

"Bunu yapmamalıydın, Roxy," diye homurdandı ve sözleriyle içimi bir korku ürpertisi kapladı; bu ürperti hem tepelere doğru kaçmak istememe hem de gözlerindeki tehlikeye daha da yaklaşmama neden oldu.

Korkuyu bastırmak için kendimi zorladım, parmak uçlarımda yükseldim ve çenesini kaplayan kaba sakalına bir öpücük kondurdum, kalbim göğsümde dörtmala koşarken dudaklarım ağzının köşesine değdi.

"Beni affedeceksin," diye takıldım ve kolumdaki tutuşunu yavaşça gevşetip gitmeme izin verirken gözleri sıvı sıcaklığıyla parladı.

Nabzım hızla atarken geri çekildim ve Darcy'ye döndüm, o da boynuna asmadan önce yıldızı zincirde tutmak için toprak büyüünden bir tılsım yaptı. Çok güzeldi ama hiçbir şey gerçekte ne olduğunu ele vermiyordu. Tahtımızı çalan kertenkele pisliğinden bir adım önde.

"Peki şimdi ne olacak?" Seth hevesle sordu ve ben de içlerinden birinin buna bir cevabı olup olmadığını merak ederek herkese baktım.

"Orion bir sonraki dolunaya kadar günlükten bir şey okuyamayacak," dedi Darius. "Ve İmparatorluk Yıldızı'nı kullanabileceğimiz de yok. O yüzden sanırım Muhafız bağını kırmanın yollarını aramaya, Nymph'lerle savaşmaya ve o zamana kadar babama karşı elde edebileceğimiz daha fazla avantaj için avlanmaya devam edeceğiz."

Geraldine ayağa kalkarak, "Sanırım bu durumda benim de yatma vaktim geldi," dedi. "Dersten önce kendimizi yenilemek için hepimiz bir süre kafamızı dinlemeye çalışmalıyız."

Max ayağa kalkıp onunla birlikte odadan çıkarken, "Seni geri götüreceğim," dedi.

"Benimle yatıya gelmek ister misin?" Darcy'ye, yalnız kaldığımız anda kendisi ve Orion hakkında cevaplar alacağımı bilmesini sağlayan bir bakış attım.

"Elbette," diye kabul etti ve odadan çıkıp burada kendime ait olduğunu iddia ettiğim yatak odasına doğru ilerlerken diğerlerine iyi geceler diledik. Hollow. K.U.N.T.'lardan birinin onun yokluğunu fark etmesi ihtimaline karşı burada istediğim sıklıkta birlikte kalamıyorduk, bu yüzden sık sık Aer Tower'a dönmek zorunda kalıyordu ve ben de artık burada herkesle birlikte kalma şansının tadını çıkarıyordum.

Darcy benim odama geçerken ben de Darius'un odasına daldım ve yatağının ucundan kapüşonlarından birini kapıp yanıma almadan önce bir süre etrafıma bakındım. Onun kıyafetlerine sarındığımda onlarsız uyuduğumdan daha iyi uyuduğum gerçeğini fazla düşünmeme izin vermeyecektim. Onlar benimkilerden daha sıcaktı. Ve daha rahat. Ve mis gibi kokuyordu. çok güzel.

Ben içeri girdiğimde Darcy çoktan duş alıyordu. Giysilerimi çıkardım, sıranın bana gelmesini beklemek yerine su sihrimi kullanarak yıkandım, sonra ısınmak için damarlarımdan ateşi geçirmeden önce tekrar kurulanmak için havayı kullandım. Sonra Darius'un kapüşonunu çektim ve kendimi ve Darcy'yi Yatağa girip onu beklemeden önce her Elementi kullanmak için beyaz gül sarmaşıklarından yapılmış küçük taşlar. Tüm Elementlere sahip olmak oldukça havalıydı ve galibiyetimizi kutlama havasındaydım.

Izgarada yanan bir ateş vardı ve ona bakarken dudağımı ısırdım, Darius'un buraya gizlice girmeyi ve onu almayı ne zaman başardığını

anlamaya çalışıyordum

döndüğümüzden beri benim için devam ediyor. Ateş yakmak için yardıma ihtiyacım yoktu, ama bir süre yandığında oda her zaman çok güzel ve sıcaktı ve sürekli alevler her sabah sihrim tamamen yenilenmiş olarak uyandığım anlamına geliyordu.

Darcy pijamalarımı giymiş olarak yeniden ortaya çıktığında, tacı kafasına fırlatırken sııttım ve o da kendini yastıklara yaslariken güldü.

"Şu halimize bak, şimdiden kraliçe sayılırsınız," diye şaka yaptım ve komodinden kocaman bir çikolata alıp ona fırlattıktan sonra ikinci çikolatamın da bittiğini fark edip küfrettim. Lanet olası Seth. O olduğunu biliyordum. Her zaman atıştırmalıklarımı kokluyordu. Eğer böyle devam ederse onu eşyalarımından uzak tutmak için bir tür atıştırmalık tuzağı kurmam gerekecekti.

"Bunu gerçekten hayal edebiliyor musun?" Darcy bir kahkaha atarak sordu. "Bizim lanet bir krallığı yönettiğimizi?"

"Bunu düşünüyordum ve bazı fikirlerim var," dedim ciddi bir şekilde. "Her şeyden önce, arazide bir pist inşa edersek sarayda oldukça destansı yarış geceleri olabileceğini düşünüyorum. Ve her ay yarışta Darius'un kışını tekmeleyebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Tüm o siyasi saçmalıklar hakkında endişelenmenize gerek yok."

"Hayır," diye kabul ettim. "Varisleri Konsey Üyelerimiz yaparız ve bu bokla onların ilgilenmesine izin veriz. Beni parti kraliçesi yap, ben de mutlu bir ördek olayım, sen ve Orion da sarayı küçük bebek Vampirlerle doldurup

Krallığın daha fazla Varis'e ihtiyacı var."

Darcy, "Sanki," diye karşı çıktı. "Ben ve Orion diye bir şey yok. Artık yok." "Doğru. Öyleyse neden kızarıyorsun? Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?

yoksa bana tahmin mi ettireceksin?" Alay ettim.

Darcy yüksek sesle inledi ve büyük bir nefes alarak yastıkların üzerine yığıldı.

bir ısırık ikolata. "Bilmiyorum, Tor. İmparatorluk Yıldızı'nı arıyorduk ve

Sonra bir şekilde olan biten her şey hakkında tartışıyorduk ve ben ona tekrar tekrar çok kızmıştım, sonra aniden orada belirdi ve o...ben..."

"Yani biz orada hayatlarımız için savaşıırken siz ikinizin karanlıkta öpüştüğünüzü mü söylüyorsunuz?" Alay ettim ve inledi, altımdan bir yastık çekip yüzünü kapattı.

"Hayır, öyle değildi," diye itiraz etti, sesi yastık tarafından boğuldu ve yastığı tekrar elinden kaptım.

"Nasıldı peki? Tekrar bir araya gelecek misiniz?" Umutla sordum ve bu öneri karşısında yüzü öfkeyle buruştu.

"Sikeyim hayır. Kalbimi söküp, üzerine damga vurup, altı ay boyunca çürümeye bıraktıktan sonra tozunu alıp yeniden attıramaz. Biz sadece... o sadece... ben sadece... hiçbir şeyim."

Bu ifadeyle o kadar kırılmış görünüyordu ki, içim parçalandı ve yorganın içine gömülürken kalbim ikizime sempati duymakla çarptı Yanında.

"Belki de onu affetmeyi düşünmelisin?" Küçük bir sesle önerdim.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı, sanki benden böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu ve ben de bu sözler karşısında yüzümü buruşturdum ama sözlerimin arkasında durdum.

"Bak, insanlara her zaman siktir olup gitmelerini söyleyen ilk kişi olduğumu biliyorum.

beni geç. Size karşı gelmeyi aklının ucundan bile geçiren bir adamın canına okuyacak ilk kişi benim - ki bu arada Orion'a da defalarca bunu yaptım - ama içinde bulunduğum durum, bazen gururunuzu bir kenara bırakıp affetmeyi düşünmeye degebileceğini fark etmemi sağladı.

Darius söz konusu olduğunda bu kadar inatçı olmasaydım, belki de her şey bizim için farklı olabilirdi. Ama artık asla sahip olamayacağım bir aşk için acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden, bunu senin için istemiyorum. Ve

Orion'un her şeyi berbat ettiğini ve vereceğiniz her cezayı hak ettiğini biliyorum ve o kadar çok sürünmeli ki sürünmenin kralı olmalı ama..."

"Ama?" diye sordu, ikimiz de bu işlerde daha berbat olduğumu bilmemize rağmen ihtiyacı olan cevapları bulabileceğimi umuyormuş gibi bana bakıyordu.

Tanıdığımız herkesten daha fazla. Ama sanırım ne yapılmaması gerektiği konusunda bir uzmandım, bu yüzden ona bu konuda tavsiyeler verebilirdim.

"Ama eğer aranızdaki aşkın onarılabileceğini ya da bir gün onu affedebileceğini düşünüyorsan, belki de kendini bu olasılığa açmalısın? Çünkü bir zamanlar Darius'u bana yaptığı şeyler için asla affedemeyeceğimi düşünmüştüm ve belki de hala affedemiyorum, ama keşke deneme şansım olsaydı. Ve senin de sevdiğin adamla mutluluğu bulma şansın varken, en ufak bir umut ışığı bile olsa, onun hasretini çektiğini görmek istemiyorum. En azından umut."

Darcy'nin gözleri ikimiz için de yaşlarla doldu ve onu kollarıma çekerken hüznle gülümsedim ve küçük bir çocukken yaptığımız gibi yorganı başımızın üzerine kaldırdık.

Darcy karanlığın içinde, "Herhangi bir umut olduğundan emin değilim," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim. "Ama emin olmamak, olmadığından emin olmaktan daha iyidir. O yüzden bir düşün, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti. "Bunu düşüneceğim."



Sürümle birlikte uçmanın heyecanıyla Düzen Geliştirme dersim için Dünya Topraklarına doğru koştum. Bugün harika bir ruh halindeydim. Hesaplaşma'yı geçtiğimden beri her şey daha da iyiye gidiyor gibiydi. Darius ve diğerleri İmparatorluk Yıldızı'nı bulmuş, annem babamdan kaçmış ve boynuzum son bir haftada iki santimetre uzamıştı. Hayat çok güzeldi. Ve tüm bunların üstüne, dün akşamı aletimi parlak topaz yapay elmaslarla ve şimdi aletimin tabanını süsleyen koca bir elmasla göz kamaştırarak geçirmiştin.

Tam olarak doğru yaptığımdan emin değildim, ancak bir Zodiass Weekly'deki makale. Ve bunu göstermek için sabırsızlanıyordum. Soyunmak artık ikinci doğam gibiydi ve diğer tüm aygırlar dişilerin dikkatini çekmek için her zaman ışıltılı yerlerini gösteriyorlardı. Bu yüzden benim de Faed'leşip bunu yapmamın zamanı gelmişti. Üzerimde tam olarak doğru hissetmiyordum ama zamanla alışacağımdan emindim.

Diğer tüm Pegasusların ders için toplandığı tepeye doğru aceleyle çıktım. Profesör Clip-Clop - aslında adı Clippard'dı ama öğrencilerinin ona taktığı küçük lakabı seviyor gibiydi - menekşe rengi saçları, kare çenesi ve dar omuzlarıyla oradaydı ve vardiyaya hazırlanırken soyunmaya başlamıştı bile.

"Günaydın Xavier!" diye seslendi parlak bir sesle. "Gökyüzüne çıkmaya hazır mısın?"

"Evet, efendim." Sırtarak sürüme katılmaya yöneldim ama bakışlarım Sofia'nın kulağına fısıldayan ve boynunu öpen gömleksiz Tyler'a takılınca keyfim kaçtı. Gökkuşağı renginde iç çamaşırları vardı ve bu da sikimin mutlu bir şekilde seğirmesine neden oluyordu ama Tyler'ın ona dokunuş şekli dudaklarımın gerilmesine neden oldu.

Kasları ve her zaman en taze, en kabarık bulutun içinden uçmuş gibi gelişigüzel rüzgarda savrulmuş gibi görünen saçlarıyla tam bir sahiplenici pislikti. Lanet suratına bir yumruk atmak istiyordum.

Sofia bana el salladı ve ben de gömleğimi çıkarıp Lunar Leisure spor salonunda her gün çalıştığım geniş göğsümü ortaya çıkardım.

Sofia'ya ulaşamadan Liselle yoluma fırladı; gümüş saçları omurgasından aşağı dökülüyordu ve iri gözleri, yer değiştirmiş formuna uygun mavi parıltılarla çerçevelenmişti.

"Hey Xavier, bugün yanımda uçmak ister misin?" Kirpiklerini kırptırdı ve ben de başının üzerinden Sofia'ya baktım.

Parmağını karın kaslarımın arasında gezdirirken "Evet, tabii," diye mırıldandım.

Sofia öfkeyle homurdandı ve Liselle'e ters ters bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kıskanıyor muydu?

Liselle dikkatimi tekrar ona çekmek için parmak uçlarında yürüdü. Dolgun dudakları, koyu teni ve bana şeker kamışlarını hatırlatan kokusuyla gerçekten çok güzeldi. Fakat arzuladığım tek bir kız vardı ve onu ve bu sürüyü elimden geldiğince çabuk sahiplenmeyi planlıyordum.

Liselle parmaklarını saçlarımın arasına sokarak başını bir yana eğdi. "Uzun bir yeyleyle iyi görünürsün, hiç tamamen uzatmayı düşündün mü?"

Aniden saçlarından tutup benden uzaklaştırdı ve Sofia'yı orada buldum, onu yere düşürdüm ve üzerine toprak atmak için arkamı döndüm. *Vay anasını.*

"Acımasız, bebeğim," diye güldü Tyler, kaydetmek için Atlas'ını çıkardı.

"Seni sınıfsız hinny!" Liselle çığlık atarak Sofia'nın üzerine atladı ama kızım hazırды, karnına sert bir tekme attı ve onu yere uçurdu. Sofia onun etrafında bir zafer tırısıydı ve daha fazla erkek yaklaşırken bakışlarım onun kığını takip etti.

Hubert yanıma gelirken kolu benimkine değdi. Benden bir baş daha kısaydı, göğsü ağdalıydı ve sağ göğüs kafesinin üzerinde renkli bir peri dövmesi vardı. Çıplaktı, küçük, ısıltılı aleti gururla sergileniyordu. Sofia'ya bakarken kaskatı kesilmişti.

Öfkeyle homurdandım ve onu yere iterek bana öfkeyle kişnemesini sağladım. Yine de ben onun üzerinde dururken ayağa kalkmadı, başını itaatkâr bir şekilde aşağı çevirdi.

"Gökyüzüne çıkalım, millet!" Profesör Clip-Clop seslendi ve yeni dijazzle'ımı göstermenin ya şimdi ya da asla olduğunu biliyordum. Dostum, Fortnite oynarken sikimi süslemekten zevk alacağımı hiç düşünmemiştim ama işler değişmişti.

Ayakkabılarımı tekmeleyip pantolonumu ve boxer'ımı indirirken içimde sinirler savaşıyordu, onlardan çıktım ve Sofia'ya bakarken omuzlarımı geriye doğru bastırdım. Tyler'ın yanına geri dönmüştü ama gözleri sıkıca bana sabitlenmişti ve gösterişli aletime düştükçe genişliyordu.

Daha küçük dişilerden birkaçı cıvıldadı ama benim onlara bakacak gözüm yoktu. Sadece Sofia'nın onayını istiyordum ve o dudağını ısıırıp bana doğru adım attığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"İyi görünüyorsun, Xavier," diye mırıldandı ve ben sertleşmemeye çalıştım, ama lanet olsun bu kız için bir enayiydim.

Diğer kadınlar etrafımda toplanmaya başladığında Tyler ayağını yere vurdu ve hatta Liselle elini uzatıp dokunmaya çalıştı ama ben onun elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Kafam gururdan patlamak üzereydi ki, değerli taşlardan birinin gevşeyip çimlere düştüğünü hissettim. *Olamaz.*

Peşinden bir tane daha düştü, sonra bir tane daha, ta ki bir dizi yapay elmas ayaklarımın arasına düşene ve etrafımdaki herkes şok içinde bana bakana kadar. *Hayır, hayır, hayır! İptal, iptal!*

Sonuncusu da düşerken telaşla inledim ve sonunda elmas da düştü ve hepsi bu kadar. Sessizlik çöktü ve yemin ederim iğrenç bir yuvarlanan ot geçti.

Tyler önce kahkahayı patlattı, bu ses varlığımın her zerresinde öfke seline neden oldu. "Ne tür işe yaramaz bir yapıştırma büyüğü kullandın, dostum?"

Saygınlığımı korumaya çalışırken yanaklarımdan ateş fişkırdı ama diğerleri gülüyordu ve toprak büyümlerle yerde bir delik açıp beni yutmasına izin vermek istedim.

"Sadece Begluezzle yapıştırıcısı kullandım," diye mırıldandım, sonra keşke kullanmasaydım dedim çünkü Tyler daha çok güldü.

"Bu şey şekerli su gibi," diye kıkırdadı ve daha fazla insan gülmeye katılırken öfkeyle ayağımı yere vurdum.

Tyler Atlas'ını kaldırdı, bunu belgelemek ve beni tüm okulun alay konusu yapmak üzereydi. Ama siktir et. Öfkeli bir kişneme sesi çıkardım, sonra da ona saldırdım. Yolumdan çekilecek kadar hızlı değildi ve ben de ona sert bir kafa atarak yere düşürdüm.

Yumruklarımı ona doğru savurdum ve o da öfkeli bir kişnemeyle karşılık vererek bizi devirmeye çalıştı. Parmak eklemleri çeneme çarptı ve ben

Başımı çevirip kolunu ısırđım ve yüksek sesle kişneyerek sonunda bizi yuvarlanmaya zorladı. Vardiyanın içimden geçmesine izin verdim, vücudum leylak rengi Pegasus formuma dönüşürken üstünlüğü ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. Onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. Toynakları ve o da yer değıştirdi, pantolonunu yırttı ve dört güçlü gümüş bacağıının üzerine indi.

Başını eğmiş ve boynuzu keskin bir şekilde parlayarak bana doğru geldi. Başımı ona doğru salladım ve boynuzlarımız keskin bir çınlama sesiyle çarpıştı. Bu pisliğin boynuzunu koparmak ve bana boyun eğene kadar onu dövmek istiyordum. Bu sefer hiçbir şey beni durduramayacaktı.

Şaha kalktım, onu tekmelemeye çalıştım ama o da şaha kalktı, toynakları benimkilere çarptı.

Sofia yakınlarda heyecanla kişniyor, ayaklarının üzerinde zıplarken el çırpıyordu. Tyler'ın toynağı omzuma çarptı ve ben de öfkeyle kişneyerek göğsüne sert bir tekmeyle karşılık verdim.

"Pekâlâ, şimdi gökyüzüne!" Clip-Clop öne doğru koşup böğrüne vurarak seslendi.

Öfkeyle tekrar ayağa kalktım ama bana öyle bir baktı ki, itaat etmezsek bizi cezaya atacağını söyledi. Tyler'ın kışına da bir tokat atacaktı ama o dörtlâle uzaklaştı ve geri kalanı için kişneyerek komut verdi. sürüyü takip etmek için. Arkasından dörtlâle koştum ve Sofia kısa süre içinde ısıltılı pembe formuyla bana yetişti, Tyler'ı kovalarken burnu benimkiyle aynı hizadaydı.

Bu savaşın bitmiş olmasından nefret ederek gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Ama savaş daha yeni başlamıştı.

Sofia kişnedi ve Tyler'ın yanında koşmaya başlamadan önce bir an için yüzünü benimkine yasladı. Karışık mesajlar kesinlikle onun göbek adıydı. Ama görünüşe göre aletimden düşen parlak taş yağmuru henüz bizim için oyunun bittiği anlamına gelmiyordu. Bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul etmek zorundaydım.

Tarot dersinde sağımda Hadley ve solumda Grayson ile oturuyordum. Tarikatlarımıza ayrılmadığımız birkaç dersten biriydi ve Profesör Nox, yıldızlarda tek bir kişi bile olsa herkesin öleceğini rahatlıkla öngörmüştü. K.U.N.T. bu konuda her türlü yaygarayı kopardı.

Darius'un bana bu konuda akıl hocalığı yapması sayesinde nihayet bir susturma baloncuğunda ustalaşmıştım, böylece ben ve çocuklar birbirimize kartları okurken onun içinde rahatsız edilmeden konuşabiliyorduk. Athena, Ellis'le birlikte odanın diğer ucunda oturuyor, Max'in kız kardeşinin söylediklerinden sıkılmış gibi görünüyor, arada sırada bize hüzünlü bakışlar fırlatıyordu. Dördümüz son zamanlarda çok sıkı fıkı olmuştuk. Her öğle ve akşam mağaralara iniyorduk, saklanma yerimiz artık kampüsten çaldığımız her türlü eşyayla doluydu. Grayson ve Athena, geceleri hava büyüleriyle Aer Tower'dan gizlice çıkarıp mağaralara yerleştirdikleri birkaç yatağı bile oraya indirmeyi başarmışlardı.

Tüm çabalarımın rağmen Ellis bizimle takılmaya hiç istekli görünmüyordu ve arkadaşımız olmakla ilgilenmediğini hemen hemen kabul etmiştik. Ya da belki de Lionel'in Orderist yasasından korktuğu için onu engelleyemiyordu. Ara sıra beni babamın ne kadar harika biri olduğuna dair bir konuşmanın içine çekmeye çalışırdı ve ben de ona aynı fikirde olduğumu ima eden birkaç saçma yalan söyledim acele bir çıkış yapmadan önce. Muhtemelen bugünlerde K.U.N.T.'a katılacaktı.

Grayson Atlas'ını çıkarırken kaburgalarımın dirsek attı. "O cadı Cadılar Bayramı'nı yasakladı, biliyordum amına koyayım," diye homurdanarak bana ekrandaki duyuruyu gösterdi ve sınıftaki çoğu kişinin Atlaslarını kontrol ettiğini fark ettim. Gabriel Nox bile camı kırabilecek bir kaş çatmayla kendi Atlas'ına bakıyordu.

Tüm öğrencilere, sosyal etkinliklerin Emirlerle sınırlı olduğu ve partilerin bir seferde en fazla üç öğrenciye yasak olduğu hatırlatılır.

Cadılar Bayramı

Ölüleri anmak için düzenlenen kutsal bir etkinliktir.

Gecenizi kayıplara saygı göstererek geçirdiğinizden emin olun. Kostüm giymek kesinlikle yasaktır. Kan bağıyla bağlı olduğu Order'dan başka bir şey gibi giyinen veya davranan herhangi bir öğrenci ciddi sonuçlarla karşılaşacaktır.

İyi günler dilerim.

Yıldızlar tarafından seçilmiş Kral'a şükürler olsun.

Müdür Elaine Nova.

Bir grup öğrenci bana doğru baktı, bazılarının yüz ifadeleri nefret doluydu, bazıları korku içindeydi, bazıları ise hayranlık duyuyordu. Lionel'ın küçük prensi olmaktan nefret ediyordum. Keşke bir duruş sergileyebilseydim ve dünyaya onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyleyebilseydim ve onun temsil ettiği her şeyi alenen reddedebilseydim. Ama bu da aynı şey olurdu.

boynuma bir ilmik geçirip köprüden atlamak gibi. Ölmek istemiyordum. En azından Sofia ve diğer yedeklere güvenebilirdim. Ama fikirlerimi kime açtığım konusunda asla çok dikkatli olamazdım.

Sınıfta sohbet başladı ve ben de arkadaşlarımdan etrafındaki sessizlik balonunu dağıttım.

Profesör Nox Atlas'ını arka cebine soktu ve kollarını kavuşturdu. "Sessiz olun," dedi emredici bir ses tonuyla ve herkes itaat etti. "Duydunuz Kurallar. Bu gece tüm eğlenceler iptal edilmiştir. Sınıf dağılmıştır."

Herkes sandalyesinden kalktı ve ben de öldürmeye hazır görünen Hadley ile kaşlarımı çattım.

Grayson, "Lanet olası birinci sınıftayız ve kelimenin tam anlamıyla hiç eğlenmedik," diye homurdandı.

"Capella ikizleri, Bay Altair ve Bay Acrux, lütfen geride kalın," dedi Profesör Nox sertçe ve ben masanın üzerindeki yarısı doldurulmuş Tarot çalışma kâğıdına baktım. *Kahretsin*.

Herkes çıkışa doğru yöneldi ve Cadılar Bayramı'nın üzerine atılan dev çöplükten yakındı.

"Bu yıl berbat." Grayson bir sandalyeyi tekmeledi. Nox ona kaşlarını kaldırdı ve o da bir köpek gibi mızmızlandı.

Nox, "Öfkeni başkasının mobilyalarından çıkar, Grayson," diye uyardı ve oflayarak kollarını kavuşturdu.

"Bazen tam bir yavru oluyorsun Gray," diye takıldı Athena.

"Anneni arayıp eve gitmek ve onun memelerini emmek istediğini söyleyeyim mi?" Hadley alay edince Grayson dişlerini göstererek ona doğru hamle yaptı. Hadley vampir yetenekleriyle sakın bir şekilde onun yolundan çekildi ve Athena'nın arkasında, masasında oturduğu yerde belirdi. Gözlerinde heyecanla dişlerini göstererek ileri atıldı ama Athena'nın kurduğu sıkı sıkıya örülmüş hava kalkanına çarptı ve bir küfür savurarak ondan uzaklaştı.

"Olmaz Hadley," dedi hafifçe ve adam hırladı.

Profesör Nox kapıyı kapatmak için hareket etti ve etrafımıza bir susturma balonu göndererek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Neler oluyor?" Şaşkınlıkla sordum.

"Yıldızlar bana siz dördünüzle ilgili bir öngörü bahşetti," dedi sırtarak.

Darius bana bu adamın güvenilir olduğunu söylemişti ve Lance'in arkadaşı olduğunu biliyordum, bu yüzden bizim tarafımızda olduğundan oldukça emindim. Ama yine de bir öğretmenin bu kadar arkadaş canlısı olması garipti.

"Ne *gördün*?" Athena heyecanla bacaklarını sallayarak nefes nefese kaldı. "Bu gece hepiniz bir partiye katılacaksınız." Nox sırtıttı komplocu bir şekilde.

"Kahretsin evet, nerede?" Grayson ona doğru atılarak sordu, hiçbir şekilde güven sorunu yaşamıyordu.

"Geraldine Grus'u tanıyor musun?" Nox sordu.

"Çılgın kışlı kadın mı?" Hadley tereddüt etti ve ben de ayağımı ona vurdum. "Ona öyle deme," dedim ve o da kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Sürpriz.

Onlara annemin aslında ölmediğini ve Geraldine'in babasına sığındığını söyleyememiştim. Kimsenin bunu bilmesine izin vermek çok riskliydi ama kimsenin Grus'lar hakkında kötü konuşmasına da katlanamazdım. Annemi yanlarına almışlar ve sadakatini bir kez bile sorgulamamışlardı. Bunun için onlara her şeyi borçluydum. Ayrıca, deliyi tanıyordum ve o onlar değildi. Bir Minojack oyununda iki yüzden fazla altın külçesini ve üç yüz torba yıldız tozunu kaybettikten sonra babam onu Ejderha Loncası'ndan sürdürdüğünde aklını kaçıran Benjamin Amcamdı. Adam yıllar boyunca birkaç kez kapımıza gelmiş, bir tür uyuşturucunun etkisindeyken af dilemiş, babama birkaç aura ödünç verirse dünyayı kazanabileceğini vaat etmişti.

"Vay be, sakın ol dostum," dedi Grayson sırtarak.

Nox, "Geraldine iyi bir amaç için üye arıyor," diye açıkladı. Hadley,

"Onun çılgın kralcı topluluğunun bir parçası olmayacağım," dedi.

Soğukkanlılıkla.

"Yapmak zorunda değilsin. Onun davası bundan çok daha derinlere uzanıyor," diye açıkladı Nox ve sonra sesini fısıltıya indirdi. "Bir isyan."

Arkadaşlarımla bakışırken kalp atışlarım heyecanla hızlandı. "Babama karşı mı?"

"Kesinlikle," dedi Nox, gözleri muzipçe parlayarak. "Ve fakülte olarak bu işe karışmama kesinlikle izin verilmiyor. Bu yüzden tabii ki ben de

Kendimi boğazıma kadar doldurdum ve kimlerin işe alınabileceğini *görmek* için çok çalışıyorum."

"Kardeşlerimiz içinde mi?" Athena sordu.

"Evet," dedi Nox ve daha önce dahil edilmediğim için dudaklarımı büzdüm.

"Bu akşam bir parti veriyorlar. Saat yedide Pitball stadyumunun kuzey kapısına gidin ve Geraldine'e sizi Ajan Foxy'nin gönderdiğini söyleyin." Biz gülerken o iç çekti. "Onu ben seçmedim, Geraldine seçti. O karar vermeden önce kaderi değiştirmeye çalıştım ama o çok inatçı bir kız."

Grayson, "Evet amına koyayım," diye bağırdı ve Athena heyecanla uludu.

Hadley yanıma gelirken aç bir bakışla onu izledi ve ben de ona alaycı bir gülümseme verdim. Sınıftan çıktık ve evlerimize doğru yürürken ayrılmak zorunda kaldık. K.U.N.T.'lar bu gece dışarıdaydı ama bu beni daha sonra onları gizlice geçme konusunda daha da heyecanlandırdı. Babama meydan okuyormuşum gibi hissetmeyi gerçekten istiyordum ve bu şimdiye kadarki en iyi fırsat gibi görünüyordu.

Altı buçukta duş aldım ve Pegobag'ime parti için birkaç kıyafet koydum ve belime sardığım havluyla yatağıma uzandım, gitmek için sabırsızlanıyordum. Saçlarımı geriye doğru şekillendirmiş ve parıltılı bir balmumu sürmüştüm.

Atlas'ımda Faegling dijazzlelarıyla vakit kaybediyordum, dün olanlar yüzünden hâlâ çok utanıyordum. Ama pes etmeyecektim. Sürüdeki en iyi görünen alete sahip olacaktım, sadece bunu nasıl gerçekleştireceğimi bulmam gerekiyordu...

Yılın en ateşli on dijazzles'ı için bir bağlantıya tıkladım ve sekiz numaraya kaydırduğımda kaşlarım havaya kalktı. Adam aletini değerli taşlar yerine kristallerle deldirmişti ve oldukça tatlı görünüyordu.

Ekranın üst kısmında bir mesaj belirdi ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Sofia:

Biraz sarhoşum.

Cadılar Bayramı benim en sevdiğim bayramdır.

Şu anda çıplağım.

Aptal bir sırtışıla dik oturdum ve cevabımı söyledim. İki doğru bir yalan oyunumuzdu ve her ne kadar üç numaralı seçeneğin doğru olmasını istesem de, o kadar şanslı bir adam olduğumu düşünmüyordum.

Xavier:

Üçüncüsü ise yalan...

Sofia:

Haklısın. Hayal kırıklığına mı uğradın?

Sözleriyle sikim karıncalandı ve alt dudağımı emdim, cevap vermek üzereydim ki pencereden bir patlama sesi geldi ve ardından bir inilti duyuldu.

"Ne oluyor lan?" Ayağa fırladım ve Hadley'i dışarıdaki çerçeveye tutunmuş halde buldum.

"Çok sert geldim. Bırak gireyim," diye seslendi burnunu ovuşturarak ve ben de ona kapıyı açarken bir kahkaha attım.

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve pantolon giymiş, siyah saçlarını geriye atmış bir halde odama girdi. Bu gece kardeşi Caleb'e benziyordu, her halinden ukalalık akıyordu.

"Neden çıplaksın dostum? Giyin."

"Oraya uçacağım." Pegobag'imi gösterdim ve Hadley kaşlarını çatarak çantamı aldı.

"Hayır. Bu gece seksi görünmen gerekiyor." İçinden bir kot pantolon ve bir tişörtten oluşan kıyafetlerimi silkeledi, sonra dilini şaklatarak yanımdan geçip dolabıma doğru yürüdü.

"Ee, neden?" Eşyalarımı karıştırırken şaşkınlıkla sordum, siyah bir gömlek ve şık bir pantolon çıkarıp bana fırlattı.

"Çünkü kirazının patlamasına ihtiyacın var," dedi sırtarak ve ben kaşlarımı çattım.

"Yapmadığımı kim söyledi-"

"Herkes," diye kestirip attı. "Kelimenin tam anlamıyla herkes yapmadığını söylüyor, belki de bunu düzeltmelisin. Hem de hemen."

Sıcaklık boynuma tırmanırken, benim için seçtiği kıyafetleri çekerken cevap vermedim.

"Evet, bu iş görür." Omzuma vurdu. "Şimdi sırtıma bin, bu gece seni ben götüreceğim şekerim."

Bir kahkaha attım. "Sen bir pisliksin."

"Evet ama göt herifler sevişiyor," diyerek arkasını döndü ve omzunu sıvazladı. "Hadi, atla."

"İstediğim tek bir kız var, dostum," diye mırıldandım ve o da iç geçirdi.

"Biliyorum, biliyorum ama Sofia kapıldı. Ve eğer onu çalmak istiyorsan, yatakta da etkilemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Aması yok, pratik yapmak için olabildiğince çok kızla yatmalısın," dedi rahatça ve kaşlarımı çattım. "Sonra cazibeni konuşturabilirsin, ona sihirli aletini gösterirsin ve bam, onu istediğin sürece senin olur."

"Onu sadece becermek istemiyorum. Onun *benim* olmasını istiyorum," diye homurdandım ve bana alaycı bir bakışla baktı.

"Ciddi misin? Daha hiçbir Fae'yle yatmamışken bu kızla yuva mı kurmak istiyorsun?" diye sordu.

"Grayson gibi konuşmaya başladın," dedim.

"Grayson'ın fangirl it sürüsü bana hitap etmiyor," diye alay etti.

"Meydan okuyan kızları severim. Ama onu bir kez elde ettim mi, artık yeni bir av bulma zamanı gelmiştir. Belki sen de böylesindir? Sofia'yı bir kez elde ettin mi ve seni altına sıçana kadar becerdi mi, onu unutacaksın."

"Onunla öyle değil," dedim, ses tonumda neredeyse Ejderha'ya yakışır bir hırıltı vardı.

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırdı ve lanet olsun ki buna verecek bir cevabım yoktu. "Gördün mü? Sen bir Alfa'sın, bu benim kanımda olduğu gibi senin kanında da var. Ama birden fazla kez sevişmezsen yatak odasında bir Omega olacaksın. Ve tercihen gerçekten hoşlandığın bir kızla denemeden önce."

Belki de haklıydı. Ama ben de kendimi başka bir kızı isterken göremiyordum. Sofia'da bir şeyler vardı. Ve onu ne zaman Tyler'ın kollarında görsem, onu altına almak ve Sofia'yı ondan uzaklaştırmak istiyordum. Onun yerine *beni* istemesini sağlamak. Ama ya Hadley haklıysa? Ya onu almayı başardıktan sonra vücuduyla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmazsa? *Kahretsin, her şeyi berbat edebilirdim. Ya yanlışlıkla kışına sokarsam?*

"Hadi gidelim," diye mırıldandım, sırtına çıkmak için hareket ettim.

Hadley pencereden dışarı tırmanırken ve pencerenin ötesindeki küçük çıkıntıda dururken, "En yüksek hızımda koşacağım," diye uyardı. Üç kat aşağıya inmek midemi bulandırdı ama artık yüksekliğe alışmıştım. "Hazır mısın?"

"Hazır," dedim sırtarak, sonra öne doğru sıçradı, düşüşünü kırmak için toprağı yumuşatmadan önce havada süzüldü ve kampüs boyunca ilerledi.

Dünya etrafımda bir bulanıklığa dönüştü ve kanıma hücum eden heyecana güldüm. Bu *çılgınlıktı*.

Pitball stadyumunun kuzey tarafında sarsılarak durdu, bir tepeden aşağıya doğru tökezledi ve biz gittik.

çamura çakıldı. Yuvarlanıp ayağa kalkarken ve dehşet içinde kendine bakarken bir kahkaha attım.

"*Siktir*," diye tısladı.

"Sorun yok, seni tuttum." Ayağa fırlayıp ona doğru ilerledim. "Bu hafta bir temizlik büyüsü öğrendim." Elimi uzattım, çamurları sifonla çekmeye başladım.

kıyafetlerini giydi ve gözleri umutla açıldı. "Kimi etkilemeye çalışıyorsun ki?" Saçını düzeltirken ve kasları gerilirken alay ettim.

"Hiç kimse. Ama bok gibi görünerek sevişemeyeceğiz," diye hırladı sinirli bir şekilde. Ateşli kafası günde sayamayacağım kadar çok patlıyordu ama hayatım boyunca Solaria'daki en öfkeli Ejderha'nın çatısı altında yaşamıştım, bu yüzden üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

"Doğru, işte bu yüzden birinin boynunu kırmaya hazır görünüyorsun," diye yorumladım yan yan sırtarak ve o da omuz silkti, kaşlarını çatarak yerinde kaldı.

Üzerimizdeki çamuru temizlemeyi bitirdim ve stadyumun yüksek duvarındaki metal kapıya yöneldik. Parmak eklemlerimi kapıya vurdum, bir cevap beklerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ortasında bir yarık açıldı ve iki parlak göz dışarı baktı. "İsimlerinizi söyleyin!" Geraldine bağırdı.

"Xavier Acrux," dedim.

"Hadley Altair."

"Listede yoksunuz, defolun gidin dinsizler," diye tısladı. "Bizi Ajan Foxy gönderdi," dedim hızlıca ve gözleri kısıldı.

Sonunda geri adım attı ve parmaklarını yuvadan geçirdi. Bir büyü Hadley'e isabet ettiği anda benim de göğsüme isabet etti ve büyüün gücüyle bir adım geri çekilmek zorunda kaldık. Tenimde bir ürperti dolaştı ve titredim.

"Neydi o?" Ben talep ettim.

"Kendinizi gizlediğiniz her türlü yanılsamayı ortaya çıkarıyor."

Geraldine açıkladı. "Sınavı geçtiniz. Buraya gel!" Kapı

Geraldine, yüzünün üst yarısını örten dantelli maskesi ve vücudunu sıkıca saran, uçuşan sakız pembesi elbisesiyle orada duruyordu. "Ah sevgili Xavier." Beni sıkıca kucaklayarak kendine çekti. "Sonunda bize katıldığın için çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedim beni bırakırken ve ona parlak bir gülümseme verdim. Daha sonra fırsat bulduğumda onu yalnız yakalayıp annemi soracaktım ama şu anda bir şey söyleme riskini göze alamazdım.

Hadley kapıyı arkamızdan kapattı ve ben uzun koridora baktım, kulaklarımı sessizlikten başka bir şey karşılamıyordu. Hangi cehennemdeydi Herkes mi?

Geraldine bir adım öne çıkıp kapıyı kilitlemek için olduğunu tahmin ettiğim bir büyü yaparak, "En son siz gireceksiniz," dedi. "Bunlara ihtiyacınız olacak." Göğüslerinin arasından birkaç maske çıkardı ve her birimize birer tane verdi. "Hepimiz en güzel kıyafetlerimizi giyemediğimiz için çok üzgünüm.

Ama A.S.S. komitesi bu gece kampüste frilli kıyafetlerimizle yakalanma riskine değmeyeceğine karar verdi." Derin bir iç çekti. "Yine de birbirimizi korumak için kimliklerimiz gizli kalmalı. Bu yüzden maskelerimizi takacağız ve burada olduğumuz sürece büyük adama sadık kalacağız."

Maskemi takarken sırtarak "Evet, babamı sikeyim," dedim.

Geraldine bizi karanlık koridorlardan geçirip bir kapıdan merdiven boşluğuna iterek birkaç kat aşağı indirirken, "Bütün bu meydan okumalar ıslak Wanda'mı çalıştırıyor," diye haykırdı.

"Pitball takımına nasıl girdin, Geraldine?" Hadley sordu. "Gelecek dönem denemek istiyorum."

"Bir aslanın kalbine ve bir boğanın cesaretine sahip olmalısın, genç Altair," dedi ciddi bir şekilde, gözlerinde gurur parıldarken çenesini kaldırarak.

"Kontrol et ve kontrol et," dedi sırtarak ve ben de ona gözlerimi devirdim.

Bir kapıdan geçtik ve Geraldine bizi susturucu bir balonun içine bıraktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kalabalığın sesi kulaklarımda patladı. Pitball sahası büyüklüğünde devasa bir yeraltı alanındaydık. Tam altında olmalıydı. Her yer toprak büyüyle dekore edilmişti, bu yüzden bir ormana benziyordu, çatıyı ve zemini kaplayan yosun ve sarmaşıklar, etrafta süslü ahşap taburelerle çevrili ağaçlar. Bir grup bir dans pistinin önünde çalışıyordu ve pistin bir tarafında alkolle dolu uzun bir bar vardı.

"Vay be," diye nefes aldım.

"Yakında görüşürüz çocuklar, ben dans pistine gidiyorum."

Geraldine uzaklaştı, kısa süre sonra Max Rigel'e katıldı ve kalçalarını sallayarak ona yakın dans eden bir kızı kenara itti. Diğer Mirasçılar ve Darcy olduğunu tahmin ettiğim kişi onların ötesindeydi, hepsi içki içiyor ve çılgınca zıplıyordu. Mirasçıları sadece onları çok iyi tanıdığım için tanıyabildim ama hepsi saçlarını değiştirmiş ve yüzlerine illüzyonlar yapmışlardı. uyum sağlamak için.

"Bu harika bir şey," diye homurdandı Hadley.

Bakışlarım aniden pastel mavi elbiseli, sarışın pixie kesimi parıltılarla ışıldayan Sofia'ya kilitlendi. Derinlerden onun olduğunu biliyordum. Onu gördüğüm anda göğsümde hissettiğim bağlantı. Bir grup kızla bardaydı ve bir kez olsun Tyler'dan bir iz yoktu. *O burada. Ve rüya gibi görünüyor.*

"Gidip Sofia'ya merhaba diyeceğim," dedim ve Hadley'e döndüğümde bakışlarının birine kilitlendiğini ve kaşlarının düşük olduğunu gördüm.

Athena'yı en yakındaki ağacın etrafındaki taburelerden birinde otururken tanıdım, üzerinde bir kalçasını açıkta bırakan siyah bir elbise vardı. Hadley'nin arkadaşı Trent oturuyordu.

Yanında maskesiz, eli onun dizinde ve Grayson onların ötesinde, söylediği her kelimeye iç çekerek ya da gülerek eşlik eden diş sürüsüyle hararetli bir şekilde konuşuyordu.

"İyi misin?" Hadley'i dürttüm ve o da homurdandı.

"Birazdan görüşürüz," diye mırıldandı ve önümden çekilerek Athena'nın yanındaki koltuğa oturdu, omuzlarını Trent'e doğru dikleştirdi. Eğer tamamen deli değilsem, kıskanıyor gibi görünüyordu. Ya da belki de sadece kanla ilgili bir şeydi. Athena'ya dişlerini geçirmek için yanıp tutuşuyordu ve Trent de muhtemelen öyleydi. Vampirleri asla anlayamayacaktım. Kan içme fikri kusma isteği uyandırıyor. Bana her gün ışıltılı bir gökkuşağı bulutu ver.

haftanın.

Ormanın içinden Sofia'ya doğru yürümeye başladım, ilerlerken nabzım kulak zarıma çarpıyordu. Yürürken Hadley'nin tavsiyesi aklımdan çıkmıyordu. Sırf Sofia'ya sahip olma konusunda tamamen deneyimsiz bir bakire olmamak için rastgele kızlarla takılmam gerektiğini söylüyordu. Ama ona yaklaştıkça başka kimseyi göremiyordum bile. Bu kız zaten Sofia'nın her parçasına sahipmiş gibi hissederken başka bir kıızı nasıl becerecektim?

Ben mi? Bunun delilik olduğunu biliyordum. Ama onu aklımdan çıkaramıyordum. O benim şanslı yıldızımdı. Belki de Dom unvanını çaldığımda ve sürünün geri kalanını toynaklarımın altında ezdiğimde, birlikte olduğu diğer erkekler gibi olmadığım gerçeğini aşacaktı.

Kendimi sorgulamadan doğruca ona doğru yürüdüm, elimi bara koydum ve diğer kızlar etrafımda geri çekilirken ona baktım.

"Hey," dedim, gözlerim şaşkınlıkla ayrılan dudaklarına kayd. "Xavier," diye nefes nefese kald. "Sen buradasın."

"Sanırım artık ben de kulübün bir parçasıyım," dedim Hadley'ye yakışır bir sırıtışla. Bu havalı adam rolünü kesinlikle yapabilirdim. Gerçi bir ya da iki kadeh içki yardımcı olabilirdi.

"Sanırım öylesin." Sırıttı.

Diğer kızlar kıkırdamaya başladı ve Liselle'in ayağını sinirli bir şekilde yere vurarak gözüne girmeye çalıştığını fark ettim.

"Bir shot ister misin?" Sofia'ya diğerlerini görmezden gelerek sordum, tüm dünyam önümdeki bu güzellik tarafından tüketilmişti.

Pembe simlerle süslü maskesinin altından kirpiklerini kırıştırdı ve başını salladı.

Barın arkasındaki yığından bir şişe tekila ve iki tahta shot bardağı aldım. Kendine yardım et anlaşıması gibi görünüyordu, bu yüzden sinirlerimin beni ele vermesini önlemek için ne kadar alkol gerekiyorsa kendime yardım edecektim.

İkimize de birer tane doldurdum ve onları devirirken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Rahatlamaya başladığımı hissetmeden önce iki tane daha içtim ve Sofia'ya bir adım daha yaklaştığımda grubun rock müziğini dinliyordum.

"Tyler kulübün bir parçası değil mi?" Elimi kalçasına koyarak sordum ve o da hemen vücudumun kavisine doğru hareket etti. *Evet amina koyayım.*

"Evet öyle, ama daha önce Hubert ve Brutus ile gitti," dedi meydan okuyan bir gülümsemeyle.

Yavaşça başımı salladım ve etrafta onu arama dürtüsüne karşı koydum. Eğer Tyler kızına tekrar asıldığım için bana kızarsa, benimle savaşmak zorunda kalacaktı. Çünkü içgüdülerim alev alev yanıyordu ve beni ona doğru sürüklemelerini görmezden gelemezdim. Müstakbel bir Dom olarak ilgimi ciddiye almak zorundaydı; kısraklar böyle yapar. Ama teknik olarak henüz Tyler'a resmi olarak meydan okumamıştım. Önce sürüye yerleşmek istemiştım ve

Kendimi kandırmadığımdan emin olmak istedim. Ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmedim.

Şimdi onu bekliyorum. Onu sahiplenmek için her şeyi yapardım. Ve bundan da öte, sürüye liderlik etmek istiyordum. Bu benim kanımda vardı.

"Benimle dans et," diye emrettim, başını salladığında elini tuttum ve onu dans pistine doğru çektim.

Kalabalığın arasından ilerledik ve ben onu kendime çekerken kollarını boynuma doladı, vücutlarımız birbirine yaklaştı. Aletim bundan çok hoşlandı ve ritme göre hareket etmeye başladığımızda karanlık bir şekilde gülümsedim. Sanırım zarafet her zaman doğamda vardı, ayrıca ailemle yıllarca sıkıcı balolara katıldığım için nasıl dans edileceğini biliyordum. Ve Sofia da cidden biliyordu.

Tırnakları enseme en baştan çıkarıcı şekilde tırmıkladı, kıvrımları kaslarımda erirken alnım onunkine düştü. O kadar doğru hissettiriyordu ki, bunu bu odadaki herkese haykırmak ve onu benim olarak ilan etmek istedim. Ama önce Tyler'ı yere sermeden bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Daha önce soruma cevap vermedin Phillip," diye alay etti.

Darius'un bana aylar boyunca mesaj attığında verdiği isim.

Yalnızlığında benim için tam bir can simidi olmuştu. Tek parıltı. Karanlık bir denizde umut. Tarikatım hakkında hiçbir şey bilmiyordum, yeterince uzun süre yalnız kalmadıkça yer değiştiremiyordum ama asla uçamıyordum. Bana Pegasuslar hakkında her şeyi anlattı, bana Pegasus olmayı sevdirdi, prangalarımın kurtulup gökyüzünde ona katılmak için can atmamı sağladı. Dileğim sonunda gerçekleşmişti. Ve hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

"Ne sorusu?" Dudaklarının kıvrımından iri mavi gözlerine kadar yüz hatlarını incelerken zihnim bulanıklaşarak sordum. Peri boyundaydı ve mükemmeldi.

Kirpikleri yarıya kadar indi, ağzı köşeden yukarı kıvrılırken bakışlarını parıltıyla çerçeveledi. Kulağıma fısıldamak için parmak uçlarına bastı ve nefesi

Tenime değmesi içimde bir ürperti yarattı. "Sana mesaj attığımda çıplak olmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Başımı çevirip dudaklarımı ona değdirirken boğazım düğümlendi. şekerleme kokulu ten. "Hayır," diye itiraf ettim. "Çünkü *onunla* birlikte olabileceğini düşündüm."

Parmakları saçlarımın arkasını itti, vücudu bana doğru eğildi, böylece göğüsleri göğsüme bastırdı ve beni onun için kaya gibi sertleştirdi. *Oh lanet olsun.*

"Peki ya seninle çıplak olmak isteseydim?" diye fısıldadı.

Ben gidiciydim. Aletim kendini belli ediyordu ve heyecandan küçük bir nefes alarak arkasına yaslandı, gözleri benimkilere dikilmişti.

"Daha sessiz bir yere gitmek ister misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım çünkü evet istiyordum. *Ama yıldızların canı cehenneme, ne yaptığımı bilmiyorum.*

Elimi tuttu ve beni dans pistinden çekti, bakışlarım o dar elbisenin içindeki kışına takıldı ve parmak uçlarımı ısırarak istedim.

O kadar yenilebilir görünüyordu ki, belki de Hadley'nin ihtiyaçlarını anlayabilirdim çünkü şu anda tek yapmak istediğim dişlerimi bu kıza geçirip onu tatmaktı.

Yan kapıdan geçip merdiven boşluğuna girdik ve Sofia sırtını duvara dayayarak beni elimden tutup kendine çekti. Bu geceki görünüşünün her santimini ezberlemek için zaman ayırırken onu şiddetli bir arzuyla izledim ve o da beklentiyle dudağını ısırdı.

Bir elimi başının üstündeki duvara bastırdım, diğer elimle parmaklarımı çenesinde gezdirirken dudaklarını kendime doğru çektim. Daha önce bir kızla yatmamış olabilirdim ama nasıl öpüşüleceğini biliyordum. Tarikatım ortaya çıktıktan sonra babam beni eve kapatmadan önce eski okulumda kızlarla öpüşmüştüm.

Nefesi kesildi ve hava, aramızda asılı duran canlı bir tel gibi kıvılcımlandı. "Sen gördüğüm en güzel yaratıksın," diye homurdandım ve elini gömleğimin içine sokmak için uzandı. "Geleceğimde hiçbir şey olmadığını düşünürken bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdin. Her gece seninle tanışmayı hayal ettim Sofia. Ve bu gerçeğe hiç yaklaştı. Sen benim karanlıktaki güneş ışığımsın."

Beni daha yakına çekti ama buna gerek yoktu, zaten hareket ediyordum, onu duvara yapıştırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ağzını benim için ayırdı ve dilimi onun tadına bakmak için içeri kaydırıldı, birbirimizi yutarken dili aç vuruşlarla benimkiyle buluştu.

Kalçam onun kalçasına değdi ve o da aramıza uzanıp avucunu kalçamda gezdirdi ve beni muhtaç bir şekilde inletti. Ben de ona dokunmak istiyordum ama bunu berbat edip ne kadar bakire olduğumu anlamasını da istemiyordum. Ama ona dokunmazsam ne düşünecekti?

Nefes nefese kalana kadar onu öpmeye odaklandım ve yemin ederim parmaklarının sikimi kavrayıp okşamamasıyla pantolonumun içine boşalacaktım. Başım dönüyordu ve doyamıyordum.

Kalçasını kalçama bağlamak için uzandım ve adımı iç çekti, bu ses şimdiye kadar duyduğum en iyi şeydi.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Tyler'ın sesi beynimdeki sisi yarıp geçti ve şaşkınlıkla irkildim, dudaklarım Sofia'nın dudaklarından ayrılırken etrafımda döndüm, onu Tyler'dan korudum ve öfkeyle ayağımı yere vurdum.

"Yıldızlar aşkına Tyler, ne zamandır orada dikiliyorsun?" Sofia, az önce onu dilini başka bir adamın ağzına sokarken yakalamış olmasından hiç de rahatsız olmuş görünmeden sordu.

Yanıma doğru ilerledi, elbisesinin eteğini düzeltti ve hiç etkilenmemiş bir şekilde kollarını kavuşturdu.

"Xavier'in bakire olduğunu anlamaya yetecek kadar uzun bir süre," dedi Tyler hınzır bir sırıtışla ve ben öfkeyle kişnedim. "Bir süredir şüphelerim vardı ama artık eminim."

"Siktir git," diye tersledim.

Tyler yatıştırıcı bir tavırla, "Önemli bir şey değil," dedi. "Senin için sakıncası yok, değil mi bebeğim?" Sofia'ya baktı ve sıcaklık ensemden yukarı doğru yayıldı. I

Onunla yüzleşemedi, inkar edemedi ya da orada garip bir yumru gibi durmaktan başka bir şey yapamadı.

"Neden umursayayım ki?" diye cevap verdi ve kalbim onun sözlerindeki inançla güçlü bir şekilde çarptı.

Tyler kasıla kasıla ilerledi ve Sofia'yı belinden kendine doğru çekti. "Sanırım bu seni tekrar kazanmam gerektiği anlamına geliyor, ha?"

Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm bebeğim, Xavier çok..." Bana öyle bir baktı ki içim sıkıştı ve bu çok iyi hissettirdi. "Ve aramızda bir bağ var."

"Biliyorum," diye mırıldandı, saçlarını kulağının arkasına taradı ve başının üzerinden bana baktı. "Daha önce küçük aygırları yenmek hoşuma gitmişti." Ağzını onunkine götürdü, onu şiddetle öptü ve boğazımda dışarı çıkmasına izin vermediğim öfkeli bir inilti oluştu.

Tıpkı benimle olduğu gibi ona doğru eğilirken inledi ve sikim daha da sertleşti. Nedenini bilmiyordum ama onları birlikte izlemek beni de en az onun kadar azdırıyordu. Bir saniye daha dayanamayınca Tyler'ı ondan uzaklaştırdım, Sofia'yı yüzüme doğru döndürdüm ve bir başka tutkulu öpücük için onu kendime çektim. Ağzında Tyler'ın tadını alabiliyordum ve öfkeyle homurdanarak onu daha sert öptüm, dudaklarını morarttım. Tyler arkasından yaklaştı, dudaklarımızı ayırmak için saçlarını sertçe çekti, sonra onu tekrar öpmek için başını eğdi, gözlerinde bir cesaretle bana bakmaya devam etti. Ben de bu cüreti yerine getirmeye fazlasıyla istekliydim.

Eli elbisesinin altından kayarak göğsünü sıktı ve Sofia inlerken boğazım düğümlendi. Sofia bana doğru uzandı, elimi tutup diğer göğsüne yerleştirdi ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Boyumdan büyük işlere kalkışmışım ama çekip gitmeyecektim. Dünyadaki hiçbir güç Bana bunu yaptır. *Sadece bunu mahvetme.*

Bunu Tyler'dan daha iyi yapmalıyım, aklıma gelen tek şey buydu. Elbisesini çekiştirerek aşağı indirdim, göğsünü ıslıtlı sütyeninden kurtardım ve başımı eğerek meme ucunu dudaklarımın arasına aldım ve emdim. Haykırdı, parmakları saçlarımı itti ve beni orada tutarken sıkıca düğümlendi ve heyecan içime çarptı. Bunu berbat etmiyordum. Hoşuna gitmişti.

Aslında hoşuna gitti!

Tyler aniden başımı itti ve öfke dolu bir kişnemeyle ayağa kalktı. Tyler kolunu sahiplenici bir şekilde Sofia'ya doladığında Sofia sırtını onun göğsüne yasladı.

"Bu resmi bir meydan okuma mı Xavier?" Gözlerini kıstı ve ben de çenemi kaldırdım.

"Evet," dedim, sesimde hiçbir şüphe olmadan. "Öyle."

Bakışları karardı ve ifadesini dolduran kabullenişle başını salladı. "Tamam..." Sofia'nın boynuna sokuldu, dişlerini etinde gezdirdi ve kollarında titremesine neden oldu. "Bakirenin sana bunu yapıp yapamayacağını merak ediyorum bebeğim." Elini bir kez daha vücudundan aşağı kaydırıp, eteğini yukarı çekerek parlak pembe külotunu ortaya çıkardı ve parmaklarını külotun içine kaydırıp. Elini hareket ettirmeye başladığında ne yapacağımı bilemeden izlerken boğazımdaki keskin yumruyu yuttum ve Sofia zevkle nefesini tutarak başını omzuna yasladı.

Tyler bana alaycı bir şekilde baktı ve içimde oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için pantolonumun içinden aletimi sıkma dürtüsüyle savaştım. Bu aynı anda hem çok ateşli hem de çok sinir bozucuydu. Ve ben de bir

Bakireydim, ama aynı zamanda çabuk öğreniyordum, yani burada öylece duracaksam lanet olsun.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp alnımı omzunun üzerinden Tyler'ınkine değdirdiğimde Sofia'nın gözleri umutla açıldı. Elimi klotunun içine kaydırdım, parmaklarının çizgisini takip ettim ve ıslak merkeziyle buluştum.

Lanet olası yıldızlar.

Parmaklarım onunkilerin arasına girdi ve Tyler'ınkilere katılmak için iki parmağımı onun içine sokarak benim için inlemesini sağladım. Tyler'ın elinin hareketlerinden bir şeyler öğrenerek sııttım ve kız aramızda nefes alıp verirken onun ritmine uydum. Alnını sertçe benimkine dayadı, ama ben bir santim bile vermedim, onu aynı sertlikte geri ittim, böylece gözlerimiz kilitlendi.

Serbest bırakılma ihtiyacımla nefeslerim ağırlaştı ve Sofia'nın inleme sesi onu sahiplenmek için can atmama neden oldu.

"Benim için gel, bebeğim," dedi Tyler, başımı kendi başıyla iterek ve ben de onun sırtını iterek, hepimizin ona doğru birkaç adım tökezlemesine neden oldum.

"*Benim* için gel Sofia," diye homurdandım ve bir eliyle gğşm mıncıklarken diğer eliyle Tyler'ın boynunun arkasını kavradı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Amcığı parmaklarımızın etrafında sıkılaştı ve boşalırken yüksek sesle inledi, bakışlarım yüzüne düştü. Kukuletalı ifadesini içime çektim ve teninin gerçekten parladığını fark ettim. Kahretsin, çok güzeldi.

Onu öptüm, sıcaklığını ve tenini tattım ve Tyler'dan hemen önce elimi klotundan çektim. Aramızda nefes nefese kaldı, ikimizi de yakın tuttu ve ben de dikkatimi arkasındaki dallama yerine ona verdim.

"Başladı, Xavier," diye uyardı Tyler, onu benden uzaklaştırarak ve o da nefes nefese bir kakhaha atarak eteğini aşağı çekti.

"Bekle." Elini onunkinden çekip kurtardı, bana doğru koştu ve ağzını benimkine bastırdı. Dudaklarına karşı sııttım, onu yavaşça öptüm ve

iz.

Tyler onu tekrar çekti ve özgün bir şekilde suratını astı, Tyler onu geri çevirip çıkışa doğru götürmeden önce elini benimkine tuttu.

"Yakında görüşürüz," diye seslendi bana, dudağını ısırarak ve Tyler ben takip edemeden onu kapıdan dışarı sürükledi.

İ çekerek sertleşmiş siki me baktım ve partiye geri dönmeden önce onu uzaklaştırmak için biraz mutsuz düşünceler düşünmem gerektiğini düşünerek merdivenlere oturmak için hareket ettim.

Mildred'in kıllı sırtı, Mildred'in kıllı sırtı, Mildred'in kıllı sırtı.

İçime dolan coşkuyla gölgelerde oturdum ve Tyler'a olması gerektiği kadar kızgın olmadığımı fark ettim. Bu meydan okumayla ilgili bir şey bana doğru ve doğal gelmişti. Ve tüm sürünün önünde onun kışını tekmeleme ve onu resmen benim yapma fikrinden zevk aldım.

Ereksiyonum cehennem gibi inatçıydı, çünkü az önce yaptıklarımızı defalarca tekrarlamamak benim için imkansızdı. Kendimi yüzde bir oranında daha az bakire gibi hissediyordum ki bu tamamen üzücü ve aynı zamanda ciddi bir avantajdı.

Aynı anda.

Kapı aniden açıldı ve Athena, Hadley arkasından fırlayıp bileğini yakalamadan ve onu etrafında döndürmeden önce kapıdan içeri girdi.

"Senin derdin ne?" diye sordu, bileğini çekip kurtardı ve ona ters ters baktı.

"Elleri senin üzerindeydi," diye tersledi Hadley.

"Yani? Bunun seninle ne ilgisi var?" diye sordu inanmayarak.

"O bir Vampir. Seni kendi Kaynağı olarak sahiplenmeye çalışıyor," diye hırladı. "Ve ben bunu kabul etmiyorum. Eğer birinin Kaynağı olacaksan, *benimsin*."

Gözlerini ona dikti, korkmak üzereyken yaptığı gibi ölüm sessizliğine büründü ve ben de burada kalmaya karar verdim.

Gölgeler iyi bir plandı.

"Ben kimsenin Kaynağı değilim," dedi eşit bir tonda. "Ben senin ağzının suyunu akıtacağın bir kan torbası değilim. Ben senin arkadaşın olmalıyım."

Hadley ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, tedirgin görünüyordu. "Anlamıyorsun," diye hırladı.

"O zaman açıkla bana Had, çünkü seninle ilişkiyi tamamen kesmeme bir saniye kaldı. Bundan bıktım," dedi sakince, bakışlarında ölümcül bir parıltıyla.

"Bir tadıma ihtiyacım var. Sadece bir tadımlık, Athena. Sonra seni aklımdan çıkarabilirim. Lütfen. Karşılığında ne istersen yaparım," dedi, ona yalvarırken sesi tamamen kendisinden farklı çıkıyordu.

Gözlerini kısarak onu inceledi. "İstediğim her şeyi yapacak mısınız?" diye sordu merakla.

"Her şeyi yaparım," diye yemin etti, sanki çoktan kazanmış gibi ona yaklaştı ama kadın bir elini göğsüne bastırarak onu geri çekti ve bir sonraki sözlerini düşünmeye başladı.

"Bir hafta boyunca benim sürtüğüm olacaksın," diye karar verdi şakacı bir gülümsemeyle.

"Ne istersem yapacaksın, eşyalarımı taşıyacaksın ve benim için istediğim her şeyi getireceksin." Hadley boğazından gelen alçak bir hırıltıyla sustu ve ona doğru hamle yaptı,

Vücudunun etrafındaki sıkı hava kalkanından sekiyordu. Havayı sessizlik kaplamıştı ve sanki çekip gitmek ve onunla sonsuza dek ilişkisini kesmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bu düşünce hoşuma gitmemişti.

Oluşturduğumuz grubu seviyordum.

Hadley sonunda, "İyi," diye tükürdü. "Yapacağım. Ama seni istediğim yerde, istediğim kadar ısırmama izin vermelisin. Tam burada, hemen şimdi. Sen benimsin.

Athena."

"Beş dakikalığına," diye iç geçirdi.

"On," diye tersledi.

"Dört," diye karşılık verdi sırtarak.

"Beş o zaman," diye homurdandı, ellerini iki yanında kavuşturmuş sağa sola volta atıyordu. "Kalkanını bırak."

Bir an için gergin göründü, nefes aldı ve sonra elini salladı. büyüü serbest bırakırken parmakları. Adam ona doğru sıçradı, koyu mor saçlarından bir tutam yakaladı ve başını bir tarafa sürükleyerek dişlerini boğazına geçirdi. Kadın soluk soluğa kaldı ve adam hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi inledi, onu kollarının arasında merhametiyle tutuyordu.

Ondan beslenirken bir canavar gibi hırladı ve gözleri dalgalanarak kapandı. Bir an için bayılmak üzere olduğunu düşündüm ve neredeyse ayağa kalkacaktım ama sonra nefes nefese bir inilti çıkardı ve bu tamamen oyunun kurallarını değiştirdi.

Hadley neşeyle kıkırdadı, adam dişlerini boğazından çekerken ona daha sıkı sarıldı, sonra ağzını göğüslerine indirdi ve bir kez daha beslenmeye başladı. Adam onu duvara yaslarken Hadley onun saçlarını avuçladı ve işi bittiğinde dizlerinin üzerine çöküp bacağını omzuna attı ve dişlerini uyluğunun iç kısmına geçirdi. Bu noktada ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden Hadley'nin dikkatini verip kalp atışlarımı yakalamaya karar vermemesini umarak orada oturdum, ama şu anda bulut dokuzda olduğu gerçeğinin fark edemeyecek kadar dikkati dağılmış olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Athena başını duvara yaslayarak, "Lanet olsun Hadley," diye homurdandı. Sözde parazitler tarafından beslenmekten nefret eden bir kız için, kesinlikle eğleniyor gibi görünüyordu.

Hadley sonunda ayağa kalktı, ağzının kenarındaki bir çizgi kanı sildi ve parmaklarını emdi. Adam yüzüne doğru kalktı ve Hadley meydan okurcasına çenesini kaldırarak birkaç saniye önce yüzünde gördüğüm mutluluğu maskeleydi.

"İşin bitti mi?" diye sordu buz gibi bir sesle ve o da saatini kontrol ederek başını salladı.

"Bir dakika daha seninleyim."

Dostum, gerçekten gitmem gerekiyordu.

"Tadın bir yaz günü gibi," dedi nefes nefese.

"Sanırım tadın kışın ls gibi," dedi omuz silkerek. "ğrenmek ister misin?" diye mırıldandı, sonra başını eğip bakmak için

Gözlerinin içine baktı, onu kafese kapatırken ellerini iki yanına duvara bastırdı. "İstersen beni tadabilirsin Athena. Kimseye söylemem."

"Ben iyiyim," dedi hafifçe. "Ve benim küçük orospum olmadan önce yaklaşık on saniyen kaldı, yani bir slk olmayı bitirdin mi?"

Hırladı, sonra ileri atıldı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı, kan çekti ve onu irkiltti. Adam dudağını serbest bıraktığında gözle görülür bir şekilde yutkundu, ağızları birbirine sürtündü ve adamın vücudu onunkiyle aynı hizaya geldi. Gözleri kilitlenmişti ve bir an için Athena'nın ona bakarken gözlerinde daha fazla bir şeyin ipucunu gördüm.

"Zaman doldu," dedi muzaffer bir

gülümsemeyle. "Buna değer," dedi ağır bir sesle.

"Beni partiye geri götür, küçük orospu," diye sırtarak emretti ve adam gözlerini devirerek onu ayaklarından çekip kapıya doğru fırlattı.

Ereksiyonum resmen ölmüştü, bu yüzden ayağa kalktım, takip etmeden önce birkaç saniye bekledim, gördüklerimi kendime saklamayı planladım. Muhbir değildim ve dramayı sevmezdim.

Bakışlarım tekrar Darcy, Geraldine ve Varisler'in yanında maskeleriyle Tyler'la dans eden Sofia'ya takıldı. Kardeşim gözüme takıldı, başını sallayarak beni çağırdı ve ben de koşarak yanına giderken gülümsedim.

"Güzel salar," diye alay ettim, omuzlarından sarkan uzun altın rengi buklelere bakarak.

"Güzel ruj," diye karşılık verdi ve öfkeli bir kişnemeyle ağzımı hızla sildim.

"Bize katıl Xavier!" Darcy seslendi ve Geraldine'in ona, Seth'e, Caleb'e ve Max'e bir sürü garip el hareketi içeren bir tür çılgın dans öğrettiğini fark ettim.

"Bu Crockenberry Jive," diye anons etti Geraldine, sanki bu beni ikna edebilirmiş gibi. Adil olmak gerekirse öyle de oldu.

Sofia da öğrenmek için Tyler'dan uzaklaştı ve ben de sırtarak mücadeleye daldım, Geraldine'in kalçalarını çevirirken yaptığı el hareketlerini taklit ettim.

Darius birasını içti, başını bize doğru salladı ama ağzının kenarında bir sırıtış hayaleti gizlendi.

Sofia'nın kalçası benimkine çarptı ve ben de ona sırttım.

"Ayak uydurabileceğinden emin misin Xavier?" diye sordu, gözleri neşeyle parlıyordu.

"Evet, küçük kısrak," diye takıldım. "Ayak uydurabilirim." Sadece bu dansa değil, Tyler'a da. Yakında sürümüzü yönetiyor olacaktım ve o da yanımda kızımın beni selamlıyor olacaktı. Ve onu bir kez kazandığımda, gitmesine asla izin vermeyecektim.



"İşte bu!" Yıkayıcı, Aqua lagünündeki suyun içinden geçip gelip ne yaptığımızı görürken bağırdı. "Ama hareketin içine gerçekten eğilir ve kalçanı itersen alçıyı daha iyi kullanabilirsin."

Washer yanımıza geldiğinde Darius bana kaşlarını çattı, belinden ikiye doğru eğilerek başının neredeyse suya batmasını sağladı dikleşmeden ve kalçalarını öne doğru itmeden önce. İçindeki şişkinlik Ellerini uzatıp büyüü yaparken muhabbet kuşu kaçakçıları ön plandaydı. Omurgamdan aşağı bir tiksinti ürpertisi aktı ve Siren armağanlarıyla bunu ona kesinlikle hissettirdim. Dalgaların altında bir hareket dalgası dalgalandı ve mükemmel bir şekilde yaratılmış dört at tamamen sudan yapılmış yüzeyin üzerine sıçradı ve dörtnala bizden uzaklaştı.

Haklı olduğu bir nokta vardı; su büyüü akışkandı ve en iyi hareket halinde çalışırdı, bu yüzden vücudunuza hareketler eklemek büyüünün gücünü artırabilirdi - ama bu daha zayıf Fae'lerin ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Sahip olduğumuz güçle, gerçekten böyle bir şey yapmamıza gerek yoktu ve eğer kığım havadayken eğileceğimi ve sonra aletimi iteceğimi düşündüyse Ben dik bir şekilde gökyüzüne doğru hamle yaparken, başka bir şey daha yapacaktı.

"Gel, sana göstereyim," diye ısrar etti Washer, ellerini uzatarak arkama geçti, sanki o küçücük speedo'sunun içinde nasıl itileceğini gösterirken kalçalarımı tutmasına izin vereceğime gerçekten inanmış gibiydi.

"Sanırım anladım, teşekkürler. Bana verdiğin görsel gerçekten yardımcı oldu," dedim kararlı bir şekilde ve suratını asarak aramıza koyduğum hava kalkanına çarptı.

"Herkesin bazen biraz yardıma ihtiyacı olur, Max," diye ısrar etti, göğsünü hava kalkanıma doğru bastırdı, böylece göğsü bir cam bölmeymiş gibi sertçe bastırıldı ve meme uçları bir çift pembe kızarmış yumurta gibi görünene kadar ezildi. "Varislerin bile zaman zaman ufacık bir şeye ihtiyacı olur."

"Sanırım iyiyim," diye ısrar ettim ve dramatik bir şekilde iç çekerek, fok balığı tarafından tokatlanmış bir yunus gibi görünerek uzaklaştı.

"Ek ders ücreti istemediğine emin misin, Max?" Darius şaka yaptı. "Böyle bir mega itiş gücüyle hareketlerine gerçek bir güç katabileceğini duydum."

"Evet ve Washer'ın cüzdanında senin bir fotoğrafını sakladığını ve ona arsız çocuk fotoğrafı dediğini duydum," diye karşılık verdim.

"Tabii ki öyle. Ben imzaladım. Hepimiz Ateş Varisi'nin en çok hayrana sahip olduğunu biliyoruz."

"Hiç sanmıyorum, bu hafta bana on dört çift külot gönderildi," diye cevap verdim rahatça. Yani biraz iğrençti ama yine de doğrudu.

"İç çamaşırı seçiminle pek ilgilenmiyorum dostum. Ama manyağın teki geçen Pazar arabama zorla girip arka koltuğa çırılçıplak uzandığı için tutuklandı," dedi Darius.

"Ne arabası?" Eğlenerek sordum.

"O Faerri'yi hiç kullanmadım. Babamın hizmetçilerinden biri haftada bir kez motorun kullanılmamaktan bozulmadığından emin olmak için onu dışarı çıkarıyor ve sanırım

Kasabaya park ettiğinde bir şekilde arabayı tanımış. Orta yaşlı, bıyıklı bir Manticore'un onu bulacağına bel bağladığını sanmıyorum - görünüşe göre küplere binmiş ve ben onu almaya gelmedikçe arabadan inmeyi reddetmiş."

"Bu çok boktan," diye kıs kıs güldüm. "Yine o çılgın takipçi miydi?"

"Evet, Cindy Lou gibi bir şey," dedi omuz silkerek. "Cindy Lou'nun FIB bir daha yanıma yaklaşmaya çalışırsa ona takip cihazı enjekte edeceklerini söyledi ama kendini kaybetmiş bir psikopat için o kadar da endişelenmiyorum. Her neyse, demek istediğim benim bir takipçim var ama senin yok. Bu benim daha popüler olduğumun kanıtı değilse nedir bilmiyorum."

Bir kahkaha attım ve yüzüne bir avuç su fırlattım, o da elini sallayarak suyu dağıttı ve suya dalıp beni yakaladı.

Koca kışkırtıcı Ejderha vücudu bana çarptı ve ben su yüzeyinin altına savruldu, anında kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına kilitledim ve Element üzerindeki kontrolümü kullanarak bizi Kıyıya bir torpido gibi.

Lagünü çevreleyen kumsala vardığımızda, bizi sudan çıkardım ve ters çevirmeyi başardım, böylece onu kuma yatırdım. Kalbim adrenalinle çarparken hırıltıyla kaburgalarına bir yumruk attığımda Darius güldü.

Darius darbeyi homurdanarak karşıladı ama yumruğum ikinci kez indiğinde, parmak eklemlerim onun etini kaplamak için kullandığı buz tabakasıyla buluşunca elime acı yayıldı.

Acı dolu bir lanetle geri çekildim ve o da yukarı doğru hamle yaparak beni altına aldı ve suyun kenarında, biz dövüşürken dalgaların üzerimize çarptığı yerde beni güreştirdi.

Darius başımı yüzeyin altına doğru itti ve ben bir kahkaha attım. kafasının etrafında su kabarcığı. Yer değiştirebilirdim ya da hava büyüsü kullanabilirdim.

Nefes almama yardım et, ama sonuçta bu bir su Elementi dersi idi, bu yüzden nefesimi daha uzun süre tutabileceğimi umarak boğulmaya başladım.

Darius beni tuttu ve ikimiz, bizi ayıran bulanık suyun içinden birbirimize baktık, diğerinin önce kaçmasına cesaret ettik.

Saniyeler geçtikçe ciğerlerim yanmaya başladı ve dudaklarımdan baloncuklar süzüldü ve ikimiz de pozisyonlarımızdan bir saniye bile vazgeçmedik.

Tam ikimizden birinin kırbacı şaklatmak zorunda kalacağından emin olduğum anda, bir su kırbacı kalçalarımaya öyle sert indi ki, acı konsantrasyonumu bozdu ve Darius'u çevreleyen suya tutunmam dağıldı. Aynı anda beni serbest bıraktı ve Geraldine'i elinde tekrar kırbaçlamaya hazır bir su kamçısıyla tepemizde dikilirken bulduğumda nefesimi içime çekerek doğruldum.

"Siz ıslak Wally'ler bu maçolukla bir gün kendinizi öldürteceksiniz, benden söylemesi," diyerek kırbacını tehditkâr bir şekilde kaldırdı.

"Bunun için kışına tekme basmalıyım," diye homurdandı Darius, ayağa kalkıp bana elini uzatırken ve beni yukarı çekerken, kadının ona da vurduğu yerde sırtından geçen pembe bir kırbaç izi fark ettim.

"Denediğini görmek isterim," diye alay etti çenesini kaldırarak. "Bazılarımız sınıfta gerçekten dikkatini veriyor, bu yüzden eminim ki zaten değilsem yakında gagalama sıralamasında senden daha üstte olacağım."

"Paranı ağzının olduğu yere koymak ister misin, Gerry?" Cildimdeki kumları temizlemek için üzerime biraz su dökerek alay ettim.

"Neden her zaman dokunaçlarını bana dolamaya çalışıyorsun, Maxy oğlum?" diye sordu.

Alçak bir sesle, "Bunun şimdiye kadar çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedim.

"Olamaz," diye homurdanan Darius dikkatimi lagünün uzak tarafında dik dik baktığı şeye çekti.

Tory ve Darcy dönen suyu yüzeyden yukarı kaldırarak mini siklonlar oluşturmaya çalışıyorlardı ve Tory işin hareketlerine kendini kaptırmış, parmak uçlarını takip ederek suyun bacaklarının etrafında dönmesini sağlıyordu

Bir yandan da etrafında daireler çiziyordu. O çalışırken, Washer ona yaklaşıyor, kalçalarını hula hoop kullanır gibi daireler çizerek döndürüyor ve "Dön! Dön! Dön!" diye bağıırıyordu.

Darius onlara doğru öfkeli bir adım attı ama Tory ondan önce davranarak parmaklarını suya batırdı ve kasırga havalanıp onu geride bırakarak Washer'a çarpmadan önce daha fazla büyü yaptı. Yıkayıcı, Tory'nin yarattığı güçlü itiş gücüyle ilgili bir şeyler feryat ederken, Tory'yi kucaklayıp etrafında döndürdü ve sonra da ondan uzaklaşarak lagünün merkezine doğru fırlatıldı.

Şirret gölge kız maskesini yerinde tutmak için oldukça iyi bir iş çıkardı, ancak dönüp Darcy'ye baktığında, bir sırtış tutuşundan kaçtı ve Darius'un uzuvlarındaki gerginlik bitti.

Benim dikkatim dağılmışken, Geraldine benden uzaklaşmak için bir fırsat yakalamıştı ve onun gidişini izlerken iç çektim, yenilgiyle sarkarken bakışlarım giydiği dar mayonun içindeki kıcını buldu.

"Kahretsin, neden hep benden uzaklaşıyor?" Homurdandım ama Darius beni de ekmiş, Tory'nin yanına gitmiş, kollarının etrafında su büyüü döndürdükten sonra Tory'nin etrafında sıvı çiçeklerden oluşan bir tarla açtırmıştı.

Tory'nin dudakları suyun kontrolünü ele geçirdiğinde seğirdi ve bir Onun yerine minyatür bir şehir, ortasında da Empire State Binası yükseliyordu. İkisinden de tenimi karıncalandırmaya yetecek kadar şehvet akıyordu ve onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim.

Geraldine'in peşine düşmeye karar verdim ama bunu yapamadan küçük kız kardeşim kollarını kavuşturmuş ve çenesini meydan okurcasına kaldırmış bir şekilde önüme çıktı ve yeteneklerimi kullanmadan bile dersin geldiğini hissettiğimde iç çekmeme neden oldu. Gerçekten de annesinin kızıydı.

"Ne istiyorsun, Ellis?" Ona yorgun bir ses tonuyla sordum.

"Annem su büyüünde ustalaşmam için bana yardım etmen gerektiğini söyledi, Max," dedi kibirli bir şekilde. "Ve sen bana bir kez bile yardım etmedin. Onu arayıp tek yaptığının diğer Varislerle takılıp tembellik etmek olduğunu mu söylemem gerekecek?"

"Ne istiyorsan onu yap, Ellis. Sana bir bok öğretmek zorunda değilim, özellikle de küçük bir sümük torbası gibi davrandığında. Git annene ekstra eğitime ihtiyacı olan bekar bir Elemental olduğun için ağla, çünkü kendi başına bir şeyler yapmana yardım etmek benim işim değil."

Bazen kız kardeşimle olan ilişkim hakkında kendimi kötü hissediyordum. Annesi onu doğduğu andan itibaren benimle rekabete zorlamıştı, her zaman ona benden daha fazla sevgi ve övgü yağıdırıyor, bizi karşılaştırıyor ve beni yetersiz buluyor, sırf beni kızdırmak için Ellis'in daha doğal bir lider olduğu hakkında yorumlar yapıyordu. Ama tüm bunların gerçek nedeninin, sözde annemin oğluna olan düşük bakış açısıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Her şey öz annem olmadığı gerçeğiyle ilgiliydi ve babam Konsey'deki görevinden emekli olduktan sonra kendi çocuğunun iktidarda olmayacak olması onu yiyip bitiriyordu.

Bir zamanlar bu beni çok endişelendirmişti, ikimiz de gücümüzü babamızdan miras almış olsak da Ellis'in benden daha güçlü olmasından gerçekten endişe duymuştum çünkü o ebeveynlerimizin en güçlüsüydü. Ama artık değil - özellikle de sadece su büyüüne sahip olduğu için. Şimdi benim yerimi alması fikri neredeyse gülünçtü.

"Benden uzaklaşma Max," diye hırladı Ellis, tam da bunu yapmak için döndüğümde.

Sırf onu kızdırmak için kıkırdadım ve yürümeye devam ettim. Ama ayak bileklerimin etrafındaki su çekildiğinde ve onun öfkesinin duyularıma çarptığını hissettiğimde, arkama bir hava kalkanı fırlattım.

Öfkeyle çığlık atarken ve kanımı kaynatan sınırsız, vahşi bir öfke eylemiyle tüm gücünü bana fırlatırken, kalkanımın üzerinden bir gelgit dalgası geçti.

Kendini ne sanıyordu da herkesin içinde bana böyle saldırıyordu?

"Bu oyunu gerçekten benimle oynamak istiyor musun, Ellis?" Yüzüme alaycı bir sırıtış yerleşmiş bir halde ona dönerek sordum
Lagündeki herkes bize doğru bakmaya başladı.

Cevap olarak, ukala küçük velet ellerini suda gezdirdi ve sanki beni alt edebileceğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi bana doğru kocaman bir dalga daha fırlattı.

Gülümsememi genişlettim, parmaklarımı oynattım ve ayaklarımı suyun yüzeyine basarak tam ortasından geçerken dalgasını ayırdım.

Ellis, kaba kuvvetten başka bir şey kullanmadan bana daha fazla şekilsiz su fırlatırken bana bağırdı ve ben de sıradan bir hareketle onu kenara itip kafasından aşağı buz gibi bir su akıtarak güldüm.

Öylece bırakacaktım ama bana doğru koştu, öfkeyle çığlık attı ve beni boğmak istercesine etrafımdaki suyun yükselmesine neden oldu.

Bileğimin bir hareketiyle mayosunun arkasına bir ip geçirdim.
Sudan yapılmış ve onu yukarı kaldırdım, böylece malzeme kışına doğru çekildi ve onu kumlu plaja taşıırken ona mega bir wedgie verdi.

Ellis ılğınca tekmeledi ve çırpındı, kurtulmaya çalışırken alev almış bir ahtapot gibi görünüyordu. Ama ben onu yüzüstü kumsala bıraktım ve sihrimi kullanarak kafasını kumun altına doğru ittim.

Yumurtalarını bırakmaya hazırlanan bir kaplumbağa gibi herkesin görmesi için kıını havaya kaldırdı.

Kahkaha sesleri etrafımda yankılanıyordu ve soyunma odalarının hemen dışından çekim yapan birkaç kızın görüntüsünü yakaladım. Kavgamız başladığında Atlaslarını almak için geri koştuklarını tahmin ediyordum. Belki bu aptalca bir hareketti ama aynı zamanda gerekli bir hareketti. Sadece

Solaria'da benimle yzleşebilecek kadar güçlü insanlar Vegaslılar, Varisler ve onların kardeşleriydi.

Yedekler eğitim eksiklikleri nedeniyle fazla tehdit oluşturmuyorlardı ama damarlarında en az bizim kadar sihir dolaşıyordu ve eğer yerlerimizi almak istiyorlarsa bize meydan okuyup kazanmaları yeterliydi. Bu pek sık olmazdı, ama tarih boyunca birden fazla kez yapılmıştı.

ve Ellis'in bir gün benimle boy lřebilecekėine dair en ufak bir dedikodunun bile yayılmasına izin vermeyecektim.

Zil dersin bittiğini bildirmek için çaldı ve ben dönüp lagnden dışarı çıktım, küçük kız kardeşimi kumdan geri çıkmaya çalışırken bıraktım, mayosunu kıının çatlağından çıkarırken öksürüyor ve sıçrıyordu. İçime çektiğim eğlence ve acımasızlık duygusuyla gücüm kabardı. Etrafımdaki kalabalığa baktım ve üstümü değiştirmek için içeri girerken gülümsemem genişledi.

niformamı, az önce ona haddini bildirdiğimi gören ve bundan emin olmak isteyen erkeklerden gelen dalkavuka övgüler korusu eşliğinde giydim.

sadakatlerini açıkça ortaya koydular. Politik bir saçmalıktı ama ben yine de yuttum.

Atlas'ımı açtığımda kendimi Ellis'e kıını teslim ettiğim bir videonun yer aldığı bir gönderide etiketlenmiş olarak bulduğumda

gölmekten kendimi alamadım

Yüksek sesle.

Tyler Corbin: Görünüşe göre Su Varisleri bugün ders sırasında bir atışmaya karar vermişler ve bu videoyu az önce isimsiz bir sınıf arkadaşlarından aldım. Ne yazık ki @EllisRigel, @MaxRigel'in derse girmesinden sonra kıcı yolunmuş bir devekuşuna benzeyerek Onunla işim bitti. Onun bir Siren olduğundan emin miyiz, çünkü Tarikat formunun kontrolünü kaybetmiş olabilir ve ben bir deve parmağı gördüğüme eminim.

#fullmoontonight #watershame #whoissheanyway #feelingbutthurt
#mindthecrack #spareforareason #camelshifterindisguise

Lucy Burfoot: O kık krakerinin üzerine biraz peynir ister misin? - Belki bir dilim camelbert?? #shesgotthehump

Sophie Ruddock: Camelot sarayında senin için de yer olabilir, Ellis! #knightoftheroundtoeble

Ağzından çıkanı **kulağın** duysun Corbin! Gerçek kral seni kızartıp akşam yemeğinde yemeden hemen önce kıcı yolunacak tek kişi sensin. #Pegatwat #lesserFae

Tyler Corbin: Kral'a teklif için teşekkür ettiğimi söyler misiniz, ama beni kızartmak istiyorsa kıcıımı sonra değil, önce yemeli. Ayrıca, onun canavar aleti tarafından ikiye bölünmek istemiyorum. #longdongsilver #kingdong #Lionellongschlongenstein #dictator

Erica Collins: @TylerCorbin hayatta olmaz! O çok büyük kafalı, kesinlikle küçük todger'ı için aşırı telafi ediyor #lillionel #minimeat #hunglikeadragonfly #dinkypinky

Telisha Mortensen: EricaCollins aleti o kadar küçük ki Lionel'in sik fotoğrafı sızdırıldığında herkes bunun bir Lagulian Solucan Değiştirici fotoğraf çekimi olduğunu düşündü #hiswormmakesmesquirm #canhiswormevengetfirm

King's Hollow'da gecenin bir yarısı Tory'nin panik ve korkusunun içime çökmesiyle uyandım ve kapıya doğru tökezlerken bir lanetle kendimi ayağa kaldırdım.

Benimkinin yanındaki odada uyuyordu ve bu artık bir alışkanlık haline gelmişti.

Onu gölgelerden kurtardığımızdan beri kabuslar görüyordu ve bunun sebebi de kabuslarıydı. Geceleri gördüğü işkencenin anılarını uzak tutmak onun için daha zordu ve bu anılar sık sık uykusunu bölerek ve iyileşmesini yavaşlatarak üzerine çöküyordu.

Caleb koridorun sonundaki odasından bir çift beyaz eşofmanla çıkarken kapısını iterek açtım ve ona elimi sallayarak üzerinde olduğumu bildirirken esnedim. Ama ben onu sakinleştirmek için hediyelerimi kullanarak odasına yöneldiğimde, o da arkamdan içeri girdi.

"Bu her gece oluyor mu?" Caleb nefes aldı, Tory çarşafının içinde dönüp dururken kaşları çatıldı, teni terden sıırılsıklam olmuştu ve korkudan küçük iniltiiler çıkarıyordu.

"Lionel'la yattığı zaman değil," diye mırıldandım, bana söylediklerini ona da anlattım. "Zihnini onun varlığında kendini güvende hissedecek şekilde eğitmiş ama ondan ne kadar uzun süre uzak kalırsa bu durum o kadar kötüleşiyor."

"Darius biliyor mu?" Caleb elini tutmak ve ona daha fazla sakinleştirici enerji vermek için uzandığımda sordu. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve gücü bana çarptığında nefesim kesildi, bakmaya çalışmadığım halde tam bir anıyı kafamın içine zorladı.

"Kimin suçu bu?" Kendimi o soğuk, taş odada, bej duvarları ve tepesinde asılı tek ampulüyle Tory'nin gözlerinden dışarı bakarken bulduğumda Vard sordu.

Dudaklarımda kendi kanımın tadını alırken vücudumdaki acıyla ona göz kırptım. Bana ne yaptıklarını görmek için etime bakamıyordum, Gördüğüm manzara midemi bulandırmaya yetti ve eğer kusarsam ceza daha da kötüleşecekti. Ama etimi tüketen acı bana ne kadar kötü olduğunu yeterince iyi anlatıyordu.

Dudaklarım boğazımda düğümlenen bir kelimeye takıldı ve Lionel sinirli bir şekilde dudak büktü.

"Güçlü bir ruhun var, hakkını vermeliyim Roxanya," dedi ve Vard saygıyla eğilerek kenara çekilirken önümde durmak için hareket etti. "Ama bu sadece daha uzun sürmesine neden oluyor. Bana kimi sevdiğini söyle."

"Sen," diye soludum, yüzümün yan tarafını okşamak için öne uzandı, iyileştirici büyü cildime kayarken benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi ve bir

Rahatlama iniltisi dudaklarımdan süzüldü.

"Aferin kızıma. Seni böyle görmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, Roxanya. I

Tek isteğim seninle ilgilenmek ama Vard'a ihtiyacı olanı vermedikçe sana yardım edemem. Beni memnun etmek istemiyor musun?"

Sessizce başımı salladım ve yanağımdaki yumuşak dokunuşu, büyük eliyle çenemi sıkıca kavrayıp yüzümü bana dönecek şekilde çevirirken sertleşti. hiçbir uyarı olmadan doğrudan Vard'ın tek Tepegöz gözüne bakmak zorunda kaldı.

"Darius Acrux," diye zihnimin içinde konuştu ve ben karşı koymaya bile çalışmadan onu öptüğüm anın içine düştüm.

Zihnim bu anıya kilitlendiği anda, acı bedenime öyle derin ve hızlı bir şekilde saplandı ki, dudaklarımdan bir çığlık koptu ve boğazımı yırttı.

Kendimden geçtim, beni alıp götürmesi için yalvarırken isteyerek unutuşun yumuşak kucağına düştüm, ama buz gibi soğuk su üzerime çökerken bir nefesle yeniden uyandım.

"Kimin suçu bu?" Ben korku içinde geri çekilirken Vard sordu, beni sandalyeye bağlayan zincirler kaçmama izin vermiyordu.

"Darius," diye nefes aldım ve başını salladı, Lionel ilerlerken geri adım attı.

"Sorun değil Roxanya," diye mırıldandı Lionel, ellerini masanın üzerine koyarak

Karnımdaki kanlı yaralar ve acıya karşı boğulurken beni iyileştirdi. "Artık buradayım. Seninle ilgileneceğim."

Beni tutan zincirler gevşedi ve beni kolayca kaldırıp göğsüne yasladığında kollarına doğru sarktım.

"Kimi seviyorsun?" diye mırıldandı gözyaşlarım yavaşlarken ve ben ona doğru kıvrılırken.

"Siz, Kralım," diye fısıldadım, uzuvlarım hâlâ acının hatırasıyla titrerken ona doğru eğildim. "Sadece sen."

Yeteneklerimle anılarını kontrol altına alırken bir lanet homurdandım, ona nazikçe gerçeği hatırlattım ve nefes alış verişi durulana kadar korkusunu ve acısını yatıştırırken ruhumu onunkinden ayırdım.

Kendime döndüğümde Caleb'ın elinin omzumda olduğunu fark ettim ve kaşlarımı çatarak ona baktım, yavaşça geri çekilirken yüzünün solgun olduğunu gördüm.

"Bunu gördün mü?" Sormadan bunu yaptığı için biraz kızgın bir şekilde sordum.

"Evet," diye mırıldandı, kaşları yeniden çatılırken bakışları yatakta uyuyan kıza kaydı. "Özür dilerim. Ama ben sana dokunmadan bazı kısımlarını yayınlıyordun. Çığlıkların ve acının flaşlarını alıyordum ve ben sadece... üzgünüm."

"Sorun değil," dedim, derin bir iç çekerek. "Ama belki de Sabah ondan özür dile - karıştırdığın benim anılarım değildi."

Caleb başını salladı, kıza tekrar bakarken boğazı düğümlendi ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

"O korkuyu falan ondan böyle çok mu uzaklaştırıyorsun?" diye tahmin etti, ben hafifçe ürperirken bana baktı.

"Evet... eğer yapmazsam daha da kötüleşir ve ben-"

"Bu senin duygularınla dalga geçiyor olmalı," dedi, Tarikat yeteneklerimin nasıl çalıştığını ve bu yeteneklerden nasıl etkilendiğimi çok iyi biliyordu.
gücümü beslediğim duygular.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Bunu gecede bir ya da iki kez yapmak çok kötü değil, ama onunla burada uyumadıkça gerçekten yerleşmiyor ve sonra bütün gece otomatik olarak besleniyorum. Bu da berbat bir gece geçirmeme neden oluyor.

Uyu." Onunla birlikte yatağa girmek için hareket ettiğimde omuz silktim ve Caleb kolumu yakaladı.

"Benim de kalmamı mı istiyorsun? Tam olarak kıcımla gülmüyorum, ama muhtemelen kafamın içinde bundan daha hafif duygular var. seni dengeleyecek."

Üzerimdeki gerginliğin bir kısmı dökülürken omuzlarım düştü ve başımı sallayarak ona gülümsedim. "Evet, sen Tory kadar derin değilsin. O yüzden eğer ayıracak sihrin varsa-"

"Daha önce bir şeyler atıştırmıştım," dedi sırtarak, bir elini sarı buklelerinin arasına sokarak ve bunu düşünürken onda kahkaha, neşe ve şehvet tadı yakaladım, bu da beni sırttırdı.

"Hadi o zaman," diye ısrar ettim battaniyeleri geri çekip Tory'yle birlikte yatağa girerken, onu biraz kaldırdım ve bize yer açmak için çarşafların üzerinde hareket ettirdim. Geceleri bunu yapmama fazlasıyla alışmıştı. şimdi, bu yüzden uyanmadı, ama başımı yanındaki yastığa koyup onu göğsüme yasladığımda vücudundaki gerginlik gevşedi.

Caleb arkamdan tırmandı ve bir kolunu üzerime attı, bu sırada içinden bir eğlence dalgası süzüldü.

"Sen benim küçük kaşığımın, Maxy pad," diye güldü ve Tory'nin korkusuna karşı onun neşesinin tadı, yeteneklerimi hepimizi uykulu hale getirmek için kullanırken ve uykuya daldığımızda bu ismi unutmam için yeterliydi.

Kalçamdan gelen aralıksız bir uğultu beni uyandırdı ve şu anda içinde bulunduğum rüyaya kaşlarımı çatarken hıçkıra hıçkıra inledim. Caleb ve Tory'nin

Alt bilinçler açıkça benimkilere bağlanarak garip bir düşünce karmaşası yaratmıştı. Mildred Canopus'u görünce bir kahkaha attım.

Tory'den dayak yerken gömleksiz Seth, Kelis'in Milkshake şarkısı eşliğinde striptiz yaparak alkış tuttu. Caleb ve ben altın bir ejderhanın sırtında dans ederken Gerry'nin sesi aralıklı olarak şöyle sesleniyordu baştan çıkarıcı bir sesle balık türleri.

Atlas'ımı cebimden çıkarmayı başarırken inledim, aldığım mesajlara ve birden fazla yerde etiketlendiğime dair bildirime kaşlarımı çatarak baktım haber hikayeleri.

Tory uykulu bir şekilde bir şeyler mırıldandı ve onu rahatsız etmemek için yataktan sıyrıldım, dışarı çıkmadan önce Caleb'in dizini karnımdan yakalamayı başardım.

Oturma alanına geri dönüp orada bulduğum mesajları açmadan önce durdum ve birbirlerine doğru yuvarlanırken ikisinin üzerine daha fazla uyku bastırdım.

Babamdan gelen sekiz cevapsız arama ve onu aramamı söyleyen bir sürü mesaj vardı ve neler olup bittiğini görmek için hızla gazete linklerine tıkladım.

Bir manşet bana baktı ve ben onu içime çekerken yüzüme tokat gibi çarptı.

Su Varisi Max Rigel aslında bir Varis değil.

Ne oluyor lan? Bir sonraki bağlantıya tıkladım ve bunun tam olarak ne olduğunu anladığımda içim daraldı.

Max Rigel - piç kurusu! Su Varisi'nin gizli soyu hakkındaki gerçekler ve gizli Minotor büyükbabası hakkında bilmeniz gereken her şey.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Özellikle de Lionel ülkenin yarısını Minotorların Sfenkslerle birlikte Fae nüfusunun geri kalanından bilgi çalıp saklamak için gizli bir komplo içinde olduğuna inandırmışken.

Atlas'ım tekrar çaldı ve kalbim hızla çarparak kanepeye çöktüğümde babama cevap verdim.

"Max? Sanırım gördün?" diye sordu.

"Evet baba," dedim umutsuz bir ses tonuyla. "Kim sızdırdı lan bunu?" Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Sen... zaten biliyor muydun?"

"Evet. Yıllar önce öğrendim, bu yüzden korkmuyorum. Ve inan bana, evlendiğin o kaltak annem olmadığı için üzgün değilim, ama... bu gerçekten berbat bir zamanlama, değil mi? Yani, daha önce de bir skandal olabilirdi ama Lionel'in Minotorların peşine düşmesiyle-"

"Zaten tüm adamlarım bu işle ilgileniyor," diye homurdandı. "Merak etme. Ayrıca, damarlarında hâlâ benim kanımı taşıyorsun ki asıl önemli olan da bu. Herkes evlenmeden önce birileriyle yatar, bu yüzden bir piçin skandal olması fikri bu çağda çok saçma. Bana kalırsa sen hâlâ benim varisimsin ve benimle savaştık kadar güçlüsün. yeriniz için size meydan okumaya çalışan herkes

yine de sayılır. Fae'ler konumları için savaşır ve hiç kimse seni yerinden edecek kadar güçlü değildir. Merak etme evlat, bu fırtınayı atlatacağız."

Zayıfça gülümsedim, babama böyle yanımda durduğu için sonsuz minnettarlık duydum. "Teşekkürler, baba."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. Şimdi hasar kontrolüne odaklanmamız gerekiyor.

Minotor meselesini elimizden geldiğince önemsiz göstereceğiz. Peki ya diğer Varisler, onlar bunu nasıl karşılayacak?"

"Zaten biliyorlar baba," diye itiraf ettim. "Umurlarında bile değil. Biz birbirimize sadığız." Bir piç olduğum gerçeğini öğrendikleri anda kardeşlerimin arasındaki yerimi kaybetme korkusunu atlatmışım. Soyumu umursamıyorlardı, *beni* umursuyorlardı. Biz bir aileydik, parçalanamazdık, her zaman birlikteydik. Ve bunu bilmek, bu boku atlatırken yaşadığım korkunun bir kısmını ortadan kaldırdı.

"O zaman bu işi çok daha kolaylaştıracak," dedi babam kararlı bir şekilde. "Bunu herkesin önünde söylemeye istekli olduklarını varsayarsak?"

Yapacaklarını söylemek için ağzımı açtım ama sonra duraksadım. "Yapacaklarından oldukça eminim, ama sanırım bu ailelerinin bu konuda ne düşündüğüne bağlı... I

Cal ve Seth'in sorun çıkarmayacağını düşünmek istiyorum ama sanırım Lionel Darius'a Minotor kanı taşıyan biri lehine konuşmasını istemediğini söylerse-"

"Bugün Melinda ve Antonia'ya ev ziyaretleri yapacağım. Eğer birlik olursak umarım *kralımız* da mantıklı davranır ve size destek olur." Elimde olmadan bundan şüphe duydum ve babamın kral kelimesini telaffuz ediş şeklini kaçırmadım.

"Kimin sızdığını biliyor musun?" Şu anda bu konuyu sürdürmenin bir anlamı olmadığını bilerek sordum.

Bir duraklama oldu, sonra babam iç çekti. "Kesin değil ama... Annen-"

"Annem değil," diye homurdandım, her Şey berbat olsa da en azından artık bu konuda rol yapmak zorunda kalmayacağım için mutluydum.

"Hayır, sanırım değil. En çok da dn Ellis'le birlikte çekilen ve ortalıkta dolaşan o videolara üzüldü," dedi ağır bir sesle. "Tabii ki ona bunun her zamanki Fae'nin Fae'ye karşı duruşu olduğunu ve Ellis'in bize ağlayarak gelmeden bununla nasıl başa çıkacağını bulması gerektiğini söyledim ama Linda bununla tatmin olmadı. Seni resmi bir özür dilemeye zorlamamı istedi ve Ellis'e kendini geliŐtirmesi için her gün özel ders vermeni sağlamam gerektiğini söyledi.

büyüsünü hızlandırdı. Ona kendi çalışmalarına konsantre olman gerektiğini söylediğimde ve Ellis'in zaten Varis olmadığını belirttiğimde, sadece bir Element'e yetenekli olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden gerçekten hiçbir zaman olamayacak-"

"Kaltak halka açılmaya karar verdi," diye özetledim. "Sence bir gün Ellis'i benim yerime geçmek için zorlamaya çalışacak mı?"

Babam onaylayan bir sesle homurdandı. "Onun için çok yüksek hedefleri var ve elbette Ellis'i çok seviyorum, ama kız sadece seninle aynı kumaştan, evlat. Sen benim en büyüğüm ve en glssn. Varis'in kim olduğu konusunda aklımda hiçbir Şüphe yok. Sadece krallığın geri kalanının bu konuda bizimle aynı fikirde olduğundan emin olmamız gerekiyor."

"Tamam," diye kabul ettim, çok umutsuz hissetmemeye çalışarak. "Mirasçıların beni destekleyen açıklamalar yapmasını sağlayabilir miyim bir bakayım, sen de hasar kontrolü ile ilgilenirsin."

Aramayı kesmek için hamle yaptım ama babam beni durdurmak için seslendi. "Seni seviyorum Max," diye homurdandı. "Bunu düzelteceğiz."

Hat kesildi ve panik beni tketerken bile biraz gülümsedim. Bu sırrın ortaya çıktığını bilmek. Yine de kesin olan bir Şey vardı - Ellis'in bir bok öğrenmesine yardımcı olmayacaktım. Eğer o tek Elemental kıının beni alt edebileceğini düşünüyorsa, o zaman bana Fae gibi saldırabilirdi.

Şimdilik, hasar kontrolü üzerinde çalışmam ve her şeyin cehenneme dönmemesini ummam gerekecekti.

OceanofPDF.com

Darius



Havadaki çiseleyen yağmur pullarıma yapışırken ve ateş solumadığım halde nefesim bir sis halinde yükselirken akademi arazisinin etrafında kısa bir daire çizdim. İçeride geçirilmesi daha iyi olan, iç karartıcı derecede nemli ve soğuk kış günlerinden biriydi ama uyumakta zorlandığım için yine de dışarıdaydım.

Denizin üzerinden güneşin doğduğu ufka baktım, akademiye çevreleyen koruyucu koğuşları terk edip saatlerce uçmak, gerçekten kanatlarımı germek istedim. Ama bunun için iniş yapmam ve Gitmeden önce kapıyı kapatırdım ve sonra babam araziden ayrıldığını öğrenirdi. Ayrıca gizlice de çıkamazdım çünkü devasa bir altın Ejderhanın gökyüzünden geçişini gizlemek oldukça zordu. Türümüzün şu anda hayatta olan tek altın yaratığı olduğumdan oldukça emindim ve insanlar bir Varis gördüklerini düşündüklerinde konuşuyorlardı.

Babama Nimfler üzerinde kontrolü olduğuna ve artık savaşta olmadığımıza göre koğuşların neden hâlâ yerinde olduğunu sormuştum. Bana kuzeydeki tehditten endişe duyduğunu söylemişti.

Küçük köyler bir gecede tamamen yok edildi, evler boş ve kanlı bulundu ve bir zamanlar orada yaşamış olan Fae'lerden hiçbir iz yoktu.

Elbette ondan şüpheleniyordum. Tehdide karşı koymak için sözde evcil perilerinden oluşan filoları oraya göndermişti ve ben buna zerre kadar güvenmiyordum. Ama saldırılar rastgele geliyor gibiydi. Her yerdeki küçük kasabalar durup dururken vuruluyordu. Yıkılan kasabaların hiçbirinde yaşayan hiçbir Fae'nin bir telefon bile edememiş olmasının garip olduğunu düşündüm, ancak soracak hayatta kalan kimse olmadığı için bunun nedenini anlamak imkansızdı. Ve babamın da bu konuyu benimle tartışmaya pek niyeti yoktu. Gazetelerde bu konuda neredeyse hiç haber çıkmamıştı, bu da bana komplo kokusu veriyordu, ancak saldırıya uğrayan bir kasabaya gidip bunu neyin yaptığını anlayabilmemiz için bir ipucu bulmayı başaramazsak yapabileceğim pek bir şey yoktu. Gabriel Görü ile bilgi arıyordu ama henüz işe yarar bir şey *görmemişti*. Ve yakından tanıdığı kimseyi etkilemediği için

Neler olup bittiğini *görme* şansı çok azdı, özellikle de eve daha yakın başka şeyleri izlerken.

Yıkılan kasabalardan birine gidip orayı araştırmak istiyordum ama dersler, babamın bana yüklediği sorumluluklar, Orion'la yaptığım araştırma ve fırsat buldukça gizlice çıktığımız su perisi avları arasında bir türlü vakit bulamamıştım.

King's Hollow'a yakın ağaçların arasında koşan beyaz bir Kurt gördüm ve onu durdurmak için gökyüzünden dalarken kanatlarımı açtım.

Yere doğru atılırken sessizdim ve Seth çimenli bir açıklığa fırladığı anda uzanıp onu pençelerimle tarladan kopardım.

Seth yerden kaldırılırken şaşkınlıkla inledi ve dişlerini geçirmeden önce tekme atmaya başladığında Ejderha kahkahası attım.

Ayağım.

Neredeyse onu düşürüyordum, tutuşumu korumak için çabalarken yere doğru yalpaladı ve Fae formunda pençelerimin arasından kayması ve aşağıdaki yamaca güvenli bir şekilde inmek için hava büyüsünü kullanması için elimde kaydı.

Ben de yere inmeden önce etrafımda daireler çizdim ve açıklığın kenarına geri dönerek ona alaycı bir sırıtış attım.

"Gitmek ister misin?" diye meydan okuyarak seslendi, çok fazla bira içmiş ve etraftaki herkesle dövüşmek isteyen bir ahbap gibi göğsünü yumrukluyordu.

"Benimle çıplak güreşmek ister misin?" Belime dolanan uzun otların arasından ona doğru yürürken alay ettim ve bakışları bir an için vücudumda gezinirken sırttı.

"Yani... Hayatımda daha kötü teklifler aldım."

"Önce yemek yiyelim," diye önerdim. "Kıçımı tekmelemeyi tok karnına yapmayı tercih ederim."

"O zaman Kovuk'a kadar yarışalım mı?" Seth cevap vermeme fırsat vermeden ağaçların arasına daldı ve ben de peşinden giderken ona küfrettim.

Açıklıktan dışarı adımımı atar atmaz, bir hava kalkanına çarptım ve ateş büyüyle onu patlatıp peşinden gitmeden önce neredeyse kıçımın üstüne düşerken bir kahkaha attım.

Pislik herif bana çelme takmak için sarmaşıklar yolladı, yoluma yerden kayalar fırladı, sonra altımdaki zeminde kocaman bir delik açıldı, düşerken midem bulanıyordu.

Çukurun dibine varmadan önce altımdan su akıtmayı başardım ve Seth'in çıplak kıçının tam Kovuk'un girişine ulaşmak üzere olduğunu gördüğümde sıvının üzerinde koşarak yerden bir köprü oluşturdum.

Bileğimin bir hareketiyle tam önünde bir ateş patlaması meydana geldi ve o geri çekilip ateşten oksijen çalmak için havayı kullanırken ben de onu yere serdim.

sağından gelen bir su patlamasıyla ayaklarından fırladı. Ağaçların arasından sürüklenip giderken uludu ve ben de su köprümün üzerinden atlayıp kapıya ulaşırken güldüm.

Açmak için uzandım ve yumruğum tekrar sert havaya çarptı, parmak eklemlerim çarpmanın etkisiyle çatırdadı. Kalkana ateşle saldırırken homurdandım, içgüdülerim onun çoktan arkamda olduğunu bildirmek için karıncalanıyordu.

Kapıya ulaşmak için beni kenara itmeye çalışırken Seth'in omzu benimkine çarptı ama ben kıpırdamadım, ayaklarımı yere bastım ve o kapıyı çekip açarken Ejderha gücümü kullanarak yerimde durdum.

İkimiz birden içeri daldık, birlikte yuvarlanmadan önce kahkahalar atarken omuzlarımız çerçeveye sıkıştı.

Seth koluma sevgiyle sokulurken, "Sanırım hâlâ eşit durumdayız," diye şaka yaptı ve ben de kıs kıs gülerek onu ittim.

"Bana pençe atmaya başlamadan önce aletini kaldır, it," diye şaka yaptım, kapının yanındaki dolabı açtım ve krem rengi bir eşofman altı ve gri bir atlet giyerken ona birkaç kıyafet attım.

"Umarım Geraldine simit getirmiştir," diye homurdandı Seth, burnunu çekerek ama muhtemelen saat daha altı bile olmadığından, bundan şüpheliydim.

"Aslında seninle konuşmak istiyordum," dedim ona, Orion'a bu konuşmayı yapacağıma dair söz verdikten sonra bunun oldukça geç olduğunun farkındaydım ama aklımda çok şey vardı. Ayrıca, bu konuda gerçekten bir şey olduğunu düşünmüyordum ve bunu unutmuş gibiydim. Muhtemelen

Beni berbat bir arkadaş yapmıştı ama en azından şimdi bunu yapıyordum. "Öyle mi?" Seth kayıtsızca sordu.

"Evet. Gwen'le aranızda neler oluyor? Lance düşünüyor gibi görünüyor ama bulunduğum yerden bunu göremiyorum. Yani o sadece

"Kıskanç, kalbi kırık bir pislik misin, hayal mi görüyorsun?"

"Atlas'ımı alayım da sana göstereyim," dedi gizemli bir şekilde ve neyin peşinde olduğunu merak ettiğim için dilimi tuttum.

Merdivenleri koşarak çıkıp evin ön odasına girdiğimizde Seth kıs kıs güldü.

Ağaç ev ve ben ekmek kızartma makinesine bizim için biraz ekmek koyarken o da kahve görevini üstlendi. Oda karanlıktı, ocaktaki ateş kısık yanıyordu ama Seth'in açıklamasını beklerken parmaklarımın bir hareketiyle onu yeniden canlandırdım.

Bir çekmeceyi açıp Atlas'ını çıkardı ve Orion'la olan mesajlarını açıp bakmam için bana uzattı.

Seth Capella:

Hâlâ bana boyun eğmesini sağlayamadım ama dün gece diz çöktürdüm.

Açık ağız emoji* *patlıcan emoji

Seth Capella:

İşi ve kız arkadaşı olmayan bitik bir profesöre ne denir?

Seth Capella:

Hiçbir şey hatırlamıyor. Çünkü senin adını hatırlayamıyor.

Bunun altında Seth'in Darcy uyurken yatağında onun yanında uzandığı bir selfie vardı ve altında *#allfuckedout* yazıyordu.

"Anladın mı?" Seth sırtarak sordu. "Yorgunluktan bitap düşmüş gibi ama sevişerek çünkü ona sikimi soktuğumu düşünmesini istiyorum."

"Ama sen yapmadın?" Tüm bunların neyle ilgili olduğundan emin olmadığım için açıklık getirdim. "Hayır, dostum. Onunla benim aramda öyle bir şey yok. Demek istediğim, tabii ki bir ama şimdi fantezilerim çok daha az

Phoenixy ve biraz daha fazlası - Her neyse, eğer bana acıyarak oral seks yapmak isteseydi, buna tamamen karşı çıkmazdım çünkü taşaklarım son zamanlarda onun saçları kadar mavi hissediyor ve gerçekten istediğim şeyi elde etme şansım pek yok gibi görünüyor, bu yüzden-"

"Öyle olmadığını söylediğin kısma geri sar ve yine de Lance'e bu saçmalığı gönderiyorsun," dedim, homurdanmalı mıyım yoksa gülmeli miyim emin olamadan ve tüm bu olanlardan dolayı tamamen kaybolmuş hissederek.

"Doğru. Evet, ben de onu kıskançlık krizine sokmak için onunla uğraşıyorum, böylece ona ne hissettiğini söyleyecek ve böylece onu dinleyip affedecek, sonra da sonsuza dek mutlu olacaklar. Sağdıç olmayı bekliyorum - üzgünüm dostum ama buradan çıktığımda beni en çok Lancey sevecek ve sen sağdıç olacaksın ya da belki de page boy. Yine de küçük şirin bir papyon falan alabilirsin."

Gönderdiği birkaç mesaja daha göz attıktan sonra Atlas'ı ona geri fırlatırken gülmekten kendimi alamadım. "Sen delirmişsin ve muhtemelen bunun için seni boğmaya çalışacak," dedim.

"Ama?" diye sordu.

"Ama ben buna varım. İkisinin aralarını düzelterek tekrar bir araya gelmeleri gerekiyor. Eğer bana tekrar sorarsa, ben de kabul ederim."

Seth genişçe sırttı ve kanepede yemeye başlamadan önce tost tabaklarımızı aldık.

Ateşin yanındaki her zamanki koltuğuma oturdum ve Seth kanepeye geçti ama oturmak üzereyken tekrar ayağa kalktı ve Max'in bir battaniye yığınının arasından çıktığını görünce bir kahkaha attım.

"Kahretsin, uyuya mı kaldım?" diye mırıldanarak Seth'in kahvesine uzandı ve Seth daha ne yaptığını anlayamadan kahveyi bitirdi.

"Hey! Az önce beni cömert olmaya mı zorladın?" Seth suçladı ve Max ona zayıf bir gülümseme vererek bunu hemen hemen kabul etti.

avucunu yüzüne indirdi.

Onu daha iyi görebilmek için odadaki ışığı birkaç Faelight ile artırdım ve hediyeleri odaya yayıldıkça genel olarak endişe ve kaygı duygularının ondan uzaklaştığını fark ettim.

"Neden burada uyuyordun?" Ona sordum ve inledi. "Burada olmamam gerekiyordu. Bazı kötü haberler aldım ve yeteneklerimi Böylece kendimi sakinleştirip en iyi hareket tarzımı düşünebilirdim. Voltajı biraz fazla yükseltmiş olmalıyım ve bunun yerine kendimi uyuklu hale getirdim."

Seth homurdanarak kendine taze bir kahve ve ihtiyacı varmış gibi görünen Max için ikinci bir fincan aldı.

"Kötü haber neydi?" Max yüzünü buruştururken tostumu ısırarak sordum.

"Tatlı kız kardeşim ve kötü üvey annem dün gece beni dünyaya ifşa etmeye karar verdiler, büyük ihtimalle Ellis'i aptal yerine koymamın bedeli olarak. Gerçek anne tarafımdaki piç kanım ve Minotor büyükbabam hakkında bir hikâye sızdırıldı ve bugün beni bir dünya pislik bekliyor. Özellikle de Lionel krallığın yarısını Minotorlardan nefret ettirirken. Şimdi."

"Siktir," dedi Seth ağır bir sesle. "Ama iyi tarafından bakarsak, artık her şey ortaya çıktığına göre bununla başa çıkabilir ve yolumuza devam edebiliriz. Yani, bir süreliğine politik bir skandala neden olabilirsin ama günün sonunda hala senin Babasının oğlu, piçlerin kendi yerlerini almalarına karşı bir yasa yok ve sen hâlâ Ellis'ten milyon kat daha güçlüsün. Yani o senin için ya da Su Varisi olarak konumun için bir tehdit değil."

"Dedikodulara karşı koymak için hangi taktikleri kullanmayı planlıyorsun?" Ben sordum ve Max rahatsız bir şekilde aramıza baktı.

"Babamla konuştuğumda sizden net bir destek almanın yardımcı olacağını söyledi. Bir açıklama ya da her neyse. Ama Lionel'in Minotorlar konusundaki tutumu nedeniyle muhtemelen bunu yapmanızı istemeyeceğini biliyorum,

Darius. Anladığım kadarıyla sen ve Cal'ın da ailelerinize danışmanız gerekiyor, Seth," dedi çaresiz bir omuz silkmeye.

"Babamı sikeyim," diye homurdandım. "Bana şimdiye kadar ne sadakat gösterdi? Atlas'ını bana ver ve seni destekleyen bir ifade kaydedeyim. Bunu uzun zamandır bildiğimizi ve gizli tutulmasının tek sebebinin üvey anneni, babanın onu aldattığını öğrenmesinin yaratacağı skandaldan korumak olduğunu söyleyeceğiz. Bu kadar basit."

"Ciddi misin?" Max kaşlarını kaldırarak bana sordu. "Ama Lionel istediği bu değilse seni cezalandıracaktır."

"Ne olmuş yani? Siktir et onu. Tarikatçı saçmalıklarını da, onun berbat nefret söylemine inandığımı düşünmelerine izin verme fikrini de sikeyim. Yerime geçecek başka bir Varis olmadan beni öldürmeyecek ve onun kurallarına uymaya çalışmanın bir işe yaramayacağını bilecek kadar onun cezalarını yaşadım.

beni onlardan kurtar. Bu yüzden onları inandığım bir şeyi yaparak kazanabilirim." Max'in Atlas'ına uzandım ve o da yavaşça bana uzattı.

"Benim adıma incinmeni istemiyorum," dedi, teklif ettiğim şey konusunda açıkça çelişkiye düşmüştü.

"Bak, ya senin için bir kayıt yaparım ve bunu yayınlamak istedikleri en iyi şekilde kullanmaları için adamlarına verirsin, ya da şimdi FaeBook'ta canlı yayına çıkar ve dünyaya kendim anlatırım," dedim.

"Pekâlâ. Kahretsin dostum, bunun için sana borçluyum," dedi Max.

"Hayır bilmiyorsun. Biz kardeşiz ve ailemiz için bunu yaparız. Soru yok. Borcumuz yok. Sadece ihtiyacımız olduğunda birbirimiz için buradayız."

Atlas'ını kaldırdım ve bir kayıt yaptım, ona olan sevgimi ve desteğimi açıkça ve dürüstçe söyledim ve kesin bir dille

Mirasına Minotor kanının eklenmesi benim için hiç fark etmedi. Hepimiz görevlerimize yükseldiğimizde Su Konseyi üyeliği için tek gerçek aday Max'ti ve başka birinin bu görevi üstlenmesine dair herhangi bir öneri duymayacaktım.

Ben kahvaltımı bitirirken Seth de kaydını yaptı ve Max işini bitirdiğinde durumundan çok daha emin görünüyordu.

"Cal nerede?" diye sordum. "Biz onun ifadesini alırsanız, sen de kendi ifadenle birlikte ekibine gönderirsin."

"Hâlâ yatakta," dedi Max, kontrol etmek için videoları oynatmaya başlarken belli belirsiz koridoru işaret ederek ve ben Caleb'i uyandırmak için uzaklaşırken Seth ayağa fırladı.

Seth sırtıarak, "Hadi onu köpek kazığı ile uyandıralım," diye önerdi ve ben de bu fikre sırtıttım, yola çıkarken üzerimize bir susturucu baloncuk gönderdim.

Caleb'in odası.

Ama Seth kapıyı itip açtığında boş olduğunu gördük.

"Nerede o?" Seth sordu ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak koridora baktım, kapılardan birinin aralık olduğunu fark ettim. Roxy'nin kapısı.

Omurgamdan aşağıya bir endişe sızdı ve içimde alçak bir hırıltı yükseldi. Aklımda bir türlü kurtulamadığım bir fikir oluşurken boğazımın dibinde bir ses duydum. Dün gece Ignis House'a gitmemişti ve burada sık sık uyuduğunu biliyordum. Ve eğer Caleb odasında yoksa o zaman ya...

Yemin ederim, sanki yıldızlar beni o kapıya doğru itiyor, hissetmeye hakkım olmadığı halde içimdeki kıskançlık ve öfke alevlerini körüklüyordu.

Henüz böyle bir şey yapmadım. Ya da hiç, gerçekten. O benim değildi. Ama öyleydi. Ve eğer ona bir daha dokunursa, sikini koparıp ateşe verirdim.

Çenemi sıktım ve odasına doğru yürüdüm, kapıyı çalma zahmetine girmeden ya da beni gizleyen susturucu balonu serbest bırakmadan kapıyı iterek açtım.

Ben ve peşimden gelen Seth.

Bakışlarım ikisinin yattığı, kadının başını adamın göğsüne koyduğu ve adamın kolunu kadına doladığı yatağa düştüğünde dünya dönmeyi bıraktı. Zihnimin derinliklerinde bir yerde donuk, yankılı bir gümbürtü ve kulaklarımda durmak bilmeyen bir çınlama vardı.

Uzun bir süre kıpırdayamadım bile, vücudum bir anda gerildi. Öfke o kadar güçlü ve etkiliydi ki, onu bedenimden çıkardığım anda içinde yanmaktan korkuyordum.

Seth inliyordu, elini uzun saçlarına götürürken yanımda bir ileri bir geri volta atıyordu, bakışları ikisine sabitlenmişti, sanki o da bu durumdan benim kadar etkilenmiş gibiydi ama ben buna konsantre olamıyordum. Çünkü en iyi arkadaşımı öldürmek üzereydim.

Gölgeler içimde yükseldi ve içimden bir öfke kükremesi çıkarken susturucu balonu bıraktım ve Caleb'i yatağın dışına sürükleyip hareket etmeyi bırakana kadar güzel yüzünü dövmek niyetiyle yatağa doğru atıldım.

Roxy uyandığında korku dolu bir çığlık attı ve ben de bana ait olana dokunan orospu çocuğunu yakalayamadan bir hava kalkanına çarptım.

İçimdeki Ejderha kan istiyordu ve bedenim yer değiştirme arzusuyla yanıp kaşınıyordu. Ama buna öfkeli bir kararlılıkla karşı koydum, vücudunun pençelerimin değil yumruklarımda kırıldığını hissetmek istediğimi biliyordum.

"Ne oluyor lan?" Caleb kız arkadaşımın yanında doğrulurken bağırdı, battaniyeler belinde toplanacak şekilde kaymış ve eşofmanını ortaya çıkarmıştı. Ama beynim onun kafasını boynundan ayırma dürtüsüne daha çok odaklanmıştı.

giysiler. "Ona dokunmadım!" diye ekledi, gözlerimdeki cinayetle ona bakmamın nedenini açıkça anlamıştı.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Roxy yorganı bir kenara iterek ayağa kalktı ve siyah bir atletle bana baktı.

Bir erkeğe göre daha büyüktü ve kalçalarından aşağı sarkıyordu. "Siktir git, göt herif," diye bağırarak beni işaret etti ve ben de yumruklarımı alevlerle kaplayıp bizi ayıran kalkanı yumruklayarak büyüsunü geçmeye çalışırken yine tutarsız bir şeyler bağırdım.

"Orada saklanmayı bırak, seni lanet olası korkak!" Kükredim, Seth yanımda hırlarken bakışlarım Caleb'a sabitlenmişti, arkamı kolluyormuş gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey olmadı, dostum!" Caleb bağırdı. "Max burada bizimle birlikteydi. Onun kâbuslarına yardım ediyordu ve ben de ona yardım ediyordum çünkü sürekli bu kadar çok negatif enerji almakla mücadele ediyordum!"

"Burada olduğunu bile bilmiyordum," diye ekledi Roxy öfkeyle, bakışları üzerimde sabitlenmişti. "Ama bana güvendiğin için teşekkürler, seni bok parçası."

"Onun lanet yatağındasın!" Kükredim, tüm öfkemi Caleb'a yönelttim. Çünkü ona doğrultmaya dayanamıyordum. "İkiniz de yarı çıplaksınız!"

"Oldukça şüpheli görünüyor, dostum," diye ekledi Seth acı bir şekilde, katlanarak Kollarını göğsünde kavuştururken çenesi daha fazlasını söylemekten kaçınıyormuş gibi öfkeyle çalışıyordu.

"Ama değil," diye tersledi Caleb, Seth'e acı dolu bir bakış atarak beni sinirlendirdi çünkü dikkatinin benim üzerimde olması gerekiyordu.

İkisinin arasına bakarken damarlarımda dolaşan kana susamışlık ve öfkeyle mücadele ettim; umutsuz, çaresiz bir özlem içimi doldururken bakışlarım ona takıldı.

Derimin altındaki Ejderha burayı, en çok da Caleb'i parçalamaya hazırdı ve göğsümde şiddetli, amansız bir acı başladı çünkü o olmasa bile bir gün biri olacağını fark ettim. Birlikte olamadığımız için öylece bekâr kalmayacaktı.

Bunu yapmasını nasıl bekleyebilirdim? Aşk başka bir yerde bulamayacağını biliyor olabilirdim, ama bu bağa rağmen başka biriyle yatmasının tamamen

mümkün olduğunu zaten biliyorduk. Hatta özellikle biriyle.

Bakışlarım tekrar Caleb'a kaydı ve güçlü bir öfke bedenime dolup gözlerimi Ejderha yarıklarına çevirirken dişlerimi sıktım. Eğer kızıma bir daha dokunursa onu öldürecektim. Eğer cidden kızıma ellerini sürebileceğini ve onları vücuduna bağlı tutabileceğini düşünüyorsa-

Roxy tam önümde durana kadar yatakta ilerledi, pozisyonu benimle göz göze olduğu anlamına geliyordu, hava kalkanını düşürürken ve göğsüme olabildiğince sert bir şekilde iterken kendi öfkesi güzel yüzünü kaplıyordu. Beni hareket ettirmek için yeterli değildi ama bu itişin gücünü hissedebiliyordum ve niyetinin bu olduğunu biliyordum.

"Şunu aptal kafana sok, pislik - hiçbir şey olmadı. Onunla benim aramda böyle bir şey yok. Artık değil," diye bağırdı.

"O zaman ne sikime yatağınızda birbirinize sokuldunuz?" Diye sordum, içimdeki yer değiştirme dürtüsü beni ele geçirirken dudaklarımın arasından dumanlar döküldü ve öfkeli bakışlarımı bir kez daha Caleb'a çevirdim.

"Sorun *sensin*, salak," diye tersledi Roxy, beni tekrar itti ve daha da yüksek sesle hırlamamı sağladı. Ne sikime ben hazırken içimdeki canavarı yemlemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki- "Sadece sensin. Öyle olmasa bile, öyle."

"Ne?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak sordum ama ben daha bu düşünceyi oluşturamadan ağzı benimkinin üzerindeydi.

Kollarını boynuma dolayıp üzerime atladığında güneşin tüm sıcaklığı aramızda alevlendi, saf bir ihtiyaç iniltisi benden kaçarken bacakları belime sıkıca sarıldı ve dilini dudaklarımın arasına soktu.

Açlıkla hırladım, onu daha sert öptüm ve onu kendime doğru tutarken kıcını kavradım. Onun için hissettiğim kıskançlığın her bir dilimini tattım.

O öpücük, onu isterken ve ona asla sahip olamayacağımı bilirken çektiğim her acı.

Canımı acıtacak kadar sertçe çekiştirirken parmaklarını saçlarıma doladı. Ona hâlâ vahşi bir canavar olduğumu ve yakın zamanda kafese kapatılmayacağımı söyleyen bir hırıltıyla alt dudağını ısırdım. Gerçi beni kafese koyma şansı olan biri varsa o da oydu.

Onu çevirdim ve duvara yasladım, sert sikim külotunun ıslak malzemesine sürtünürken onun için inledim ve Seth ve Caleb'in odadan çıktığını belli belirsiz fark ettim. Ama onlar umurumda bile değildi. Onları ve yıldızların beni bu odaya getirdiklerinde hissetmemi istedikleri delice kıskançlığı unutmuştum çünkü o vardı. Ve sadece o vardı, tıpkı bana sadece ben varım dediği gibi. Bizi ayırmak istedikleri için yıldızların canı cehenneme. Bunu durdurabileceklerini, *bizi* durdurabileceklerini düşündükleri için onları sikeyim. Bizi durduracak bir şey yoktu. O benim için her şeydi ve ona asla gerçekten sahip olamayacak olsam bile, onu istemekten asla vazgeçmeyecektim. Ona ait olmayı asla bırakmayacaktım.

Roxy beni daha sert öptü, benim Ejderha'mın ateşiyle yanarken ve öfkem çok daha ilkel bir şeye dönüşürken daha fazlasını talep etti.

O benimdi. Yıldızların kaderinde benim olmak vardı. Benim olması gereken kız.

benim Elysian Mate'imdi ve çok daha fazlasıydı. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Bunca zamandır onsuz güneşin ışığından yoksun ay gibiydim. Soğuk, solgun ve hayattan yoksun. Ama o beni aydınlattı ve yaktı. Ve onunla yanmayı asla bırakmak istemedim.

Onu bir çekmecenin üzerine bıraktım, göğsümü tırmalarken çekmecedен bir şeyler fırladı ve tepemde bir gök gürültüsü patladı.

Ama gitmesine izin veremezdim. Bırakamazdım. Kahretsin, gittiğimde onun kollarında olduğum sürece beni durduğum yerde vurmaları bile umurumda değildi.

Eşofman altımı aşağı doğru itti, parmakları onun için yaptırdığım dövmenin üzerinde gezindi ve onları sikimin etrafına sarmadan önce daha da yüksek sesle hırlamama neden oldu ve ıslak külotunu kenara ittim.

"Artık sensiz olamam, Roxy. Bu beni öldürüyor. Beni öldürecek," diye inledim ağzına karşı ve ihtiyaçla inledi, beni daha yakına çekti, böylece aletimin başı kaygan merkezine bastırıldı.

Ama bu niyetimizi gerçekleştiremeden, bir yıldırım üstümüzdeki çatıya çarptı ve tüm ağaç ev bir tarafa savrulurken, ahşapta alevler patlarken ve diğer odadaki arkadaşlarımızdan bağırışlar gelirken çığlık attı.

"Siktir!" Kükredim, kendimi ondan ayırdım ve ona olan ihtiyacım onu öldürmeden önce eşofmanlarımı tekrar yukarı çektim.

"Darius," diye homurdandı Roxy, kendimi kaybetmemem için açık bir talepte bulunarak, ama o kadar öfkeliydim ki onu zar zor duyabiliyordum.

Yumruğumu ahşap duvara bir delik açacak kadar sert vurdum ve gök gürültüsü tekrar tepemde patlarken dudaklarımdan ejderha gibi bir kükreme döküldü.

Kalbimin sahibi olan güzel kıza son bir kez daha baktım, onu terk etmek zorunda kalmamayı dünyadaki her şeyden çok diledim ve tam da bunu yaparken kendi ruhumu ikiye böldüm.

Ön odaya geri döndüğümde diğer Mirasçılar beni rahatlatmaya çalıştılar ama ben dinleyemedim, pencereyi açarken eşofman altımı düşürdüm ve fırtınanın içine daldım.

Ejderha formum bedenimden fırladı ve sert ve hızlı bir şekilde Dudaklarımdan alevler saçarak çitteki boşluğa doğru ilerledim, kız arkadaşımın sahip olmam gereken her şeyi kaybetmenin acısıyla tükendim.

Çitteki deliğe ulaştığımda, vites değiştirdim, içinden geçtim ve tekrar vites değiştirerek dağlara doğru yola çıktım.

Fırtına bulutları beni saklıyordu. Her şeyden ve herkesten olabildiğince uzak durmam gerekiyordu yoksa bunu hak etmeyen birine saldıracaktım.

Kanatlarımı çırttım ve olabildiğince hızlı uçtum, akademiye ve onunla birlikte kalbimi de geride bıraktım. Zihnim, ateş dolu gözleri ve günah tadında dudakları olan güzel bir kızın ve onu her zaman benden uzak tutacak olan kaderin cilvesinin görüntüleriyle doluydu.

Ben uçarken fırtına dinmedi, asla arkama bakmadım, sadece gökyüzünde yarışmaya devam ettim ve yanan sıcak pullarımın üzerine düşen dondurucu yağmurun sefaletini memnuniyetle karşıladım.

Zihnim ona yaptığım her kötü şeyle dolup taşıyor, bana bu şekilde acı çekmeyi hak etmemin tüm nedenlerini hatırlatıyordu.

Pişmanlıklar ve kendime duyduğum nefret, beni üzerime dökülen tüm sulardan daha fazla boğmakla tehdit ediyordu.

Sonunda iki dağın arasındaki büyük bir açıklığa indim, düz ova yağmurla dövölüyordu ve pençelerim nemli toprağı kazıyordu.

Bulutların arasında onları göremesem de yıldızlara kükredim ama yine de yaptım, tıpkı onların beni lanetlediğı gibi ben de onları lanetledim ve gökyüzüne kadar yükselen devasa bir ateş topunun içinde Ejderha ateşinden dev bir duman üfledim.

Başımı eğdim, önümde yavaşça sönen alevleri izledim ve duman dağılırken dumanın arasından çıkan bir figür gördüğümde kalbim durdu, uzun saçları etrafa dökölüyordu ve yüzündeki karanlık ifade bana çok kızgın olduğunu söylüyordu.

"Sakin benden kaçma, Darius Acrux," diye hırladı Roxy, aslında benim olduğunu şimdi fark ettiğim atletiyile bana doğru yürürken.

Ayakları çıplaktı ve altın kanatları sırtında esniyor, yağın yağmura rağmen türünün ateşiyile parlıyordu.

Gök gürlerken üzerime bir hava kalkanı kapandı ve şimşek çaktı, yarattığı kubbenin üzerinde parçalandı ve sanki onu kullanan oymuş gibi onu aydınlattı.

Fae formuma geri döndüm, içimdeki ona gitme arzusu ile onu yıldızların gazabından koruma ihtiyacı arasında savaşırken kaslarım gerginlikle gerildi.

Gözleri tehlike ve kararlılıkla parlayarak bana doğru ilerlerken hiç kıpırdamadan durdum.

"Biliyor musun, hayatımdan çıkarılıp senin dünyana getirildiğimde, insanlar bana sürekli yıldızların nasıl görüldüğünü anlatıp durdular. kaderlerimizi seçeriz. Bana kaderlerimizin taşta kazındığını ve gökyüzünde parıldayan o küçük ışık noktaları tarafından mühürlendiğini söylediler. Ben de onlara kadere inanmadığımı söyledim. Ne kadar çok kehanet ve burçlar ve hepsinin doğruluğu kanıtlandı, alay etmeye ve onlara inanmadığımı söylemeye devam ettim."

"Bu bir sürpriz değil, Roxy. Sen tanıdığım en inatçı Fae'sin." "Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye homurdandı ve içinde bir öfke dalgası yandı.

Bana karşı kullandığı ses tonu. Bunca zaman sonra bile, onu ilk gördüğüm günkü kadar saygısız, kaba, kesici ve hiddetliydi. Belki şimdi daha da öyleydi.

"Madem beni bu kadar iğrenç buluyorsun, o zaman neden beni buraya kadar kovaladın?" Meydan okudum.

"Çünkü buraya geldiğim andan itibaren kimsenin benim kaderime karar vermesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Bu yüzden *şimdiye kadar* tanıdığım en kaba, en dik kafalı, en sinir bozucu pislik olmana rağmen yine de seni istiyorum. O yüzden yıldızları siktir et. Ayı, meteorları ve lanet bulutları siktir et. Bırak gökyüzü ben ona siktir git derken beni izlesin. Yukarıda ya da aşağıda hiçbir şey

bana ne yapacağımı söyleyemez. Bana senin olduğumu söyledin ve ben de senin benim olduğunu düşünüyorum."

"Sence?" diye sordum. "Seni sevdiğimi söyledim. Bunu bedenime dövme olarak yaptırdım Roxy, duygularımı açıkça ifade ettiğimi hissediyorum. Kendim için istediğim tek şey sensin. Yapmak istediğim ve yapamayacağım tek seçim sensin. Yani hiçbir şey *düşünmüyorsun*. Senin olduğumu *biliyorsun*, her parçamla. Ama bana sahip olmaktan ne istediğini ya da benim de sana sahip olup olmadığımı hiç söylemedin."

Gök gürültüsü gökyüzünde kükredi ama Roxy hava kalkanını yerinde tutarken bunu tamamen görmezden geldi, şimşek defalarca ona çarptığında bile irkilmedi.

"Ben kimsenin sevmediği kızım, Darius," dedi. "Hayatım boyunca Darcy'den başka kimse. Ve asla belli etmesem de, eskiden Darcy'yi bulmayı hayal ederdim.

Beni bir peri masalındaki prens gibi sevecek, böylece prensesi olabileceğim biri. Ama ben seni bir prenses gibi sevmiyorum. Aramızda yumuşak, tatlı ya da kolay bir şey yok. Vahşi ve öngörülemez. Şimdiye kadar hissettiğim tüm acılardan daha fazla acıtıyor ve beni tahmin edebileceğim her şeyden daha fazla tüketiyor. Kalbimi korkunun en iyi türleriyle çarptırıyorsun ve bağırsaklarımı şimdiye kadar tanıdığım en öfkeli kelebeklerle sıkıyorsun. Senden bir erkekten nefret edebileceğimi bildiğimden bile daha fazla nefret ettim ve sanırım seni bu kadar öfkeyle seversem içinde yanacağım."

"Yani beni sevmene izin vermek istemiyor musun?" Benden bir metre kadar uzakta durduğunda ona bakarak sordum ve gökler onlara meydan okuyuşumuz karşısında öfkeyle kudurdu.

"Belki de değil," diye kabul etti ve içim daraldı ama atletimin paçasını kaldırdı ve başparmağını kalçasının önünden geçirip oradaki tenini gizlemek için kullanmış olması gereken örtüyü kaldırırken bakışlarım elinin hareketine takıldı.

Bakışlarım tenindeki mürekkep çizgilerini takip ederken boğazımda bir yumru oluştu. Bu deseni biliyordum çünkü Gabriel'in bana kendi tenime yerleştirmemi söylediği deseni yansıtıyordu. Bana hayır dediği gece göklerin konumunu belirleyen çizgiler. Kalbimin sesini daha önce dinlemiş olsaydım her şeyin çok farklı olabileceği o gece. Tasarımın solunda, kalçasından aşağıya doğru narin bir yazıyla akan kelimeler, kendi tenimdekilerin aynasıydı. *Sadece o var.*

"Sanırım çoktan yanıyorum, Darius," diye nefes aldı. "Ve öyle değilmişim gibi davranmayı bırakmamın zamanı geldi."

Öne doğru bir adım attım ve yüzünü ellerimin arasına aldım, bunun gerçek olması için sert ve talepkâr bir yalvarışla onu öptüm. Çünkü eğer ona sahip olursam, her şeye sahip olacağımı biliyordum. Ve yarınımızı bize vermeleri için yıldızları gökyüzünden söküp atmamız gerekse bile umurumda değildi. Bunu yapardım. Her şeyi öderdim.

Bu duyguyu kalıcı kılmak için benden istedikleri bedeller. Sadece ona gerçekten sahip olmak için.

Bana bunu ver, diye yalvardım onlara, kendimi onun ağzının benimkine değdiği, ellerinin tenimde dolaştığı ve nabzının benimkiyle aynı baş döndürücü ritimde attığı hissinde kaybederken. *Onu bana verin ve istediğiniz her bedeli ödeyeyim.*

Gök gürültüsü sanki gökler yalvarışlarımı reddediyormuş gibi daha da yüksek sesle çarpıyor gibiydi, ama Roxy'yi kollarıma alıp sanki bu elimizdeki tek şansmış gibi öperken kısa sürede yıldızları ve yaptıkları her şeyi unuttum. Ve belki de öyle olacaktı. Çünkü sihriyle fırtınayı fiziksel olarak mümkün olduğu kadar uzun süre durdurmayı planladığı açıktı ve göklerin bir daha bu kadar yaklaşmamıza izin verip vermeyeceğini kim bilebilirdi?

Çamurlu bir tarlanın ortasında duruyorduk, bu da şu anlama geliyordu. Önümüzde çok fazla seçenek vardı, bu yüzden dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kucağıma alarak tekrar yere oturdum.

Beni daha sert öperken dili benimkini kovaladı ve büyüm onunkiyle birleşmek için can atan tenimin kenarlarında dans etti. Benim engellerim ortadan kalktı ve onunkiler de onu takip etti.

Çarpışan sihir içimize aktı.

O kadar güçlüydü ki nefesimi kesti, bu sonsuzluk, İçinde boğulmak istediğim bir ritimle kükreyen durdurulamaz bir güç okyanusu.

Ellerim omurgasında yukarı doğru hareket etti, hala giydiği tankımın malzemesini itti, ancak bronz kanatlarına takıldı, benim için hareket etmeyi reddetti ve parmaklarım tüylerinin ipeksi yumuşak dokusuyla buluşana kadar hayal kırıklığıyla homurdanmama neden oldu.

Tüm vücudundan bir ürperti geçti ve parmaklarımı kanatlarının üzerinde gezdirirken bir solukla geri çekildi, bana bakarken göz bebekleri büyüdü. "Tekrar yap," diye emretti, gözleri parladı ve yüzüne bir gülümseme getirdi.

İstedini yaparken dudaklarım kanatlarının çıkıntılarını okşuyor, sonra parmaklarımı sırtında etiyle birleştikleri noktada gezdiriyordum.

Hareketi tekrarladığımda inledi ve boynunu öpmek için eğildim, altımızdaki zemin yıldızların bize karşı savunmasının bir sonraki dalgasıyla güremeye başlarken tatlı teninin tadına baktım.

Roxy dizlerini kalçalarımın her iki yanındaki toprağa gömdü ve büyümüzün bağlantısı sayesinde altımızdaki toprağın gücünü nasıl kullandığını hissettim, onu bir kez daha büyü parıltısıyla hareketsiz kalmaya zorladı.

Kanatlarındaki tutuşumu bıraktım, ellerimi etrafımızda gezdirdim ve bizi çevreleyen bir halkada alevleri var ettim, böylece biz burada bu şekilde kalırken gücünü yenileyebilir ve bizi kaderimizden korumak için ihtiyaç duyduğu her şeyi ona verebilirdi.

Boynunu öpmeye devam ederken ellerimi vücudunda gezdirdim, sert meme uçlarını tankımın içinde hissettim ve ağzımı birbiri ardına üzerlerine kapattığımda inledim.

Roxy adımı inledi ve yemin ederim ki bu dünyadaki en güzel sestti.

Beni geri itti ve ben de ona izin verdim, ıslak, çamurlu zeminde uzanırken belini kavradım ve uyluğundaki mürekkebi öpebilmem için yüzümün üzerine diz çökmesini sağladım. Dilimle dövmenin her bir çizgisini takip ettim, kalbim dövmeyi benim için kalıcı olarak tenine yerleştirdiğini bilmekle çarpıyordu.

Ellerim kalçalarının arkasına ve kıcının yuvarlak kıvrımına doğru kayarken, parmaklarımı içine sokmadan önce ağzımı dövmenin üzerinde gezdirdim.

ve onlardan kurtulmak için ellerimi ateşe verdim.

Alevler tenini öptüğünde Roxy'nin nefesi kesildi ama içindeki Anka kuşu yanmasına izin vermedi.

Başımı kalçasından ortasına doğru çevirdim, kıcını sıkıca kavradım ve arzusunun tatlı tadı dilimle buluşurken onu ağzımın üzerine indirdim.

Gök gürültüsü o kadar gürledi ki kalkanın içindeki hava sarsıldı, ama büyü bizi burada koruyarak yıldızlara meydan okuyabilmemizi sağladı.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, dokunuşumla zevkten titremesi ve bronz kanatlarının iki yanımızda genişçe açılarak şimşek çakması ve onu düşmüş bir melek gibi göstermesi hoşuma gitti. Ve ben onu mahveden iblisin ta kendisiydim. Bundan bir an bile pişmanlık duymayı kendime yediremedim.

Kalçalarını sallamak için kıcındaki tutuşumu kullandım ve talimatlarıma itaat etti, onu yutarken yüzüme bindi, kirli sakalımın sert ısırtığı

Yumuşak tenini sıyrıyor ve dilim tekrar tekrar onun ortasına doğru sürükleniyordu.

Benim için o kadar ıslaktı ki, onu doldurma ihtiyacıyla horozumun zonklamasına neden oldu ve amına karşı homurdandım, kalçalarını daha acil bir şekilde sallarken ve dilim klitorisine taparken nefesini kesmesini sağladım.

Benim için geldiğinde, mutluluk içinde haykırdı, kanatları genişledi ve etrafımızdaki ateşler daha parlak bir şekilde alevlendi, tenimi ısıttı.

Altımızdaki toprağın tekrar titrediğini hissedebiliyordum. yıldızların bizi ayırmak için gönderdiği depremin gücüyle titriyor gibi görünüyordu. Bizi güvende tutmak için Elementler üzerindeki kontrolünü zorlarken Roxy'nin büyüü benimkini daha da sert bir şekilde çekiyordu ve ben onun içindeki güce hayret etmekten kendimi alamıyordum.

Yağmur hava kalkanına o kadar sert çarpıyordu ki, yüzeyinden akan sürekli su tufanı dışında ötesini göremiyordum. Sanki ikimizden başka hiçbir şeyin var olmadığı bu küçük cenneti bizim için yaratmıştı ve çalabildiğimiz her an için bundan sonuna kadar faydalanmaya niyetliydim.

Roxy'nin belini kavradım ve onu üzerimden savurarak çamura sırt üstü düşürdüm ve ben onun üzerine çıkarken pis bir kahkaha atarak kanatlarını savurdu.

Ağzım onunkini buldu ve beni sertçe öptü, onu altımdaki çamura gömerken orgazmının tadı dudaklarımız arasında dans ediyordu.

Giydiği atletin paçasını buldum ve yırtarak başının üzerine geçirdim. Ancak kumaş kollarına dolandığında, onları içinde tutmak için büktüm, başının üstünde sabitledim ve yeşil gözleri öfkeyle parlarken ona sııttım.

Bana karşı koymak istercesine sırtını kamburlaştırdı, ama aletim bu hareketle onun girişini buldu ve içine girdiğimde

bu fikri tamamen unuttum.

"Kahretsin, Darius," diye nefes aldı, amının mükemmel sıkılığı şaftımın etrafına kapandı ve daha sert ittim, onu doldururken çıkardığı sesi ve tüm vücudunun benimkine karşı yükselme şeklini sevdim.

Dudaklarını tekrar yakaladım, altımızdaki zemin şiddetle sarsılmaya devam ederken ve tepemizde çakan gök gürültüsü ortalığı inletirken onu aklıkla öptüm.

bütün kelime titreşir.

Öpücüğümün içinde eridiği an, kalçalarımı geri çektim ve tekrar sertçe ittim, ellerini başının üstünde tuttum ve onu reddedilemez bir şekilde benim yapma umutsuz ihtiyacıyla onu becerirken vücuduna hakim oldum.

Ejderhalar bulabildikleri en paha biçilmez hazineyi bulup kendilerine mal etmek için yaratılmışlardı ve o da benim sahip olmayı umabileceğim en değerli varlıktı. O güzellik, güç, cesaret ve umuttu ve sonsuza kadar her günümü onu kendime ait kılmak için harcasaydım bunu seve seve yapardım.

Adımı teninin her santimine kazıyacak, onu öpücüklerimle damgalayacak ve dünyadaki hiçbir Fae bunu inkâr edemeyene ve yıldızlar bile buna izin vermek zorunda kalana kadar onu aşkımla işaretleyecektim.

Boştaki elim vücudunun kıvrımlarında gezinirken sikimi tekrar tekrar içine soktum ve eti çamurlu bir renge boyandı.
el izlerini yıkamasını hiç istemedim.

Dudaklarından kaçan her çığlık, daha sert, daha derin iterken beni teşvik etti, doğru göremeyene ya da doğru düşünemeyene ve dünyada kalan tek şey ben ve o ve başka hiçbir şey olmayana kadar benim için tekrar tekrar gelmesini istedim.

Ona hükmettiğimde birkaç coşku dolu dakika boyunca bana teslim oldu, vücudu benimkine benim yaptığım gibi boyun eğerken zevkle homurdanmamı sağladı.

Her zaman ona boyun eğdirmek istemişimdir.

Ama tabii ki bu kadar kolay olmasına izin vermeyecekti.

Keskin bir çekişle kollarını tişörtten ve benim tutuşumdan kurtardı ve beni iterek altında yuvarlanmamı sağlamaya çalışırken ellerini göğsüme götürdü.

Onu reddederek hırladım, ona bu şekilde sahip olma hissinden vazgeçemeyecek kadar çok hoşlanıyordum ve onu daha da derinden sikebilmek için dizini kavradım. Ben ona daha sert ve daha sert vururken onun inlemesini ve benim için kıvranmasını izledim, elleri göğüslerini pençeliyor ve meme uçlarını sıkıyor, cildinin her santimini çamurla boyuyordu.

Ama tam onu avucumun içine aldığıma emin olduğum anda tekrar uzandı, elini omzuma bastırdı ve içinde yaşayan gölgelerle beni geriye savurdu.

İçimdeki karanlığın keskin bir şekilde karşılık vermesiyle inledim, tüm vücudumu zevkle doldurdum, içimizdeki gölgeler birleşti ve keskin bir birleşme ihtiyacıyla titreşti ve kendimi bir şekilde onun altında sırtüstü buldum.

Etrafımızı karanlık kaplamıştı ve ben parmaklarımı Roxy'nin kalçalarına geçirerek sıkımı içine soktum, beni o kadar derine çekmesini sağladım ki her hamlemde nefesini çaldı.

Gölgeler kulağıma bir şeyler fısıldıyor, beni daha derine çağırırken besledikleri zevki yoğunlaştırmak için kendi kanımı dökmek istememe neden oluyordu.

Ama kapüşonlu bakışlarım üzerimdeki kıza sabitlendiğinden, hiçbir şeye ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyamayacağımı bildiğimden, bunun yerine onlarla savaşmaya odaklandım.

Roxy'nin gözleri Anka ateşiyle parladı ve gölgeler vücudundan hızla uzaklaştı, içimde yaşayan alev de yükseldi ve başını zevkle geriye yatırırken onları kovmama yardım etti.

Kalçalarını kavrayışım sıkılaştı ve onu tekrar altına almak için eğildim. Ama beni reddederken elleri göğsüme indi, ben de

Onun yerine oturdu, onu sertçe öptü ve derinden becerdi.

Aramızda onun klitorisini buldum ve parmakları saçlarımı itti, ben de onun derinliklerine doğru itişlerimle aynı zamanda ovuşturdum, ta ki nefes nefese kalana, çığlık atana ve horozumun üzerine o kadar sert boşalana kadar, yardım edemedim ama onunla birlikte geldim.

Son bir kez daha sıkıca ittim, dar amcığı beni sıkıştırırken çığlık atmasını sağladım ve dudaklarımda adının hırıltısıyla sıcak spermlerimi içine döktüm.

Tepemizde çakan gök gürültüsü öfke ve uğursuzluk doluydu. Birbiri ardına çakan şimşekler hava kalkanına çarptığında ve kalkanı korumak için savaşıırken irkildiğinde, benden o kadar çok güç çaktı ki nefesim kesildi.

Orada kaldık, birleştik ve nefes nefese kaldık, açlık ve umutsuzluk yerine yumuşak ve tatlı bir şekilde öpüştük ve çamurlu ellerimi omurgasında aşağı yukarı gezdirdim, bunun son olduğunu biliyordum. Ama gitmesini istemiyordum. Onu kollarımdan başka hiçbir yerde istemiyordum, her zaman.

"Ben seninim, Darius," diye nefes aldı, sesi fırtınadan zar zor duyuluyordu. "Ve sen de benimsin. Ne olursa olsun."

Onu bir kez daha öptüm, bunun bitmesini istemiyordum, gitmesini istemiyordum. Benden tekrar uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmak beni yeniden yıkacakmış gibi hissediyordum ama yine de bunun sahip olabileceğimizin en fazlası olduğunu biliyordum. Dayanabileceğimizi düşündüğümünden çok daha fazlasıydı ama aynı anda hiçbir yerde yeterli değildi.

Şiş dudaklarını son bir kez öptüm ve parmaklarını çenemde gezdirdi, sanki çenemin hatlarını ezberlemek istiyormuş gibi, sonunda geri çekilip ayağa kalktı.

Bedenlerimiz artık birbirine bağlı olmadığı an, ortak büyüümüzün akışı kesildi. Onun içimdeki gücünü kaybedince inledim.

Bu sırada dişlerini sıkarak hava kalkanını sadece kendi gücüyle korumak için savaştı.

Ben de ayağa kalktım, depremin gücü altımızdaki zemini sarsarken biraz tökezledim.

"Biz fırtınanın üzerinde uçarken kalkanı tutabilir misin?" Ona sordum, büyüüne çarpan şimşek cildimin rahatsızlıkla karıncalanmasına neden oluyordu.

"Sanırım öyle," diye kabul etti, vücudu kırmızı ve mavi alevlerle kaplı tam Anka formuna geçmeden önce kirli tankımı geri çekti.

Ben de yer değiştirdim, içimdeki Ejderha tazeliğinden kurtuldu ve Roxy gökyüzüne doğru havalanırken peşinden havaya sıçradım.

Sert ve hızlı uçuyorduk, yıldırımlar Roxy'nin kalkanına defalarca çarpıyor, o yıldırımlardan biri geçmeyi başarırsa neler olabileceği fikri kalbimi çarptırıyordu. Ama o daha sert uçtu, bulutların arasından bir yol açarak bulutların üzerine çıktık ve Birdenbire güneş ışığıyla yıkandık.

Etrafımızı saran hava kalkanı düştü ve bir kez daha akademiye doğru havalanmadan önce son bir kez bakiştık ve ben de kalbim yeniden kırılarak onun gidişini izlemek zorunda kaldım.

Ama bu kez çatlak o kadar derin değildi. Çünkü yıldızlar bizi ayrı tutmaya kararlı olsa da, karşı koymayı ve burunlarının dibinde kendi mutluluğumuzdan bir dilim talep etmeyi başarmıştık.

Sadece kin tutacak tipler olmadıklarını umuyordum. Çünkü eğer öyleyse, kaderin şimdi bize karşı döneceğini ve kaderin son gülen olmasını sağlayacağını hissediyordum.

Günün sonunda Jüpter Salonu'ndan çıkarken aklım dersler yerine kız arkadaşımıydı ve önümdeki patıkada duran altın parayı neredeyse ayağım üzerine düşene kadar fark etmedim.

Ona bakarken dilimi duman kapladı. Bu sıradan bir para değildi. Kral Agrien'in hükümdarlığından kalma dört yüz otuz sekiz yıllık som altın bir auraydı.

Hazineyi almak için eğildiğimde sırttım, zihinsel olarak hazine yığınımına eklerken içimdeki Ejderha mutlu bir şekilde kıkırdadı. Teknik olarak muhtemelen asıl sahibini bulup iade etmek için biraz çaba sarf etmeliydim ama boş ver. Bu para benimdi. *Benim*.

Diğer Varisler çoktan Küre'ye doğru yola çıkmıştı ve ben de oraya doğru ilerlemeye başladım, Atlas'ımı cebimden çıkarıp Roxy'ye bir mesaj gönderirken hızımı rahat tutuyordum. Henüz eskisi gibi birbirimizle mesajlaşmaya başlamamıştık ama birlikte olmak için yıldızları reddettikten sonra Sonunda tekrar yola girdiğimizi umuyordum.

Darius:

Ne giyiyorsun?

Yıldızların bizi ayırmak için gönderdiği bir fırtınada o tarlada ne kadar az giyindiğini düşündükçe alışılmadık sohbet başlangıcımız kalbimi hızlandırdı ve neredeyse sağımdaki patikanın kenarındaki altın parıltısını fark etmedim. Ama içimdeki Ejderha hazineyi kapmak için hazır olduğunda kaçırmayacaktı ve Kraliçe Alanara'nın hükümdarlığından kalma on auralık bir parça olan ve daha da nadir bulunan başka bir sikkeyi gördüğümde başım neredeyse kendi iradesiyle döndü.

Onu elime aldığımda sırttım, altını baş ve işaret parmaklarımin arasında ovuşturdum ve bundan elde ettiğim küçük sihir heyecanının tadını çıkardım.

Tam patikadan uzaklaşmak üzereyken ağaçların arasında masmavi bir değerli taş gözüme çarptı ve sırtarak onu almaya yöneldim.

Safiri yerden aldığımda Atlas'ım pırıldadı ve içimdeki Ejderha taşın içine yerleşmiş su büyüünün tadını aldı. Bu sıradan bir safir değildi - su safiriydi, oldukça nadirdi. *Ve oldukça da benim.*

Değerli taşı cebimdeki koleksiyona ekledim ve Roxy'nin benim için yazdığı mesajı bulmak için Atlas'ımı kaldırdım.

Roxy:

Sadece üniformam ;)

Ekte bir fotoğraf vardı ve eteği çıkarılmış ve okul gömleğinin düğmeleri açılmış görüntüsünü açtığımda kalın bir şekilde yutkundum, diz boyu okul çorapları ve son zamanlarda sınıfta giymeye başladığı stilettolarıyla birlikte siyah iç çamaşırını ortaya çıkardı. Kalçası çıplaktı ve dövmesini görebilmem için tenindeki örtüyü kaldırmıştı.

Ona gitmeyi o kadar çok istiyordum ki içimden gerçek bir inilti çıktı ve fotoğrafa uzun uzun baktım, bunun kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde onu yine uzak bir yere uçmaya ikna edip edemeyeceğimi merak ettim. Yıldızları kızdırmaya ve bizim için çizdikleri kadere karşı savaşmaya devam edersek, bize bir şekilde karşılık vereceklerinden emindim. Ama duramayacağımı da biliyordum. Ve sessizce umuyordum ki Yıldızlar, onlara karşı gelmeye devam edersek, bu çok aptalca olsa bile, kaderimiz için bize ikinci bir şans borçlu olduklarını eninde sonunda görecektik.

Roxy:

Geçen yıl Max'le sahilde fotoğraf çektirmenizle ilgili hikayeyi bana anlatmayı hiç bitirmedin...

Sikimi dizginlemem ve şu anda ıslak bir rüya gibi giyinmiş olduğu gerçeğini unutmam gerektiğini fark ettiğimde iç çektim. Ayrıca, sikim ondan herhangi bir hareket almayacak olsa bile, dikkatini çekmişim ve bunu korumayı planlıyordum. Eğer bu, Max'le benim bir grup azgın kadın tarafından saldırıya uğramamız ve okyanusa doğru kaymak için sihrimizi kullanmak zorunda kalmamızla ilgili hikâyeleri ona anlatmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapmaktan çok mutlu olurdum.

Ama bu mesajı yazmak üzereyken gözüme bir gümüş parıltısı çarptı ve dönüp ağaçlara baktım, orada asılı duran, esintide hafifçe sallanan narin bir kolyeyi fark ettim.

Ormanda dağınık halde hazine bulmak normal değildi. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla Atlas'ımı cebime koydum ve kolyeyi almak için ilerlemeden önce gözlerimi kolyeye diktim.

Eğer bir Ejderha için tuzak kurulacaksa, o kesinlikle buydu. Ama türünün tek örneği olan platin mücevheri dalından kaldırırken, yine sırtımdan kendimi alamadım. *Hepsi benim.*

Ağaçların ilerisinde, yaklaşık yüz doksan altı yıl önce yok olan Omega ailesinin kalkaniyla kesilmiş altın bir broş fark ettim. *Güzelmış. Benimki.*

Gölgelerin arasına dalıp hazine üstüne hazine toplarken gardımı alarak devam ettim, daha sonra yatakhaneme döndüğümde onları yatağımın ayak ucundaki sandığa eklemeyi düşünürken sırtımdan kendimi alamadım.

Sonunda bir kayanın üzerinde altın bir tacın durduğu bir açıklığa adım attım. Üstünkörü bir bakış bana üç yüz yıldan daha eski olduğunu söyledi.

Hava kristalleri ve ustalıkla işlenmiş. Muhtemelen Kral Hector'un hükümdarlığından. *Büyüleyici. Benim.*

"Ve bir hamlede Acrux Varisleri yok oldu!" Geraldine kendisini saklayan gizlenme büyüsünü açıklığın kenarına bırakıp kollarıyla garip bir hareket yaparken haykırdı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Tacı başıma takma dürtüsüne karşı koyup yeni hazinemın geri kalanıyla birlikte cebimdeki koleksiyona eklerken Xavier'in onun arkasında biraz utangaç görüldüğünü fark ederek sordum. Bunların hiçbirini geri alamayacağı kesindi.

"İkiniz de benim tuzaklarıma düştünüz," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Kötü niyetli olsaydım, muhtemelen ikiniz de yok olurdunuz."

"Pek olası *değil*," diye karşı çıktım. "Bir tuzağa doğru yürüdüğümün farkındaydım ve her kim olursa olsun onunla savaşmaya fazlasıyla hazırdım.

beni al. Krallıktaki en güçlü Fae'lerden biri olduğumu unutuyorsun Grus."

"İkincisi," dedi kibirle. "Ne?"

diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Krallıktaki en güçlü *ikinci* Fae'lerden biri. Gerçi şimdi düşünüyorum da, acaba sen gerçekten üçüncü müsün, çünkü benim hanımlarım en tepede iki yeri ortaklaşa iddia ediyorlar." Başını gökyüzüne doğru kaldırıp bir parmağını dudaklarına götürdü ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Bu küçük saçmalık konusunda aynı fikirde değiliz ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ne zaman

Vegas beni kışımın üstüne yatırmayı ve zaferle üzerimde durmayı başarırsa, fikrinizi geçerli sayabilirim. Ancak o günün gelme olasılığı düşük olduğundan, Varisler ve benim onlardan daha üstün olduğumuzu bilerek geceleri mutlu uyuyacağım."

Geraldine bir kahkaha krizine girdi, iki büklüm oldu ve karnını tutarken Xavier kaşlarını kaldırdı.

ve kollarımı kavuşturup onun çıkmasını bekledim. Çok uzun sürdü.

Sonunda tekrar doğrulduğunda, yüzündeki tüm neşe belirtileri kaybolmuştu ve Cerberus formuna geçip kafamı koparmaya çalışacak kadar vahşi görünüyordu.

"O gün hızla yaklaşıyor, Kertenkele Usta. Çalan çana dikkat et," dedi ciddi bir şekilde ve bana ters ters baktı.

"Ne?" Xavier sordu. "Bu bir öngörü falan mı?"

"Hayır, güzel atım, Görme Yetisi ile kutsanmadım, ama bir inanç nehrine ve hanımlarıma dağ gibi bir inanca sahibim. Şimdi, oyalanmayı bırak da yola koyulalım." Geraldine ağaçların arasına daldı ve ben de kaşlarımı kaldırarak onun geri çekilişini izledim.

"Bizi nereye götürdüğünü sanıyorsun?" diye sordum.

"Anneni ziyaret etmek istediğini sanıyordum," diye seslendi bize tekrar bakma zahmetine katlanmadan ve ben Xavier'le daha heyecanlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra onun peşinden ağaçların arasına daldım.

"Gerçekten mi?" Xavier, Geraldine'e yetişmek için acele ederek sordu ve benim de hızlanmama neden oldu.

"Elbette. Sevgili babam bizi bekliyor ve Evimizde kaldığı süre boyunca ona çok iyi bakılacağından eminim. Eminim ki onun ne kadar iyi olduğunu görmekten çok memnun olacaksınız."

Geraldine açıkladı ve bunun doğru olmasını gerçekten umuyordum, çünkü annemiz bu şansı hak ediyordu

Evli olduğu canavara zincirlendiği onca yıldan sonra mutlu olmak.

Ağaçların arasından çitlerdeki boşluğa doğru ilerleyen Geraldine'e ayak uydurduk ve dikkatini çekmek için kardeşimi dürttüm.

"Seni ağaçların arasına neyle çekti?" Ona sordum, içgüdülerinin benim yaptığım gibi hazineyi takip etmesine neden olmayacağını biliyordum.

"Oh, erm." Xavier biraz kızardı ve ben de onu rahat bırakmayacak kadar hıyarın tekiydim, itiraf etmeden önce sessizliğin uzamasını bekledim

gerçeği. "Havuçlar."

Bir kahkaha attım ve o da güldü, cebinden sulu turuncu bir havuç çıkardı ve büyük bir ısıruk alırken sırttı.

Çitin ötesine geçtiğimizde, Geraldine cebinden biraz yıldız tozu çıkardı ve bizi cennetin içinden geçirerek ailesinin mülkünün önüne getirdi. Akla gelebilecek her tür ağaç ve çalı ile dolu bir bahçenin arasında yer alan devasa beyaz bir malikaneydi, uzman toprak büyüsünün açık kullanımı kış olmasına rağmen çiçeklerin açmasını sağlıyordu, böylece her yer renk ve yaşamla dolup taşıyordu.

Geraldine bizi kapıdan geçirdi, sihirli imzasını kullanarak kapıyı açtı ve çakıllı yolda yürürken ziyaretimizi gizlemek için personele akşam izin verdiklerini açıkladı.

Annemin saklandığı yere yaklařtıķa içim beklentiyle doluyor, keşke daha erken gelebilseydim diyor ve annemin yaşadığı tüm o korkunç şeylere odaklanmamaya çalışıyordum.

Eve girdiğimizde, devasa boyutuna rağmen evin sade ve rahat olduğunu, sıcak eşyalarla dolu olduğunu ve havada taze pişmiş ekmek kokusu olduğunu görünce şaşırdım. Hamish Grus'un o zamandan beri yalnız olduğunu biliyordum.

Geraldine'in annesi yıllar önce ölmüştü, bu yüzden mutfak personelinin lezzetli kokulu yemekleri hazırladığını tahmin ediyordum ve umuyordum ki biz buradayken beslenecek.

Geraldine ayakkabılarını tekmeledi ve evin derinliklerine dalmadan önce onu takip etmemizi sağlayan sivri bir bakış attı. dar bir koridor.

İlerledikçe pişen yemeklerin kokusu daha da artıyor ve kahkaha sesleri dudaklarımda bir gülümseme oluşturuyordu. Burası sadece bir ev değildi.

büyüdüğümüz *ev* gibi, dürüst bir *evdi*. Ve annemin burada olması fikrini gerçekten sevdiğimi fark ettim.

"Benimle dalga geçme, Kitty," Hamish Grus'un gürleyen sesi koridorun sonundaki kapının arkasından bize doğru geliyordu. "Burada ağzımın suyu akıyor ve tadına bakmam gerekecek."

Burnumu kırıştırdım, acaba Geraldine'in babası çalışanlarından birini mi beceriyordu diye düşündüm, sonra da Geraldine'in neden hâlâ sesin geldiği kapıya doğru yürüdüğünü merak ettim.

"Beklentiye bozacaksın," diye annemin sesi geldi ve kaşlarım çatıldı.

Hamish, "Bekleyemeyeceğimi biliyorsun, ben sabırsız bir kirpiyim," diye inledi.

Annem yumuşak bir kahkaha atarak, "A o zaman ağzını," dedi ve ben de hırslayarak babasının kafasını koparmak niyetiyle Geraldine'in yanından geçtim. Annem buraya şehvet düşkünü yaşlı adamlardan kaçmak için gelmişti, bir başkasının kurbanı olmak için değil.

Önümdeki kapıyı hırslayarak açtım, bakışlarım fırının yanında duran anneme ve beş kişilik ahşap yemek masasının yanındaki sandalyede oturan Hamish Grus'a takıldı. İri bir adamdı, kalın kaslıydı, parlak kel bir kafası, siyah bir gidonu vardı.

Bıyık ve gr koyun pırzolası kesinlikle bir seçimdi. Yine de bir şekilde 'umurumda değil' havasıyla bu görüntüyü yakalamayı başardı.

Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve ağzı açıktı ve annem ona bir lokma ekmek attı, o da bir köpek gibi dişlerinin arasına aldı ve çiğnerken genişçe sırttı.

Ben neye tanık olduğumu anlamaya çalışırken, annem heyecan dolu bir çığlık atarak bana baktı ve beni kucaklamak için odanın öbür ucuna fırladı.

Ona sarılmak için çok geç kaldığımı hatırladım, beni sıkıca kavradığında gülümsedim ve babamın kontrolünden kurtulduğundan beri ondaki farklılığa alışmaya çalıştım. Kaçırdığımız onca yılı düşününce göğsüm daraldı. Onu benden uzak tutarken yoksun kaldığım tüm sevgiyi düşününce kalbim sızladı.

Xavier yanımda belirdi ve 'bakın ikiniz de ne kadar büyüksünüz', 'oh ve çok da kaslısınız', 'minik bebeklerim şimdi benden daha büyük', 'oh bak ışıktaki ne kadar mükemmel parlıyorsun, Xavier' ve benzeri bir tirada başlamadan önce ona sarılmak için beni bıraktı. Biz de ona sırtıtarak, yaygara koparmasına izin vererek ve iltifatlarını küçümsüyormuş gibi yaparken bile bundan zevk alarak içimize çektik.

İyi görünüyordu. Hem de çok iyi. Teni daha zengin, gözleri parlak ve hayat doluydu ve uzun, siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyordu. Onu babamın beklediği plastik mükemmellikten başka bir şeye benzerken hiç görmemiştim ve bu bana onun gerçekte nasıl bir kadın olduğunu ne kadar az tanıma fırsatı bulduğumuzu fark ettirdi. Burada evinde gibiydi, kazak elbisesinin üzerine yeşil bir önlük giymiş, ayağında bir çift kabarık çorap ve yüzünde hiç görmediğim kadar büyük bir gülümseme vardı.

Biz onun dikkatini çekerken, Hamish ve Geraldine kocaman bir tencere yahniyi ekmekler, tereyağı ve bir şişe şarapla birlikte sunmaya koyuldular. Ev yapımı etikette Gobblesome Grus Üzümlerinden yapıldığı yazıyordu ki bunun ev yapımı olduğunu tahmin ediyordum.

Annem bizi yuvarlak ahşap masaya oturttu ve hepimiz kendi tabaklarımızı doldurduk, görünürde bir hizmetçi yoktu. Hamish'in mutfaktaki rahat tavırlarından burada da durumun böyle olduğu izlenimini edinmiştim. Belli ki personel için parası yoktu, ama evini ailesine ayırmaktan memnun görünüyordu ve ben de bundan gerçekten hoşlandığımı fark ettim.

"Bu muhteşem ve en görkemli yemek için teşekkür ederim, Kitty Cat," dedi Hamish, yanına oturup gururla gülümseyen anneme sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Sen öğrettiğin için pişirebildiğimi biliyorsun, Hammy," diye dalga geçti, şakacı bir şekilde koluna vurup kirpiklerini kırıştırdıktan sonra dönüp beni ve Xavier'i yemeklerimizden birer ısırık alırken izledi.

Babamla yediğimiz gösterişli şeylere hiç benzemiyordu. Bu yemek sıcak, sağlıklı ve sevgi doluydu ve masanın karşısında anneme minnettarlıkla sııttım. "Bu harika," dedim ona dürüstçe.

"Mükemmel," diye onayladı Xavier ve kendi yemeğine yumulmadan önce gülümsedi.

Akşam boyunca orada kaldık, yemeklerimizi yedik ve annemle 'Hammy'nin onunla kalmaya geldiğinden beri yaptıkları tüm eğlenceli şeyleri dinledik.

Babamın yönetiminden memnun olmayan Fae'lerin bir listesini oluşturmak için çalışıyorlardı ve Hamish "la" ekleme ihtiyacını açıklamadan "la isyanı" olarak bahsetmeye devam ediyordu.

Annem aslında babamın düşmanlarının kim olduğunu bulma konusunda çok yardımcı oldu çünkü yıllarını babamın yanında geçirmiş, onunla birlikte etkinliklere katılmış ve birçok güçlü Fae ile olan ilişkilerini görmüştü. Babam kendi sesini dinlemeyi severdi, bu yüzden anneme sevmediği Fae'ler hakkında dert yanmış ve Hamish şimdi onlara yaklaştığında ona karşı kullanabileceği bolca cephaneye sahipti.

Annemi her şeyin dışında tutmaya özen gösteriyorlardı, onun dışında kimsenin hayatta olduğunu bilmesine izin vermiyorlardı ve kendimi bize hiçbir şey borçlu olmayan bu adama gerçekten ısırırken buldum

Yine de yardıma ihtiyacı olduğunda sadakatini sorgulamadan onu yanına almıştı.

İsyancılar, zulüm gören Tarikatları saklamak ve onları güvenli bir yere götürmek için krallık genelinde ağlar kuruyorlardı ve hatta Babamın Nebular Engizisyon Merkezlerinde hapsettiği Tiberya Farelerini serbest bırakmak için bazı planların başlangıcı.

Geraldine, A.S.S.'den ve hala nasıl gizlice buluştuklarından bahsediyordu ve ikisi arasında, biz saldırmaya hazır olduğumuz anda gelip babama karşı durmaya hazır, gözlerden uzakta büyüyen güçlü bir isyan varmış gibi geliyordu. Yani, evet, babamı desteklemek niyetindeydiler.

Taht için Vegas, ama aynı zamanda benim ve diğer Varislerin Konsey Üyesi olarak devam etmesi fikrinden de memnundular. Sadece zamanı geldiğinde Vegas'ın taç giymeyeceği gerçeğini kabul etmek zorundaydılar.

Krallığın yeni yöneticilerinin tahta çıkma zamanı gelmişti. Çünkü tahta çıkmak için bizden daha güçlü olduklarını kanıtlamaları gerekiyordu ve ben o günün geleceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Babama karşı yürüttükleri çalışmalar bir yana, annem kendini evcilleşmeye adanmıştı. Yemek yapmayı ve pişirmeyi öğreniyor, Hamish'le vakit geçiriyor ve toprak sihirlerini geliştirmeye çalışıyorlardı - dolayısıyla her yer güzel bitkilerle doluydu. Kısacası, mutluydu. Ve bunun bilgisi ruhumdaki acıyı ve kalp ağrısını ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir şekilde yatıştırdı.

Sabah kaçta uyanacağını seçebildiği için çok mutluydu. Sabahları kendi kıyafetlerini seçiyor, akşamları sırf canı istediği için kitap okuyarak geçiriyordu ve benim kalbim onun kapana kısıldığı hayat için acıyordu. Ama işte sonunda özgürdü ve bir kez olsun mutlu olacak bir şeye sahip olmak o kadar iyi hissettirdi ki Bütün akşam, bu küçük huzurlu yerden hiç ayrılmak istemedim.

Grus'lar zaman zaman oldukça tuhaf olabilirlerdi ama cidden iyi insanlardı ve onlara asla geri ödeyemeyeceğim bir borcum vardı. Bu yüzden babamı öldürmekle yetinmek zorundaydım.

Barış balonu bir gün bu duvarların ötesine uzanabildi.

OceanofPDF.com



"Kıcınızı sıkıştırın!" Biz çamurda çömelirken Washer seslendi, yağmur Pitball sahasında bizi dövüyordu.

Antrenman yaparken hiçbir zaman hava koşullarından korunmadık, böylece bir maç sırasında her koşula alıştık. Tüm sihrimizi rakiple savaşmak için ayırmamız gerektiğinde bunun için hiçbir sihir harcanamazdı. Washer en azından amigo takımına biraz merhamet göstermiş, onları sağanak yağmur altında kostümleri sıırılsıklam olana kadar prova yaptırmış ve sonunda duş almaları için soyunma odalarına gitmelerine izin vermişti.

"Bu saçmalığı daha fazla yapmamıza gerçekten gerek var mı?" Darius, likralı şortu ve sarı balıkçı yaka kazağıyla açılır kapanır bir sandalyede otururken yağmuru kendinden uzaklaştırmaya çalışan Washer'a bağırdı.

Profesör Prestos fazladan verdiği dersler yüzünden bunaldığı için Pitball eğitimini o devralmıştı. Pitball'dan hoşlanmıyordu bile ve kurallar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Görünüşe göre Nova, ekibimizin köpeklerle gitmesini umursamadı. Kafası Kral'ın kıcında olduğu için muhtemelen farkına bile varmamıştı. Washer'ı da kendisinden ayrıldığı için cezalandırmak amacıyla bu göreve atadığı hissine kapıldım. Ama gerçekten cezalandırılan tek kişi bizdik.

Washer, "Hayır, çok haklısınız Bay Acrux," diye seslendi. "Eşleştirin. Erkekler kızlarla. İşte böyle, Bay Capella ve Bayan Vega ile eşleşebilirsiniz." Washer, Seth'i bana doğru yönlendirirken dudaklarını susamışçasına ıslattı ve tüylerim diken diken oldu. Ekibin geri kalanını eşleştirdi, kimin kiminle gideceğine karar vermek için zaman ayırdı, sanki önemliymiş gibi. "Mmm işte bu, şimdi tüm kızlar sırt üstü yatın ve bir bacağınızı başınızın üzerine uzatabildiğiniz kadar uzatın. Erkekler, esnemeyi gerçekten genişletmek için ağırlığınızı uyluklarına verin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Caleb havladı.

"Susun Bay Altair. Esneklik her sporun önemli bir parçasıdır," dedi Washer. "Şimdi acele edin ve bacaklarınızı havaya kaldırın kızlar."

Bir hışımla çamurun içine düştüm, bacağımı başımın üzerine uzatabildiğim kadar uzattım ve Seth daha fazla itmek için üzerime eğildi, ağırlığını benden uzak tuttu, böylece bu çok garipleşmedi. Gerçi bunun zaten o bölgeye girdiğinden oldukça emindim.

Geraldine yanımda çamura uzanmış, iki bacağın da başının üzerine uzatmış, hiç sıkılmadan yatıyordu. "Hadi o zaman seni ıslak pipi, bacaklarımın arasını açmama yardım et," diyerek başını kaldırıp kalçalarının arasından Max'e bağırdı. Max sırttı ve ağırlığını kızın üzerine bıraktı, ayak bileklerini kavradı ve kasıkları kızınkilere değerken onları başının üstündeki çamura gömdü. *Tanrım.*

Bir homurtuyla Seth'e baktım ve o da arkadaşına kıs kıs güldü.

"Kızları daha sert itin, çocuklar!" Yıkayıcı seslendi. "Güzel ve *derin* bir esneme elde etmek için ağırlığınızı kullanın. Ağırlığınızı kullanmıyorsunuz Bay Capella." Bir su seli Seth'in sırtına çarptı ve üzerime devrildi, ağır vücudu benimkinin üzerine düştü. Bacağımı istediğinden çok daha uzağa gitmeye zorladığında tısladım ve ben de suyun buz gibi akışıyla sıırılsıklam oldum.

"Ah ah ah," diye onu geri ittim ve ayağa kalkmaya çalışırken eli çamura kaydı.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Seth, başını çevirip dişlerini Washer'a gösterirken, kendini üzerimden kaldırmayı başardı.

Washer, "Daha az tavrı, Capella, yoksa bu dönem için ekstra kredini kaybedersin," diye uyardı.

"Aşağılık herif," diye hırladı ve yüzünü bana döndü. "Üzgünüm bebeğim, takım için bir tane almak zorundasın."

Göğsünü iterek homurdandım. "Bacaklarımı değiştirmeme izin ver, bu resmen kırıldı."

Güldü, geriye doğru diz çöktü ve ağırlığını tekrar üzerime bastırmadan önce değişmeme izin verdi, ama fazla değil. Etrafımızda ince bir susturma balonu oluşturdu, gözleri çizginin ilerisinde olan Caleb'e kaydı.

"Ee... Cal ile tekrar konuştun mu?" diye fısıldadı, ayak bileğim başımın üzerinden geçerken ve ben yüzümü buruştururken.

"Evet, ama ne zaman konuşmayı sana doğru yönlendirmeye çalışsam konuyu değiştiriyor. Onu nasıl kıracağımı bilmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Yemin ederim bir şeyler hissediyor," diye mırıldandı.

Mezarlık olayından beri Caleb'in onun hayatını nasıl kurtardığını, sonra nasıl eğilip Seth'in ağzına baktığını ve neredeyse onu öpecekmiş gibi görüldüğünü her ayrıntısıyla konuşmuştuk.

Seth olayı an be an canlandırmıştı, bu yüzden oldukça iyi bir görselliğe sahiptim, ancak Kurt'un olayları dramatize etme eğilimi vardı, bu da onun anlatımının ne kadar doğru olduğundan tam olarak emin olamayacağım anlamına geliyordu. Ama bazı şeyler olmuş olmalı. biraz doğruluk payı var.

"Belki de ona sorman gerekiyordur," diye önerdim, artık bozuk plak gibi konuştuğumu biliyordum ama gerçekten, başka ne seçeneği vardı ki?

"*Ya da* belki onu kıskandırmamız gerekiyordur. Tepkisini izle," dedi ve ben kabul edemeden susturucu balonu bırakıp bileklerimi kavradı ve bir eliyle başımın üstünde sabitledi.

"Hey," diye tısladım.

"Max, bir resmimizi çek." Seth cebinden Atlas'ını çıkardı ve şimdi kalçalarını ileri geri sallayan arkadaşına fırlatırken, Geraldine onun başını tuttu ve ona çılgınca cesaretlendirici sözler söyledi. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Seth'in Atlas'ı çamura düştü ve Max şaşkınlıkla bize baktı. "Ne oldu?"

"Bir fotoğraf çek," diye tersledi Seth.

"Fotoğraf istemiyorum," diyerek bileklerimi çektim, avuçlarımı açtım ve itaat etmezse onu üzerimden havaya uçurmaya hazırlandım.

Max gülerek Atlas'ı kaptı ve tam Seth eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken bir fotoğraf çekti.

"Ah!" Bir hava fırtınası yaratarak onu benden uzaklaştırdım ve sert bir darbeyeyle çamurun içine uçurdum.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve hırlayarak doğrulup ayağa kalktım.

"Ne oluyor Seth?"

Ayağa kalktı, gülerken karnını tutuyordu ve ben de toprak büyüümü kullanarak ona çamur topları fırlattım. İlki suratının tam ortasına çarparak kahkahasını öldürdü ama ben ikincisini indirmeden bir hava kalkanı fırlattı.

Onu gömmeye hazırlanırken toprak ayaklarımın altında titredi ama Caleb aniden aramıza girdi ve Washer düdüğünü çalmaya başladı.

"Neler oluyor?" Caleb sanki Seth'in sınırlarının olmaması benim suçummuş gibi benden bunu talep etti. Ama itiraf etmeliydim, belki de Caleb biraz kıskanç görünüyordu.

"Beni öptü," diye homurdandım ve Caleb'in omzunun üzerinden suçlayıcı bir parmakla iti işaret ettim.

Caleb dönüp ona baktı ve Seth masumca omuz silerken yüz ifadesini göremedim.

"Bunun için yalvarıyordu," dedi Seth sırtarak. "Sürekli 'oh beni çok ıslatıyorsun, beni Kurt inine geri götür ve kıcıma sok' diyordu."

Ben hırlarken bir deprem benden uzaklaştı ve yer ikiye bölündü. *Onu öldüreceğim.*

Caleb yerde açılan deliğin önünden atlarken Seth bir hava bulutunun üzerinde yükseldi.

"Bu kadar yeter!" Yıkayıcı seslendi. "Bu yeni Düzen yasasının çok fazla cinsel hayal kırıklığına neden olduğunu biliyorum Bayan Vega, ama hepimiz kendimizi dizginlemeye çalışmalıyız. Eğer bir çıkışa ihtiyaç duyarsanız, bu azgın enerjinin bir kısmını dışarı atmanıza her zaman yardımcı olabilirim."

Seth ve Caleb'in de yaptığı gibi Washer'ın etrafında dönerek ürperdim.

"Neden böyle lanet bir sapıksın?" Kendimi durduramadan ona çıkıştım ve Washer'ın ağzı bir karış açık kaldı.

"Affedersiniz, Bayan Vega?" Washer elini kalbine götürdü, son derece kırgın görünüyordu.

"Hayır, o haklı," diye hırladı Seth. "Onunla bir daha böyle konuşursan, seninle kendim hesaplaşırım."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye Seth'e çıkıştım ama dayanışmasının tatlı olduğunu tahmin ediyordum.

"Oh-ho!" Washer'ın nefesi kesildi. "Kıcımla ilgileneceksin, değil mi, Bay Capella?" diye sordu, bunu tamamen farklı bir tehdit gibi söyledi ve yüzümü buruşturdum.

"Geri çekilmezsen seni kovduracağım, seni yaşlı sürüngen," diye bağırdı Darius, Max'i arkasına almış yürüyordu, saçlarından su akıyor ve üniformaları kaslı vücutlarına yapışuyordu. Fark etmişim ki

gerdirme saçmalığına katılmayı açıkça reddetti ve ben bunun Tory yüzünden. Bugünlerde hiçbir kızın kendisine yaklaşmasına bile izin vermiyordu ve bunda aptalca sevimli bir şey vardı.

Caleb iğrenç bir şekilde güldü ve Washer şok içinde hepimize baktı, sonra bir adım geri çekilerek gergin bir şekilde kıkırdadı.

"Kötü bir niyetim yoktu. Sen yanlış anladın," diye mırıldandı, hepimizin bakışları altında sinmişti.

"Güzel," diye homurdandı Darius. "O zaman bu takımın gelmiş geçmiş en iyi Pitball koçu olan Lance Orion'un sözleriyle, sınıf kovuldu."

Hepimiz Washer'dan uzaklaşıp soyunma odalarına doğru yöneldik ve Geraldine yanımda hoplaya zıplaya gelirken kahkahalarla güldü.

"Bu, o taşak torbasına kırtasiyesini nereye tıkacağını gösterecek," dedi bir kahkaha daha atarak ve ben de sııttım.

"Yine de ürkütücü olmaktan vazgeçeceğini sanmıyorum," dedim içeri girerken ve Anka ateşimi beni ısıtması için damarlarıma doğru ittim.

Erkeklerden ayrılarak kızların soyunma odasına girdik ve kısa sürede duş alıp sıcak tutan giysilerimizi giydik.

İmparatorluk Yıldızı kolyesini gömleğimin üzerinde özenle tutuyordum. Kardeşimin bana hediye ettiği İkizler bileziğini de taktım ve kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlamasından hoşlandım.

Bu gece onunla ve Tory ile uçmak istiyordum ama hava gittikçe kötüleşiyordu. Atlas'ımı kontrol ettiğimde, kardeşimden gelen ve tüm krallıkta fırtınalar olduğunu, ancak yarın güneşin çıkacağını, onun yerine o zaman gitmemiz gerektiğini söyleyen bir mesaj buldum.

Spor sütyenimin üzerine lacivert bir kapüşon geçirdim ve saçlarımı kuruturken fermuarını açık bıraktım. Diğer kızların sonuncusu da odadan çıktı ve ben aynada makyaj yapan Geraldine'e baktım.

"Bu gece bir yere mi gidiyorsun?" Merakla sordum.

"Justin ve ben geç bir akşam yemeği için buluşacağız," dedi burnunu pudralayarak.

"Randevu gibi mi?" Merakla sordum ve o da başını salladı.

"Hayır tatlı Darcy'm, ben çıkmam. Zincirsiz kur yapma günlerim sona ere ne kadar kadın tohumumu olabildiğince uzağa ve geniş bir alana yayıyorum. Küçük solucan Justin'le evliliğim bunun sonu olacak, ama bazen..."

"Ne?" diye sordum. Omuzları çöküp inerek derin bir i çekerken sordum.

Duygu dolu gözlerle bana baktı ve kalbim sıkışırken bir elimi omzuna koydum.

"şey, son zamanlarda," sesini alçalttı. "Leydi Petunya bahçesinin tek bir şeytani karahindiba tarafından sulanması için can atıyor."

"Max?" İçimde heyecanla fısıldadım. Geraldine'in politik duruşunun kendisini Max'e vermekten alıkoyduğunu biliyordum ama keşke buna gerek olmasaydı. Birbirlerine zıt kutuplardı ama bir şekilde aralarında işe yarayan bir denge kurmuşlardı.

Başını salladı, alt dudağını emdi ve sonra aniden dizlerinin üzerine çöküp feryat etti. "Ah, Kraliçem, bu itirafımla size haksızlık ettim! O bir Varis - korkunç bir *Varis*! Ve ben asla böyle bir hdkle aynı safta yer almam! Asla!"

"Sorun yok, Geraldine." Hıkır a hıkır a ağlarken onu ayağa kaldırdım.

"Max iyi bir adam. Politikayı boş ver. Eğer ondan hoşlanıyorsan, devam et. Tory ve Darius birbirleri için yaratılmışlar, sen ve Max neden olmasın?"

"Ah leydim, keşke bu kadar basit olsaydı. Leydi Tory ve Darry erkeği yıldızların kendileri tarafından seçilmiş bir istisnadır. Leydi Tory'nin şaşırtıcı büyüklükteki vücuduna bir iğne batırđıęında, adam kaçınılmaz olarak diz çökecektir.

kafa." Burnunu çekti ve politikanın onun için bu kadar önemli olmasından gerçekten nefret ettim.

ve önceden ayarlanmış bir nişana bağlı kalınması gerektiğine yürekten inanıyordu. Kiminle çıktığı umurunda değildi. Tamam, Clara partisine katılıp Lionel'la çıkmaya ve ona baba demeye başlaması beni heyecanlandırmazdı ama Solaria'daki hemen hemen herkes adil bir oyundu. *Orion hariç. Hayır, git başımdan istenmeyen düşünce.*

Kapı itilerek açıldı ve Seth omzuna asılı çantasıyla, üzerinde sadece bir çift eşofmanla dünyanın sahibiymiş gibi içeri girdi.

"Benimle Aer Tower'a kadar yürümek ister misin, Darcy?" diye sordu.
"Çocuklar gitti."

Geraldine'e baktım, başını salladı ve makyajını tazelemek için aynaya dönerken beni başından savdı. "Yarın görüşürüz. Şafakta Hollow'da tereyağlı simit ziyafeti hazırlayacağım."

"Zorunda değilsin," dedim her zamanki gibi, ama beni yine başından savdı, çünkü her zaman savardı. Çok iyi bir arkadaşı.

Seth'le birlikte kapıdan çıktım, sessiz koridorlarda birlikte yürüdük, Lionel'ın küçük Orderist yasasını çiğnemekten zevk aldım. Orion illüzyon büyülerimde bana yardım ettiğinden beri, bu konuda ciddi anlamda iyi olmaya başlamıştım. İstedğim zaman kendimi Seth'in yanında dolanan kabarık gri bir Kurtadam gibi gösterebiliyordum, bu yüzden onunla ve kampüsteki diğer Varislerle takılmak biraz daha kolay hale gelmişti.

"Geri dönmeden önce biraz koşmak istiyorum, gezinti hoşuna gider diye düşündüm." Seth sordu ve ben kaşlarımı çattım.

"Sana hâlâ kızgınım," diye hatırlattım ona.

"Doğru ya," dedi başını iki yana eğip bana köpek yavrusu gibi bakarak.
"Beni affet bebeğim. Sadece Cal'i kıskandırmak istedim. Ve onu ezerken gördün mü? Sanırım işe yaramış olabilir."

"Bence böyle oyunlar oynamamalısın," dedim kulağına vurarak. "Bu hiç hoş değil."

Boğazının altından sızlandı. "Ama kıskançlık insanların gerçek duygularını göstermesinde çok etkilidir," diye akıl yürüttü.

"Doğru, ama bu aynı zamanda oyun oynamak. Caleb bunu hak etmiyor," diye ısrar ettim ve başını sallamadan önce sözlerimi düşündü.

"Kahretsin, sen haklısın. Neden hep sen haklısın?"

Güldüm, saçlarımı şakayla karışık savurdum. "Çünkü ben gerçek kraliçelerden biriyim."

O hırladı, ben sııttım ama o yemi yutmadı. Hepimiz bir gün taht için savaşmak zorunda kalacağımız gerçeğinden kaçıyorduk. Böylesi daha kolaydı. Ayrıca Lionel iktidardayken, o gelecek o kadar uzak ve imkânsız görünüyordu ki, eninde sonunda tekrar çarpışabileceğimizi unutmak kolaydı.

Çıkışa ulaştık ve Seth eşofmanlarını çıkarıp spor çantasına koydu, ben de ondan alıp omzuma astım. Kapıyı açtı, içinden atladı ve devasa Kurt formuna büründü.

Sırtına tırmanmak için öne doğru koştum, kimse benim yerimde beyaz kürkten başka bir şey görmesin diye hızla üzerime bir illüzyon yaptım. Sonra bizi kuru tutmak için etrafımızda bir hava kalkanı oluşturdum ve o da ıslak çimenlerin üzerinde burnu havada, akşamın kokularını içine çekerek havalandı.

Daha hızlı ve daha hızlı koşarken, Dünya Gözlemevi'ni geçip Ağlayan Orman'ın etrafından dolanırken, kürküne yapıştım ve vücuduna yakın durdum. Ağaçların arasındaki karanlık daha yoğun ve gölgelerin arasında sürünen başka Emirler de vardı.

Seth ormanda hızla ilerliyor, büyük dalların arasından geçerek kalbimin coşkuyla çarpmasına neden oluyordu. Kısa süre sonra Aer Kulesi'ne vardık ve o hızını yavaşlatarak kapıya doğru ilerlerken ben de elimi kaldırıp üzerindeki Element sembolüne hava üfledim. Seth kapıyı burnuyla açıp merdivenlerden yukarı koşmaya başladı ve her seferinde birkaç adım atarken insanları kenara itti.

Duvarda Kylie'nin birkaç hafta önce bir gece kendisine saldırdığını söyleyip durduğu bir tür vahşi canavar adamla ilgili uyarı posterleri vardı. Bunun sadece dikkat çekmeye çalışmanın bir yolu olduğunu tahmin ediyordum ama işe yaramamıştı. Bugünlerde onu dikkate alan tek Fae diğer K.U.N.T.'lardı ve *onlar* bile onunla gerçekten kaliteli zaman geçirmiyorlardı. Ama ne zaman tek başına oturup bir arkadaşının hasretini çektiği için biraz olsun üzülsem, mahkemede kürsüye çıkıp Orion'la beni yakalayanın o olduğunu tüm krallık biliyordu. Bunun için onu asla affetmeyecektim. Ve eğer bu yüzden Zodiac'taki zamanının geri kalanını yalnız geçirirse, o zaman hafifçe kurtuluyordu.

Seth odama giden koridora ulaştığında yavaşladı, koridorda ilerlemeden önce etrafımızdaki öğrencilerin dağılmasını bekledi. Sırtından kaydım, kapının kilidini açtım ve iyi geceler demek için döndüm ama odama girdi.

"Lanet olası Kurt," diye mırıldandım, onu içeri kadar takip ettim, kapıyı kapatıp sıkıca kilitledikten sonra etrafımıza bir susturma balonu gönderdim.

Seth Fae formuna geri döndü ve ben de ona çantasını fırlattım. Birkaç boxer çıkarıp giydi ve kendini yatağıma atıp rahatına baktı. Her zaman burada kalmıyordu ama o yattığında daha iyi uyuduğumu itiraf etmeliyim. Tory hâlâ gölgeler tarafından kontrol ediliyormuş gibi davranmak zorunda olduğundan, King's Hollow'da uyumadığımız sürece onunla kalamıyordum. Ve yanımda biri olmadan ancak birkaç saat uyuyabiliyordum. Bu ne kadar tuhaf olsa da, onu gitmeye zorlamayacaktım.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, komodinden bir lastik aldım ve saçlarımı at kuyruğu yaptıktan sonra yatağa, onun yanına uzandım.

"Burada kaldığında çantayı özlemiyor musun?" Yastığımın altından bir Astroloji kitabı çıkarıp başucuma koyarken sordum

Dizler.

Profesör Zenith yarın vereceği bir sınav için hepimizden Yedinci Ev'i çalışmamızı istedi. Bütün hafta boyunca bu konuyu çalışmıştık ve Terazî ile Venüs (Orion'un burcu ve lanet olası aşk gezegeni) tarafından yönetildiği için sürekli onu hatırlıyordum. Yedinci Ev'in diğeri adı House of Partnership de şu anda ihtiyacım olmayan bir tesadüfler demeti idi.

"Pek sayılmaz," dedi, bana doğru yuvarlanıp başını koluma yaslarırken suçlu görünüyordu. "Sadece Varislere söylediğim bir şeyi bilmek ister misin?"

"Her zaman." Kitabımı yere bıraktım ve merakla ona baktım.

Eğik bir sırtıyla bana baktı. "Onlar benim gerçek sürüm. Herkesten çok güvendiklerim. Kurtlarım arasında herkesten önce yanlarında olduğum kişiler. Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum ve sürümü seviyorum. Ama

Onlar aile değil. Varisler aileden. Ve artık sen de öylesin. Kız kardeşin de öyle... Gerçi onun beni o kadar sevdiğini sanmıyorum."

"Ona sürekli atıştırmalık getirip sonra da geri çalılıyorsun." "Bu ikimizin de içinde yer aldığı bir oyun," dedi savunmacı bir tavırla. "Ne zaman ben

Ay'dayken diğeri Fae'ler koklayıp çalmam için en iyi atıştırmaılıkları saklarılardı. Buna bayılırlardı."

"Bu sanki onların yiyeceklerini çalmışsın gibi bir şey." "Güven bana. Bayıldılar. Tory de öyle," diye ısrar etti.

"Hayır. Tory yemek söz konusu olduğunda bir ayı gibidir. Sık sık paylaşmaz ve kesinlikle ondan çalınmasından hoşlanmaz," dedim ve o sadece alay etti.

"Seviliyor," diye ısrar etti, yanıldığını bildiğim halde. "Ama bunun dışında, hâlâ bana pek sarılmak istemiyor gibi görünüyor, yani onu engelleyen başka bir şey olmalı."

"O zaman üzerine işemiştin," diye belirttim. "İnsanlar üzerlerine işenmesini öylece atlatamazlar."

"Evet..." dedi, yumuşak bir kurt gibi inledi ve ben devam ederken ona acıdım.

"Artık senden nefret etmiyor. Sadece seni daha iyi tanımaya ihtiyacı var," dedim ve o da kısık bir sesle kıkırdadı.

"Belki de bunun üzerinde çalışmalıyım," diye cevap verdi, Astroloji kitabımı bir kenara iterek bana daha iyi kıvrılabildi ve yorgun bir köpek yavrusu gibi esnedi.

Daha önce hiç evcil bir köpeğim olmamıştı ama bunun gibi bir şey olduğunu hayal etmiştim. Bu çok garipti ama üzerime yatması ya da Mirasçılara yaptığı gibi doğal görünen bir şey vardı. Bu onun türünün yoluydu ve

Pislik gibi davranmadığı zamanlarda çok rahatlatıcı bir havası vardı. Ki bugünlerde bu oldukça sık oluyordu. En azından yakın çevresindekiler için. Bir zamanlar tüm kalbimle nefret ettiğim bir adamın içinde bu kadar iyilik olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Peki, o mezarda Orion'la aranızda geçenler hakkında konuşacak mıyız?" diye birdenbire sordu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ne?" Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken ağzımdan kaçırdım. "Hiçbir şey olmadı." Harika, kulağa gerçekten inandırıcı geliyordu.

"Pfft, oradan suçlu ve kafası karışmış bir şekilde çıktın. Bir şeyler olduğunu biliyorum," diye ısrar etti. "Eninde sonunda bu konuyu açarsın diye düşünmüştüm ama anlaşılan bana hâlâ güvenmiyorsun."

Gözlerimi ovuşturarak inledim. "Önemli değil, hiçbir anlamı yoktu."

Nefes nefese kaldı, dik oturdu ve elimi yüzümden uzaklaştırdı.

"Lanet olsun, gerçekten bir şey olduğunu düşünmemiştim, sadece seni test ediyordum! Bana her şeyi anlat."

"Seni pislik." Koluna yumruk attım ve o da bileğimi tutup manyak gibi sırtarak güldü. Dramatik bir şekilde iç çektim, kolumu çekiştirirken teslim oldum

onun elinden kurtuldu. "*Tamam*. Sadece aptalca bir öpücüktü, hepsi bu." Tory bu konuda sır verdiğim ve normalde vereceğim tek kişiydi. Yani bu benim için biraz zor bir durumdu.

Sanki ona Noel'in erken geldiğini söylemişim gibi gözleri parladı ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye sordum.

"Sadece heyecan verici," dedi omuz silkerek, ama ben buna inanmıyordum.

"Seth," diye uyardım ve iç çekerek yanıma oturdu ve başını benimkine yasladı.

"Peki, ikinizin tekrar bir araya gelmesini istiyorum. Bu bir suç mu?"

Kız kardeşimin söylediklerini tekrarlamasına şaşırarak ona doğru döndüm. "Sen ne?"

Masumca omuz silkti. "Birbiriniz için yaratılmışsınız ve hadi ama, o gideli aylar oldu ve sen onu unutmadın. Hatta onun yüzde biri" diye yalvardı ve beni böyle çağırmasından nefret ettim. Bu beni savunmaya geçirdi ve ben cevap vermemek için ağzımdan bir şeyler kaçırırken, o bana sadece itiraf etmemi beklediğini söyleyen sabırlı bir bakış attı.

Lanet olsun, bazen sinir bozucuydu.

"Onu unutmamış olsaydım bile, ki unuttum, yaptıklarından sonra onunla asla birlikte olamazdım," dedim ama bunu söylerken bile bunun artık tamamen doğru olmadığını biliyordum. Orion kendini açıkladığından beri, sözlerini zihnimde tekrarlayıp duruyordum. Çok samimiydiler, çok tatlıydılar.

"Lionel'ı alt etme şansın olsun diye kendini senin için feda etmesini mi kastediyorsun? Böylece bir Fae'yi eğitebilecek tek akademideki yerin de dahil olmak üzere her şeyini kaybetmeyeceksin.

Güç seviyeni yükseltip sana taht için gerçek bir şans vermek mi? Yıldızlar adına, ne göt herif ama," diye alaycı bir şekilde homurdandı ve dudaklarımı büzdüm. "Hayır, haklısın Darcy. Buna izin vermeyeceğim.

Ne cüretle kendini dünyanın en

Solaria'da tehlikeli bir yer ve seni ne kadar çok sevdiği için Darkmore'da aylarca cehennemle yüzleşmek mi? Buna nasıl cüret eder?"

"Kes şunu," diye çıkıştım ama o devam etti.

"Senin için kendini bir Fae'nin mahvedebileceği kadar mahvetmeye nasıl *cüret eder*?"

"Ondan bunu istemedim," dedim hararetle. "Bunu yapmasını hiç istemedim." "Biliyorum," dedi, elimi tutarken gülümsemesi kayboldu ve

sıktı. "Ve bunun için ona kızmaya hakkın var. Ama sonsuza kadar değil, bebeğim."

İçimdeki duygu kabarırken bir yumru boğazımı yaktı. Bakışlarını kaçırdım, gözlerindeki alev alev yanan gerçekle yüzleşemedim. "Her şey o kadar berbat ki."

"Ama bu düzeltilemez bir şey değil," diye ısrar etti. "Bak, seninle takılmayı seviyorum Darcy. Burada seninle kalmak içimdeki Kurtluğu besliyor ama burada olmamın tek nedeni acını hissedebilmem. Max gibi değil ama..." Elini uzattı ve kaşlarını çatarak parmak eklemlerini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Sanırım bu içgüdü. Sadece acı çektiğini biliyorum. Ve o gittiğinden beri bu değişmedi. Tory döndüğünden beri bile daha mutlu olduğunu biliyorum ama Yeterince. Ve dürüst olmak gerekirse, siz ikiniz bunu düzeltmedikçe bunun değişeceğini sanmıyorum."

"Tamir edilebilir mi bilmiyorum Seth," dedim, içimdeki acı göğsümde çatlayan kapalı bir kutu gibi yarılmıştı.

Yanağımı avuçladı ve bana niyetli bir bakış attı. "Eğer ikiniz de yeterince istiyorsanız, olabilir."

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım, benden istediği şeyle yüzleşmek istemiyordum. Ama yapmam gerektiğini biliyordum. Orion'un içimde bıraktığı bu acının geçmesine izin verebileceğimden emin değildim. Ona tekrar güvenebileceğim bir gerçeklik göremiyordum ve eğer ona güvenemezsem, o zaman bizim için umut yoktu.

Günün son dersinde oturmuş, Highspell'e kaşlarımı çatarak bakarken, odanın önündeki 'yüksek' rütbelilere yağlı çikolatalı kekler dağıtıyor, özellikle çocuklarla sohbet ederek zaman geçiriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Eteği neredeyse yılan deliğini gösterecek kadar kısaydı ve hoşlandığı her erkeğin önünde eğilmeye özen gösterirdi.

Orada oturup gölgelerin kölesiymiş gibi davranmak zorunda kalan Tory için üzüldüm. Muhtemelen şu anda Highspell'e yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu. Lionel'ın kontrolünden büyük ölçüde kurtulmuş olduğunu bilmek ne kadar şaşırtıcı olsa da, onunla daha fazla zaman geçirememek berbattı. Birilerinin bir şeylerden şüphelenmesi ihtimaline karşı her zaman dikkatli olmak zorundaydık. Onu ne kadar özlesem de Lionel'ın onun artık yürüyen bir zombi olmadığını öğrenmesi riskini göze alamazdım.

Yine de bugün moralimi yüksek tutan bir şey vardı, nihayet bir dolunay daha vardı. Ve Orion babasının günlüğünden daha fazlasını okuyabilecekti. Belki de annem Lionel'la yüzleşmek için ne yapmamız gerektiğini daha iyi görmüştü.

Masamın üzerinde duran üç kiloluk ağırlığa havaya kaldırma büyüsü yapmaya çalıştım ve birkaç santim yükseldikten sonra tekrar masamın üzerine düşmesine izin verdim. Highspell bunun için beş kilonun üzerinde bir şey almamıza izin vermezken, sınıfın önü zaten elli kiloya kadar kaldırıyor. Tüm sınıfa büyüünün nasıl yapılacağına dair belli belirsiz bir açıklama yaptıktan sonra zamanın geri kalanını 'daha yüksek' Emirler arasında dolaşarak ve onlara nasıl yapılacağını daha ayrıntılı bir şekilde göstererek geçirdi. Ve buradaki herkes şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu konuda çok başarısız oluyordu.

Atlas'ım çaldı ve onu çıkardım. Highspell arka sıralardaki herhangi birimize nadiren dikkat ederdi, bu yüzden Darius'tan bir mesaj bulduğumda onu saklamaya zahmet etmedim. Elbette bu tarafa bakmaya karar verirse, bunun için beni cezalandırırdı. Ama umurumda bile değildi.

Darius:

Bu gece Lance'e gidebilir misin? Yardıma ihtiyacı olabilir ve ben meşgulüm.

Kalbim tam bir atışı kaçırdı.

Darcy:

Ne yapmakla meőgulsün?

Darius:

Eşyalar ve şeyler. Yedide orada ol, cadaloz.

Ona "HAYIR!" diye bağıran kızgın bir Minotaur'un gif'ini attım ve o da Ejderha ateşinden kaçan bir farenin gif'iyle cevap verdi.

Böyle bir gif'i nereden bulduğunu merak ederek dudaklarımı büzdüm ve ona her dokunalarının ucunda orta parmaklarını havaya kaldırmış Fae elleri olan Kalonyalı bir Ahtapot şekillendirici'nin resmini attım.

Darius:

İyi eğlenceler!

"Pislik herif," diye mırıldandım.

Doğru, eğer gideceksem, kesinlikle bir tampona ihtiyacım vardı. Bir uyuşturucu gibi arzuladığım ve benim için aynı derecede kötü olan bir adamla yalnız bir akşam geçiremezdim. Bu yüzden grup sohbetine yardım isteyen bir mesaj attım.

Max:

Yapamam, küçük Vega. Gerry bu gece gizlice bana gelecek.

Darcy:

Bunu nasıl başardın?

Max:

Okul malzemelerinden bütün simitleri çaldım ve odama sakladım. Yarın kahvaltı istiyorsa, gelmek zorunda. Gerçekten.

Bir kahkaha attım ama ardından Seth'in cevabı gelince kahkaham kesildi.

Seth:

Bu gece gelemem. Cal peşimde.

Caleb:

Ben mi?

Seth:

*Evet. *Kılıçları çaprazlama emoji**

Seth:

Kahretsin, bu bir savaş baltası emoji olmalıydı.

Caleb:

...

Seth:

*Her neyse, üzgünüm bebeğim, biz yokuz. İyi şanslar.
Günlükle ilgili detaylar.*

Sinirle çenemi sıktım, Tory'ye baktım ama bana katılamayacağını biliyordum. Lionel'ın yanına sadece hafta sonları gidiyordu ve onu mecbur kalmadıkça saraya geri dönmeye zorlayamazdım.

Atlas'ım çaldı ve arayabileceğim diğer kişiden gelen bir mesaj buldum.

Gabriel:

Yapacak bir şey yok, Faetalian Salıları için bu gece eve gidiyorum.
Yemek yapıyorum. Sana biraz dondururum!

Harika. Benim üzerimdeymiş gibi görünüyordu.

Orion'u görmek istemediğimden değildi. Hatta *tek* istediğim buydu. Ama onunla bir evde yalnız kalmak berbat bir fikir gibi görünüyordu. Özellikle de öpüştüğümüzden beri. Bunun hiçbir şey ifade etmediğine kendimi ikna etmek için çok çalışmışım ve yanıldığımın kanıtlanmasını istemiyordum.

Başparmağımı rehberimdeki Orion'a ait yeni numaraya götürdüm; adı, konuştuğumuz gerçeğini gizlemek için eskiden olduğu gibi Starboy olarak kaydedilmişti. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyordu. Ona bir kez bile mesaj atmamıştım.

Numarasını aldığımdan beri, ama ona daha sonra geleceğimi söylemenin doğru olacağını düşündüm.

Darcy:

Hey, 7'de orada olacağım. Darius birinin orada olmasının iyi olacağını düşündü.

Seninle.

P.S. Dolunay woo!

Dolunay. Ay. Woo?

Tanrım, bunu neden söyledim ki?

Cevap yazdığını bana bildirmek için üç küçük nokta belirdi ve bunun kalbimi ne kadar geri attığına inanamadım.

Starboy:

Ve Darius en iyi kişinin sen olacağını mı düşündü?

Not: Bence ay için kurtadamlarla çok fazla zaman geçiriyorsun.

Seni bu kadar heyecanlandırmak için.

Gözlerimi devirdim ama cevap verirken sırtışıımı düzleştirmek için de mücadele ediyordum.

Darcy:

Görünüşe göre 'bir şeyler' yapmakla meşgul, ki bunun altınlarını saymak ve kapılarındaki tüm kilitleri kontrol etmek anlamına geldiğini varsayacağım.

Kimsenin çalmadığından emin olmak için.

Sanırım bana takılıp kaldın.

Not: Sirenlerle, Vampirlerle, Cerberuslarla ve

Ejderhalar.

Starboy:

Daha kötü kaderler düşünebilirim.

Not: Senin yatağında uyumuyorlar, değil mi?

Bu sözlere bakarken kalbim boğazıma düğümlendi. Seth'in benim yatağında uyuduğunu nereden biliyordu? Darius ona söylemiş miydi?

"Bayan Vega!" Highspell çılgılık attı ve şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda onu cehennemden fırlamış bir yarasa gibi bana doğru gelirken buldum. Bana doğru yaklaşırken gözleri yeşil yarıklara dönüştü ve boğazındaki kolye daha parlak bir şekilde parladı.

"Kendi sınıfımda bana saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?" diye tısladı ve Atlas'ımı cebime soktum.

"Size saygısızlık etmeme gerek yok hanımefendi, bunu kendi başınıza halledersiniz," dedim hafifçe, canavarı dürterek.

Tory odanın öbür ucunda göz göze geldik, sırtarak ağzının kenarını hafifçe yukarı kaldırdı. Parmaklarının koltuğunun altında oynadığını fark ettim ve Highspell aniden bacaklarına bir hava kırbağı çarpmış gibi sendeledi ve onu kış üstü yere yuvarladı. Ben dahil herkes kahkahalarla kükredi. *Evet, Tor.*

Dersin bittiğini bildiren zil çaldı ve yerimden fırladım, kalkmaya çalışan Highspell'in üzerinden atlayarak kapıya doğru koştum.

"Darcy Vega hemen dur!" diye kükredi ve bunun bedelini yarın ödeyeceğimi biliyordum ama umurumda değildi.

Bu gece dolunay vardı ve ben ceza almayacaktım. Koridorda son sürat koşarken güldüm ve aniden kafamda buz patladı. *Oh, kahretsin!*

"Dur yoksa pişman olacaksın!" Highspell çığlık attı ve Caleb'in önündeki merdivenlerden yukarı doğru yürüdüğünü gördüm.

"Cal! Beni buradan uzaklaştır!" Seslendim ve hiç sorgulamadı bile, bana doğru ateş etti ve beni omzunun üzerinden fırlattı, Highspell topuklu ayakkabılarının üzerinde bize doğru koşarken gülüyordu.

Caleb ona ters ters baktı ve kampüsün diğer ucuna doğru hızla fırlayarak başımı döndürdü. Beni yere bıraktığında ikimiz de gülmekten kırıldık ve dış çitin ötesinde olduğumu fark ettim.

"Koşmaya devam etsen iyi olur, tatlım. O her şeye sahip olacak K.U.N.T. okulda seni arıyor." Sırtarak bir kese yıldız tozu çıkardı ve bana fırlattı.

"Teşekkürler." Sırıttım. "Peki ya sen?"

"Bana karşı bir şeyler hissediyor." Göz kırptı ve çitten geri adım attı. "Ben sadece flört ederek beladan kurtulurum. Oh, seni de bu beladan kurtarmak için ona bir hafıza iksiri vereceğim. Sonra görüşürüz." O uzaklaştı ve ben

Parmaklarımla arasına bir tutam yıldız tozu alırken gülümseyerek ayrıldım. Bugünlerde Mirasçılar'ın arkadaşı olmak gerçekten işe yarıyordu.

Ağzım kurudu ve kaşlarımı çatarak okul üniformama baktım. Bu gece için pek de hayallerimi süsleyen bir kıyafet sayılmazdı. Ama artık fazla seçeneğim yoktu.

Yıldız tozunu başımın üzerine attım ve yıldızların arasından çekilip götürülürken sarayın dışındaki ormanlık alanı hayal ettim.

Çamura indim - çok teşekkür ederim tek bir tökezleme bile olmadan - ve saraya giden geçide ulaşabileceğim ağaca doğru koşmaya başladım. Ortaya çıktığımda birilerinin burada olma ihtimaline karşı asla çok yakınına yıldız tozu bırakmadım. Bunun pek olası olduğunu düşünmüyordum ama her ihtimale karşı tedbirli olmak.

Budaklı ağaca doğru yöneldim, elimi Hydra işaretine bastırdığımda serin havada nefesim buğulanıyordu ve işaret avucumun altında parlıyordu.

Ruhumda bir sızıyla babamı düşündüm, onu tanıma şansım olmasını diledim. Ama bundan da öte, Lionel'in ona yaptıklarından kurtulmuş olmasını diledim. Onun kaderini bilmek beni rahatsız ediyordu. En azından annemin yanında mutluluğu tatmış olmasını umuyordum.

Köklerin oluşturduğu merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm, tünele indim.

geri çekilmeden ve günün son ışığı kaybolmadan önce. Orion'a erken geldiğimi haber vermem gerektiğini düşünerek Atlas'ımı çıkardım ama sinyal alamadığımı fark ettim. Atlas'ımı bir kenara koyup koşarken önümü görebilmek için bir Faelight atarken nefesimin altından küfrettim ve soğukla savaşmak için damarlarıma ısı girmesini istedim.

Kapağa ulaştığımda onu açtım ve kalbim küt küt atarak dışarı baktım. Duşun çalışma sesi bana ulaştı ve yukarı tırmandım, kapağı yavaşça yerine bıraktım ve oturma odasına doğru ilerledim. Banyonun kapısı yarı açıktı ve nabzım deli gibi atıyordu

Orion'u duşta görünce şaşırdım. Sırtı bana dönüktü ve su geniş omuzlarından aşağı akıyor, omurgasının dibinde sivrilen kaslar kıcını yıkıyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken nefes almaya cesaret edemeyerek kıpırdamadan durdum.

Taşınmalıyım.

Burada durup öylece bakmaktan başka bir şey yapmalıyım.

Isı, eriyecekmişim gibi hissedene kadar vücudumda bir yol açtı. Kendimi bir adım uzaklaşmaya zorladım ama döşeme ayağımın altında gıcırdadı. Başını çevirdi ve bakışlarımla karşılaştığında neredeyse dilimi yutacaktım. *Lanet olsun, lanet olsun.*

Panikledim, kaçarken tüm mantıklı düşünceler kafamdan uçup gitti. Aptalca ve çocukçaydı ama umurumda değildi çünkü sadece tünele geri dönüp gitmem gerekiyordu, gerekirse daha sonra geri gelebilirdim ama şu anda içimdeki korkağı kucaklamalı ve kaçmak için manyak gibi koşmalıydım.

Orion beline gevşekçe sardığı bir havluyla önüme fırladığında, bana sırtırken çıplak vücudundan su damlıyordu. Kahrolası *sırtış*. Kalbim boğazıma düğümlendi ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken kollarımı kavuşturdum ama korktuğum ve ev yanıyormuş gibi davrandığım anda bunu kaybettiğime emindim.

"Nereye kaçıyorsun Mavi?" diye sordu, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu ve kalçalarımın arasındaki her şey gerildi. Neden bana tekrar böyle seslenmeye başlamıştı? Neden bu kadar hoşuma gitmişti?

"Erkenciyim," diye açık açık söyledim, çünkü bu harika bir fikirdi.

"Anlıyorum," dedi, dişleri bana doğru parlıyordu ve bu küçük kovalamacanın Vampirini uyandırıp uyandırmadığını merak ettim. Son zamanlardaki tüm kanıtlara rağmen

Aksine, aslında av değildim. Ve bunu ona hemen hatırlatmam gerekiyordu.

"Beni mi gözetliyordun?" diye sordu, yüz hatlarında eğlence okunuyordu ve ben omuzlarımı geriye doğru bastırdım.

"Hayır ama belki de kapı açıkken duş almamalısın, aptal. Bugün şafağın söküşünü iki kez görmeyi planlamıyordum," diye çıkıştım ona.

Bir kahkaha attı ve bu o kadar bulaşıcıydı ki ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşti. Sağ yanağındaki gamzesi çukurlaşmıştı ve uzanıp başparmağımı üzerinde gezdirme isteği duydum. Çabucak bastırdığım bir dürtü.

Bana doğru bir adım attı ve parlayan karın kasları dikkatimi çekmek için yalvarırken gözlerimi yüzünden ayırmamak için mücadele ettim. "Gitme," dedi alçak bir hırıltıyla ve ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden oldu. "Ben giyineceğim."

Odanın diğer ucuna doğru hızla uzaklaştı ve havlusunu büyük yatağın yanındaki çekmecelerin yanına bırakırken omzumun üzerinden baktım. Başımı kırbaç etkisi yaratacak kadar hızlı bir şekilde tekrar çevirdim. "Çıplaklıkla işin bitti mi?"

"İşini bitirdiğin sürece," dedi alaycı bir şekilde ve yanaklarımda ısı cepleri patladı.

"İşim uzun zaman önce bitti, Lance," dedim hafifçe, gerçi bu noktada muhtemelen masum görünmeyi çoktan geçmiştim. Gerçekten de tünele girmeden önce mesaj atmalıydım. Burcum bugün acele kararlar vermemem konusunda beni uyarmıştı. *'Harekete geçmeden önce düşün, İkizler'*. Bu tavsiye köpeklere gitti.

Gri bir eşofman altı ve beyaz bir eşofman üstüyle yanımdan geçip mutfağa girdi ve kahve yapmaya başladı.

"Ay birkaç saat daha doğmayacak," dedi bana bakarak. "Neden erkencisin?"

Sesinden memnun olduğum anlaşılıyordu ve bu fikir içimi ısıttı. "Kaçıyorum diyelim."

"Kimden?" diye sordu alçak sesle gülerek.

"Highspell'den," dedim burnumu kırıştırarak.

"O cadıdan uzakta istediğin zaman burada saklanabilirsin," diye mırıldandı ve kahveyi hazırlayıp bana bir kupa uzattı. Üzerinde küçük bir Güneş ışığı bir bulutun arasından bakıyordu ve setin anneme ait olup olmadığını merak ediyordum.

"Teşekkürler." Kendimi meşgul edecek bir şey bulmak için kahveme üfledim, ama onu çırılçıplak görmeme rağmen, bu nedense buraya son birkaç gelişimdeki kadar garip hissettirmedim.

Ve bu sefer en azından konuşmayı devam ettirmek için ne söyleyeceğime dair bir fikrim vardı. Daha önce konuşmakta hiç sorun yaşamadığımız için bu biraz üzücüydü. Ama şimdi ona açılmak zordu ve ben

tekrar kolay olmasını istediğimden emin değildim. Tory ve Seth kafama Orion'la ilgili bir tohum ekmişlerdi ve bu tohum her geçen gün biraz daha büyüyordu. Yaptıklarının nedenlerini bildiğim halde ona sonsuza kadar nasıl kızgın kalabilirdim? Özellikle de o zamandan beri yaşadığı onca şeyden sonra. Bunun için çok ceza almıştı. Ama onu affetme fikri, yüzleşmeye hazır olmadığım daha fazla soruya yol açıyordu. Onu hâlâ sevdiğimi kabul etsem bile, sonra ne olacaktı? Hayatıma devam etmemi istiyordu. O bir şey görmedi

bizim için gelecek. Bunu yeterince açık bir şekilde ifade etmişti. *Ne karmaşa ama.*

"Bana başka bir büyüde yardım etme şansın var mı?" Bir süre buna odaklanabileceğimizi ve *bizim* gibi rahatsız edici bölgelerden uzak durabileceğimizi umarak sordum.

"Elbette," dedi kahvesini yudumlarken ve üzerinden beni izlerken.

"Honey Highbitch bu sefer sana ne öğretmeyi başaramadı?"

"Levitasyon," diye iç geçirdim. "Küçük nesneler yapabiliyorum ama bana izin vermiyor.

Sınıfta beş kilodan daha büyük bir şey üzerinde pratik yapamıyorum

Çünkü sınıfın arkasındaki öğrenciler 'yetenekli' değil. Ama kendi başıma
denediğimde bile

kavrayamıyor gibi görünüyor. Tory, fırsat bulduğumuzda sürtüğün ona gösterdikleri hakkında benimle konuşacağını söyledi ama o sürekli gölge kontrolündeymiş gibi davranırken birlikte vakit geçirmek zor."

Bunun üzerine kaşlarını öfkeyle çattı, kahvesini masaya bıraktı ve beni yanına çağırdı. "Buraya gel."

Elimdeki bardağı da yere bırakıp yanına gittim ve etinden yayılan tarçın kokusu ağzımı sulandırdı. O kokuyu her geçen gün daha çok özlüyordum. Bir keresinde Max beni saraydaki odamda, Darius'un bana vermesini istediğim Orion'un kıyafetlerinden oluşan bir yığının içinde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulmuştu. Kokusu sonunda onları terk etmişti ve bunun o olduğunu biliyordum. Onu son kez koklayacaktım. Ama şimdi yanıldığım ortaya çıkmıştı. Ve hangi kaderin daha kötü olduğundan emin değildim. Ona asla sahip olamayacağımı bilerek ona bu kadar yakın olmak mı, yoksa bir daha asla ona yakın olamamak mı?

"Arkanı dön," diye talimat verdi ve arkamdan yaklaşırken ben de öyle yaptım. Sağ elimi kaldırarak kanepeye doğru uzattı ve omzuma değen nefesi kesinlikle dikkatimi dağıtmıyordu. "Levitasyon bir zihin oyunudur. Sadece beş kilo kaldırabilirsin çünkü sadece beş kilo kaldırabileceğine inanıyorsun. Highspell bu büyüü bu şekilde öğreterek seni bilerek geride tutuyor," dedi öfkeli bir ses tonuyla.

Bunu içime sindirdiğimde bir öfke hırıltısı beni terk etti.

"Bir Vega prensesinin sadece beş kilo kaldırabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu kulağıma, tüylerim diken diken oldu.

Çenemi kaldırarak, "Hayır," dedim farkına vararak.

"Bir dağı bile yerinden oynatabilirsin Mavi," diye mırıldandı ve ben de onun bu sözlerle olan inancının içime işlediğini hissettim.

Elimi kanepeye doğru uzattı ve sonra bırakarak işi benim yapmama izin verdi. Büyüyü etimin kenarlarına doğru iterken başparmağımı avucuma yaklaştırdım ve önümdeki mobilyaya odaklandım. Orion'un inancının

ve kendime olan inancım beni ağızına kadar dolduruyor, şüpheye yer bırakmıyor.

Bunu yapabilirim.

Büyü beni bir dalga halinde terk etti ve kanepeyeyle buluştuğunda onu geri çektim, gücü kontrol edebilmek için öğrendiğim şekilde bana bağlı tuttum. Her şey yerden bir ayak havaya kalktı ve ben heyecanla soluk soluğa kaldım, büyü içimden yuvarlandı ve odadaki tüm mobilyalar kanepeye katılmak için havaya kalkmaya başladı. Yatak, sehpa, hatta duvardaki resimler bile.

Odadaki her şey havada süzülüyordu ve bu çok kolaydı, kendimi küçük bir ağırlığı teker teker kaldırmaya zorlamaktan ve başarabileceğim tek şeyin bu olmasından korkmaktan daha kolaydı. Sihrimi bu şekilde yapmam gerekiyordu. Arkasında tam ve mutlak bir inançla özgürce.

Bir kahkaha atarak döndüm, kollarımı Orion'un boynuna doladım ve o da beni kendine doğru çekti. Onun tarafından tekrar kucaklanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladıkça kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya çalışıyordu ve kendimi geri çekmem neredeyse imkânsızdı. Ama yaptım. Geri çekildim, arkamı döndüm ve her şeyi yerine bıraktım.

"Daha önce soruma cevap vermedin," dedi Orion karanlık bir sesle ve ben kanepeye oturmak için hareket ettim, kahvemi aldım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne sorusu?"

Elini çenesindeki kalın kirli sakala sürterek karşımdaki sandalyeye çöktü. "Yatağında uyuyan Kurt hakkında."

İçim sıkıştı ve cevap vermeden önce kahvemi içerken birkaç saniye daha geçirdim. "Bunu sana kim söyledi?"

"Fark eder mi?" diye karşılık verdi.

"Lanet olası Darius," diye mırıldandım.

"Birlikte olmadığınızı söylemiştin," dedi ve tekrar bir tartışmaya girmek istemediğim için iç çektim.

"Biz değiliz. Sadece bazen benimle yatıyor," dedim çok basitmiş gibi ama muhtemelen kulağa öyle gelmiyordu.

"Ve seni Pitball sahasında mı öpüyor?" diye hırladı ve çenem kelimenin tam anlamıyla düştü.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım ama dişleri birbirine çarptı. *Lanet olsun Darius*. "Beni öptü çünkü öpmeye çalışıyordu-" Seth'in Caleb'la ilgili sırrını açığa vurmak istemediğim için kendimi orada durdurdum. "Sadece birini kiskandırmak istedi, hepsi bu."

Dirseklerini dizlerine dayarken çenesi titriyordu. "Bana gerçekten yalan söylemek zorunda mısın?"

"Yalan söylemiyorum," dedim inanmayarak, sakinliğimi koruyamadığım için ses tonum daha da sertleşti.

"Bizim hakkımızda yalan söyledin, neden o olmasın?" diye çıkıştı ve öfke göğsüme bir yumruk gibi çarptı.

"Bizim hakkımızda yalan söylemek zorundaydım," diye hırladım ve o da bir nefes verdi.

"Tanrı aşkına, yanlış söyledim. Yani, onun hakkında yalan söylemek için senin de nedenlerin var. Farklı Tarikatlardan Fae'lerin çıkmasını yasaklayan bir yasa var, kız kardeşin bunu onaylamayabilir ve-"

Öfkeyle koltuğumdan kalktım. "Bunu son bir kez daha söyleyeceğim, Lance. Ve eğer bana inanmıyorsan bu senin sorunun. Ama ben Seth Capella ile birlikte değilim. Ve bir daha asla kız kardeşime yalan söyleme hatasına dşmeyeceğim."

O cevap veremedi Atlas'ım çalmaya başladı ve onu çıkardığımda Gabriel'in aradığını gördüm. Telefonu kulağıma götürerek açtım ve midem bulanırken yerimden kalktım.

"Hey, her şey yolunda mı?" *Görmüş* olabileceğinden endişelenerek sordum.

Kötü bir şey.

"Her şey yolunda Darcy, beni hoparlöre verir misin? Lance'in de bunu duyması gerekiyor."

Lanet medyum. Bazen beni ne kadar *gördüğünü* merak ederdim. Zihnini bana çevirerek nerede olduğumu anlayabilir miydi? *Muhtemelen.*

Hoparlör düğmesine basarak Atlas'ı kulağımdan indirdim ve Orion merakla kaşlarını çatı.

"Bir öngörü gördüm," dedi Gabriel, sesi heyecanlıydı. "Bu bir fırsat. Gerçekten kaçırmamamız gereken bir fırsat."

"Ne oldu, Noxy?" Orion sandalyesinden kalktı ve Atlas'ı aramızda tutacak şekilde önümde durdu.

"Lionel Noel arifesinde sarayda bir parti düzenliyor," dedi. "Ve o gece içeri girip Kraliyet Kahin Odası'ndaki sandalyeyi kullanma şansım olacak. Resmi olarak bu unvana sahip olmasam da yıldızlar bana bu fırsatı verecek."

Nefesimi içime çektim. "Bu harika."

"Evet," dedi Gabriel. "Ve sanırım aynı anda başka bir fırsatımız da olabilir..."

"Ne gibi?" Orion sordu.

"Stella partide olacak, bu da ikinizin onun mülküne girmeyi deneyebileceğiniz anlamına geliyor. Ne yazık ki bunun nasıl gideceğini *göremiyorum*, orada hala Nymph'ler var ve gölgelerle benden gizliyorlar."

"Neden biz?" Önce Orion'a sonra da Atlas'ıma bakarak sordum.

"Çünkü partiye davet edilmeyecek tek kişi sizsiniz. Ayrıca, koğuşları kırabilirsin Orio ve Darcy, Diego'nun şapkasını nerede arayacağını biliyorsun."

Haklı olduğunu kabul ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı ve damarlarımda adrenalin dolaştı. "Tamam. Lanet olsun, hadi yapalım." Orion'a baktım

sırıttı ve o da bana sıritarak karşılık verdi.

"Seninle yarın konuşuruz," dedi Gabriel. "Ay doğdu."

Telefonu kapattı ve ben de pencereden dışarı baktım, ay ışığı avluya yayılırken gülümsemem genişledi.

"Siktir et evet." Orion komodinin çekmecesinden günlüğü alıp hızla uzaklaştı, ben de koşarak kapıya gittim ve Orion yanımdan geçip elimi tutarak beni hızla peşinden sürüklemekten hemen önce kapıyı açtım.

Beni verandadaki bir masaya oturttu ve yanıma çökerek günlüğü önümüze koydu. Etrafımızda bir gizlenme büyüsü yapmaya başladım ve Orion tamamen gizlenene kadar yardım etti, sonra bana bir bağımlılık yapıcı bir gülümseme.

Günlüğü açtı ve ay sayfaları yıkadı. Işık günlüğün üzerinde parıldadı ve kelimeler karanlık, girdaplı bir el yazısıyla belirdi.

"Bu İmparatorluk Yıldızı mı?" Nefes alarak ilk sayfanın altındaki resmi işaret ettim, parmaklarımı kolyenin üzerinde gezdirmek için elimi kaldırdığımda Orion dönüp bana baktı.

"Kelimeleri görebiliyor musun?" diye sordu

şaşkınlıkla. "Evet, görebiliyor musun?"

Kaşlarımı çattım.

"Yapabilirim," dedi. "Ama Darius yapamazdı."

"Oh," diye nefes aldım. "Şey... mezar ikimizi de içeri aldı. Belki de Vega ve Orion'la ilgili bir şeydir."

"Evet... aslında babamın notunda günlüğün sadakatsizler tarafından okunamayacağı yazıyordu. Kraliyet ailesine sadakati kastetmiş olmalı," diye mırıldandı küçük bir sırtıışla, günlüğe dönüp sayfayı çevirmeden önce bir an beni inceledi. Sanırım bu bana ve Tory'ye sadık olduğunun kanıtıydı. Bu artık Darius ve diğer Varisleri desteklemediği anlamına mı geliyordu? Beni daha önce de cesaretlendirmişti ama bu gerçeğin önüne serildiğini görmek kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Bir sonraki yazıyı okumak için ona doğru eğildim, omuzlarımız birbirine yapıştı.

Tebrikler, oğlum.

Eğer her şey planlandığı gibi gittiyse, mezarda senin için hazırladığımız testi geçtin. Merissa Vega hangi büyüünün etkisi altında olursan ol kızını koruyacağına dair bana güvence verdi. Gurur şu anda sana karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. İmparatorluk Yıldızı'nı kazandıysan, olmanı umduğum adam olduğunu biliyorum.

Şimdi, yıldız gizli kalmalı. Sadece en sadık dostlarınız yerini bilebilir. Bir yıldız Kahinler tarafından görülemez ya da gizli sanatlarla keşfedilemez. Yerinin bilgisini koruduğunuz sürece, Lionel Acrux tarafından asla keşfedilemez.

Bu da beni bir sonraki görevinize getiriyor. Zodyak Loncası'nda reform yapmalısınız. Vega kraliyet ailesini korumak için yemin edecek kalbi, aklı ve ruhu güçlü olanları seçin. Yükselmelerine yardımcı olacak güçlü bir takipçiye ihtiyaçları olacak, hayatları pahasına güvenebilecekleri Fae'lere. Akıllıca seçin.

Yeni üyeleri Loncaya bağlamak için, uzun zamandır sahip olduğum bir eşya olan Alev Kadehi'ne ihtiyacınız olacak.

Kadehi çağırmak için dolunayın ışığı altında kanınızı dökün.

Orion sayfayı çevirdi ve güzel bir kadeh resmi çizilmişti, altında da bir yazı vardı.

Alev Kadehi, çekirdeğinde kadim bir Anka alevini barındırır. Yok edilemez, lekelenemez ve Zodyak Loncasının Üstadı tarafından korunmalıdır. Bu kadehten kraliyet iksirini içen ve konuşan herkes

Vega soyunu korumak için yemin eden Lonca'ya bağlı olacak.

Orion başparmağını ağzına götürdü, dişiyle keserek açtı ve bizi yıkayan ay ışığına doğru tuttu. Avucunun içinde ışık parıldadı ve dudaklarımın huğu içinde aralanmasına neden olan, parıldayan gümüş bir kadeh belirdi. Üzerinde Latinceye benzeyen bir dilde yazılmış kelimeler vardı ve ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu nesnenin gücünün beni çağırıldığını hissedebiliyordum.

"Tutabilir miyim?" Nefes aldım ve Orion tereddüt etmeden bana uzattı. Metal sıcaktı, avucumu öpüyordu ve içinde kıvrılan alevi hissedince nefesim kesildi, onu oraya yerleştiren Anka Kuğu'yla uzun zamandır kayıp olan bir bağlantıyı hissettim.

"Çok güzel," diye iç geçirdim ve kitabı Orion'a geri verdim; o da bir sonraki sayfayı okumaya başlarken kitabı önümüze koydu. Ben de aynı şeyi yapmak için öne doğru eğildim.

Asillerin iksiri bir sonraki sayfada belirtilmiştir. Demlenmesi altı hafta sürecektir ve bu süre zarfında İmparatorluk Yıldızı'nın korunmasını sağlamak tek sorumluluğunuz olacaktır. Merissa'nın bana bildirdiğine göre Sevgili bir arkadaşınızın yardımıyla, Lonca yeniden kurulana ve müttefikleriniz yerini korumaya yardımcı olana kadar onu güvende tutmanın yolunu göreceksiniz.

Gabrieli düşünerek ve anneme daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissederek gülümsedim. Bizi gördüğünü bilmek beni biraz rahatlattı, sanki birbirimizle bir bağımız varmış gibi. Tory ve ben yetişkin hayatlarımızda onun için sadece birer yabancı değildik. Bizi imgelemleri aracılığıyla bir dereceye kadar tanıyordu. Ve ben de onu tanımayı diledim.

Son göreviniz hepsinden daha büyük. Vega ikizlerinin taç giymesini sağlamalısın. İmparatorluk Yıldızı'nı kullanabilmeleri için gerçek birer Kraliçe olmalılar. Bu arada, bu günlükteki bilgiyi korumalısın. Yıldızın yapabildiği her büyüye güçlü bir kelimeyle erişilir. Bu sayfalarda yer alan kelimeler. Her birini ezberlemeli, Vegas'ın bunları ezbere bildiğinden emin olmalı ve asla ama asla unutmamalısın. Bunları İmparatorluk Yıldızı üzerinde kendiniz kullanmaya çalışmamalı ya da Vegas'ın denemesine izin vermemelisiniz.

Çünkü İmparatorluk Yıldızı'nı sadece hükümdarlar kullanabilir. Diğerleri buna kalkışırsa yok olurlar.

Orion sayfayı çevirdi ve sayfanın ortasından kıvrık bir yazıyla bir kelime geçti.

Immunisia

Bağıışıklık.

Bu büyü tüm hastalıklara karşı ömür boyu bağışıklık kazandırır.

"Vay anasını," diye nefes aldı Orion ve ben göğsümde kabaran kahkahalarla ona döndüm.

"Bu çılgınlık."

Gözleri benimkilerle buluştu ve parmakları masadaki elimi okşayarak vücuduma bir ateş hattı gönderdi. "Tacını parlatman gerekecek, Mavi," diye dalga geçti.

Bir kahkaha attım, biraz daha yaklaştım ve fısıldadım, "Önce onu bir Ejderha kralından geri almam gerekiyor."

OceanofPDF.com



Noel arifesi biz farkına bile varmadan gelip çatmıştı ve ben bütün günü Lionel'la birlikte Ruhlar Sarayı'nda geçirmiş, bu gece yapmayı planladığımız şeyle ilgili sınırlarımı gizlemeye çalışmıştım.

Gabriel, işlerin ters gitmesinden korkmamız için gereken tüm nedenlere rağmen her şeyin yolunda gittiğinden emindi ve parti sırasında onu gizlice saraya sokmak için iyi bir şansımız olacağından emindi.

Sonra onu Kraliyet Kâhin Odası'na götürüp sandalyeye oturtmamız gerekiyordu ki yıldızlar ona söz verdikleri vizyonu armağan edebilsinler. Bu konuda neden hıyarlık edip onun saraya gelmesi için ısrar ettiklerini anlayamıyordum ama eğer ödüllendirilmek istiyorsak, pırıltılı piçlerin meydan okumasının tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyor gibiydi. göklerden gelen bilgi.

Ben şahsen onların sadece kinci küçük pislikler olduklarını düşünüyordum, ama belki de hayatımı defalarca mahvettikleri için sadece tuzlu bir kaltaktım.

Ayrıca ben Lionel'ın pençesindeyken aylarca uğraştıktan sonra yıldızların neden bu gece onu kullanmasına izin verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Belki de beni pek sevmiyorlardı - ama ne dediğini bildiğine güveniyordum. Ve umarım bu, sözde krala karşı planlarımızda ilerlememizin anahtarı olacaktı, bu yüzden onunla koşturmacaya çok istekliydim.

Geçtiğimiz ay boyunca hepimiz Orion'un Zodyak Loncası'na üye kabul etmek için kraliyet iksiri için ihtiyaç duyduğu malzemeleri toplamasına yardımcı olmuştuk. Bok gibi karmaşıktı ve dolabında fokurdayan ve garip bir badem kokusu yayan iksirin, bir sonraki malzemeyi eklemekten önce tam bir hafta karanlıkta kalması gerekiyordu. Bu da rothium denen bir şeydi.

ve sadece yüzlerce yıl önce yaşlı bir Vega prensi tarafından kutsanmış olduğu anlaşılan özel bir dağda yetişiyordu. Açıkçası, tüm bu Lonca olayı beni biraz rahatsız etti. Ama belki de bunun nedeni

Tüm kralcıların A.S.S.'de bana ve kız kardeşime bakmayı seven, bakmadığımızı düşündüklerinde Atlas'larıyla fotoğraf çeken kişiler gibi olduğunu varsayıyordum. İnsanların bana küfür etmesini ve Lanet yıldızlara geri alamayacakları sözler verdiler. Belki de öyle değildi. Çünkü Orion'un bir odaya girdiğimde birdenbire el pençe divan durup şarkı söylemeye başladığını hayal edemiyordum. *Darcy için olabilirdi ama...*

Kahretsin, bugün onu tekmelemeyi unuttum.

Bu geceki baloda giymem için bana verilen elbise altın rengindeydi ve ışık dokundukça parıltıyor, ayaklarıma düşerken kıvrımlarımın üzerine sıvı metal dökülmüş gibi görünüyordu. Kollarım çıplaktı ve yakası dalgalıydı, bu da beni sıcak tutmak için ateş büyümünü kullanabileceğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, mevcut havada beni üşütebilirdi.

Lionel, babamın hükümdarlığı sırasında duruşmalar için kullandığı büyük salona zorla girmeyi başarmış ve bu partiyi orada düzenlemeyi seçmişti. Kimse neden o abartılı salonu kullanmadığımızı sormaya cesaret edemedi.

Balo salonu ve sarayın hala tüm kapılarını ona açmayacağını bilmem sessiz bir sevinç meselesiydi.

Lionel'in partideki tüm konukları önünden geçirip selamlattığı resepsiyon kuyruğunda zaten sessizce acı çekmiştim.

Taht. Sırf onlar üzerindeki kontrolüyle övünebilmek için bir grup Nimfi hep arkamızda tuttu ama gelen herkes onlara ihtiyatla baktı.

Nimfler tüm bu süre boyunca değişmiş formlarında kalmış, ayakta durmuşlardı.

Sırtımızda metanetli ve heykelsi bir duruş vardı ama tüm bunlar beni ürpermemek için kendimi zor tutmama neden oldu. Onlara güvenmiyordum. Clara'nın onlar üzerinde tam kontrolü olduğunu bilsem de, bu her an saldırmalarını beklememe engel değildi. Diego'nun iyi olduğunu bilmek korkularımı sadece yüzde bir oranında azaltıyordu. Çünkü temas ettiğim tüm Nymph'ler arasında

Sihrimi yemeye aç görünmeyen ve bize yardım etmeye çalışan tek kişi. Bu yüzden onun bir anomali olduğunu varsayıyordum. *Oh Diego.*

Lionel'in kolunda hoplayıp zıplayan, Catalina'nın ölümüne sözde ne kadar üzüldüğünü anlatırken Lionel'ın yeni kraliçesi olma arzusuyla ilgili pek de ince olmayan imalarda bulunan Clara bu gece tam havasındaydı.

Sessiz kaldım, sadece bana doğrudan hitap edenlere cevap verdim ve tüm şüpheli bakışları görmezden geldim. İnsanlar zaten benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı, bu yüzden söyleyecek bir şeyleri yoktu.

Varisler ve aileleri de bu gece buradaydı ve bakışlarını birden fazla kez yakalamıştım, onlarla konuşsam bile burada arkadaşlarım olduğunu bilmek beni biraz rahatlatıyordu.

Lionel o kadar yoğun bir kendini beğenmişlik bulutu yayıyordu ki, koluna asıldığımda boğuluyordum.

Yüzümü bir gölge kaltak gibi boş tuttum, böylece onun saçmalıklarıyla birlikte sahte gülümsemek zorunda kalmadım.

Yine de dinliyordum. Dudaklarından dökülen her kelimeyi, Tiberya Sıçanları, Minotorlar ve Sfenksler hakkındaki tüm yalanları ve onları dize getirmek için yaptığı tüm planları özömsüyor ve not ediyordum. Sonra da olabilecek her şey

Hamish Grus'a ve onun isyancılarına iletildi, onlar da bu konuda bir şeyler yapabileceklerdi.

Çoğu zaman, Lionel zulmünü ben rapor etmeden önce gerçekleştirmiş, Fae'leri yakalayıp Nebular Engizisyon Merkezlerinde tutmuş ve benim aktardıklarım herhangi bir işe yaramamıştı. Ama ara sıra, Hamish ve etrafına topladığı Lionel'in zulmüne karşı durmak isteyen Fae'ler, Kral onlara ulaşmadan önce insanların güvenli bir yere gitmelerine yardımcı oluyorlardı. Ve aktardığım bir şeyin bir hayatı kurtardığını her duyduğumda, oynamak zorunda olduğum bu rolü biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Ah, bu benim ilk oğlum değil mi?" diye seslenen Lionel, Darius siyahlar içinde kalabalığın arasından çıkarken beni düşüncelerimden kopardı.

Siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kol düğmeleri, hepsi. Kıyafetinin karanlığı onu her zamankinden daha büyük ve korkutucu göstermiş, gözlerindeki siyah halkaları öne çıkarmış, dikkatleri abanoz saçlarına ve çenesindeki kirli sakala çekmişti. Yani lanet olsun, acayip yenilebilirdi. Birlikte geçirdiğimiz o baş başa zamanı çalalı çok uzun zaman olmuştu. Yıldızlar ve ben ona yakında bir yerde ikinci raundu denemek isteyip istemediğini sormak için ciddi bir şekilde cazip geliyordum. Belki daha az çamurlu bir yer, yine de açık bir yer olmalıydı... çöl gibi. Güneş, kum, seks... ama o zaman her yer kum olurdu ve bu hiç eğlenceli olmazdı. Kimse kumlu bir vajina istemezdi.

Lanet olası yıldızlar, neden bu kadar V engelleyici olmak zorundasınız?

"Baba," dedi Darius sertçe, bakışları bir anlığına bana kaydı ve yanaklarımdaki ısınn yükselmesine neden oldu.

Gözlerini tekrar kaçırmadan önce onun için kumlu popo çatlağı.

"Güzel gelinin nerede?" Lionel merakla etrafına bakınarak ona sordu.

Darius, bunun sorumlusunun kim olduğunu belli eden bir sırıtışla, "Aniden altına kaçırdı," diye cevap verdi. "Ve ona güzel diyerek saçmalamayalım baba, hepimiz biliyoruz ki otobüs çarpmış bir yaban domuzunun arka tarafına benziyor."

Kendimi durduramadan bir kahkaha attım, bunu bir öksürükle örtmeye çalıştım ve yüz hatlarımı düzeltmeye çalışırken Lionel'ın dikkatini üzerime çektim.

"Bu seni eğlendiriyor mu, Roxanya?" diye sordu, gözlerini bana dikerek, ki bu o kadar da şaşırtıcı değildi, çünkü ben genellikle sadece o berbat gölge sik halimle insanlara gölge işkencesi yaparken gülerdim.

"Doğruluk payı var, majesteleri," diye cevap verdim, ona hayranlık dolu bakışlar attım ve elimi kolunda, pazusunun kıvrımlarında gezdirdim. Bu, ona bu kadar yakın olmanın verdiği sevinçle vızıldamama ve içtiğim alkolü kusacakmışım gibi hissetmeme neden olan garip bir etki yarattı.

Kuşkusuz bu da

aç karnına çok fazla olmuş olabilir.

Lionel'in bakışları yüz hatlarımda gezinirken ona en yapmacık bakışımı attım ve oğluna dönmeden önce hafifçe başını salladı.

"Madem gelininle meşgul değilsin, neden Roxanya'yı yiyecek bir şeyler almaya götürmüyorsun? Hatırlatılmadığı takdirde yemek yemeyi unutmak gibi bir huyu var ve ben de bu gece onunla uğraşamayacak kadar meşgulüm."

Darius'un çenesi kilitlendi ve omuz silkti. "Onun arkadaşlığıyla bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor baba?"

"Onunla vakit geçirme fırsatını takdir edeceğinizi düşünmüştüm. Ne de olsa yaz boyunca onu ararken çok titiz davrandın. Yoksa idealist aşk fanteziniz sonunda tükendi mi?"

Elbette? Belki de onu karanlıktan geri çekmeye çalışmaktan vazgeçmişsinizdir?"

"Asla," diye homurdandı Darius, bana kolunu uzatarak ve kolunu tutmadan önce onayını almak için Lionel'a baktım.

"O zaman onu doyur ve hayattaki payından şikâyet etmeyi bırak. Sonuçta sana burada bir taht veriyorum - nankör tavırlarına daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Darius alaycı bir selam verdi ve ben de öne doğru bir adım atarak elimi koluna doladım ve beni çekmesine izin verdim.

Tenim dokunduğumuz yerde ısındı ama ona bakmaya cesaret edemedim, sadece uzaktaki büfeye ulaşana kadar onun yanında yürüdüm. Odanın diğer tarafına. Lionel'ın gözlerini yol boyunca üzerimizde hissettiğime yemin edebilirim ve omzumun üzerinden arkama dönüp baktığımda bana bakışı tüylerimi diken diken etti.

"Ye Roxy," diye buyurdu Darius, servis elemanlarından birinden bir tabak kek ve el yapımı kurabiye alıp bana uzatırken.

"Çok otoriter," diye mırıldandım, yemeği kabul edip bir kurabiye ısırdım ve nefis tatlı tadı karşısında bir iniltiyi bastırdım. "Sence Lionel bir şeyden şüphelenmiş midir?"

"Onunla konuşmak zor. Her zaman şüphecedir. Ama bence öyle olsaydı seni hemen o anda arardı." Kaşları benim için endişelenerek çatıldı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"Sorun olmayacağına eminim. Max bana düşüncelerimi Kiklops'un sorgulamasından korumayı öğretiyor zaten, bu yüzden Vard'a ulaşsa bile-"

"Eğer o ya da o psikopat sana bir daha elini sürerse onları dişlerimle parçalarım," diye homurdandı Darius, bileğimi yakalayıp morartacak kadar sert bir şekilde sıkarak.

"Ben halledebilirim," dedim kararlılıkla.

Bana işkence etmek ve beni Lionel'in oyuncacı haline getirmek için kullandıkları o odaya geri getirilme fikri hoşuma gitmiyor değildi ama bir noktada oraya bir kez daha gitmek zorunda kalabileceğimin farkındaydım. Sadece bunu düşünmemeye çalıştım ve kendimi olabildiğince hazırladığımdan emin oldum.

Max'in yardımı.

Lionel, başka bir Acrux olduğundan oldukça emin olduğum bir adamla birlikte odanın karşısındaki ön odaya doğru ilerleyerek gözden kayboldu ve dikkatini onlara çekmek için Darius'u dürttüm.

"Gabriel uygun zamanın geleceğini söylemişti," diye belirttim, hızla bir kurabiye daha yedim çünkü kurabiyeler ölmek üzereydi ve yemek masasından uzaklaştım.

Darius, "Seninle batı koridorunda buluşuruz," diye mırıldandı ve ben de başımı sallayarak kalabalığın arasından uzaklaşırken onu izledim.

Birkaç dakika daha oyalandıktan sonra ben de arkamı döndüm, yan kapının yanında Seth ve Caleb'i gördüm ve kararlı adımlarla onlara doğru yürüdüm.

Seth zeytinleri havaya fırlatıp ağzında yakalıyordu ve ben yanlarından geçerken Caleb bana göz kırptı.

Caleb kimsenin duymadığından emin olduğum alçak bir sesle, "Gözümüz üzerinde olacak, tatlım," diye söz verdi ve odadan çıkmadan önce bir kez başımı salladım.

Gabriel'i binaya sokacak gizli geçidi açabilmek için Darius'la buluşmaya yürürken kalbim güm güm atıyordu.

Planımızın bu kısmının iyi gideceğinden emindi. Ama bundan sonra ne yapacağımızı bilemeyecektik, hangi rotaya gireceğimizden emin olamayacağı kadar çok olasılık vardı.

Bu yüzden şimdilik onun vizyonuna güveniyordum. Ve diğer her şey için en iyisini diliyordum.

OceanofPDF.com



Darcy ve ben annemin arazisinin eteklerine doğru yıldızlara bindik, karanlık ormanlık alanda dururken buz gibi hava etrafımızı kırbaçlıyordu. Etrafta birilerinin sesini duymak için kulak kabarttım ama her yer sessizdi. Darius, Nimflerin sarayda olduğunu, babasının onları kontrol ettiğini dindar müritlerine göstermek istediğini bildiren bir mesaj göndermişti. Bir kereliğine de olsa, bu kadar kibirli ve gururlu bir piç olduğu için şanslıydık. Çünkü onun gösterişi bizim için bir fırsat penceresi açmıştı. Blue ve ben de bu pencereden tırmanıp onun üzerine işlemek üzereydik. Mecazi anlamda tabii ki. Ama fırsatım olsaydı Ejderha Kral'ın üzerine işlemekten çekinmezdim.

İkimiz de siyah giyinmiştik ama bu sadece ekstra bir önlemdi. Hareket ederken gizlenme büyüleriyle örtüldüğümüzden emin olurdum. Bu bir giriş ve çıkış işi olacaktı. Zaman kaybetmek yok. Ve bir Vampir olarak, bu benim en iyi olduğum şeydi.

"Diego'yu en son nerede gördüğünü hatırlıyor musun?" Darcy'ye sordum ve o da düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Ay ışığı profilden yüzünü aydınlatıyordu ve benim

Bakışlarım küçük burnunun ve dolgun dudaklarının üzerinde gezindi. Sahiplenmeden, işaretlemekten, ısırmadan önce başparmağımı geçirmek istediğim dudaklar - *konsantre ol, göt deliği*.

"Eve yaklaştığımızda onu tanıyacağım. Sanırım şu tarafta bir yerde."

Sağımızdaki ağaçları işaret etti ve ben de başımı salladım.

Koşu alanına doğru adım attım, uzanıp avuçlarımı onlara doğru açtığımda enerjilerinin bedenime yakın bir yerde uğuldadığını hissettim. Annemin Büyü çok güçlüydü ama talihsizliğime bakın ki onun kanı benim içimde akıyordu, bu yüzden eğer erişimimi kısıtlamasaydı araziye girebilirdim. Ve aylardır tutsak olduğum için, bahse girerim ki beni rahatsız etmezdi. Elim görünmez bariyerin içinden geçerken zaferle sııttım, sihrimi bariyerin içine bastırdım ve Darcy'nin geçebileceği bir kapı yarattım.

"Arabanız bekliyor, hanımefendi." Ona ilerlemesini işaret ettim ve o da boşluktan içeri adım attı.

"Siz benim arabam mısınız?" diye sordu.

"Evet, eyerimi unuttum ama bana eyersiz binebilirsin, değil mi?" şakası sanki hala bir çiftmişiz gibi kolayca ağzımdan kaçtı ve hemen pişman oldum.

Kolumu yumrukladı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi ve pişmanlıklarım anında yok oldu.

"Yani bu bir evet mi?" Alay ettim ve o da gözlerini devirdi.

"Zaman kaybetmeyi bırak," diye mırıldandı, önümde yürüyordu ama kesinlikle gülümsemesini benden saklamaya çalışıyordu. Bu da kendimi çok iyi hissetmemi sağladı.

Karanlık ağaçların arasına baktım. Tekrar bulabilmemiz için bu bölgeyi işaretlemem gerekiyordu. Çok dikkat çekici bir şey bırakmak istemiyordum ama risk de almak istemiyordum. Eğer kaçmak zorunda kalırsak ya da dağılırsak, Darcy'nin buraya dönüş yolunu bulması gerekiyordu.

Su sihrimi kullanarak en yakındaki ağaca parıldayan buz sarkıtları yaptım, eğer bakmaya gelirse ay ışığı onları aydınlatacaktı.

"İşler boka sararsa çıkış yolun bu," dedim ve endişeyle buz sarkıtlarına baktı. Ama yüz ifadesi hızla sertleşerek dirence dönüştü. "İşler boka sarmayacak. Şapkayı bulacağız ve sen farkına bile varmadan gitmiş olacağız."

Ben gizleme büyülerini yapmaya başladım, o da yardım etti ve karanlık üzerimize çökene kadar büyülerime katkıda bulundu.

"Tamam, gidelim," diye nefes aldı ve ben arkamı döndüm.

"Atla güzelim," diye talimat verdim ve sırtıma atlayıp bacaklarını belime doladı. Vücudunun bana karşı olan sıcaklığı çok iyi hissettiriyordu ve bu gece için onun atı olmaktan cidden şikâyetçi değildim.

Diziyle cebimde sakladığım günlüğü dürterek küçülttü ve bir illüzyonla gümüş para gibi görünmesini sağladı. Gözümün önünden gitmesine izin veremeyeceğim kadar önemliydi ve koşmaya hazırlanmadan önce hâlâ yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Blue kollarını boynuma dolayıp bana doğru eğilirken ben de onun kalçalarına tutundum, nefesi boynumdaydı ve doğrudan sikime doğru bir sıcaklık çizgisi gönderiyordu. *Şimdi zamanı değil.*

Etrafımızda sıkı bir susturucu baloncuk oluşturdu ve ben de elimdeki göreve odaklanarak ağaçların arasından fırladım.

Ağaçlığın kenarına varmamız uzun sürmedi ve yavaşladım, Darcy'nin aşağı inmesine izin verdim, gölgelerin arasında saklandık ve avludan eski evime doğru baktık. Ev karanlıktı, içeride tek bir ışık bile yanmıyordu ve bu beni biraz rahatlattı. Burada kimse yoktu.

Lionel yarısını yerle bir ettiğinden beri evin yeniden inşa edildiği belliydi ve daha önce evin bir parçası olmayan birkaç süsleme ve oda fark ettim. Evimin benim için mahvolmuş olmasından nefret ediyordum. Babamla ilgili anılarımın çoğunun olduğu yerdi ve annem onları lekelemeyi başarmıştı

Hepsi. Bir zamanlar mutluluk dolu bir yerdi, ama şimdi sadece kötü bir cadıya ve sefaletten başka bir şeye ev sahipliği yapan bir yerdi.

"Bu tarafta bir yerdeydi," dedi Darcy ve beni ağaçların arasından geçirirken onu takip ettim, kulaklarımı ağaçlara dikmiş dinlerken derim karıncalanıyordu. Uzaklardaki bir baykuşun ötüşü kafamın içinde bir klakson gibiydi ve her yönden koşuşturan ve tırmalayan gece yaratıklarının sesleri bana ulaşıyordu. Yine de bu iyiydi. Hiçbir şey kapalı değildi. O zaman

hayvanlar o kadar sessizleşti ki endişelenmemiz gerekti.

Daha açık bir ormanlık alana geldiğimizde Darcy durdu ve kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

"Buradaydı," diye hüzünle nefes aldı. "Burası Clara'nın bizimle dövüştüğü yer. Diego bir su perisine dönüştüyse kıyafetlerini bir yerde bırakmış olmalı."

"O gece yanınızda olamadığım için üzgünüm. Hepiniz için," diye itiraf ettim, göğsüm sıkışıyordu.

Olayı öğrendiğimden beri aklımdan çıkmıyordu. O gece bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini anlamıştım.

Darius Lionel'la dövüşüyor. Ona gitme ihtiyacı beni çılgına çevirmişti. Beş gardiyanın arasından geçmeye çalışmış ve endişeden çıldırarak geceyi tecritte geçirmiştim. Çelik kapıya vurmaya çalışırken iki elimi de kırmıştım ve sonunda sakinleştirici vermek zorunda kalmıştım. doktor beni iyileştirebilir.

Koşuşumu koruyamamak, tadını bir daha asla bilmek istemediğim bir ıstıraptı. Ama Darius olanları açıklamaya geldikten sonra Blue'nun da orada olduğunu öğrenmek beni paramparça etmişti. O gün hayatımın en kötü haftalarından birine dönüşmüştü. Yıldızlardan gelen kötü şansla yüzleşirken pişmanlıklarla boğuşmuş, sayamayacağım kadar çok kavgaya karışmıştım. Gustard'ın bazı Fae olmayan pislikleri beni

duşlar ve neredeyse kan kaybından ölüyordum. Hapishanede soğuk, kirli, ıslak bir zeminde neredeyse ölmek gibisi yoktu, hayatınızı bir perspektife oturtmak için.

Darcy bana acının yankısıyla baktı ve bunu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Her şeyi berbat etmiştim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olamamıştım. Muhtemelen bir parçası bunun için benden nefret ediyordu. Bunu asla kabul etmese bile.

"Bilemezdin," dedi üzgün bir ifadeyle ağaçlara bakarken. "Hadi aramaya başlayalım."

O aramaya koyuldu, ben de yeri eşelemeye başladım. Kafamın içinde bana onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatan sesi engellemeye çalışırken yapraklar. Ama en azından yapabileceğim bir şey vardı. O da şu lanet şapkayı bulmaktı. Lanet olası gölgelere bağı olduğu için onu çağırma büyüsü kullanamazdık ama buralarda bir yerde olmalıydı.

Yerde metodik bir şekilde ilerledik, enkazı sıyrıp geçtik. avlanırken yüzeye çıktı. Zamanın akıp gittiğini hissediyordum ve uzaktaki her dal çıtırtısı dişlerimin uzamasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Diego'yu o kadar iyi tanı mıyordum ama ondan hoşlanmaya başlamıştım. En azından yiğitçe ve ona hayran bir kızın kollarında ölmüştü. Kendim için daha iyi bir ölüm şekli düşünemezdim. Ve bir keresinde ben de bunu yapmaya çok yaklaşmıştım. Belki yiğitçe kısmını saymazsak.

Bölgedeki her taşı ve yaprağı çevirdiğimizde, Darcy bana kaşlarını çatan sinirli bir bakış attı.

"Bu ormanda herhangi bir yerde olabilir. Ya bir mil ötede yer değıştirdiyse?" diye hayal kırıklığı içinde düşüncelerini dile getirdi ve ağaçların arasındaki gölgelere baktı.

"Sana tam olarak ne söyledi?" Ben sordum.

"Hiçbir şey... sadece şapkayı almamı söyledi," dedi acı dolu bir kaş

atmayla, sanki onun anısını yeniden yaşıyormuş gibi yerde bir yere bakarken

Ölüm.

Gözlerinde o kederi görmekten nefret ediyordum, içimde onun şeytanlarıyla savaşmak ve onları ayaklarının dibinde öldürmek isteyen bir canavarı uyandırıyordu. Bu kız kalbinde bu kadar çok yara olmasını hak etmiyordu. O huzuru hak ediyordu ve mutluluk ve acısız bir hayat. Yıldızlardan bir dilek hakkım olsaydı, bunu dilerdim. Tamam, bir de Lionel'ın gücünün engellenmesini ve iki yüz metrelik bir uçurumdan aşağı atılmasını. Küçük hayaller falan.

"Onun için önemliydi, belki de kolayca bulabileceği bir yere bırakmıştır," dedim düşünceli bir şekilde ve o da bunu düşünürken dudağını ısırarak başını salladı.

"Belki bir yere asmıştır." Etrafındaki ağaçlara baktı ve ben de başımı sallayarak bir amaç uğruna ilerledim.

"Tekrar sırtıma bin, bir tur atacağız. Burada kimse yok, eğer bir Faelight kullanırsak daha kolay fark edebiliriz."

"Pekâlâ," diye kabul etti, sırtıma tırmandı ve avucuna bir Faelight tutuşturdu. Bacaklarını belime doladım ve o ışığı ağaçlara ve yere tutarak herhangi bir iz ararken ben de koşmaya başladım.

Hadi Diego, büyükannenin lanet ruh şapkasını nereye sakladın?

Darius



Ruhlar Sarayı'nın orta girişindeki merdivenlerin dibinde oturmuş, kalbim sabit bir ritimle çarparken ve duyularım etrafı izlerken kızımı bekliyordum.

Roxy, babasının bir zamanlar Gabriel'le buluşmak için kullandığı gizli geçitlere doğru ilerlerken ben de etrafımıza algılama ve itme büyülerini yapıyordum.

Bu kadarının sorunsuz ilerlediğini *görmüştü* ve fark edilmeden Kraliyet Kahin Odası'na varacağımızdan emindi ama ondan sonra yıldızlar ona bu işten sıyrılıp sıyrılamayacağımız konusunda net bir cevap vermeyecekti.

Elimi yüzümde gezdirip çenemdeki kirli sakalları ovuştururken trabzanlara yaslandım ve Roxy'nin kaybolduğu boş duvar parçasını seyrettim. Oraya tek başına gitmesine izin vermekten nefret ediyordum. Ama buraya gelirken bile yer titremeye başlamıştı.

Duvarlardaki resimler titriyordu ve bir garson mutfak kapısını o kadar hızlı açmıştı ki bize çarpmış ve elindeki şampanya tepsisini etrafa saçmıştı. Bizi sırlıklam etmeden önce su sihrimle sıvıyı yakalamayı başarmıştım ve Roxy bana sinirli bir bakış atmış, bu da kısa kesmişti.

Ben de adama öyle davranıyordum.

Görünüşe göre yıldızların bizi ayırmak için kullandıkları piyonlara bağlamak benim için hoş değildi, ama aynı zamanda bu benim için tek çıkış yoluydu.

hayal kırıklıkları, bu yüzden yapmamak zordu.

Adım atmaya başlama dürtümle savaşmak zorunda kaldım ve bir ses duyduğumda doğruldum.

Fae'nin büyüsü, sarayın doğu kanadına açılan kapının ötesindeki itici büyülerime sürtünüyor.

Birinin mırıldanma sesi bana ulaştı ve Jenkins'i tanıdığımda kaskatı kesildim, babamın pislik uşağı.

"Bu yoldan gitmem gerektiğinden emindim..." Başka bir şey mırıldandı, fikrinin değişmesinden Kral'ın sorumlu olup olmadığını merak ediyor gibiydi ve büyümü algıladığını fark ettiğimde lanet ettim. Kendi kendime sırtarak büyüye daha fazla güç kattım, bu da onun çaresizce sıçma isteği duymasına neden oldu ve tuvalet aramak için koşmaya başlarken bağırdı. Oraya varmadan önce altına sıçmasını umarken kahkahalarımı bastırdım.

Roxy'nin dönüşünü taş gıcırtilarının sesi duyurdu ve duvarda bir delik açılıp Gabriel yanında olduğu halde içeri girdiğinde doğruldum.

İkisi gülüyordu ve ben onları izlerken tüylerim diken diken oldu, onu daha sık böyle güldürebilmek için can atıyordum. Onun engellerini bu şekilde aştığını gördüğüm tek kişi Darcy'ydi ve Gabriel'in onun kardeşi olduğunu bilsem de, yine de

Benim için henüz yıkmadığı duvarlar olduğunu biliyordum.

Her şeyimi görmesine izin verdiğimi de iddia edemezdim ama deniyordum. Onun da öyle olduğunu tahmin ediyordum. Eğer yıldızlar yolumuza çıkmayı bırakırlarsa o zaman gerçek bir şansımız olacağından emindim.

"Selam," dedim Gabriel'e. Gözlerim kız arkadaşına takılı kalırken selamlamak için çenemi salladım.

O altın elbisenin içinde sarhoş edici görünüyordu ve ben Onu ilk gördüğümünden beri taht odasına sürükleme fantezileri kuruyorum.

O kadar yer varken orada onunla birlikte olmak gerçekten heyecan vericiydi. Sanki kimin üzerine oturacağı konusunda bizi birbirimize düşürdükleri için yıldızlarla alay ediyorduk. Tabii ki bize küfrederek son gülen onlar oldu.

"Gitmemiz gerek," dedi Gabriel, beni zar zor selamlayarak ve benden hızla uzaklaştığını fark ettim, sanki varlığımla pek ilgilenmiyormuş gibiydi.

"Bu taraftan," dedi Roxy, koluna girip onu solumuzdaki koridora doğru çekerek.

Bu sıradan temasa bir parça kıskançlıkla baktım. Tepki görmeden kız arkadaşıma yakın olabilen herkesi kıskanıyordum. Bu da her an kıskançlık içinde olduğum ve en ufak bir provokasyonda öfkeye dönüşmekle tehdit ettiğim anlamına geliyordu.

Onları koridorda takip ettim ve Roxy omzunun üzerinden bana bakıp küçük bir gülümseme ile içimi kıpır kıpır etti ve kendimi Noel'deki mutlu küçük bir elf gibi gülümserken buldum. Eğer dikkatli olmazsam bu kız beni yumuşatacaktı. Sorun şu ki, onu durdurmak için herhangi bir eğilimim yoktu.

Kraliyet Kâhin Odası'nın kapısına vardık ve Roxy kapıyı dikkatle açtı.

Karanlık odadan serin bir hava geliyordu ve içeri adım attığında yüksek topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdıyordu.

Roxy elini sallayarak duvarlara yerleştirilmiş bir dizi aplikleri ateş büyüleriyle yaktı ve önümüze uzun bir oda çıktı.

Gabriel sol duvara yönelip başını arkaya eğerek elinde kristal bir küre tutan yaşlı bir adamın portresine bakarken ben de arkalarından ilerledim.

Duvarların hepsi geçmiş Kraliyet Kahinlerinin devasa portreleriyle doluydu, kadın ve erkekler, bazen kendi başlarına kraliyet mensupları, diğerleri ise sadece geleceği görme yeteneğine sahip güçlü Fae'lerdi.

Roxy salonun en ucuna doğru yürüdü ve başında gümüş bir taçla gece yarısı gökyüzüne bakan çarpıcı bir kadın portresinin altında durdu.

"Neredeyse senin kadar güzeldi," diye mırıldandım arkasında durup Kraliçe Merissa'ya, Roxy'nin annesine ve dünyada dolaştığı bilinen son büyük Kahin'e bakarken.

"Bazen onu tanımış olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," dedi Roxy yumuşak bir sesle, sesi pişmanlıklarla doluydu. "Onun tarafından sevilerek büyümek bizi isteyen ve bize değer veren ebeveynler."

"Birlikte büyümüş olurduk," diye mırıldandım, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. "Sen ve Darcy en başından beri dördümüzle birlikte olurdunuz, gece gündüz, erkenden uyandırılır, liderlik için eğitilirdiniz."

Sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ve bu senaryoda bundan mutlu olur muydun?" diye sordu. "Bizim kraliçeleriniz olmamız ve kaderin sizi Konsey Üyemiz olmaya itmesi?"

Bunu düşünürken gerilim dolu bir an boyunca ona baktım ve sonra başımı salladım. "Eğer annen ve baban hayatta olsalardı asla bir alternatifin olmayacaktı. Sen bu rol için yetiştirilmiş olacaktın. Bunun için mükemmel olurdun."

"Ama baban ailemi öldürüp bizi de öldürmeye çalıştığı ve bizi ölümlüler diyarındaki koruyucu sisteme terk ettiği için, biz sadece bir çift

Senin gözünde asla yönetmeye uygun olmayacak aptal kızlar mı?" diye meydan okudu, gözlerinde hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o tartışmacı parıltıyla.

"Ben öyle bir şey demedim," diye homurdandım.

"O zaman bana boyun eğmeye hazırsın?" diye alay etti ve omurgam bunu net bir şekilde reddederek dikleşti.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedim alçak bir sesle ve o da alay etti. "Yine de bu aramızda olduğu sürece, her zaman

Derinlerde bir yerde savaşmak mı? İşin özüne gelirsek, senin ailen benimkine ihanet etti. Baban bizden her şeyimizi aldı. Ait olduğumuz dünyada sevilerek büyüme şansımızı, güçlerimizi erkenden kazanma ve sana bahşedilen her şeyi kolayca öğrenme şansımızı. Ve tüm bu olanlardan sonra bile, hala bizden çalmaya devam etmek istiyorsun, değil mi? Hâlâ sizin ve diğer Varislerin tahta oturmaya bizden daha uygun olduğunuza inanıyoruz. Bu *bizim* doğuştan hakkımız olsa bile. Sizden daha güçlü olmamıza rağmen. Bulunduğumuz yere gelmek için her şeyimizi kaybetmek zorunda kalmış olsak da." Gözleri, kimsenin görmesine nadiren izin verdiği duygularla parlıyordu ve ben ona sarılmakla onu sarsmak arasında kaldım.

"Roxy," dedim sert bir sesle, öne doğru bir adım attım ve suçlamaları karşısında öfkem etime batarken kolunu yakalamak için hamle yaptım. Ama ona dokunamayacağım şekilde yer değiştirdi, geri çekilirken elim hiçbir şeyi kavrayamadı ve içimdeki canavar öfkeyle hırladı. "Eğer geri dönüp bunu değiştirebilseydim,

Ben olsam yapardım. Ama bu şu anda içinde yaşadığımız gerçeği değiştirmez. Varisler ve ben politik bilgiye, karakter gücüne ve büyü eğitimine sahibiz.

Babam tahttan indirildikten sonra bu krallığı yönetmek için tek gerçekçi adayın biz olduğumuzu temin ederim. Bu kadar inatçı olmayı bırakıp mantıklı bir şekilde bakarsan o zaman anlarsın-"

"Yeter," diye tersledi Gabriel, aramıza girip yüzüne vurmam için yalvaran

öfkeli bakışlarını üzerime dikerek. "Eğer bu

Daha fazla alçalırsak burada keşfedileceğiz ve didişmeleriniz hiçbir şeyi çözmeyecek. Bunun için fazla inatçı ve domuz kafalısınız." Sözleri ikimizi de hedef almış olabilirdi ama bana dik dik bakışı kime yönelik olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Bir sorunumuz mu var?" Ona hırladım, ama onun için hazırladığım yemi yutmak yerine sadece iç çekti.

"Senden çok daha sinir bozucu adamlarla sık sık muhatap oluyorum Darius, gururun incindi diye beni kavgaya sürükleyemezsin. Buraya gelmemizin bir sebebi var ve bunu sonuna kadar götürmeliyiz." Annesinin portresine acı dolu bir bakış attıktan sonra benden uzaklaşarak odanın ortasındaki sandalyeye doğru yürüdü.

Gerçekten de başlı başına bir tahttı, ışığı yakalayan ve sonsuz bir sihirle parılıyor gibi görünen camdan kesilmişti. Gümüş kakmalıydı.

Yüzeyindeki tüm takımyıldızların haritasını çıkaran meteor parçaları olduğundan emin olduğum değerli taşlar.

Roxy benimle daha fazla vakit kaybetmeden onun peşinden gitti ve ben de arkalarından giderken ona ve kendime içimden küfürler mırıldandım. Bize boyun eğmek zorunda olduğunu ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyiydi.

Gabriel cam tahtın önünde kıpırdamadan durdu, bir parmağını kolçağın üzerinde gezdirmek için uzandı ve elini geri çekip başını sallayarak hayalden kurtulmadan önce bakışları birkaç saniye boyunca bir hayalle donuklaşınca kaskatı kesildi.

Gabriel, "Fazla vaktimiz yok," diye mırıldandı ve Roxy onun elini tutarak omzunun üzerinden bana bakmadan önce parmaklarını sıktı. "Bunu kaydetmelisin," dedi. "Çünkü birazdan ne *göreceğimi* bilmiyorum ama bunun büyük ihtimalle hayatım boyunca göreceğim en önemli görüntü olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ve sessizce Atlas'ımı cebimden çıkarıp kaydetmeye başladım.

Gabriel Roxy'nin başına bir öpücük kondurduktan sonra onu cam sandalyeden birkaç adım geriye götürdü ve sandalyeye sırtını dönüp yavaşça alçalarak üzerine oturdu.

Keskin bir nefes çekti ve odadaki tüm lambalardaki ateş, tenimi öpen ve beni titreten doğaüstü bir rüzgârın altında söndü. Gölgelelerin içine gömüldüğümüzde Roxy'nin eli karanlıkta benimkini buldu ve onu sıkıca tuttum, zifiri karanlıkta görmeye çalışırken göz kırpyordum. Apliklerdeki koyu mavi alevler canlanıp etrafı ürkütücü bir renkle aydınlatınca irkildim.

Sandalyeye yerleştirilmiş tüm değerli taşlar içsel bir ışıkla parlamaya başladı ve oluşturdıkları takımyıldızlar etrafımıza yansıdı, duvarları, tavanı ve zemini kapladı, sanki biz de onların arasında yüzüyormuşuz gibi.

Gabriel'in elleri tahtın kollarını kavradı, parmak eklemleri beyazlaşırken göz bebekleri altın bir ışıkla parlıyor gibiydi. Gözlerinde gördüğüm o zengin, altın rengi sanki bir yıldızın yüzüne bakıyormuşum gibiydi.

"Şimdi beni dinle, çünkü onun kehaneti kaderin akışını değiştirebilir," dedi hiç de ona ait olmayan ruhani bir sesle ve Roxy telaşlı bir nefes çekerken parmakları benimkilere dolandı.

"Rüzgâr seni çağırdığında doğuya, yükselen yıldızın kalbine bak ve mirasının kökenini bul," dedi kararlı bir şekilde, sesi çoğalıp odanın duvarlarında yankılanmadan önce ve bir sonraki bölümün beklediği kehanet olduğundan emindim.

"Ateşten doğan iki anka kuşu, geçmişin küllerinden yükseliyor. Kader çarkı dönüyor ve Ejderha saldırmaya hazırlanıyor. Ancak aldatanın kanı kaderin akışını değiştirebilir."

*Yanınızdan ayrılmayan boyalı gülüşlü adama dikkat edin.
Küçümsenenleri döndürün. Köleleştirilmişleri özgürleştirin.
Bağlanmış adamlardan korkun. Birinin yükselmesi için
birçoğu düşecek. Lanetin acısını çek. Bedelini avcı
ödeyecek.
Geçmişteki hataları tekrarlamayın. Tutulmayan sözü tutun.
Yarıkları onarın. Gölgede saklanan her şey karanlık değildir.
Kan akacak. Kaderini mühürle. Kaderini seç."*

Mavi ateş bir dalga halinde söndü ve kristallerden gelen ışık
Gabriel'in soluk soluğa nefes alışları tahttan gelirken taht da söndü.
"Gabriel?" Roxy soluk soluğa beni bıraktı ve bir sigara yakarak ileri atıldı.
Avucundaki ateşin ışığı, tahtta yarı baygın yatan kardeşini aydınlatacak
kadar parlaktı.

Atlas'ımı kapattım ve onu ayağa kaldırmasına yardım etmek için
ilerledim. "Artık gitmeliyiz. Vard buraya doğru geliyor," diye homurdandı
Gabriel, zar zor
Kapıya doğru tökezlerken ayakta durabiliyor gibi görünüyordu.

"Sorun ne, seni iyileştirmemi ister misin?" Roxy endişeyle sordu ama
Gabriel başını salladı.

"Ondan değil. Şu anda üzerime o kadar çok imge yağıyor ki bunların
ağırlığına zor dayanıyorum. Şimdilik onları kontrol altına almalıyım ve
onları ayırabileceğim ve hepsini tek tek *görebileceğim bir yere* gitmeliyim.
bir," diye açıkladı.

"O zaman buradan gidelim," dedim.

Kolumu beline doladım ve kolunu omzuma atarak onu ayağa kaldırdım
ve neredeyse tamamen kendi ağırlığımla destekleyerek kapıya doğru ittim.

Roxy aceleyle önümüze geçti ve ateş büyüsunü söndürüp koridora geri
adım atmadan önce kapıyı açtı.

"O taraftan değil," diye mırıldandı Gabriel, ben sağa dönmeye çalışırken ve diğer yöne doğru koşmaya başlarken onu yarı kuağımda taşıyarak bizi döndürdüm.

Tam köşeyi döndüğümüz sırada arkamızdan Vard'ın sesi kulağıma çalındı.

Gabriel dağın yamacında duran bir Hydra'yı tasvir eden bir duvar halısını işaret etti, Roxy de halıyı kenara çekerek arkasında bir merdiven olduğunu gösterdi.

Gabriel'i hizmetkârların geçitlerinden içeri çektim, o anda hiçbirinin orayı kullanmadığını umuyordum ve Roxy üzerimize bir susturucu baloncuk atarak hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladık.

Bir dönüş yaptık ve Gabriel uzanıp Kral'ın kapılarından birini açtı. Roxy'nin ona verdiği yüzükle pasajlar, böylece kimsenin bizi bulamayacağı daha güvenli tünellere girebilecektik.

Gabriel sağ tarafımızdaki çıplak bir duvar parçasını göstererek, "şuradan geri dönmelisin, Tory," dedi. "Sonra da bahçelerden geçerek partinin etrafından dolaşabilirsin. Darius başka bir yoldan geri dönecek."

"Emin misin?" diye sordu, kardeşinden bana bakarken gözleri endişeyle parlıyordu.

"Evet," diye ısrar etti. "*şimdi*, Tory. Bu yol işe yaramalı. Neredeyse eminim."

Bunun yeterince iyi olduğunu düşünmüş gibi görünmüyordu ama bana bakıp bakışlarımla buluşmadan önce kabul etti.

"Sağ salim geri dön," diye emretti bana. "Kardeşimi de sana emanet ediyorum."

"Halledeceğim, Roxy. Bana güvenebilirsin," diye söz verdim ve o da kararlı bir şekilde başını salladı. Bana bu kadar inandığı belliydi, bunu söyleyebilsem bile

taht konusunda yaşadığımız bölünme yüzünden hâlâ biraz kızgındı. Ama beni affedecekti. Kendine engel olamadı.

Öne doğru ilerledi ve Gabriel'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra

dönüp dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

Kalbim şaşkınlıkla yerinden fırladı ve dudaklarımın karıncalanmasına ve kalbimin yerinden fırlamasına neden olan o ayrılıp tekrar gizli kapıya doğru yönelmeden önce ona doğru eğildim bile.

"Bu tartışmayı daha sonra bitirebiliriz, pislik herif," dedi, bu fikir onu heyecanlandırmış gibi gözleri parlıyordu. "Bu arada Gabriel'i buradan çıkar."

Bu meydan okumayı onaylarcasına sııttım ve bir nefes sonra ortadan kayboldu. Gabriel eğimli tüneli işaret ederek, "Bu taraftan," diye emretti. Bana daha az yaslanıyor gibi görünse de ona yardım ederek ilerlemeye başladı.

Birkaç tur attık ve sonunda başka bir boş duvar parçasının yanında durdu, kolunu omuzlarımdan çekti ve doğrulurken derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" Ona sordum ve bana karanlık bir bakış atmadan önce başını salladı.

"Evet. Ama Tory hakkında seninle yalnız konuşmak istedim," dedi Gabriel, doğrulurken omuzlarını geriye attı.

"Oh?"

"Sakın bu işi berbat etme," diye uyardı ve bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Çünkü ikiniz için bir dizi senaryo *görüyorum* ve bunların en az yarısında tam bir pislik gibi davranıyorsun. Eğer onun kalbini ikinci kez kırarsan, sana bir daha asla şans vermeyecektir. Beni duyuyor musun?"

"Cidden bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hırladım. "Bilmiyorum. onu incitmek istemiyorum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Ama onca şeyden sonra ona tahtı öylece sunmamı bekleyemezsiniz-"

"Bu saçmalıktan bahsetmiyorum," dedi ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Sen ve ondan bahsediyorum. Sadece bunu doğru yap. Ve bir dahaki sefere

Onunla birlikte olmak için yıldızlara meydan okumak istiyorum, belki bana biraz uyarı verirsin de uyku iksiri falan alırım." diye ekledi tiksinti dolu bir bakışla.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"İkinizin çamurda yuvarlanırken çok fazla görüntüsünü yakaladığımı ve bu boku görmek istemediğimi. Bu tür şeyleri çoğu zaman görmezden gelebiliyorum ama gökyüzünün bu kadar İkinize kızgınlar ve tüm dikkatleri sizi parçalamaya odaklanmış durumda."

Hatırlatma karşısında sııttım ve omzumu silktim. "Tam olarak planlanmış bir şey değildi."

"Biliyorum. Ama eğer ikiniz bu konuda göklerin iradesine karşı çıkmaya kararlıysanız, o zaman yol boyunca aranızda pek çok düşman edineceğinizi bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"O buna fazlasıyla değer," diye teminat verdim ve onun sinirli maskesi bir gülümsemeye dönüştü.

"Güzel. Tek duymak istediğim buydu. Şimdi baban seni özlemeden siktir olup partiye geri dön." Gabriel gizli kapıyı açmak için yüzüğünü kullandı ve ben de elimi omzuna attım, bir kez olsun bir konuda aynı fikirde olduğumuzu hissetmişim.

"Buradan çıkarken iyi olacak mısın?" Ona sordum ve hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı.

"Şu anda kafam o kadar çok hayalle dolu ki Ama ailem kışlık kulübemizde bir oda inşa etmeme yardım etti ve bu da odaklanmama yardımcı oluyor. Şimdilik imgelemlerle savaşıyorum ama oraya gittiğimde onları çözeceğim ve umarım devam edecek daha çok şeyimiz olacak."

"Seninle kalabilirim ve saraydan sağ salim çıkmanı sağlayabilirim," diye teklif ettim, bakışları üzerine çöken imgelemler yüzünden bir odaklanıp bir kayboluyordu ama başını salladı.

"Ben iyi olacağım. Tünelin uzak ucunda, ağaçların arasında beni bekleyen başka bir Ejderha var. Partiye geri dönmelisin."

Başımı sallayarak onayladım ve tek başına idare edebileceğinden emin olana kadar uzaklaşmaya başlamasını izledikten sonra gizli kapıdan geçip sarayın içindeki koridora geri döndüm.

Elimize geçen ilk fırsatta hepimiz bu kehanetin anlamını çözmeye çalışacaktık. Umarım iyi bir haberdır. Çünkü kulağa hiç de umut verici gelmemişti.



Faelight'ım önümüzde bir şeyi aydınlattığında ormanın neredeyse her santimini avlamıştık.

"İşte orada!" Onu işaret ederek seslendim ve Orion ona doğru koşarak beni sırtından indirdi.

Şapkayı ağacın gövdesine yakın bir daldan koparıp bana uzatırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve göğsümden rahat bir nefes aldım.

Ayağım yerdeki bir şeye takıldı ve eğildim, ittim. yaprakları kenara ayırdım ve orada Diego'nun kıyafetlerini buldum. Onları çamurdan çıkarırken kalbim parçalandı ve keder beni soğuk, inatçı bir pençeye aldı.

Bize yardım etmeye çalışmıştı. Ve Clara'yı bizden uzak tutarken öldü. Bunun karşılığını ona asla ödeyemeyecektim ve onu her gün özlüyordum.

"Faelight'ını söndür," diye homurdandı Orion ve sesinin tonu içime bir korku titremesi gönderdi, ben de hemen itaat ettim.

Ayağa kalktım ve ormanda benim duyamadığım bir şeyi dinlerken endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Sırtıma bin," diye tısladı ve ben de aceleyle ayağa fırladım, Diego'nun şapkasını cebime sokarken omuzlarına sıkıca tutundum.

"Ne oldu?" Nefes aldım, ancak susturucu baloncuğumuz yine de seslerimizi gizliyordu.

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Ama gitmemiz gerek." Ağaçların arasından koşarak uzaklaştı, sınıra doğru o kadar hızlı koşuyordu ki, dünya etrafımdaki en koyu yeşil ve mavilerden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Buz sarkıtlarının parıltısı ileride belirdi ve ben de cebimden yıldız tozunu çıkarıp koğuşları geçer geçmez üzerimize atmaya hazırlandım. On metre uzaktaydık, on, beş-

Orion'un düşmesiyle dünya altımdan kaydı ve ben bir çığlıkla onun sırtından fırladım, sert zeminde yuvarlandım ve daha fazla yuvarlanmamak için yosunlardan bir duvar ördüm. Yaşadığım paniği düşünecek vaktim yoktu, hareket etmem gerekiyordu. Hızlı.

Orion acı içinde inledi ve ben de ayağa fırlayarak korkuyla ona doğru koştum. Sırt üstü yatmış, göremediğim bir gücün saldırısı altında kıvranıyordu ama bir parça ay ışığı gözlerini görmemi sağladı ve gözleri gölge içinde dönüyordu.

"Hayır!" Dehşet içinde nefes nefese kaldım, kollarından tuttum ve onu sınıra doğru geriye çektim.

Çok yaklaşmıştık. Onu çıkarabilirdim. Başarabilirdim.

"Kaç," diye homurdandı ama onu geride bırakmamın imkânı yoktu.

Parmaklarımı şıklattım, sertçe odaklandım ve onu yerden kaldırmak için bir havaya kaldırma büyüsü yaptım, nabzım kafatasımın içine çarpıyordu. Koşmaya başladım, onu arkamda yönlendirdim, koğuşlardaki boşluğa doğru koşarken onu yakınımda tutmak için büyümü çektim.

Bir şey bana bir koçbaşı gücüyle çarptı ve sırtüstü toprağa savruldum, adrenalin vücudumda yuvarlanırken bir vücut beni yere yapıştırdı. Orion'la büyüm kesilmişti, bu yüzden benden ötede bir yerde yere çarptı ve kaybedecek zamanım olmadığını biliyordum.

Kalbim çılgınca çarparken ve Anka ateşi etimin altında bir cehennem gibi alevlenirken ellerimi savaşmak için yukarı kaldırdım.

"Tek bir büyü kıvılcımı ve kardeşim ölür," diye uyardı Clara, ay ışığında solgun yüzünü ve derisinin altında sürünen gölgeleri görebilmem için arkasına yaslanarak. Kül ve ölüm gibi kokuyordu, gölgelerin gücü her santiminden yayılıyordu. "Beni sınama küçük prenses," diye tısladı ve gözlerinin arkasından kalbime dehşet salan bir iblis baktı.

Orion acı içinde haykırdı ve üzerimde oturan kızı yok etmeye çalışmamak için her şeyimi verdim. Nefeslerim ağırlaştı ve kanımdaki ateş tutarken ellerimi yumruk haline getirdim.

Clara'nın gücüyle yerde sarsılan Orion'a çaresizlik içinde baktım. *Ne yapacağım ben? Bizi bundan nasıl kurtarabilirim?*

"Belki de buraya gelerek bu kadar ukalalık yapmamalıydın," diye tükürdü Clara, sonra yüzü sırtıtmaya başladı. "Ama boş ver, annem gelmeden önce biraz eğlenelim. Evimizin yanında kurduğum gölge alarmini kimin tetiklediğini anladığında çok şaşıracak."

Bunun üzerine homurdandım. Büyümüzle onu tespit edememiş olmamıza şaşmamalı. Kahretsin, buradan çıkmamız gerekiyordu. Bizi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Clara ayağa kalktı, beni ayağa kaldırdı ve omzumdaki bir yaprağı fırcalayarak bana en iyi arkadaşmışız gibi gülümsedi. "Bu kadar üzgün görünme, oyun zamanı. Biraz eğleneceğiz! Hadi küçük kardeşim, kalk bakalım."

Orion sarsılmayı bıraktı, yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde ayağa kalktı. Ama tek kelime etmedi ve belki de edemedi çünkü gözlerinde ıstırapla bana bakıyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama korku içimi sarıyordu ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordum. Eğer Clara'ya saldırırsam, onu öldürürdü. Ve bunu riske atamazdım. Hiçbir şey için.

Clara bana doğru hamle yaptı, beni kaldırdı ve omzuna attı. Ormanın içine doğru fırladığında nefesim kesildi ve Orion'un peşimizden koştuğunu duydum.

Tekrar yere yatırıldığında Stella'nın mutfağındaydık, tavan boyunca uzanan kirişler ve büyük krem rengi dolapların altındaki ahşap tezgahlarla geniş bir alandı. Clara sıçrayarak mutfağın kenarına oturdu. Odanın ortasındaki devasa masaya uzandı, parmaklarını şıklattı ve Orion arkamdan gelip bir elini boğazıma doladı. Onun tutuşuyla hareketsiz kaldım. nefeslerim ağırlaşıyordu. Panik yapamazdım. Düzgün düşünmeliydim. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydim.

Sakin panik yapma.

Clara bizi izlerken bacaklarını salladı ve ben de gözlerimde zehirle ona ters ters baktım.

"Eğer onunla dövüşürsen, ölür. Eğer benimle dövüşürsen, ölür. Eğer beni kızdırırsan, o ölür," diye şarkı söyledi. "Oyunu anlıyor musun?"

"Evet," diye zehirli bir şekilde tısladım. "Ne istiyorsun?"

"Hmmm, uzun, uzun, çok uzun zamandır kimse bana bunu sormamıştı," dedi sevinçle, saçları sanki uhrevi bir rüzgâra kapılmış gibi etrafında uçuşuyordu. "Sanırım her prensesin istediği şeyi istiyorum. *Senin* de istediğin şeyi Vega kız."

"O da ne?" Bizi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bulana kadar onu konuşturmanın en iyisi olduğunu düşünerek sordum. Ama o Orion'u öldürmeden önce ben onu öldüremezsem ne yapacağımı bilmiyordum. Ve başarısız bir girişim onun ölümü anlamına gelirdi. O kadar güçlüydü ki, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. onu yok etmek için.

"Kraliçe olmak için," diye iç geçirdi özlemle. "Babam benimle evlenecek."

Burnumu kırıttırdım ve yüz ifadem karşısında çılgılık attı. Orion beni vücuduna doğru geri çekti, boğazımı kavrayışı acı verici bir şekilde sıkılaştı. Tuttum

büyü kullanmamak için içgüdülerimle savaşıarak kolundan kurtuldum.

"Bana öyle bakma!" diye bağırdı, sesi derin bir hal almıştı, Kollarımdaki tüyleri diken diken eden şeytani bir nitelik. "Kaderimde yücelik var. Babam bunu kendisi söylüyor. O beni seviyor. Tıpkı ağabeyimin *seni sevdiği* gibi."

Orion beni kollarının arasında döndürdü, iki elini boğazıma kapattı ve gözlerindeki korku beni neredeyse kırıyordu.

Clara bize doğru geldi ve parlak bir gülümsemeyle yüzümü izledi. Ciğerlerim hava almak için yanıyordu ve büyü parmak uçlarımı karıncalandırıp ona karşı kullanmam için yalvarırken tırnaklarım eline batıyordu. Ama yapamazdım. Bu dünyada onun hayatını riske atmama neden olabilecek hiçbir güç yoktu.

Orion aniden beni bıraktı ve onun elini tutarak İplere bağlı bir kukla gibi odanın içinde dans ediyordu. Ağrıyan boğazımı tuttum, eğilirken nefes nefese kaldım. Anka kuşum bedenimin altında kükrüyordu, onu yok etmeye çalışmak için çaresizdi ve onu kontrol altında tutmak için her şeyimi harcadım. *Bir kıvılcım ve onu öldürecek.*

"Hapishanenden nasıl çıktın, merak ediyorum?" Clara, Orion'un yüzünü ellerinin arasına alarak düşündü. "Ne kadar da meraklı. Babam hiç memnun olmayacak. Ama bir parti veriyor ve partileri sırasında onu rahatsız etmemeliyim. Annem ne yapacağını bilir. Bu bir aile buluşması olacak!"

Birden Orion'dan uzaklaşarak onu bana doğru yönlendirdi ve Orion bir anda öne fırlayarak beni arkamdan yakaladı.

"Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum," diye nefes aldı Clara ve Orion kolumu tutarak kız kardeşine doğru uzattı. Nefret etime dolanırken kaslarım gerildi. Ama karşı koyamadım.

"Uzak dur benden," diye hırladım, Clara dudaklarını yalayarak bir hayalet gibi bana doğru ilerlerken. "Kımıldama, küçük prenses. Yoksa ölümünden de beter olur."

Kolumu tutup bileğimi ağzına götürürken dilimi ısırđım, dokunuşuyla karnım döndü. Dişlerini çıkardı ve soğuk ağzı etime bastırırken ürperdim. Dişleri kuvvetle içimi kesti ve o ısırđıkça acıyla nefesim kesildi, bir vahşî gibi damarlarımı yırttı ve açgözlülikle içti.

O içtikçe ve içtikçe, yaşam gücümün giderek daha fazlasını içine çektikçe, büyümün önümdeki bu boşluğa çekildiğini hissettim. Anka Kuşum İçimde bir savaş vardı, onu zar zor zapt ederken tenim gittikçe ısınıyordu. Onu ne kadar hızlı öldürebilirdim? Ya başarısız olursam?

Bunu riske atamam.

Dişlerini kolumun ilerisinde etime saplamak için kurtardı, derimi tekrar tekrar parçalayıp derin yaralardan kan akarken çığlık atmama neden oldu. Tory'den çaldığı yakut kolye tenime sürtünüyor, sıcaklığı sanki boynundan koparmam için yalvarıyormuş gibi beni çağırıyordu ve keşke koparabilseydim.

Clara'nın tırnakları boğazımı ve köprücük kemiğimi sıyırdı. İmparatorluk Yıldızı'na çok yakındı ama hiçbir fikri yoktu. Boynumdaki tılsıma daha yakından bakmaması, ondan bir şey hissetmemesi için dua ettim.

Derimi bir kez daha yararken bir çığlık daha attım ve aç iniltiyle göğsümdeki kanı temizlemek için eğildi. İşkence boyunca çenemi sıktım. Orion'a zarar vermediği sürece acıya dayanabilirdim ama ne olursa olsun ikimizi de öldürmeye karar vermeden önce buradan çıkmamız gerekiyordu.

Clara dişlerini boğazıma geçirip içmeye devam ettikçe başım dönmeye başlamıştı. Bu çok fazlaydı, çok fazla alıyordu ve büyü rezervlerim kendi gücümle birlikte tükeniyordu.

Dayanmak zorundayım.

Orion'un kollarına geri bastırdım, vücudu benimkini sararken nefesler sığlaştı. Bu şekilde ölemezdim. Bizi korumak zorundaydım. *Bir şeyler yapmalıydım. Ne olursa olsun!*

Kapı hızla açıldı ve Stella, peşinde Diego'nun ebeveynleri Drusilla ve Miguel ile birlikte içeri girdi. Su perisi formlarında değillerdi ama beni kanlar içinde gördüklerinde gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Sihir temiz.

"Clara neler oluyor?" Stella nefes nefese kaldı, şok içinde benden Orion'a bakıyordu.

Üstüne oturan mor bir elbise giymişti, kısa siyah saçları şekillendirilmiş ve

Gül parfümünün kokusu ondan yayılıyordu. Nymph'ler de güzel kıyafetler giymişlerdi, Drusilla siyah bir elbise, Miguel de resmi bir takım elbise giymişti ve sanırım onlar da Lionel'in partisindeydiler.

"Bu bir Vega mı?" Stella, ön kapının çarpmasına neden olan bir el fırlatarak tereddüt etti.

Clara dişlerini boğazımdan çekip kurtardı, ağzından akan kanı sildi, yüzü korkunç ve çarpık görünüyordu. "Merhaba anne."

Stella'nın boğazı düğümlendi, ona dikkatle yaklaştı ve gözlerinde bir endişe titreşimiyle oğluna baktı. "Bu büyük bir sürpriz, Clara."

"Mülkünüze izinsiz giriyorlardı, alarmımı kırdıklarını hissettim, onları yakalamak için buraya geldiğim için iyi bir kız değil miyim?" Clara ağladı, Stella'ya sarılmak için koştu ve yanağına kan bulaştırdı. Yüzünü buruşturarak, kızının sırtını sıvazladı, ama onun bile Clara'nın davranışlarından rahatsızdı.

Onların dikkati dağılmışken, parmaklarımı avuçlarıma bastırdım, damarlarıma iyileştirici büyü yaptım ve içimdeki sersemlikle savaştım.

kafam. Sihrimin son kırıntıları da tükenmişti, bu yüzden bizi koruması için Anka kuşuma güvenmek zorundaydım. Sadece Orion'un hayatını riske atmadan onu kullanmak için bir fırsata ihtiyacım vardı.

"Seni oğlumun anılarında gördüm," diye konuştu Drusilla, yaklaşırken gözlerini bana dikmişti. "Onu bize karşı kışkırtan sensin."

"Hayır, Diego buna kendi başına karar verdi," diye homurdandım, kalbim onu hatırlayınca sıkıştıyordu. Bana canavar annesi ve Alejandro Amcası hakkında gösterdiği her şey.

Miguel etrafına bakınırken yüzünde boş bir ifade vardı ve olan biten hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

"Onunla ne yapacağız?" Clara heyecanla Stella'ya sordu. "Onu bir turtada pişirip Nimf ordumuza mı yedireceğiz?"

"Saçmalama," diye azarladı Stella. "Onları Lionel'a götüreceğiz, o ne yapacağını bilir."

"Babam meşgul!" Clara çığlık attı. "Onu rahatsız edemeyiz, yoksa kızar."

"Bunu bilmek isteyecektir," diye karşılık verdi Stella, onun yanından geçip kutupsal bir ifadeyle beni karşısına alarak. "Neden burada, evimde oğlumla birliktesin? O nasıl dışarı çıktı?" diye sordu.

Burada gerçekte ne yaptığımızı gizlemek için oracıkta bir yalan uydurdum. Ne olursa olsun Diego'nun şapkasını bulamadılar.

"Lance burada babasına ait, onu gölgelerden kurtarabilecek bir şey olabileceğini söyledi. Temelli kaçmasına yardım edebilecek bir şey," dedim, doğruyu söylediğimi düşünmeleri için dayak yemiş gibi yaptım. Hatta oldukça inandırıcı bir şekilde dudak titremesi taklidi bile yaptım.

Stella'nın kaşları merakla kalktı. "Tam olarak ne?"

"Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. "Sadece onu kurtarmaya yardım etmek istedim."

Stella, "Clara, bırak oğlum konuşsun," diye talep etti ve kızı dramatik bir şekilde ofladı.

"Yalan söylüyor, anneme söyleyemez misin?" Clara tükürdü. "Hiçbir şey onu gölgelerimden kurtaramaz." Clara tekrar yaklaştı, kanım hâlâ dudaklarını ıslatırken bana bakıyordu. "Küçük, pis Anka güçlerinle onlarla savaştın ama bunu onun için yapamazsın, değil mi? Yoksa çoktan yapardın," diye alay etti, bir parmağını salladı ve odanın karşısındaki bir bloktan keskin bir mutfak bıçağı almak için bir gölge dalını kullandı. Bıçağı Orion'un eline verdi ve o da hemen ucunu kalbime bastırarak vücudumun kaskatı kesilmesine neden oldu. "Gölgeler yenilmez," diye fısıldadı heyecanla. "Yapabilirim İstesem kalbini çıkarıp avucuma koyardım. Ve belki de istiyorum..."

Orion baskı uyguladığında ve ucu etimi deldiğinde irkildim. "Bütün bu güzel kan," diye mırıldandı Clara, dudaklarını yalayarak. "Kalbin Karnımı doyuran diğerlerinden daha tatlı bir tadı var. Vegas'a karşı intikam borcum var, o yüzden belki de bu uygun olur."

Kalbimi mi yiyeceksin?

Stella çenemi kavradı ve içimden panik geçerken başımı döndürerek ona bakmamı sağladı. "Bana buraya ne için geldiğini söyleyeceksin yoksa kızımın sana istediğini yapmasına izin veririm. Dürüst olursan sana merhamet ederim."

"*Merhamet*," diye alay etti Drusilla. "O bir Vega. Kardeşim Alejandro'nun babasınınkini boşalttığı gibi onun gücünü de boşaltmama izin ver. Ben Vega'nın gücünü istiyorum. Damarlarımda kraliyet ailesi var."

"Sessiz ol," diye tersledi Stella, tırnakları çeneme batıyordu. "Bana ne olduğunu söyle

gerçek." Sesi Karanlık Zorlama ile doluydu, ama içimdeki Anka ateşi

Zihnimde damarlar alevlendi ve çabucak yok oldu.

"Tamam," diye nefes nefese kaldım, gücü beni etkilemiş gibi davranıyor ve hayatlarımız için harekete geçmeye hazırlanıyordum. "Bu... İmparatorluk Yıldızı. Orion ve ben babasının eşyaları arasında saklandığına inanıyoruz. Belki de buradadır diye düşündük.

bodrum..."

Stella'nın gözleri neşeyle açıldı. "Nerede?" diye sordu, yüzüme yaklaşırken yüz ifadesini kudurmuş bir açlık kaplamıştı.

"Asa kılığına girmiş," diye yalan söyledim, Orion'un Lionel'a anlattığı saçma hikâyeye sadık kalarak. "Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

Stella Noel günündeki bir çocuk gibi sırtıttı, etrafında döndü ve koşarak odadan çıktı. Clara'nın da onunla birlikte uzaklaşacağını ummuştum, ama o orada kaldı ve gölgeli saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü.

"Bu çok aptalca, karşımızda haydut Vega duruyor. Onu almama izin verin Prenses. Lütfen," diye sordu Drusilla, umutla bana doğru adım atarak.

"Sanırım biraz alabilirsin, ama fazla büyü kaldığını sanmıyorum," diye düşündü Clara ve Drusilla'nın sağ eli yaklaşırken uzun su perisi sondalarına dönüştüğünde ürperdim. kanımı dondurdu.

Orion bıçağı boğazıma doğru kaydırırken, "Uzak dur benden," diye hırladım. Drusilla'nın bedenindeki derin bir çığırak beni sardı ve yaklaştıkça büyülerim kapanmaya başladı.

Clara mutfak masasının üzerinde şarkı söylemeye başladı, şarkısı akortsuz ve çarpıktı. Orion'un kasları gerildi ve onu yerinde tutan güce karşı savaşıırken ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Ama ben onun altında kalmıştım.

Clara'nın vücudunuzu nasıl kontrol altına alabileceğini biliyordum. Seni bir kez ele geçirdi mi, kaçış yoktu.

Sadece benim için vardı. Anka Kuşum gölgeleri bedenimden uzaklaştırmıştı. Kaçmanın bir yolunu bulmuştum ve belki de ona bunu

sunabilirdim. Ben

Darius'la sayısız kez başarısız oldum ama denemek zorundaydım.

Orion'un kolunu tutarak yukarı uzandım ve Anka kuşumu derimin kenarlarına kadar iterek ateşi etine iterken ne yaptığımı gizlemeye çalıştım. Drusilla keskin sondalarını göğsüme bastırdı ve içime girerek kör edici bir acıyla çılgılık atmama neden oldular. Ateşimi Orion'un damarlarının daha derinlerine ittim, her yere yaymaya ve gölgeleri kovalamaya çalıştım. Ama tıpkı Darius'ta olduğu gibi, geri itmeye devam ettiler.

"Bekle," diye homurdandı Clara aniden, topuğunun üzerinde dönüp bana bakarak.

Drusilla durmadı, sondalarını daha derinlere sokarken dudaklarını açgözlülükle yaladı ve buz gibi bir acı göğsümü titretti. Büyüm tamamen uykudaydı ve alınmayı bekliyordu. Ve bunun olmasına izin veremezdim. Bu o olmayacaktı. Acıya, korkuya rağmen pes etmeyecektim. Bu kaderi reddediyordum.

Orion'daki gölgelere karşı bir kez daha savaştım, geri çekildiklerini hissettim ve bıçak aniden boğazımdan uzaklaştı. Elini sertçe indirdi ve ben korkudan kaskatı kesildim, keskin ucunun kesmesini bekliyordum ama Bıçak bunun yerine Drusilla'nın sondalarını keserek temiz bir kesikle kopardı.

Acı içinde feryat etti, tökezleyerek geri çekildi ve dehşet içinde elinin kanlı parçasını göğsüne bastırdı. Korkunç sondalar hâlâ göğsümden dışarı çıkıyordu, acıları canımı yakıyordu ama gücü kesilmişti. Orion'un kollarında aceleyle döndüm, ellerimi göğsüne bastırdım ve ateşimi vücudunun derinliklerine doğru zorladım, gölgelerin kalbinden geri çekilmesini sağladım, bunun şu an sahip olduğumuz tek şans olduğunu biliyordum.

"O öldü!" Clara bağırdı. "Öldü, öldü, öldü!"

Orion hâlâ çoğunlukla onun kontrolü altındaydı ve onu öldürmeye çalışan gölgelerin ateşime karşı güçle karşılık verdiğini hissettim. Ama ben

ona zarar vermelerine izin vermezdim. Ateşimi onlarla kalbi arasına yerleştirdim ve onu yok etmeye çalışırken dokunuşlarından korudum.

"Öldürün onu!" Clara talep etti. "Bıçakla onu, kes, biç ve kanını dök, küçük kardeşim!"

Eli yan tarafıma çarptı ve acıyı, etime saplanan dondurucu bıçağın şokunu hissetmem tam iki saniye sürdü. Acı dolu bir nefesle gömleğini kavradım, bırakmayı reddediyordum, içindeki gölgelerle savaşmaya devam etmem gerekiyordu. Ama dizlerim bükülüyordu ve aniden Orion üzerime düştü, bıçağı çekip bir kez daha yan tarafıma saplarken boğuk bir acı sesi çıkardı.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki boğazım yara bere içinde kaldı ama onu bırakmadım. Kalan tüm gücümle ona tutundum, uzuvlarını kontrol altına alıp onu bana karşı kullanırken gölgelerin göğsüne girmesine izin vermeyi reddettim. Bıçak bir kez daha yan tarafıma çarptı ve Anka ateşi benden öfkeli, dalgalı bir alevle dışarı çıktı, hepsi aynı anda vücuduna hücum etti. Anka'mın onun içindeki derin bir güç kaynağına bağlandığını hissettim ve o inerken bıçak elinden fırladı. Ateşim onun o parçasıyla birleşti ve vücuduna doğru aktı, orman yangını gibi yayılırken ve bulduğu her gölgeyi kovarken gözleri parlıyordu. *Lütfen güvende ol. Lütfen özgür ol.*

Üzerime düştü, beni bir şeyden korumaya çalışıyormuş gibi sıkıca tuttu ve aniden benden ve ondan kıvrılarak çıkan bir ateş fırtınası, patlayan bir bomba gibi odanın içinde patladı.

Clara ondan kaçmak için son hızla uzaklaşırken çığlık attı ama alevler görüşümü çerçevelediği için başka bir şey göremedim.

Gözyaşları nihayet dindiğinde, Orion bana bakmak için arkasına yaslandı. Gözleri tekrar kendi gözleri olana kadar açıldı, en koyu gece mavisi ve dehşet doluydu. Ama kendisi için değil. Benim için.

Artık acıyı bile hissedemiyordum, vücuduma sızan bir uyuşukluk vardı ama etrafımda büyüyen ısı havuzu bana çok fazla kan olduğunu söylüyordu. Ve birdenbire hiç gücüm kalmadığını fark ettim.

Yine de önemli değildi. Çünkü o iyiydi. Gölgeler artık onu ele geçirememişti ve bir daha asla da geçiremeyeceklerdi.

Bağırırken ağzı adımı söylüyordu ama karanlık beni aşağı, aşağı, aşağı çekiyordu ve ölüm kulağıma tatlı vaatler fısıldıyordu. Elini tutup beni uzaklaştırmasına izin vermek çok kolay olurdu ama Zihnimin bir yerinde, ruhumda beni bir kıza bağlayan bir çekim hissettim. benim diğer yarımды. Bu dünyayı onsuz terk edemezdim. Ya da adımı çağıran adam olmadan.

Işık görüşümde yer değiştirdi, kırmızı, turuncu, altın rengi- "Mavi!"

Sıcaklık etrafımı sarmıştı ama göz kapaklarım binlerce ton ağırlığındaydı. Onları, gökyüzünün ağırlığını sırtımda tutabildiğimden daha kolay açabileceğimi düşünmüyordum. Ama açtım. Bir şekilde yaptım.

Ve o oradaydı, mutfağın yanmış kabuğunda dururken beni kollarında tutuyordu. Drusilla'nın bedeni küle dönmüştü. Kıyafetler yerde lime lime.

"Geri geliyor!" Miguel kapı aralığından bağırdı, bize bakarken yüzünün bir tarafı yanıyordu. Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük duygu bu; panik, çaresizlik ve şimdiye kadar gözlerinde olmayan bir ruh parıltısı. Bunu anlamamıştım ve anlamaya da vaktim yoktu.

Orion beni bir çocuk gibi göğsüne bastırarak ön kapıdan fırladı ve ağaçların arasına doğru koşmaya başladı. Ona tutundum, iyileştirici büyüünün öpücüğünün hâlâ tenimin altında karıncalanmakta olduğunu hissediyordum. Clara aniden onun yanında, bize ayak uyduruyordu ve ben de ellerimi

Öfke ve kararlılıkla haykırırken, Anka kuşumun alevleri kanat şeklinde benden uzaklaşıyordu.

Clara onlardan kaçmak için geri çekildi ama hâlâ bizi kovaladığını duyabiliyordum.

"Lance!" diye bağırdı, sesi gırtlaktan geliyordu ve daha önce duyduğundan daha gerçekti. "Uzaklaş! Kaç!" diye yalvardı. "Onu daha fazla tutamam."

Gerçek o muydu yoksa bir numara mıydı bilmiyordum ama bize saldırmadı ve hala orada, gölgeler tarafından hapsedilmiş olduğunu düşünmek beni incitti.

Orion bana daha sıkı sarıldı, hızlandıkça sıkıntıyla inledi ve aniden koğuşlardan geçtik. Yıldız tozunu aramak için elimi cebime soktuğumda elim yapış yapış olmuştu ama Orion çoktan ve bir yıldız denizinin içine düştük.

Üzerimizde her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyorlardı ve güçlerinin bir kısmının beni doldurduğunu hissettim. Kafamın içinde fısıltılar dolaşıyordu ve isimlerimizi söylediklerine yemin edebilirdim.

Orion'un ayakları sert zemine çarptı, beni hâlâ sıkıca tutuyordu ve ben aşağı inmeye çalıştıkça o bırakmayı reddetti.

"Sorun değil, yürüeyebilirim," dedim ama çenesi kilitlenmişti ve bir kapıdan geçerken bana bakmadı ve sihrin damlasının üzerimden kaydığını hissettim. "Lance, sorun yok. Beni yere bırak."

Nerede olduğumuzu görmek için etrafıma bakındım, iki yanımızda bir üzüm bağı uzanıyordu, ama sonra o yine Vampir hızıyla ilerledi ve dünya benim için kayboldu.

Büyük bir dağın gölgesinde duran devasa bir evin verandasında durdu. Soluk mavi duvarları ve üzerinde asılı bir Noel çelengi vardı.

Kapı. Orion elini kapıya bastırdı ve kapı onun dokunuşuyla açıldı. Nerede olduğumuzu biliyordum. Mutluluk, aile ve huzur dolu bir yerdi.

Gabriel'in eviydi.

OceanofPDF.com



Bir altın parıltısı bakışlarımı yakaladı ve Tory'nin kollarının etrafına dolanan gölgeler ve boş bakışlarıyla odanın içinde dolaştığını görünce Seth'i dürttüm. En azından biz dikkatlerini dağıtmadan geri dönmeyi başarmışlardı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa gölge ucubesi gibi davrandığında çok mu korkutucu oluyor?" Seth mırıldandı ve ben homurdandım.

"Biraz," diye kabul ettim. "Ama gölgeler olmadan da çok korkutucu olabiliyor."

"Sanırım Darius'u hizada tutmak için öyle olması gerekiyor," diye şaka yaptı.

"Öyle mi?" Darius'un sesi arkamızdan geldi ve masum bir omuz silkmeye dönüp ona baktım.

"Çok bakımlısın, dostum. Bunu kabul etmelisin," diye takıldım.

"Evet, konu erkek arkadaş olunca en zor işin kara kara düşünen kötü çocuklar olduğunu herkes bilir," diye onayladı Seth. "Ama bütün o öfkeli sevişmeler genellikle buna değer."

"Genellikle mi?" Darius eğlenmiş görünerek sordu.

"Yargılamak için sakinle ilgili ilk elden deneyimim yok, bu yüzden daha özel bir yere gitmek istemezsen emin olamam." Seth alay etti ve sinirim omurgamdan aşağıya diken diken oldu.

"Bu gece seni altına alacak biri varsa, o da benim," diye onu uyardım, dişlerimi gösterdim ve Seth'in gülümsemesinin genişlemesini izledim.

"Bahse var mısın?" Seth meydan okudu, her zaman benimle dövüşme yeteneği konusunda çok ukalaydı ve yine de bu oyunu ne zaman oynasak, dişlerim her zaman derisinde sona erdi.

"Ailelerinin bizi dizginleyemediği yaramaz çocuklarmışız gibi sarayın içinde seni kovalamam için bana meydan mı okuyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Sana meydan okuyorum, gecelerini sarayın tadını hayal ederek geçiren kana susamış bir Vampir gibi beni sarayın etrafında kovala. Seth içkisini tekrar ağzına götürdü ve kapıya doğru bakarken sırıttı.

"Bizimle oynamak ister misin?" Darius'a sordum. "İstersen avlanmama yardım edebilirsin ama av tamamen bana ait."

"Hayır," diye cevap verdi, çenesiyle odanın diğer ucunda Max'in üvey annesinin durduğu yeri işaret ederek, Max ona eşlik etmeye devam ederken burnunun altında kötü bir koku varmış gibi görünüyordu. "Sanırım oraya gidip hediyelerimle onu küçümsemediğimi hissettireceğim ve sonra ben Roxy'ye göz kulak olurken Max'i benimle sarhoş olması için kaçıracağım."

"Yakala, sonra görüşürüz, dostum." Yanımda Seth olduğu halde ondan uzaklaşırken içkimi dudaklarıma götürdüm, ikimiz de bir işe yaramamak için sıvışırken birbirimize bakıyorduk. Bunu burada yapma fikri nabzımı heyecanla hızlandırdı.

Havasız partiden kaçtık ve yankılanan koridorlardan geçerek, sağa sola dönerek, binanın derinliklerinde kayboluncaya kadar ilerledik.

Palace ve benim nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Hazır mısın?" Seth beni bir adım sağa itecek kadar sert bir şekilde d rt erek alay etti ve ben de ilkel bir hırıltı çıkarırken ona dişlerimi gösterdim. "Bu gece gerçekten susadım," diye uyardım ama korkuyla geri çekilmek yerine

Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Av başlasın," dedi Seth alaycı bir gülümsemeyle, di lerimin karıncalanmasına ve dilimin dudaklarımda gezinmesine neden oldu. "Bu hızla benim en sevdiğim eğlence haline geliyor."

"Emin misin?" Gri gömleğinin düğmelerini   maya başladığında başımı ona doğru eğerek sordum. "Oyunun kuralları değişiyor gibi görünüyor."

"Beni tanıyorsun Cal," diye mırıldandı Seth, gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirip geniş omuzlarından yuvarlanmasına izin verdikten sonra kaslı vücudunu ortaya çıkardı. Bana fırlattığı ti  rt  yakaladım ve pantolonumun arkasına soktum. "Ben zaten hiçbir zaman kurallara göre oynamadım. Eğer kendine koyduğun sınırları değiştirmek istiyorsan ben hazırım."

Ses tonundaki ima karşısında kalın bir şekilde yutkundum ve pantolonunun kemerini çözmesini izlerken kalbim çarpmaya başladı.

"Neden vites değiştirme zahmetine giriyorsun?" Meydan okudum. "Nasıl olsa seni yakalayacağımı biliyorsun." "Gerçekten mi?" Seth dudaklarını kaldırıp sırtarak alay etti ve bakışlarımı üzerine çekti.

"O kadar kolay bir av olduğumu d   n yorsan gel de yakala beni." Geri geri gitmeye başladı, kemerini tekrar bağladı ve alaycı bir sırıtı la Nabız, onun peşinden ko ma arzusuyla atıyor.

Saldırmak üzere olan bir yırtıcı değilmi im gibi omuz silktim ve ona doğru hamle yaptım, ceketimin etrafına dolamayı başardığı sarma ıkları  eki tirirken sertçe geri sıçradım. K frederek kollarımı kumaştan kurtardım.

Sonra tekrar ileriye doğru ateş etti ama katı bir hava kalkanına çarptı. Ben yapmadım

Hatta o şerefsizin rol yaptığını bile gördüm ve elime geçirdiğimde ne yapacağımı açıkça belirtmek için ona dişlerimi göstererek hırladım.

Seth bir kahkaha attı, sonra döndü ve Fae formuyla koridorda koşmaya başladı, giderken beni omzunun üzerinden atmak için bir elini kaldırdı ve bir sonraki köşede gözden kaybolduğu anda uludu.

Ellerime ateş verdim ve hava kalkanını Emrim'in hızı ve vahşiliğiyle yumruklamaya başladım, sonunda paramparça olana ve koridordan aşağı ateş edebilene kadar tekrar tekrar vurdum.

Yeteneklerimi işitme duyuma odakladım ve hiçbir şey algılayamayınca küfrettim. Lanet herif susturucu bir baloncuk yerleştirmiş olmalıydı. Ama bunun beni durdurmak için yeterli olduğunu düşündüyse, o zaman başka bir şeyi hak etmişti.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ileri geri koştum, kapıları açtım ve avlanırken bulduğum odaların etrafında hızla dolaştım. Sinsi olabilirdi ama onun hızı benimkinin yanında hiçbir şeydi ve burada saklanabileceği çok fazla yer vardı.

Muazzam bir müzik odasının kapısını açtım ve durakladım. Tonozlu tavanı, takımyıldızların kuklalarıyla boyanmış ve Alanın etrafına yerleştirilen aletler, sinsi bir Kurt için bolca saklanma yeri oluşturuyordu.

Neredeyse tekrar arkamı dönecektim ama kapıya doğru bakarken gözümün köşesindeki hareket onu ele verdi ve kuyruklu piyanonun tepesinden gölgelerin arasından fırladığında döndüm. Yere indiğinde kenara fırladım, süslü ayakkabılarının içinde savrulurken dudaklarından bir kahkaha döküldü ve havada büyü çatırdadı.

Ona doğru ateş ettim, yarattığı kalkana ateş fırlattım ve sonra beni hava büyüünden bir ağla yakalamaya çalışırken yoldan çekildim.

"Bence bu oyunu her oynadığımızda benden bir içki alabileceğini düşünerek çok rahatladın," diye alay etti Seth, gözleri gözlerimi takip ederek

etrafından dolanırken, bir açıklık arıyordum.

"Sanırım seni ısırmandan hoşlanıyorsun," diye karşılık verdim.

"Heyecanı seviyorsun." "Öyle mi?" diye sordu, elindeki hava büyüsunü savururken sırtarak

uzun saçlarını omuzlarına doladı.

Bir yerden bir yere ateş etmeye devam ettim, savunmasında bir zayıflık ararken ateş büyüsunü tekrar tekrar ona doğru yönelttim ve dev bir boynuzun arkasına saklanmadan önce hızla bir illüzyon yarattım.

Sahte ben ona doğru fırladığında Seth buna kandı ve Sihirli bir şekilde, saklandığım yerden hızla çıktım ve kalkanının arkasına ateşten bir cirit fırlattım.

Sahte bana odaklanırken onu zayıflatacak kadar aptal değildi, ama dikkatini saldırdığım alandan çekince ve gücümün tüm ağırlığını darbeye verince, kırmayı başardım.

Ona çarptım, onu ayağından düşürdüm ve ikimiz de gülerек ve kavga ederek, yumruklayarak ve tekmeleyerek üstünlüğü ele geçirmeye çalışırken yerde yuvarlandık.

Kendimizi o kadar kaptırmıştık ki dikkatlice dizilmiş enstrümanların üzerine yuvarlandığımızı fark etmedik bile. Bir çelloya çarptık, o da uçarak bir tubaya çarptı ve bir de baktık ki tüm orkestra sırası domino taşları gibi yıkılıyor.

İkimiz de donup kaldık, dudaklarımızı ayırdık ve Seth beni tahta zemine yapıştırırken ve bir muhafızın bağırma sesi duyulurken neden olduğumuz katliama baktık.

uzaktan kulağıma çalındı.

"Hadi," diye tısladım, ayağa fırladım ve Seth'i sırtımda sürükleyerek odadan çıktım ve koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde saray koridorlarından uzaklaştım.

Yeterince uzaklaştığımızda rastgele bir kapı seçtim ve gülüşmelerimiz arasında karanlık bir mutfığa daldım.

"Yüzünü görmeliydin," diye alay etti Seth. "Altına sıçmaya hazır gibiydin Cal."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Onu yakaladım ve ters çevirdim, tezgâha yasladım ve boğazını bana dayaması için başını yana yatırırken bir elimi saçlarına soktum. "Seni bu şekilde merhametime bıraktığımda nasıl görünüyorsun?"

Seth hırladı, belimden tutup beni iterek tezgâha yasladı ve elini sarı buklelerimden bir avuç yakalamak için hareket ettirdi. "Belki de kiminle oynadığına dair bir hatırlatmaya ihtiyacın vardır," diye uyardı.

Bir kahkaha attım ve boynuna doğru hamle yaptım ama derisine sıkı sıkıya ördüğü hava kalkanına çarptım ve bana sııttı.

"Hile," diye homurdandım, derisinin altındaki nabzının gümbürtüsüne bakarken dişlerimdeki ağrı umutsuz bir zonklamaya dönüştü.

"Kural yok, unuttun mu?" Seth alay etti.

Bakışlarım nabzının sürekli atışından yukarı doğru hareket etti, çenesinin sertliği üzerinde kaydı ve birkaç uzun saniye boyunca ağzında kaldı bakışlarımı onunkilerle buluşturmada önce.

Seth'in gözleri şimdiye kadar gördüğüm en zengin kahverengiydi, çikolatanın en derin, en sıcak tonu gibiydi, aralarına gömülmüş küçük altın parçacıkları ve içlerinde yatan çok zengin ve şefkatli bir ruh vardı.

"Biliyorsun..." Yavaşça söyledim. "Bütün dünya senin bir pislik olduğunu düşünüyor.

Aslında, tanıştığınız insanların yüzde doksan dokuzu onlarla aynı fikirde olacaktır çünkü istediğiniz zaman tam bir Alfa mega sık olabilirsiniz."

"Böyle konuşmaya devam edersen Cal, beni ağlatacaksın," diye alay etti ama ben sadece dudaklarımın kenarını kaldırarak ona gülümsedim.

"Tüm bunların altında aslında en iyimizin sen olduğunu söylüyorum. Birine bir kez izin verdin mi, onun acısını kendi acın gibi hissedersin. Seni duydum.

Darius ve Tory için inlediğini, sırf Orion olmadan üzgün ve yalnız olduğunu bildiğin için her gece Darcy ile yattığını gördüm. Ve seni avlamama izin verdin çünkü zayıf olduğumu ve buna karşı koyamayacağımı biliyorsun ve sen

"Ya da belki de ilk seferinde haklıydın," diye alay etti, biraz Ona yaptığım iltifattan rahatsız olmuştu. "Belki de beni ısırıldığında hissettiklerin hoşuma gidiyordur ve ben de ağzını tenime değdirme bahanesini kullanan bencil bir orospu çocuğuyumdur."

Bunu bir şaka gibi söyledi, ama bir şekilde düz düştü ve gözleriyle tekrar karşılaşmadan önce bakışlarım yavaşça çıplak göğsünden aşağı kaydı.

"Belki de bir bahaneye ihtiyacın yoktur," dedim dikkatlice. "Belki de istediğin buysa sadece söylemelisin."

Seth yutkundu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu Sanki bir cevabım olmadığını çok iyi bilmeme rağmen benden bir cevap bekliyordu. Ama ellerinin tenimdeki hissini ve tadını seviyordum. Kahretsin, onunla ilgili her lanet şeyi sevdim ve belki de delirmiştım, ama merak etmeye başlamıştım-

Seth saçlarımı kavrayarak beni boynuna doğru çekti, boğazını bana doğru açtı ve hava kalkanını indirdi, böylece etinin içinden dudaklarıma ulaşan kanının sıcaklığını hissedebildim.

Yavaşça içime çektim, ısırmadım, sadece ağzımı boynunun kıvrımından çenesinin köşesine doğru gezdirdim.

Saçlarını tutuşumu gevşettim, parmaklarım kabaca yumruklamak yerine nazikçe itti ve dişlerimi boğazına doğru geri çekerken vücudundan bir ürperti geçti.

"Yıldızlar aşkına Cal, eğer bir an önce konuya girmezsen beni öldüreceksin," dedi sert bir sesle ve ben de kıkırdayarak tenini hafifçe ısırdım ama delmedim.

"Peki amaç ne?" Bunun cevabını duymayı duymam gerekenden çok daha fazla isteyerek sorguladım.

Seth tereddüt etti, boğazından yumuşak, köpeke bir inilti kaçtı.

"Benimle alay etme Caleb," diye mırıldandı. "Eğer gerçekten..."

"Gerçekten ne yapmazsam?" Ağzımın boynundaki hareketi onu usulca homurdandı ve ben bu sesi tüm vücudumda hissettim.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve başımı daha sert bir şekilde aşağı indirdi, bunu yapmamı istedi ve ben de ona teslim oldum, dişlerimi derisine batırdım ve kanının ve büyüünün lezzetli zenginliği dilimin üzerine dökölürken inledim.

Beni hâlâ tezgâha yaslamıştı ve pantolonundaki sertlik kalçama sürtünerek bana kuvvetle vuruyordu.

Geri çekilmeye çalıştı ama ben elimi saçlarından çekip belindeki kemeri yakaladım, onu tekrar kendime çektim ve tahrik olduğunu hissedip bundan çok hoşlandığımı fark ettiğimde onu orada tuttum.

Diğer elim göğsünün sert çıkıntılarına doğru kaydı ve derimi karıncalandıran kesik kesik bir nefes aldı.

"Xavier'in sesini utanç dolu bir at homurtusu izledi ve Darius'un küçük kardeşine kızgınlıkla bakarken dişlerimi Seth'in boynundan geri çektim.

Mutfağın kapısında duruyordu ve tabağında yarısı yenmiş bir sandviç vardı, Seth nefesinin altından homurdanırken bize doğru salladı.

"Dostlar, sizi başka bir şey yaparken yakaladığımı sandım," diye güldü, dudaklarımdaki Seth'in son kanını yalayıp onları kovarken dişlerime bakıyordu. "Buraya daha fazla mayonez aramaya geldim çünkü Hepsi ana mutfaktalar ve sen karanlıkta yarı giyinik bir şekilde buradasın.

ve birbirimizin üzerinde ve..." İkimiz de konuşmayınca boğazını temizledi ve bize garip bir gülümseme verdi. "Ama belli ki sadece besleniyorsunuz.

Bir Vampirin ziyafetini yarıda kesmekle ilgili kaçırdığım bir protokol var gibi-"

"Hayır dostum," dedim, Seth'in derisindeki ısırtığı iyileştirmek için uzanırken sırtarak. "Dediğin gibi, ben sadece besleniyordum ve Seth daha önce vardiya değiştirecekti - bu yüzden gömleksiz."

Bakışlarım Seth'inkilerle buluştu ve o da dönüp Xavier'e sırtmadan önce dudaklarından yumuşak bir mızıltı süzüldü, ama her türlü sahte görünüyordu ve yardım edemedim ama yanlış bir şey söylediğimi hissettim. Ama doğru olan neydi?

'Evet, onu sadece ısıırıyordum ama bundan çok daha fazlasını hissettim ve eğer on dakika sonra sözümüzü kesmiş olsaydın ne yapardın bilmiyorum. bulduk.' Bu çok çılgıncaydı. Değil mi?

"Evet. Eğer bizi sevişirken yakalasaydın, Cal altıma yatmış, coşku içinde adımı haykırıyor olurdu," diye şaka yaptı Seth.

"Ee, sanırım Seth'in dizlerinin üzerinde benim adım olabilecek bir şeyler inlediğini göreceksin, ama emin olamazsın çünkü ağzı sikimle dolu olurdu," diye ekledim karanlık bir sırıtışla.

"Haha, evet," dedi Xavier, yanakları pembeleşirken biraz fazla yüksek sesle gülerek. "İçinizden biri 'oh bebeğim, çok hızlı boşalmadığımdan emin olmak için alfabeyi okurken mega aletini... kulağıma koy ve sonra... dizlerini sert zeminde tamamen mahvedeceğim...' gibi olurdu."

"Kahretsin, ahbap, becermek istediğin birine asla bunu söyleme," dedim gülerek, çilek renginden kırmızıya dönerken ve mayonezini bulmak için buzdolabını hızla açarken.

Seth gözlerinde bir soruyla bana baktı ve kaşlarımı çattım, hayatımda ilk kez ne sorduğunu bilmiyordum. Gömleğini arkadan çekiştirdim.

Pantolonumdan çıkarıp ona uzattığımda bakışları pantolonuma kayınca kaşlarını çattı.

Onu benden biraz kabaca aldı ve sanki o şey onu rahatsız etmiş gibi kollarını içine soktu.

"Sandviç ister misiniz?" Xavier bir torba havuç uzattı, cevap vermek için ağızımı açtım ama acı dolu bir çığlık kulaklarımı tırmaladı ve olduğum yerde donup kaldım.

"İkinizden biri bunu duydu mu?" Keskin bir fısıltıyla sordum.

"Neyi duydun?" Xavier yanakları biraz daha az kızarmış bir halde buzdolabının kapısından bana bakarak sordu.

"Biri ılık attı," diye mırıldandım, yetenekli işitme duyumu etrafımızdaki her şey üzerinde eğitirken konsantrasyonla kaşlarımı çattım.

"Ben aydayken," diye başladı Seth. "Bazen ılığa benzer bir ses çıkıyordu-"

ılığı tekrar duyduğumda onu agresif bir şekilde susturdum ama bu sefer ılığın yanında birisinin yaptığı şeyi durdurması için yalvaran bir adam vardı.

"Haydi," diye emrettim, odadan koşarak çıktım ve aceleyle Dışarıdaki koridordan keskin bir dönüşle sarayın yeraltı kısmına giden hizmetli merdivenine saptı.

"Nereye gidiyoruz?" Seth homurdandı, bana biraz kızmış gibiydi ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Aşağıda biri yardım için çığlık atıyor."

Bu, yüzündeki sinirli ifadeyi sildi ve tekrar dinlemek için duraklamadan önce onları merdivenlerin dibine kadar götürürken adımlarını hızlandırdı.

"Burada biri olduğundan emin misin?" Xavier biraz endişeli görünüyordu ama yine de bizimle kalmaya kararlıydı. Hâlâ yarım bir

Elinde havuçlu ve mayonezli sandviç vardı ve ben ona bakarken hızla yedi.

"Evet," dedim, ılıkların tekrar gelmesini bekledim ve geldiklerinde kaşlarımı çattım. "Hâlâ altımızdan geliyor."

Xavier atıştırmalığını yutarken alçak bir sesle, "Sarayı epeyce keşfettim ve bunun altında bir kat görmedim," dedi.

Etrafımıza bakarken kaşlarımı çattım ve elimi taş duvara koydum. Merdivenlerin dibinde durdum ve içimden gelen işeme dürtüsünü görmezden geldim.

"Burada bir itme büyüü var," diye homurdandım, işeme ihtiyacı beni altıma işeyecekmişim gibi hissettirirken onu ayırmaya odaklandım.

"Bunu güçlü biri yarattı."

"Baba mı?" Xavier telaşla sordu.

"Hayır," dedim büyüümü büyüünün içine sokarken ve bir güç itişiyile büyüüyü bozarken. "Eğer o olsaydı atlatmak bundan daha zor olurdu. Artık duvarın ötesinde bir boşluk hissedebiliyorum."

Seth yanıma geldi, bir elini duvarda gezdirirken kolu benimkine değdi, toprak büyüüyle duvarı yokladı ve ben de normalde bir şeyler olduğunu anladığında yaptığı gibi onu hafifçe dürttüm. Bir an bana baktı, karşılığında beni dürterken dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşti. Kapıyı yerinde tutan mandalı bulup tuğlayı duvara bastırdığında bu gülümseme sırtmaya dönüştü.

Bir kapı ortaya çıktığında ve aşağıda bir yerden gelen titrek turuncu ışık kıvrımlı bir merdiveni aydınlattığında bir taş sesi duyuldu.

Üçümüzün üzerine bir susturma balonu fırlattım ve sonra diğerlerine baktım. "Burada her ne varsa iyi değil. Geri dönmek için son şansınız."

Seth alaycı bir tavırla reddetti ama ikimiz de teklifimin aslında çenesini meydan okurcasına kaldıran Xavier için olduğunu biliyorduk.

"Geliyorum," dedi ayağını toynak gibi yere vurarak ve çocukken hep birlikte oynadığımız zamanlarda tam olarak aynı şeyi yaptığını hatırladım. Ortaya çıkmadan önce onun bir Pegasus olduğunu nasıl olup da kimsenin fark etmediği ise benim için bir muammaydı.

"Pekâlâ o zaman, bakalım sende neler varmış midilli çocuk," diye şaka yaptı Seth ve ben de sırtarak karanlık merdiven boşluğuna doğru ilerledim.

Taş basamaklardan aşağı koşarak indik, soğuk hava tenime sızıyor ve ısınmak için ateş büyüğü yapmama neden oluyordu. Seth'in arkamdaki koluna uzandım ve aramızda ateş olmayan tek kişi o olduğu için ona da biraz ateş hediye ettim, o da öne doğru eğilip teşekkür etmek için yanağımlı yaladı.

Bir kahkaha atarak onu savuşturdum ama bu kez çok daha yakından bir çığlık daha gelince ve ikisi de korkudan nefes nefese kalınca oyunumuzu çabucak unuttuk.

Koşmaya başladık, şömine ışığının daha parlak yandığı ve önümüzde kocaman bir odanın açıldığı merdivenlerin dibine doğru ilerledik.

Merdivenlerin dibindeki gölgelerde saklanırken Seth üzerimize bir örtü attı ve yanlarında cerrahi ekipmanlarla birkaç tıbbi masanın yerleştirildiği taş odaya baktık.

Uzun kırmızı cüppeler giymiş kısa boylu bir adam, odanın ortasındaki masaya bağlanmış bir adamın başında duruyordu, başının arkasına baktığımda beyaz saçları neredeyse ateş ışığında parlıyordu.

"Onu tanıyorum," diye tısladı Xavier, ses tonunu korku kaplamıştı. "Pegasus olarak ortaya çıktıktan sonra babamın benim için bulduğu Tarikat Dönüşüm Terapisti. Adı Gravebone."

"Evdeyken bu da ne demek oluyor?" Seth sordu.

"Beni Pegasus değil de Ejderha olduğuma inandırmaya çalışan hasta bir orospu çocuğu. Bunun amacının ne olduğunu asla çözemedim, ama onun yöntemleri korkutucu derecede etkiliydi. Bir süre için, neredeyse

Bana yedirdiği bok." Sesindeki öfke ve tiksinti çok açıktı ve Gravebone konuşmaya başladığı sırada ona yapılan muameleye duyduğum öfkeyle dişlerimi sıkarken koluna güven verici bir el koydum.

"Fareler çok pis yaratıklar," diye mırıldandı, sesi yağ gibi kaygandı ve dikkati tamamen altındaki bağlara karşı mücadele eden adamın üzerindeydi. Adamın bileklerinde, karşı koymasını engellemek için kullanıldığı belli olan bir çift sihirli kısıtlayıcı kelepçe gördüm. "Böyle küçük, anlamsız, entrikacı *haşaratlar*. Hiç kimse bu kadar alçak bir Düzen olmak istemez. *Sen kesinlikle bilmiyorsun.*"

"Tiberya Faresi olmakta utanılacak bir şey yok!" diye tısladı masadaki adam. "Beni lanet olası bir Medusa olduğuma ikna edemeyeceksin, o yüzden denemeyi bırak."

"Zihniniz buna uyum sağlarsa prosedür çok daha sorunsuz ilerleyecektir," dedi Gravebone, teslim olmuş bir sesle. "Ama eğer yeni gerçekliğinize uyum sağlamaya *çalışmazsanız*, o zaman çok daha az şansınız olur. başarı-"

"Siktir git!" diye hırladı Fare, Gravebone'un suratına tükürmeden önce.

Sürünge irkilerek geri çekildi ve tükürüğünü temizlemek için kırmızı kolunu yanağından geçirirken yüksek sesle hırladı. "Bunu tekrar deneyelim." Yanındaki küçük masadan bir neşter aldı ama Seth elini uzatmadan önce onu kullanarak, ellerinin etrafını sıkıca saran ve büyüsünü hareketsiz kılan kalın bir sarmaşık ağı oluşturdu.

Bir sonraki nefeste ileri atıldım, damarlarımda toprak büyüsü titreşiyordu, Gravebone panik içinde bağıırken etrafından birkaç kez dolandım ve onu kendi sarmaşıklarımla bağladım. Sert bir gümbürtüyle yere düşmeden önce yardım için bağırdı ama susturucu baloncugum onu çevrelediği için bunun gerçekleşme şansı yoktu.

"Aman Tanrım, bizi kurtarmaya mı geldiniz?" diye soludu masadaki adam, soluk sarı saçları alnına yapışmış bir halde bana bakarken

Bir çeşit kahrman.

Ve belki de tam olarak bunun için burada olduğumuzu tahmin ettim, her ne kadar o ana kadar bunu pek düşünmemiş olsam da.

"Biz mi?" Xavier koşarak geldi ve sanki onu çözmeye niyetliymiş gibi doğruca Fare'ye doğru ilerlerken sordu, ben de onu yavaşlatmak için kolumu uzattım.

"Bir saniye bekle," dedim, bana telaşla bakarken avucum Xavier'in göğsüne çarptı. "Burada olduğumuzu belli edemeyiz."

"Hiç şansı yok!" Gravebone yerde sırt üstü yattığı yerden çığlık attı. "Yüzlerinizi gördüm - baban bunu duyacak Xavier!"

Xavier öfkeyle homurdandı, Gravebone'un kafasına tekme attı ve burnu parçalanırken acı içinde çığlık atmasına neden oldu. Daha fazlasını yapamadan onu durdurmak için Xavier'in omzunu tuttum, hala devam etmenin en iyi yolundan emin değildim.

Tekrar konuşmasını engellemek için Gravebone'un ağzını toprakla doldurdum ve nefes almak için çırpınırken gözlerindeki dehşete zalimce gülümsedim engel.

"öz beni!" diye yalvardı Fare. "Lütfen - kim olduğunu biliyorum. Sen Caleb Altair'sin-"

"Herkes onun kim olduğunu biliyor dostum," dedi Seth, yüzünde düşünceli bir ifadeyle yanımda durarak.

"Evet, ama Elise ile Aurora Akademisi'ne gittim. Lütfen, benim adım Eugene. Eugene Dipper. Yaptığımı söyledikleri şeylerin hiçbirini yapmadığıma yemin ederim. Gece yarısı ametist taşlarını kimseden almadım. Ben sadece bir koleksiyoncuydum, bunu asla saklamadım, yemin ederim!"

Seth'le bakiştık, adam şimdi dikkatimi daha da fazla çekiyordu, iddialarında doğruluk payı olup olmadığını öğrenerek onu yalanlamaya çalışıp çalışmayacağımı merak ediyordum. Eğer Elise'i tanıyorsa, o zaman tahmin ettim ki

ona yardım etmem için bana daha fazla neden verdi, ama zaten onu burada bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Sakin ol dostum," dedim. "Kimse seni burada bırakmıyor. Sadece bu küçük olaydaki dahlimizi nasıl örtbas edeceğimizi bulmamız gerekiyor. Bir şekilde kendini kurtarmışsın gibi görünmesini istiyorum."

"H-he - Gravebone'un cebinde manşet anahtarı var," diye nefes nefese kaldı Eugene.

"Belki de bir elimi kurtarmış gibi görünseydim, belki de onu tutmuş ve yardım almadan kendimi ve sihrimi serbest bırakmış gibi görünebilirdim."

"Yine de tanık meselesinde bize yardımcı olmuyor," diye düşündü Seth, Gravebone'a sıradan bir tekme atarak ondan boğuk bir acı homurtusu çıkardı.

"İşte bu yüzden onu öldürmemiz gerekiyor," diye homurdandı Eugene ve küçük adamdan böyle bir vahşet duyduğuma şaşırmıştım ama burada kana susamış olduğu çok açıktı. Sanırım ben de bir masaya bağlanıp işkence görseydim ve ucube bir pislik beni Medusa olduğuma ikna etmeye çalışsaydı, ben de kana susamış olurum.

"Bütün bunların amacı ne ki zaten?" Xavier öfkeyle sordu. "Bir Medusa olduğuna inansen bile, birdenbire bir Medusa olmazdın-"

"Gravebone ve V-Vard deneyler yapıyorlardı," dedi Eugene, boğazına bir hıçkırık takılarak. "Fae'leri kesip açıyorlar ve başka bir Fae'yle değiştirmeden önce onların Düzen formlarını çalmaya çalışıyorlar. Haftalardır buradayım ve sapkın deneyleriyle benim türümden sayısız Fae'yi öldürmelerini izledim. Hiçbir zaman işe yaramaya yaklaşmadılar bile ama başarısız olur olmaz yeniden başlıyorlar. Onlar hasta."

"Burada sizden başkaları da mı var?" Seth sertçe sordu ve Eugene çenesini açık alanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru salladı.

"Sayamayacağım kadar çok. Tiberya Sıçanları, Sfenksler, Minotorlar - Ejderha Kral'ın istediği şeylerden daha aşağı gördüğü tüm Emirler

üstünlük için. Bize yardım etmek zorundasın. Etmek zorundasınız!"

"Başlıyoruz," dedi Seth bana bakarak ve bunu yapmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışırken dişlerimi sıktım.

"İçlerinden biri yakalanırsa diye yüzümüzü kapatmalıyız ki hepsi bizi görmesin," dedim Eugene'e bakarak ve bunu daha önce düşünmüş olmayı diledim. "Sonra onları serbest bırakırız ve kaçmaları için bir şans veriz. Gravebone'u uygun gördükleri şekilde cezalandırabilirler."

Gravebone ayaklarımın dibinde yerde debelenmeye ve tekmelemeye başladı, işkencesinin kurbanlarına izin verirsek merhametli olmayacaklarını çok iyi biliyordu. onun kaderini belirleyecekti. Ama bu benim sorunum değildi. Eğer yaptıklarından dolayı ondan intikam almak istiyorlarsa buna hakları vardı.

"Kaçmalarına izin verirsek yine yakalanırlar," diye öfkeyle itiraz etti Xavier ve ben de bu konuda haklı olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilerek elimi çenemde gezdirdim.

"Başka ne yapabiliriz bilmiyorum," dedi Seth. "Yani, Fareler yer değiştirebilir ve belki gizlice kaçabilirler ama Sfenksler ve Minotorlar..." Omuz silkti. "En azından bu şekilde bir şansları olacak."

Xavier öfkeyle ayağını tekrar yere vurarak, "Bu yeterince iyi değil," dedi ve ben tartışmak için ağzımı açtım ki, taşların taşa sürtünme sesi arkamızda bir başka gizli kapının açıldığını duyurdu.

Seth'in hava kalkanının etrafımızda kilitlendiğini hissettiğimde yumruklarımda alevler fişkırlarak etrafımda döndüm ve duvarda bir kapı açılıp Gabriel içeri girdiğinde kalbim neredeyse karnımdan fırlayacaktı.

"Bazı insanları buradan çıkarmak için yardımına ihtiyacınız olduğunu *gördüm*," dedi ukala bir sırıtışla ve bunu kesinlikle hak ediyordu.

"Evet amına koyayım," diye haykırdı Seth ve ben bu Fae'leri özgür bırakmaya odaklanırken Xavier rahatlayarak sarktı.

Eğildim ve Gravebone altımda debelenip dururken ceplerini karıştırdım ama o kadar iyi bağlanmıştı ki kaçma şansı yoktu. Sinirli bir homurtuyla onu yere yatırdım ve kapının anahtarını buldum.

Cebinde sihirli kısıtlayıcı kelepçeler ve kapının ardındaki Fae'yi serbest bırakacağını tahmin ettiğim kalın metal bir anahtar vardı.

Kimliğimi gizlemek için bir elimi yüzümde gezdirdim ve Seth de hemen aynısını kendisi ve Xavier için yaptı. Gabriel de bizi takip etti ve kimsenin bizi tanımayacağından emin olduktan sonra Eugene'in bileğini masaya bağlayan deri kelepçeyi tuttum ve vampir gücümle çekiştirdim. Lanet şey neredeyse kopacaktı ama homurdanarak kopardım ve Eugene'i diğer uzuvlarını çözmesi için bıraktım.

Odanın diğer tarafındaki kapıya doğru koşarken.

Gravebone'dan çaldığım anahtar kapıyı açtı ve kapının açıldığını görünce çığlık atıp parmaklıklardan kaçışan Fae'lerle dolu bir sıra hücre buldum.

"Seni dışarı çıkarmaya geldim," diye seslendim, sesim gizleme büyüyle gizlenmişti ve en yakın hücreye gidip hızla kilidi açtım.

Vampir olduğumu bilmelerinin kimliğimi riske atmayacağına karar verdim ve yeteneklerimi kullanarak hızlıca etrafı taradım. hücrelerden olabildiğince çabuk. İçerideki tüm Fae'ler teşekkürlerini sunarak dışarı döküldü, bazıları çıkışa ve bir daha görmeyi ummadıklarını tahmin ettiğim özgürlüğe doğru koşarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ana odaya döndüğümde Seth kelepçelerin çoğunu açmıştı ve Gravebone tamamen ölmüştü. Kanı her yere sızıyordu.

Yerde yatıyordu ve parçalanmış bedeni öylesine ezilmişti ki, büyü yapmak yerine onu döverek öldürdüklerine bahse girmeye hazırdım.

Onu tutmak için yarattığım sarmaşıkları dağıttım ve Gabriel kaçanları onun çıktığı karanlık tünele doğru yönlendirdi.

"Şimdi gidin," diye bağırdı bize. "Caleb'ın sizi otuz saniye içinde partiye geri götürmesi gerekiyor, yoksa kaçırılacaksınız. Herkesi buradan güvenli bir şekilde uzaklaştırabilirim. Hamish oradan saklanmalarına yardım edecek."

İkinci kez söylememe gerek yoktu, bu yüzden Gabriel'e sertçe başımı salladım ve ileri fırlayıp Xavier ve Seth'e birer kol dolayarak gizli odadan hızla çıktım.

Sadece gizli kapıyı tekrar kapatmak için durakladım, sonra ikisini de kucağıma aldım ve partiye geri taşıdım, kaçmak için kullandığımız yan çıkışta durdum.

Xavier az önceki hızımızdan dolayı kusacakmış gibi görünüyordu ve Seth baş dönmesini engellemeye çalışır gibi başını salladı. Üzerimizdeki illüzyonları dağıttım ve kapıyı iterek açıp içeri girdik.

Kalbim gümbür gümbür atarak büfeye doğru ilerlerken annemin sesi dikkatimi çekti ve adımı söyledi.

"Ben de seni arıyordum!" diye azarladı gönülsüzce. "Haydi - Falhurst şirketinin lideriyle konuşmanı istiyorum. Tahmini grafiklerle ilgili gerçekten etkileyici şeyler yapıyor ve bunları duymak isteyeceğini biliyorum."

Falhurst'e kibarca gülümsedim. bir anlaşma için etkiledim ve onlara katılmak için ilerlerken Varis yüzümü boyadım.

Lionel'in pullu burnunun dibindeki bir grup mahkûmu, kimse partiden kaçtığımızı fark etmeden serbest bırakarak paçayı kurtarmış mıydık?

Evet, yaptık. Ve gerçekten çok iyi hissettirdi.

OceanofPDF.com



Sekiz kişiye yetecek büyüklükteki duşta durup derimdeki kanı yıkadım ve karnımda bıçağın kestiği yerleri inceledim. Olayın yaşandığına dair hiçbir iz yoktu ama yine de hafızama kazınan o buz gibi yalamayı hissedebiliyordum.

Ürperdim, suyu kapattım ve büyük banyoya girip kabarık beyaz bir paspasın üzerine çıktım, kendimi kurulamak için hava sihrimi kullandım kendimi bir havluya sarmadan önce. Gabriel'in ailesi her zamanki geleneklerine göre Noel için bir kulübeye gitmişlerdi ve Gabriel de onlara katılacaktı

Bu geceden sonra orada da. Bir süre önce bana evine giriş izni vermiş ve başım derde girdiğinde buraya gelmem için bana izin vermişti. Sanırım aynı şeyi Orion için de yapmıştı.

Kanlı giysilerim çöpe atılmıştı ve Diego'nun şapkası Atlas'ımla birlikte onun ve onun lavabolarının yanında duruyordu. Şapkanın bizde olduğunu ve iyi olduğumuzu, ancak Stella ve Clara'nın ortaya çıkmasından sonra kaçmak zorunda kaldığımızı söylemek için ona gönderdiğim mesaja yanıt olarak Tory'den gelen bir mesaj buldum. Gerisini onu bir daha gördüğümde anlatacaktım. En azından şimdilik güvendeydik.

Tory:

*Saklan. Lionel kaçtığını anlar anlamaz FIB'i Orion'u aramaya
gönderecek. xx*

Bu bilginin üzerime çökmesine izin verirken boğazım düğümlendi. Bir yandan Lionel'dan uzakta olduğu için mutluydum ama diğer yandan FIB'in onun için geleceği fikri dehşet vericiydi. Kaçak bir mahkûma ne yaparlardı? Kaçarsa cezasına kaç yıl daha eklerlerdi? Yakalandın mı? Yapabileceğimiz tek bir plan vardı. Onu asla ama asla yakalayamazlardı.

Gabriel'in karısından ödünç aldığım bir çift yumuşak lila eşofman altı ve beyaz bir bluz giydim, sonra Diego'nun şapkasını ve Atlas'ımı cebime koyarak kapıyı açtım. Orion hemen karşımdaki duvarı itti, gözleri endişe doluydu. Yıkanmış ve üzerini değiştirmişti, üzerinde Gabriel'in lacivert eşofmanlarından biri olduğunu tahmin ettiğim bir şey vardı. Gelmeyi bırakmadı, önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını çıplak karnıma bastırdı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, arzunun bedenime yayılmasıyla ellerimi saçlarına doladım.

Beni kendine doğru çekti ve kaşlarını indirerek bana baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, gözlerinde kalbimin acıyla sıkışmasına neden olan perili bir bakış vardı.

Ben de diz çöktüm ve yanağımı okşarken ona doğru eğildim. "Sen değildin."

Üst dudağı geriye doğru sıyrıldı, dişleri parlarken gözlerinde nefret parlıyordu. Ama kime yönelik olduğundan emin değildim, sadece ben olmadığımından emindim. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, sanki hala benimle olduğuna emin olmak ister gibiydi.

ve kendimi onun dokunuşlarıyla yıkanmaya bıraktım, bunun sadece geri çekilmeyi zorlaştıracığını bilmeme rağmen.

"Ben iyiyim," diye söz verdim ve adem elması bir yükselip bir alçaldı. "Değilim," diye cevap verdi derin bir hırıltıyla.

"Ben de üzgünüm," diye nefes aldım, acı göğsüme çökmüştü.

"Sakin olma." Bakışlarında nefesimi kesen bir yoğunlukla bana baktı.

"Beni gölgelerden kurtardın. Bizi kurtardın. Ben..." Ağzını bıçağın etimi öptüğü boğazıma dayadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Dur," dedim ama sesim boğuk çıktı, her şeyden çok devam etmesi için bir yalvarış gibiydi. Onu tekrar kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra, tek yapmak istediğim onu daha da yakınımaya çekmek ve asla bırakmamaktı. Ama aramızda hâlâ aşılamayan bir uçurum vardı. "Bu senin hatan değildi."

Ayağa kalktı, yüzünde sert ve mesafeli bir ifade belirterek beni peşinden sürüklerken elimi bırakmadı. Bileklerine baktım, gölge kelepçelerin gittiğini fark ettim ve sonunda başka birini Clara'nın karanlık kontrolünden kurtarabildiğim için kendimi çok iyi hissettim. Ve belki bunu tekrar yapabilirdim.

Gabriel'in evinin geniş, boş koridorlarında yürüdük ve açık mavi duvarları olan, karyolasında dev bir yılandan kara yeleli kabarık bir aslana kadar bir dizi doldurulmuş oyuncak bulunan güzel çocuk odasına göz attım. Orion sessiz ve düşünceliydi, çenesi sanki içindeki bir şeytanla mücadele ediyormuş gibi sürekli esniyordu. Alt kattaki bal rengi ahşap ve krem rengi eşyalarla döşenmiş büyük mutfağa indik. Beni beş koltuklu adadaki bir tabureye götürdü, beni kaldırdı ve üzerine oturttu Buzdolabına yönelmeden önce. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve yiyecekleri çıkarıp tezgâha yığmaya başladığında sırtındaki gergin kaslara baktım.

"Aç değilim," dedim, cebimden Diego'nun şapkasını çıkarıp Atlas'ımı adanın üzerine koyarak. "İhtiyacımız olan-"

O otoriter profesör ses tonuyla "Yemek yiyeceksin," diye homurdandı ve dudaklarım büzüldü.

"Hayır... Diego'nun şapkasından ne *görmemizi* istediğini bulmaya çalışacağım." Şapkayı takmak için hamle yaptım ama o bana doğru hamle yaparak şapkayı kaptı ve bel kemerinin arkasına soktu.

"Önce sen yiyeceksin," diye tekrarladı ve beni yerimde tutmak için ellerini kalçalarımın üzerine koyarak içimde öfke ve şehvetin birlikte yıkanmasına neden oldu. Bu kadar yakınımdayken sarhoş ediciydi, tenimdeki nefesi başımı döndürüyordu. Ama içimdeki öfkeli duygulara teslim olmayacaktım çünkü bu gece onun cazibesine kapılırsam, kapılmayı asla bırakmayacaktım.

Ellerini iterek yerimden kalktım ama o bir santim bile kıpırdamadı, ben de kollarının arasına hapsolüp çıplak göğsünün nefis tarçın kokusuna hapsoldüm.

"Geri ver onu," diye homurdandım, sesimi düz tutmaya çalışarak. Az önce yaşadığımız onca şeyden sonra tartışma havasında değildim.

"Hayır," dedi basitçe, kalçalarımı kavradı, beni kaldırdı ve kıcımlı tekrar koltuğa yerleştirerek bana daha da yaklaştı. Kahretsin, ben kavga istemiyordum ama o kavga istiyordu.

"Lance," diye uyardım, elimi uzatarak. "Geri ver onu."

Yüzüme doğru eğildi, nefesi dudaklarıma değiyor ve tadı büyük bir günah gibi geliyordu. "Hayır. Ta ki. Sen. Yiyene kadar."

Şapkayı almak için arkasına uzandım ama o Vampir hızıyla kaçmaya başladı. Koşmayı bıraktığı anda, bir hava kırbağı kullandım. belinden çıkarmak için sihir yaptı.

Onu yakaladım ve tekrar yakalamak için ileri atılırken etrafıma bir hava kubbesi ördüm. Kalkanıma çarptığında sııttım ve o

hırladı. Ağzını açtı, şüphesiz bana patronluk taslamaya çalışıyordu, ben de şapkayı kaldırdım ve meydan okurcasına çekiştirdim.

Her şey karardı ve sandalyemden düştüğümün yarı yarıya farkındaydım Zihnim sahaya sürüklenmeden önce. Gölgelelerin gücü beni içine çekerken birinin eli benimkini kavrıyordu ve ruhumdaki bir şey Diego olduğunu söyledi. Duygular göğsümü kapladı ve onun varlığını tekrar hissettiğim için üzüntü ve sevinç arasında kaldım. Arkadaşımın. Benim için, aslında tüm krallık için hayatını vermiş bir çocuk. Clara'yı durdurmaya çalışmış ve ruhunun gerçekte nelerden oluştuğunu göstermişti.

Gölgeleler etrafımı sarıyor ama beni aşağıya, aşağıya, sonsuz bir karanlığa taşıırken derimin altına giremiyorlardı. Orion'un varlığı yaklaştı ve bilincimi talepkar bir şekilde çektiğini hissettim. Ama ben hiçbir yere gitmiyordum. İrademi kullanarak onu da benimle gelmeye zorladım ve karanlığın içine düşerken birden önümüzde geçmişin anılarıyla parıldayan beyaz bir bulut açıldı.

Atmosferdeki ağırlığını hissettim, binlerce hayat, bir dizi Atalarım yüzlerce yıl öncesine uzanıyordu. Elim elimden kaydı ve bir an sonra sisin arasında iki karanlık göz gördüm, kalbim tanımakla çarptı.

"*Diego*," dedim ama bu isim sadece kafamın içinde yankılanıyordu. Anı bulutuna uzandım, arkadaşımı ararken içimi derin bir ihtiyaç doldurdu.

Elinin bir kez daha benimkine dolandığını, beni içine çektiğini hissettim ve bana sisin içinde ne beklediğini gösterme ihtiyacını hissettim.

Büyük bir ateşin önünde oturmuş, avuçlarında gölgelerle oynayan birinin gözlerinden gördüğüm bir anının içine yuvarlandım. Etrafında kütüklerin üzerinde oturan Fae'ler vardı ve soluna tünemiş yaşlı bir kadın, gölgeler teninde dans ederken kızın avuçlarını ayarlıyordu.

"İşte bu Lavinia," dedi, kürkünü omuzlarına daha sıkı sararak. "Bu konuda çok yeteneklisin."

"Onları hâlâ Nisar gibi kullanamıyorum," diye yakındım, sesim Lavinia'nın sesiydi ve anıyı onun bakış açısından yeniden yaşıyordum.

Hediyeleriyle her zaman herkesin dikkatini çeken çocuğa kaşlarımı çatarak baktım ve içimi acı bir kıskançlık kapladı.

"Daha on dört yaşındasın, zamanla onları kabilemizdeki herkesten daha iyi kullanacaksın," dedi yaşlı kadın. "Senin kaderinde yücelik var."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

diye sordum. "Öyle olduğunu biliyorum. Yıldızlarda yazıyor."

"Ona masal anlatma," diye seslendi iri yarı, sakallı bir adam kaşlarını çatarak. "Benim kızımın kaderinde çocuk doğurmak ve müstakbel kocasına bakmak var. Tıpkı kabilemizdeki tüm kadınlar gibi."

"Bunu istemiyorum baba," diye hırladım soğuk bir sesle. "Ben bir savaşçı olacağım." "Ben sana ne olmanı söylersem o olacaksın," diye yanıtladı birasını içerken ve içimden buz gibi bir nefret geçti. Her zaman kardeşlerimi kayıran bir adama karşı uzun zamandır hissettiğim bir nefret. Beni her zaman bir hiç olarak görmüştü.

Görüntü değişti ve Lavinia'nın gözlerinden tekrar izlerken aradan birkaç yıl geçtiğini hissettim.

Elimde bir bıçakla kabilenin çadırları arasında gizlice dolaştım ve babamın iki kadınla birlikte yatakta sızıp kaldığı bir çadıra girdim. Kürklerle dolu yatağa doğru süzüldüm ve gece gündüz çalıştığım gibi gölgeleri kullandım. Onlar üzerindeki gücüm muazzam bir şekilde artmıştı ve onları babamda ve fahişelerde hissettiğimde, onları sıkıca kilitledim. Babam sarsıldı

Uyanmıştı, ama içindeki güce tutunduğum için kıpırdayamıyordum, bir heyecan uğulduyordu

Bu kadar kolay olduğu için içim içime sığmıyordu. Acımasızca gülümsedim,

yatağa tırmadım ve babamın gözleri korkuyla parlarken elimdeki bıçakla oynadım.

"Beni asla hafife almamalıydın baba." Eğildim ve bıçağın ucunu göğsünde tuttum.

Gölgelerin gücüne karşı sarsıldı ama ben son derece yetenekliydim. Kabiledeki herkesten daha yetenekliydim. Onu göğsünden sertçe bıçakladım, sonra kadınlara da saldırmadan önce tekrar tekrar bıçakladım ve acılarından zevk aldım.

Kan etimi kapladı ve beni aşağı çeken, büyüklüğümü kabul etmeyi reddeden adamı yok ederken dudaklarımdan yaladım. Ve ben Ölüirken kulağına en derin arzumu fısıldadım, "Kraliçe olacağım."

Görüntü bir kez daha değişti ve ağızımda hâlâ kanın demir tadını alabildiğim için içimi hastalık kapladı. Kendimi bir kez daha Lavinia'nın anısına doğru kayarken hissettim.

Bir ata bindim, ellerim havada ve gölgeler etrafımda yırtılırken, diğer Fae'lerin kalplerini parçalayarak bir savaş alanına hücum ettim. Elemental büyülerini bana karşı kullandılar. Başımı çevirdim ve arkamda düşmanlarımızı ezerek koşan muhteşem canavarlardan oluşan devasa orduyu görünce kalbim kabardı.

İçimden bir şok geçti. Kabile aslında Fae değildi, onlar Nympha'ydı. Lavinia da öyleydi.

Önümdeki Fae'lere gölgeler fırlatarak bedenlerini kesiyorum. Yoksul görünüyorlardı, giysileri yıpranmış ve yüzleri solgundu. Savaşmaya çalışsalar da hiçbir şey gücümü durduramadı ve çok geçmeden kanlar içinde merhamet çılgınlıkları atmaya başladılar. Benim vermeyeceğim bir merhamet. Ben nihai güçtüm Bu topraklarda Kraliçe olarak hak ettiğim yeri almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Fae'ler teslim olmaya zorlandı ve Nymph'ler zafer ilan etti, ardından görüntü bir kez daha değişerek Lavinia ve kabilesini gösterdi Yeni bölgelerine taşınıyor, kasabanın kendilerine ait olduğunu iddia ediyor ve hayatta kalanları öldürüyorlardı. Lavinia'nın gözlerinden bir köylüyü duygusuzca öldürmesini izledim.

Ailem bir ahırda saklanıyordu ve bunu görmek zorunda kalmamayı dilerken midem bulandı.

Cesetler çamurun içine düştü ve soğuk bir kahkaha boğazımı terk etti. Etrafımdaki periler korku ve saygıyla bana bakıyorlardı. Onunla büyüdüm, ölüm ve Ruhumun en karanlık parçasını besleyen ve beni daha fazlası için aç bırakan güç.

Görüntü bir kez daha değişti ve bir ağacın kıvrımlı yayından yapılmış, üzerinde süslü bir taş çardak bulunan büyük bir tepenin zirvesine yerleştirilmiş bir tahtta oturdum.

Diğer muhafızlar yakından izlerken, bir adam bana doğru eşlik ediyordu, yanlarında değişmiş formlarıyla iki Nymph vardı. Adam uzun boyluydu ve Sarışındı, gözleri koyu yeşildi ve onu Ejderha Efendisi Octavius Acrux olarak tanıdım. Yakışıklıydı. Saygı duyduğum ve uzaktan sessizce imrendiğim bir adamdı.

"Prences Lavinia." Eğilerek selam verdi. "Ailemden bir hediye getirdim. Ejderha Loncası'ndan bir barış teklifi." Kenara çekildi ve büyük bir Dikdörtgen şeklindeki nesne, fırlattığı bir hava akımıyla öne doğru süzüldü. Onu dik bir şekilde önüme koydu ve ipeği ondan kurtarmak için harekete geçti.

Çerçevesi gümüşten, kenarları sarmaşıklar gibi kıvrılan, narin güllerle kaplı, altın yaldızlı güzel bir ayna ortaya çıktı. Tahtımdan kalktım ve yansımama baktım.

Bana bakan kız göz kamaştırıcıydı, saçları uzun ve kuzgundu, gözleri mavinin en saf iki mermeriydi. Çok güzeldi, dudakları dolgun ve genişti. ve yüz hatları güçlüydü. Vücudu zırhla kaplı, kollarında yara izleri olan bir savaşçıya benziyordu.

"Size bir ittifak teklif etmek istiyoruz," dedi Octavius, ben aynaya hayran hayran bakarken aynanın yanında durarak. "Aynayı ele geçirmeye çalıştığınızı biliyorum.

Vegas'ın tahtını salladınız, ama arkanızda yüzleşecek rakamlar yok.

onlar. Ejderhalarla birleşmek hepimizi bunu birlikte başaracak kadar güçlü kılacaktır."

Ona bakarken göğsümde umut kıpırdandı ama aynı zamanda şüphe de vardı. "Peki sana nasıl güvenebilirim?"

Adam gülümseyerek tek dizinin üzerine çöktü, tahta bir kutu çıkardı ve bana bir yüzük teklif etti. "Benimle evlen ve yıldızların üzerine söz ver.

Ailelerimiz cennetin güçleri tarafından bağlanacak. Acrux ve Umbra. Kahinimiz büyük bir kehanette bulundu. Kendin görebilmek için aynaya bak." Bana öne çıkmamı işaret etti ve ben de temkinli bir şekilde öne çıktım. Buna ihtiyacım vardı, bir kraliçe olmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

Ama tahtımı hiç paylaşmak istememiştim.

Aynanın önüne geçtim ve görüntü dönerek beni yanan apliklerle dolu bir odada büyük bir tahtta otururken gösterdi. Taht koyu, yakut kırmızısı bir camdan yapılmıştı ve ateş ışığında parlıyordu. Mekan çok güzeldi, yüksek duvarlar yükseliyordu ve görünüşe göre toprağın kendisinden inşa edilmişti. Yanımda

En koyu safirden bir başka tahtta Octavius Acrux oturuyordu, cübbesi kıpkırmızıydı ve gözleri sürüngen yarıklarına dönüşmüş, bana hayranlıkla bakıyordu. Kucağında kabzasında parıldayan bir taş olan güzel bir gümüş kılıç duruyordu. Mutlu ve aşık görünüyordum. Belki de tahtımı paylaşmak akıl almaz bir şey değildi. Eğer bir erkek kalbimi fethedecekse, bu o kadar da kötü olmazdı.

Aynadaki görüntü kayboldu ve Octavius'a huşu içinde baktım. "İmparatorluk Yıldızı'nı mı alacağım?"

"Bizim olacak," diye homurdandı. "Vegas düşecek, Alevler Sarayı'nı ele geçireceğiz ve son Anka kuşunu da yok edeceğiz."

"Ama Kraliçe'yi nasıl yeneceğiz?" Ben sordum.

"Onun gücünün bile üstesinden gelemeyeceği karanlık bir lanet biliyorum," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Ordusu yenildiğinde,

*gölgelerin gücünü kullanarak onu sonunda yok edebilmemizi
sağlayabilirsin."*

Göğsümde heyecan kabardı ve hevesle başımı sallayarak yüzüğü ondan aldım ve görüntü bir kez daha değişti.

Kanlı bir savaş alanındaydım ve Nymph'ler etrafıma düşüyordu, Anka ateşi bedenlerini parçalıyor ve onları küle çeviriyordu. Alevli kanatlarıyla gökyüzünde yarışıyor, düşmanlarının üzerine cehennem ateşi yağdırıyorlardı. Yerdeki Fae'lere karşı her şeyimle savaştım. Saldırılarıma karşı koymak için sadece Elementlerini kullanmıyorlardı, kara büyü kullanıyorlardı, Nimflerimin gölgeleriyle güç kullanarak savaşıyorlardı. doğal büyülerini artırmak için kemikler aracılığıyla.

Bakışlarım ordusunun üzerinde süzülen, siyah saçları rüzgârda savrulan, yüzü hırıltıyla sabitlenmiş Anka Kraliçesi'ne takıldığında içimden nefret fışkırdı. Başında gümüş bir taç vardı ve elinde İmparatorluk Yıldızı'nı taşıyan devasa bir kılıç vardı. Gökyüzünün takımyıldızları yüzeyine kazınmıştı. Onu havaya kaldırdı, duyamadığım ama havayı titreştiren bir kelime söyledi gücün şok dalgaları.

Bir Ejderha ona doğru yükseldi, ancak bir Anka kuşu adamı kraliçesini geçerek onu durdurdu ve avuçlarından çıkardığı devasa ateş patlamalarıyla onunla savaştı.

Gündüz olmasına rağmen, gökyüzünde aniden parlayan yıldızlar, kan ve kaos hüküm sürerken dünyanın üzerinde ısılt ısılt parlıyordu.

İmparatorluk Yıldızı'ndan fırlayan devasa bir güç dalgası tüm savaş alanını kapladığında paniğe kapıldım. Periler bu gücün kurbanı olup dizlerinin üzerine çöktüler ve ben de düştüm, içimde şiddetli bir büyü kök saldığı için göğsümü tuttum.

Anka Kraliçesi'nin emriyle gökyüzünde büyük bir yarık açıldı ve karanlık güç onlardan çekilip çalınarak uçuşuma atılırken, ordumdan gölgeler içine akmaya başladı. I

Gölgeler benden de alınırken, acı içinde çığlık attım.

Ruhumun merkezini yok etti ve göğsümde bir daha asla dolmayacağından korktuğum bir boşluk bıraktı.

Sonuncusu da gökyüzündeki deliğe çekildiğinde, delik kapandı ve İmparatorluk Yıldızı kılıcın kabzasında parlamayı bıraktı.

"Artık savaş olmayacak!" diye haykırdı Kraliçe, sesi taşıyordu Sessiz tarlada, ses tonunda çaresizlik vardı. "Ve topraklarımızda bir daha asla kara büyü ve gölge olmayacak. Bu günden itibaren yasaklanmıştır. Ve onu çağıranlar benim gazabımla karşılaşacaklardır."

"Hayır!" Ayağa kalkarak çığlık attım. "Hayatta kalmak için gölgelere ihtiyacımız var, Biz sizin gibi değiliz!"

"Bir yolunu bulacaksınız," diye alay etti Kraliçe ve halkına geri çekilme çağrısında bulunarak Nimfleri yerde güçsüz bıraktı.

Büyük kırmızı bir Ejderha bize doğru geldi ve gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu Octavius söz verdiği gibi bana yardıma geldi, beni sonuna kadar destekledi ve bunu tersine çevirmemiz için son bir şans sundu.

Ama beni kurtarmak için dişiyle tırnağıyla saldırmak yerine, ordusuna bir emir verdi ve onlar da perilerime saldırarak ciğerlerinden çıkan devasa ateş dalgalarıyla onları yakıp kül ettiler.

"Octavius!" Ejderhalar ordumu yok ederken, bana ve verdiği söze ihanet ederken, kalbimi ikiye bölerken dehşet içinde haykırdım.

Bunu nasıl yapabildi? Bana dünyaları vaat etmiş, benimle sevişmiş, birlikte sahip olacağımız her şeyden durmadan bahsetmişti. Nasıl olur da Beni sevdiğini söyledikten sonra bana ihanet mi etti? Hepsi bir yalan mıydı? Beni buraya çekmek ve türümü yok etmek için büyük bir aldatmaca mı?

Ejderha Ustası hayvanlarını Anka Kraliçesi'nin altına götürdü ve hepsi kükrerken onun önünde eğildi. Onlara başını salladı ve kalbim Dünyanın etrafımda yıkılışını izlerken paramparça oldum. Gerçek güç şansım elimden alındı.

Kraliçe altın zırhıyla önüme indi, burnunun ucuyla bana bakarken alev alev yanan kanatlarını arkasına katladı. "Bu senin terör saltanatının sonu, Lavinia."

"Beni öylece öldüremezsin," diye nefes nefese kaldım. "Ben kendi türümün prensesiyim. Onlara liderlik edecek başka kimse kalmadı."

"Artık gölgelerin prensesinden başka bir şey değilsin, bu yüzden onlarla birlikte öleceksin," diye homurdandı Kraliçe, İmparatorluk Yıldızı'nı elinde tutup ona bir şeyler mırıldanarak.

Ayağa kalkıp kalçamdan bir bıçak çıkardım ama Kraliçe elinin bir hareketiyle onu eritti. Parmaklarının bir başka hareketiyle üzerime bir hava büyüğü patlaması gönderdi ve ben geri uçarak bir yarıktan içeri fırladım İmparatorluk Yıldızı tarafından açılan dünyalar arasında bir kez daha, gölgeden başka bir şeye sürüklenmedi.

Karanlık Element bedenimi sardı ve beni tamamen tüketti, ben onunla bir olana kadar etimi parçaladı. Beklediğim gibi ölmedim, o alçak kraliçenin beklediği gibi.

Ve tüm bu acı ve gücün sisi ve pusu arasında, intikam ve boş, sonsuz bir karanlık diyarında bana vaat edilen kral için açlık duydum ve bir gün onu almak için geri döneceğime yemin ettim.

İngelemenden çekildim, hafıza bulutundan koptum ve aniden uyandım, sırtüstü yatıyordum ve Orion yanımda nefes nefese kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Bu o. Gölge Prenses."

"Bir şekilde kız kardeşime bağlı," dedi Orion, elini yüzüne götürerek.

Kendimi dik tutmaya çalışırken kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Şapkayı çıkardım, gücü artık sessizdi. Şapkayı cebime attım ve göğsü çılgınca inip kalkan Orion'a bakmak için döndüm.

"Bunca zaman sonra bile kehanetini gerçekleştirmeye çalışıyor," dedim şaşkınlıkla ve o da başını salladı, gözlerinin arası kırışarak bana baktı.

"Çok fazla sorum var," dedi, bakışları bize verilen tüm bilgilerle aydınlanmıştı.

Kara büyü bir zamanlar tüm bu Fae'ler tarafından kullanılmıştı. Su Perisi Prenses ve Acrux Ejderhaları daha önce aynı hizaya gelmişlerdi.

Ayağa kalktım ve içimdeki heyecanla volta atmaya başladım.

Orion ayağa kalktı, umutlu bir gülümsemeyle adımlarımı izlerken bakışlarım sağ yanağındaki gamzeye takıldı. "Bu, kız kardeşimin hâlâ orada olduğunu kanıtlıyor. Prenses tarafından kontrol ediliyor."

"Onu kurtaracağız," diye yemin ettim ona, daha önce de ettiğim gibi. "Bir yolunu bulacağız."

Belki şapka bize daha fazlasını gösterir."

"Mavi," dedi Orion ben volta atmaya devam ederken, ama duramadım.

"Belki burada bir cevap vardır, bize yardımcı olabilecek bir şey. Tüm o Anka kuşlarını gördün mü? Onlar benim atalarım olmalı-"

"Mavi..."

"Ama onlara ne oldu? Ejderhalar sonunda onları yok mu etti? Ama nasıl?" Zihnim saatte yüz mil hızla her şeyi gözden geçiriyordu. Heyecanlıydım, hayatımı değiştirecek bir şeyi öğrenmenin eşiğindeymişiz gibi hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Mavi," diye önüme fırladı Orion, üstümü yumruğuyla kavrayarak.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, kalbim yerinden çıkacak gibi olurken şaşkınlıkla ona baktım. "Kraliçe olacaksın," diye homurdandı. "Tıpkı ataların gibi. Yapabilirim hissediyorum, *biliyorum*."

"Nereden biliyorsun?" İçimde kuşkular uçuşarak sordum.

Ama bunu istediğimi biliyordum. Lionel'ın düşmesine ihtiyacım vardı ve şu anda bu her zamankinden daha mümkün görünüyordu. İmparatorluk Yıldızı elimizdeydi. Bir denizle bağlantımız vardı.

Gölge Prensesi yenmenin ve Lionel'ın şu anda krallıkta sahip olduğu gücü çözmenin cevaplarını barındırabilecek anılar.

"Seni arabamda taçlandırdığımdan beri biliyorum. Ama önce *benim* kraliçem olduğunu asla unutma." Beni öne doğru çekti ve ağzı ağzımla buluştu, öpücüğü acil ve öfkeliydi ve yardım edemedim ama iki saniye boyunca ona teslim oldum. Sanki yıldızlar tarafından ona doğru itildiğimi hissettim ve iradem santim santim kırılırken ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Ama sonra başımı sallayarak geri çekildim, kendimden, ondan, her şeyden emin değildim.

"Bana hayır de. Kelimeyi söyle," diye hırladı ve dudaklarım aralandı ama çıkmadı. Neden çıkmasın ki?

Kafamı toparlamaya çalışırken geri geri giderek uzaklaştım. Ama bok gibi çarpıktı.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde peşimden geliyordu ve ben varlığımın her zerresinin onun için nasıl yandığını görmezden gelemiyordum. "Benimle işinin bittiğini sanmıştım Mavi, gerçekten öyle sanmıştım. Bu bilgi beni mahvedecek olsa da ben de bunu umuyordum. Ama sonra köpekle yattığını öğrendim."

"Bunu konuşmuştuk-" Öfkeyle başladım ama o benim yerime konuştu.

"Neredeyse bizim için tüm umudumu kaybediyordum, güzelim, zaten hiç umudum olmamasına rağmen. Ama yaptım, sadece çok derinlere sakladım, ne kadar imkansız görünse de hala benim olduğun bir geleceği hayal ettiğimi kendime inkar ettim. Ve sen bana onun olmadığını söyledikten ve beni mezarda tekrar öptükten sonra, lanet olsun, o zamandan beri başka bir şey düşünmedim. Ağzının benimkinde olmasından ve beni kendine çekmenden başka bir şey düşünmedim. Ama yine de uzak durdum. Çünkü sana hiçbir şey veremem. Hiçbir şey değişmedi. Bunu kalbimde biliyorum. Biliyorum ama yine de kabullenemiyorum.

Çünkü bu gece kollarımda ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim ve hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı. *Hiçbir şey, Blue.*"

"Yani ne diyorsun?" Kanepenin etrafında dönüp sehpayı aramıza koyarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bana doğru atıldı ve başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi. "Her şeyi mahvettiğimi söylüyorum. Ve yakın zamanda da düzelmeyecek. Ama aynı zamanda senden daha fazla uzak kalamam."

"Beni tekrar istediğine karar veremezsin ve kaldığımız yerden devam etmemizi bekleyemezsin." Onu göğsünden iterken dudaklarımdan bir hırıltı çıktı ve bana doğru geri itti, kalçalarımı kavradı ve beni daha yakına çekti.

"Biliyorum," dedi öfkeli bir nefesle. "Keşke sana hak ettiğin her şeyi sunabileceğim bir gelecek olsaydı ama yok. Benim için böyle bir hayat yok. Kader kapıyı kapattı ama bir parçam hâlâ aptalca kapıyı tırmalıyor ve içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor."

"Lance çok aptalsın," diye tersledim ve kaşları sanki bunu çok iyi biliyormuş gibi birbirine yaklaştı ama bunu kastettiğim şekilde anladığını bile sanmıyordum. Parmaklarımı saçlarında düğümledim, eğildim ve gözlerinin içine baktım. "Sen tanıdığım en iyi adamsın, tanıdığım en iyi, en aptal, en sinir bozucu adamsın. Bir profesör, bir mahkûm, bir kaçak, güçten utanmış bir Fae ya da bunların hepsi olsan da, seni istememe neden olmayacak tek bir şey bile olamazsın. Ama sana güvenemiyorum."

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye sordu, sanki tek duyduğu buymuş gibi.

Ona ulaşmak için savaşmak, pençelemek ve çığlık atmak istiyordum ama kalbimi o kadar ele geçirmiş bir adamın bakışlarına hapsolmuş bir şekilde öylece duruyordum ki artık bana ait olduğunu bile hissetmiyordum. O gittiğinde kalbim hiç iyileşmemişti. Ve şimdi benden teslim olmamı istiyordu.

sınırlı bir süre ve en kötüsü de kalbimin de bunu istemesiydi.

İçimdeki tüm şüphe ve korkuyu bizim üzerimize ittim ve sadece kendime tatlı bir an ayırdım, bu sevgiye teslim oldum ve ona izin verdim beni ateş gibi tüketti. Onu kendime çektiğim anda çaresizlik içinde inledi ve ağzı ağzıma değerken kalbim güçlü kanatlar gibi çarptı. Aramızda hiçbir şeyin sabit olmadığını, muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağını biliyordum ama onu çok uzun zamandır arzuluyordum ve düşünemiyordum. Tekrar biz olmak istiyordum. Sadece bir kez daha.

Dili benimkiyle birlikte hareket etti ve yıldızların bir yerlerde çarpıştığını hissettim.

Ellerini üzerime koydu ve bir ihtiyaç hırıltısıyla sırtımda gezdirdi. Parmakları kürek kemiklerimin arasında gezinirken inledim, sert ve talepkâr dokunuşlarıyla her yanımda titriyordu. Kalçalarımı kavradığında ve göğsünün sıcaklığı bedenime değdiğinde bedenimden Anka ateşi kıvılcımlar saçı ve ben bunu kontrol edemedim.

Beni kaldırırken öpüşmemizi kesmeye cesaret edemedim, böylece bacaklarımı beline doladım. Çevremde küçük yangınlar çıktı ve her yer alevler içinde kalmadan önce onları suyla söndürmek için elini uzattı. Odanın içinde hızla ilerledi, beni duvara yapıştırırken bir lambayı devirdi ve duvar kâğıdı alevler içinde kaldı. Öpüşmeyi kesti ve elini duvara vurdu. duvardan yukarıya ve bizden uzağa buzlar dökülüyor, tüm odayı kaplıyor ve parıldayan bir kış harikalar diyarına dönüştürüyor.

"Kahretsin," diye nefes aldım, Gabriell'in evini ne hale getirdiğimize bakarken. "İstersen evi yakıp kül edebilirsin güzelim, ben seve seve Benimle işin bittiğinde onu tuğla tuğla yeniden inşa et." Çenemi tutarak beni kendisine bakmam için geri çekti ve gözlerinin sonsuz derinliklerine daldığımda nefesim kesildi. Gerçek dilimin üzerine oturmuş, onu kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Onunla işim asla bitmeyecekti. Onu çok seviyordum. Her saatin her dakikasında, saniyeler arasındaki boşluğa kadar.

Bu, yarın yüzleşmek zorunda kalacağım milyonlarca yansıması olan berbat bir fikirdi. Ama bütün iyi fikirler böyle değil miydi?

Boynunun arkasını kavradım, onu kendime doğru çektim, avucum göğsüne doğru kayarak kalbinin öfkeli, umutsuz atışını hissettim.

Tüm dünya etrafımıza yıkıldı, çatı paramparça oldu ve Orion beni kucağına alırken bir çığlık atarak hava kalkanı oluşturdum. ve koşmaya başladı. Ejderha ateşi havaya yayıldı, odayı yardı ve mobilyaları eriten bir alevle etrafımızı sardı. Orion alevlere doğru koşarken yavaşlamadı ama bize doğru gelen ısı, geçmeye çalışırsa öleceğini söylüyordu. Onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım ve bir hava kırbaıyla bacaklarını altından çekip aldım. Vurdu.

Yere düştük ve ateşe doğru yuvarlandık, ben de içine yuvarlanmadan önce bizi durdurmak için bir hava duvarı fırlattım.

Orion cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı, üzerimize bir tutam fırlattı ama biz hiçbir yere gidemeden etrafımıza bir parıltı çağlayanı halinde düştü. "Koğuşlar tamamen yıkılmamış," diye küfretti.

Büyük bir gölge ayın ışığını engellerken yukarıdan aşağıya enkaz yuvarlandı ve Lionel'in Ejderha formu gökyüzünden düşerek Parçalanmış çatıdan bize bakıyordu, çenesi genişti ve boğazının arkasında ateş titriyordu. Orion'la aynı anda altımıza hava fırlattığımda içimi panik kapladı, birbirimize tutunarak kendimizi alevlerin üzerine attık. Lionel çenesini bize doğru kapattı ve yere çarpmadan önce ona bir sıra Anka ateşi püskürterek geri kaçmasını sağladım.

Orion beni tekrar ayağa kaldırdı ve bir kez daha koşmaya başladı. Önümüzdeki pencereyi aralayıp dışarı atladık. İlerideki geniş üzüm bağında devasa bir gölge duvarı duruyordu, tüm araziye çevreliyor ve bizi içine hapsediyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Clara dudaklarında çılgın bir gülümsemeyle sarmaşıkların arasında duruyordu ve korkunç Kahin Vard hemen arkasında duruyordu.

"Şimdi, Kralım!" diye bağırdı ve Lionel birleşik hava kalkanımızın üzerine düşen devasa bir ateş patlaması yarattı.

Orion ve ben gücümüzün daha fazlasını etrafımızı saran kubbeye fırlatırken, ateş her yere yayıldı ve görebildiğim tek şey o oldu.

Hızlı davrandım, ikimizin yerimizde durduğuna dair bir illüzyon yarattım ve Orion deliğı gizlemeye yardım ederken zemini patlatarak parçaladım. Ben onun sırtına tutunurken o da açtığım tünelin içine doğru fırladı.

düştük. İllüzyon uzun sürmezdi ama bize koğuşları aşp buradan yıldız tozuyla çıkmamıza yetecek kadar süre verebilirdi. Lionel o kadar güçlü olmalarına rağmen bir şekilde onları aşmış olmalıydı. Ve içgüdülerim bana Clara'nın bu işte parmağı olduğunu söylüyordu, onun gücü hayal bile edilemezdi. Vard'ın bizi burada *gördüğünü* düşünmek beni hasta ediyordu. Gerçekten güvende olduğumuzu düşünmüştük.

Tnel tamamen dengesizdi, ben toprağı delip geçerken arkamızda çöküyordu, daha hızlı ve daha hızlı ilerlerken görmek için bir Faelight atıyordum. İkimizden biri tek bir hata yaparsa işimiz biterdi.

Yerin üstünden gelen muazzam bir kükreme Lionel'in bize doğru geldiğini söylüyordu ve başımızın üstündeki topraktan korkunç bir gök gürültüsü sesi geliyordu.

"Daha hızlı!" Daha derine, daha uzağa tünel kazarken bir kolumla Orion'a tutunarak çığlık attım.

Yeryüzü yarılırken ve gölge dalları pençelerini geçirip bizi dışarı çıkarırken ışık üzerimize yayıldı.

Bedenimde büyünün rpertisini hissettim, koğuş kesinlikle az ilerideydi. Ama bir şey belime dolandı, beni geriye doğru sürükledi ve yerin üstüne çıkardı.

Bağın içine doğru fırlatıldım ve hızla yuvarlandım, sarmaşıkların arasından geçip gücümle toprağı yumuşatırken bir saniye geç kalmıştım. Başım dönerek ayağı kalktım, Lionel'ı Fae formunda gördüğümde tereddüt etmedim, ellerini kaldırırken etrafına koyu renkli bir cübbe sarılmıştı ve bir kasırganın gücü bana doğru patladı. Kendi havamı onunkine karşı savurdum, beni geri itmesini engellemek için topuklarımı yere vurdum, dönüp Orion'u aramak için çaresizdim. Ama gözlerimi bu canavardan alamıyordum.

Vard arkasından yaklaşıp Lionel'ın kulağına fısıldadı ve ona karşı koyamayacağım bir avantaj sağladı. Ama denemek zorundaydım.

Bir elimle kalkanımı kaldırdım, diğer elimle de Anka ateşini ona doğru fırlattım, alevlerden oluşan bir tünel benden hızla uzaklaştı. Clara onun yoluna fırladı ve bir çığlık atarak geriye doğru savrulmadan önce ateşi yutan bir gölge yığını fırlattı.

"Benimle Fae gibi dövüş!" Lionel'a kükredim.

"Şimdi, efendim!" Vard havladı ve ardından bir hava kırbacı kalkanıma çarparak onu bir ceviz gibi kırdı.

Clara Lionel'ı gölgeyle örterken, daha fazla Anka ateşi püskürterek haykırdım. Gücümü Ejderha Kral'a fırlatmaya devam ederken düşmanlarımdan herhangi birinin nerede olduğunu göremiyordum. Bir başka hava kırbacı bileklerimi yakalayıp şiddetle yanlara doğru bükte ve Lionel ellerimdeki her kemiği kırarken çığlık attım.

Orion aniden bana yandan çarptı ve beni bir kez daha olabildiğince hızlı bir şekilde onlardan uzaklaştırdı.

"İyileştir beni!" Panik içinde nefes nefese kaldım, hiçbir şey yapamıyordum ve elini koluma bastırmak için uzandı. Gücü içime işledi ve kemikler tekrar yerine oturmaya başladı ama büyü azalıyordu ve beni korku sardı.

"Siktir," diye homurdandı.

Bu gece çok fazla büyü kullanmıştı ve beslenmemişti. Gardımı asla düşürmemeliydim. Evde kendi sihrimi yeniler yenilemez beslenmesine izin vermeliydim.

Gücü kesildi ve son bir hız patlaması yaparak her şeyini bizi koğuşların ötesine geçirmeye adanmıştı.

Gölge duvarına ulaştık ve ellerimi ona çevirdim, bir delik açmak için olabildiğince çok Anka ateşi patlattım.

Bir şey Orion'un sırtına çarparak bizi bir uzuv karmaşası içinde yere düşürdü ve ben onun altında ezilirken acı içinde inledim. Clara bir sevinç çığlığıyla üzerimize atladı ve ben alevlerimi bir kez daha ona çeviremeden keskin bir şey boynuma çarptı. Yanağım nemli toprağa bastırırken bedenimdeki güç azaldı ve kalp atışlarım yavaşlamaya başladı, uzuvlarım kayalar gibi ağırlaştı.

Çıplak bir ayak yan tarafıma bastırarak beni tekmeledi ve bedenim kapanmaya devam ederken kendimi Lionel'a bakarken buldum. Orion'un eli elime değdi ama iyi olup olmadığına bakmak için başımı çeviremedim.

"Medusa zehri," diye duyurdu Clara gözlerinde neşeyle. "Vard Amca'nın fikri. Ne kadar zeki bir Kahin, değil mi?"

Vard, göğsü kabarmış bir şekilde gururla gülümseyerek görüş alanıma girdi ve içimde nefret dalgaları oluştu.

"Öngörülerinin karşılığını sonunda alıyorsun, Vard." Lionel kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ama bakışları üzerimde gezinirken bu gülümseme alaycı bir ifadeye dönüştü.

Uzandı ve İmparatorluk Yıldızı'nı benden alacağından emin olduğum için panikle kanım dondu. Onun yerine parmakları boğazımı sardı, gözleri ölüm vaadiyle doluydu. "Son bir kez al Gece gökyüzüne bak, Gwendalina. Bir dahaki sefere yıldızları gördüğünde, sen de onlarla birlikte orada olacaksın."

OceanofPDF.com



Partinin yapıldığı geniş odanın kenarındaki bir sandalyeye oturdum, saatler ilerledikçe ne yapacağımı şaşırdım ve unutulup unutulmadığımı merak etmeye başladım. Lionel yıllar önce Clara ve Vard'la birlikte hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuş, sadece o dönene kadar burada beklememi söylemişti. Böylece, Varisler ve Xavier havadan sudan konuşurken ve Noel arifesini Kral'la geçirmeye gelen Fae'ler onsuz siyasi entrikalarıyla baş başa kalırken, ben de gölge orospu maskemle oturmak zorunda kaldım.

Buradaki Fae'lerden birkaçı ara sıra bana yaklaştı, ama onları düz bakışlarla ve sıkılmış ifadelerle savuşturdum. Yıldızlar sadece Lionel'ı alt etmeyi başardığımız takdirde onları tekrar peşime nasıl takacağımı bilmiyordum. Benim hakkımda ne düşündüklerini görebiliyordum.

- Güçsüz bir piyonu. Ama onlara gösterecektim. Bu iş bitmeden önce, hiçbir şeyin beni uzun süre evcilleştiremeyeceğini görmelerini sağlayacaktım.

Bakışlarım duvardaki devasa saate kaydı, tam gece yarısını gösteriyordu ki bir çan sesi duyuldu ve tüm konuklar Noel Günü'nü kutlamak için siyasi entrikalarına ara verdiler.

İlk kez bir Noel'e Darcy olmadan uyanacaktım. Kendimi bildim bileli, Noel'de yatakta birlikte uyurduk.

Noel arifesinde beni uyandırdı, açacak hediyemiz falan olmamasına rağmen heyecanlı bir köpek yavrusu gibi etrafta zıplıyordu.

Noel Baba kimsenin istemediği evlatlık çocukları unutmaya meyilliydi. Yine de her zaman birbirimiz için bir şeyler almayı başarırdık - Darcy genellikle

Haftalarca bana bir hediye hazırladı ve ben bu tür şeylerde berbat olduğum için, sadece iyi çoraplar veya yeni iç çamaşırları gibi ihtiyacı olan şeyleri çaldım. Bir keresinde, on beş yaşındayken, ona bir mağazanın vitrinindeki mankenin üzerinden çok güzel bir lacivert palto çalmıştım. Astarlıydı, yumuşaktı ve cidden sıcak tutuyordu.

Kışın okula giderken tam da ihtiyacı olan şeydi. Ama sadece bir kez giyebildi çünkü o zamanki bakıcı annemiz onu üzerinde gördü ve çılgına döndü, bizi hırsızlıkla suçladı ve polisi ve sosyal hizmetleri aramakla tehdit etti. Ama yapmadı. Montu kendisi giymeye başladı ve Darcy'nin her gün titreyerek okula gitmesine izin verdi. Siktiğimin kaltağı.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki Darius'un kulağıma eğilip konuşana kadar arkamdan geldiğini fark etmedim bile, kirli sakalı çenemi sıyrıyor ve ondan bundan çok daha fazlasını istememe neden oluyordu.

"Böyle güzel bir kız Noel'de tek başına oturmamalı."

Darius mırıldandı ve yanıma bir sandalye çekip masaya iki kadeh şampanya koyarken ona bakmak için döndüm.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" Biri bize bakıyor olabilir diye yüz ifademi nötr tutarak alay ettim.

"Asla," diye karşı çıktı, kendi bardağını devirdi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak beni inceledi ve etrafımızı saran susturucu bir baloncuğu rahatça yukarı fırlattı. "Seni böyle şeylerde yalnız görmekten nefret ediyorum."

"Kusmamaya çalışırken masanın üzerinde dans etmemem tam bir rezalet," diye kabul ettim, birileri bize dikkat ediyor olabilir diye yüzümü olabildiğince nötr tutmaya çalışıyordum. "Tüm bunlar bittikten sonra bana düzgün bir gece borçlusun."

"'Bu' babamın terör saltanatı ve senin sürekli onun küçük evcil hayvanı gibi davranmak zorunda olman mı?" diye sordu ses tonunda acı bir notayla.

"İşte bu," diye kabul ettim. "Fazla uzun sürmez."

Darius mizah içermeyen bir kahkaha attı ve ben neredeyse gülümsedim.

"Yarın seni bir saatliğine kaçıрма şansım nedir?" diye sordu.

"Hiçliğin ortasındaki bir tarlaya gizlice kaçmak ve tekrar bir ilişki için yıldızlarla savaşıp savaşamayacağımızı görmek ister misin?" Alay ettim.

"Darcy'nin Orion'un yazlık evine gizlice girmesini ve dördümüzün mini bir Noel kutlaması yapmasını önerecektim, ama teklifinizin belli bir çekiciliği var."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirirken dudağımı ısırdım ve Darius

bana öyle bir baktı ki, fırsatını bulsa beni mahvederdi. Ve eğer bu benim seçimim olsaydı ona bu şansı seve seve verirdim. Ama yıldızlar her zamanki gibi başımın belasıydı ve geceyi onun yerine babasının yatağında geçirecektim. *İğrenç.*

Odanın uzak tarafındaki çift kapı dramatik bir şekilde çarparak açıldı ve Lionel iki yanında Clara ve Vard olduğu halde içeri girdi, dudaklarında her nerede olduysa iyi bir şey yapmadığını söyleyen bir sırıtma vardı. Stella onların bir adım gerisinde durdu, bu durumdan dolayı canı yanmış bir kaltak gibi görünmemeye çalışıyordu, ama onun etrafında bu saçmalığı anlayacak kadar çok zaman geçirmiştik. Nefret ediyordu.

onu kızıyla takas ettiğini söyledi. Haklıydı da - oldukça utanç verici ve kismaya değerdı. Ama o açlıktan ölmek üzereydi. Kolundaki o yeri ve belli etmemeye çalışsa da saçmalıklarını görebiliyordum.

"Umarım hepiniz harika bir akşam geçirmişsinizdir," diye seslendi Lionel ve kollarını açarak odadaki herkesi kucakladı. "Ama geç oluyor ve eminim hepiniz bir an önce evlerinize dönmek istiyorsunuz. Yarın Noel."

Müzik aniden kesildi ve Darius ile bakiştık Kendimi durduramadan, gecenin bu ani bitişine neyin sebep olduğunu merak ediyordum. Tabii ki geç olmuştu ama Lionel bir saatten fazla bir süredir ortalıkta yoktu ve bunu söylemek için yeniden ortaya çıkması garip gelmişti. Herkes siktirip gitsin.

Davetliler aceleyle ayrıldılar, diğer Varisler ailelerini takip ederken bize el salladılar. Lionel kalabalığı yarararak herkesi görmezden gelip doğrudan bize yöneldiğinde Darius sandalyesinde doğruldu.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ Muhafızımın hasretini çekiyorsun, evlat?" Lionel, Darius'u küçümseyen bir bakışla keserek başımızda durdu.

"Sanırım onu çok seviyor," diye mırıldandı Clara, masanın üzerine zıpladı ve çıplak ayağını hiç aldırış etmeden orada bırakılmış bir cheesecake'in üzerine koydu.

"*Aşk,*" diye alay etti Lionel, üst dudağını geriye doğru sıyırarak. "Ne kadar zayıf bir kavram."

"Aşkın her şeyi fethetmesi gerekmez mi?" Darius gelişigüzel sordu, canavarı yemlediğini hiç umursamıyor gibiydi.

Son konuklar da dışarı çıktı ve Vard çift kapıyı kapatıp arkasına yaslandı ve yüzünde sadece bela anlamına gelebilecek aç bir ifadeyle bizi izledi.

"O zaman bunu test edelim, olur mu?" Lionel bileğini oynatarak sordu, böylece elinden fırlayan bir gölge mızrağı Darius'un göğsüne saplandı ve onu sandalyesinden geriye doğru savurup yere düşürdü.

Korku dolu bir nefesle ayağa fırladım ama Lionel'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde daha fazla ilerlememek için kendimi tutmayı başardım.

"Ne oldu Roxanya?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla ve beni ona doğru bakmaya teşvik etti.

Ama Darius için duyduğum korkunun yüzümde çok açık bir şekilde yazılacağını biliyordum ve bunun yerine gözlerimi ondan ayırmayıp gölgelerin ona uyguladığı işkencenin altında yerde kıvrınmasını izlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Sana bir soru sordum kızım," diye hırladı Lionel ve ben de elimi Bir korku sarsıntısı vücuduma yayılırken gölgeler. Karanlığın görüş alanıma yayılmasıyla ona bakmak için dönmeden önce gölgelerin içine daldım ve beni tüketmelerine izin verdim.

Beni izlerken dudaklarım zalim bir sırıtişla kıvrıldı ve ona bir adım daha yaklaştım, içimdeki karanlığın öpücüğünden titrerken istediği cevabı düşünmeye çalıştım.

"Sadece acısını izliyordum," dedim, dilimi safrayla yakarken bile sözlerimi renklendiren bir eğlence dokunuşu vardı.

Lionel birkaç saniye daha beni düşündü, uzanıp çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve ben de doğrudan onun gözlerinin içine baktım beni değerlendirirken gözleri.

"Bir daha senden bir şey istediğimde sakın tereddüt etme," diye hırladı.

"Hayır, Kralım," diye kabul ettim.

Bakışları üzerimde daraldı ve sonra lanet olası bağ yüzünden kalbimi hafifleten ama aynı zamanda dikkati üzerimden uzaklaşırken beni rahatlatan bir gülümseme attı.

Lionel, Darius'a, "Ayağa kalk," diye çıkıştı, gölgeleri vücudundan çekerken oğlu dört ayak üzerinde yuvarlandı ve nefes nefese kaldı.

Ona koşmak için yanıp tutuşuyor, Lionel, Clara, Stella ve Vard'dan şimdiye kadar yenik düştüğüm hiçbir duyguyla kıyaslanamayacak bir öfkeyle nefret ediyordum. Günün birinde Phoenix'i kışlarına sokacak ve hepsini yakıp kül edecektim. Ama o zamana kadar, bu kadar çok insana zarar vermelerine seyirci kalmak zorunda kaldığım için kendimden de aynı şiddetle nefret edecektim.

Darius kendini ayağa kaldırırken masanın kenarını kavradı, dişlerini babasına gösterdi ve dudaklarının arasından dumanlar döküldü.

"Sen lanet olası bir korkaksın," diye hırladı Darius. "Arkasına saklanıyorsun

Gölgeler ve iradesi dışında kendine bağladığın kız ve benimle Fae gibi dövüşmeyi reddediyorsun. Buradaki herkes bunun seni yeneceğim için olduğunu biliyor.

Ve o günün gelmesinden o kadar korkuyorsun ki aramıza koyacak daha fazla engel bulmaya devam ediyorsun. Ama bir gün, ben aradan geçeceğim ve korkularının doğru olduğunu kanıtlayacağım."

Lionel hırlayarak karşılık verdi, arkamdan yaklaşp iki elini omuzlarıma koyarken dumanının keskin kokusu burnuna geliyordu, beni sıkıca kavradığı için kavrayışı morarmıştı.

"Sanırım yatma vaktin geldi, evlat," diye mırıldandı Lionel ve Darius'u konuştuğu için azarlamak için tek bir şey bile yapmayınca kaşlarını çatıttım. "Belli ki sarhoşsun ve geri kalanımız da yorgun."

Darius buna karşı çıkmak ister gibi görünüyordu ama ben ona yalvaran bir bakış atarak yapmaması için yalvardım. Lionel'ın ona işkence etmesine seyirci kalmaya dayanamazdım ve sanırım ne istediğimi anladı çünkü birkaç küfür mırıldandı ve bizden uzaklaştı.

Lionel, "Oğluma odasına kadar eşlik et, Stella," diye emretti. "Belli ki sarhoş ve uyumak için biraz zamana ihtiyacı var."

"Evet, Kralım," diye mırıldandı ve Darius'un peşinden kapıya doğru koşmaya başlamadan önce tatlı tatlı gülümsedi.

Vard, Darius ve Stella'nın odadan çıkabilmeleri için kenara çekildi ve kapı bir kez daha kapanırken Lionel beni kendisine bakmam için çevirdi, parmağını yanağımda gezdirirken şefkatli bir ebeveyn gibi gülümsedi.

"Ne kadar zeki bir küçük şeysin, değil mi Roxanya?" diye sordu usulca, beni tekrar okşayarak ve beni böyle övmesinden ve elinin tenimdeki sıcaklığından ne kadar hoşlandığımdan nefret ettim.

"Benim kadar zeki değil," diye mırıldandı Clara, ama Lionel onu duymazdan gelerek bana gülümsedi ve elimi tutup beni kapıya doğru götürdü.

Vard'a yaklaşıırken onun yanında yürüdüm ve kan kırmızısı gölgeli gözleri bir an için karanlıkla parlar gibi görünerek bana sııttı ve midemin gerginlikle düğümlenmesine neden oldu.

"Hâlâ en sevilen benim, değil mi baba?" Clara arkamızdan aceleyle gelirken mızızlandı ve Lionel beni saraydan odasına doğru götürürken aptal bağı tepkilerimi yönlendirmesine izin vererek sinirli bir şekilde ofladım.

"Hâlâ favori olmak istiyor musun, Roxanya?" diye sordu alçak bir sesle, kulağıma mırıldanmak için yakınımaya eğildi, sıcak nefesi burnumun üzerinden geçerek midemin bulanmasına neden oldu.

"Evet," demek için kendimi zorladım, bağı çekiciliği bile bu kelimeyi söylemeyi kolaylaştırmıyordu.

"O zaman belki de şanslısınızdır."

Bu öneri karşısında neredeyse elimi tuttuğu yerden çekecektim, kendimi tutmayı başardım ama yine de fark ettiğinde başını bana doğru eğmesine neden olacak kadar irkildim.

Tepki vermemek için mücadele ederken, istemsiz hareketi kas spazmından başka bir şey olarak görmemesini umarak gölgeleri çizdim.

Sarmal merdivenlerden onun odasına çıkmaya başladık ve kulenin tepesine doğru attığımız her adımda kalbim daha çok çarpıyordu. Clara'nın, bana kendisinden daha fazla ilgi göstermesini protesto eden çığlıklarını dinledim ve umutsuz bir umutla bu çığlıkların Clara'ya boyun eğdirmeye yeteceğini düşündüm.

"Vakit geldi, Majesteleri," diye duyurdu Vard, odasına vardığımızda ve Lionel beni odaya çekerken şaşkınlıkla ona baktım. Kral Kulesi'nin tepesindeki büyük oda.

Gerçi sürüngenin bizi içeri kadar takip etmesi beni rahatlatmış olmalıydı. Lionel bildiğim kadarıyla röntgencilikle ilgilenmiyordu, bu yüzden Vard odadayken biriyle yatmayı planladığından şüpheliydim.

Lionel beni odanın ortasında durmam için hareket ettirdikten sonra geri çekilip eleştirel bir gözle bana bakarken Clara yüksek sesle, "Babacığım," diye sızlandı.

"Clara, eğer sessiz kalıp haddini bilmezsen seni cezalandırmak zorunda kalacağım," diye hırladı Lionel. "Ve senin hoşlandığın şekilde değil."

Clara sinir krizi geçirmeye hazır görünüyordu ve gözlerim onu takip etti dönüp yatağa doğru koştu ve hıçkıra hıçkıra ağlarken kendini dramatik bir şekilde yatağa bıraktı.

"Elbiseni çıkar, Roxanya," diye homurdandı Lionel, Clara'yı tamamen görmezden gelirken bakışları bana sabitlenmişti.

"Ne?" Bir kez daha kapının yanında pozisyon alan ve yüz hatlarını zalim bir sırtış kaplayan Vard'a bakışlarım kaydı.

"Elbisen. Beni memnun etmek istemiyor musun?" Lionel meydan okudu ve ben ona çok uzun süre boş boş bakarken ağzımın açık kalmaması için mücadele etmek zorunda kaldım ve dişlerinin arasından dumanlar yükseldi. "Bana aniden elbiseni göstermeye isteksiz görünmenin bilmem gereken bir nedeni var mı?

Aşk mı?" diye sordu ve ben hızla başımı salladım.

Altın rengi elbisemin askılarına uzandım ve cevap vermeden aceleyle omuzlarımdan aşağı çektim. İç çamaşırı ile başa çıkabilirdim, ama eğer

Bana elini sürmeye kalkarsa Phoenix'e gider, sikini yakar, sonra da lanet olası tepelere doğru kaçardım. Ne olursa olsun bu orospu çocuğunu sikmeyecektim.

Elbisemi düşürdüm ve vücudumdan kayarak beni stiletolarım ve siyah iç çamaşırlarımla ayakta bıraktı, Vard odanın köşesinde iğrenç yaşlı bir cadaloğ gibi kıkırdadı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Lionel. "Şimdi buraya gel."

Ona doğru yürümeden önce bir süre tereddüt ettim, Anka ateşi damarlarımda bir yol açıyor ve korku içimi dışıma çıkarırken bile bana güvenlik vaat ediyordu.

Dışarıdan maskemi yerinde tutmak için mücadele ederken gölgeler tenimin üzerinde kayıyordu ve Lionel'in önünde hareketsiz durarak bunun nereye varacağını görmek için bekledim.

Rahatça uzandı, parmaklarını saçlarımdan arasına soktu ve bir şey arıyormuş gibi kabaca tararken, onu şekillendiren iğneleri serbest bıraktı.

Kıpırdamadan durdum, onu daha önce hiçbir şey yaparken görmediğim gerçeğine odaklandım.

Clara'yı becermeden önce ona bu şekilde davranıp çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. "Ne oldu?" Ellerini geri çektiğinde nefes aldım, bakışları

ince iç çamaşırlarımın üzerinden
eleştirel bir şekilde.

"Arkanı dön," diye soğuk bir şekilde emretti ve ona sırtımı dönerken şikâyetlerimi yutmak için kendimi zorladım.

Pencereden dışarıdaki yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıp bunun ne olduğunu öğrenmek için beklerken ellerim alev almak için can atan yumruklara dönüştü.

Keskin bir iğne kalçama battı ve vücudumdaki ateş sanki biri üflemiş gibi sönerken ve Zümrüdü Anka kuşum benden uzaklaşıp karanlığa gömülürken irkildim.

"Sana yeni bir doz baskılayıcı vermeden önce üzerinde panzehir olmadığından emin olmam gerekiyordu," diye ekledi ve başımın ciddi bir belada olduğunu çok geç fark ettiğimde iğneyi bir kenara fırlattı.

Uzaklaşmaya çalışırken Lionel'ın eli boğazıma yapıştı, beni göğsüne doğru çekerken kavrayışı sıkılaştı ve panik içinde haykırdım.

Onu defetmek için sihrimi kullanmaya çalıştım ama kolumdaki Koruyucu bağı bu öneriye karşı öfkeyle yanarken, ona zarar verme fikri beni dehşete düşürdü.

"Çok, çok akıllıca," diye kulağıma alay etti, eli boğazımı nefes alamayacak hale gelene kadar sıktı ve o zaman bile bedenimi ona karşı koymaya zorlayamadım.

Biri elimi tuttu ve bakışlarımı soluma çevirdim, Vard'ı orada gördüm ve bileğimde tuttuğu kelepçeyi koparamadan önce onu ateş büyüsiyle patlatmayı başardım.

Lionel arkamdan öfkeyle hırladı, boğazımı o kadar sıktı ki Görüşümde lekeler uçuşmaya başladı ve yüksek topuklu ayakkabılarım ahşap zeminde işe yaramaz bir şekilde çırpındı. Beni tuttuğu kolunu kavramak için elimi kaldırdım ama bağ beni bunu yapmasına izin vermeye zorladığı için elini üzerimden çekmeye çalışmak için kendimi zorlayamadım bile.

Karanlık daha da yaklaşırken pencerenin ötesindeki yıldızlar benimle alay ediyor gibiydi ve tam bayılacağımdan emin olduğum anda sihirli kısıtlayıcı kelepçelerin bileklerimin etrafında kapandığını hissettim.

Ama ben unutulmaya kaçamadan Lionel Ejderhasının tüm gücüyle beni ondan uzaklaştırdı.

Aşağı inerken alnım komodinin köşesine çarptı ve yüzümden akan kanla nefes nefese yere yığılırken acısı beni neredeyse kör ediyordu.

Clara zafer çığlıkları atarak yataktan fırladı ve çıplak ayağıyla yan tarafıma tekme atarak vücutuma daha fazla acı saplanmasına neden oldu.

Karşı koymaya çalışacak kadar nefesimi toplamayı başarana kadar bana iki kez daha tekme attı.

Bana doğru bir tekme daha atarken bileğini yakaladım, sertçe çekerek dengesini bozdum ve öfke dolu bir çığlık atarak yere düştü.

Üzerime atladı ve ben de onun ve bu odadaki adamların bana yaptığı her şey için öfke dolu bir hırıltıyla onun aptal gölge suratına bir yumruk attım. Darbemin şiddetiyle bir şey çatladı ve acı içinde çığlık attı, ardından gölgeleri binlerce bıçak gibi içime saplayarak etimi kemiklerimden tek seferde ayırdı ve beni acı içinde kör etti.

Ben ığlık atarken sırtım bir şeye sertçe çarptı ve sonunda gölgeleri etimden çektiğinde, kendimi kabuslarımdaki sandalyeye bağlanmış, kanlar içinde, nefes nefese ve felç edecek kadar saf bir korkuyla dolu buldum.

"Benim aptal oğlum senin kalbine tekrar girmeye çalışıyor, değil mi?" Lionel tepemde dikilirken alay etti ve yüzüne tükürmeden önce çenemi kaldırdım. Artık her şey bitmişti. O biliyordu. O yüzden siktir et onu ve siktir et

Onun altında yaşadığım bu saçma yarı hayatı.

Lionel yüzünden kan ve tükürük akarken irkildi, sonra boğazımı tekrar demir gibi sıkarken bana hırladı. Aşağı uzandı ve Tek bir parmağımla kalam boyunca bir ateş hattı çizerek dövmemi gizlemek için derime yerleştirdiğim gizleme büyüsünü yaktı.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı beni Darius'un olarak işaretleyen kelimeleri okurken

Elini mürekkebin üzerine sarmadan ve Ejderha ateşini avucuna çekmeden önce.

Mürekkep uyluğumdaki etle birlikte yok olurken ve yanan derinin mide bulandırıcı kokusu havayı doldururken çığlık atmaktan kendimi alamadım. Sonunda elini çektiğinde, çektiği acıdan neredeyse bayılacaktım.

Clara'nın kahkahası havayı doldururken Vard arkasından yaklaştı ve bakışlarım taktığı yakut kolyeye takıldı. Darius'un bana verdiği ve benimle alay etmek için parmaklarının arasında döndürdüğü kolyeye.

Max'in bana Cyclops istilasından kaçmakla ilgili öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışırken vücudumu titreme sardı. Ama bedenimde o kadar çok acı varken, düşüncelerimi yeterince hizalamaya zorlamak neredeyse imkansızdı.

buna hazırlanın.

Uyumsuz gözleri birbirine kayarken Vard dudaklarını yaladı ve Lionel beni dönüp Kahinine bakmaya zorlarken çenemi kavradı.

Dişlerimi sıktım ve zihnimi karanlıkta sakladığım tüm sırları kilitlemeye zorladım. Onları bulamayacaktı. Kız kardeşimi, erkek kardeşimi, arkadaşlarımı ele vermeden önce öldürdüm. Birlikte yaşadığımız her şeyi bu canavar sırrına karşı savaşmak ve ne olursa olsun İmparatorluk Yıldızı'nın yerini gizlemek için yapıyordu. Beni kırmayacaktı. Ama o kesinlikle deneyecekti.

Vard'ın gücünün uçurumuna düşmeden önce duyduğum son şey Lionel'ın kulağıma gelen kalın ve ağır sesiydi. "Sanırım gerçekten kimi sevdiğini hatırlamanın zamanı geldi, Roxanya."

Darius



Xavier'in yanındaki büyük yemek masasında oturmuş kahvaltımı yapıyor, Roxy'nin gelmesini bekliyordum.

Bu oyuna daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim. Nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Ve hala onu babamın üzerine yerleştirdiği bağdan kurtaracak bir şey bulma yolunda en ufak bir ilerleme kaydedememiştik.

Orion'la bu konuyu en son konuştuğumda, onu ve Clara'yı bir yerde tuzağa düşürmenin bir yolunu bulmamızı önermişti, böylece babamı savunmasız bırakacak ve yardımına koşamayacaklardı, böylece sonunda onu gerçek bir Fae gibi benimle yüzleşmeye zorlayabilecektim. Ve ben de kabul etmek zorunda kaldım.

Bunu yapmanın tek sorunu ikisini de kandırmak ve planı uygulamak için onları yeterince uzun süre tutmayı başarmak olacaktı. Roxy'ye planımızı söyleyemezdik bile, yoksa bağ onu planımızı engellemeye zorlardı ve nedenini bile bilmeden onu bir yere kapatma fikri beni çok rahatsız ederdi. Ama bu iş bittikten sonra anlayacağını biliyordum.

Asıl sorun Clara'ydı. Babamın yanından hiç ayrılmadı ve Onu memnun etmenin ötesinde hiçbir arzusu yoktu, bu yüzden onu tuzağa düşürmek, neler olup bittiğini fark etmeden düzenlemek neredeyse imkansız olacaktı.

Kendisini korumaları için Nimfleri çağırabilecek olsa da, bir yerlerde yalnız olduğundan ve kendini kurtarmak için onları zamanında çağıramayacağından emin olmamız gerekiyordu.

Bu sefer hiç hata olmayacaktı. İşlerin tekrar ters gitmesini göze alamazdık.

Burada otururken Orion'u defalarca aradım, Diego'nun şapkasıyla ilgili her şeyin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordum ama Atlas'ı doğrudan sesli mesaja yönlendiriyordu. Ve ben de bu sayede

Dün geceki partiden sonra kendimi unutturmak için bir şişe rom içip odama götürdüğümde çok geç uyanmıştım. bizzat yazlık ev.

Babam bizi Noel kahvaltısı için saat sekizde burada beklediğini açıkça belirtmişti ama saat neredeyse dokuz olmuştu ve hâlâ gelmemiştı.

Jenkins'in babama gösterişli bir selam vererek ittiği kapı nihayet açıldı ve beni doğuran adam odaya girdi. Ama Roxy'nin sarayda kaldığı her sabah yaptığı gibi yanında yürümek yerine yalnız gelmişti. Clara bile yoktu ve bu gerçeğin tuhaflığı beni hemen gerdi.

Ne ben ne de Xavier yerimizden kımıldamak için en ufak bir girişimde bulunmazken, "Hayır çocuklar, babanız yüzünden ayakta durmayın," dedi küçümseyerek.

yemek tabaklarımızın üzerinde otururken. "Ben sadece sana hayat bahşeden, seni bu dünyaya getiren, güçlü olman için seni yetiştiren ve Korkusuzca ve gerçek bir Fae gibi senin olanı al. Ben sadece sana gölgeleri veren ve seni diğerlerinin üstüne çıkaran kişiyim. Sadece bir gün benim yerime kral olacağının garantisini veren adamım, Darius."

"Roxy nerede?" Saçma sapan konuşmasını duymazdan gelerek sordum. Ondan bu şeylerin tek birini bile istememiştim ve o da bunu biliyordu.

Xavier yanımda doğruldu ve uyarmak için elini omzuma koydu ama küstahlığım yüzünden cezalandırılmam umurumda değildi. Kızımı görmem gerekiyordu.

Babam dilini şaklattı ve tam karşımdaki koltuğa oturmak için hareket ederken derin bir iç çekti.

"Mutlu Noeller, Darius," dedi zalim bir gülümsemeyle. "Hediye ne olduğunu bilmek istemez misin?"

Bakışlarıyla karşılaştığımda boğazımda bir hırıltı yükseldi, içimdeki Ejderha onun neden bahsettiğini çoktan anlamış gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı, ben yerimde sabit dursam da hiçbir fikrim yoktu.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye cevap verdim ama Atlas'ını cebinden yavaşça çıkarıp masanın üzerine koyduktan sonra bana doğru kaydırırken gülümsemesi daha da arttı.

"Dün gece benim için çok ilginçti," dedi kayıtsızca, paçasındaki görünmez bir kir lekesini fırçaladıktan sonra bana yine o aç bakışını yöneltti. "Pek çok yalan gün ışığına çıktı. Bu da beni şu konu hakkında düşünmeye itti.

tahttaki yerimi sağlamlaştırmak için yapmam gereken şeyler."

"Ne gibi?" Xavier nefes aldı ve babası ona ikinci oğlunun burada olduğunu yeni fark etmiş gibi tiksintili bir bakış attı.

"Sana söylenmedikçe konuşma at," diye hırladı, sonra bakışları tekrar bana kaydı.

"Onunla böyle konuşma," diye homurdandım, içimdeki canavar onun kanını arzularken gözlerim sürüngen yarıklarına gidip geliyordu.

"Sorun yok," diye ısrar etti Xavier, kolumu kavradı, sanki benim Masanın üzerinden önümde oturan pisliğe doğru hamle yaptım ama henüz kontrolümü tamamen kaybetmemiştim.

"Evlat katilliğinden üstün olmadığımı hatırlarsanız iyi edersiniz. Yanınızdaki çirkin tip benim varisim değil ve asla da olmayacak. Damarlarında benim kanım akıyor olabilir ama yıldızlardan gönderilen bu çarpık lanetle değerini kaybetti. Hiçbir varisim at DNA'sını aktarır. Benim oğlum olduğun için şanslısın Xavier, Çünkü inan bana, kontrol ettirdiğimde öyle olmadığını öğrenmeyi umuyordum. O zaman da seni bücür bir çocuk gibi boğacaktım."

Sandalyemden kalkarken yumruğumu büyük bir gürültüyle masaya vurduğum ve bakışlarımda açık bir meydan okumayla ona doğru hırladım.

Babam gözlerinde vahşi bir parıltıyla beni incelerken, "Onun hakkında böyle konuşamazsın," diye hırladım.

"Öte yandan sen, Darius, gerçekten iyi bir örneksin, değil mi?" diye yorum yaptı, devasa çerçeveme baktı ve olduğum her şeyin tüm sorumluluğunu üstlenebilecek ve bunu kendi başarısı olarak adlandırabilecekmiş gibi kendi kendine gülümsedi.

"Xavier'den özür dile," dedim ama kendi kendime konuşuyordum da olabilirdim çünkü o lanet olası monologuna devam etti.

"Uzun boylu, geniş, fiziksel ve büyüsel olarak diğer tüm Fae'lerden daha güçlü, Vahşi ve kana susamış, tek fikirli ve acımasız," diye sıraladı, sanki bu kelimeler benim ne olduğumu özetleyebilirmiş gibi. "Ve hepsinden önemlisi, güçlü."

Hatta neredeyse bana rakip olacak kadar güçlü."

"İkimiz de senden üstün olduğumu biliyoruz," dedim tehlikeli bir ses tonuyla, masanın üzerinden öne doğru eğilirken. "Sefil hayatını kurtarmak için Clara'yı kullanmasaydın benim elimde ölmüş olacaktın."

"Güç birçok şekilde gelir evlat," diye cevap verdi geniş omuzlarını silkerek, gözlerimdeki ölümle ona doğru eğilmemden en ufak bir endişe duymuyor gibiydi. "Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk sana ihtiyacım olan adama dönüşecek ve bu aptalca asaleti bırakacaksın. Biz

Fae, tarla faresi değil. İstediğimizi görür ve yapabiliyorsak alırız. En güçlü olan doğal olarak zirveye çıkar. Senin de böyle biri olduğunu inkar edemezsin. Bu yüzden benimle bu kadar çok savaşıyorsun. İstiyorsun ki

Sahip olduğum her Şey - tacım, gücüm... hatta senin kara kalbini çalan ve o sakat bırakan lanetle karanlık ruhunu bozan küçük güzel Roxanya Vega bile."

"Ne laneti?" Bir an için saçmalıklarına inanmayarak alaycı bir tavırla sordum.

"*Aşk,*" diye cevap verdi basitçe, sanki dilini kirleten kirli bir dnyaymış gibi. "Onu bu yüzden aldım, biliyor musun? Çünkü onu çok istiyordun. İçimdeki Fae onun senin için ne kadar değerli olduğunu gördü ve ben de yapabildiğim için onu aldım. Çünkü ben senden daha güçlüyüm, ki bu da tek bir inkar edilemez nedenden dolayı doğru."

"O da ne?" diye sordum.

"Duyguların seni zayıflatıyor. Ona olan aşkın seni zayıflatıyor. Beni gerçekten öldürmek isteseydin, bunu çoktan yapardın - bana ulaşmak için sadece onu kesmen yeterli. Ama yapmayacaksın, değil mi?"

"Asla," diye kabul ettim, ona karşı hissettiklerimi saklamaya çalışmadım çünkü o zaten biliyordu.

"Yazık," dedi i çekerek. "Ama bu zayıflığını zamanla yok edeceğim. Hediyeni amayacak mısın?" Masanın üzerinde unutulmuş bir Şekilde duran Atlas'ı işaret etti ve ortasında bir oynatma düğmesi yanan siyah ekrana bakarken homurdandım.

"O da ne?" Roxy'nin hangi cehennemde olduğunu tekrar merak ederek sordum ve korku içimde düğümlendi.

"Bir hatırlatma," diye omuz silkti babam. "Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi.

Oynarken duygularınızı kontrol altında tutmak için çalışmanız gerekebilir

Yine de - buna tepki olarak bana bir pençe bile atarsan, kardeşin için korkunç sonuçları olacaktır."

Hâlâ sandalyesinde oturan Xavier'e baktım, çenesini meydan okurcasına kaldırmış babamıza bakıyordu.

dağıtmayı seçti. Ama ben onun acısının mimarı olmayı reddettim.

Atlas'ı masadan kaptım ve videoyu oynatmak için düğmeye bastım. Roxy'nin çığlıkları sessiz odayı doldurdu ve kamera babamın odasının ortasındaki tahta sandalyeye bağlanmış halini göstermek için hareket etti. İç çamaşırları içindeydi, eti sayısız bıçak darbesiyle oyulmuştu. Kesikler ve bıçak yaraları vardı ve alnı koyu renk saçlarının yüzüne yapışmasına neden olan terle kaplıydı.

"Yine," dedi babamın sesi, kayıt yapan kişinin kendisi olduğunu açıkça belli ederek.

Bu sırada Clara odanın köşesinden elinde kanlı bir bıçakla öne fırladı ve bıçağı Roxy'nin karnına sapladı.

Dehşet öylesine güçlü bir dalga halinde içimi kapladı ki, görüntülere bakarken bir daha nefes alamadım, göğsüm sıkışıyor ve Kaslar öfkeyle ve ona gitmek, onu kurtarmak, lanet zamanda geri dönmek ve bunun olmasını engellemek için umutsuz bir arzuyla kilitleniyor.

Clara onu tekrar tekrar bıçakladı ve Vard onun önünde durmak için hareket etmeden önce acı içinde çığlık attı, dudaklarını ağılıkla yalarken tek Cyclops gözü onun gözyaşı dolu bakışlarını deldi.

"Seni gölgelerden kim kurtardı?" diye mırıldandı, sesi kaygan ve yağlıydı ve midemi bulandırıyor.

"Siktir git," diye tısladı Roxy dişlerinin arasından, kan kaybetmeye başladığında nefes nefese kaldı ve onu sandalyede tutan bağlara doğru sarktı. "Kendimi serbest bıraktım."

Clara ona öyle sert bir ters yumruk attı ki, kız bir acı laneti daha savurarak tahtaya çarptı ve video tam da babamın istediği gibi kesildi

Daha fazla.

"Oldukça uzun bir gece geçirdik," dedi ve esnemesini bastırırken, bedenim onu bu yüzden yok etme ihtiyacıyla titrerken bile yer değiştirip ona saldırmamak için her şeyimle savaştım. Onu dinlemek zorundaydım çünkü kız hâlâ onun elindeydi ve Vard ile Clara'nın nerede olduğunu ya da şu anda bu masanın üzerinden atlayıp Clara'nın kolunu koparırsam ona ne olacağını bilmiyordum.

sefil kafasını omuzlarından indirdi.

Xavier, "Sen lanet olası bir canavarsın," diye nefes aldı ama tamamen görmezden gelindi. "Bu sabah yeni bir yasa ilan ettim," diye devam etti Peder.

kahvaltıda yapılacak normal bir konuşma. "Fae'lerin artık evlenmek için mezuniyete kadar beklemelerine gerek yok. Hizaya gelmeni beklemekten bıktım Darius, o yüzden bu işi basitleştiriyorum. Bugün Mildred'le evleneceksin ve sonra da onu becereceksin. Mirasımı ve soyumuzun saflığını güvence altına almak için karnına bir Varis koyana kadar onu gece gündüz becereceksin."

"Mildred?" Düşüncelerim kızıma ve ona ulaşip onu bu lanet hayvandan kurtarmak için duyduğum çaresiz ihtiyaca sabitlenmişken onları hizaya getirmeye çalışarak boğuldum.

"Evet. O trol kıza karşı aletini sertleştirmek için nasıl bir motivasyon kullanman gerektiği umurumda değil ama inan bana bir yolunu bulacaksın. Belki de şansın yaver gider ve senin için çabucak hamile kalır ve sana dokuz tane verir.

Karnına başka bir Varis koyman gerekmeden önce birkaç ay erteleme."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye tısladım. "Evlenmeyeceğim.

Roxy'yi seviyorum ve asla başka biriyle olacağım."

Babam sabrını sınıyormuşum gibi derin bir iç çekti. "Yapacaksın. Çünkü o hödüğün hamile olmadığı her gece, tatlı Roxanya'nın bu şekilde geçireceği bir başka gece demek." Elimdeki Atlas'ı işaret etti ve ben de

tiksintiyle masaya çarpması için elimden fırlattım. "Ve eğer bu

Yeterince motive olduktan sonra Vard onu daha fazla tatmak için can atıyor, belki onu yatağına da göndermeye başlayabilirim."

Xavier dehşet içinde, "Yapamazsın," dedi ve babam sanki onun varlığı bile rahatsız ediciymiş gibi bir nefes çekti.

"Elbette yapabilirim. Ben Kral'ım. Ne istersem yapabilirim. Ama nazik de olabilirim. Canopus trolünün içine bir Varis koymanın ödülü olarak, onu bulduğumda, Roxanya ile her yalnız kaldığında göklerin çarpışmasını engellemek için İmparatorluk Yıldızını kullanacağım. İyi davranışının ödülü olarak onu da alabilirsin."

"Onu aldın mı?" Şaşkınlıkla sordum, beynim etrafımızda gelişen bu lanet karmaşaya ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Anka kuşları faydalıdır ve onun kanında derin bir güç var. Bence bu tek durumda melezlemeye izin vermeye değer. Ondan doğuracağınız çocuklar, Mildred ile yapacağınız Varislere Koruyucu olarak bağlanabilir. Bu şekilde hepsine sahip olabilirsiniz. Bence fazlasıyla adil davranıyorum."

"Adil mi?" Karşı çıktım. "Cidden inanıyor olamazsın-"

"Yeter!" Babam aniden kükredi, gücü öfkesiyle birlikte alevlenirken etrafımızdaki hava titreşti. "Senden daha fazla şikâyet ya da küstahlık duymayacağım, Darius. Katılman gereken bir düğün var ve eğer bunu yapmazsan, Roxanya'nın kalbini göğsünden çıkarıp senin ayaklarının dibine sereceğim."

Aniden ayağa kalktı ve hışımla odadan çıktı, kapıyı ardına kadar açıp duvara çarpmasına izin vererek beni orada bıraktı, korku içinde boğuluyordum ve bunu yapmak zorunda olduğumun en boğucu farkına vardım. Bundan kaçış yoktu.

"Darius?" Xavier'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve beni sarsmaya başlayıp onu dinlemem için emir verene kadar ona bakmaya bile cesaret edemedim. "Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı."

tutkuyla ısrar etti. "Gidip Lance'i getireceğim. Bir yolunu buluruz. Çözeceğiz. Vazgeçmeyeceğine söz ver."

Uzun saniyeler boyunca kelimeler kifayetsiz kaldı ve zihnimde görebildiğim tek şey uzun kumral saçlı ve karanlık ruhuma gözlerini kırpmadan bakabilen kızdı. O benim olduğum her şeyin sahibiydi ve onu kurtarmak için her türlü fedakârlığı yapacağımı biliyordum.

Kapının yanındaki hareket dikkatimi çekti ve Vard'ın içeri girmesiyle başımı kaldırdım, onu takım elbise çantaları ve şekillendirici ürünler taşıyan bir grup hizmetçi takip ediyordu ve bunun gerçekten olduğunu anladığımda içim ürperdi.

"Majesteleri tören için yarım saat içinde kilisede olmanızı rica ediyor," dedi Vard kibarca, parmaklarını uzun, yağlı siyah saçlarında gezdirerek yaklaşırken ve ben onunla yüzleşmek için ayağa kalkarken.

Xavier tuvalete gitmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve odadan koşarak çıktı, bana Lance'i bulacağını söyleyen bir bakış fırlattı ve en iyi arkadaşımın bu durumdan bizim için bir çıkış yolu bulabileceğini ummama rağmen, pek umutlu değildim.

Vard yer değiştirirken zalimce sırttı, beni gücünün altına çekmeye çalışırken gözleri birleşti. Roxy'yi ondan nasıl kurtaracağımı bulana kadar babamın emrettiği her şeye uymam gerektiğini bildiğim için direnmedim.

"Gelinin çok güzel," diye kafamın içinde konuşan sesi, zihnimi Mildred'in çenesi düşük, bıyıklı ve ciddi anlamda erkeksi yüz hatlarına sahip görüntüsüne itti. Özüne kadar çirkindi ve bunu herkes biliyordu. Ama Vard zihnimde Roxy'nin görüntülerini bulmayı başardı ve ikisini birleştirmeye çalıştı, sanki beni o cadaloza karşı arzu duymam için manipüle edebileceğini düşünüyordu.

Birkaç dakika daha beni daha uyumlu hale getirmek için beynimi dürtmeye devam etti, ama geri çekildiği anda, Roxy'nin bana hediye ettiği Anka Öpücüğü derimin altında alevlendi ve tüm manipölasyonunu içimden yakıp çıkardı.

Bana sevgilimi unutturabileceğini ve o orospu Mildred'i isteyebileceğimi düşündüğü için onu sikeyim. Ama en kötüsü de başarısız olmasının bir önemi olmamasıydı. Yine de onunla evlenecektim. Evlenmek zorundaydım. Bu beni kırsa ve Roxy'yi de kıracağından korksam da, bunu yapmak zorundaydım.

Babam yalan söylemiyordu. Onu, beni hizaya getirme arzusundan çok ona değer vereceğini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordum. Onu öldürecekti. Muhtemelen beni de izlemeye zorlardı. Ve ben buna izin veremezdim. Onu korumanın bedeli ona bu şekilde ihanet etmek olsa bile.

Hizmetçilerin düğünüm için bana mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise ve onun altında siyah bir elbise gömleği ve kravat giydirmelerine izin verirken sessiz kaldım.

Biri saçımı şekillendirdi ve bir diğeri lanet olası ayakkabılarımı bağladı ve ben sadece yapmalarına izin verdim, bunların hiçbirini umursamadım ve sadece Lance'in göremediğim bir cevapla ortaya çıkmasını diledim.

Ama Xavier geri döndüğünde gözleri çaresizlikle irileşmişti ve bana doğru aceleyle yaklaşırken ne söyleyeceğini zaten bildiğimi fark ettim. Kelimeler dudaklarından çıkmadan önce.

"Orada değil. Bütün gece oradaymış gibi görünmüyor. Sence babam ona bir şey yapmış olabilir mi?"

"Tabii ki öyle," diye homurdandım, başparmağımı sol kolumdaki Terazî işaretine sürterek ve anlamsız olduğunu bilsem de Lance'in bağlantımız aracılığıyla bunu hissetmesini dileyerek.

Xavier tamamen çökmüş görünüyordu ve ben sadece gözlerimi kapadım, kızıma yardımcı olabilecek herhangi bir fikir için beynimi zorlarken bunların hiçbirisi gerçekten olmuyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Gitme zamanı," diye emretti Vard ve ben ona daha zayıf adamların altına işeyeceği bir bakış fırlatırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bir gün seni parçalayıp bağırsaklarını dışarı çıkaracağım," dedim. ona yemin etti. "Sonra da seni asacağım ve işi kargaların bitirmesine izin vereceğim."

Vard'ın gözleri bir imgelemlerle parladı ve yüzünün soluklaşması, az önce bu sözü yerine getirdiğim bir geleceğe giden yolu *gördüğünü anlamamı* sağladı. Ve bunun gerçekleşmesini gerçekten umuyordum.

O, yüz hatlarında titreşen korkuyla savaşmaya çalışırken ben döndüm ve odadan çıktım. Lanet olası şapelin nerede olduğunu biliyordum ve sümüklü bir korkak gibi oraya sürüklenmeyecektim.

Xavier hızıma yetişmek için koştu, gözüme girmeye çalışırken boğazından acı dolu bir kışneme döküldü ama ben sadece hedefime odaklandım. Başka seçeneğim yoktu. Babam bu tuzağı çok iyi kurmuştu.

Saraydan hızlıca geçtik ve şapelin bulunduğu arazinin batısına doğru ilerlemeden önce binanın arka tarafındaki kapıların ötesindeki taze kar yağışına adım attım.

Bir an için sadece kara baktım, Roxy'nin bana tek Noel geleneğinin Darcy ile kartopu savaşı olduğunu söylediğini düşündüm ve sahilde güreşirken benimle nasıl güldüğünü hatırladım.

Tam bir yıl önce tam da bu yerin bahçesinde kar yağdı.

O zaman onu ne kadar çok istediğimi söylemeliydim. Gerçek bir Fae olmalıydım ve ona yaşattığım her şeyi kabullenip ona söylemeliydim. Ona ne kadar hayran olduğumu, onu arzuladığımı, ona ihtiyaç duyduğumu.

Ama onun için yeterince iyi olmadığımı biliyordum. O zaman bile bunu biliyordum, bu yüzden ona nasıl hissettiğimi söylemek yerine bunu sakladım. Ve bak bu bizi nereye getirdi.

Çok özür dilerim, bebeğim.

Kaderime doğru yürürken kalbim ölüm yürüyüşü gibi hissettiren bu korkunç son ritimle çarpıyordu ve tek yapabildiğim yürümeye devam etmekte.

Şapel, arazinin bu kısmından geçen nehrin kenarına kurulmuştu. Her şey gibi taze karla kaplanmış olan güzel taş binanın yanında kocaman bir meşe ağacı vardı. Bu kadar boktan bir sebepten dolayı burada olmasaydım, büyüleyici olurdu.

Ben geldiğimde biri kapıları benim için açtı ve Xavier küçük şirin binaya adım attığımızda sıkıntıyla homurdandı.

Şapelin her iki yanında, her biri farklı bir burcu temsil eden altı vitray pencere vardı ve yapmak üzere olduğum şeyi düşününce kalbim hızla çarparken bakışlarım bir an için İkizler burcu ikizlerine takıldı.

Papaz mihrabın önünde beni bekliyordu ve onu kovmadan önce sulu gözlü yüzüne ve beyaz saçlarına baktım. O sadece babamın bana karşı kullandığı bir başka araçtı.

Babam ön sıradaki koltuğundan kalktı ve Roxy'yi yanına çekip bana kazandığını bildiğini söyleyen bir bakış atarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Burada sadece biz vardık ve bunun sebebinin başka kimseyi davet etmemiş olması mı yoksa onları içeri almadan önce bıçağı karnıma saplamak için bir an istemesi mi olduğundan emin değildim.

Roxy'nin yüzü solgundu ve iri gözlerinde korku ve acı buldum. Onu iyileştirmiş olmasına rağmen dün gece ona yaptıklarının yankıları hâlâ devam ediyordu. Sırf benimle dalga geçmek için ona beyaz bir elbise giydirmişti ve dantelin vücuduna yapışması, bunun başka bir gerçeklik olması için acı çekmeme neden oldu. Ona verebileceğim her şeyi vaat ederken ben ve onun burada tek başımıza durmamız için.

Acı verecek kadar nefes kesiciydi ve ona bakmak sanki kalbimi oyan bir bıçak vardı çünkü o her zaman benim olacaktı ve asla benim olamayacaktı.

"Roxy," diye nefes aldım, gözlerinin içine baktım ve hissettiğim her şeyi kelimeler olmadan ona aktarmaya çalıştım.

Onu kollarından koparmak, benimle birlikte sürüklemek ve bir daha kimsenin bizi bulamayacağı kadar kaybolana kadar koşmak istedim.

"Darius, özür dilerim," diye başladı ve bu sefer onu gölgelerle ezmeyi başaramadığını görünce rahatlardım, ama bu sadece ona verdiği her acıyı hissettiği anlamına geliyordu.

"Bunu iç, Roxanya," diye buyurdu Baba, kırmızı bir sıvı dolu şişeyi uzatarak Roxanya'nın eline almasını sağladı.

"Bu da ne?" Hırladım, elinden kapmak ve olabildiğince uzağa fırlatmak istiyordum.

"İç yoksa Xavier'i öldürürüm," diye ekledi babam kayıtsızca ve korkuyla inleyen ama yine de yanımda dimdik duran kardeşimle onun arasına girerken yüksek sesle hırladım.

"Sorun yok, Darius," diye ısrar etti, ikimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde.

Kapmak için uzandım ama Roxy'nin şişeyi açıp içindekileri içmesini engelleyecek kadar hızlı değildim.

"O da neydi öyle?" Kahrolası bakanın izleyip izlemediğini umursamadan bağırdım.

"Sadece sonbahar çiçeklerinin küçük bir özü. İlkbaharı içtiği sürece Yarım saat içinde hazırladığım parlaticı iksir ölümcül olmayacaktır. Tören sırasında büyük bir jest yapmak gibi teatral fikirlere kapılmadığından emin olmak istedim," dedi Peder, sanki onu ölümcül bir iksir içmeye zorlamamış gibi rahatça.

Başımı salladım, bunun gerçekten olduğunu inkâr etmeye çalışıyordum. Bahar parıltısı iksirinin demlenmesi dört gün sürüyordu ve bundan daha hızlı bulabileceğim bir yer bilmiyordum. Bundan bir çıkış yolu bulabileceğimi düşünerek tutunduğum son umut kırıntısını da çalmıştı.

"Neşelen Darius," dedi babam, bakışları üzerimde geziniyor, sanki tüm acımı emiyormuş gibi beni değerlendiriyordu. "Sana iki dakika vereceğim. Roxanya, diğer konuklar gelmeden önce ne söylemen gerekiyorsa söyle ve sonra bu aptallığı bir daha duymayayım. Eğer bundan sonra da Roxanya'yı kendine saklamak istiyorsan, o zaman gelinine bir Varis al ve terbiyeli olmayı öğren."

Roxy'yi bana doğru itti ve yüzünü ellerimin arasına aldım, zihnim bundan bir çıkış yolu bulmak için umutsuz bir arzuyla dönerken etrafımızda bir sessizlik balonu yarattım.

"Bana ne yapacağımı söyle bebeğim," diye nefes aldım, yeşil gözlerine baktım, benim düşünmediğim bir şey düşünmüş olabileceğini umuyordum.

Kalın bir şekilde yutkundu ve başını salladı. "Hiçbir şey yok," diye nefes aldı, bana bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Özür dilerim, Darius. Bunu benim için yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım," diye hırladım, yanağındaki gözyaşını silerken tüm göğsüm çöküyormuş gibi hissettim ve bu anı sonsuza dek yaşamaya çalıştım, asla bitmesini istemedim ve gelecek için yapamadım. Kaçış gerçekleşecek.

"Ben seninim," diye nefes aldı, ağzı kelimeleriyle benimkine dokunuyordu. "Ne yapman gerekiyorsa yap... Mildred gerçekten sana sahip olsa bile-"

"Onunla bu şekilde birlikte olamam," diye homurdandım. "Senden başka kimseyle olamam.

Bu beni öldürür, Roxy."

Zayıfça gülümsedi, diğer eliyle gömleğimi kalbimin üzerine bastırırken yanağımı avucunun içine almak için uzandı.

"Sen benimsin, Darius. Ben de seninim. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Dudakları benimkilerle buluştu ve ben onun gözyaşlarının ve benim kederimin tadına bakarak o güne kadar yaşadığım en tatlı, en acı anı yaşadım.

Ağır bir şey bacağıma çarptı ve acı bacağıma saplanırken lanet ettim, tökezleyerek Roxy'den ayrıldım.

Bakan bir şekilde kürsüyü devirdiği için özür dilerken, bana çarpıp düşen kürsüye baktım.

Ama o değildi. Gerçekten değildi. Onu benden tekrar çalan lanet olası yıldızlardı ve babam onu benden koparıp aşağıya iterken Şapelin önündeki sıraya oturduğumda, hiçbir zaman gerçekten birlikte olmamıza izin verilmeyeceğini biliyordum. Ve bu gerçek, onu koruyamayacağımı bilmemle birleşince içimde öyle bir şey kırıldı ki nefes alamadım.

Xavier kolumu tuttu, beni rahatlatmaya çalışırken sıkıca sıktı ve papaz gelinimi beklemem için beni koridorun kenarında durmaya yönlendirdi. Lanet gelinimi. Bunu hak etmek için yıldızlara ne yapmıştım? Bizi ayırmak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen Roxy ile birlikte olmayı başardığımız için gerçekten bu kadar hak ettiğimi düşünecek kadar kızgınlar mıydı?

Lanet Noel'de mi? Kim Noel'de böyle boktan bir şey yapar ki?

Clara, Stella ve Vard, babamın davet ettiği birkaç konuk ve en sevdiği Ejderhalar arasında şapele girdiler ve Varisleri ve Konsey Üyelerini bile davet etmediğini fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Başıma geleceklerden haberleri yoktu. Ve bu, beklediğim son yardım umuduydu.

Herkes yerine oturduğunda kapı bir kez daha açıldı ve Mildred'in kusursuz çerçevesi kapı aralığını kararttı.

Hacimli beyaz bir elbise giymişti ve neyse ki uyumsuz yüz hatlarını örtmek için duvağını aşağıya çekmişti ama bu pek de rahatlatıcı değildi. Yine de o şeyi kaldırmam ve onun lanet olası kocası olmaya yemin ederken yıldızlarla dolu yüzüne bakmam gerekecekti.

Karnına nasıl bir Varis sokacağımı bir ben bilirdim. Ama bunu çözemezsem Roxy'nin çektiği acılar benim elimden de çıkabilirdi. Ve söylediklerine rağmen, bunun bizi onaramayacağımız şekilde kıracağını biliyordum. Hâlâ birbirimize sahip olabilirdik ama o canavar kızdaki bir çocuğum olursa Roxy bana bir daha nasıl aynı gözle bakabilirdi?

Mildred koridorda yürümek için tatlı bir zaman ayırdı, yanımda durmadan önce neredeyse birden fazla kez yüksek topuklu ayakkabılarından düşüyordu.

Duvağını kaldırmamı bekler gibi bana doğru eğildi, ama ben orada öylece durdum, kaşlarımı çatarak, bu lanet kadınla evlenmeyi ne kadar istemediğimi herkesin görmesini umursamadan. Omurgama demir bir çubuk saplanmış gibi hissediyordum, varlığımın her zerresi yıldızlara farklı bir kader için yalvarırken bu çarpık kaderi takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Ama gökler beni uzun zaman önce terk etmişti ve beni cezalandırmayı henüz bitirmedikleri açıktı.

Mildred kıkırdadı ve kendisi kaldırdı, bana genişçe sıırttı ve ağzına ve dişlerine sürdüğü kahverengi ruju ortaya çıkardı. Faeroids almaya neden ya da ne zaman karar verdiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama vücudunda yarattığı etki acayip ötesiydi. Tüm bunlar onu bu kadar etkilerken hamile kalabileceği ne malumdu?

Sikim bu lanet olası numunenin içine girmeden önce vücudumun içinde büzülecekti. Dikenli kirpiklerini bana doğru savurdu ve ben ondan uzaklaşırken ürperdim, tören başlarken aramızda asılı kalan havaya binlerce sessiz özür dökerken bakışlarım Roxy'yi buldu.

Papaz yemin ve vaatleri okurken kulaklarımdaki cınlama bana söylenen sözlere odaklanmamı engelleyecek kadar arttı ve ancak papaz beni dürterek elimi sıkmamı sağladığında hayallerimden sıyrıldım. Cilt için Mildred'in eli.

Kıllı parmak eklemleri parmaklarıma değiyordu ve yemin ederim elleri benimkilerden daha büyüktü. Beni o kadar sert kavradı ki kemiklerimi hissettim.

Birbirlerine sürtünüyorlardı ve benim horozum onun ölümcül kavramasını sağlama düşüncesiyle daha da geri çekildi.

"Şimdi ikiniz de bağlama sözlerini söylemelisiniz," diye anons etti papaz ve Mildred'le aynı anda konuşurken kelimeler ağzıma zorla girmiş gibiydi.

"Kendimi sana evlilikle bağlamayı seçiyorum. İkimiz de bu birlikteliğe açıklık ve dürüstlikle girelim ve sonsuza dek yıldızlarla birbirimize bağlanalım."

Bu sözlerin kesinliği karşısında kendimi o kadar kötü hissettim ki, onlara eşlik etmiş olması gereken ve beni asla evlenmeyeceğime yemin ettiğim kadınla evliliğe kilitleyen sihirli şakırtıyı bile hissetmedim.

Bakışlarım tekrar Roxy'yi buldu ama ben daha ne olduğunu anlamadan Mildred hamle yaptı, bıyıkları üst dudağıma sürtünüyor ve kalın, ıslak dili ağzımın içinde geziniyordu. Başımı o kadar sıkı kavradı ki kafatasımı parçalayacakmış gibi hissettim ve ağzımı sıkıca kapatıp durmasını beklemekten başka bir şey yapamadım.

Sonunda kendimi ondan kurtardığımda ve o lanet kahverengi ruju yüzümden çıkarmak için bir elimi ağzımın arkasına götürdüğümde bu saçmalığı izleyen orospu çocukları alkışlıyordu.

"Artık yıldızların gözünde sonsuza dek süreceksiniz bir evliliğe bağlandınız. Kader sizi asla ayırmasın ve kader her zaman üzerinizde nazikçe parasın," dedi ve bakışlarım Roxy'nin bakışlarıyla buluştu

Daha önce hiç taşımadığım kadar ağır bir yük bir kez daha boynuma dolandı.

Ben ona bakarken babam genişçe gülümsedi, cebinden bahar iksiri şişesini çıkardı ve sonbahar çiçeği kalbine kök salıp onu öldürmeden önce kendini iyileştirebilmesi için Roxy'ye uzattı.

Mildred sevinç içinde ciyaklarken babam yanıma geldi, koluma asıldı ve benim bile bakmadığım fotoğraflar için poz verdi.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı ve sırtımı sıvazladı. "Şimdi git ve kutlamaların geri kalanı için bize katılmadan önce onu becer. O varisin bir an önce yola çıkmasını istiyorum - ve bu konuda yalan söylersen bilmeyeceğimi sanma. Mildred bakire ve artık öyle olmadığından emin olacağız.

"Evlilik görevlerinizi tamamladıktan sonra."

"Ne kutlaması?" Bundan sonra yapmak zorunda kalacağım şeyin korkunçluğu hakkında yorum yapmayı reddederek ve bundan bahsettiğinde ne kadar heyecanlı görüldüğünü fark ederek sordum.

"Göreceksiniz," diye cevap verdi kaçamak bir ifadeyle. "Ama sizi temin ederim ki, tüm Solaria için unutulmayacak bir gün olacak."

Cevap veremeden Mildred beni ondan uzaklaştırdı ve uzanıp kocaman eliyle aletimi kavrayıp sıkarken kaslı gövdesine doğru tökezledim.

"Hadi aşk çocuğu, dünyanı sallayacağım," diye söz verdi, lanet elini üzerimden çekmeyi başardığımda.

Yine de kolumu tuttu ve beni hızlı bir tempoyla kapıya doğru sürükledi, kalbim bunun dehşetiyle çarparken açıkça bunun bir sonraki bölümüne geçmek için çaresizdi.

Bunu yapamazdım. Nasıl yapabilirdim ki? Her yönden aşağılık ve kaba biriydi ve öyle olmasaydı bile benim kızım değildi. Ne onu ne de başkasını istiyordum. Sadece Roxy'yi. Sadece onu.

Dönüp kızıma baktım, Xavier onun yanında duruyordu, parmakları kızımın parmaklarının etrafında kıvrılmıştı. Gidişimi izlerken yeşil gözlerindeki acı, içimde asla onarılamayacağından emin olduğum bir şeyi kırdı. Onu bir daha asla incitmeyeceğime yemin etmişim ve burada, ona sahip olmaya bile layık olmadığım halde kalbini söküyordum.

Roxy'nin adı boğazımda düğümlenirken ona seslenmek, kolumu Mildred'in ölümcül pençesinden kurtarmak ve ona koşmak için can atıyordum. Ama babam arkasından yaklaşıp elini omzuna koyduğunda bunun faydasız olduğunu anladım. Onu kurtarmak istiyorsam dediğini yapmalıydım ama bunun bizi yok edeceğinden eminken bunu nasıl yapabilirdim?

Mildred beni saraya doğru sürüklerken endişelerimin hiçbirini paylaşmıyordu ve kızımı bir kez daha o canavarla bırakmak zorunda kaldım, bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı merak etmeye başladım.

Eğer düğünün berbat olduğunu düşünseydim, o zaman zifaftan nasıl sağ çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Çok üzgünüm, Roxy.

OceanofPDF.com



Ölmeyi bekliyordum, nemli ve karanlık bir hücrede soğuk ve titreyerek uyanmayı değil. Gözlerimi açtım ve kendimi dizlerimin üzerine iterken inledim, bileklerimin parlayan mavi büyümlü engelleyici kelepçelerle bağlandığını görünce kalbim sıkıştı. Anka Kuşum içimde uykuda yatıyordu ve kolumda bana verilen Emir Bastırıcı'dan bahseden bir iğne yarası vardı.

Kısacası, boku yemiştım ve etrafımda kıvrılan eski tuğlalardan önümdeki demir parmaklıklara kadar nemli alana baktığımda, hiçbir çıkış yolu olmadığını biliyordum.

Panik içinde elimi boğazıma götürdüm ama İmparatorluk Yıldızı'nın mucizevi bir şekilde hâlâ orada asılı olduğunu gördüm. Lionel bilmiyordu. *Bilmiyor.*

"Mavi?" Orion'un endişeli sesi sağ tarafımdaki duvarın ötesinden bana ulaştı ve umutla dönerek ona doğru koştım. "Uyanık mısın?"

Hücrelerimiz arasındaki tuğlalardan biri eksikti, böylece onunkini görebiliyordum. Elini delikten içeri soktu ve benimkini kavradı, kendi tarafına doğru çekti, ağzı arkasına bastırdı. Dudaklarının sıcaklığı

Şenlik ateşi, kemiklerime yapışan soğuğu yakıyordu. Bugünlerde soğuğu nadiren hissediyordum, beni sıcak tutmak için her zaman Anka kuşumu kullanabiliyordum ve soğuğun ne kadar derinden ısırabileceğini neredeyse unutmuştum.

Parmaklarımız birbirine kenetlenirken Orion'un sihirli kelepçesi benimkine çarptı ve panik göğsümde bir yol açtı. Lionel'ın bizi yakalamasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini, nerede olduğumuzu ya da o piçin ne planladığını bilmiyordum. Ve bilinmezlik korkudan daha kötüydü. İçinde kilitli kaldığımız bu zindandan bile daha kötüydü.

Elimi çektim, onun yerine aralıktan baktım ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Size zarar vermelerine izin vermeyeceğim," diye yemin etti ama Lionel bizim için ne planladıysa, savaşamayacaktık. Büyümüz ve Emirlerimiz olmadan, ölümlüler gibi olabilirdik.

"Tutamayacağın sözler verme, Lance," diye umutsuzca nefes aldım.

Yüz hatları gerginleşirken elini yüzünde gezdirerek homurdandı. Çaresiz görünüyordu, korku denizinde kaybolmuştu ama bana bakışı korkusunun kendisi için olmadığını gösteriyordu.

"Daha önce güvenini kırdığımı biliyorum," dedi sesini acı kaplayarak. "Ama sadece yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüğüm için. Alternatifi daha kötü olmadıkça sana verdiğim sözden dönmezdim. O yüzden bunu yaptığımda Eminim öyledir."

Alnımı deliğin üstündeki duvara dayadım ve nefes aldım. "Biliyorum," diye itiraf ettim.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca birlikte geçirdiğimiz zamanın bir noktasında, onun olaylara bakışındaki gerçeği görmeye başlamıştım. Bu onu doğru ya da daha iyi yapmıyordu. Ama beni terk etmesinin acısı daha az keskin hale gelmişti. Şimdi Ejderha Kralı'nın zindanında oturmuş, kaçınılmaz olarak korkunç bir kaderi bekliyorduk ve söylenecek o kadar çok şey vardı ki.

Neden hâlâ ölmediğimiz bir muammaydı ama belki de Lionel önce bize işkence etmeyi planlıyordu. Eğer İmparatorluk Yıldızı'nın yerini bildiğimize dair bir ipucu varsa, belki de peşinde olduğu şey buydu. Ama eğer durum buysa neden şu anda bir işkence aletine bağlı değildik?

Parmağımı kolyemin üzerinde gezdirdim ve Orion daha yakına kayarak benimle niyetli bir bakış paylaştı.

"Keşke kullanabilseydin," diye iç geçirdi. "Kraliçe olmam gerekirdi," dedim üzgün bir şekilde.

"Öylesin," diye hırladı ve sesindeki vahşet elimi İmparatorluk Yıldızı'na dolamama neden oldu. İçinde çok uzaklardan gelen bir güç yankısı vardı ama çağırma cevap vermesine imkân yoktu.

"Bana her zaman çok inandın," dedim hüzünle. "Bunun için çok minnettarım."

"Ne kadar kralcı olduğumu görseydim bir zamanlar kendimden dehşete düşerdim," diye güldü alçakgönüllülükle. "Zodyak Loncası'nın efendisi," diye kendisiyle alay etti. "Yine de bu konuda pişmanlık duymuyorum, güzelim."

"Günlük hâlâ sende mi?" Ona sordum ve o da başını sallayarak cebini yokladı. Bozuk para gibi görünecek şekilde gizlendiği için Lionel'ın günlüğü ondan almaya zahmet etmediğini tahmin ettim. Elimi hızla cebime attım, orada Diego'nun şapkasını buldum ve rahat bir nefes aldım.

"Darcy, ben..." Duvara yaklaşarak bir kez daha duvara uzandı ve kalbim sızlarken parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. "Eğer bu benim son sözümse, lütfen sözümünden dönmeyeceğimi bil. Ne olursa olsun seni kurtarmak için savaşacağıma yemin ederim."

Elini daha sıkı kavrarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Ben de senin için savaşacağım," diye yemin ettim. Tıpkı aylar önce yaptığımız gibi. Her şeyi kaybetmeden önce.

"Bunun şu anda hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama söylemezsem kendimden nefret edeceğim," dedi, sesi karanlık ve sertti. Devam etmesini beklerken uzun bir süre sessizlik oldu. "Seni seviyorum Mavi. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum.

şimdi, yarın bu dünyada olmasam bile seni seveceğim. Seni sevmeyeceğim hiçbir zaman yoktur."

"Lance, lütfen veda etme," acı içime işlerken kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Yapmak zorundayım," diye mırıldandı. "Her ihtimale karşı. Sana yaptığım her şey için çok özür dilerim. Bize yaptıklarım için. Her şeyi mahvettim. Ve bunun düzeltilemeyeceğini biliyorum. İlk tanıştığımızda bana güvenmeni neredeyse imkânsız hale getirdim ve sonunda güvendiğinde ve kalbini kazandığımda, bu güveni geri dönölmez bir şekilde kırdım."

"Belki de her zaman böyle olması gerekiyordu," dedim göğsüm sıkışarak. "Hapse girmemiş olsaydın günlüğe erişemezdin. Baban bunu biliyordu. İmparatorluk Yıldızı'nı alabilmemiz için oraya gitmen gerekiyordu."

"Ama bu bana sana mal oldu," dedi, sesi kayıp ve pişmanlık doluydu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölürken elini daha sıkı tuttum, kalbimi son bir kez açmam gerektiğini kabul ettim, çünkü bunu bir daha yapma şansım olmayabilirdi.

"Lance," dedim, sesim kırıldı, paramparça oldu. Sözleri en tatlı zehirdi, beni öldürmek için biçilmiş kaftandı. Gözyaşlarımı sildim ve ona söylenmesi gerekeni söylemek için cesaretimi topladım, ama sonra açılan bir kapının sesi bize ulaştı ve ağır ayak sesleri bu tarafa doğru ilerledi.

Orion'un elimi tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı ve bir Faelight hücrecini aydınlatırken delikten baktım ve korku kalbimi çekti.

Hücrecinin kapısı açıldığında bir gümbürtü duyuldu ve Kral'ın Görev Gücü'nün üniformalarını giymiş iki iri adam içeri girdi.

"Hey bakın, prenses sikici gelmiş," diye alay etti içlerinden biri ve boğazımda bir hırıltı yükseldi. "Yine yargılanıyorsun, seni güçten utanan bok parçası," dedi diğeri zalimce gülümseyerek. "Bahse girerim Kral merhamet göstermeyecek. Her ihtimale karşı sonsuza dek veda etsen iyi olur."

Orion'a saldırdılar, onu ayağa sürüklediler ve elini kopardılar. Karşı koymaya çalıştı, öfkeli yumruklar savurdu ama büyü olmadan ellerini hızla bir sarmaşıkla bağladılar ve onu kapıya doğru çektiler. İçlerinden biri muştasını karnına vurarak hırlamasına neden oldu ve nefesim kesildi.

"Bekle!" Panik kalbimi keskin pençelerle yırtarken bağırdım. "Beni de al! Beni de yanına al!"

Onu sürükleyerek götürdüklerinde Orion başını çevirip acı dolu bir ifadeyle bakışlarımı karşılariken beni görmezden gelerek gülmeye başladılar.

Büyük bir çaresizlikle onun adını haykırmaya başladım, çünkü içimde onu son kez göreceğime dair korkunç, kalp kırıcı bir his vardı.

Darius



Mildred, babamın ona verdiğini tahmin ettiğim misafir kanadındaki bir süite varana kadar beni sarayda adeta sürükledi.

Kapının kilidini açtı ve beni büyülü koğuşlardan ve susturucu bir baloncuktan geçirerek, ortasında kırmızı gül yapraklarıyla kaplı devasa bir yatak bulunan beyaz ve mavi renkli devasa bir süite adım atana kadar kaşlarımı çattım.

"Sana bir sürprizim var," dedi baştan çıkarıcı olduğunu tahmin ettiğim bir sesle, ama daha çok dişlerinin arasındaki boşluklardan tükürükler uçuşurken tıslayan bir yılanı benziyordu ve ben ürperdim.

"Belki de bu işi bitirmeliyiz," diye homurdandım, bunu yapmak için hiç arzum yoktu ama yine de bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Tabii... belki de onu domaltıp çirkin yüzünü yastıklara bastırabilirdim, böylece ne yaptığımı göremezdi. O zaman onu sikmek için sihirli bir penis illüzyonu yaratabilirdim ve gerçekten yapmadığımızı bile anlamazdı.

Bu bana mirasçılar konusunda yardımcı olmazdı ama yine de çocuğumu almasını istemiyordum. Ve belki biraz zaman kazanabilirsem, Roxy'yi bir şekilde babamdan uzaklaştırabilirdik.

Pek iyi bir plan sayılmazdı ama sikimi ona sokmaktan daha iyi olduğu kesindi.

Mildred elimi tuttu ve beni odanın diğerk ucuna sürüklemeye çalıştı ama ben ona hırladım ve gücümü kullanarak onu döndürdüm ve yatağı fırlattım.

Kullandığım güçle sıçradı ve ben kararlılıkla çenemi gıcırdatarak peşinden yürürken gözleri büyüdü.

"Bekle - sana sürprizi göstermedim!" diye soludu, sesi her zamankinden daha erkeksi çıkıyordu ama bu işi halletmem gerekiyordu, onunla konuşmaya ya da onu lanet sürprizlerle şımartmaya değil.

"Sessiz ol," diye homurdandım, belini kavradım ve düz kığını bana doğrultmak için kalçalarını yukarı kaldırmadan önce yüzünü aşağı çevirdim.

Su büyüsuyle buz yaratırken ürperdim, böylece kolları yatak başlığına yapıştı ve onları gerdiğim açı, planladığım gibi yüzünü yastıklara gömdü.

Tüm bu kumaş katmanlarının altında ne bulacağımı çok fazla düşünmemeye çalışırken, giydiği büyük eteğı yukarı kaldırdım.

En azından onu gerçekten becermiyorum. Külotunun kumaşını ararken bu sözleri kafamın içinde defalarca tekrarlardım. Elim aniden bacaklarının arasındaki bir çıkıntıya değdi ve telaşla geri çekildim.

"Vay canına, dur bakalım - sen *erkek* misin?" Tereddüt ettim, ama gerçekten de

Şimdi düşününce çok mantıklı geldi. "Bu senin lanet sürprizin mi?"

Lanet olsun, belki de bu benim çıkış yolumdur. Bir erkeğı hamile bırakamam.

Koca kışlı ayağı aniden göğsüme çarptı ve beni yatağın ayakucundaki masaya doğru savurdu.

"Ne oluyor lan?" Ona kükredim, kollarındaki buz tutucuları eritip yuvarlanırken sinirlerim yıpranmıştı.

Ama orada Mildred'i bulmak yerine, lanet olası *Gabriel*'i buldum, içine koyduğu illüzyon büyülerini çıkarırken bana çılgın bir pislik gibi sırtıyordu.

kendini Mildred gibi göstermek için.

"Hey, kocacığım," diye alay etti, gelinliğin önünü kavradı ve içinden çıkabilmek için önünü yırttı. "Beni sevdiğini bile söylemeden beni gerçekten becermek üzere miydin?"

"Ne... Nasıl... Seninle daha yeni evlendim!"

"Pek sayılmaz," diye karşı çıktı. "Ben zaten yeterince evliyim, yine de bunun bir olasılık olduğunu düşünmen çok hoş." Alyansını bana doğru salladı ve beynim gözlerime yetişmeye çalışırken şaşkınlıkla bakakaldım.

"Anlamıyorum," diye homurdandım, bunu anlamaya çalışıyordum, ben *değil miydim*

Evli mi? Lanet olsun, bu mümkün mü?

Gabriel gözlerini devirdi ve ayağa kalktı, ince topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve dövmelerini sergileyerek boxerıyla odayı geçti. Bakışlarım kürek kemiğinin üzerinden kıvrılan ve şüpheli bir şekilde bana benzeyen Ejderha'ya takıldı.

"Bugün olacakları *gördüm* ve bunu durdurmak için tek şansımız buydu. Mildred'le 'açıklık ve dürüstlük' içinde evlenmeye yemin ettiğin ama benim aslında sadece elbise giymiş kılık değiştirmiş bir adam olduğum düşünülürse, bu yeminlerin hiçbir anlamı yok. Yemin ettikten sonra seni bağlayan sihrin eksikliğini fark etmedin mi?" diye sordu, bir çekmeceyi açıp bir kot pantolon ve siyah bir kazak giydi.

"Sanırım gerçekten sevdiğim kız izlemek zorunda kalırken o canavarla evlenmeye zorlanmaya daha çok odaklanmıştım," diye homurdandım. Cidden kızgındı, sözleri yavaş yavaş kafasına dank ediyordu. "Bekle, yani... Ben gerçekten evli değil miyim?"

"Hayır. Yatakta ne kadar harika olduğuna emin olsam da, bir Ejderha tarafından becerilmemek konusunda oldukça katı kurallarım var, bu yüzden seni durdurmak zorundaydım," diye şaka yaptı.

"Bunu nasıl başardın?" Beni kaçamayacağım bir kaderden kurtardığını fark ettiğimde yüz hatlarıma yayılan bir sırıtışla sordum.

Yine de uzun vadede bundan nasıl kurtulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Aletimi ellemek yerine sana sürprizi göstermeme izin verseydin o zaman anlardın." Gabriel elinin tersiyle ağzındaki kahverengi ruju silerek odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve bir noktada rolüne bu kadar bağlı olduğu için kışına tekme basmayı aklıma not ettim. Ama şu anda minnettarlığım ve merakım karşısında o iğrenç öpücüğü unutabilirdim.

Dolabın kapısına doğru ilerledi ve çekerek açtı, yüzünde kocaman bir sırıtışla kenara çekildi ve Mildred'in bileklerinde mavi renkte parlayan sihirli kısıtlayıcı kelepçelerle dolabın dibine bağlandığını gördü.

Ağzındaki tıkaçın etrafında homurdanıyor ve küfrediyordu ve küçük yuvarlak gözleriyle bana bakarken kahkahayı patlattım.

"Buraya erken saatlerde geldim ve bir arkadaşımın da yardımıyla, onu bir daha bu tür olayların yaşanmaması için uygulanan korumaları kaldırmaya ikna etmeyi başardık.

onu taklit etmesini engellemek için. Neyse ki bu ipler, kelepçeler ve tıkaç ondaydı... ve ona yenilerini alacağıma söz verdim çünkü belli ki artık onları geri istemeyecek. Her neyse, tüm bunları unutması için ona bir hafıza iksiri vereceğim ve sonra gitmemiz gerekiyor," dedi Gabriel, küçük bir şişe iksiri Mildred'in ağzına zorla sokmadan önce ağzındaki tıkaçı açmak için yere eğildi.

Gabriel su sihrini kullanarak iksiri boğazından aşağı akıtmaya çalışırken ben de kıs kıs güldüm. İksir etkisini gösterdiğinde gözleri cam gibi oldu ve Gabriel kapıyı kapatıp tekrar bana dönmeden önce tıkaçı yerine oturttu.

"Ben senin o olduğuna inanırken neden beni öpmeye ve sikimi tutmaya karar verdiğini söylemek ister misin?" Mildred'in bıyıklarının dudaklarımı sıyırıp geçtiği hissini hafızamdan silemediğim için sordum, her ne kadar şimdi kılık değiştirenin o olduğunu bilsem de.

Gabriel sırttı, gözlerimin içine bakmak için bir adım öne çıktı ve boyunun benimkine denk olduğunu görünce şaşırdım çünkü boyuna denk olan pek fazla erkek yoktu.

"Küçük kız kardeşimin ölümlüler diyarından döndüğü ve senin onun hayatını cehenneme çevirdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu alçak bir hırıltıyla, bakışlarındaki karanlık değişerek. "Tüm kıyafetlerini nasıl yaktığını ve tüm krallığın onun bir seks bağımlısı olduğunu düşünmesini sağladığını ve neredeyse onu o lanet yüzme havuzunda boğduğunu hatırlıyor musun?"

"Beni cezalandırıyor muydun?" Yüzündeki kendini beğenmiş ifade karşısında kaşlarım kalkarak sordum.

"En azından bunu hak ettin, sence de öyle değil mi?" Gabriel yanağıma birkaç kez tokat attı ve ben bir hırıltıyla geri çekildim ama o sadece yerinde durdu, onunla aynı fikirde olduğumdan o kadar emin görünüyordu ki benim saldırmamdan korkmuyordu. Ve belki de bu konuda haklıydı.

"Alight. Anladım. Her şeyi berbat ettim ve sen bunu unutmama izin vermeyeceksin," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"Yine de konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Ne?" diye sordum. Ses tonundaki değişimi hissederek sordum ve kaşlarını çatı.

"Dün gece nihayet ailemin kışlık kulübesine döndüğümde, güçlendirme odama gittim ve Kraliyet Kahin Kürsüsü'nde geçirdiğim zamanın bana açtığı pek çok şeyi *görmeyi* başardım. Ve bir kehanet vardı ki, bunun dışında başka bir yol *göremiyorum*."

"Ama ne?" Endişeyle sordum, kaşları çatılmış bir halde bana yaklaşırken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Kız kardeşlerimden biri bugün ölecek. Ve onları kurtarmak için tek şansımız sizi unutulmuşların mağaralarına götürmem."

"Nerenin nesi?" Roxy ya da Darcy'nin günü atlatamama ihtimalini düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, bir yandan da atlatamayacakları anlamına gelebilecek ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyordum.

"Solaria'nın güneyinde, bir ormanın içinde gizlenmiş ve türümüz tarafından çoktan unutulmuş eski bir mağaralar dizisi. Görülerim beni daha önce oraya götürmüştü ve hayatımı kurtaran bir yüzük bulmuştum. Yıldızlar bana oraya vardığımızda ne olacağını göstermiyor ya da her iki Vega Prensesi'nin de hayatta kalması için tek şansın bu olduğunu fısıldamaktan başka bir şey yapmıyor. O yüzden benimle misin?" diye ısrarla sordu ve başımı salladığımda bu konuda ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum.

"Roxy için yapabileceğim en iyi şeyin şimdi seninle gitmek olduğuna emin misin?" diye sordum. "Peki Darcy bu işe nasıl karıştı?"

"Baban dün gece onu ve Lance'i yakaladı. O kadar kaybolmuştum ki Yıldızlar beni o kadar çok imgelemle doldurmuştu ki, her şey olup bitene kadar onun onlar için geldiğini *görememiştim*. Bunun için kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. Diğer Varisleri aradım ve neler olduğunu anlattım. Ama eğer sen ve ben şimdi mağaralara gitmezsek, kız kardeşlerimden birinin öleceğini biliyorum."

"Neden?" İtiraz ettim, öne doğru bir adım attım ve gömleğini tutarak onu kendime doğru çektim. "Nasıl? Nerede? Hadi şimdi gidip onları alalım ve-"

"Hayır," diye tersledi Gabriel beni üzerinden iterek ve paniğimin öfkeye dönüşmesine neden oldu. "Sana söyledim, eğer onları kurtarmak istiyorsak mağaralara gitmeliyiz.

Elimizdeki tek şans bu. Eğer öfkeli kafanın seni ele geçirmesine izin verir ve onları kurtarmaya kalkarsan, ölümlerine sebep olursun. Benimle isteyerek gelmeni istiyorum, ama eğer seni dövmek zorunda kalırsam

ve seni Mildred gibi domuz bağıyla oraya sürükleyeceğim. Çünkü onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Benimle misin, değil misin?"

Bu sözler aklıma kazınınca uzun bir süre ona ters ters baktım ve onları kabul ederken zor bir nefes aldım. Roxy'ye koşmak istemiş olabilirdim ama eğer onu babamın kollarından çekip alabilseydim, bunu yapardım. çoktan yapmıştım. Gabriel şimdiye kadar tanıdığım en iyi Kahindi ve çoğu zaman beni biraz sinirlendirse de, özellikle Vegas söz konusu olduğunda ona güveniyordum.

"Pekâlâ," diye kararlı bir şekilde kabul ettim, bu konuda gerçekten neden bahsettiğini bildiğine güvenecek kadar imgelemleri hakkında bilgi sahibiydim. "Hadi gidelim."

Gabriel başıyla onayladıktan sonra duvara dayalı bir kitaplığa doğru ilerledi ve Roxy'nin onun için yaptığı yüzüğü kullanarak oradaki Kral Geçitleri'ni açtı.

Roxy'yi geride bırakıp onu saraydan çıkarken tüm inancımı ona vererek arkasından karanlığa adım attım. Ama onu ya da Darcy'yi kurtarmak için bu gerekiyorsa yapardım. Ne pahasına olursa olsun.



Beni hücremden sürükleyerek çıkaran iki pislik beni karanlık tünellerden geçirdikten sonra önümde ve arkamda birer kapısı olan, tek ışığı büyülerimi kısıtlayan kelepçelerin mavi ışıltısı olan taş bir odaya sokmuşlardı.

Gitmeden önce içlerinden biri boynuma bir iğne batırdı ve kısa bir süre sonra Düzenim uyandı. Buradan kaçmaya çalıştım ama büyü onu güçlü kılıyordu ve onu çözecek kendi güçlerim olmadan boku yemiştim.

Her şey sessizdi, yüksek duyularım için çok fazla sessizdi ve sanırım lanet olası bir sessizlik balonunun içinde tutuluyordum. Lionel'ın her an bir planla, olacıklara dair bir açıklamayla ortaya çıkmasını bekliyordum. Ama gelmedi.

Darcy'den ayrılma korkusu beni boğuyordu. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmemek, sefalet, korku ve panikle aklımı kaçırmama neden oluyordu. Dışarı çıkmak zorundaydım. Olmak üzere olan şeyden onu kurtarmalıydım.

Ağırlığımı tekrar tekrar önümdeki taş kapıya vererek onu zorlamaya çalıştım ve aniden her şey açıldı ve ben gittim

tökezleyerek dışarı çıktım. Ayaklarım kuma çarptı ve büyüğü bir bariyerden geçerken üzerime bir gürültü sağanağı çöktü. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra güneş gözümü kör etmişti ve kalabalığın çılgın tezahüratları etrafımı sararken gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım.

"Lance Orion!" Görüşüm keskinleşirken Lionel'in sesi gürledi ve kendimi devasa bir amfityatronun çukurunda buldum.

Dairesel alanı çevreleyen gece demirinden yapılmış kafesler vardı, her biri değişmiş formunda bir Nymph tutuyordu, parıldayan kırmızı gözleri beni açıklıkla izliyordu.

Lionel'ı tribünlerdeki büyük bir tahtın üzerinde, bir yanında Tory, diğer yanında Clara'yla birlikte gördüğümde dehşet varlığımın köklerine kadar işledi. Xavier, Tory'nin arkasında duruyordu ve Vard da dudaklarında kana susamış bir gülümsemeyle onun yanındaydı. Soğuk bir netlikle nerede olduğumu fark ettim.

Burası Vahşi Kral döneminde duruşmalar ve ölüm oyunları için kullanılan amfityatro idi. Konsey Üyeleri tarafından kapatılmış, yasadışı ilan edilmiş ve unutulmuş bir yerdi. Ama elbette bu canavar orayı tekrar kullanıma açacaktı. Muhtemelen Hail Vega'nın hükümdarlığı sırasında burada ölen Fae'lerin yarısından fazlası onun yüzünden ölmüştü.

Güzel cüppeler ve elbiseler giymiş insan kalabalığına bakarken nabzım kafamın içinde gümbürdüyordu ve acı çekmem için duydukları arzuyu neredeyse tadabiliyordum.

Tory, Lionel'ın yanında durduğu yerde öne doğru atıldı ama kız kardeşimin bir bakışı onu geri çekilmeye zorladı. Xavier'in sert duruşuna bakarak, onun da gölgeler tarafından yerinde tutulduğunu tahmin ettim. Ama Darius neredeydi?

"Gözetimimden kaçtığın ve hapishanedeki işlerini engellediğin için yargılanıyorsun.

ve Acrux'ların bir düşmanııyla işbirliği yapmak," diye anons edince Lionel stadyumda yuh sesleri yükseldi. "Kendinizi savunmak için söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Siktir git," diye hırladım, ayaklarımın dibindeki kuma tükürdüm ve kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

Lionel yüzünü buruşturarak bana baktı. "Pekâlâ. Ceza olarak, hayatın için dövüşeceksin. Tarikatın sana geri verildi ve ringde kullanabileceğin silahlardan herhangi birini kullanabilirsin." Yerde paslı bir kılıç, bir bıçak ve tahta bir sopanın durduğu çukurun ortasını işaret etti.

Beni izleyen piçlerden heyecanlı kahkahalar yükseldi ve derim diken diken oldu. Öfke ve nefret göğsümün içinde kıvrılıyor, her zerremi ele geçiriyordu.

Silahlara doğru ateş ettim, paslı boktan kılıcı aldım ve Lionel Acrux'un kendini beğenmiş suratına doğru tüm gücümle fırlattım. Kalabalığı koruyan büyülü bir kalkana çarptı ve Herkes alkışlamaya ve gülmeye başlamadan önce nefes sesleri yükseldi.

Lionel'in yüzü, meydan okumamı anlatan karanlık ve öfkeli bir kaş çatmaya dönüştü. Beni asla tam anlamıyla boyunduruğu altına alamayacağından nefret ediyordu. Ama İmparatorluk Yıldızı'nın elimizde olduğunu ya da aylardır ona saçma sapan yalanlar söylediğimi bilmiyordu. Beni gerçekten öldürmeyi planladıysa, onu bulma umudunu yitirmiş miydi?

"Bana karşı işlediğiniz suçların cezasını çekeceksiniz," diye hırladı Lionel ve dinleyen kalabalığın üzerine sessizlik çöktü.

"Öyleyse öldür beni!" Kükredim. "Et parçanı al, seni bok parçası."

Omurgamı tırmalayan bir ürperti gönderen bilmiş bir bakışla beni süzdü. "Arzuladığım *senin* etin değil."

Arkamda bir taş gıcirtısı duydum ve arkamı döndüğümde Darcy'nin eşofman altı ve bluzuyla kapıdan çıktığını gördüm.

Kalabalık nefes nefese kaldı ve alkışladı, hakkımızda inandıkları yalanları tartışırken aramızda işaret ettiler. Ama hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Gwendalina Vega dün gece hayatıma kastetti," diye seslendi Lionel öfkeyle bağırp çağırın kalabalığa.

Darcy meydan okurcasına çenesini kaldırıp kendine kral deme cüretini gösteren değersiz adama bakarken kalbim göğsümde parçalandı. Yanına gittim ve ellerimiz otomatik olarak birbirine kenetlendi, kalabalık bize yuh çekip küfrederken daha da öfkelenildi.

"Bugün, kraliyetin bu haini ölecek!" Lionel gürledi ve Tory gözleri dehşetle dolu bir şekilde bir kez daha öne atıldı, ama Clara onu tekrar geri çekmeye zorladı. "Kendini savunmak için konuşmaya cesaretin var mı, Gwendalina Vega?"

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve üst dudağı geriye doğru sıyrıldı, yüz ifadesi korkusuz bir savaşçınıninki gibiydi. Onun yanında durduğum için neredeyse gururdan çatlayacaktım. Eğer o bugün ölürse, ben de ölürdüm. Bu dünyada onsuz bir saniye daha kalamazdım. Ama onun için bu kaderi düşünmek bile dayanılmazdı. Ve bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Sen Fae değilsin ve babamın tahtına oturmaya layık değilsin," diye seslendi Darcy, sesi amfiteyatroda çınlıyordu. "Ne yaptığını biliyorum, Hail Vega'yı nasıl Karanlık Baskı altına aldığını, zihnini nasıl zehirlediğini ve onu kendi halkına nasıl düşman ettiğini biliyorum."

Kalabalık mırıldanmaya, meraklı bakışlar atmaya başladı ve Lionel koltuğunda daha dik oturdu.

"Baban kalpsiz, akılsız bir aptaldı ve hiçbir gerçek Fae bir daha asla onun iğrenç soyuna boyun eğmeyecek," diye hırladı Lionel.

"Ejder Kral'ı selamlayın!" Vard haykırdı ve tribünlerdeki herkesin dudaklarından cevap niteliğinde bir çağrı döküldü.

"Vega Kraliçelerini selamlayın!" Yanıt olarak böğürdüm ve dizlerimin üzerine çökerek kraliçelerimin önünde muhtemelen son isyanım olacak bir isyan eylemiyle eğildim.

"Nimfleri serbest bırakın!" Lionel kükredi ve kafesler etrafımızda açılırken çınladı. Darcy beni ayağa kaldırmak için kolumdan çekti ve ben de ayağa kalkıp kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken onu kendime çektim.

"Tarikatını uyandırmış olma ihtimalleri var mı güzelim?" Mırıldandım ve o başını salladı. *Hay sikeyim.* "O zaman sırtıma çıksan iyi olur."

Bana doğru hamle yaptı, parmak uçlarında yükseldi ve etrafımda koşup sırtıma tırmanmadan önce iki kısa, tatlı saniye boyunca beni şiddetle öptü. Ve içimden bir ses bunun bu dünyadaki son güzel anım olabileceğini söylüyordu.

"Seni seviyorum, Lance," diye fısıldadı kulağıma ve sözleri, yolumuza çıkan beş Nymph'le yüzleşmek için ihtiyacım olan tüm gücü bana verdi.

Arenanın ortasına doğru fırladım, sopayı elime aldım ve bıçağı belime soktum. Bu oyunda şansın bize karşı çok yüksek olduğunu biliyordum. Ama kızımı güvende tutmak için son nefesime kadar savaşacaktım. Ölüm onu istiyorsa kollarımdan kendisi koparmaya çalışmak zorunda kalacaktı ve o zaman bile gitmesine izin vermeyecektim.

Darius



Yıldızlar bizi bunaltıcı bir ormanın ortasına fırlattı ve Gabriel ağaçların arasından hızlı adımlarla ilerlerken nemli havayı içime çektim.

"Buranın etrafında hâlâ eski koğuşlar var," dedi bana dönüp bakmadan. "Ama onları geçmeme izin verdiler ve senin de onlara girdiğini *gördüm*. Sadece seni uyarmam gerektiğini düşündüm, çünkü içlerinden geçtiğinde her şeyi öğreneceksin."

"Tamam," diye kabul ettim, toprak elementini kullanarak yaprakları bizim için ayırmaya zorlayıp sık ormanda bir yol açarken peşinden yürüdüm.

Yürürken üzerimdeki ağır takım elbise ceketini çıkardım, umursamadan bir kenara fırlattım ve lanet olası kravatı da çıkarıp attım. Burası bunaltıcıydı ve zaten o lanet şeyi giymek istemiyordum, sadece kaçmayı başardığım çarpık kaderin bir hatırlatıcısıydı.

"Olmamız gereken yerin burası olduğuna emin misin?" Endişeyle sordum, bu dünyada en çok sevdiğim insanların yardımına ihtiyacı varken onlardan bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyordum.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en net öngörülerden biri. Tek şansımız iki kız kardeşimin de hayatta kalmasının tek yolu burada olmak. Bugün ikisi için de ölüme giden o kadar çok yol var ki

Birinin ya da diğeyinin tekrar tekrar öldüğü görüntüler. Onları bu şekilde kurtaracağız," dedi Gabriel kararlı bir şekilde ve bu görüntülerin gerçekleşmesinden duyduğu korkunun onu ne kadar etkilediğini görebiliyordum.

"Acele edelim o zaman," diye homurdandım, elimdeki işe odaklandım ve kendimi endişelere kaptırmayı reddettim. Eğer yapmam gereken buysa, yapardım.

Gabriel hızını artırdı ve birden etrafımızdaki hava enerjiyle canlandı. Küçük ışık iğneleri her yerde kıvılcımlanıp zaplarken nefesim kesildi ve kadim büyü cildime baskı yapıp nefesimi çalarken cildim temastan dolayı uğuladı.

"Acrux," diye bir ses kafamın içinde konuştu, yumuşak ve kadınsı ama bir o kadar da sert ve güç doluydu. "Yemin bozanın soyundan gelen. Kıyametin habercisi. Damarlarındaki kan yalan ve ihanetle dolup taşıyor."

Etrafımı saran güç daha yoğun ve daha güçlü hale geldi, nefes nefese kaldığımda beni hareketsiz bıraktı ve enerji zapları cildimi yakmaya başladı.

"Önünde iki yol görüyorum, aldatanın kanı. Akıllıca seç."

Güç beni öyle aniden serbest bıraktı ki dizlerimin üzerine çöktüm, titrek bir nefes aldım ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için mücadele ederken uzuvlarım titredi.

"Hissedeceğini söylemiştim," dedi Gabriel başımda dikilirken ve ben acı dolu bir homurtuyla kendimi ayağa zorladım.

"Bu da neydi böyle?" Hırladım.

"Bizden çok daha eski bir şey," dedi dönüp beni tekrar ağaçların arasına götürmeden önce.

Peşinden koştum, boğazımdaki düğmeleri çekiştirerek açtım, ter tenimi kapladı ve serinlemek için su büyümü kullandım.

Gabriel aniden önümdeki ağaçların arasından adımını attı ve ben de ayaklarıma bakarak yeşilliklerin arasından görünen bronz patikayı fark

ettim

Arkasından ilerledim ve kendimi devasa bir mağaranın girişinde buldum.

"Hazır mısın, Darius?" diye ciddi bir şekilde sordu, ben de omuz silktim. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Mağaranın karanlığına doğru ilerledik ama ben önümü görebilmek için bir Faelight atamadan, duvarda kocaman, gümüşü rünler parladı. Ben soru sormak için ona bakarken Gabriel devam etmem için başıyla işaret etti.

Öne doğru bir adım attım ve parmaklarımı parmaklarımın üzerinde gezdirdim, derimin altına bir güç dalgası dolduğunda nefesim kesildi, büyümü arıyor ve tekrar geri çekilmeden önce değerini tartıyor gibiydi.

Şimdi ne yapmamız gerektiğini soramadan, duvar boyunca daha fazla eski rün parladı ve sağa dönen bir geçitten aşağı doğru kıvrıldı.

"Bize yolu gösterecekler," dedi Gabriel ve ben de peşlerinden koşmaya başladım.

Geniş, taş tüneller boyunca ayak seslerimiz ağır ağır yankılanıyordu ve yol boyunca antik kalıntılar ve hazineler gördüm, bazıları o kadar değerliydi ki içimdeki Ejderha durup onları kendime mal etmek için can atıyordu. Ama tek bir tane bile

Bu dünyadaki hazine sevdiğim kızıdan daha değerliydi ve burada yapmam gereken şeyden uzaklaşmayacaktım.

Tüneller aşağıya doğru açılıyordu ve mağaraların derinliklerine indikçe, bu yerin büyüğü etrafımda daha güçlü bir şekilde uğulduyor gibiydi. Güzel ve korkunçtu ve bir şekilde bana da tanıdık geliyordu.

Birdenbire etrafımızda açılan bir mağaraya daldık ve rünler duvarların her tarafını aydınlatırken, her yerde hayat ve yeşilliklerin yeşerdiğini gördüm.

Sol tarafımızdaki mağara duvarından küçük, şırıl şırıl akan bir şelale akıyordu.

tepemizde bir yerdeydi ve yanında çarpıcı bir ağaç büyümüştü.

kökleri mağaranın her tarafına yayıldı. Küçük beyaz çiçekler açtı Her yer taş duvarları kaplayan kalın yeşil sarmaşıklarla kaplıydı ve tüm bunların nasıl olup da bu kadar karanlıkta, toprağın altında bu kadar gelişebildiğini merak ederek yere bakakaldım.

Buradaki büyü o kadar güçlü müydü ki kendi başına bir hayat mı kazanmıştı? Onu yönlendirmek için bir Fae'nin eline ihtiyaç duymuyor muydu? Yoksa bu bir yaratılış mıydı? Yüzyıllar önce, onu yaratan büyü o kadar güçlüydü ki, burada hala gücünü koruyordu?

Rünler titreşti ve titredi ve bakışlarım mağaranın uzak tarafına çekildi; burada yuvarlak, taş bir kapı duvara yaslanmıştı, zodyak çarkı onu çevreliyordu ve her sembol gümüşle aydınlatılmıştı.

Nefesimi tutup kapıya yaklaşırken sessizliği bozmaktan korkarak yaklaştım, ruhumun derinliklerine işleyen bir kesinlikle kaderimin kapının ardında yattığını biliyordum.

Gabriel karanlık bir sesle, "Ben buraya kadar gidiyorum," dedi ve uzanıp omzumu kavrayarak dönüp ona bakmama neden oldu. "O kapının ardında ne bulacağını *göremiyorum*, Darius. Tek bildiğim, içeri girdiğinde her ne olacaksa, kaderin çarkını birçok şeyi değiştirebilecek temel bir şekilde bükeceği. O kadar çok ki, hepsini *görmeye* bile başlayamıyorum."

"Ama orada bir şeyi doğru yaparsam Vegas hayatta kalacak mı?" Hiç şüphe duymadan bilmek istediğim için sordum.

Gabriel tereddüt etti, parmaklarını taş kapının üzerinde gezdirmek için uzandı ve geri çekilmeden önce bir anlığına titreyip yıldız işaretiyle aydınlanmasını sağladı. "Evet. Oraya girerek onları kurtarabilirsin. Ama bundan daha fazlasını *göremiyorum*. Bu sadece senin için bir sınav."

"O zaman başarısız olmayacağımdan emin olabilirsin," diye yemin ettim, omzuna vurdum ve kapıya bakmak için öne çıktım.

Elimi kaba taşın üzerine koydum ve Aslan sembolü diğerlerinden daha parlak bir şekilde yandı.

Zodyak çarkı, burcum girişin üzerine oturana ve kapı açılana kadar dönmeye başladı.

Kapının arkası karanlıktı, ama tereddüt etmeyi reddettim, çenemi kaldırdım ve içeri doğru yürüdüm.

"Acrux," diye konuştu ruhani ses yine zihnimde. "Kaderin seni bekliyor."

OceanofPDF.com



Orion stadyumun etrafından dolanarak kendini bir Su Perisinin sırtına fırlattı, tam o sırada bir diğeri kontrolsüz bir güç patlamasıyla üzerimize ateş püskürttü. Ateş, savaştığımız canavara çarptı, tam göğsünden vurdu, böylece çığlık attı ve geriye doğru tökezledi, düşmek üzereydi.

Boynuna yapışan Orion'un belindeki bıçağı çekip aldım ve yukarı uzanarak tüm gücümle başının arkasına sapladım. Gölgeler içinde patladı ve yere düşmeden önce Orion'u bıraktım, ağırlığı nefesimi kesmişti.

Şimdiden iki Nimf'i yok etmiştik ama yok ettiğimiz her Nimf için bir başkası çukura salınıyordu ve bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimizi biliyordum.

Kafasında büyük, kıvrımlı boynuzları ve gözlerinin arasında siyahımsı bir yıldızı olan en yakın Su Perisi'nin sondalı ellerinden bir ateş kulesi yükseldi. Korkunç derecede güçlüydü, damarlarındaki çalıntı Fae gücü dehşet vericiydi ve sahip olduğumuz tek avantaj, onu fazla beceriyle kullanamamasıydı.

Orion beni kucakladı ve az önce yattığımız yerde ateş alevlenirken hızla uzaklaştı. Çukurun diğer tarafına geçtik ve ben

kollarından aşağı atladı ve sağdan bir Su Perisi üzerimize gelirken aceleyle sırtına ıktı. Orion hırlayarak sopayı kaldırırken bıçağı elimden bırakmadım ve kalabalık bize doğru gelen canavarları cesaretlendirmek için ölümümüz için bağırdı.

Orion nefesini tutarken ağır ağır nefes alıyordu ve keşke ona iyileştirici büyü sunabilseydim ama işe yaramıyordum. Tek yapabildiğim ona tutunmak ve hayatta kalmamız için elimden geleni yapmaktı. Ama bu durum uzadıkça sonumuza yaklaştığımızdan daha çok korkuyordum. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamız bir mucizeydi.

"Sıkı tutunun," diye homurdandı Orion, düşmanlarımız çember çizerken sopasını daha yükseğe kaldırarak.

"Bu şekilde devam edemeyiz," dedim, Lionel'ın yüz hatlarını eğlendiren bir ifadeyle bizi izlediği tribünlere bakarak.

Clara onu yerinde sabit tutarken Tory gözlerinde çaresizlikle bana baktı ve ben sessizce ona pes etmeyeceğimi söyledim. Asla vazgemeyeceğimi.

En yakındaki Su Perisi bize bir su büyüsü patlaması gönderdi, buz parçaları her yere fırladı ve Orion hızla uzaklaştı, parçalardan biri kolunu yırtarken dişlerinin arasından tısladı. Nefesim kesildi, yarayı tuttum, parmaklarım kanla ıslandı.

"Koşmaya devam et," diye yalvardım dehşet içinde.

Her taraftan üzerimize büyü fırlatılırken o çukurun etrafında koşturmaya devam etti ve ben tüm inancımı Orion'un bizi bundan kurtaracağına bağladım.

Su perisinin arkasından su büyüsüyle fırladı, sopasıyla bacaklarının arkasına sert bir darbe indirdi ve yaratık bir kükremeye tek dizinin üzerine çöktü.

Orion dönerek sopayı başının üzerine kaldırdı ve öfkeli bir darbeye Nymph'in kafatasına indirdi. Yaratık yere düştü

Ölen bir iniltiyle etrafımız kül ve gölge oldu. "*Evet*," diye tısladım ve Orion'un yanağını öptüm.

Karşımızdaki bir dizi taş kapıdan daha fazla Nymph arenaya döküldü ve Orion içeri girmeye çalışmak için onlara doğru koştu. Ancak tam kapılardan içeri dalmak üzereyken büyümlü bir bariyere çarptık ve dört dev canavarın arasında geriye doğru savrulduk, kumun üzerinde birbirimizden uzaklaştık.

Kendimi yukarı iterken kalbim göğsümde gümbürdedi, bıçağı kaldırdım ve en yakın Nymph'in bacaklarını kestikten sonra midelerinden birine sapladım.

Kocaman bir el bana çarparak beni Orion'dan daha uzağı uçurdu ve omurgamı zedeleyecek kadar sert bir şekilde kuma çarptım. Korku ve kararlılık içimde çarpışırken bir hırıltıyla bir kez daha ayağı kalktım ve Orion'un canavarlardan üçüne karşı sopayı vahşice kullandığı yere koşarken bıçağı kavrayışımı yeniden düzenledim.

Öfkeli ve inatçı darbelerle karşı koydu ama kısa sürede üstünlüğü ele geçirdiler ve içlerinden biri onu yere devirdi, bir ayağını göğsüne vurdu ve uzanmış sondalarıyla kalbine doğru uzandı.

"Hayır!" Dehşet beni ele geçirdi ve meydan okuyan bir çığlıkla ona doğru koştum, bıçağı Su Perisi'nin sırtına defalarca sapladım ve onun korkuyla dönüp bana bakmasını sağladım. Başka bir canavar beni belimden yakalayarak Orion'un yanına fırlattı ve bıçak elimden fırlayarak kumun üzerinde sekmeye başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, umudum azaldı.

Grotesk peri yüzlerinden oluşan bir deniz, bizi sıkıştırırken bize bakıyordu.

Orion ayağı kalkmak için var gücüyle savaştı, yarı yola kadar gelebildi ancak onu yoklayanlar olmak için savaşı daha fazla Su Perisi eli tarafından tekrar aşağı itildi.

"Uzak dur!" Keskin sondalar vücudumu boydan boya kazırken ve kendi kanımın kokusu burnuma gelirken ona doğru uzanarak bağırdım.

Orion'a ulaşmalıydım. Onunla birlikte olana kadar durmayacaktım.

Ölmemiz gerekiyorsa, en azından birlikte ölelim.

"Darcy!" Kız kardeşimden delici bir çığlık geldi ve bu sesle zaten bildiğim şeyi doğrulayan acı içime yayıldı. Her şey bitmişti. Nimfler hangisinin sihrimizi çalacağı konusunda kavga ediyorlardı ve biz etrafımızı sarmışlardı.

*Özür dilerim. Seni
seviyorum.*

Kalabalık heyecanla bağılıyor, ölümümüz için tezahürat yapıyordu ve hayat etrafımı sarmış, son birkaç ana indirgenmiş gibiydi.

Elim Orion'un elini buldu ve beni sıkıca kendine doğru çekerek tüm gücüyle kurtulmaya çalıştı. Ama periler kalabalıklaşıyordu ve o Bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeyi başardı, içlerinden biri başını tuttu. Ayağa kalktım ve tırnaklarımla canavarın ellerini parçaladım, dişlerimi sondalarına batırdım ve kan tadı alana kadar etinin sert kabuğunu ısırdım.

Bir çığlıkla geri sıçradı, ama bir diğeri onun yerini aldı ve onu hareketsiz tuttu. Orion'un gözleri benimkilerle buluştu, kırpmadan, sanki son anlarında benden başka bir şey görmeye cesaret edemiyormuş gibi ve ben de gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim. Başka bir Su Perisi beni tuttuğunda ve Orion ile ben, sondalarını önce bize sokmak için savaşımaya başladıklarında birbirimize yaklaşmaya zorlandığımızda keder vücudumu parçaladı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve önümdeki eşime bakarken yaralarımın acısını neredeyse hiç hissetmedim. Kendim için seçtiğim bir adam, yıldızlara, kadere ve kanunlara aldırmadan. O benimdi, ben de onun. Şimdi ve her zaman. Sonunda o bana verdiği sözü tuttu, ben de kendiminkini. Daha fazla savaşamayana kadar birbirimiz için savaşmıştık.

Onu içime çektim ve bize bir şans vermediği için dünyaya lanet ettim. Ya da belki bir şansımız vardı ve bu onu mahvetmenin bedeliydi.

"Beni bırakma," diye yalvardım ağzına karşı.

Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken bana daha sıkı sarıldı ama çok fazla kişi bizi yere yapıştırmıştı. "Yıldızlarda görüşürüz Mavi," diye yemin etti, dudakları dudaklarıma değerken.

Gök gürültüsü tepemizde çatırdadı ve bir şimşek tribünleri tutuşturdu, ardından bir şey vurulduğunda bir çarpışma sesi duyuldu. Ölümün yaklaştığını, bizi bir pelerin gibi sardığını hissettim.

"Arggggghhhh!" diye bağırdı bir kadın ötemizden bir yerden ve dört devasa beyaz pençe bizi tutan Nymph'lere çarparken kalabalık nefes nefese kaldı ve haykırdı. Öndeki iki tanesi Anka metaliyle kaplıydı ve pençelerinden çıkan alevler iki Nymph'i art arda öldürdü.

Devrildik ve Orion beni göğsüne çekti, Seth üzerimize sıçrayıp başka bir Nymph'i sadece dişleriyle parçalara ayırırken beni vücuduyla sardı. Geraldine ona biniyordu, pırıl pırıl bir kıyafet giymişti. bronz savaşçı zırhı, sivri gümüş göğüslerle tamamlandı.

Kılıcını başının etrafında savurarak Nimf kafataslarını parçaladı ve Nimfler düşerken üzerlerinden gölge ve tozlar fışkırdı. Acı ve bedenimdeki güçsüzlük yüzünden umut edecek gücü zar zor toplayabildim.

"En görkemli majestelerim için!" diye bağırdı. "Tehlike adımı çağırıyor ve benim adım Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus! Dinleyin. Beni. Kükre!"

Caleb, siyahlar giymiş bir halde, kumun içine düşerek görüş alanına girdi ve ellerini Nymph'in sondalarının beni kestiği sırtıma bastırdı. Parmakları benimkilere kilitlenmiş olan Orion'u iyileştirmeye geçmeden önce beni iyileştirirken acı içinde inledim. İşi bittiğinde, Caleb

tek kelime etmeden koluma bir iğne sapladı ve Emir Bastırıcı panzehir damarlarıma hücum ederken nefes nefese kaldım.

"Seni yakaladım," diye homurdandı ve kelepçelerimin kilidini bir anahtarla açıp Orion'a fırlattı.

"Teşekkür ederim," dedim nefes nefese.

"Kalk, dövüş, kaç, plan bu - oh ve sakın ölme," dedi Caleb, sırtından Orion için yaptığımı hatırladığım kocaman bir kılıç çıkararak. Bir bulanıklık içinde uzaklaşmadan önce ona uzattı.

Büyü parmak uçlarıma aktı ve Orion'u daha yakına çektim. Periler arkadaşlarımız tarafından dikkatleri dağıtılmış, ağzını sıkıca boynuma çekiyorlardı. Stella'nın evine gittiğimizden beri beslenmemişi ve büyüye aç kalmış olmalıydı.

Etrafımıza bir hava kalkanı örerken "İç," diye emrettim ve o da içti, büyüsunü benimkiyle şarj ederken dişleri boğazımı kesti.

Etrafımıza kaos çöktüğünde rahatlamak için ancak zamanım oldu ve Devasa bir Fırtına Ejderhası'nın gölgesi tepemizde uçuyordu. Kalabalık çığlıklar atıyor ve Dante'nin yıldırım güçleri tribünleri patlattıkça ölüm öfkeli, yırtıcı kanatlarla amfiteyatroya yayılıyordu. arkadaşlar ortaya çıktı.

"Gerçek Kraliçeler için!" Hamish kalabalığın arasından hücum ederek devasa siyah bir Cerberus'a dönüşmeden ve çenesini bizim ölümümüzü izlemeye gelen Fae'lere kaptırmadan önce giyindi. Tiberian Sıçanları, Minotorlar, Kurtlar vardı. Çok güzel, korkunç bir tahribattı. Göğsümde yükselen umut ve öfkeli bir dalgayla geri dönen gücümle her şeyi içime çektim. Clara ona yaklaşmaya cüret edenleri engellemek için savaşırken Lionel'ı bir gölge sürüsünün arkasında göremiyordum. Ama kız kardeşim yukarıdaydı. Ve ona ulaşmalıydım.

Orion işini bitirdiğinde, yaralarımızı iyileştirerek aceleyle ayağa kalktık ve Anka ateşi varlığında dalgalanırken ellerimi kaldırdım. Karanlık ve intikamcı bir gülümseme ağzımı kapladı. Kalkan çukurun üzerindeydi ve dostlarımız bizi kurtarmak için buradaydı. Kader bize ikinci bir şans vermişti. Ve ben bunun her saniyesini en iyi şekilde değerlendirecektim.

Seth ve Geraldine önümüzdeki Nymph'leri parçalayıp geçerken ve Orion kılıcıyla daha fazlasını kesmek için ileri atılırken, avuçlarımı uzattım ve büyük bir Anka ateşi patlaması yaptım, yarısı kaçmaya çalışana kadar Nymph üstüne Nymph'i oymasına izin verdim. Ama ben merhamet göstermedi. Kral ve ordusunun düşme vakti gelmişti. Ve Vega Kraliçeleri'nin yükselme zamanı.



Derin mavi pullarım vücudumu kaplarken, kendimi bir rüzgârla amfi tiyatronun üzerine fırlattım ve çılgılık atan, savaşılan Fae kalabalığının üzerinde asılı kaldım.

Ejderhalar krallarını savunmak için yer değiştirip gökyüzüne çıktıklarında kükrediler ve ben de ruhumla her birini ararken yeteneklerimin içerdiği derin güç kuyusuna daldım.

Zihinleri teker teker yakaladım; şekil değiştirmiş halleri, sihirleri devre dışı kaldığında onları daha da kolay kavrayabilmemi sağladı ve korkunun, umutsuzluğun ve dehşetin en derin, en karanlık duygularını içime çektim.

Yeteneklerimin gücü hepsinin üzerine çökerken insanlar panik içinde çılgılık attılar ve benden ne kadar korkarlarsa bu benim gücümü o kadar artırdı.

Lionel hâlâ altımdaki tribünlerde bir gölge perdesinin altında saklanıyordu ve Caleb'in ona ulaşmak için aralarından geçmeye çalıştığını gördüğümde ona lanet ettim.

Dante Oscura, donanma Ejderhası formuyla tepeden süzülürken vahşice kükredi, şimşek çakarken çenesinden fırtınanın gücü fişkırıyordu

Lionel'ın destekçilerine ölümcül bir hassasiyetle çarparak onları defalarca yok etti.

Lionel'ın hasta oyunlarının yapıldığı devasa taş yapının ötesinde yere doğru döndü ve ben de hava sihrimi kullanarak kendimi Fırtına Ejderhası'nın peşinden gökyüzüne doğru ittim. Ona yaklaştım ve Yere indiğinde sırtına yapışan isyancılara cesaret ve güven aşılayarak onları aşağı indirdi ve böylece savaşa katılmalarını sağladı.

Sırtından atlarken yer değiştirdiler, çoğu devasa bir kurt sürüsüne dönüştü ve devasa bir Nemean Aslanı aralarındaki kavgaya koştı, o kadar yüksek sesle kükredi ki gökyüzü onunla birlikte titriyor gibiydi.

Bir büyü patlaması etrafımda oluşturduğum kalkana çarptı ve bakışlarımı isyancılardan ayırıp Vard'ı altımda, tribünleri çevreleyen duvarda dururken bulduğumda öfkeyle hırladım, bana bir kez daha ateş etmek için ellerini kaldırırken avuçlarına ateş saçıyordu.

Yayı sırtımdan çıkardım ve ona nişan aldım, atışını yapmasına izin verirken vahşice gülümsedim, büyüünün tüm gücü kalkanıma çarptı ve kullandığı güçle titreşmesine neden oldu.

Ama ben dünyadaki en güçlü Fae'lerden biri olan Göksel Konsey'in varisiydim ve beni karşısına almaması gerektiğini gerçekten bilmeliydi.

Okumu fırlatmadan yarım nefes önce kalkanımın titreşerek yok olmasına izin verdim ve hedefim oku doğrudan kalbine doğru gönderirken havada bir ateş izi oluştu.

Vard ellerini havaya kaldırdı, ateş büyüünü tüm gücüyle oka doğru fırlattı ve tam da hazırladığım hava atışının, güvende olduğunu düşündüğü anda karnına çarpmasıyla oku rotasından çıkardı.

Korku dolu bir çılgınlıkla duvardan düştü ama boynunu kırdığından emin olamadım çünkü paslı kırmızı bir Ejderha gökyüzünden atladı

Öfkeli bir kükreme ile bana doğru geldi ve tüm dikkatimi çaldı.

Ejderha doğrudan beni hedef alan bir ateş topu bıraktığında kenara çekildim ve tüm yeteneklerimi beni gördüğünde korkudan titremesini sağlamak için kanalize ettim.

Ejderha kükredi, ruhunda uyandırdığım dehşete karşı savaşmaya çalışıyordu ve korkudan bir saniyeliğine felç olduğu için yanına buzdan mızraklar fırlattım.

Kanadı parçalanıp yaralarından kan akarken canavar acı içinde kükredi. Gökyüzünden yuvarlanırken gözleri panikle açıldı ve sonunu işaret eden mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarpmadan önce Fae formuna geri döndü.

Nimflerin derin çığırakları dikkatimi tekrar amfi tiyatronun ortasındaki çukura çekti ve o tarafa doğru hızla geri döndüm, hava büyümü Vard'a attığım okun etrafına sardım ve giderken elime geri verdim.

Geraldine altımda dövüşüyordu; elindeki sopayı başının etrafında defalarca savururken dudaklarından öfke dolu bir feryat dökülüyor, Nymph'lere meydan okurcasına bağırıyor ve güneşin tüm güveniyle parlıyordu.

"Ben kâbuslarınıza musallat olan adil iblisim gölge iblisler! Sizi yere serip yeraltı dünyasının derinliklerine sürdüğümde adaletin öpücüğünü hissedin!" diye bağırarak korkusuzca ileri atıldı ve savurduğu sopanın ucundaki çivili topu yaratıklardan birinin kafatasına indirdi.

Silahın içindeki Anka ateşi onu tutuşturduğunda Su Perisi acı içinde feryat etti ve Geraldine bir sonraki hedefine doğru koşmadan önce yüksek sesle güldü.

O kadar güzeldi ki kalbim hızla çarpmaya başladı ve onu gökyüzünde takip ettim, bir kez daha mücadeleye dalarken Nimfleri alt etmesine yardım etmeye çalıştım.

Onlar dövüşürken arkadaşlarıma güven ve cesaret aşıladım ama buna ihtiyaçları bile yoktu, her biri adaletin saf öfkesiyle savaşıyordu.

Hayatlarımız ve sevdiklerimiz için savaştık.

Ama yayımla bir kez daha nişan aldığımnda, çok tanıdık, acı dolu bir uluma beni çağırdı ve kalbimin panikle çarpmasına neden oldu. Savaşan bedenlerin arasında Seth'i aramak için etrafımda döndüm, onu bulamayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Onu tekrar duyduğumda bir güçlendirme büyüü yaptım ve ulumalarının geldiğı yöne doğru koşmaya başlarken yere düştüm. Umarım çok geç kalmamışımdır.

OceanofPDF.com



İki Su Perisi beni bir duvara sıkıştırmış, kurtulmak için öfkeyle mücadele ederken beni altlarına hapsetmişlerdi. Kıvrımlı boynuzları olan bana ateş fırlatıyor, ben acı içinde inerken sadistçe, tırmık gibi bir kahkahayla yanımlı yakıyordu.

Pençelerimle onları tırmaladım, ama Anka ateşiyle yan tarafını kesmeme rağmen piç durmadı.

Darcy'nin adımı haykırdığını duydum ve çukurun karşısındaki bir yerden gökyüzüne yükselen kırmızı ve mavi ateş bana buraya zamanında gelemeyeceğini söyledi. Aralarında bir boşluk açıldı ve ben de ileri atılarak onu yakalamaya çalıştım.

Ama başka bir Su Perisi yolumu kesti, büyük eli yüzüme çarparak beni yere düşürdü.

Üçü beni yerimde sabitlemek için savaşıırken, her biri beni öldürürken gücümü çalacak kişi olmak için umutsuzca derin ve aç bir şekilde tıkırdadılar. Beni kumda sırtüstü yatmaya zorladıklarında korku beni vurdu ve devasa

Boynuzlu olan büyümü kalbimden söküp almak için uzandı. *Kahretsin, hayır, yaşayacak çok fazla hayatım var. Cal'a nasıl hissettiğimi hiç söylemedim.*

Bir ok pençelerimi tutanın kafatasına saplandı ve ikinci bir ok üstümdeki boynuzlu periyi kıl payı ıskalarken gölgeler içinde patladı. Büyük canavar meydan okurcasına kükreyerek üzerimden atladı ve gökyüzünden inen Max'e doğru koşarak ellerinden devasa bir ateş püskürdü.

Pençelerimin üzerine tırmanırken Max havayı kendine siper etti, yan tarafımdaki yanıklardan dolayı inliyordum, yanmış et ve yanmış saç kokusu yaralarımın bana ulaşıyordu.

Son Su Perisi'ne vahşi bir vahşilikle saldırdım, boğazını yırttım ve çenemde çığlık atıp feryat ederken onu vahşice salladım.

Yaralarımın acısı beni ele geçirmeye başladığında kaslarım titredi ve Nymph'i tutuşum bir an için gevşedi, neredeyse bayılacaktım ama kararlı bir hırıltıyla bu duyguyla savaşmayı ve tutunmayı başardım.

Başımı sertçe salladığımda Su Perisi'nin boynu kırıldı ve ben sendeleyip ön ayaklarım tutmazken gölgeye gömüldü. Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama karanlık görüşümü perdeledi ve bunun yerine tökezleyerek acı dolu bir iniltiyle kuma çakıldım.

Bir hareket bulanıklığı bana doğru koştu ve Caleb'i selamlamaya hazırlanarak burnumu kaldırdığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama önümde yavaşlayan Orion oldu, yere eğildi ve ellerini vücudumu kaplayan yanıklara bastırdı. O çalıştıkça acı azaldı ve ben de başımı çevirip yüzünü yalamaya çalışırken kısık bir inilti çıkardım, bu da onun kızgınlıkla homurdanmasına neden oldu. *Lance Orion benim için geldi. Beni sürü arkadaşı gibi seviyor.*

"Bunun tek nedeni, ölmene izin verirsem Mavi'nin benden nefret edecek olması," diye homurdandı ve kuyruğumu kuma vurarak ona bir Kurt sırtışı attım. *Elbette öyle.*

Beni iyileştirmeyi bitirdiğinde ayağa fırladım ve binmesi için başımı arkama doğru salladım.

"Senin hayatında değil, it." Kılıcının öfkeli bir darbesiyle bir Nymph'i keserek benden uzaklaştı ve ben içimden iç geçirdim. *İşte gelecekteki en iyi arkadaşım gidiyor.*

Nimflerden birkaçı amfitiyatronun altına açılan geniş bir kapıya doğru çekilirken ben kumda ilerledim ve Max onu takip etmesini engelleyen kalkanı kırmaya çalıştı.

Darcy boynuzlu periyle babasının vahşiliğiyle dövüştü ve ben dönüp çukurdan tribünlere atlamadan önce sevinç çığlıkları attım.

Kaçışan kalabalığın peşine takıldım, kocaman pençelerimle onları yere serdim ve önümde bir Oscura Kurt sürüsüne liderlik eden Rosalie'nin güzel gümüş formunu gördüm. Onu selamlamak için uludum ve o da başını çevirip cevap olarak havladı.

Önde ona ulaşana kadar sürüsünün içinden hızla geçtim ve yan yana koşarak yolumuza çıkan her şanssız pisliği ezdik.

Çılgınlık içinde Caleb'ı aradım ama her yerde çok fazla Fae koşuşturuyordu. Onu bulmak imkansızdı. Sadece Tory'ye çoktan ulaşmış olmasını umuyordum, çünkü onu Lionel'dan uzaklaştırmamız gerekiyordu. O zaman belki birimiz onu öldürebilecek kadar şanslı olabilirdi.



Clara'nın yanında durdum, bize saldıracak herhangi birinin yaklaşmasını engellemek için kullandığı gölgeler tarafından yerime kilitlenmişim. Lionel önümüzde volta atıyor, dışarıda çarpışan asilerin ve Ejderhaların sesi kraliyet locasında durduğumuz yerden bize seslenirken, çukurda gerçekleşen kavgaya dik dik bakıyordu.

Beni tamamen hareketsiz kalmaya zorlarken kaslarım gerginlikten kaskatı kesilmişti, Xavier diğer tarafında aynı muameleyi görürken çenem bile konuşabileceğim herhangi bir kelimeye karşı sıkıca kilitlenmişti.

"Su perisi ordumun bu hainleri ezmek için gelmesine ne kadar var?" Lionel talep etti.

"Geliyorlar baba," diye güvence verdi Clara, gölgeler çılgınca etrafına dolanırken. "Bazıları yakında burada olacak. Bazıları çok, çok, çok, çok, çok uzakta-"

"Bana yeni kurbanlara ihtiyaçları olduğunu söyleyen sendin. Onları kuzeye göndermemin tek sebebi, onlara sihir talep etme şansı verilmesinde ısrar etmendi.

Ve şimdi onlara ihtiyacım olduğunda burada değiller," diye hırladı ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Eğer şimdi beni yüzüstü bırakırlarsa, suçlayacağım kişi sen olacaksın."

Clara acınası bir şekilde inledi, bana döndü ve yüzüme olabildiğince sert bir tokat attı, gölgeler karşı koymamı engellediğinden başım yana doğru döndü ve dudakım yarıldı.

"Kız kardeşin babanı üzüyor!" diye bağırarak yüzümü işaret etti ve ben de bu konuda ne hissettiğimi anlaması için ona gülümsedim ama o hala konuşmama izin vermiyordu.

Clara çığlık atarak bana doğru hamle yaptı ama Lionel elbisesinin arkasından tutarak bana ulaşmadan onu durdurdu.

"Bu kabul edilemez," diye hırladı Lionel. "Buna daha fazla katlanmayacağım. Eğer Nymph'ler oradaki işi bitirmezse, o zaman ben kendim yapacağım. Her

Vega denen kızı savunmak için buraya gelen tek bir Fae bile kraliyete sadakatsiz olduğunu kanıtlamıştır. Onlar vatan hainidir ve bu da cezası sadece ölüm olan bir ihanet eylemidir."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu ama içimi korkuyla doldurmalarına izin vermedim.

Varisler buradaydı, isyancılar da. Darcy bundan kurtulabilirdi, ona inanıyordum.

Clara gölgeleri ayırarak aşağıdaki savaşı görebilmemizi sağladı ve Orion altımızdaki kumlu çukura doğru fırlayarak öfke dolu bir çığlıkla kılıcını savurdu. Dudaklarım zaferle seğirirken, vurduğu su perisi ikiye ayrıldı.

Gölgeler ölürken acı dolu bir çığlık attı.

"Yeter!" Lionel kükredi, içindeki Ejderha ortaya çıkarken sesi tribünlerde yankılandı. "Clara, oraya git ve bu işi hemen bitir. Buna daha fazla seyirci kalmayacağım."

"Evet, Kralım," diye heyecanla mırıldandı, doğruca balkonu çevreleyen duvara doğru ilerledi ve kenarından atlamadan önce üzerine zıpladı.

Gölgeler onun etrafında yükselirken, onları altımızda devam eden savaşın ortasına süzölmek için kullandı ve ben Lionel ve Xavier ile yalnız kaldım.

Kız kardeşim öfkeyle dövüşürken gözlerim ona kilitlendi ve o gölge fahişe, karanlığı onun etrafında oluşup kıvrılırken yüzünde korkunç bir sırıtışla ona doğru ilerledi.

Clara dövüşe odaklanırken gölgeler üzerimdeki etkilerini bıraktılar ve ben Lionel'dan birkaç adım uzaklaşıp Xavier'in kolunu yakalayarak onu balkonun yan tarafındaki kapıya doğru çekerken nefesim kesildi.

"Beni bırakamazsın Roxanya," diye alay etti Lionel, beni durdurmak için hiçbir şey yapmadan. "Bir savaşın ortasındayız. Hayatım tehlikede. Bu bağ seni yanımda tutacak ve istesen de istemesen de beni savunmak için ölmeye hazır olacaksın."

"O zaman umarım ölürüm," diye tükürdüm ona. "Ve son gördüğüm şey kız kardeşimin senin kafanı kesmesi olur."

Bu sözlerin dilimde bıraktığı tat beni fiziksel olarak hasta hissettirirken Lionel alay etti. Aramızdaki bağ hayatla dolup taşarken, kalbimin derinliklerinde bunu gerçekten istemediğimi bilmeme rağmen beni ona yaklaştıırken lanet ettim.

Bir adım daha atmaya çalıştım ama yapamadığımı fark ettim, onu koruma ihtiyacı kafamda başka hiçbir düşünce kalmayana kadar içimde birikti.

Xavier kolumdan çekiştirerek "Tory, hadi," dedi ama ben başımı sallayarak Lionel'in üzerine koruyucu bir kalkan örttüm ve bağın etkisinin bir kısmını hafiflettim. taleplerini yerine getirdim.

"Sen git," diye boğuldum, Lionel'ın yanına sendeleyerek döndüğümde kafatasımdaki baskı biraz azaldı ve o da bana muzaffer bir edayla sırıttı.

"Seni burada bırakmayacağım," diye homurdandı Xavier ama ben daha ısrar edemeden gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket beni kendime getirdi.

Caleb balkondan atladı ve Lionel'a doğru o kadar hızlı fırladı ki hareketini zar zor seçebildim. Hava kalkanımdan sekerek

Kalbim kralım için panikle çarparken son anda öfkeli bir hırıltıyla geri tökezledi.

"Hey, tatlım," dedi Caleb, elinde alev alev yanan hançerlerinden birini tutarken, bir an için benimle Lionel'in arasına baktı. "Benim için kenara çekilmek ister misin?"

"Yapamam," diye homurdandım, piç kurusu arkamdan gülerken Lionel'ı görmesini engellemek için hareket ettim.

"Kelleni ona gönderdiğimde annen büyük hayal kırıklığına uğrayacak, Caleb," diye alay etti. "Yönetmek için yetiştirildiğin krallığa karşı bir hain olduğunu öğrenince ne düşünecek?"

Caleb onunla saçmalamakla vakit kaybetmedi, onun yerine etrafımdan ateş etti. Toprak büyüünü kullanarak üzerimizdeki koltuklardan bir parça taş kopardı ve ağır duvar parçalarını Lionel'ın hava kalkanının üzerine yağdırdı.

Ellerim bir anda dışarı fırladı ve kendimi tutmayı bile düşünemedim Caleb'a bir ateş topu fırlattım, büyü patlaması onun durduğu duvara çarptı ve kalbimin onun için korkuyla çarpmasına neden oldu.

"İyi denemeydi tatlım," diye alay etti Caleb arkamdan yaklaşırken ve ben tekrar onunla yüzleşmek için döndüğümde keskin bir nefes aldım.

"Ona zarar vermene izin veremem Caleb," diye uyardım, ellerimi tekrar havaya kaldırdım ve geri çekilmezse en azından onu yakmayacağım umuduyla havayla kapladım.

Lionel omzumun üzerinden nişan alırken bir hava büyüü patlaması yanımdan geçti ve Caleb tekrar hızla uzaklaşarak Lionel'ın kalkanına çarpan vahşi bir yay şeklinde ateş fırlattı.

"Bir Fae gibi savaş!" Xavier babasına kükredi, toprak büyüünü kullanırken etrafımızdaki taşları titretti. "Onun arkasına saklanmayı bırak ve düşmanlarınla kendin yüzleş!"

"Sanki senin gibi sürüden bir yaratık gerçek gücün ne demek olduğunu anlayabilirmiş gibi," diye tükürdü Lionel, Caleb'in saldırısını bir kez daha durdurmak için ona bir hava püskürtmek zorunda kaldığımda. "Roxanya'yı kullanmak benim Fae olmam *demek*. Eğer bunu bile göremiyorsan, o zaman senin için hiç umut olmadığını görebiliyorum. Sen uzun zaman önce halletmem gereken bir hatadan başka bir şey değilsin."

Xavier ellerini kaldırmış ileri doğru koşarken meydan okurcasına kükredi ve etrafımızdaki havayı tutuşturacak kadar sıcak olan saf ateş büyüünden bir patlama yaparken ona bir uyarı çığlığı attım. Kalkanıma çarparak onu sarsacak kadar sert bir darbe indirdi ama kalkanımı tuttu ve keşke kendimi onu bırakmaya zorlayabilseydim diye yemin ettim.

Onu bir hava fişegiyle patlatırken kendimi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve eğitimsizliği, Xavier'in bana karşı kalkan bile oluşturmadığı anlamına geliyordu.

Patlama ona bir meteor şiddetiyle çarpıp onu ayaklarından kaldırarak mide bulandırıcı bir çatırtıyla duvara çarparken haykırdım. Kan döküldü ve göğsüme bir hıçkırık saplanırken o kıpırdamadan yere düştü.

Tekrar bize doğru gelen bir hareket bulanıklığı yakaladım ve tüm gücümle bağa karşı savaştım, Lionel'dan nefret etmek için sahip olduğum her nedene tutunurken kendimi ona kalkan olmaktan alıkoymaya çalıştım.

Caleb'in ellerinden bir ateş topu fırladı ve ben onun önüne atladım, tüm sihrimi Lionel'ı korumaya harcadığım için kendimi korumaya bile gerek duymadım ve Anka kuşum beni koruyamadan derim yandı.

Bir acı çığlığıyla yere düştüm ve beyaz elbisemi yakan alevleri hızla bastırırken görebildiğim tek şey Lionel'ın başımın üzerinde patlayan ateş büyüünün parıltısıydı.

Kendimi iyileştirirken homurdandım, daha işim bitmeden tekrar ayağa kalktım ve Caleb'ı bizden uzak tutmak için Lionel'la birlikte etrafımızda su büyüünden bir girdap yarattım.

"İşte bu, Roxanya," diye cesaretlendirdi Lionel saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru tararken ve nefesi omurgamda bir ürperti yaratacak kadar yaklaşıırken. "Şimdi onlara gerçek sadakatının nerede yattığını kanıtla ve onu benim için öldür."

Bu emir kalbimi delen bir ok ve ruhumda aynı anda yanan bir ateş gibiydi.

Bağ onu her şeyden çok memnun etmek istiyordu, kalbim onu incitme düşüncesiyle sızlayıp paramparça olurken, Ward'ıma karşı durmaya cüret ettiği için Caleb'ı yok etmemi istiyordu.

"Yapmayacağım," diye meydan okurcasına nefes aldım, girdap emrimin altında kaybolurken.

Ama Caleb'le tekrar yüzleşmeye hazır olduğumda, elimde buzdan dövülmüş bir hançer tutuyordum ve onu kalbine saplama arzusuyla doluydum.

Kendimi onunla kralım arasında konumlandırırdığımda Caleb bana temkinli bir şekilde baktı, onu öldürme ihtiyacı içimde parlak bir şekilde yanarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve sessizce arkadaşşıma dönüp kaçması için yalvardım.

Ama tabii ki yapmadı. O bir Varis'ti. Ve onlar sonuna kadar kibirli ve kendinden emin olmak için yetiştirilmişlerdi. Sonumun o olmaması için dua ettim.

"Lionel mırıldandı ve ben onun haklı olabileceğini düşünerek dehşete kapıldım.

Darius



İçinde bulunduğum oda karanlık ve soğuktu ama önümde bir yerde, gölgelerin arasından sızan altın ışık beni daha yakına götürüyordu.

Tenim buradaki güçle karıncalanıyordu ve nabzım beni mağaranın derinliklerine çeken boğucu bir ritme göre atıyordu.

İleriye doğru bir adım attığımda, ayağımın altında altın bir rün parladı, sembol bükülmüş ve güzeldi ve anlamını kulağıma fısıldıyor gibiydi.

"Gerçek."

Bir adım daha attım ve altımda başka bir rün yandı, bu rün havada 'şans' diye nefes alıyordu. Yoluma devam ettikçe daha fazla rün aydınlandı ve anlamları bana fısıldandı.

"Dürüstlük. Erdem. Yaşam. Büyüme. Güç. Fedakârlık. Güç. Ölüm. Kader. Kader."

Son kelimenin yankıları havaya karıştığında ve ben bir kez daha sessizliğe gömüldüğümde, kendimi karanlıkta belli belirsiz parlayan devasa bir taşın önünde dururken buldum.

O kadar içgüdüsel bir güçle uğulduyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tereddütle ona uzandım, parmak uçlarım kaba taşa sürtündü, sonra bir güç sarsıntısı göğsüme çarptı ve inkar edilemez bir şekilde daha yakına çekildim.

Her şey derin, altın rengi bir ışıkla parlamaya başladığında derin bir nefes aldım, bu bana batan güneşin tam olarak vurduğu Ejderha'nın pullarını hatırlattı. Zengin, canlı ve o kadar güç doluydu ki nefesimi kesti.

Her şey o kadar eski bir güçle uğulduyor gibiydi ki, ruhumun her karanlık köşesini incelerken önünde dururken kendimi tamamen önemsiz hissettim.

"*Acrux*," diye nefes aldı, artık ona dokunduğum için sesi daha derindi ve beni gerçekten tanıdığını hissettiğimde nabzım dört nala atıyordu.

Taşın ortasında mükemmel pürüzsüzlükte bir delik vardı ve elimi aşağıya kaydırarak ona dokundum, o kadar uzun zaman önce adak olarak bırakılmış paralar, mücevherler ve diğer küçük simgeler buldum ki ayaklarımın altındaki toprak bile onları bırakan Fae'yi zorlukla hatırlayabiliyordu. Ama buranın bir zamanlar bir ibadet yeri olduğu ve bu kalıntının türümüzün çoktan unuttuğu derin ve kadim bir sihirle işlendiği açıktı.

Etrafımızı saran boşluk beklentiye gebeydi ama ses tekrar konuşmayı başaramayınca, başkalarının açıkça yaptığı gibi, onun sözlerine karşılık kendimden bir şeyler sunma ihtiyacı duydum benden önce.

Ellerimi boş yere ceplerimde gezdirdim ve sırtımdaki giysiler dışında sunabileceğim hiçbir şey bulamayınca küfrettim. Katılmak bile istemediğim bir düğün için dikilen bir takım elbise bana pek de fedakârlık gibi gelmedi.

Ona sunabileceğim bir şey düşünmeye çalışırken kaşlarımı çattım ve Orion'un bana kadim büyüünün nasıl yapıldığını öğretirken anlattığı tüm hikayeleri gözden geçirdim.

kan akıtan hançerimi kullanabilir ve kan büyüsu yapabilirdim. Bildiği şeyler, babasına göre uzun zaman öncesine ait büyü kalıntılarıydı. Çok fazla Bilgi zamanla kaybolmuştu ve kara büyüünün yasaklanmasıyla birlikte daha da fazlası hafızalardan silinmişti.

Ama bazı bilgiler kalmıştı. Kanın gücü gibi.

Diğer elimi kaldırıp taşın ortasındaki deliğin içine yerleştirmeden önce parmaklarımı ince bir şekilde bükerek buz büyümlle bir bıçak oluşturdum.

Bir an için gözlerimi kapattım, hançeri hazır tutup aklımı kaçırmadığımı umduktan sonra hançeri avucuma sapladım ve derinlemesine kestim.

Yaradan fışkıran kan deliğin içine sıçradı ve tüm mağara parlak altın ışıkla aydınlanırken ve kolum dünyevi olmayan bir büyüyle taşın içinde daha da derine sürüklenirken nefesim kesildi.

"Bilginin bedeli güçtür. Gücün bedeli büyüktür. Her pazarlığın bir bedeli vardır. Farklı bir kader için neyi takas edeceksin?"

Ses duvarlarda yankılanarak kafatasıma saplandı, ta ki ben sesin şiddetinden haykırana kadar... Taş vücudumdan kanımı daha fazla çekerken ve gücümünden beslendiğini hissederken umutsuzca elimi delikten çıkarmaya çalışıyordum.

Kendimi kurtarmak için savaşıırken lanet ettim, boştaki elimle taşa vurdum ve sanki onu hareketsiz kılmak için zehir kullanan bir Vampirmiş gibi herhangi bir büyü yapamadığımı fark ettim.

Gücüm uzuvlarımdan ayrılmaya başladı ve parmak eklemlerim kırılana ve zihnim sevdiğim kızın görüntüsüyle dolana kadar taşa vururken gözlerimi kapattım.

Kollarımda, benimle birlikte yatağымda sımsıkı sarılmış, gözleri kahkahalarla dolu ve elleri etimde. Parmaklarını bedenimde gezdirdi.

Çenemi tutup gözlerimin içine baktı, ifadesindeki sıcaklıkla beni tüketti ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hoşnut hissetmemi sağladı. Roxy beyaz çarşafı başımızın üzerine çekti ve beyaz bir kozanın içinde kaybolduk.

"Seni seviyorum, Darius," diye nefes aldı, sözleri o kadar saf ve gerçektir ki, onu gerçekten duymak için duyduğum en çaresiz arzuyla göğsümün ağrmasına neden oldu. "Seni seviyorum Roxy," diye homurdanarak cevap verdim, kelimelerim sadece imgelemde değil, yüksek sesle söylediğim için mağarada da yankılanıyordu. Öne doğru eğildi, dudaklarıma en tatlı öpücüğü kondurdu, elim karnının şiş kıvrımlarında gezinirken daha önce hissetmediğim bir acı beni tüketti.

Görüntü kayboldu ve ses tekrar konuştu. *"Seni reddeden kızla aşk yaşamak istiyorsun. Ama kaderin aklında başka planlar var."*

Bu dünyada en çok sevdiğim insanların saray arazisindeki amfitiyatroda bir savaşa girdiklerini gördüğümde, birbiri ardına, bazıları sadece anlık, bazıları ise daha uzun süren bir dizi hayalin içine sürüklendim. Varislerin her birinin yaralandığını ya da öldüğünü, Orion'un bir Su Perisi'nin sondalarıyla şişlendiğini, Darcy'nin Clara onu dişleriyle parçalara ayırırken çığlık attığını ve kanın sıcak ve hızlı bir şekilde aktığını gördüğümde kalp atışlarım umutsuzca hızlandı. Kardeşimin bir büyü patlamasıyla taş bir duvara çarpıp parçalandığını ve son olarak Roxy'nin kendi iradesi dışında babamın hayatını kurtarmak için savaştığını, ancak savaşı kazandığı anda onu sırtından bıçakladığını gördüm.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzünde bir görüntü belirdi, gözlerindeki parlaklık sönerken dudaklarında benim adım vardı ve onun altında yere yığıldı, tüm dünyam benden koparılırken kırmızı kan beyaz elbisesini lekeledi.

"Onlar için ne verirdiniz, Darius Acrux? Onların hayatta kaldığını görmek için neleri feda ederdin?"

OceanofPDF.com



Kılıcımın kudretiyle **bir su** perisi yere düştü ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için Darcy'yi aramak üzere arkamı döndüm ama bakışlarım bize doğru koşan Clara'ya takıldı. Gölgeler kız kardeşimden fırlayarak beni ve Mavi'yi yuttu ve nabzım kulaklarımda çınladı.

Göremiyordum. Savaşı, kızımı, her şeyi gözden kaybetmiştim. Fısıltılar kafamı doldurdu ve tüm sesler etrafımdaki dünyayı tüketen kara büyüde kayboldu, tek ışık kılıcımın kenarlarında yanan parıldayan ateşti.

"Clara!" Karanlığa doğru seslendim. "Göster kendini."

Karanlık etrafımı sardı ve kendimi üzerime yayılan bir gölge kubbesinin içinde buldum. Clara kubbenin ortasında diz çökmüş, göğsünü tutmuş ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Clara?" Ona temkinli bir şekilde yaklaşarak umutla nefes aldım. "Ah Lance," dedi sesi çatlayarak. "Lütfen bana yardım et."

Omzuna uzandım ve kafasını çevirdi, dişlerini göstererek bana saldırırken gözleri zift kadar karanlıktı. Kalbim yerinden fırladı ve

Emrimin gücüyle onu benden uzağa fırlattım, ama bir gölge filizi bacaklarımı yakaladı ve beni sırt üstü yere çevirdi.

Göğsüme atladı ve hırlayarak onu tekrar kendimden uzaklaştırdım, böylece kumun üzerinde yuvarlanmaya başladı. Dövüşmek için ayağa fırladım, savunmak için silahımı kaldırdım ama kız kardeşimin orada olduğunu bilirken ona nasıl vurabilirdim?

"Lance!" Darcy'nin sesi gölgeler arasında bir yerden bana ulaştı ve göğsüm sıkıştı.

"Mavi. Uzak dur!" Kükredim ama beni duymamış gibi tekrar ismimi söyledi.

"Onu ezebilirim, küçük kardeşim," dedi Clara hafifçe, benden on metre yukarıda bir gölge kulesinin üzerinde yükselip gözlerindeki zehirle aşağıya bakarken. "Kafası patlayana kadar onu gölgeler arasında sıkıştırabilirim."

Çenemi sıktım, ileri doğru koştum ve kılıcımı altındaki gölgelere sapladım. Çığlık attı, yere düştü ve yere çarptı. Ona doğru hamle yaptım, saçlarını tutmaya çalıştım ama elim karanlıktan başka bir şeyin içinden geçmedi.

"Ona zarar veremezsin, o senden daha güçlü," diye tersledim ve o da elini salladı.

Darcy'nin çığlıkları kafamın içinde çınladı ve korku vücuduma yayıldı.

Clara'ya doğru koştum, ama o gölgelerin içine doğru kaçtı ve ben de onu yakalamak için olabildiğince hızlı koşarak peşinden gittim.

"Mavi!" diye bağırdım ama cevap gelmedi. Yine karanlıkta kaybolmuştum, sonsuz bir denizin içinde koşuyordum, kraliçemi ya da kız kardeşimi bulamıyordum. "Mavi!" sesimin bir taklidi sisin içinde yankılandı ve kalbim

Panik içinde
yalpaladı.

"Geliyorum!" Darcy'nin cevabı geldi.

"Hayır! O ben değilim!" Bağırdım ama ses gürleyerek kulaklarıma geri

geldi, hiçbir yere gitmiyor gibiydi.

Clara'nın tiz kahkahası kafamı doldurdu ve Darcy'yi ararken gölgeler arasında daha hızlı koştum.

"Bana çok kötü davrandın, küçük kardeşim," Clara'nın sesi ben koşarken her yerde beni takip ediyordu, ben daha hızlı koşarken kollarım yanımda ileri geri sallanıyordu. "Ve şimdi de bu pis küçük Vega'yı Ben ve gölgelerim. Onlar bir hediye idi, ne cüretle onlardan kurtulmasına izin verirsin?"

"Kapa çeneni!" Kükredim. "Sen benim kız kardeşim değilsin. Sen Lavinia'sın. Bir Nymph prensesisin."

"Ohhh!" diye sevinçle bağırdı. "Lavinia, evet, evet, evet. Adımı unutmuşum. Ne kadar güzel. La-vin-ia. Bayıldım, bayıldım. Teşekkür ederim, küçük kardeşim."

"Ben senin kardeşin değilim," diye hırladım.

"Evet, haklısın sanırım. Ama babam benim babam değil ve ben ona böyle hitap etmeyi seviyorum. Sanırım bir keresinde kız kardeşin de bundan hoşlanmıştı," diyerek acımasızca kıkırdadı. "Clara burada. Merhaba demek ister misin?"

Nefesim kesildi ve hızımı yavaşlattım. "Evet, bırak çıksın. Bırak özgür kalsın, Lavinia. Lütfen. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Lance," diye hıçkırdı Clara. "Lütfen buna bir son ver. Kurtar beni."

Öfkeyle hırladım ve tam arkamda kız kardeşimin sesi duyulurken döndüm. Gölgelerin arasında iki tanıdık göz benimkilerle buluştu ve gerçek kız kardeşime doğru hamle yaptım, eline uzandım ama o hemen sisin içinde kayboldu.

Lavinia'nın karanlık kahkahası bir kez daha kafatasımın içinde çınladı. Darcy sisin içinde bir yerlerde çığlık attı ve panik içimi parçaladı. *Ne yapıyordum?*

Ben mi? Onu nasıl bulacağım?

"Baban seni canlı istiyor," diye mırıldandı Lavinia bana. "Ama hem hayatta olup hem de cezalandırılmazsın. Bu yüzden canını acıtacağım küçük kardeşim."

Acını dindirmem için bana yalvarana kadar acı çekecek, acı çekecek ve acı çekeceksin.

Gölgelere dönmek ve sonsuza dek yanımda olmak isteyeceksin. Sen ve ben. Aile olacağız. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Peki," diye hırladım. "Canımı yak, beni cezalandır, ne istersen yap ama Darcy'nin gitmesine izin ver."

"Peki bunu neden yapayım?" diye kıkırdadı. "Acı sana şu anda acı çektirir, ama ben senin her zaman acı çekmeni istiyorum."

"Mavi!" Çaresizlik içinde tekrar seslendim ve sesim her yerde yankılandı.

Cevap gelmedi ve kader yaklaşıyor, izlenecek tek bir yol kalana kadar daralıyor gibiydi. Ve bu benim lehime sonuçlanmayacaktı.

"Bırakın onu," dedim.

"Pekâlâ," diye kıkırdadı Lavinia. "O zaman hangisi olacak, kız kardeşin mi yoksa Vega prensesi mi?"

"İkisi de," diye tısladım, kalbim şiddetle çarpıyordu.

"Ah seni küçük cadı!" Lavinia aniden çığlık attı ve gölgeler boğucu bir kalınlıkta sıkılaştı. İleriye doğru sürükleniyordum, gölge dalları beni bağlarken bir şeye doğru yönlendiriliyordum ve kendimi kurtarmak için kılıcımınla onları defalarca kestim.

Darcy, "Siktir git," diye hırladı ve Clara tekrar çığlık attı.

"Ow ow ow! Canın yanıyor. Bütün bu ateş çok acıtıyor," diye yalvardı Lavinia ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Orada karanlıkta kal, sevgilinle konuşuyorum oğlum."

"Lance!" Darcy bağırdı ama ses boğuktu ve tekrar bağırmaya başladığında sesi kayboldu.

Beni tutan gölgelerle savaştım, giderek daha fazlası etimi sardı ve birkaçı kılıcı elimden almaya çalışırken koluma kilitlendi. Ama ben bırakmadım.

Lavinia önümde belirdi, kız kardeşimin gözlerinin arkasından bana bakıyordu, bana bakarken başını iki yana eğdi ve ben ona doğru hamle yapmaya çalıştım,

kendimi hareket edemez halde buldum.

"Küçük bir şeye ihtiyacım var," dedi sırtarak, bana doğru sürüklendi ve çenemi kavradı. "Sen zeki bir şeysin, gölge lanetleri hakkında çok şey biliyor musun?"

"Hayır," dedim, lanet kelimesi omurgamdan aşağı korku damlamasına neden olurken sesim kalındı.

Elini uzatıp boğazımı kavradı ve ben de kendimi gölgelerden kurtarmak için daha fazla mücadele ettim. Eli derimden aşağı kayarken dokunuşu buz gibiydi, sonra tırnakları etime battı. "Bu biraz kan gerekiyor. Ve benim kanım yeni bitti." Buz gibi bir bıçak kolumu kesti ve acı içinde hırlayarak onu ittim, ama elini yaramdaki kana bulamadan önce değil.

"Clara," diye nefes aldım, kız kardeşimin dikkatini çekmeye çalışıyor, onu bu canavarın gözlerinde arıyordum. "Seni kurtaracağım. Bir yolunu bulacağım."

Alay etti ama sonra ifadesi değişti ve gerçek kız kardeşime baktığımdan emin oldum. Simsiyah gözleri sonsuz bir acıyla doluydu ve onun acı çektiğini görmek kalbimi kırdı.

"Ben buradayım, bana bak. Onunla savaşabilirsin, sana yardım edeceğim. Darcy sana yardım edecek," diye söz verdim ve beni inciten bir hıçkırık çıkardı.

"Geri dönemem," diye boğuldu. "Lütfen beni serbest bırakın." Sonra bir kez daha karanlığın içinde kayboldu.



Yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde balkonun etrafında döndüm,
Lionel'a tekrar tekrar fırlatırken sihrim azalmaya başlamıştı.

Ama Tory çoğu zaman aramıza girdi ve giremediği zamanlarda bile kalkanını korumaya odaklandığı için darbelerimi savuşturdu. Tory ne zaman ateşe maruz kalsa büyüsü artıyordu ama Lionel'ın büyüsünün son kullanma tarihi vardı.

tıpkı benimki gibi. Başındaki altın taç ona biraz güç veriyor olsa da, Ejderhaların böyle tek bir mücevher parçasından hızlı bir şekilde çok şey kazanamayacağını biliyordum.

Sadece onu yıpratmam ve ondan daha uzun süre dayanmam gerekiyordu. Sonra ona Acrux'ların Altaylar'dan daha güçlü olmadığını kanıtlayacaktım.

Benimle tekrar tekrar dövüşmek zorunda kalan Tory'nin gözleri acıyla doluydu ve ben gelmeye devam ederken sessizce ondan özür diledim. Bu dövüşte olmam gereken yer burasıydı ve onu benimle karşı karşıya gelmekten kurtarmak istesem bile, artık buradayken geri dönemezdim.

Lionel kükreyerek bana o kadar büyük bir güçle bir ateş topu fırlattı ki, onu saptırmaya çalışmaktansa kaçmayı tercih ettim, ancak son saniyede Xavier'in bilinçsiz formuna doğru gittiğini fark ettim.

Önüne atıldım, ikimizin etrafını sarmak için topraktan bir duvar ördüm ve alevler tepeme düşerken onu omzuma aldım.

Sesler kesilir kesilmez balkondan atlayıp kaçtım ve koşarken Lionel'ı geride tutmak için omzuma birkaç tahta mızrak attım.

Amfiteyatronun merdivenlerinden yukarı fırladım ve bizi Lionel'ın tarafında savaşılan Ejderhalar ve Perilerden gizlemek için bir gizlenme büyüsü yaptım. Xavier'i taş banklardan birine yatırdım ve Kanayan yarayı iyileştirmek için parmaklarımı başına götürdüm, sonuna yaklaştıkça gücüm azalıyordu. Kana ihtiyacım vardı, hemen şimdi.

Lionel'in mor Ejderhalarından biri Fırtına Ejderhası ile karşı karşıya geldiğinde tepemde bir ateş ve şimşek patlaması oldu. Onlar pençe ve dişlerin öfkeli karmaşasında çarpışırken başımı gökyüzüne doğru eğdim.

Dante vahşice kükreyerek dişlerini diğer Ejderhanın boynuna geçirdi ve tam o sırada çenesinden çıkan bir yıldırım rakibinin içine girerek onu içten dışa doğru kavurdu.

Xavier kendine geldiğinde ve gökyüzünden bize doğru yuvarlanan mor Ejderhayı gördüğünde alarmla bağırdı ve çarpma bölgesinin yolundan çekilmeden önce onu tekrar yerden kaptım.

Ölü Ejderha tüm yapıyı sarsmaya yetecek bir güçle tribünlere çarptı ve ölümle birlikte tekrar Fae formuna dönüşen ve yerinde çıplak bir adam kalan cesede bakmak için döndüğümde duraksadım.

Artık her yerde isyancılar vardı ve kuzenim yanımdan geçip gitti, zaferini gökyüzüne kükreyerek ilan eden Fırtına Ejderhası için bir zafer çığlığı atarak ters yöne doğru koştu. Dante onun kendisine seslendiğini duyunca alçaldı ve bir hava büyüsü kullanarak kendini gökyüzüne doğru itti.

Sırtına inebilsin diye, ikisi birlikte tekrar savaşı doğru koşmaya başladılar.

Hâlâ Xavier'i tutarak koşmaya devam ettim, sonra çukurun kenarında durdum, tüm dikkatimi ona vermeden önce bir an için aşağıdaki şiddetli kavgaya baktım.

"Tory'nin yanına dönmem gerek,"

dedim ona. "Hadi o zaman, gidelim-"

"Hayır. Oraya gitmeli ve bu orospu çocuklarına bir Pegasus'u neden hafife almamaları gerektiğini göstermelisin. Ama önce bir içkiye ihtiyacım olacak." Ona doğru hamle yaptım ve dişlerim boynuna battığında yemin etti, açgözlülükle yuttuğumda kanındaki gücün zengin bileşimi dilimin üzerinde kayıyordu.

"Göt herif," diye mırıldandı teslim olurken. "Boynuz için azdığını duymuştum ama şimdiye kadar bunun doğru olduğunu bilmiyordum."

Buna bir kahkaha atarken neredeyse dişlerimi boynundan çekecektim sonra da hırlayarak üstünü örttü. Bu lanet olası söylentiden nefret ederdim - ama bu örnekte komik olabilirdi.

Xavier Acrux'un tadı çok güzeldi. Ama o bir Alfa Kurt değildi ve Lionel'la olan dövüşüme geri dönmem gerektiğinden olabildiğince çabuk geri çekildim.

"Hadi o zaman, yer değıştir," diye emrettim ve Xavier kararlı bir şekilde başını salladı.

"İyi şanslar Caleb," dedi ciddi bir ifadeyle, tişörtünü başından çekiştirirken teni leylak rengi bir parıltıyla ışıldamaya başladı.

"Şansa ihtiyacım yok," diye takıldım. "Ben yenilmezim."

Xavier'in kaşları kaderi böyle kışkırttığım için beni azarlayacakmış gibi çatıldı, ama ben sadece güldüm ve babasını yakalamak için ateş ettim.

Sonuçta o sadece karanlık gölge büyüsunü kontrol eden kötü bir Ejderha efendisiydi ve yanında çalışan iki güçlü Muhafız vardı.

Onun kışını tekmeleyebilirim.

Olabilir.

OceanofPDF.com



"Lance!" Yüzüncü kez haykırdım, içinde kaybolduğum sonsuz karanlık çemberinde onu ararken ateşimi gölgeleri yakmak için kullandım.

"Lance, Lance, Lance!" Clara'nın sesi benimle alay ediyordu ve ben homurdanarak avuçlarımı kaldırdım ve onun gücünün daha fazlasını geri yaktım.

Orion'a çarpma ihtimalime karşı gölgelerden oluşan sisin içinden geçme riskini göze alamazdım ama o kaltağı tekrar gördüğüm anda onu yakıp kül edecektim.

"Sen de güzelsin, tıpkı *onun güzel* olduğu gibi," diye seslendi Clara arkamda bir yerden ve ben de onu görebilmek için etrafımda döndüm. "Ama tüm Vegaslar iğrenç, iğrenç. Sen de tıpkı onun gibisin, beni karanlığa atan o iğrenç kraliçe gibi."

"Ne olduğunu gördüm," diye seslendim. "Sana ne yaptığını biliyorum."

"Biliyorsun, değil mi? Yani Nymph'lerin o kötü ateş kraliçesi tarafından zulüm gördüğünü biliyorsun?"

"O sadece savaşı bitirmeye çalışıyordu," diye homurdandım.

Clara öfkeyle hırladı. "Türümü mahvetti, bizi canavara dönüştürdü ve tüm dünyayı bize düşman etti."

"Ne demek istiyorsun?" Yaklaşan gölgeleri engellemek için etrafımdaki ateş çemberini sıkıca tutarak talep ettim.

"Biz kardeşiz, gördün mü?" dedi kederle. "Kız kardeşler çok değerlidir. Ama kraliçe tüm kız kardeşlerine ihanet etti."

"Anlamıyorum. Onunla akraba mıydınız?"

"O şekilde değil, görmüyor musun küçük Vega prensesi? Ne kadar safsın ve ne kadar da kibirlisin."

"Lance!" Tekrar seslendim ve o da kahkahalarla güldü.

"Örümcek ağımdaki aşıklar" diye şarkı söyledi. "En iyisi ben devam edeyim

bu kan avucumda kurumadan önce. Şimdi biraz acıyacak, sonra çok acıyacak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hırladım, önümü görebilmek için kendime bir alan açmaya çalışırken ateşimi kendimden uzaklaştırdım.

Zaman burada eriyordu ve ben bunun ötesinde ne olduğundan korkuyordum, kız kardeşim, arkadaşlarım, savaşın dışında neler oluyordu?

"Ona yapmak istediğimi sana da yapacağım," diye kıkırdadı. "Bu büyüü öğrenmek için çok uzun zaman harcadım ama onu istediğim gibi lanetleme şansım hiç olmadı. Aslında oldukça heyecan verici. İntikam almak için kaç, kaç, kaç yıl bekledim ve bunu yavaş, uzun ve çok tatlı bir şekilde yapacağım."

Ateşimi gölgelerin derinliklerine ittim, nabzım onun sözleriyle hızlandı.

"Buraya gel ve benimle yüzleş," dedim, hayatım için savaşmaya hazırlanarak. "Ben de buna biraz eğlence katacağım," demiştim ya, devam etti

Hiçbir şey. "Oh, ne olduğunu öğrendiğinizde ikinizin de kırılmasını izlemek çok eğlenceli olacak. Yükseldiğimi görecektir kadar uzun yaşayacağınızdan emin olacağım. Babam kızacak ama onun kraliçesi olacağım ve belki de kendi kurallarımı koymaya başlamamın zamanı gelmiştir."

"Dövüş benimle!" Kükredim, ateşin yukarı doğru dalgalanarak yukarıdaki gölgelerde bir delik açmasına izin verdim. Ayaklarımın altındaki havayı savurarak gökyüzünün bir parçasına doğru koştum.

Açıldı ama karanlık üzerime bastırıp beni geri çekilmeye zorlarken tekrar kapandı. Yere düştüm ve koşturaya başlarken hırladım, bir yol açarken önümde parlayan ateşler gönderdim.

"Lance, neredesin?!"

"Darcy!" diye bağırdı yakınlarda ve uzaklarda bir yerde.

Çılgınca, umutsuz nefesler alarak daha hızlı koştum, ona ulaşmam gerekiyordu. Ona yaklaşıp yaklaşmaz bu gölge ağrını patlatabilir ve bizi özgür bırakabilirdim.

Ağır bir büyü tenimi yaladı ve Clara vücudumdaki tüyleri diken diken eden sözler söylemeye başladı. Karanlık sözleri anlayamıyordum. Konuştuğu dil, ama daha önce gölgelerde konuşulduğunu duymuştum ve tüylerimi diken diken etmişti.

"Ambres tenus avilias mortalium avar," diye tısladı. "Irexus tu neverendum."

Bana yapışmaya çalışan gölgeleri yakıp geçtim, lanet üzerime bastırdıkça daha hızlı ve daha hızlı koştum, bedenimi sardı ve içimde kök salmaya çalıştıkça daha derine itti.

Anka ateşimi damarlarıma doğru ittim, onu yakıp yok etmeye çalıştım ama kara büyü yanından geçip gitti ve derinlere gömülürken onu durduramadım

İçimde. Bu mücadele edemeyeceğim bir şeydi ve bunun düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

"Novus estris envum magicae," diye nefes aldı. "Avilias avar!"

Buz gibi bir el koluma yapıştı ve ben de dönerek Clara'ya doğru ateş püskürttüm, Clara çığlık çığlığa bir kıkırdamayla bir kez daha karanlıkta kaybolmadan önce.

Korkuyla koluma baktım ve pazumun etrafını saran kanlı bir el izi buldum. İz siyaha döndü ve ondan gelen güç bir tsunami gibi içime hücum ederken başım döndü.

Tökezledim, güç beni kavradıkça görüşüm karardı ve kendimi olanlarla mücadele edemez halde buldum. Anka kuşumu zorladım Sahip olduğum her şeyle ona karşı ateş ettim ama bu onu durdurmaya yetmedi. Ve kalbimin en derin bölgelerinde, dizlerimin üzerine çöktüğümde ve karanlık bir okyanus beni alıp götürdüğünde hiçbir şeyin yapamayacağını biliyordum.

OceanofPDF.com



Gölgeler denizinde ilerlerken Lavinia'nın kahkahası her yerde çınlıyordu, sanki en kalın bataklıkta ilerliyormuşum gibi beni sürüklediğini hissediyordum. Kılıcın gücü dışında hiçbir büyü onu durduramazdı, bu yüzden kaslarım yanarken ve gücüm sınırlarına kadar zorlanırken bile Darcy'yi bulmak için onunla yolumu kestim ve savaştım.

"Mavi!" Bağırdım, onu çağırmaktan sesim kısılmıştı.

Gölgeler aniden açılarak beni serbest bıraktı ve içlerinden Darcy'nin yerde yattığı yere kadar uzanan bir yol açıldı, koyu mavi saçları bir yelpaze gibi etrafına yayılırken korkunç bir şekilde hareketsiz görünüyordu. İçimi panik kapladı ve çaresizlik çığlıklarıyla ona doğru koştum ama Ben oraya varamadan gölgeler bir kez daha kapandı ve o karanlıkta kayboldu.

"Lavinia!" Kükredim. "Ona ne yaptınız?!"

Kahkahalar etrafımda çınlıyor, benimle alay ediyor ve vücudumun her yerine ürperti yayılıyordu. Zorla kızıma ulaşmaya çalışırken gölgeleri yararlanarak nefes aldım. *O ölmedi. Ölmedi amına koyayım.*

"Sakin ol, bu sadece küçük bir lanet," dedi kanımı donduran bir kahkaha atarak.

"Ne tür bir lanet?" Kükredim, onu ararken etrafımda döndüm ve yine gölgeden başka bir şey bulamadım. *Ona ne yapmıştı?*

"Ordum burada," diye fısıldadı Lavinia yakınımdan ve hırlayarak sese doğru yöneldim. "Arkadaşların ölüyor." Odanın bastıran sessizliği Gölgeler bir anlığına kalktı ve etrafımdaki çığlıklar ve dehşet çığlıkları kalbimin endişeyle kekelemesine neden oldu.

Geraldine'in acı içinde çığlık attığını duydum ve ses bir kez daha üzerime çöken karanlık tarafından çalınmadan önce içime korku çöktü.

Karanlıkta iki zalim göz belirdi ve onu geride tutmam için bir uyarı olarak kılıcımı onlara doğru savurdum. Lavinia çığlık attı ve ardından kalbimin tellerini çeken nefes nefese bir hıçkırık bıraktı.

"*Lance*," diye konuştu ve bu kez kız kardeşim olduğunu anladım. "Çok güçleniyor. Buna bir son vermelisin. Lütfen. Öldür beni. Ben zaten ölüyüm. Geri dönemem, içten içe bunu biliyor olmalısın."

"Hayır," diye inkar ederek homurdandım, karanlıkta ona uzandım ve soğuk parmakları benimkileri buldu, ancak onu hala göremiyordum.

Onu sisin içinden kendime doğru çekmeye çalıştım ama hareket edemedi. "Çok üzgünüm," diye ağladı. "Her şey için. Ama gerçeği görmek zorundasın. Bunu kalben biliyorsun."

"Lütfen böyle söyleme," diye yalvardım, onu tekrar kaybetme düşüncesi kalbimi acıtırken ve sözlerini reddetmek için savaşıırken panikle dayanamayacağım kadar fazlaydı.

Gölgeler etrafımı sardı ve kız kardeşimi kaybettiğim geceye dair anılar kafamda hızla akmaya başlayana kadar zihnimde görüntüler uçuştı.

Clara, Gölge Diyarı'nın ıssız topraklarında çıplak ve donmuş bir halde duruyordu; karanlık yıldız tozu onu tüketmeden önce Lionel'ın ona sunduğu kurbandan dolayı kolu hâlâ kanlıydı.

"Sus," Lavinia'nın sesi havayı doldurdu ve gölgeler etrafını sararak bedenini gizledi. "Ben buradayım." Gölgeler gittikçe daha sıkı sarıldı ve Clara'nın korku içinde nefesi kesildi. "Git "Sessizce, Fae kızı, vücudun benim."

Gölgeler onu ele geçirdiğinde Clara çığlık atıp çırpındı, ta ki dizlerinin üzerine çökene ve Lavinia'nın gölge ruhu bedenini yiyip bitirirken ağzından kan damlayana kadar.

İçimi bir korku kapladı ve duyamadığım bir çığlık attığımın yarı yarıya farkındaydım.

Cildinde yaralar açıldı ve kan dalga dalga akmaya başladı. Havada yırtılmış bir yarık. Lionel Acrux'un yıllar önce bizi tanıklık etmeye zorladığı ayinin bir parçası olarak açtığı ve kız kardeşimi sırf bunun için kurban ettiği bir geçit.

Clara çaresizlik içinde ona doğru sürünmeye başladı ve onu terk eden korkunç bir çığlık tüm varlığımı kederle ele geçirdi.

Geçide varmadan önce hareketsiz kaldı ve gölgeler yerleşti İçine girdi, bedenini ve ruhunu ele geçirdi. Vücudundaki yaralar iyileştikçe Lavinia Clara'nın kontrolünü ele geçirdi, yüz hatları değişti.

Kız kardeşimin kibarlığı ve bir Su Perisi Prensesi'nin vahşiliğine büründü.

Ayağa fırladı ve geçide doğru koştu, ancak geçit o daha geçmeden kapandı ve Lavinia yankılanan insanlık dışı bir çığlık attı kafatasımın içinden. Sonra yere düştü, midem dönene ve göğsüm çukurlaşana kadar orada bir canavar gibi duran kanı yaladı.

İmgelemden kurtuldum ve gerçeğin ağırlığı üzerime çökerken bir keder sesi beni terk etti.

"Beni bulduğu anda ölmüşüm," diye fısıldadı Clara kulağıma ve başparmağının elime değdiğini hissettim, parmakları hâlâ elimi tutuyordu. "Ruhum kapana kısıldı, yıldızlara katılamıyor. Ve eğer onu yok etmezsen, asla özgür olamayacağım. Lütfen, Lance. Lütfen bunu benim için yap."

Lavinia hırlayarak gölgelerin bana çarpmasına neden oldu ve ben yere savruldu. Kendimi düzeltmek için altıma hava attım ve koşarak yere düştüm, zihnim dönerken karanlığın derinliklerine doğru bir yol açtım ve korkunç bir karar ayaklarımın altına serildi.

Clara acı çekiyormuş gibi soluk soluğa, "Neler yapabileceğini gördüm," dedi. "Kapa çeneni!" Lavinia çığlık attı.

"Onun planlarını gördüm," diye seslendi Clara gergin bir sesle. "Laneti tamamlamadan önce onu yok etmelisin."

"Hâlâ zaman var mı?" Umutla nefes nefese kaldım.

"Yeter!" Lavinia kükredi ve ben onun öfkesinin atmosfere yayıldığını hissettim.

Ayağım yumuşak bir bedene takıldı ve yere düştüm, ona doğru koşmaya başladım, karanlığı temizlemek için kılıcımı havaya savururken kalbim gümbürdüyordu. Darcy orada gözleri kapalı, yüz ifadesi huzurlu ve teni sıcak bir şekilde yatıyordu.

"Yıldızlara şükürler olsun," dedim ağır ağır, kalp atışlarının kulaklarımda sertçe çarptığını duyarak.

Onu kollarıma almak üzereydim ki gölgeler uzaklaştı ve kendimi Lavinia'ya bakarken buldum, üst dudağını geriye doğru sıyırmış, kaşlarını çatarak bize bakıyordu. Tory'ye ait olan ateş yakutu kolye boynunda parlıyor, neredeyse yarı saydam olan teninde kıpkırmızı görünüyordu.

Yüreğimdeki öfkeyle ayağa kalktım, kılıcı daha yukarı kaldırıp çenemi sıkarken kendimi Darcy'nin önüne attım.

Lavinia dudaklarını ıslatarak, "Kıpırdama," diye homurdandı. "Bana yeterince kan vermedin." Bana doğru koştu ve nabzım kulaklarımda gümbürderken bıçağı sabit tuttum.

Ayaklarımı diktim, Darcy'ye yaklaşmasına izin vermedim, o bana doğru gelirken hareketlerimi koruyuculuk yönlendirdi. Bıçakla ona vurmak üzereydim ama sonra kız kardeşimi düşündüm, çocukken bahçede benimle oynar, güler ve şakalaşırdık. Birbirimizi her parçamızla sevmiştik. Birbirimizden ayrılamazdık. Lionel bizi ayırmıştı ama bu bedende onun sadece bir parçası kalmış olsa bile, ona nasıl zarar verebilirdim?

Lavinia bana çarparak beni bir adım geriye savurdu ve elleri beni pençeledi.

Hırladım, dişleri kolumu vahşice ısırırken onu itmeye çalıştım, etimi yırttı ve sıcak kan derimin üzerinde aktı.

"Lance - şimdi - şimdi yap!" Clara acılı ve çaresiz bir sesle çığlık attı ve kalbim ikiye bölünerek parçalandı.

Ellerim kılıcın kabzasında titriyordu ve gözleri benimkilerle buluştu benden uzaklaşmayı başardı. Lavinia kontrolü yeniden ele almak için mücadele ederken onun da kendini tutmaya çalıştığını görebiliyordum. Harekete geçmek için saniyelerim vardı. Ona saldırmak için saniyeler, kardeşimi kurtarmak için saniyeler, Mavi'yi kurtarmak için saniyeler.

"Özür dilerim." Bıçağı yukarı doğru savurdum ve karnına saplarken göğsümde boğucu bir acıyla karar verdim. Bıçağı saplarken etini, kemiğini ve gölgesini yırttım ve Lavinia ile Clara hep birlikte çığlık attılar.

Gölgeler etrafımı sardı, boğazımı, göğsümü, karnımı kavradı ve beni öldürmeye çalışırken içimdeki havayı dışarı atmaya zorladı, beni ezdi

Pitonun pençesindeki bir fare gibi. Ama kılıcı bırakmadım, öfke ve keder dolu bir haykırıyla daha da derine sapladım.

Anka ateşi aniden etrafımda parladı ve Darcy'nin gücü arkamdan bana yardım ederken gölgeleri yaktı.

Ateş onları yakıp yok ederken gölgeler geri çekildi, dönen devasa bir bulut halinde Clara'nın bedenine geri döndü. Etrafımızı bir alev kasırgası sardı, kızımın gücü sonsuz bir yıkım dalgasıyla patlayarak bulduğu her gölgeyi yuttu.

Savaş çıgıllıkları bir kez daha üzerime düştü, gün ışığı bizi aydınlatıyor ve retinalarımı yakıyordu.

Kılıcı çektim ve kız kardeşim etini kaplayan gölgelerle altımda yere yığıldı. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu kendime doğru çektim ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bana bakarken yüzünü avuçladım. Parmaklarını yanağımda gezdirmek için uzandı, kalbim kırılırken gözyaşlarımı fırçaladı ve ilk seferinde hiç alamadığım bir vedayla yüzleştim.

Onu kaybettiğim zaman. Asla vermek zorunda kalmak istemediğim bir veda.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi ve sanki yıldızların ona doğru parladığını görebilecekmiş gibi gökyüzüne baktı. Babamızı görebildiğini, onunla yeniden bir araya geleceğini ve onlara katılma zamanım gelene kadar ikisinin beni Perde'nin ötesinde bekleyeceğini umuyordum. Ve umarım babam kız kardeşimi kurtaramadığım için ne kadar üzgün olduğumu biliyordur.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, ona daha sıkı sarıldım ve dudakları kıpırdadı, kelimeleri bana tekrarlardı ama ses çıkmadı.

Gözleri kapandı ve ben onu son bir kez sıktım, kalbi kırıldı. Bedeni toza dönüşmeden önce kucaklaştı, gölgeler ondan uzaklaştı ve sonunda onlardan ayrıldı. Tory'nin kolyesi olduğu yerde duruyordu ve onu aldım, kederle cebime soktum.

beni öne doğru eğdi.

"Lance?" Darcy'nin sesi arkamdan geldi ve dünyadaki varlığımı değerli kılan kızı görmek için arkamı döndüm.

Ama gölgeler onun arkasında yükselip, bir araya toplanıp, içlerinden bir kız çıkana kadar yeniden şekillenirken kalbim dehşetle çarptı. İçindeki karanlık havayı güçle çatırdatıyordu. "Quendus novlia andrenis," diye emredici bir tonda konuştu ve Darcy inledi, bu kelimelerin karanlık gücünün altına düşerken ayağa kalkamadı.

"Hayır!" Onu yoldan çekmek için ona doğru hamle yaptım ama Lavinia'dan fırlayan gölge dalları beni yere düşürdü ve uzuvlarımı bağladı.

Lavinia kendi kollarına baktı ve uzun, siyah tırnaklarını solgun teninin üzerinde gezdirirken gerçek formuna hayran kaldı. Uzun saçları etrafında dans ediyor, gölgelerle canlanıyordu ve gözleri onun gibi hınzır ve kırmızıydı.

Bakışlarım bana ve sevdiğim kıza kilitlendi. Her nasılsa hâlâ burada olan Gölge Prenses'e bakarken kamyon çarpmış gibi hissettim. Hâlâ hayattaydı. Ve artık Clara'nın bedeninden kurtulduğu için her zamankinden daha güçlü olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldım.

Lavinia doğal olmayan bir hızla ileri atıldı, Darcy'nin kollarını kavradı ve onları kana buladı. *Benim kanıma.*

"Dur!" Kükredim, sahip olduğum her şeyle savaştım ama beni tutan güç muazzamdı.

"Nevellius combra asticious levellium mortus!" Lavinia kılıcı elimde çevirip beni bağlayan gölgeleri keserken haykırdı. Ateş kılıcın uzunluğu boyunca parlayarak gölgeleri yardı ve aniden özgür kaldım. Ayağa fırladım, çılgınca ileri doğru koştum, nefeslerim ciğerlerimden öfkeyle düşerken onlara doğru güçlendim, kılıcım öldürmeye hazırды.

Darcy, Lavinia'nın karanlık lanetinin pençesine düştüğünde çığlık attı, Anka kuşunun ateşi parmak uçlarında zayıf bir şekilde titriyordu.

Lavinia, Darcy'yi bana doğru iterken gülerek, "Kraliçe olarak beni izle, küçük Vega prensesi," dedi. "Bana yalvarmaya geldiğinde sana ölümü teklif edeceğim."

Kılıcımı büyük bir gayretle Lavinia'ya doğru fırlattım, tüm gücümü kılıcın arkasına verdim ve kılıç Gölge Prenses'e doğru uçtan uca savruldu. Bir gölge bulutunun içinde buharlaşarak bizden uzaklaştı ve kılıcım onun bulunduğu yerin ötesindeki kuma işe yaramaz bir şekilde çarptı. Darcy'yi ayağa sürükledim ve titreyen bir solukla bana doğru düştü.

Onu yakınımda tuttum, vücuduna iyileştirici büyü akıtırken, savaş devam ederken ve baktığım her yerde umut azalırken bizi güvende tutmak için etrafımızda bir hava kalkanı tuttum. Su perisi ordusu amfitiyatroya akın ediyor, isyancıları sayıca eziyordu.

Darcy kendini toparladı ve geri adım attı, gözlerine g gelmeye başlamıştı ve bu bana tutunacak küçük bir şey verdi. Bakışlarım kolundaki siyah el izine takıldı ve kalbim toza dönüştü.

"Sana ne yaptı?" İzi incelemek için onu daha da yaklaştırdım ama Darcy kollarımdaki yaralara uzanarak derime iyileştirici büyü gönderdi. O kötü kalpli cadının ona ne yaptığını bilmeden ona bakarken korku üzerime çöktü.

Tek yapmam gereken onun hayatta ve burada olduğu gerçeğine odaklanmaktı. Onun zerindeki lanet her neyse, onu bozacaktım. Her takımyıldızın, her galaksinin, tüm evrenin üzerine yemin ettim.

"Bilmiyorum ama buradan gitmeliyiz." Tribndeki kız kardeşine bakmak için döndü, bir Nymph sürüsü koşarken gözleri endişeyle doluydu Bize doğru.

Son bir dövüş için kendimi hazırladım, damarlarıma iyileştirici büyü gönderdim, kılıcımı almak için hareket ederken onu yakınımda tuttum.

Bitkin düşmüştüm, ağrım vardı ve nefes nefese kalmıştım. Ama pes etmeyecektim. Clara gitmiş olabilirdi ama o artık yıldızlarla birlikteydi. Ve bu iş bittikten sonra onun yasını tutacaktım.

Şimdilik, daha fazla sevdiğimin düşmanlarımız tarafından kaybedilmediğinden emin olmalıydım.

OceanofPDF.com

Darius



Zihnim, bu dünyada sevdiğim tüm insanların kaderin korkunç cilvelerine kurban gittiğine dair görüntülerle alev alev yanıyordu ve bu yerin derin büyüğü ruhuma doğru ilerlerken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Söyle bana," diye homurdandım. "Onları kurtarmak için ne gerekiyor?"

"*Fedakârlık,*" diye nefes alan ses etrafımdaki havayı titretirken, beni çevreleyen duvarlarda sayısız rün parlıyordu.

Kayadaki delik aniden kolumu kavrayışını serbest bıraktı ve kanayan elimi çekerken birkaç adım geriye tökezledim. Devasa taşın önünde nefes nefese dururken sihrim bana geri döndü ve az önce bana her ne yaptıysa sanki bir maraton koşmuş gibi hissettim.

"Onları kurtaracak mısın?" "Onları kurtaracak mısın?" diye sordum ve odada uzaktan gelen kahkahalara benzeyen bir hışırtı duyuldu. Sanki yüzlerce göz üzerimdeymiş gibi tenim karıncalandı ama bakışlarımı parlayan önümdeki taş.

"Bir Fae'nin hayatı yıldızlar için çok az şey ifade eder. Kader değişir, alın yazısı her zaman sabit değildir. Sunulan hediye hayat değildir. Özgürlüktür. Bir şans. Yıldızları yeniden değiştirme olasılığı."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtığımda zihnimi başka bir görüntü doldurdu.

Roxy babam için savaşıyordu, onu savunmak için sahip olduğu her şeyi vermeye zorlanmıştı. Ama ben izlerken, hareketsiz kaldı, kolundaki Koç damgası solup gitti ve zihni bağların kontrolünden çıktı.

Gözleri güç ve intikamla parladı, ama görüntü kayboldu. Bu yolun nasıl sonuçlanacağını göremeden önce. Yine de içimde kesin olan bir şey vardı - eğer bu olursa, onu sırtından bıçaklayamayacaktı, bu olasılık ortadan kalkacak ve hayatı kurtulacaktı. Hayatta kalacaktı. En azından bu gün ve şu anda daha ne kadar umut edebileceğimden bile emin değildim.

"Bir yıl," diye nefes aldı ses. "Onu sevmek için yanıp tutuştuğun gibi sevmek için. Kendinin en iyisi olmak için. Bir yıl ve daha fazlası değil."

"Onun hayatını ölümümle satın almamı mı istiyorsun?" Bedelin bu olduğunu anladığımda sesim sertleşti. Yıldızları yeniden yazmak, onun hayatını kurtarmak ve onu babamın elinden kurtarmak için gereken şey buydu.

Kalbim sanki şu anda ölümümün gözlerinin içine bakıyormuşum gibi göğsümün içinde umutsuzca çarpıyordu ve bu düşünceyle içimi bir korku ürpertisi kapladı. Ölmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum. Onunla birlikte.

Ama kaderi çoktan belirlenmişse ve sahip olduğu tek şans buysa, o zaman benim için başka ne seçenek vardı? Eğer o şimdi ölürse, ben de ölebilirdim çünkü o artık var olmazsa dünyada benim için hiçbir mutluluk olmayacağını biliyordum.

Solaria'nın güçlü yöneticilere ihtiyacı vardı ama Xavier Konsey'de benim yerimi alabilirdi. Ve ben gittikten sonra kız kardeşine sahip olacaktı.

"Tüm bağlar mı?" Öldüğüne dair hayaller tekrar üzerime gelirken, zamanın onun için tükenmekte olduğu konusunda beni uyarırken, bunu yapmak zorunda olduğumu açıkladım.

Hızlı seçim.

"Yeni bir başlangıç," diye onayladı ses. "Yıldızlar tarafından ikinizin üzerine yerleştirilen her bağ silindi."

"Ama tüm alacağım bir yıl mı?" Kalbim şimdi umutsuzca çarpıyordu, Adrenalin kendimi kurtarmak için bir şeyler yapmamı istiyordu ama bu savaşılabileceğim bir düşman değildi. Bu kaderimin bir parçasıydı.

"Özlediğiniz hayatı yaşamak için bir yıl. Gerçekten olmak istediğiniz adam olup olmadığınızı öğrenmek için bir yıl."

Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama önümdeki hava parıldadı ve kendimi bir gelecek hayalinde gördüm. Roxy ile kocaman bir Noel ağacının altında duruyordum, dudaklarım bir yıl sonra zamanım dolmadan önce son ve umutsuz bir öpücükle onun dudaklarına yapışmıştı.

Kolları boynuma dolandı, beni kendine çekti ve ona öyle sıkı sarıldım ki yıldızların bile bizi ayıramayacağından emindim.

Ama saat öğleyi vurduğunda kaslarım kilitlendi, içimdeki büyü durdu. Orada, onun yanında kalmak için var gücümle savaşısam da kaderim çoktan mühürlenmişti ve beni yine de kopardı.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde Roxy çığlık attı, yıldızların gücü ödemeye söz verdiğim bedeli almaya geliyordu. Kederinin sesi içimi parçaladı ve ona bu kadar acı çektirme fikri içimi acıttı.

Onu bundan korumak için umutsuz bir arzu. Ama başka alternatif yoktu. Ya bensiz bir hayat yaşayacaktı ya da hiç yaşamayacaktı. Ve ne bedel ödemek zorunda kalırsam kalayım, onun vaktinden önce bu dünyadan koparılması fikrine katlanamazdım.

İmgelemde tekrar yere düştüm ve Roxy beni bırakmayı reddederek üstüme düştü, ağzıma bir öpücük daha kondurdu ve yıldızlara fikirlerini değiştirmeleri için yalvardı.

Son nefesim dudaklarımdan süzülürken gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve onu geride bırakmak zorunda kaldım. Benden koparılırken ona tutunmak için savaştım ve onu yapayalnız bırakma düşüncesi kalbimi parçaladı. Eğer istediğimi elde edersem onu bir daha asla bırakmayacağımı biliyordum.

Ama ölümün karanlık kucağına düştüğümde, kalbim o yıl hissettiğim sevgiyle aydınlandı. Uzun zamandır özlemine çektiğim gibi, onunla geçirdiğim o zamanı kendime ait hissediyordum.

Yeterli zaman değildi. Ama onunla geçireceğim hiçbir gün, ay ya da yıl yeterli olmayacaktı. Ve eğer şimdi ölürse, dünyadaki tüm zamanların onsuz benim için boş olacağını biliyordum.

Fiyatı çok yüksekti. Ama onun için iki katını öderdim.

Gözlerimi kapattım ve kanayan elimi tekrar parlayan taşın yüzeyine koyarken onu düşündüm, içindeki sihir beni çağırıyordu yapabileceğim tek seçimi yaptım. Keşke yapmasaydım dediğim bir fedakarlıktı.

ruhumun her bir parçasıyla yapmak. Ama kızım için hayatımı vereceğimi uzun zamandır biliyordum. Yani bu gerçekten bir seçim değildi.

"Yemin bozanın kanı," ses tekrar geldi, mağaradaki enerji tüm bedenimi karıncalandırırken şimdi daha da güçlüydü. *"Aldatıcının soyundan. Yok edicinin oğlu. Bağları koparmanın bedeli olarak hayatını mı sunuyorsun?"*

Elim taşa değdiği yerde titredi ve zihnimi uğruna her şeyden seve seve vazgeçeceğim kızın görüntüleriyle doldururken taştan yayılan altın ışıltıya karşı gözlerimi kapattım ve bu seçimi yaparken bu kadar bencil olduğum için ondan sessizce özür diledim. Başka bir seçenek olmadığını bilmeme rağmen

yapabileceğim bir seçim.

Onsuz ben yoktum. Ve şu anda ölmem gerekse bile onun için hayatımı verirdim. Bu yılı iyi değerlendireceğim. Her korkunç şeyi telafi ederdim.

Ona Şimdiye kadar yaptığım en iyi Şeydi ve ben öldüğümde babamın zulmünden güvende olacağından emin olmak için babamı yok edecektim.

Sonunda benim için sadece o vardı. Bunu tenime kazımıştım ve kalbime damgalanmıştı. Bana tamamen sahipti ve asla başka bir seçim yapmayacaktım.

"Őartlarını kabul ediyorum," diye homurdandım derin ve kesin bir sesle.
"Ve ödeme olarak hayatımı sunuyorum."

OceanofPDF.com



Lionel'ın önünde durup çaresizlik içinde dişlerimi gıcırdatarak Caleb'a saldırmaktan kendimi alıkoymaya çalışırken etrafımda ateşler parlıyordu. Ama faydası olmadı, ne kadar karşı koyarsam koyayım bağ beni harekete geçmeye zorladı.

Lionel ve kendi etrafımda sıkı bir hava kalkanı oluşturmuştum ve nabzımın kulaklarımda attığı gümürtü başımı döndürmeye yetiyordu.

Caleb kararlı bir bağırıyla sağıma doğru fırladı ve ben de onu su büyüyle patlatmak için ellerimi kaldırdım ama güç tam parmak uçlarıma ulaştığında, muazzam bir enerji patlaması beni neredeyse ayaklarımdan düşürüyordu.

Keskin bir nefes çekerken bir adım geriye sendeledim, büyüm alışılmadık bir hareket dalgasıyla tenimde titreşiyordu, en parlak yaz gününde etime vuran güneş ışığı ve ruhuma sürtünen karanlık ve unutulmuş bir şeyin yankısı gibi hissediyordum.

Sol kolum, tenimi zevkten titreten bir şekilde yandı ve ona baktığımda Lionel'ın beni damgaladığı Koç işaretinin, zihnimdeki prangalar çözülmeye başladıkça solduğunu gördüm.

Gücüm içimde yükselirken şaşkın bir nefes aldım ve tacımı çalan adama bakmak için başımı çevirdim.

Onu koruma dürtüsü beni terk ederken, bizi korumak için kullandığım kalkan da dağıldı. Lionel bileğimi tuttu, gözlerimi ona diktiğimde anlayamadığım bir şeyler haykırıyordu, sonunda beni hapseden ve işkence eden bu canavara karşı nefretten başka bir şey hissetmiyordum.

Gözümün ucuyla, kalkanımı ilk kez düşürmemden faydalanan bir hareket bulanıklığının bana doğru fırladığını fark ettim ve keskin bir iğnenin koluma çarpmasıyla nefesim kesildi.

Caleb görüldüğü kadar hızlı gitmişti ama bana verdiği panzehirin etkileri Anka kuşum uyanıp ruhumda ateş dans ederken vücudumda orman yangını gibi hızla yayıldı.

"Ne halt ettin sen?" Lionel böğürdü, aramızdaki bağın da koptuğunu hissettikçe beni daha sıkı kavıyordu.

Ama belli ki henüz neler olduğunu anlamamıştı ve ihtiyacım olan tek şey bu andı.

Öfke dolu bir kükremeyle Anka formum derimden fırladı ve yer değiştirirken güneşin yüzeyinden daha sıcak yanan alevlerle kaplandım.

Lionel beni tuttuğu eli alevler içinde kalırken çığlık attı ve bir hava büyüğü göğsüme o kadar sert çarptı ki, kraliyet kutusundan dışarı ve çok altımızdaki çukura fırladım.

Yanan etin kokusu düşerken benimle kaldı, büyüğü bana o kadar güçlü bir şekilde etki etti ki, onunla savaşmayı bile deneyemeden çukurun içindeki kuma çarptım.

Kuma çarptığımda kaya kadar sert olduğunu hissettim ve alevlerim etrafımda parlarken kanatlarım altımda ezildi, acı omurgamdan sekti.

Vücudumdaki acıya karşı nefes aldım, kendimi burada gerçekleşen savaşın ortasında bulduğumda kendimi en kötüsünden iyileştirdim.

Nimflerin hiçbirini henüz dikkatlerini bana çevirmemişti.

Ayağa kalkmaya çalışırken küfrettim ve kömürleşmiş, kararmış bir el, parmaklarının hâlâ beni sardığı bileğimden düşerek kuma çarptı. Lionel'a baktığımda dudaklarımı vahşi ve vahşi bir gülümseme doldurdu; kraliyet locasından bana doğru bağıırıyordu, sağ elinin olması gereken yerde kabarmış bir kütük vardı ve önümdeki kömürleşmiş et parçasını gördüğünde yüzü tam bir panikle doldu.

Bana bir büyü patlaması fırlattı, ancak yaralanmanın kör edici acısıyla Element'ini tek elle kullanmakta zorlandığı için çok daha hızlıydım ve saldırısı hava kalkanımdan etkisiz bir şekilde sekti.

Ona baktığımda, bunu sonsuza dek sona erdirmeye şansımı gördüğümde damarlarımda büyü kabardı ve vücudumu kaplayan alevler, onu yok etmeye hazırlanırken avuçlarımda toplanarak yanan bir cehennemde her tarafımı sardı.

Ama ben onu yok edemedim, gölgelere bürünmüş bir kadın aramıza daldı, beni gördüğünde öfkeyle adımı haykırdı ve Ruhuma yapışmış olan gölgeler, beni bir kez daha kontrolleri altına almak için savaşıyorlardı.

Ama gölgelerin ve o lanet olası Ejderha piçinin oyuncağı olmaktan bıkmıştım. Ve gölgeler içimde yükselirken Damarlarım ve o beni emri altına girmeye zorladıkça, içimdeki Anka kuşu daha da parladı. Tüm ruhum ateşte dövülmüştü ve kendimi alevlerin sıcaklığına bıraktığımda, alevler derimin altında kovalıyor, en başta asla benim olmaması gereken karanlık gücü avlıyorlardı. Alevler gölgeleri birbiri ardına yakarak, içimdeki karanlığın her bir zerresi kovulana kadar beni zincirlerinin her birinden kurtardı.

Sonuncusu ruhumdan yakılırken nefes nefese kaldım, ağırlıkları beni serbest bıraktığında ve nihayet kendime döndüğümde daha uzun durdum.

Özgürdüm.

Gülümsemem genişledi ve gölge orospu ne yaptığımı anladığında öfkeyle çığlık attı, dişleriyle beni parçalamayı planlıyormuş gibi dişlerini göstererek bana doğru ateş etti.

Ona bir Anka ateşi fırlatarak ilerleyişini durdurmaya zorladım. kendini savunmak için daha fazla gölge çağırdı. Ama orada da durmadı. Karanlık, sonsuz gölgelerden oluşan bir çağlayan halinde vücudundan kabardı, etrafını sardı ve havadaki tüm neşeyi emiyor gibi görünen ve ona en yakın isyancıların düşmesine neden olan karanlık güçle çatırdadı. Acı içinde çığlık atarken dizlerini kuma gömdüler.

Darcy'den ya da arkadaşlarımdan bir iz var mı diye etrafa bakındım ama dikkatimi yine Gölge Prenses çekti. alevler ve kendine daha fazla kara büyü çeker.

Kara duman bulutu, hınzırca gülümseyerek gücünün tüm gücüyle hepimizi yok etmeye hazırlanırken gittikçe yükselen bir girdap halinde etrafında dönmeye başladı.

"Elimi tut!" Lionel, kendisiyle bir kez daha dövüşen Caleb'e bir büyü patlaması fırlatırken böğürdü ve onu kaçmasına fırsat verecek kadar geriye savurmayı başardı.

Lionel, Caleb'i geride tutmak için arkasından bir ateş püskürterek kraliyet locasından atladı ve ben alevlerimi fırlatırken onu bana doğru itmek için hava püskürttü.

Gölge sürtüğüne doğru ilerliyor, her ne halt etmeye çalışıyorsa onu yapmadan önce gölgelerin arasından geçmeye çalışıyordu.

Ama siktir et. Elimden gelse Lionel o yarayı iyileştirmeyecekti. Bana yaşattığı tüm acıların karşılığını kanla ve etle ödeyeceğime söz vermiştim ve bu sadece bir başlangıçtı.

Ruhumu yakıp kavuran bir Anka ateşi dalgasıyla, kumun üzerinde duran kararmış eli tüm gücümle havaya uçurdum.

hediyeler, öfke dolu bir çığlıkla onu yok etmek ve Lionel'ın ne yaptığını gördüğünde çıkardığı acı dolu kükremenin içinde yıkanmak.

Bir uzvu yeniden dikmek ve iyileştirmek mümkündü. Ama yeni bir tane yetiştirmek?

Hiç şansın yok.

Gölge sürük o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, yemin ederim tüm gökyüzü neredeyse

Gölgeleri ölümcül bir yay çizerek isyancıların üzerine fırlatırken parçalandı ve çarptıkları herkesin acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

Dünyayı sarsan bir kükreme tepemizdeki bulutları yarı ve Fırtına Ejderhası bize doğru çullanırken başımı kaldırıp bakmaktan kendimi alamadım, Lionel'ı geriye fırlatan muazzam bir patlamayla şimşekler çakıyordu

Amfitiyatronun uzak tarafını saran girdaplı gölgelere doğru.

Dante onun peşinden gitmek için döndü ama boynuzlu Su Perisi tribünlerden üzerine atladı, Ejderha acı içinde kükreyip gökyüzünde dönerek uzaklaşırken sondaları bacağını kesip pullarını ve etini parçaladı.

Gölgelerin arasında Lionel'ı gözden kaybetmişim ve Nymph'e doğru vahşi bir ateş büyüğü fırlattım, yönümü bulmaya çalışırken onu kendimden uzaklaştırdım.

Üzerime bir kalkan attım ve umutsuzca döndüm, katliamın arasında kız kardeşimi arıyordum, ruhumda biliyordum ki eğer hayatta kalmak için herhangi bir şansı varsa, o zaman birlikte olması gerekiyordu.

Bir Nymph'in işini öfke dolu bir kükremeyle bitirdiğinde mavi saçlarını ilk ben fark ettim ve sanki bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi dönüp bana baktı.

Birbirimizle buluşmak için koşmaya başladığımızda Fae formuma geri döndüm ve kalbim diğer yarım ile yeniden bir araya gelme ihtiyacıyla sızladı. Eğer güçlerimiz birleşirse, bu dünyada bizi durdurabilecek hiçbir şey olmadığından emindim. Ne kötü Ejderhalar ne de psikopat, gölge kullanan sürükler.

Bu kavga bitmemişti. Ama birlikte bitirecektik.

OceanofPDF.com



Kız kardeşime koştum, ellerimiz birbirine kenetlendi ve bana baktı, Anka Kuşum hemen onunkiyle buluşmak için acele etmediğinden bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti, lanetin kalıcı gücü beni bitkin ve zayıf hissettirdi. Gözlerini berrak, parlak ve yeşil bulduğumda, etraflarındaki siyah Yıldız Haçlı halkanın kaybolduğunu fark ettiğimde şaşkınlık içime doldu.

"Ne-" Başladım ama kocaman bir donanma Ejderhası gırtlaktan gelen bir kükremeyeyle yanıma indi ve bize bakmak için başını çevirdiğinde derisinden elektrik kıvılcımları saçıldı.

"Dante," diye soluk soluğa bağırdı Tory, ona doğru koştu ve bacağındaki sivri bir yarayı iyileştirdi.

"Lance!" Seslendim ve bir anda yanıma geldi, elindeki kılıcı indirirken dehşet içinde bana baktı.

"Gitmeliyiz," dedi acilen. "Su perisi ordusu burada, eğer kalırsak hepimiz öleceğiz. İstila edilmeden önce geri çekilme çağrısı yapmalısın."

"Ben mi?" diye alay ettim.

"Evet. Bu senin ordun. Sadece seni ya da Tory'yi dinlerler," dedi kararlı bir şekilde, buna ne kadar inandığına dair gözleri parlıyordu. Ben o kadar emin değildim,

ama denemeye deęer diye dūřundūm. Bugūn bařka kimsenin ōlmesini istemedim.

Boğazıma bir bŷyŷ yapmak için elini uzattı ve ben de başıyla onaylayan Tory'ye baktım.

Bağırmak için başımı geriye eğdim, ses onun bŷyŷŷyle on kat arttı. "Geri ekilin!"

Hamish tribŷnlerde uluyarak arkadaşlarını peşinden çağırdı ve onlar kavgadan dŷnŷp kaçarken amfi tiyatronun yan tarafına oyulmuş bir delikten içeri girdi.

"Hanımlarım, ikiniz de hemen gitmelisiniz!" Geraldine yanında Max'le birlikte koşarak ōne çıktı ve Seth de peşlerinden Fae formuna geri dŷndŷ.

Lavinia geri çekilen isyancıları yırtıp geçerken, her zamankinden daha gŷlŷ gŷrŷnen ve ayaklarımızın altındaki zemini titreten vahşı gŷcŷyle onları keserken, stadyumun her yerinde gŷlgeler dŷnŷyordu.

Lionel aniden Ejderha formuna bŷrŷnerek gŷkyŷzŷne doğru havalandı, bir Ejderha sŷrŷsŷ peşinden atlarken gŷdŷk bir ōn bacağını gŷęsŷne bastırdı, kalabalığın ŷzerinde uçarken ciğerlerinden ateş pŷskŷrterek onu korudu.

Orion bir kalkan oluşturdu ve ben bacaklarımı titreten bir çabayla sihrimi kendimden dışarı iterek Max, Seth ve Tory de gŷlerini eklerken bizi korumasına yardım ettim. Caleb gŷlgelerin arasından bize doğru fırladı ve kalkan tamamen kapanmadan hemen ōnce onu içeri aldık.

"Darius hangi cehennemde?" Orion tribŷnlerde onu ararken Tory sordu.

"O burada değil. Gabriel'le birlikte bir yere gitti," dedi Seth.

Bacaklarına biraz toprak bŷyŷsŷ yaparak aletini bir çift yaprak pantolonla ōrttŷ.

"Gelin adil savaşçılar, geri çekilmeliyiz ki başka bir gün savaşmak için yaşayabilelim!" Geraldine talep etti.

Xavier tepemizde süzölürken gökyüzünden bize doğru kişnedi, kanatları öfkeyle çarpıyordu, boynuzu kanlıydı ve gözleri hiddetliydi.

Dante homurdanarak bize bir emir verdi, başını arkasına doğru sallayarak binmemizi söyledi. Sırtına tırmandık ve ben kollarımı önümdeki Tory'ye sararken Orion beni göğsüne bastırdı.

Hepimiz onu korumaya devam ederken Dante gökyüzüne doğru havalandı ve ben tam bir umutsuzluk içinde aşağıdaki katliama baktım. Amfitiyatro yanıyordu ve isyancılar canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı. Rosalie Oscura, Kurtlarını saray arazisi boyunca uzaklaştırırken uludu; devasa altın bir Aslan sürünün arasında koşuyordu ve bir grup insan sırtına yapışmıştı.

Gölgeler, göğsüme korku salacak kadar muazzam bir güç gösterisiyle aşağıdaki tüm stadyumu tüketti.

"Darius ne yaptı?" Orion ağır ağır sordu, öne doğru eğilerek Leo işaretinin artık parlamadığı sol kolunu gösterdi.

Nefes nefese kaldım, ona ve kız kardeşime eskisinden daha sıkı sarıldım.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Tory, kolunda bir zamanlar Lionel'in burcunun da damgalandığı çıplak deri parçasını göstererek. Bugünden iyi bir şeyler çıkması için dua ederken umut dolu gözyaşlarım gözlerimi doldurdu.

Lavinia'nın pazumda bıraktığı el izinden bir güç parlaması geçti ve lanetin uğursuz hissi içime yayılırken dudağımı ısırarak onu kavrarken nefesimi tuttum.

Orion ağzını şakağıma bastırdı ve kulağıma konuştu. "Her ne yaptıysa, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, Mavi."

Dokunuşuna doğru eğildiğimde kalbim sıkışmıştı, ikimizin de o çukurdan canlı çıktığıma inanmakta güçlük çekiyordum.

Lionel kükredi, gökyüzünde dönerek bizi fark etti ve Lavinia'nın sırtına binerek onu kovalamaya başladı ve etrafında uçsuz bucaksız bir gölge oluştu.

Tüm sihrimi birleşik kalkanımıza aktarırken yemin ettim, onları atlatabilmemiz için dua ederken gerekirse savaşmaya hazırdım.

Xavier yanımızda uçtu, Dante'ye ayak uydururken ve kalkanımızın koruması altında kalırken kanatları öfkeyle çarpıyordu.

Ona sadık Ejderhalar onun arkasında düzene girerken bize doğru Ejderha ateşi püskürdü ve kendimizi ölümle aramızda sadece birleşik kalkanımız dururken onlardan oluşan koca bir ordudan kaçarken bulduk.

"Saray koğuşlarının ötesine geçin!" Dante gökyüzünde hızla ilerlerken ve Ejderha ateşi kalkanımıza sıçrayıp onu korumak için savaşırken titremesine ve sarsılmasına neden olurken Tory cesaretlendirmek için bağırdı.

Koğuşları aştığımızda büyüünün ürpertisi üzerimizden geçti ve başımı çevirdiğimde Caleb'in elinde bir kese yıldız tozuyla hazır olduğunu gördüm.

Caleb yıldız tozunu önümüzde havaya fırlattı ve Dante bizi parçacıkların içine uçururken Lionel öfkeyle kükredi ve yıldızlar tarafından çekildik.

Dante, saraydan uzakta bir yerde farklı, mutluluk verici sessizlikte bir gökyüzüne vardığımızda birkaç metre düştü ve ben kız kardeşime sarıldığımda ve o da elimi sıkıca kavradığında içime bir rahatlama çöktü.

Xavier yanımızda uçarken bulutlara doğru yükseldik ve Dante ruhumun derinliklerinde hissettiğim kederli bir kükreme çıkardı.

Bugün kaybettiğimiz herkes için gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Ve sonsuz mavi gökyüzüne doğru yükselirken, nereye gittiğimizi bilmiyordum, sadece

Zodiac Akademisi'ne geri dönemezdik. Lionel'ın bizi bulabileceği hiçbir yere gidemezdik. Varisler ona karşı durmuştu, hepimiz kartlarımızı göstermiştik.

Ve Ejderha Kralı, Solaria'daki tüm sadık Fae ve Nymph'leri akşama kadar peşimize takar.

Artık hepimiz kaçaktık.

Ve eğer herhangi birimiz yakalanırsa, bedeli ölüm olur.

Zodyak Akademisi hakkında konuşmamız gerekiyor:

Kader Tahtı hakkında mı? [Hemen Facebook'taki tartışma grubuna gidin!](#)

Üyelik sorusunu yanıtladığınızdan emin olun yoksa içeri alınmayacaksınız
x [Zodyak Akademisi 7. Kitabı buradan ön sipariş](#) verin

OceanofPDF.com

__Yazar Notu__

Heeeeeey, nasıldı? Kendinizi sakın ve toparlanmış hissediyor musunuz? Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktınız ve tüm sevdiklerinizi hayatta tuttuğu için yıldızlara teşekkür ettiniz mi? Şimdiye kadar. Caleb kadere meydan okurken onun vampir suşi olmak üzere olduğunu düşündünüz mü? Umarım inancını korumuştur. Sana asla böyle bir kötülük yapmayacağımızı biliyorsun, değil mi?

Kaldırımdan tökezlemekten mega bir kıyamet uçurumundan yüzüstü düşmeye kadar bir ölçekte nasıl yaptık? Üçüncü kattan betona mı düştünüz? Tüm akranlarınızın önünde takılıp düşmek ve bir tabak Kipling pastasının içine yüzüstü düşmek mi? İkisinin arasında bir yerde mi?

Yine de burada biraz eğlence de vardı, değil mi? Dürüst olmak gerekirse bu kitaptaki bazı şeyleri yazarken çok eğlendik (ve evet tamam, diğerlerini yazarken biraz ağladık ama sorun değil). Kim bir dijazzle'ı şahsen görmek ister? Hepsi yere düşmeye başladığında zavallı Xavier için içinizden öldünüz mü? Sizce gelecekte muz piercingi takmalı mı? Bu ona biraz Dom puanı kazandırır, değil mi?

Ve size bir de düğün yaptık. Düğünü kim sevmez ki? Bir düğün beklediğinizi biliyorduk ve bunu yerine getirmediğimizi söyleyemezsiniz.

Bak, biz sana karşı iyiyiz. Bu yüzden bizi birazcık kalp ağrısı, bir iki lanet, gölge sürük, birkaç işkence sahnesi, bir Biraz duygusal travma, Catalina'nın boktan hayatı, Lionel, baba aşkı, şu Star Crossed olayı, Geraldine'in nişanlısı, Orion'un bıçaklanması, Tory'nin bıçaklanması, Darius'un bıçaklanması, Darcy'nin bıçaklanması... ve Washer.

Ahem.

Ancak biraz daha ciddi bir not olarak, bizimle bir kez daha kurgusal tavşan deliğinden aşağı inmeye devam ettiğiniz için gerçekten çok teşekkür etmek istiyoruz (bunun bizim tarafımızdan okuduğunuz ilk kitap olmadığını varsayıyorum çünkü kitap seçme

Bir serinin 6. kitabı biraz kafa karıştırıcı olabilir ama eğer öyleyse yargılamak yok). Kariyerimizde bu noktaya gelene kadarki yol gerçekten çılgın bir yolculuktu ve desteğiniz ve hikayelerimize olan sevginiz olmadan buraya gelemezdik ve her biriniz bizim için çok şey ifade ediyorsunuz.

2020 hepimiz için ilginç bir yıl oldu ve hepimizin 2021 için çok fazla değişiklik görmeyi umduğumuzu biliyorum, ancak bu arada zaman zaman kitaplara kaçmanıza yardımcı olduğumuzu ve çok fazla kalp ağrısına neden olmadığımızı umuyorum.

Ama eğer varsa, gelip [okuyucu grubumuzda](#) bize bu konuda bağırımdan çekinmeyin. Ciddiyim, biz tacizle büyüyörüz, ne kadar çok alırsak karakterlerimize atmak için o kadar çok cephanemiz olur, yani bir kazan-kazan. Tabii kurgusal insanları öldürmemize itirazınız yoksa...

Her zaman olduğu gibi, size bayılıyorruz ve umarız siz de bizi biraz sevimli bulursunuz. 7. Kitap çok uzun sürmeyecek, bu yüzden kendinize tereyağlı bir simit kapın ve yapabiliyorken rahatlayın çünkü cehennem gibi bir son olacağı kesin.

Sevgiler, Susanne & Caroline

Ayrıca Caroline Peckham & Susanne Valenti

[Everlake Prep'in Acımasız Çocukları](#)

(Zorba Romantik Çağdaş Seri)

Karantina Kralları

Kilitlenme Kralları

Anarşi Kralları

[Günahkarlar Koyu Çocukları](#)

(Karanlık Mafya Çağdaş Bağımsızlar)

Güzel Katliam Güzel
Vahşet

[Zodyak Serisinin Acımasız Çocukları](#)

**(Solaria dünyasında geçen Paranormal Romantik Ters Harem
Serisi)**

Karanlık Fae
Vahşi Fae Kısır
Fae Kırık Fae

[Doğaüstü Zorbalar ve Canavarlar](#)

**(Karanlık Fae'den beş yıl sonra Solaria dünyasında geçen M/F
Zorba Romantizmi)**

Zodyak Akademisi: Uyanış Zodyak
Akademisi: Acımasız Fae
Zodyak Akademisi: Hesaplaşma
Zodyak Akademisi: Gölge Prenses
Zodyak Akademisi: Lanetli
Kaderler

[Zodyak Akademi Romanları](#)

Bir Akademi Zorbasının
Kökenleri
Büyük A.S.S. Partisi

[Karanlık Fae Serisi için Doğaüstü Hapishane](#)

**(Dark Fae'den on yıl sonra Solaria dünyasında geçen
Paranormal Romantik Ters Harem Serisi)**

Darkmore Cezaevi
Darkmore Cezaevi: Tutsak Fae

Vampirler Çağı

(Complete M/F PNR/Dystopian Series)

Ebedi
Saltanat
Ebedi Gölge
Ebedi Lanet
Ebedi Yemin
Ebedi Gece
Ebedi Aşk

Yasak Masallar

(Complete M/F Fantasy Series)

Hırsızlar Krallığı Dilek
Krallığı Gölgeler Krallığı

Yalanlar Kafesi

(Distopik M/F Serisi)

Rebel Rising

Lekeli Dünya **(Distopik**

M/F Serisi) Afflicted

Değiştiri
İmiş
Uyarlanm
ış
Gelişmiş

Vampir Oyunları

(Komple Paranormal Romantik M/F Üçlemesi)

V Oyunları

V Oyunları: Mezardan Yeni

Çıkmış V Oyunları: Şafaktan

Önce Ölü

Vampir Oyunları: İkinci Sezon

(Komple Paranormal Romantik M/F Üçlemesi)

Kurt Oyunları

Kurt Oyunları: Gölge Adası Kurt

Oyunları: Kesilmiş Kaderler

Vampir Oyunları: Üçüncü Sezon

Avcı Denemeleri

Vampir Oyunları Romanları

Bir Vampir Oyunu

Isaac'ın Yükselişi

(Komple Fantastik YA Serisi)

Sürünen Gölge Kanayan

Kar

Dönen

Gelgit

Ağlayan

Gökyüzü

Sönen Işık

OceanofPDF.com